

மகாலிங்கம் பத்மநாபன்

அது ஒரு அடிக்ய நுலாக்காலம்

வன்னியின் மூன்று கிராமங்களின் கதை

அது ஒரு அடிக்ய நூலாக்காலம்

வன்னியின் மூன்று கிராமங்களின் கதை

மகாலிங்கம் பத்மநாபன்

SUBRAM
PIRASURALAYAM

சுப்ரம் பிரசுராலயம்

அது ஒரு
அழகிய நிலாக்காலம்

வன்னியின் மூன்று கிராமங்களின் கதை

உரிமை : © மகாலிங்கம் பத்மநாபன்

முதற் பதிப்பு : ஆவணி 2022

வெளியீடு : சுப்ரம் பிரசுராலயம், இல. 77 குமரபுரம், பரந்தன்

ஓவியங்கள் : இந்து பரா

வடிவமைப்பு : சுகி கணேசலிங்கம்

அச்சுப்பதிப்பு : ரீஜி, திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்

பக்கங்கள் : xviii + 440

விலை : ரூ. 900.00

ATHU ORU AZHAGIYA NILAKKAALAM

Story of three Vanni villages

Author: Mahalingam Pathmanaban

© 2022 M.PATHMANABAN ALL RIGHTS RESERVED

First Edition : 2022 August

Drawings : Inthu Para

Compiled by : Suhi Kanesalingam

Layout & Print : tg, Thirunelveli, Jaffna

Pages : xviii + 440

ISBN : 978-624-99402-0-8

Price : Rs.900

மகாலிங்கம் பத்மநாபன்

ஓய்வுநிலை அதிபர் மகாலிங்கம் பத்மநாபன். இவரது தந்தை மகாலிங்கம், தாய் பொன்னம்மா. இலங்கையின் கிளிநொச்சி மாவட்டத்திலுள்ள பெரியபரந்தனில் பிறந்தார். ஆசிரியராக மன்னார் பிரதேசத்தில் தனது ஆசிரியத் தொழிலை ஆரம்பித்து, கிளிநொச்சி பிரதேசத்தின் பல பாடசாலைகளில் ஆசிரியராகவும் அதிபராகவும் கடமையாற்றி ஓய்வு பெறும்போது பரந்தன் இந்து மகாவித்தியாலய பாடசாலையின் அதிபராக கடமையாற்றியிருந்தார். இந்தக்கதையில் வரும் பெரிய பரந்தன் பாடசாலையில் அதிபராகவும் கடமையாற்றியமை வரலாற்றுப் பதிவாகும்.

பல சஞ்சிகைகள் மற்றும் இணையத்தளங்களில் பல வரலாற்றுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

மின்னஞ்சல்: susinaban@yahoo.co.uk

இக்கதையின் மாந்தர்களாக வாழ்ந்து மரணித்தவர்களுக்கும்
கதையின் நாயகர்களாக வலம்வந்த எனது பாட்டன் கணபதிக்கும்
என் தந்தை மகாலிங்கத்துக்கும் தாய் பொன்னம்மாவுக்கும்...

கனவுகள் சமந்த காலங்கள்

மண்ணின் வரலாறு என்பது மனிதர்கள் வாழும் காலத்தின் பின்னணியில், கடந்த காலத்தின் நிகழ்வுகளை வைத்து எழுதப்படுவது. கால வரிசைப்படியும் கலாசார ரீதியாகவும் பிராந்திய ரீதியாகவும் ஆய்வுசார்ந்தும் வரலாறு பல்வேறு விதமான ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட வழிகளினால் ஆக்கப்படுகின்றது. நினைவில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்படுகின்ற அனைத்து நிகழ்வுகளும் வரலாற்றுப் பதிவுகளாகவே கொள்ளப்படுகின்றது .

வன்னிப்பிரதேசத்துக்கென்று தனித்துவமான வரலாறு இருக்கிறது. இந்த வன்னி நிலத்தின் முக்கிய பகுதியாக வடமுனையில் இருப்பது கிளிநொச்சி பிரதேசம். இன்றைய நாளில் நிலவளம், நீர்வளம் என்று செழிப்புடன் இருக்கும் இப்பிரதேசத்தை நாம் மகிழ்வுடன் பார்க்கிறோம். இந்த மண்ணின் வளத்துக்கு காரணமாக இன்று எட்டு ஒன்பது நீர்ப்பாசனக் குளங்கள் கிளிநொச்சியில் இருக்கின்றன. விவசாயம் செய்ய எத்தனையோ வாய்ப்புகள் வசதிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் முன்னொரு காலத்தில் இந்த மண் எப்படி இருந்தது என்பதற்கும் இந்த வளம் எப்படி உருவானது என்பதற்கும் நீண்ட வரலாறு இருக்கிறது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலங்களில் இந்த வன்னிப் பகுதியில் குறிப்பாக கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தில் ஆங்காங்கே சில குடியிருப்புக்களே இருந்தன. அதைத் தவிர்த்து அனேக இடங்கள் அடர்ந்த காடுகளுடனான வனப்பகுதியாகவே காணப்பட்டது. அந்தக் காலகட்டத்தில் பிற இடங்களிலிருந்து இந்த அடர்ந்த வளம் தேடி வெறும் மனிதர்களாக வந்தவர்கள் தமது உழைப்பால் காடழித்து குடியிருப்புகளாகவும் வயல் நிலங்களாகவும் மாற்றி வாழத் தொடங்கினார்கள்.

உயர்ந்த மரங்களும் அடர்ந்த பற்றைகளும் சூழ்ந்த இப்பிரதேசத்தை நோக்கி தென்மராட்சியின் மீசாலை எனும் கிராமத்திலிருந்து மனிதர்கள் வந்து குடியேறிய வரலாறுதான் “அது ஒரு அழகிய நிலாக்காலம்” எனும் இந்நூலின் பக்கங்களில் விரிந்து கொள்கிறது. குஞ்சுப்பரந்தன், பெரியபரந்தன், செருக்கன் ஆகிய மூன்று கிராமங்களின் உருவாக்கமும் வரலாறும் இங்கே மையப் பொருளாகியிருக்கிறது. கச்சாய் துறைமுகத்தில் படகு ஏறி சிறுகடல் தாண்டி சுட்டதீவுக் கரையில் இறங்கியவர்கள் கால்நடையாய் நடந்துவந்து

கண்டடைந்த கிராமங்களின் கதை இது. இந்த மூன்று கிராமங்களும் பரந்தன் சந்தியிலிருந்து மேற்காக போகும் பூநகரி வீதியில் நான்கு மைல் தூரத்தில் இருக்கின்றன.

அன்றைய நாட்களின் சூழல் மிகவும் கடினமானவை. காடுகளைக் குடைந்து குடியிருப்பை அமைத்து வாழ்தல் என்பது பெரும் சவாலான விஷயம். மிருகங்களுக்கும் நுளம்புகளுக்கும் பாம்புகளுக்கும் ஈடு கொடுத்து பெரும் அச்சத்துடன் வாழவேண்டிய நிலைமை. அந்த கடினமான வாழ்வை ஏற்றுக்கொள்ள அவர்கள் தயாரான காரணம் இந்த மண்ணின் மீதான தீராத தாகம். இந்த மண் தமக்கு வாழ்வு தரும் என்ற நம்பிக்கை. இந்த கிராமங்களின் வளத்துக்கான தொடக்கப்புள்ளியை இட்டவர்கள். தம்பையர், முத்தர், ஆறுமுகம் ஆகியோர். இவர்களின் வழிவந்த சந்ததியினர் இன்றைக்கும் இக்கிராமங்களில் வாழ்கிறார்கள். அந்த சந்ததியில் ஒருவரான திரு.ம.பத்மநாபன் அவர்களால் எழுதப்பட்ட மூன்று கிராமங்களின் உருவாக்கமும் வரலாறுமே “அது ஒரு அழகிய நிலாக்காலம்” எனும் இந்நூல். தனது மூதாதையரின் வாழ்வை பதிவுசெய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பில் எழுதப்பட்ட இந்நூல் மிகவும் கனதி வாய்ந்தது.

திரு.ம.பத்மநாபன் அவர்கள் ஆசிரியராகவும் அதிபராகவும் பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்றவர். தனது மண்ணை, அதன் சூழலை, அங்கு வாழும் மனிதர்களை மிகவும் நேசிப்பவர். தனது மூதாதையரின் வாழ்க்கையை உண்மைத் தன்மை எங்கும் மாறிவிடாமல் உள்ள படி பதிவு செய்திருக்கிறார். இதில் உலவுகின்ற மனிதர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வாழ்க்கை இருந்திருக்கிறது. அந்த வாழ்க்கையை அவர்கள் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்பதை அவரவர் குணாதிசயங்களோடு அடையாளப்படுத்தியிருக்கிறார். அதற்கு இயல்பான மொழிநடை இவருக்கு கைகொடுத்திருக்கிறது. அமைதியாக ஓடும் நதியைப் போன்று எளிமையானது இவரது எழுத்து.

இது மூன்று கிராமங்களின் கதை மட்டுமல்ல மூன்று தலைமுறையினரின் கதையும் கூட. ஆயிரத்து தொள்ளாயிரம் ஆண்டு தொடங்கி ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து எண்பத்திரண்டாம் ஆண்டுவரையான வாழ்வு இங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தம்பையர்தான் தன் நண்பர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு இந்தமண்ணில் முதல் காலடி வைத்தவர். தம்பையர், ஆறுமுகம் விசாலாட்சி, கணபதி மீனாட்சி, மகாலிங்கம் பொன்னம்மா என்று ஒவ்வொரு தலைமுறையினரின் வாழ்க்கையைப் பார்க்கும்போது வியப்பும் சந்தோஷமும் பெருமையும் ஏற்படுகின்றது. இவர்கள் எமது நேசிப்புக்குரிய மனிதர்களாகவும் ஆகிவிடுகிறார்கள்.

ஆயிரத்து தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகளில் இக்கிராமத்துக்கு வந்து வாழத்தொடங்கிய ஆறுமுகத்தின் வாழ்வு எம்மை பிரமிக்க வைக்கிறது. தனது நண்பன் தம்பையர் இறந்ததும் பத்து வயதும் பிள்ளையுடன் தவித்து நின்ற நண்பனின் மனைவிக்கு கனிந்த மனத்துடன் வாழ்வு கொடுத்தவர்.

மீசையும் வாரி இழுத்து முடிந்த கொண்டையுமாக வலம்வந்த கணபதியை நேசிக்காமல் யாராலும் இருந்துவிட முடியாது. தான் வாழ்ந்தகாலம் முழுவதும் நற்பண்புகள் மிகுந்த மனிதராகவே வாழ்ந்து மறைந்திருக்கிறார். அவரை இன்றும் தங்கள் வழிகாட்டியாகவே இக்கிராமமக்கள் நினைத்து பெருமை கொள்கிறார்கள்.

அடுத்து வந்தவர் மகாலிங்கம் விதானையார். இன்றைய சந்ததியினருக்குமே அவரைத் தெரியும் அளவுக்கு வாழ்ந்துகாட்டிய நல்ல மனிதர். பிறருக்கு உதவி செய்வதையே தனது வாழ்வாக கொண்டவர்.

அன்பும் பண்பும் சக மனிதர்களை நேசித்தலும் அடுத்தவர்களுக்கு உதவுதலும் இவர்கள் வழியாகவே அடுத்தடுத்த சந்ததியினருக்கும் கடத்தப்பட்டிருக்கிறது. இவர்களின் உறவினர், சுற்றத்தவர் என்று வாழும் ஒவ்வொருவரும் ஏதோ ஒரு வகையில் நம் மனதைப் பாதித்து விடுகிறார்கள். படிப்பு அதிகம் இல்லாவிட்டாலும் குடும்பம் பொறுப்பும் புத்திசாலித்தனமும் நிர்வாகத் திறமையும் உள்ள பெண்களை இங்கு பார்த்து வியந்து கொள்ள முடிகிறது. விசாலாட்சி, மீனாட்சி, பொன்னம்மா மூவரும் பல பெண்களுக்கு முன் மாதிரியாக திகழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் வாழ்ந்த விதம் எமக்கு உணர்த்தி நிற்கிறது.

மூன்று கிராமங்களின் வரலாற்றை எழுதும்போதே புறச்சூழல்களின் நிகழ்வுகள் பற்றியும் நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுச் சொல்வது சிறப்பு. மூன்று கிராமங்களையும் தாண்டி கிளிநொச்சி பிரதேசத்தில் என்னென்ன மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன என்பதையும் அந்த அந்த காலங்களின் நிகழ்வுகளினூடாக பதிவு செய்கிறார். முக்கியமாக வயல்நிலங்களின் ஆதாரமாக விளங்கும் இரணைமடு குளத்தின் வளர்ச்சி. என்றோ ஒரு காலம் வெள்ளைக்காரர்களால் தொடங்கி வைக்கப்பட்ட ஒரு செயல் இன்று பிரமாண்டமான வளர்ச்சியைப் பெற்று எத்தனையோ பேரை வாழவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதைத் தவிர கண்டி வீதியின் முக்கியத்துவம், ஆனையிறவு முகாமின் செயற்பாடுகள், பேரூந்து, புகையிரதம் ஓடத்தொடங்கிய

நிகழ்வுகள், அயல் கிராமங்களின் உருவாக்கம், என்று கதையோடு சேர்த்து விபரித்துக்கொண்டே போகிறார். இவையெல்லாம் வளர்ச்சியடைந்து வந்த ஒரு காலத்தின் தவிர்க்க முடியாத ஆவணப்பதிவு.

பல தகவல்களை நாம் அறியக்கூடிய விதமாக ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்திலும் கதையோடு தொடர்பு கொண்ட வரலாற்றுக் குறிப்புகள் எழுதப்பட்டிருப்பதுவும் சிறப்பான விஷயம். மேலதிக விபரங்களைப் புரிந்துகொண்டு கதைக்குள் ஒன்றிப்போக அவை மிகவும் உதவி செய்தன.

மொத்தத்தில் மூன்று கிராமங்களின் வரலாற்றைச் சொல்வதன் மூலம் வேட்டையும் விவசாயமுமாக வாழ்ந்த உழைப்பாளிகளின் அழகியதொரு வாழ்வை ஆவணமாக்கியிருப்பதை எம்மால் உணர்ந்து கொள்ளமுடிகிறது.

வன்னி வாழ்வை அறியாதவர்கள், இந்த மண்ணுக்கு பரிச்சயமில்லாதவர்கள் இந்நூலை வாசிப்பதன்மூலம் புதிய புதிய அனுபவங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். உறவையும் நட்பையும் நேசித்து வாழ்ந்த ஒரு அழகிய நிலாக்கால வாழ்வை, அந்த நினைவுகளை, அந்த வெள்ளந்தி மனிதர்களுக்கூடாக அசைபோட்டுக் கொள்ள முடியும். காடுகளின் வாசனையை, வயல்வெளிகளின் அழகை, ஆறுகளின் சலசலப்பை, நெல்லின் வாசனையை, வரிக்குவரி உணர்ந்து கொள்ளமுடியும்.

மூன்று கிராமங்களின் கதையை வெறும் வரலாறாக மட்டும் நூலாசிரியர் எழுதிவிடவில்லை. அவர்களின் கடின உழைப்பை, எளிமையான வாழ்வை கலைத்துவத்தோடு ஒரு இலக்கிய வடிவில் தந்திருக்கிறார்.

நமது முன்னோர்களின் வாழ்வைப் போற்றிப் பாதுகாத்து ஆவணப்படுத்துவது அவசியம் என்பதை இந்நூல் எமக்கு சொல்லி நிற்கிறது. இப்படியொரு மகத்தான பணியைச் செய்த திரு. ம. பத்மநாபன் அவர்களுக்கு பாராட்டுகளும் வாழ்த்துகளும்.

தமக்கான வாழ்வை எளிமையாகவும் உழைப்பின் பெறுமதியை உணர்ந்தும் வாழ்ந்த மனிதர்களோடும் அவர்களின் இனிய அனுபவங்களோடும் இனி நீங்கள் பயணிக்கலாம்.

தாமரைச்செல்வி

20.4.2022

“அது ஒரு அழகிய நிலாக்காலம்”

அடுத்த சந்ததிக்கு எடுத்துச் செல்லப்படும் அரிய பதிவு

நாடு, பிராந்தியம், இனம், மதம், மொழி, பண்பாடு என்பவற்றை முன்னிலைப்படுத்தி வெளிவந்த ஆய்வுகளுக்குப் பதிலாக சமகாலத்தில் கிராமம், வட்டாரம் என்ற அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வுகள் மக்களிடமும், ஆய்வாளர்கள் மத்தியிலும் அதிக வரவேற்பை பெற்று வருவதைக் காணமுடிகின்றது. இதற்கு வட்டார வழக்கில் உள்ள வாய்மொழி வரலாற்றுக் கதைகள், அங்கு வாழும் மக்களிடம் புதைந்திருக்கும் வரலாற்று நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், பாரம்பரிய வாழ்வியல் கோலங்கள் முதலியவற்றால் பரந்த ஆய்வுகளில் சொல்லப்படாத பல புதிய உண்மைகள் வெளிச்சத்திற்கு வருவதே காரணமாகும். அந்த உண்மையை உறுதி செய்யும் அரிய படைப்பாகவே “அது ஒரு அழகிய நிலாக்காலம்” என்ற இந்நூலைப் பார்க்கின்றோன். வணக்கம் லண்டன் இணையத்தளத்தில் பெரிய பரந்தன், குஞ்சப்பரந்தன், செருக்கன் ஆகிய பெயர்களில் வெளி வந்த கிராமத்தின் கதைகள் மக்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டதால் அக்கதைகள் சமகால லண்டன் பத்திரிகையிலும் தொடராக வெளிவந்தது. இக்கதைகள் பின்னர் இலங்கையில் இருந்து வெளிவரும் சுடரொளி பத்திரிகையில் “அது ஒரு அழகிய நிலாக்காலம்” என்ற பெயரில் வெளிவந்த போது தமிழ் மக்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டது. இந்நூலை ஆக்கிய திரு. மகாலிங்கம் பத்மநாபனின் மூதாதையினர் தென்மராட்சி மீசாலைக் கிராமத்தைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர்கள். அவரின் பூட்டனார் 1900 இல் பெரிய பரந்தனில் முதலில் குடியேறியதன் மூலம் அவர் வழிவந்த இந்நூலசிரியரின் வாழ்வும், வளமும் பெரியபரந்தனுடன்

ஒன்றிணைந்திருந்தது. அவர் ஆசிரியராக, அதிபராக பதவியில் இருந்த காலத்தில் ஆற்றிய நல்ல பணிகளால் மூன்று கிராம மக்களாலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டவர். அவர் 12 வயதில் பாடசாலை மாணவனாக இருந்து வெளியிட்ட கையெழுத்து சஞ்சிகை, பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை சஞ்சிகையின் பத்திராதிபர், பின்னாளில் வாரப் பத்திரிகைகளில் கவிதை, கட்டுரை என்பவற்றை தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டு வந்ததன் மூலம் எழுத்துலகிலும் தன்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டவர். அதன் உன்னத படைப்பாகவே அவர் எழுபது வயது தாண்டிய நிலையிலும் இருபது வயது இளைஞனுக்குரிய துடிப்புடன், இந்நூலை வெளியிட்டிருப்பதைப் பார்க்கின்றேன். அந்நூலை அறிமுகப்படுத்துவது எனக்கு மிகுந்த மனமகிழ்வைத் தருகின்றது.

இந்நூலாசிரியர் தமது மூதாதையினர் தென்மராட்சியில் இருந்து மாட்டுவண்டிகளிலும், கச்சாய்க் கடலில் இருந்து கட்டு மரங்களிலும், பூநகரியிலிருந்து கால்நடையாகவும் இம்மூன்று கிராமங்களுக்குச் சென்ற போது அவர்கள் எதிர்நோக்கிய பிரச்சனைகளையும், புதிய அனுபவங்களையும் அங்கு வாழ்ந்த மக்களின் மனோநிலையையும், வரவேற்பையும் புதிய குடியேற்றங்களை உருவாக்குவதற்கு முன்னோடியாக இருந்த தம்பையா, ஆறுமுகத்தார் விசாலாட்சி, கணபதி மீனாட்சி தம்பதிகள் முதலான கதாபாத்திரங்களைக் கொண்டு சுவைபட படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். அடர்ந்த காடுகளை அழித்து தமது வாழ்விடங்களையும், வயல் நிலங்களையும் உருவாக்கிய போது அக் காடுகளிடையே வளர்ந்திருந்த பனை மரங்கள் எவ்வாறு தோன்றியதெனக் கேள்வி எழுப்பிய இந்நூலாசிரியர் அதற்கு இக்கிராமங்கள் பண்டுதொட்டு தமிழர்களின் பூர்வீக இடங்களாகவே இருந்தன என்பதை உறுதிப்படுத்த குஞ்சுப் பரந்தனிலும் அதன் சுற்றுவட்டாரத்தில் இரணைமடு பல்லவராயன் கட்டு, உருத்திரபுரம் முதலான இடங்களிலும் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட நம்பகமான தொல்லியல் ஆதாரங்களை எடுத்து விளக்கியிருக்கும் முறை அவரின் நடுநிலையான வரலாற்று அணுகுமுறையைக் காட்டுவதாக உள்ளது.

பண்டுதொட்டு வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பு உள்ளிட்ட வடஇலங்கை பாளி, சிங்கள இலக்கியங்களில் நாகதீபம், உத்திரதேசம் (வடபிராந்தியம்) எனவும், தமிழ் இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுக்களில் நாகநாடு எனவும் தனியொரு பிராந்தியமாக தனித்து அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இவ்வாறான தனித்துவமான பெயர்கள் பண்டைய காலத்தில் இலங்கையின் ஏனைய பிராந்தியங்களுக்கு இருக்கவில்லை.

இந்நிலையில் கி.பி.13 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இப்பெயர்களுக்குப் பதிலாக வன்னி, வன்னிப் பற்று என்ற பெயர்கள் பயன்பாட்டிற்கு வந்த போதும் அப்பெயர்கள் பெருநிலப்பரப்பில் சில வட்டாரங்களையே குறித்து நின்றன. ஆயினும் வன்னியின் வளமான மண், இயற்கையான சிறு குளங்கள், ஆறுகள், பிரித்தானியர் காலத்தில் ஏற்பட்ட நவீன நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள், இலவசமான அரசு காணிகள், புதிய குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்துவதில் அரசு அதிகாரிகள் காட்டிவந்த அக்கறை, ஊக்குவிப்பு, முதலான காரணங்களால் 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் பல கிராமங்களில் இருந்தும் மக்கள் வன்னி சென்று குடியேறினர். இக்குடியேற்றங்களை வன்னியின் பூர்வீக மக்களும் வரவேற்றனர். இவற்றால் மக்கள் பெருக்கம் ஏற்பட்டு அவர்களின் நிர்வாக வசதிக்காக காலத்திற்கு காலம் புதிய மாவட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இதனால் இன்று வவுனியா, முல்லைத்தீவு, மன்னார், கிளிநொச்சி ஆகிய மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய பிராந்தியம் வன்னி என்ற பெயராலேயே அழைக்கப்படுகின்றது. இந்நிலையில் வன்னியைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட மக்களும், புதிதாகக் குடியேறிய மக்களும் இனம், மொழி, பண்பாடு என்பவற்றால் ஒன்றுபட்டவர்களாகக் காணப்பட்டாலும் அவர்களிடையே உணவுப் பழக்கவழக்கம், ஆடையணிகலன்கள் திருமணம், சமய நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், கலைகள் முதலியவற்றில் சில தனித்துவமான அம்சங்களும் காணப்பட்டன. அவை அவர்களின் அடையாளமாகவும் பார்க்கப்படுகின்றன. அவற்றை ஆங்காங்கே சுட்டிக்காட்டும் இந்நூலாசிரியர் இத்தனித்துவமான அம்சங்கள் பல கால ஓட்டத்தில் வன்னிப் பிராந்தியத்துக்குள் ஒன்றுபட்டதையும், அவ்வாறு ஏற்பட்டதற்கான வரலாற்றுக் காரணங்களையும் ஆங்காங்கே ஆதாரங்களுடன் எடுத்து விளக்கியிருப்பதும் இந்நூலின் இன்னொரு சிறப்பம்சமாகக் காணப்படுகின்றது.

தென்மராட்சியில் குறிப்பாக மீசாலையில் இருந்து காலத்திற்கு காலம் இம்மூன்று கிராமங்களில் குடியேறிய மக்களின் வரலாற்றையும், அவர்களின் பொருளாதார, பண்பாட்டு வளர்ச்சி நிலைகளையும் முதன்மைப்படுத்திக் கூறுவது இந்நூலின் முக்கிய கருப்பொருளாக இருந்தாலும் அவ்வரலாற்றின் ஊடாக இன்று மறைக்கப்பட்டு மற்றும் மறைந்து வரும் பாரம்பரிய பண்பாட்டு அம்சங்களையும் நூலாசிரியர் முறையாகப் பதிவு செய்திருப்பது பல துறை சார்ந்த ஆய்வாளர்களுக்கு பயனுள்ள ஓர் பதிவாகக் காணப்படுகின்றது. இப்பதிவிலிருந்து எம்மக்களிடையே பழக்கத்தில் இருந்து வந்த சிறிய

குடிசை வீடுகள், தனியான சமையலறைகள், மண்பாத்திரங்கள், பாரம்பரியமான திருமண நடைமுறைகள், பெண் பார்க்கும் முறை, மரணச்சடங்குகள், கிராமிய வழிபாட்டு தெய்வங்கள், அவற்றின் வழிபாட்டு மரபுகள், சடங்குகள், வேண்டுகூல்கள், நம்பிக்கைகள், ஆலயங்களில் இடம்பெற்ற இசை, நடனம், நாடகம், கூத்து, கர காட்டம், நாட்டுப்புற பாடல்கள், பாரம்பரிய விவசாயம், தூட்டித்தல், மாட்டு வண்டில் பயணம், மாட்டு வண்டில் சவாரி, பனம்பொருள் கைத்தொழில்கள், மந்தை வளர்ப்பு, வேட்டையாடல், மக்களின் ஆடை அணிகலன்கள், உணவுப் பழக்கவழக்கம், குடும்ப உறவு முறைப் பெயர்கள், தனிமனித ஆட்பெயர்கள், காடழித்து குடியேறிய இடங்களுக்கு இடப்பட்ட புதிய பெயர்கள், பாரம்பரிய மருத்துவம், விசக்கடி வைத்தியம், குழந்தைப் பிரசவத்தில் மருத்துவிச்சியின் பங்கு, கல்வி முறை, ஆசிரிய மாணவ உறவு முதலியனவற்றை இந் நூலில் இருந்து மீட்டுப்பார்க்க முடிகின்றது.

மூன்று கிராமங்களுடாக வெளிப்படுத்தியிருக்கும் இப்பண்பாட்டு அம்சங்களை தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய மரபுரிமை அடையாளங்களாகப் பார்த்திருக்கும் இந்நூலாசிரியரால் அவற்றுள் பல கால ஓட்டத்தில் மாற்றமடைந்ததையும், அதற்கான வரலாற்றுக் காரணங்களையும் இந்நூலில் விபரமாகப் பதிவு செய்திருப்பது பாராட்டுக் குரிய அம்சமாகும். 16ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஏற்பட்ட ஐரோப்பியரது ஆட்சியால் இலங்கை மக்களின் பாரம்பரிய பண்பாட்டில் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. ஆயினும் போத்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் ஆட்சியில் நாட்டின் கரையோரங்களிலும், துறைமுக நகரங்களிலும், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலும் ஏற்பட்ட புதிய பண்பாட்டு மாறுதல்கள் வன்னிப் பிராந்தியத்தில் அதிக மாற்றங்களைக் கொண்டுவரவில்லை. ஆயினும் பிரித்தானியர் ஆட்சியில் இலங்கை முழுவதும் அவர்களின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டதால் இலங்கையின் பொருளாதாரம், பண்பாட்டில் பல அபிவிருத்திகளும், பண்பாட்டு மாறுதல்களும் ஏற்பட்டன. இவை சமகால பெரியபரந்தன், குஞ்சுப்பரந்தன், செருக்கன் ஆகிய கிராம மக்களின் வாழ்வியலிலும் ஏற்பட்டதை இந்நூலாசிரியர் காலரீதியாகப் பதிவு செய்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. அவற்றில் இருந்து இக்காலப் பகுதியில் பிரதான வீதிப்போக்குவரத்து, பெரிய பரந்தன் ஊடான புகையிரதப் பாதை, பாரிய குளக்கட்டுமானப் பணிகள், விவசாய உளவு இயந்திரங்களின் பயன்பாடு, ஆறுமுக நாவலரின் கல்வி சமயப் பணிகள், ஆகமமரபிலான இந்து ஆலயங்கள், யாழ்ப்பாணப் பாடசாலைகளுடனான கல்வித் தொடர்புகள், ஆங்கிலப் பாடசாலை

களின் தோற்றம், கிறிஸ்தவ மதத்தின் செல்வாக்கு, பல்கலைக்கழகக் கல்வி, நவீன வைத்தியசாலைகள், நீதிமன்றம், தபால் நிலையம், செய்தித் தாள்களின் பயன்பாடு, விதானை, முதலியார், உடையார் முதலான அதிகார வர்க்கத்தின் தோற்றம் என்பவற்றை அறிய முடிகின்றது.

இந்நூலைப் படிக்கப்போகும் ஒவ்வொருவரும் இக்கிராம மக்களின் வரலாற்றிலும், அவர்களின் வாழ்வியலிலும் எவற்றையெல்லாம் அறிந்து கொள்ள விரும்புவாரோ அவற்றையெல்லாம் இந்நூலாசிரியர் மிகைப்படுத்தாமல் பதிவு செய்துள்ளார் என்றே நம்புகின்றேன். இக்கிராமங்களில் இருந்துபிற்காலத்தில் வெளிக்கிளம்பியவர்களில் சிலர் இன்று தாயகத்திலும், புலம்பெயர் நாடுகளிலும் கல்வி, பொருளாதாரம், அரசியல், எழுத்தியல், சமூகப்பணி என்பவற்றால் தமிழ் மக்களால் நன்கு அறியப்பட்டவர்கள். அவர்கள் தமது மூதாதையினர் எங்கிருந்து? எப்போது?, எவ்வாறு? ஏன்? இக்கிராமங்களுக்கு வந்து குடியேறினார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள அவர்களுக்கும், அவர்களின் எதிர்காலச் சந்ததிக்கும் இந்நூல் சிறந்த பெட்டகமாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வரிய பணியைச் செய்த திரு. மகாலிங்கம் பத்மநாபன் அவர்கள் தேக ஆரோக்கியத்துடன் இருந்து மேலும் பல ஆய்வுப் பணிகளைத் தொடர இறைவனை இறைஞ்சுகின்றேன்.

மூத்த பேராசிரியர் ப.புஸ்பரட்ணம்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

வாழ்த்துரை

யாழ்ப்பாண கடல்நீரேரியின் தெற்கு கரையோரமாக அமைந்திருக்கின்ற பரட்டைக்காடுகளும் களப்புக்களும், இவற்றின் தெற்கே அமைந்த வயலும் வயல் சார்ந்த இடங்களும் தான் வன்னிப் பெரு நிலப்பரப்பின் வடக்கே, கண்டி வீதியின் மேற்குப் பக்கமாக அமைந்திருக்கின்ற பெரிய பரந்தன், குஞ்சுப்பரந்தன், செருக்கன் கிராமங்கள்.

யாழ் குடாநாட்டின் தென்மராட்சி கச்சாய் துறைமுகத்திலிருந்து விவசாயம் செய்வதற்காக வள்ளத்தில் ஏறி யாழ்ப்பாணக் கடல்நீரேரி ஊடாக சுட்டதீவுத் துறையில் இறங்கி கால்நடையாகவும், மாட்டு வண்டிகளிலும் பயணம் செய்து தமது விவசாயக் கிராமங்களை அடைந்தனர் என்பது வரலாறு.

இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்ற கிராமங்களும், யாழ் கண்டி வீதியின் கிழக்குத் திசையில் அமைந்துள்ள கண்டாவளை கிராமமும் கரைச்சி பிரதேசத்தின் ஆதி கிராமங்கள் ஆகும்.

பெரிய பரந்தன், குஞ்சுப்பரந்தன், செருக்கன் ஆகிய கிராமங்களில் வந்து குடியேறியவர்களே மகாலிங்கத்தாரின் மூதாதையர் ஆவார்கள். இங்கே வாழ்ந்தவர்களின் கிராமிய வாழ்க்கை முறையை மூன்று கிராமங்களின் கதை எடுத்துக் கூறுகின்றது. இது எங்களின் கதை. எங்களின் கதை மட்டுமல்ல இக்கதையினூடாக கிராம மக்கள் எவ்வாறு கூடி வாழ்ந்தார்கள் என்பதையும், அவர்களின் தன்னிறைவுப் பொருளாதார முறையையும் நூலாசிரியர் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

அவரது முயற்சி இக்கால இளைஞர்களுக்கு, மூதாதையரின் நல் விழுமியம் சார்ந்த வாழ்க்கை முறையை துலாம்பரமாக எடுத்துக் கூறும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அவரின் முயற்சியும், எதிர்பார்ப்பும் நிறைவேற எல்லாம் வல்ல பொறிக்கடவை கண்ணகித்தாயை வேண்டி வாழ்த்துகின்றோம்.

மகாலிங்கம் பத்மநாதன்

ஓய்வு நிலை பிரதிக்கல்விப் பணிப்பாளர்,
குமரபுரம், பரந்தன்

என் ஆழ்மன எண்ணங்கள்

குஞ்சுப்பரந்தன், செருக்கன், பெரியபரந்தன் என்னும் மூன்று கிராமங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து வளர்ச்சி அடைந்தன. இவை பழைய வரலாறு உள்ள கிராமங்களாகும். இந்த மூன்று கிராமங்களின் வரலாற்றை நான் எழுத, அது “மூன்று கிராமங்களின் கதை” என்ற பெயரில் ‘வணக்கம் லண்டன்’ இணையத்தளத்தில் தொடர்ச்சியாக வெளி வந்தது. பின்னர் லண்டனிலிருந்து வெளிவரும் “ஒரு பேப்பர்” பத்திரிகை அதனை தொடராக வெளியிட்டது. ‘வணக்கம் லண்டன்’ இணையத்தளத்தில் வந்ததை வாசித்து, ரசித்த அப்போதைய “கடரொளி வாரமலர்” ஆசிரியர் ‘மூன்று கிராமங்களின் கதை’ என்ற தலைப்பை மாற்றி “அது ஒரு அழகிய நிலாக்காலம்” என்ற தலைப்பில் தனது வாரமலரில் தொடராக வெளியிட்டார்.

குஞ்சுப்பரந்தன், செருக்கன் கிராமங்களின் வரலாற்றை நான் அறிந்தவரை முழுமையாக எழுதியிருந்தேன். எனது தந்தையார், அண்ணன், தங்கை ஆகியோரும் நானும் பிறந்து, தவழ்ந்து, வளர்ந்த பெரியபரந்தன் கிராமத்தை பற்றி எழுதவில்லை என்ற மனக்குறை எனக்கு இருந்தது.

எனவே பெரியபரந்தன் வரலாற்றை ஒரு கதை வடிவில் எழுதி மூன்று கிராமங்களின் கதையை விரும்பி வாசித்த ரசிகர்களுக்கு வழங்கலாம் என்ற என் விருப்பத்தை வணக்கம் லண்டன் இணையத்தளத்தின் இயக்குனர் திரு. சுப்ரம் சுரேஷ் அவர்களிடம் தெரிவித்தேன். அவரும் மனமுவர்ந்து சம்மதித்தார். அவருக்கு எனது மனப் பூர்வமான நன்றிகள்.

இக்கதையை வாராவாரம் ‘வணக்கம் லண்டன்’ இணையத்தளத்தில் வெளிவர பொறுப்புடன் செயற்பட்ட திருமதி. சுகி கணேசலிங்கம் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்க வார்த்தைகள் இல்லை. திருமதி. இந்து பரா அவர்கள் ஒவ்வொரு கிழமையும் பொருத்தமான ஓவியங்கள் வரைந்து சிறப்பித்தார், அவருக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகுக. இந்த நூலுக்கு ஆழமான அறிமுகவுரையை எழுதித் தந்த எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வி அவர்களுக்கும் வாழ்த்துரை

வழங்கிய எனது அண்ணன் மகாலிங்கம் பத்மநாதன் அவர்களுக்கும் இந்நூலுக்கு வரலாற்றுப் பார்வையுடன் விரிவான அறிமுகத்தை வழங்கிய தொல்லியல் ஆய்வாளர் பேராசிரியர் பரமு புஷ்பரட்ணம் அவர்களுக்கும் பின் அட்டைக் குறிப்பு எழுதிய எனது சமகால ஆசிரியரும் நெடுங்கால நண்பருமான மரியதாஸ் அவர்களுக்கும் எனது மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

இந்நூலை பதிப்பிக்க ஒழுங்குகளை ஏற்படுத்தித் தந்ததான் மெய்ப்புப் பார்த்தும் உதவிய கவிஞர் கருணாகரனுக்கும் எனது மாணவன் தயாளன் அவர்களுக்கும் நன்றிகள். இந்த நூலை அழகுற அச்சுப் பதிப்பு செய்த டீ குமாரவேல் பிரதீபன் அவர்களுக்கும் நன்றிகள் உரித்தாகுக.

எனது வாழ்க்கை துணைவி திருமதி. சுசீலாதேவி பத்மநாபன் உடனிருந்து ஆலோசனைகள் சொல்லி, பிழைகளை திருத்தி இந்த தொடர் ஒழுங்காக வெளிவருவதற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கினார். எனது புதல்விகளான திருமதி. பிரதீபா திருக்கரன், திருமதி அனுசீத்தா சஞ்சயன் இருவரும் இக்கதை ஒரு அழகிய நூலாக வெளிவர தேவையான நிதியை தந்தனர். அவர்களுக்கு என்றும் எனது ஆசிகள். என் தங்கை திருமதி பத்மாசனி சுந்தரலிங்கத்தின் பிள்ளைகள் நூல் வெளியீட்டு விழாவிற்கு நிதி உதவி செய்துள்ளார்கள். அவர்களுக்கும் என் ஆசிகள்.

இந்த நூல் வெளிவருவதன் மூலம் ஒரு வரலாற்றுக் கடமையை நிறைவுசெய்த உணர்வு...

மகாலிங்கம் பத்மநாபன்
ஓய்வுநிலை அதிபர்
77 A, குமரபுரம், பரந்தன்

01

ஒரு பிரதேசத்தை அல்லது ஒரு புதிய நாட்டை கண்டுபிடித்து முதலில் குடியேறி அபிவிருத்தி செய்து வாழ்பவர்கள் 'பயனியர்' (pioneer) என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

“Pioneer is a person who among the first to explore or settle a new country or area” ‘பயனியர்கள்’ நிலங்களை பண்படுத்தி விவசாயம் செய்பவர்களாகவே இருந்தனர்.

இதோ “பெரியபரந்தன்” கதை

மேற்கே கொல்லனாறு, தெற்கே எள்ளூக்காடு, கிழக்கே நீலனாறு, வடக்கே வடக்குக்காடு என்பவற்றிற்கிடையே அமைந்திருந்த காடே, மீசாலையிலிருந்து வந்த தம்பையராலும், தம்பையரின் உறவினர் களாகவும் இணை பிரியாத நண்பர்களாகவுமிருந்த ஆறுமுகத்தார், முத்தர் என்பவர்களாலும், வேறு சில உறவினர்களாலும் வெட்டப் பட்டு கழனியாக்கப்பட்டு பின்னர் வளம் கொழிக்கும் கிராமம் ஆக

மாறிய பெரியபரந்தன் ஆகும்.

1900 ஆம் ஆண்டளவில் ஒரு நாள்.

அதிகாலை சேவல்கள் வழமையைவிட முன்னரே எழுந்து கூவின. ஓரிரு குயில்களும் கூவி தாங்களும் விழிப்புடன் இருப்பதை உணர்த்தின. கலவாய் குருவிகளும் கொக்குறுபாய்ச்சான்களும் புலுணிகளும் புதிய காலை மலர்ந்துவிட்டது; மீசாலை இளைஞர்கள் புதிய கிராமம் உருவாக்க புறப்பட்டுவிட்டனர் என்று கூறுமாப்போல மகிழ்வுடன் கத்தின.

தம்பையர், ஆறுமுகத்தார், முத்தர், தம்பையரின் நெருங்கிய உறவினர்களாகிய ஐந்துபேர் அடங்கிய இளைஞர்குழுவினர் காடுவெட்டத் தேவையான கத்தி, கோடரி, மண்வெட்டி, அலவாங்கு, சுட்டியல், முதலியவற்றையும் இரண்டு கிழமைக்கு சாப்பாட்டிற்கு தேவையான அரிசி, மா, பருப்பு, சீனி, உப்பு, தூள், புளி என்பவற்றையும் பொதிகளாகக் கட்டிக்கொண்டு இரண்டு மாட்டு வண்டிகளில் மீசாலை யிலிருந்து அதிகாலையில் புறப்பட்டு கச்சாய் துறைமுகத்தை அடைந்தனர். இவர்களில் சிலர் தமது வளர்ப்பு நாய்களையும் வண்டியின் பின்னால் ஓடிவரச் செய்தனர்.

கச்சாய் துறைமுகத்தில் செருக்கன் கிராமத்தைச் சேர்ந்த இருவர் இரண்டு தோணிகளுடன் காத்திருந்தனர். தம்பையரும் குழுவினரும் இரண்டு பிரிவாக இரண்டு தோணிகளிலும் ஏறினர். ஆறுமுகத்தாரும் முத்தரும் தம்பையர் ஏறிய தோணியிலேயே ஏறினர். சில நாய்கள் தோணிகளில் ஏறி இருந்தன. உரிமையாளர்கள் சிலர் கயிற்றால் கழுத்தில் கட்டி பிடித்திருக்க தோணியுடன் நாய்கள் நீந்திவர தோணிகள் புறப்பட்டு சுட்டதீவு துறையை நோக்கி பயணத்தைத் தொடங்கின.

நாய்கள் களைத்த போதும் குளிரில் நடுங்கியபோதும் உரிமையாளர்கள் அவற்றைத் தூக்கி தோணியில் விட்டனர். வெய்யில் சுள்ளென்று சுடத்தொடங்க தோணிகள் சுட்டதீவு கரையை அடைந்தன. நாய்கள் சுட்டதீவின் சுடுமணலில் உருண்டு புரண்டு தம்மை துடேற்றிக் கொண்டன.

எல்லோரும் பொதிகளை இறக்கி சுட்டதீவு பிள்ளையார் கோவிலின் அருகே இருந்த ஒரு வேப்பமர நிழலில் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டு, அருகே இருந்த நீர் நிலையில் கை, கால், முகம்

குழுவிய பின் சுட்டதீவு பிள்ளையாரை வணங்கினர். ஆறுமுகத்தார் கோவில் பூசாரிகள் வெட்டி பயன்படுத்திய பூவலில் (பழைய நூல்களில் “கூவல்” என்றும் கேணி போல வெட்டப்பட்ட கிணறுகளை அழைத்தனர்) நீரை அள்ளி ஒரு பாளையில் கொதிக்க வைத்தார். அதனுள் தேயிலைத் தூளை போட்டார். பின்புறம் செருக்கப்பட்ட சிரட்டைகளில் தேநீரை வார்த்து ஒவ்வொரு பனங்கட்டி துண்டுடன் எல்லோருக்கும் பரிமாறினார்.

தேநீர் குடித்து களையாறிய தம்பையருடனும் குழுவினருடனும் அன்று பிடித்த மீன்களுடன் கரை சேர்ந்திருந்த செருக்கன் மக்கள் வந்து உரையாடினார்கள். தம்பையரும் குழுவினரும் “நாங்கள் காடு வெட்டி கழனியாக்கி வாழ வந்திருக்கிறோம்” என்று கூறினார்கள்.

இது நூறாண்டுகள் கடந்தும் வாழும் குறிப்பம் புளியமரம். காட்டிலே வழிதவறி தவித்த பலருக்கு வழிகாட்டி அழைத்து வந்த புளியமரம். யுத்த காலத்தில் ஷெல் அடிகளால் கிளைகளை இழந்து, காயப்பட்ட போதும், இன்றும் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறது.

செருக்கன் மக்கள் மிகவும் மகிழ்ந்து "நல்ல விசயம்" என்று பாராட்டினார்கள். "நாங்கள் உதிலை பக்கத்திலை செருக்கனில் தான் வாழ்கிறோம். உங்களுக்கு என்ன உதவி வேண்டுமெண்டாலும் நாங்கள் செய்வம். கூச்சப்படாமல் கேளுங்கோ" என்று கூறினார்கள்.

செருக்கன் மக்கள் "நீங்கள் கொஞ்சதூரம் தெற்கே நடந்து, ஒரு சிறிய மரத்தில் ஏறி பார்த்தியள் எண்டால் தெற்கில் ஒரு பெரிய புளியமரம் தெரியும். அந்த புளிய மரத்தை நோக்கி போனியள் எண்டால் பெரிய பரந்தன் காடு வரும்" என்று கூறினார்கள். "எங்கடை ஆக்கள் காட்டில் திசைமாறி தவிக்கும் போது அந்த புளியமரம் வழி காட்டி உதவும். அதனால் நாங்கள் அந்த புளியமரத்தை "குறிப்பம் புளி" என்று சொல்லுறனாங்கள்" என்றார்கள்.

தம்பையரும் குழுவினரும் பொதிகளைச் சுமந்தபடி காட்டுப்பாதையில் நடந்தனர். வழியில் மான்கள், மரைகள், குழுமாடுகளைக் கண்ட நாய்கள் குரைத்தபடி அவற்றை துரத்திப் பார்த்துவிட்டு களைத்துப்போய் மீண்டும் வந்து குழுவினருடன் இணைந்துகொண்டன. குழுவினரைச் சுற்றி ஓடி வந்த நாய்கள் ஒரு பெரிய உடும்பைக் கண்டன; எல்லாமாக அதை சுற்றிவளைத்தன. அது பயந்து போய் அருகே இருந்த ஒரு புற்றுக்குள் புகுந்தது. முழுவதுமாக உள்ளே நுழைய முடியவில்லை. நாய்களோ விடாது குரைத்தன.

ஆறுமுகத்தார் தனது பொதியை இறக்கி வைத்துவிட்டு உடும்பை லாவகமாகப் பிடித்து வாலைச்சுற்றிக் கட்டி கூடவந்த ஒருவரிடம் கொடுத்தார். "இண்டைக்கு மத்தியானம் நல்ல சாப்பாடு" என்று சொல்லி எல்லோரும் மகிழ்ந்தனர். தம்பையரும் இன்னொருவரும் மச்சம் சாப்பிடுவதில்லை. மற்றொருவர் உடும்பு இறைச்சி மட்டும் சாப்பிடுவதில்லை. அவர்களுக்கு பருப்புக்கறி மட்டும்தான் இன்று. ஏனைய ஐந்து பேருக்கும் பொதிகளை சுமந்து நடந்த களைக்கு முறையான சாப்பாடு காத்திருந்தது.

சூரியன் உச்சியில் வரும் போது குழுவினர் குறிப்பம் புளியை அடைந்தனர். புளியமரத்திற்கு அருகில் ஒரு நீர்நிலையில் நீர் நிறைந்து காணப்பட்டது. அருங்கோடைக்கு காட்டு விலங்குகளும் அங்கு தான் நீர் அருந்த வரும் என்பதை குழுவினர் புரிந்து கொண்டனர். நீர்நிலைக்கு கிட்டிய தூரத்தில் காணப்பட்ட காய்ந்த யானை லத்திகள் அது உண்மைதான் என பறைசாற்றின. குறிப்பம் புளிக்கும் நீர் நிலைக்கும் இடையில் காணப்பட்ட ஒரு வெளியான இடத்தில் பொதிகளை வைத்துவிட்டு அந்த இடத்தில் இருந்த புற

களைச் செருக்கியும் சிறு பற்றைகளை வெட்டியும் துப்பரவாக்கத் தொடங்கினர். ஆறுமுகத்தார் உடும்பை உரித்து துப்பரவு செய்தார். தம்பையர் மண்ணிலே இரண்டு அடுப்புக்களை எவ்வாறு வெட்டுவது என்று ஒருவருக்கு காட்டிகொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஒருவர் நீர்நிலைக்கு அருகே ஒரு சிறிய பூவல் வெட்டினார். அதில் நீர் ஊறி சிறிது நேரத்தில் பூவல் நிரம்பிவிட்டது.

ஆறுமுகத்தார் பூவலிலிருந்து நீர் கொண்டு வந்து உடும்புக் கறியைக் காய்ச்ச, முத்தர் ஒரு பாணையில் சோறும் ஒரு சிறிய சட்டியில் பருப்புக் கறியையும் காய்ச்சிவிட்டார். ஒருவர் காவலிருக்க ஏனையவர்கள் நீர்நிலைக்குச் சென்று தம்மை சுத்தம் செய்து கொண்டு வந்தனர். காவல் இருந்தவர் போய் சுத்தம் செய்துவரும் வரை எல்லோரும் வட்டமாக இருந்து மறுநாள் செய்ய வேண்டிய வேலைகளைத் திட்டமிட்டனர். சாப்பிட்ட பின் எழுந்து நின்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார்கள்; எல்லாப் பக்கமும் காடாகவே தெரிந்தது. பின்னர் இருவர் மூவராக பெரிய பரந்தன் காட்டை சுற்றி பார்க்கச் சென்றார்கள். எசமான்கள் கொடுத்த சாப்பாட்டை உண்ட நாய்களும் அவர்களுக்கு துணையாக சென்றன. முயல்கள், நரிகளைக் கண்ட நாய்கள் குரைத்த சத்தம் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இரவு வந்ததும் தாம் துப்பரவு செய்த வெளியின் நான்கு பக்கமும் பட்ட காட்டு மரங்களைக் போட்டு நெருப்பு எரித்தனர். நெருப்பு வெளிச்சத்திற்கும் சூட்டிற்கும் பயந்து காட்டு விலங்குகள் வரமாட்டா என்பதை குழுவினர் அறிந்து வைத்திருந்தனர். இரவு வந்ததும், மதியம் எஞ்சியிருந்த சோறு கறியைக் குழைத்து தாமும் பகிர்ந்து உண்டு நாய்களுக்கும் வைத்தனர்.

பிரயாணக் களைப்பு, நடந்த களைப்பு, பொதிகளை சுமந்த களைப்பு, வெளியைத் துப்பரவாக்கிய களைப்பு எல்லாம் சேர பொதிகளைச் சுற்றி வைத்து நாய்களையும் காவல் வைத்து வெளியின் நடுவிலே எல்லோரும் படுத்து உறங்கினர். நாய்கள் சுற்றி சுற்றி வந்து காவல் காத்தன. சிறுத்தைகள் தூரத்தில் உறுமிய சத்தமோ, யானைகள் பிளிறிய சத்தமோ, ஆந்தைகள் அலறிய சத்தமோ, ஏனைய விலங்குகளும் பறவைகளும் போட்ட சத்தமோ அவர்களின் காதுகளில் விழவில்லை. வானமே கூரையாக எல்லோரும் உலகத்தை மறந்து தூங்கினார்கள். முதல் நாள் பொழுது இவ்வாறு கழிந்தது.

02

நாய்களையே மனிதன் முதல் முதல் வீட்டு மிருகமாக வளர்த்தான். நாய்கள் ஓநாய்களில் இருந்து தோன்றியவை என்ற கருத்தே நிலவுகின்றது. நாய்கள் குள்ள நரிகள் (fox), நரிகள் (jackal), ஓநாய்கள் (wolf) என்பவற்றின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை. 10,000 இலிருந்து 35,000 ஆம் வருடங்களுக்கு முன்னர் நாய்கள் வீட்டு மிருகங்களாக மாறியிருக்கலாம்.

“வாலைக் குழைத்து வரும் நாய்தான் - அது மனிதர்களுக்கு தோழனடி பாப்பா” என்று சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாடியிருக்கிறார்.

நாய்கள் மனிதர்களின் தோழர்களாக, எதிரிகளிடமிருந்து பாதுகாப்பவையாக, வேட்டையில் உதவுவையாக இருந்து வருகின்றன.

பொலிசாரால் பயிற்சி கொடுக்கப்பட்ட நாய்கள் குற்றவாளிகளை தேடிக்கண்டுபிடிக்க உதவுகின்றன. பயிற்றப்பட்ட நாய்கள் கண்பார்வை இல்லாதவர்களை வழிகாட்டி அழைத்துச் செல்கின்றன. ஆடுகள், மாடுகளை வளர்ப்பதற்கும் நாய்கள் மனிதர்களுக்கு உதவியாக உள்ளன.

எல்லோரும் நித்திரை விட்டு எழுந்தனர். காட்டுக்குள் சென்று காலைக்கடன் கழித்துவிட்டு வந்து நீர்நிலையில் கால், கை கழுவிக்கொண்டனர். வேப்பம் தடிகளை முறித்து பற்களை விளக்கிக்கொண்டனர். வாய் கொப்பளித்து, முகம் கழுவி புத்துணர்ச்சியுடன் வந்தனர்.

காட்டுச் சேவல்கள் கூவிய சத்தத்திலும் கௌதாரிகள் கத்திய சத்தத்திலும் முதலே எழுந்துவிட்ட முத்தர் ஏனையவர்கள் தயாராகி வரும்போது கஞ்சி காய்ச்சி முடித்துவிட்டார். எல்லோரும் தமது அழகாக செருக்கப்பட்ட சிரட்டைகளில் கஞ்சியை வார்த்து ஊதி ஊதி குடித்தனர்.

தம்பையர் சிறுவயதில் தந்தையாருடன் பொறிக்கடவை அம்மன் கோவிலுக்கு வரும் போதெல்லாம் செழிப்பான குஞ்சுப்பரந்தன் வயல்களையும் தென்னஞ் சோலைகளையும் பார்த்து மகிழ்வார். அந்த மக்கள் மீசாலை, சாவகச்சேரி, நுணாவில், சங்கத்தானை போன்ற இடங்களில் மிகவும் வசதியாக வாழ்வதை அவர் அவதானித்திருக்கின்றார்.

நீலனாறு, கொல்லனாறு என்பவற்றிற்கிடையே இருக்கும் காட்டையும் பார்த்திருக்கின்றார். இந்தக் காட்டை வெட்டி கழனியாக்கி பெரியபரந்தன் என்று பெயரும் சூட்டி, தாமும் தனது நெருங்கிய உறவுகளும் செல்வத்துடனும் செல்வாக்காகவும் ஏன் வாழமுடியாது என்ற எண்ணம் அடிக்கடி வரும். முதலில் இருந்தது குஞ்சுப்பரந்தன் என்பதால் பிறகு வருவதை பெரியபரந்தன் என்று அழைக்கும் முடிவை நண்பர்கள் எடுத்திருந்தனர்.

தனது நெருக்கமான நண்பர்களான முத்தருடனும் ஆறுமுகத்தாருடனும் இதுபற்றி அடிக்கடி கதைப்பார். முத்தரும் தம்பையர் போல மட்டுவில் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் சிறுவயதில் படித்தவர். ஆறுமுகத்தார் அதிகம் படிக்காதவராயிருந்தாலும் அனுபவ அறிவு நிரம்ப பெற்றவர். தம்பையரின் கனவு அவர்களையும் தொற்றிக் கொண்டது.

தம்பையர் ஒருமுறை தனது தந்தையாராகிய தியாகருடன் காட்டைச் சுற்றிப்பார்க்கும் போது ஒரு மேட்டுக் காணியையும் அதனருகில் பள்ளக் காணியையும் அவதானித்தார். இப்போது காட்டை சுற்றிப் பார்த்த போது, அதுதான் சிறு வயதில் தந்தையாருடன் வந்து பார்த்த இடம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டார். அந்தக் காணியை

அவர் தனக்கென தெரிவு செய்து கொண்டார். ஏனையவர்களும் தமக்கு விருப்பமான பகுதியை தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டனர்.

தம்பையருடைய காணியைத் துப்பரவு செய்து, தாங்கள் யாவரும் தங்கியிருக்கக்கூடிய ஒரு பெரிய கொட்டில் போடுவது என்பது ஊரில் இருந்து வரும்போதே தீர்மானித்த விடயம். எனவே மூன்று பேர் கொட்டில் போடும் காணியை துப்பரவுசெய்ய, ஏனையவர்கள் வடக்கு காட்டில் கப்புக்கள், வளைத்தடிகள், பாய்ச்சுத்தடிகள் வெட்டிச் சென்றனர். முத்தர் ஓரளவு தச்சுவேலை தெரிந்தவர் என்பதால் அவர் காட்டிற்கு சென்றவர்களுடன் சேர்ந்து சென்றார்.

தம்பையரும் ஆறுமுகத்தாரும் இன்னொருவரும் தம்பையருடைய காணியை துப்பரவு செய்யச் சென்றனர். ஆறுமுகத்தாருக்கு இவர்கள் எல்லோருக்கும் சமைக்கும் பொறுப்பும் அன்று வழங்கப் பட்டது. சுழற்சி முறையில் ஒவ்வொருவரும் சமைப்பது என்பதுவும் ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்ட விடயம்தான்.

ஆறுமுகத்தார் அன்று சற்று முன்னரே சமைக்கச் சென்றுவிட்டார். அவர் போகும் வழியில்தான் முன்னரே பார்த்து வைத்த, பற்றைகளின் மேல் படர்ந்திருந்த தூதுவளைச் செடியில் சில இலைகளையும் பறித்துச் சென்றார். சைவ உணவு சாப்பிடுபவர்களுக்கு பருப்புக் கறியும் தூதுவளைச் சம்பலும், ஏனையவர்களுக்கு மேலதிகமாக கருவாட்டுக் கறியும் வைத்தார். மத்தியான வேளை தம்பையரும் மற்றவரும் வந்ததும் அவர்களை சாப்பிடும்படி கூறிவிட்டு, ஆறுமுகத்தார் தனது நாயை துணையாக வைத்துக்கொண்டு ஏனையவர்களுக்கான சாப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு வடக்கு காட்டிற்குள் சென்றார்.

வேறு யாரும் அந்த பகுதியில் இல்லாத படியால் நாய்களின் குரைக்கும் சத்தத்தை வைத்து மற்றவர்களை கண்டுபிடிக்கலாம் என்றும், தவறினாலும் தனது நாய் தன்னை அவர்களிருக்கும் இடத்திற்கு கொண்டு செல்லும் என்றும் ஆறுமுகத்தாருக்குத் தெரியும். அந்த நாளில் நாய்கள்தான் மனிதனுக்கு தோழனாக இருந்து பல தடவைகள் உதவியிருக்கின்றன. சிறிது தூரம் சென்றதும் ஆறுமுகத்தார் கையை வாயில் வைத்து சத்தமாக விசிலடித்தார். உடனே நாய்கள் குரைக்கும் சத்தமும் அதைத் தொடர்ந்து அவர்களில் யாரோ ஒருவர் பதிலுக்கு சீக்காயடிக்கும் சத்தமும் கேட்டன.

வெட்டிய மரங்களையும் தடிகளையும் ஒரிடத்தில் வைத்துவிட்டு, அருகே காணப்பட்ட நீர் நிலையில் மேல் கழுவி ஆறி இருந்தவர்களுக்கு ஆறுமுகத்தாரின் சாப்பாடு அமிர்தம் போன்று இருந்தது. ஆறுமுகத்தாரும் அவர்களோடு சாப்பிட்டார். எல்லோரும் முதல் நாளின் உடம்புக் கறியைப் பற்றி ஆர்வத்துடன் கதைத்தனர். மரங்களையும் தடிகளையும் வெட்ட இன்னும் ஒரு நாள் தேவைப்படும் என்று கணித்த ஆறுமுகத்தார் மறுநாள் அவர்களுக்கு ஏதாவது சுவையான கறி வழங்க வேண்டும் என்று மனதில் உறுதி பூண்டார்.

சாப்பாடு கொண்டு செல்லும்போது பாதுகாப்புக்கு நன்கு கூராக்கப் பட்ட ஒரு கத்தியை ஆறுமுகத்தார் கொண்டு சென்றிருந்தார். திரும்பி வரும் வழியில் கட்டுவதற்கு ஏற்ற கொடிகளை வெட்டி எடுத்துக் கொண்டார்.

நான்கு அடி நீளமான தடிகள் சிலவற்றையும் வெட்டித் தூக்கிக் கொண்டார். அன்று இரண்டு “டார்” அமைப்பதென்று முடிவெடுத்து விட்டார்.

டார் அமைத்தல்

ஆறுமுகத்தார் நான்கு தடிகளைச் சதுரமாக தான் கொண்டு சென்ற தாவரத்தின் கொடியினால் கட்டினார். குறுக்காக அரை அடி இடைவெளியில் தடிகளைக் கட்டினார். பின் அவற்றிற்கு செங்குத்தாக அரை அடி இடைவெளியில் தடிகளைக் கட்டினார். இதே போன்று இன்னொரு சதுர அமைப்பையும் கட்டிக் கொண்டார். கொடிகள் மிகவும் பலம் மிக்கவை. இரண்டு மூன்று கொடிகளை திரித்துவிட்டால் மாடுகளையும் கட்டி வைக்கக்கூடிய இன்னும் பலமான கயிறு கிடைத்து விடும்.

கௌதாரிகளும் காட்டுக் கோழிகளும் வரக்கூடிய இரண்டு இடத்தை தேர்ந்தெடுத்தார். சதுரமாக கட்டிய அமைப்பை இரண்டு இடத்திலும் ஒவ்வொன்றாக கொண்டு சென்று வைத்தார். குழைகளை வெட்டி அந்த சதுரத்தின் மேல் பரப்பிக் கட்டினார். பின் ஈரமான களிமண்ணை குழைகளின்மேல் போட்டு மெழுகி விட்டார்.

இப்போது “டார்” தயார். இனி அதனை பொறிவாக கட்டுவதிலேதான் நுட்பம் உண்டு. ஒரு தடியை சற்றே வெளிப்புறம் சாய்வாக, தட்டி விட்டவுடன் வெளியே விழத்தக்கதாக நட வேண்டும். டாரின் ஒரு பக்கத்தை நிலத்தில் வைத்து எதிர்ப்பக்கத்தின் நடுப் பகுதியை

முன்னரே நட்ட தடியுடன் கட்டவேண்டும். கிட்டத்தட்ட ஒரு கப்பலில் பாயை கம்பத்துடன் கட்டுவது போல.

ஆறுமுகத்தார் தான் அமைத்த டாரை தடியில் கட்டிவிட்டார்.

ஆறுமுகத்தார் ஏற்கனவே சிறிது அரிசியை மடியில் கட்டி வந்திருந்தார். அவற்றை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்து இரண்டு டார்களின் கீழும் தூவிவிட்டார். இனி வாய்ப்பைப் பொறுத்தது. கால்களால் கௌதாரிகளோ, காட்டுக்கோழிகளோ நிலத்தைக் கீறி மேயும் போது அந்த அதிர்வில் தடிவெளிப்புறம் விழ, டார் அவற்றின் மீது விழுந்து விடும்.

ஆறுமுகத்தார் சற்று தாமதித்தே வந்ததை அவதானித்த தம்பையர் அவர் மரம் வெட்டுபவர்களுக்கு உதவி விட்டு வருகிறார் என்று எண்ணிக் கொண்டார். காட்டிலுள்ளவர்களோ ஆறுமுகத்தார் உடனே திரும்பி தம்பையருக்கு உதவப் போயிருப்பார் என நினைத்துக் கொண்டனர். ஆறுமுகத்தார் “டார்” பொறி வைத்ததை ஒருவருக்கும் கூறவில்லை.

அடுத்த நாள் காலை கஞ்சி குடித்து விட்டு காட்டுக்குப் போகின்றவர்கள் போய்விட்டார்கள். ஆறுமுகத்தார் தம்பையரிடம் தான் நீர்நிலையின் அருகே வல்லாரைக் கீரைகள் படர்ந்திருக்கக் கண்டதாகவும் அவற்றுடன், முடக்கொத்தான் இலைகளையும் பிடுங்கி வந்தால் இரவில் இரசம் வைத்துக் கொடுக்கலாம் என்றும் வேலை செய்பவர்களின் உடல் உளைவுகள் பறந்தோடி விடும் என்றும் கூறி விட்டு காட்டுக்குள் சென்றார். தான் சொன்னது போல வல்லாரை இலைகளையும் முடக்கொத்தான் இலைகளையும் சேகரித்துக் கொண்டார்.

ஆறுமுகத்தார் சற்று பதற்றத்துடனேயே முதலாவது டார் இருக்கும் இடத்தை அடைந்தார். டார் விழுந்திருந்தது. காற்றிற்கும் விழுந்திருக்கலாம். விசப் பாம்புகள் நடமாடியும் விழுந்திருக்கலாம். பறவைகளாலும் விழுந்திருக்கலாம்.

பறவைகளாயிருந்தால் டாரை தூக்க உயிருடன் இருப்பவை தப்பி ஓடிவிடக் கூடும். விசஜந்துக்களாய் இருந்தால் கையை விட்டுப் பார்க்க கடித்துவிடக்கூடும்.

ஆறுமுகத்தார் டாரின் மேலேறி நின்று நன்கு மிதித்தார். ஆறுமுகத்தார் உயரம் பெரும்பமான மனிதர். அவரின் மிதியில் எந்த

விலங்கும் இறந்து விடும். ஆறுமுகத்தார் டாரைத் தூக்கினார். அங்கே மூன்று கௌதாரிகள் விழுந்திருந்தன. அடுத்த டாரிலும் இரண்டு கௌதாரிகள் விழுந்திருந்தன. மதியம் வந்து டாரை திருத்த வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டார்.

விறுவிறுவென்று நடந்து தம்பையர் வேலை செய்யும் இடத்திற்கு சென்ற ஆறுமுகத்தார் தம்பையரிடம் “அண்ணை, நான் நேற்று மத்தியானம் ரெண்டு ‘டார்கள்’ கட்டினனான். அஞ்சு கௌதாரிகள் விழுந்திருந்தன. இண்டைக்கு கொஞ்சம் வேளைக்குச் சென்று சமைக்க வேணும்” என்று சொல்லி விட்டு, இலைகளையும் கௌதாரிகளையும் பத்திரமாக வைத்துவிட்டு பற்றைகளை வெட்டத் தொடங்கினார். தம்பையரோ ஆறுமுகத்தார் கூறியதைக்கேட்டு புன்முறுவலுடன் தலையை ஆட்டினார். தம்பையர் கண்டபடி கதைக்க மாட்டார்.

ஆனால், அவர் ஒரு விடயத்தைச் சொன்னால் எல்லோரும் மறு பேச்சு பேசாமல் ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

ஆறுமுகத்தார் வேளையுடன் சென்று கௌதாரிகளை துப்பரவு செய்து, கறி காய்ச்சி, வல்லாரைச் சம்பல் அரைத்து, ஈரச் சேலையில் சுற்றி வைத்திருந்த முருக்கங்காயை சைவர்களுக்காக காய்ச்சி, முடக்கொத்தான் இரசம் வைத்து முடிய தம்பையரின் குழுவினரும் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களைச் சாப்பிடச் சொல்லி விட்டு, ஆறுமுகத்தார் முதல் நாளைப் போலவே காட்டில் இருப்பவர்களுக்கு சாப்பாடு கொண்டு போனார். அவர்களிடம் “இண்டைக்கு உங்களுக்கு கௌதாரிக் கறி.” என்று முதல் நாள் டார் வைத்த கதையைச் சொன்னார். கௌதாரிக்கறி என்று அறிந்ததும் அவர்கள் துள்ளிக்குதித்து சந்தோசமாக சாப்பிட்டார்கள். தாங்களும் வந்து உதவி செய்து இன்னும் மூன்று டார்களை அமைப்போம் என்று உற்சாகமாகக் கூறினார்கள்.

03

தற்காலிக கொட்டில்களை அமைத்தல்.

முதல் குடியேறிகள் காட்டை அழிக்கும் போது கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டே தாங்கள் வாழ்வதற்காக கொட்டில்களை அமைத்துக் கொண்டார்கள். கப்புகள், பாய்ச்சுத்தடிகள், வரிச்சுத் தடிகள் என்பன தாராளமாகக் கிடைத்தன. கப்புகளை உறுதியாக நிலத்தில் நட்டு, பாய்ச்சுத் தடிகளையும் வரிச்சுத் தடிகளையும் காட்டில் கிடைக்கும் கொடிகளால் இறுக்கமாகக் கட்டி, கூரையை இலை, குழைகளால் வேய்ந்தனர். 'அடம்பன் கொடியும் திரண்டால் மிடுக்கு'

மூன்றாம் நாளும் கப்புகளையும் வளைகளையும் பாய்ச்சுத் தடிகளையும் வெட்டினார்கள். இரவு படுக்கப் போகும் போது தம்பையர் "நான் எனது வயலை 'தியாகர் வயல்' என்று எனது தந்தையாரின் பெயரில் அழைக்கப் போகிறேன்." என்று கூறினார்.

உடனே இன்னொருவர் “குழந்தையன் மோட்டை” என்று தனது மூதாதையரின் பெயரையும் தனது காணியில் இருந்த நீர் நிலையையும் இணைத்து பெயரிடப் போவதாகச் சொன்னார். மற்றொருவர் “பொந்துமருதோடை” என்று தனது காணியில் நின்ற பொந்துள்ள பெரியமருதமரத்தையும் தனது காணிக்கு அருகே ஓடிய ஓடையையும் சேர்த்து அழைக்க விரும்பினார்.

இப்போது இரவில் இவ்வாறு பெயர் வைப்பதுடன் தமது காணியை எவ்வாறு அழிவிருத்தி செய்யலாம் என்ற சிந்தனை ஏற்படக்கூடியதாக தம்பையர் ஏதாவது கூறியும் உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தார்.

தம்பையர் நடுத்தர உயரத்துடன் பொது நிறமுள்ளவர். அடர்த்தியான தலை மயிரை பின் பக்கமாக இழுத்து கொண்டையும் போட்டிருப்பார். முன் பக்க நெற்றியோடு சேர்த்து மயிர் சிறிதளவு வழிக்கப்பட்டிருக்கும். இவர் நன்கு கற்றவர் என்ற எண்ணம் பார்த்தவர் மனதில் தோன்றும். தம்பையரும் முத்தரும் அதிகாலையில் எழுந்து குளித்து வண்டில் கட்டி மட்டுவிலில் உள்ள திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஒன்றாகச் சென்று படித்தவர்கள். முத்தர் சற்று உயரம் குறைந்த வராகவும் உடம்பு கூடியவராகவும் இருந்தார். முத்தர் கடவுள் நம்பிக்கை நிரம்ப உடையவர். ஆறுமுகத்தார் மிகவும் உயரமாகவும் சற்று கருமை நிறமுடையவராகவும் இருந்தார். இவர் சிறு வயதிலேயே படிப்பை இடைநிறுத்தி தகப்பனுடன் தோட்டவேலை செய்ய போனவர். அதனால் உடல் திரண்டு மிகவும் பலசாலியாக தோன்றினார்.

அடுத்த நாள் மூவர் குறிப்பம்புளிக்கு அருகே இருந்த பனங்கூடலில் சில பனை மரங்களில் ஏறி ஓலைகளை வெட்டிப்போட கீழே நின்று மற்றவர்கள் அவற்றை பாடாக மிதித்து அடுக்கி வைத்தனர். பனை ஓலைகள் கொட்டில்களை வேய்வதற்குப் பயன்படும். இன்று சமையல் பொறுப்பு சைவ உணவு உண்பவருக்கு வந்தது.

அவர் சுட்டதீவிலிருந்து நடந்து வந்த போது வழியில் காட்டில் விளையும் வட்டுக் கத்தரிக்காய்களையும் குருவித்தலைப் பாகற்காய்களையும் கண்டிருந்தார். பாகற்காய் சிறிதாக குருவியின் தலை போன்றிருந்தபடியால் அந்தப் பெயர். அவர் பாகற்காய் குழம்பையும், வட்டுக் கத்தரிக்காயை அடித்து விதைகளை அகற்றி, பின் தேங்காய் எண்ணெயில் பொரித்த பொரியலையும், காட்டில் பறித்த மொசு மொசுக்கையில் வறையையும் ஆக்கியிருந்தார். எல்லோரும் ரசித்து உண்டனர்.

பனைகள் வந்தவிதம் தெரியவில்லை. ஆனால் தம்பையர் குழுவந்த போது பனங்கூடல்கள் இருந்தன.

இப்போது காடு பற்றிய பயம் அவர்களுக்கு போய்விட்டது. இடைக்கிடை சிறுத்தைகள் உறுமிய சத்தம் தூரத்தில் கேட்கத்தான் செய்தது. யானைகளும் மனித வாடையை நுகர்ந்து விலகி விட்டன. காடு, தன்னை அறிந்த மக்களுக்கு நீர், உணவு வழங்கி காப்பாற்றும் என்பதையும் உணர்ந்து விட்டனர்.

செருக்கன் மக்களும் தாம் வாக்களித்தபடி உதவ முன்வந்தனர். அடுத்த நாள் இவர்களின் கோரிக்கைப்படி மூன்று மாட்டு வண்டிகளைக் கொண்டு வந்தனர். வரும்போது அன்று பிடிபட்ட உடன் மீன்களுடன் வந்திருந்தனர். இருவர் அவர்களுக்கும் தங்களுக்கும் சேர்த்து சமையல் செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

ஏனைய ஆறு பேரும் கப்புக்கள், வளைகள், பாய்ச்சுத்தடிகள், பனை ஓலைகள் முதலியவற்றை ஏற்றி தம்பையரின் காணிக்கு கொண்டு வந்தனர். மத்தியானம் சாப்பிடும்போதுதான் சற்று ஓய்வு. முழுவதையும் ஏற்றி முடிவு பொழுதும் சாய்ந்தது. செருக்கன் உறவுகளை நன்றிகூறி அனுப்பி வைத்தனர்.

வெட்டி ஏற்றி வந்த கப்புகள், வளைகள், பாய்ச்சுத்தடிகள் என்பன தம்பையரது காணியில் கொட்டில்களை போட்டு, இன்னும் மூவரின் காணிகளில் கொட்டில்களைப் போடப் போதுமானவை. அடுத்த நான்கு நாள் களும் தம்பையரின் காணியில் யாவரும் படுத்து உறங்கக் கூடிய பெரிய கொட்டில் ஒன்றும், சமைப்பதற்கான கொட்டில் ஒன்றும் போடத் தேவைப்பட்டது.

கொட்டில் போட்டு, வேய்ந்து, உள்ளே மண் போட்டு சமன்படுத்தி அடித்து இறுக்கி, மெழுகி முடித்தார்கள். அன்றிரவு அவர்களின் பொருட்கள் எல்லாம் கொட்டிலுக்கு வந்து சேர்ந்தன. இப்போது ஒரு வீட்டில் வாழுகின்ற பாதுகாப்பு உணர்வு ஏற்பட யாவரும் நிம்மதி அடைந்தனர்.

இப்போதுதான் தாங்கள் வெளியில் படுத்த பொழுது பயந்த கதைகளை ஒவ்வொருவரும் கூறினர். இரவில் சரசரத்த சத்தத்தைக் கேட்டு பாம்புதான் கடிக்க வருகுது என்று ஒருவர் பயந்திருந்தார். கரடி வந்து கண்களைத் தோண்டி எடுத்து விடுமோ என்று இன்னொருவர் பயந்திருந்தார். தாங்கள் பயந்து நடுங்கியதை வெளிக்காட்டாது தாம் பயப்படவே இல்லை என்று வீரம் பேசியவர்களும் இருந்தார்கள்.

எல்லோருக்கும் கடவுள் நம்பிக்கை உண்டு. காலை கை, கால், முகம் கழுவி திருநீறு பூசும்போது தாங்கள் கோவிலுக்கு போய்க் கன நாளாகின்றது என்று சிலர் முணு முணுத்தார்கள். இத்தக் குறை அவர்கள் மனதில் வந்து விடக்கூடாது என்பதில் தம்பையரும், முத்தரும், ஆறுமுகத்தாரும் கவனமாக இருந்தார்கள். முத்தர், பிள்ளையார் கோவிலுக்கு என்று ஒரு இடமும் காளி அம்மன் கோவிலுக்கு என்று ஒரு இடமும் தனது காணிக்கு அருகே பார்த்து வைத்திருந்தார்.

அடுத்த நாள் தம்பையர் தான் சமையல் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு, கோவில்களுக்கு பார்த்து வைத்த இரு இடங்களையும் பற்றைகளை வெட்டி, செருக்கி துப்பரவாக்க அனுப்பி வைத்தார். அவர்கள் யாவரும் உற்சாகமாக அன்று முழுவதும் அந்த வேலையைச் செய்து முடித்தார்கள்.

ஆற்றிலே ஆண்டாண்டு காலமாகக் கிடந்து ஆற்று நீரினால் உருமாறி முக்கோண வடிவில் இருந்த ஒரு பெரிய கல்லை ஆறு முகத்தாரின் தோளில் தூக்கிவைத்து தம்பையரும் முத்தரும் பிள்ளையாருக்கென ஒதுக்கிய காணிக்கு கொண்டு வந்தனர். அங்கு

ஒரு பெரிய பாலை மரத்தின் கீழ் முத்தர் அதனை நாட்டி வைத்தார். வணங்குவதற்காக பிள்ளையார் கோவில் உருவாயிற்று.

இளைஞர்களில் இருவர் திருமணம் செய்யாதவர்கள். ஒருவருக்கு திருமணம் முற்றாகி இருந்தது. இன்னும் மூன்று மாதங்களில் திருமணம். மற்றவர் தனக்கு என்று ஒரு காணியை வெட்டி, வாழ்வதற்கு அந்த காணியில் ஒரு கொட்டிலையும் போட்ட பின்னர்தான் அதைப்பற்றி யோசிக்கப் போவதாகக் கூறினார். தம்பையருக்கு விசாலாட்சியுடன் திருமணமாகி கணபதிப்பிள்ளை என்ற ஒரு மகனும் இருக்கின்றான். ஆறுமுகத்தார் திருமணம்செய்து இரண்டு வருட வாழ்க்கை நிறைவு பெறமுன், அவர் மனைவி காய்ச்சலில் மூன்று நாள்கள் தவித்து பரியாரியாரின் வைத்தியம் பலனின்றி இறந்துவிட்டா. அவருக்கு இன்னும் அந்த துக்கம் மறையவில்லை. உறவினர்களுக்காக மனதைத் தேற்றிக் கொண்டு நடமாடுகிறார்.

முத்தரின் மனைவி கர்ப்பிணியாக இருந்தார். பிள்ளைப் பேறுக்கான நாளும் நெருங்கி விட்டது. முத்தர் ஒருமுறை ஊருக்குப் போய்வரத் தீர்மானித்தார். தம்பையர் அவருடன் திருமணமான மற்ற மூவரையும் போய்வருமாறு கூறினார். உணவுப் பொருட்களும் குறைந்து கொண்டு வந்தன. அவற்றையும் எடுத்து வருமாறு கூறினார். திருமணம் முற்றாக்கப்பட்ட இளைஞன் தானும், போய் தாய் தகப்பனைப் பார்த்து வருவதாகக் கூறினான். மற்ற இளைஞன் அவன் தனக்கு முற்றாக்கி வைத்த பெண்ணைப் பார்க்கத்தான் அவசரப்படுகிறான் என்று கேலிசெய்தான். தம்பையர் வழமை போல ஒரு புன்முறுவலுடன் அவனையும் போகுமாறு கூறினார்.

தம்பையரும் ஆறுமுகத்தாரும் இளைஞனுமாக மற்ற ஐவரையும் வழி அனுப்பிவைத்தனர். ஏற்கனவே செருக்கன் நண்பர்களிடம் சொல்லி வைத்ததால், அவர்களை சுட்டதீவு துறையிலிருந்து கச்சாய் துறைக்கு அழைத்துப்போக தோணிகள் காத்திருக்கும்.

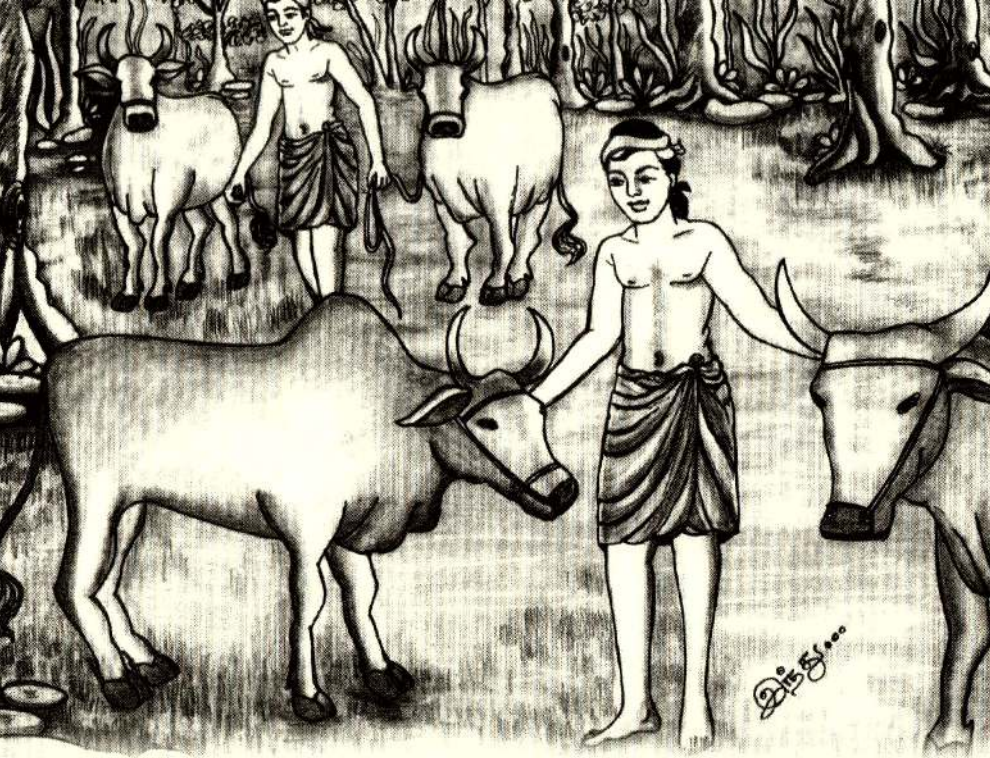
தம்பையரும் குழுவினரும் காடழிப்பதற்கு உடலுழைப்புடன் அக்கினி பகவானையும் பயன்படுத்த தீர்மானித்திருந்தனர். வெட்டிய பற்றைகளையும் மரங்களையும் பெரிய பற்றைகளின் மேல்படினமாக போட்டு வைத்தனர். அவை காய்ந்த பின்னர் நெருப்பு வைத்தால் வெட்டிப்போட்ட பற்றைகளுடன் பெரிய பற்றைகளும் சேர்ந்து விளாசி எரியும். காடு வெட்டுவதன் அரைவாசி வேலையைத் தீ செய்துவிடும்.

தம்பையரும் ஆறுமுகத்தாரும் இளைஞனும் நன்கு காய்ந்திருந்த பற்றைகளை எரிக்கத் தொடங்கினர். அவை விளாசி எரியத் தொடங்கின. எங்கும் தீ. ஒரே புகை மண்டலம். பற்றைகளில் மறைந்திருந்த முயல்கள், உடும்புகள், அணில்கள், கௌதாரிகள், கானாங்குருவிகள் முதலிய விலங்குகள் பதறியடித்துக் கொண்டு உயிரைக்காப்பாற்ற ஓடின.

ஐந்தாம் நாள் போனவர்களில் மூன்று பேர் மட்டும் திரும்பி வந்தனர். அவர்களுடன் போன ஐவரும் கூறிய புதினங்களால் துணிச்சல் பெற்ற, மேலும் நான்கு புதியவர்களும் வந்திருந்தனர். முத்தரின் மனைவிக்கு ஆண் குழந்தை கிடைத்துவிட்டது. வைத்தியசாலை நிர்வாகம் உடனே பெயர் வைக்குமாறு கூறியதால், முத்தர் தன் மகனுக்கும் கணபதிப்பிள்ளை என்று தம்பையரின் மகனது பெயரையே வைத்தார்.

அவர்களது நட்பு அவ்வளவு இறுக்கமானது. முத்தர் சில நாட்கள் கழித்து வருவார். மற்றவரின் குழந்தைக்கு சுகயீனம். பிள்ளைக்கு ஓரளவு சுகமாக முத்தருடன் தானும் வருவதாகக் கூறி நின்று விட்டார்.

ஏற்கனவே தங்கியிருந்த மூவருடன் இப்போது வந்த ஏழு பேரும் சேர்ந்து பத்துப்பேரும் முதலில் வந்து காடு வெட்டிய எட்டுப்பேரின் காணிகளை நோக்கினர். அவை பெரும்பாலும் துப்பரவாக்கப்பட்டு வெளியாகத் தெரிந்தன. புதிதாக வந்த நால்வரும் தாங்களும் தொடக்கத்திலேயே வந்திருக்கலாமே என்று ஆவலுடன் பார்த்தனர்.

04

முதல் குடியேறியவர்கள் காட்டில் கிடைத்த காய்கள், கனிகள், கிழங்குகளை உணவிற்கு பயன்படுத்தினார்கள். ஆறுகளிலும் குளங்களிலும் மீன்களைப் பிடித்தனர். கண்ணிகளையும் பொறிகளையும் பயன்படுத்தி கௌதாரிகள், காட்டுக் கோழிகள், முயல்கள், உடும்புகளைப் பிடித்து உணவிற்குப் பயன்படுத்தினார்கள். கடற்கரையில் இயற்கையாக விளைந்த உப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

வனம் அதிக வளங்களைக் கொண்டது. விலங்குணவு சாப்பிடுவோருக்கு உடும்பு, முயல், பன்றி, மான், மரை, கௌதாரி, காட்டுக் கோழி, காடை, மயில் என்று பலவற்றின் இறைச்சி. அந்த காலத்தில் அரிய உயிரினங்களைப் பாதுகாக்கும் சட்டம் கடுமையாக இல்லை.

தாவர உணவு உண்போருக்கு குருவித்தலைப் பாகற்காய், வட்டுக் கத்தரிக்காய், பிரண்டைத்தண்டு, மொசுமொசுக்கை இலை, தூதுவளை, வல்லாரை, முடக்கொத்தான் இலை முதலியன. பழ வகைகளுக்கு பாலைப் பழம், ஈச்சம் பழம், கருப்பம் பழம், விளாப் பழம்,

வீரைப்பழம், நாவற் பழம், துவரம் பழம், புளியம் பழம் முதலியன. சுட்டதீவு கடற் கரையில் தானாக விளைந்த, வைரம் போல ஒளிரும் உப்பு.

சுட்டதீவிற்கும் குறிப்பம் புளிக்குமிடையில் உள்ள காட்டில் நிறைய புளியமரங்கள் காணப்பட்டன. தம்பையரும் குழுவினரும் நேரம் கிடைக்கும் பொழுதெல்லாம் புளியம்பழங்களைப் பிடுங்கினர். இரவு நேரங்களில் கோதை உடைத்தனர். கொட்டைகளை அகற்றினர். சிறிது உப்புத்தூளை கலந்து உருண்டையாக்கினர். மூன்று வெய்யிலில் காய வைத்து எடுத்தனர். ஊர் போகும் போது எல்லாம் கொண்டு சென்று உறவினர்களுக்குக் கொடுத்தனர். இயற்கை உப்பளத்தில் அள்ளிய உப்பையும் கொண்டு சென்றனர். தேனை எடுத்துச் சென்று, தேவை போக மிகுதியைச் சாவகச்சேரிக்கு கொண்டு சென்று விற்றனர்.

மயில் இறகு, மான் தோல், சிறுத்தைப் புலியின் தோல், பற்கள், நகங்கள் நல்ல விலை போயின. உறவினர்களுக்கு இறைச்சி வத்தல் களைக் கொண்டு சென்று கொடுத்தனர்.

மனைவியின் பிள்ளைப் பேற்றிற்காக சென்றிருந்த முத்தர் முப்பத் தொரு நாள்களின் பின்னர் மற்ற தோழருடனும் சில புதிய உறவினர்களுடனும் இரண்டு வண்டிகளில் பழைய கண்டி வீதியால் பெரிய பரந்தன் வந்து சேர்ந்தார். இப்போதைய A9 வீதியால் அல்ல. பழைய கண்டி வீதி என்பது இயக்கச்சியால் வேளர் மோட்டை, பிள்ளை மடம், வெளிறு வெட்டி, அடையன் வாய்க்கால், பாணுக்காடு, ஊரியான், முரசு மோட்டை, பழைய வட்டக்கச்சி, கல்மடு, கொக்காவில் என்று தொடர்ந்து செல்லும். முத்தர் முரசுமோட்டையிலிருந்து குறுக்கு வழியால் வந்தார்.

யாழ்ப்பாண வீதி இயக்கச்சியில் தென்திசையில் திரும்பி பின் ஆணையிறவு சந்தை ஊடாக வேளார் மோட்டை சென்று முரசுமோட்டை செல்லும் பழைய கண்டி வீதி இது. இப்போதைய A9 வீதி அல்ல.

முத்தர் வரும் போது சில மண் வெட்டிகளை வாங்கி வந்து இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுத்தார். மண் வெட்டிப் பிடியை அவரவர் காட்டில் வெட்டி போட்டுக் கொண்டனர். புதியவர்கள் தாம் தேர்ந்தெடுத்த காணியில் காடு வெட்டி எரித்தனர். மழைக்கு சில நாள்கள் இருந்த படியால் முதல் வந்தவர்கள் வேறு காணிகளையும் வெட்டிக் கொண்டனர்.

முத்தர் தம்பையரிடம் “அண்ணை நான் உங்கடை வீட்டையும் போட்டு வந்தனான். என்னை தூரத்திலை கண்ட உன்ரை செல்ல மகன் கணபதி ஓடி வந்து “மாமா, என்ரை ஐயா எங்கை? ஏன் உங்க ளோடை வரேல்லை?” என்று அழுமாப்போலை கேட்டவன். நீ ஒருக்கால் போட்டு வா.” என்றார். தம்பையரும் “அது சரி தான். நான் ஆறுமுகத்தாரையும் பொடியனையும் கூட்டிக் கொண்டு ஒருக்கால் போட்டு வாறன். நீ விதைப்பிற்கு மற்றவையோடை சேர்ந்து ஆயத் தப்படுத்து.” என்று சொன்னார்.

தம்பையரும் ஆறுமுகத்தாரும் பொடியனும் மீசாலைக்குக் கொண்டு செல்வதற்கு தேன், உப்பு, புளி என்பவற்றை எடுத்துக் கொண்டனர். தம்பையர் தன் ஆசை மகனுக்காக தேடித்தேடி சேகரித்த மயிலிறகுக் கட்டை புன்முறுவலுடன் எடுத்துக் கொண்டார். மற்ற இருவரும் மச்சம் சாப்பிடுவதனால் இறைச்சி வத்தலையும் எடுத்துக் கொண்டனர். ஏனையவர்களுக்குச் சொல்லி விட்டு கால் நடையாக சுட்டீய் துறையை நோக்கி நடந்தனர். பயணம் வழமை போல இருந்தது.

தகப்பன் தூரத்தில் வருவதைக் கண்ட கணபதி “என்ரை ஐயா வாறார்” என்று கத்தியபடி ஓடிச் சென்று தகப்பனைக் கட்டிப்பிடித்து கொஞ்சினான். தம்பையரும் மகனின் தலையைக் கோதிக்கோதி முத்தமிட்டார். மகனின் குரலைக் கேட்டு வந்த விசாலாட்சி “இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் எவ்வளவு பாசம் வைத்திருக்கிறார்கள்” என்று நினைத்தபடி இருவரையும் பெருமையுடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

தகப்பன் கொடுத்த மயிலிறகுக் கட்டை கணபதி நெஞ்சுடன் அணைத்தபடி ஆசையோடு தடவிப் பார்த்தான். விசாலாட்சி “இரண்டு பேரும் கால் முகம் கழுவிக்கொண்டு வாருங்கோ, சூடு ஆறுவதுக்கு முன்னம் சாப்பிடலாம்” என்று மதிய உணவு சாப்பிட அழைத்தாள். தம்பையர் மனைவியுடனும் மகனுடனும் மகிழ்ச்சியாக நான்கு நாள்களைக் கழித்தார்.

விசாலாட்சி துருவித்துருவி விசாரித்து வயல் வேலைகளைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்து கொண்டாள். ஐந்தாம் நாள் வயல் விதைப்பை நினைத்து தம்பையர் அரை மனதுடன் மற்றவர்களுடன் புறப்பட்டு பெரிய பரந்தனை நோக்கிச் சென்றார்.

முதல் மழையும் வந்தது. எரித்த சாம்பலுடன் புதிய மண் மழை ஈரத்திற்கு வாசனை வீசியது. இதனைத்தான் மண்வாசனை என்று சொல்வார்களோ? கட்டை பிடுங்காத காணி, மாடுகளில் கலப்பை பூட்டி உழ முடியாது. எல்லோர் காணிகளிலும் ஒரு சிறிய பகுதியை விட்டு விட்டு, நெல் விதைத்து மண் வெட்டியால் கொத்தினார்கள். எல்லோருக்கும் கூட்டாகவே விதைப்பு நடந்தது. இனி களை எடுத்தலும், அருவி வெட்டலும், துடு வைத்தலும், துடு அடித்தலும் கூட்டாகவே நடக்கும். உழவு இயந்திரம் வந்து சேரும் வரை இந்த ஒற்றுமை உணர்வும் கூட்டாக வேலை செய்தலும் தொடர்ந்தது.

பயிர்கள் நன்கு செழித்து வளர்ந்தன. இனித்தான் தம்பையர் குழு விற்கு பிரதான வேலை இருந்தது. பச்சைப் பசேலென்று பயிர்கள் காட்சியளித்த படியால் அவற்றை மேய்வதற்கு மான்கள், மரைகள், குழுவன் மாடுகள் என்பன வரும். அவற்றை விரட்டி காவல் காக்க வேண்டும். நெற்கதிர் பால்பிடிக்கும்போது அதனைக் குடிக்க கிளிகள் வரும். கதிர் முற்றிச் சாயும் போது யானை, பன்றி, கௌதாரி, மயில், காட்டுக் கோழி என்பன வரும். அவற்றையும் விரட்ட வேண்டும். சுழற்சி முறையில் காவல் காப்பார்கள். இப்போது தான் நாய்களின் உதவி அவசியமாகும்.

அந்த முறை எல்லோருக்கும் நல்ல வேளாண்மை. நெல்முட்டைகள் நிரம்பிய வண்டில்கள் அடிக்கடி சுட்டதீவு கடற்கரையை அடைந்தன. அங்கிருந்து தோணிகள் கச்சாய் துறைக்கு ஏற்றிச் சென்றன. தம்பையர் குழுவினரின் வீடுகளில் செல்வம் கொழித்தது. கடன்கள் முழுமையாக அடைக்கப்பட்டன.

தம்பையரின் மகன் கணபதிப்பிள்ளை, மட்டுவிலிலிருந்த பண்டிதரின் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு கல்வி கற்க செல்வதற்கு ஒரு கிழவனாரின் வண்டி ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டது. அந்த வண்டியில் தம்பையரின் உறவினர்களின் பிள்ளைகளும் சென்றனர். காலை செல்லும் பிள்ளைகளை மாலை வரை நின்று, அந்த ஐயா பொறுப்புடன் கூட்டி வருவார். பிள்ளைகள் கட்டுச்சோறு கட்டி எடுத்துச் சென்றனர். தம்பையரின் கனவு பலிக்கத் தொடங்கியது.

விதைக்காது விட்ட காணியின் பகுதியில் இருந்த மரங்களின் அடிக் கட்டைகளை மாரி மழை பெய்யப் பெய்ய மண்வெட்டி, கோடரி பயன்படுத்தி அப்புறப்படுத்தி விட்டனர். அரிவி வெட்டிய கையோடு விதைத்த பகுதியிலும் அடிக்கட்டைகள் பிடுங்கப்பட்டன. இனி கலப்பையில் மாடுகளைப் பூட்டி உழுது கொள்ளலாம்.

தம்பையரிடம் எடுத்து மாடுகள் இல்லை. மன்னாருக்கு சென்று ஒரு சோடி எடுத்துகள் வாங்க முடிவு செய்தார். மாடுகள் இல்லாத இன்னும் சிலரும் தாங்களும் வாங்க விரும்பி அவருடன் இணைந்து கொண்டனர். தட்சிணாமருதமடு பகுதியில் உள்ள மாட்டுத் தரகரை தம்பையர் அறிவார். மாடுகளை அவர் மூலம் வாங்க எண்ணினார்கள். தரகரிடம் ஒரு கெட்ட பழக்கம் இருந்தது. அவர் மூலம் எடுத்துகள் வாங்க வருபவர்களை பல பட்டிகளுக்கும் கூட்டிச் செல்வார். மறுநாள் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு தனது வீட்டிற்குக் கூட்டி வருவார். நன்கு கள்ளு வாங்கி குடிக்கப் பண்ணி விட்டு, இரவுச் சாப்பாட்டையும் கொடுத்து படுக்க விடுவார். பிரயாணக்களை, மாடு பார்க்க அலைந்த களை, கள்ளினால் உண்டான வெறி மயக்கம் எல்லாம் சேர வந்தவர்கள் மெய் மறந்து தூங்குவார்கள்.

தரகர் நடு இரவு போனவர்களில் ஒருவர் இருவரின் மடியைத் தடவி காசை எடுத்துவிடுவார். ஒருவரும் அவரை குற்றம் சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் ஏனையவர்கள் யாவரின் பணமும் அப்படியே இருக்கும். வரும் வழியில் தம்பையர் இந்த விடயத்தை தனது தோழர்களிடம் கூறி எச்சரிக்கை பண்ணி விட்டார். இரவு படுக்கப் போகும் போது, எல்லோரும் பற்றை மறைவில் ஓதுங்கினர். எல்லோரும் தமது கோவணத்தைக் கழற்றி பணத்தை அதனால் சுற்றி பற்றைக்குள் மறைத்து வைத்தனர். பின் போய்ப் படுத்து நிம்மதியாக உறங்கினர்.

தம்பையர் மது அருந்தாதவர். என்ன நித்திரை என்றாலும் சிறு அசுமாதத்திற்கும் எழுந்து விடுவார். நடுச்சாமத்தில் யாரோ அவரது இடுப்பைத் தடவுவதை உணர்ந்தார். நித்திரை போல பாசாங்கு செய்தார். தமக்குள் புன்னகை புரிந்து கொண்டார். மற்றவர்கள் அருகேயும் நடமாட்டம் தெரிந்தது. சில நிமிடங்களில் நடமாட்டம் நின்று விட்டது.

அதிகாலை காலைக் கடன்கழிக்கச் சென்ற போது அவரவர் உள்ளங்கியையும் பணத்தையும் மீட்டுக் கொண்டனர். தரகர் குளித்து திருநீறு பூசிக் கொண்டு, இவர்களை அழைத்துச் சென்று பட்டிகளுக்குப் போய் இவர்கள் பார்த்த வைத்த எடுத்துகளை விதானையார் வீட்டிற்கு ஓட்டி வரும்படி உரிமையாளரிடம் கூறினார். அதுதான் முறை.

விதானையார் முன்னிலையில் இன்ன குறியுள்ள, இன்ன நிற எடுத்துகளை, இவ்வளவு பணம் பெற்றுக் கொண்டு, இன்னாருக்கு முழுச் சம்மதத்துடன் விற்கின்றேன் என்று எழுதி ஒப்பமிட்டார். தரகர்

சாட்சிக்கு கையெழுத்து இட்டார். விதானையார் அங்கீகரித்து ஒப்பமிட்டு தமது பதவி முத்திரையைப் பதித்தார். இந்தக் கடிதத்துடன் வாங்கியவர்கள் இலங்கையின் எந்தப் பகுதிக்கும் போகலாம். இவ்வாறான கடிதம் இல்லாதவிடத்து திருட்டு எருதுகள் என்று பொலிசாரால் கைது செய்யப்படும் அபாயம் உண்டு.

தம்பையரும் தோழர்களும் தரகரிடம் தரகுக் காசைக் கொடுத்து விட்டு எருதுகளை ஒட்டிச் சென்றனர். போகும் போது சாமத்தில நடந்ததைக் கூறி யாவரும் சிரித்தார்கள். தம்பையருக்கு தமது பணத்தைக் காப்பாற்றியதற்கு நன்றி தெரிவித்தார்கள்.

சங்கத்தானையில் தச்சு வேலை செய்பவருடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தின் படி அவர்களுக்கு கலப்பைகளும் வந்து சேர்ந்தன.

இப்போது யாவரும் தத்தம் காணிகளில் கொட்டில்களைப் போட்டுக் கொண்டனர். அவரவர் காணிகளை வெட்டிய போதும் அவர்களுக்கு கப்புகள், தடிகள் கிடைத்தன. காணிகள் எரித்த பின் எஞ்சிய தடிகளையும் மரங்களையும் விறகுக்காக அடுக்கி வைத்திருந்தனர். இப்போது சிலர் தமது கொட்டிலில் சமைத்தார்கள். முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் இன்றும் தம்பையருடன் தான் சமைத்தார்கள். சாப்பிட்டபின் தமது கொட்டில்களை கதவிற்காக கட்டி வைத்த தட்டிகளை கட்டிவிட்டு வந்து, தாய் மனையான தியாகர் வயல் கொட்டிலிலேயே படுத்துக் கொள்வார்கள். நித்திரை வரும் வரை ஆடு புலி ஆட்டம், தாயம் முதலிய விளையாட்டுக்களை விளையாடுவார்கள். சில வேளைகளில் நேரம் பிந்தியும் விளையாடுவார்கள். தம்பையர் அவர்களை அதட்டி படுக்க வைக்க வேண்டும்.

அடுத்த கால போகத்திற்கு அவர்கள் கலப்பைகளில் எருதுகளைப் பூட்டி உழுது விதைத்தார்கள். இம்முறையும் அவர்களுக்கு பொன் போல நெல் விளைந்தது. இப்போது காணிகளின் உயரம், பள்ளம் பார்த்து வரம்புகளும் கட்டினார்கள். வாய்க்கால்களும் அமைத்து விட்டார்கள். நீலனாறு, கொல்லனாறுகளை மறித்து வாய்க்கால்களில் நீர் பாய்ச்சுவார்கள்.

நீலனாறு, கொல்லனாறுகளை மட்டும் நம்பி சிறுபோக வேளாண்மையில் ஈடுபடுவது புத்திசாலித்தனமாக இருக்காது என்று தம்பையர் அடிக்கடி கூறுவார். எட்டாம் வாய்க்காலை நாங்களே வெட்டி, நீர் பாய்ச்ச அனுமதி பெற்று விட்டால் பின்னர் சிறுபோகத்தை

தொடர்ந்து செய்யலாம் என்று தம்பையர் விளக்கினார். எட்டாம் வாய்க்காலை வெட்டி இரணைமடு குளத்திலிருந்து வரும் நீரைப் பாய்ச்சுவது என்று உறுதி கொண்டார்கள்.

05

ஆதி மனிதர்கள் நாடோடிகளாக உணவிற்காக வேட்டையாடி வாழ்ந்தபோது ஒரு பெண்ணே (தாய்), மனித கூட்டத்திற்குத் தலைவியாக இருந்தாள். என்றைக்கு மனிதன் உடற்பலத்தால் ஆறுகளை மறித்து அணை கட்டி, வாய்க்கால்களினால் நீர் பாய்ச்சி, விவசாயம் செய்யத் தொடங்கினானோ, அன்றே தலைமை அவனி டம் வந்துவிட்டது. விவசாயம் செய்யத் தொடங்க கிராமங்களும் தொடர்ந்து நகரங்களும் உருவாகின.

முதலில் எகிப்தியர்களும் (Egypt), மொசப்பதேனியர்களும் (Mesopotania) அணைக் கட்டுகளையும் (dams, dikes), வாய்க்கால்களையும் (canals) ஏரிகளையும் குளங்களையும் அமைத்து நீரைச் சேமித்தார்கள். இந்த நீரை குடிப்பதற்கும் குளிப்பதற்கும் விவசாயத்திற்கும் பயன்படுத்தினார்கள். றொமானியர்கள் (Rome) 'அல்ப்ஸ்' மலையிலிருந்து (Alps) பனி உருகுவதால் உண்டாகும் நீரை வாய்க்கால்களை (aqueducts) அமைத்து நகருக்குக் கொண்டு வந்தார்கள்.

கொல்லனாறு, நீலனாறு என்பவை காட்டாறுகளாகும். பெரிய பரந்தன் விவசாயிகள் இந்த காட்டாறுகளை மறித்து அணை கட்டி, வாய்க்கால்கள் மூலம் வயல்களுக்கு நீர் பாய்ச்சினர். காலபோகத்தின் போது மழை நீரும், காட்டாறுகளின் நீரும் தாராளமாகக் கிடைத்தன.

சிறுபோகத்தின் போது சிலவேளைகளில் பாய்ந்து ஓடிவரும் நீர், சில சமயம் ஊர்ந்தும் வரும். ஆனபடியால் ஒரு பகுதி வயலில்தான் சிறுபோகம் செய்ய முடிந்தது. இரணைமடு குளத்திலிருந்து வரும் நீரை பாய்ச்சுவதாயின் இதுவரை வெட்டப்படாதிருந்த எட்டாம் வாய்க்காலை இவர்கள் வெட்டித்துப்பரவு செய்யவேண்டும்.

எட்டாம் வாய்க்கால் திருத்தப்பட்டால் முழுக்காணிகளிலும் சிறு போக வேளாண்மை செய்ய முடியும். மாரி காலத்தில் காட்டாற்று வெள்ளம் கரைபுரண்டோடி காட்டினூடாகப் பாய்ந்து கடலில் சேரும்.

தம்பையரும் முத்தரும் சில காலம், மட்டுவில்லில் உள்ள ஒரு ஆசிரி யரிடம் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒன்றாகக் கற்றவர்கள். இவர்களின் இளமைக்காலத்தில் தமிழ் பாடசாலைகள் தோன்ற வில்லை. கற்றவர்கள் தமது வீட்டுத் திண்ணைகளில் வைத்து சில பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிப்பார்கள். அவை திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. அக்காலக் கல்வி முறையை ஓரளவு அறிய, இவர்களுக்கு முற்பட்டவரான ஆறுமுகநாவலர் கற்ற முறையை உங்களுக்குத் தருகின்றேன்.

ஆறுமுகநாவலர் 1822 ஆம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் 18 ஆம் திகதி நல்லூரில் பிறந்தார். 1879 ஆம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் 05 ஆம் திகதி இவ்வுலகைவிட்டு மறைந்தார். தனது 57 வருட வாழ்கையில் அவர் தமிழையும் சைவத்தையும் வளர்க்க செய்தவைகள் ஏராளம்.

நாவலர் தனது ஐந்தாம் வயதில் சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயரிடம் தமிழையும் நீதி நூல்களையும் கற்றார். ஒன்பது வயதில் முதலில் சரவணமுத்துப் புலவரிடமும், பின்னர் அவரது குருவான சேனா திராச முதலியாரிடமும் உயர்கல்வி கற்றார். பன்னிரண்டு வயதில் தமிழையும் சமஸ்கிருதத்தையும் நன்கு கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றார்.

பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த “வெஸ்லியன்” ஆங்கிலப் பாட சாலையில் ஆங்கிலம் கற்று, தனது இருபதாவது வயதில் அதே

கொல்லனாறு

நீலனாறு

“வெஸ்லியன்” ஆங்கிலப் பாடசாலையில் ஆசிரியராக கடமைக்குச் சேர்ந்தார். அப்பாடசாலைதான் தற்போது “யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி” (Jaffna Central College) என்று அழைக்கப்படுகிறது.

தம்பையரும் முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் உறவினர்கள். மீசாலையிலேயே ஒன்றாக வளர்ந்தவர்கள். இவர்கள் மூவரும் நல்ல நண்பர்களும் கூட. தம்பையர் பெரியபரந்தன் கிராமக் கனவு பற்றிக் கதைக்கும் போது, அவரது மனைவி விசாலாட்சியும் சம்பாசனையில் அவர்களுடன் பங்குபற்றுவார். தம்பையர் விசாலாட்சியின் ஆலோசனைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பார். நேரில் போய்ப் பார்க்காவிட்டாலும் இவர்கள் மூவரும் கதைக்கும் விடயங்களி

லிருந்து பெரியபரந்தன் பற்றிய ஒரு படம் விசாலாட்சியின் மனதில் விழுந்துவிட்டது.

பெரியபரந்தன் பூரண வசதி அடைந்துவிட்டது. பலர் வண்டிலும் எருதுகளும் வாங்கிவிட்டனர். மீசாலையில் புல்லும் வைக்கோலும் இன்றி மெலிந்ததிருந்த பசு மாடுகளை இங்கு கொண்டு வந்து விட்டார்கள். பெரியபரந்தனுக்கு காணி வெட்ட வராத உறவினர் களும், தங்கள் பசுக்களையும் நாய்பன்களையும் கொண்டு வந்து தங்களுக்கு பொருத்தமான உறவினர்களிடம் வளர்ப்பிற்காக ஒப் படைத்தனர். குறி சுடும் காலத்தில் இங்கு வருவார்கள். ஈன்று இருக்கும் கன்றுகளில் அரைவாசிக்கு உரிமையாளரின் குறியும் மிகுதி அரைவாசிக்கு வளர்ப்பவர்களின் குறியும் இடப்படும்.

மாடுகளிற்கு குறிசுடுதல் என்பது மிகவும் கொடுமையான செயற் பாடு. மனிதன் ஐந்தறிவு மிருகங்களை தனது என்று உரிமை கொண்டாடுவதற்காக இந்தப் பாவத்தைச் செய்தான். குறி சுடாமல் விட்டாலும் பிரச்சினையே. ஒரே மாட்டிற்கு பலர் உரிமை கொண் டாட, அது பெரிய சண்டையாகப் போய்விடும்.

சிலர் பூநகரியிலும் சில பசுக்களை வாங்கிக் கொண்டனர். வலிமை உள்ள இளைஞர்கள் தடம் போட்டு குழுவன் மாடுகளைப் பிடித்து விடுவார்கள். அவற்றிற்கு குறிகட்டுவிட்டு தமது பட்டியிலிலுள்ள வலிமையான மாடுகளுடன் பிணைத்து விடுவார்கள். சில நாள்களில் அவை நன்கு பழகி விடும்.

அந்தக் காலத்தில் காட்டில் சுதந்திரமாக சுற்றித்திரிந்த மாடுகளை பிடிப்பது குற்றமல்ல. இன்னும் சொல்லப்போனால் ஆதியில் காட் டில் சுதந்திரமாக திரிந்த மாடுகள், ஆடுகள், எருமைகளை பிடித்து ஆதிமனிதன் பழக்கி வளர்த்தவற்றின் வழி வந்தவையே இன்றைய வீட்டு விலங்குகள். மாடுகளை காட்டில், 'காலைகள்' அமைத்து இராப்பொழுதுகளில் பாதுகாப்பின் நிமித்தம் அடைத்து வைத்தார் கள்.

பெரியபரந்தனில் மோட்டைகள், பள்ளங்கள், நீர்நிலைகள், சிறு குளங்கள் என்பன காணப்பட்டன. அதனால் சிலர் எருமைகளையும் வாங்கி வளர்த்தார்கள். எருமைகள் நீர் நிலைகளில் விரும்பிவாழும் இயல்புடையவை. இந்த எருமைகளை உழவுக்கும், பிரதானமாக தூடு அடிக்கவும் பயன்படுத்தினார்கள். சிலர் எருமைப் பாலையும் கறந்து பயன்படுத்தினார்கள். எருமைத் தயிருக்கு பனங்கட்டி கலந்து

சாப்பிட்டவர் அந்தச் சுவையை வாழ்நாளில் மறக்கமாட்டார்.

சூடு அடிக்க மதுரையில் யானைகளைப் பயன்படுத்தியதாக வரலாறு உண்டு. “மாடு கட்டி போரடித்தால் மாளாது செந்நெல் என்று யானைகட்டிப் போரடித்த மாமதுரை” என்று தொடங்கும் பாடல் பழம் தமிழ் இலக்கியத்தில் உண்டு. உழவுக்கு ஆண் எருமைகளை மட்டும் பயன்படுத்தினர். உழவு இயந்திரம் வந்து சேரும்வரை பெரியபரந்தன் மக்கள் மாடுகட்டியே போரடித்தனர். போர் என்பது சூடு. வெட்டிய நெற்பயிரிலிருந்து நெல்லைப் பிரித்தெடுக்கும் வரை மழையில் நனையாவண்ணம் குவித்து வைப்பதையே சூடு என்பார்கள்.

குஞ்சுப்பரந்தனுக்கு பெண்கள், நெல் விதைக்கும் போதும், அரிவி வெட்டி சூடு அடிக்கும் போதும், பொறிக்கடவை அம்மன் பொங்கல், திருவிழாவின் போதும் மட்டும் பிள்ளைகளுடன் வந்து நின்றுவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். செருக்களில் இளம் குடும்பங்களிலும் பிள்ளைகள் படிக்கும் வயதை தாண்டிவிட்ட குடும்பங்களிலும் தான் பெண்கள் வந்திருந்தார்கள்.

ஏனைய குடும்பங்களின் பெண்கள், பிள்ளைகளின் படிப்பிற்காக ஊரிலேயே தங்கி விடுவார்கள். அவ்வாறில்லாமல் ஆண்டு முழுவதும் பெண்களையும் பெரியபரந்தனிலேயே தங்கி வாழச் செய்ய வேண்டும் என்பது தம்பையரினதும் நண்பர்களினதும் கனவாக இருந்தது. இதனை நன்கறிந்திருந்த விசாலாட்சி தானும் முழு விருப்பத்துடன் தயாராக இருந்தாள்.

ஏனையவையாவும் திட்டமிட்டதுபோல நடந்து விட்டன. மனைவியை அழைத்து வந்து பெரியபரந்தனில் வாழ்வது என்ற தம்பையரின் எண்ணம் நிறைவேற முன்னர் ‘காய்ச்சல்’ என்ற பெயரில் இயமன் அவரின் உயிரைக் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான். தம்பையருக்கு காய்ச்சல் என்றதும் ஆறுமுகத்தார், முத்தர் மற்றும் உறவினர்கள் உடன் அவரை ஊருக்கு அழைத்துச் சென்று, பரியாரியார் வீட்டில் விட்டு, தாமும் நின்று வைத்தியம் பார்த்தனர். பரியாரியாரும் மூன்று வேளையும் மருந்து கொடுத்து கவனமாக வைத்தியம் செய்தார்.

விசாலாட்சியும் காலை, மதியம், இரவு என மூன்று வேளைக்கும் பரியாரியார் சொன்னபடி பத்திய உணவு சமைத்து எடுத்து வந்து தம்பையருக்கு ஊட்டி விடுவாள். பரியாரியார் கைராசியானவர்; எந்த காய்ச்சலையும் தனது மூலிகை வைத்தியத்தினால் குணப்படுத்தி விடுவார். ஆனால் எல்லோரையும் ஏமாற்றிவிட்டு காலன் அவரது

உயிரைக்க வர்ந்து சென்று விட்டான்.

எல்லோரும் திகைத்து விட்டனர். விசாலாட்சி தனது உலகமே அழிந்து விட்டதனால் பெருங்குரல் எடுத்து அழுதாள், கதறினாள். ஆறுமுகத்தாரும் முத்தரும் அழுதனர். ஏனையவர்களும் அழுதனர். யார் அழுதென்ன? மாண்டார் மீண்டு வருவாரோ?

ஆறுமுகத்தாரும் முத்தரும் முன்னின்று செத்தவீட்டு ஒழுங்கு களைச் செய்தனர். தம்பையரை வருத்தம் பார்க்க வந்தவர்களில் சிலர் சென்று, பெரியபரந்தன் உறவுகள் யாவரினதும் பொருட்களுக்கு காவல் நிற்க, ஏனையவர்கள் யாவரும் இறுதிச்சடங்கில் கலந்து கொள்ள வந்துவிட்டனர்.

விசாலாட்சி கதறி அழுதபடியே இருந்தாள். தாய் அழுவதைக் கண்ட ஏழு வயதே நிரம்பிய மகன் கணபதிப்பிள்ளை என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாது திகைத்துப்போய் இருந்தான். தம்பையரைத் தூக்கிச்செல்ல, துயர்தாங்க முடியாத விசாலாட்சி மயங்கி விழுந்து விட்டாள்.

தனது தலையை ஏன் மொட்டை அடிக்கிறார்கள், தகப்பனுடன் கூட்டிச்சென்று ஏன் கொள்ளிக்குடம் தூக்க வைக்கிறார்கள், ஏன் கொள்ளி வைக்கச்செய்கிறார்கள்? என்பது தெரியாமலேயே கணபதி பெரியவர்கள் சொன்னபடி எல்லாம் செய்தான். தம்பையர் நெருப்புக்கு இரையாவதை பார்க்கச் சகிக்காத ஆறுமுகத்தார், கணபதியைத் தூக்கி தோளில் வைத்தபடி வீடு நோக்கி நடந்தார்.

06

நாம் முன்னோர்கள் உழைப்பு, இல்லறம், உணவு, பக்தி என்பவற்றின் பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகளையும் விரும்பினார்கள். நாட்டுப்புற பாடல்கள், காவடி, கரகாட்டம், நாட்டுக்கூத்து என்பன அவர்களின் பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகளில் முக்கியமானவை.

இலங்கையில் தமிழர் வாழும் வட மாகாணத்தின் யாழ்ப்பாணம், மன்னார், முல்லைத்தீவு முதலிய இடங்களிலும் கிழக்கு மாகாணத்தின் மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை முதலிய இடங்களிலும் நாட்டுக்கூத்துகள் ஆடப்பட்டன. நாட்டுக்கூத்துகளை எழுதி பழக்குபவர்களான அண்ணாவியார்கள் மக்களால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டார்கள்.

நாட்டுக்கூத்துகளில் தென்மோடி, வடமோடி, சிந்துநடைக் கூத்துகள் ஆடப்பட்டன. காத்தான் கூத்து, கண்ணகையம்மன் கூத்து முதலிய கூத்துகள் பெரிதும் மக்களால் விரும்பப்பட்டன.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அவர்கள் பின்னடைந்து இருந்த நாட்டுக்கூத்துகளை பிரபலப்படுத்த விரும்பி பேராதனை பல கலைக்கழகத்தில் மாணவர்களை பழக்கி ஆட வைத்தார். அவர்களில் முதன்மையானவர்களில் பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்களும் ஒருவர்.

தம்பையரின் இழப்பை விசாலாட்சியினால் தாங்க முடியவில்லை. அவள் பழையபடி இயங்க மிகவும் கஷ்டப்பட்டாள். கணபதியும் சேர்ந்து போய்க் காணப்பட்டாள். தம்பையர் கணபதியின் எதிர் காலத்தைப் பற்றி கண்ட கனவுகளை நினைத்துப் பார்த்தாள். அன்னுக்காக தன் மனதை தேற்றிக் கொண்டு செயற்படத் தீர்மானித்தாள்.

ஒருவரின் மரணத்துடன் வாழ்வு முடிவுதில்லை. எட்டுச் செலவு வரை முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் நின்று எல்லா ஒழுங்குகளையும் முடித்துவிட்டு பெரிய பரந்தனை நோக்கிச் சென்றனர். பெரிய பரந்தனில் எல்லோரும் தம்பையரை தமது வழிகாட்டியாகவும் தலைவனாகவும், பிரச்சனைகள் வந்த போது தோழனாகவும் நினைத்து அவர் காட்டிய வழியிலேயே நடந்தவர்கள்.

அவரது இழப்பு அவர்களை சேர்வு அடையச் செய்தது. தம்பையரின் இடத்தை நிரப்பி பழையபடி எல்லோரையும் இயங்கச் செய்ய முத்தரினதும் ஆறுமுகத்தாரினதும் கூட்டுத் தலைமை தேவைப்பட்டது. தமது கவலையை வெளிக்காட்டாமல் அவர்கள் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டனர்.

விசாலாட்சி ஒரு நிரந்தர முடிவு எடுக்கும் வரை வண்டிலையும் எருதுகளையும் பராமரிக்கும் பொறுப்பை முத்தர் எடுத்துக் கொண்டார். பசுமாட்டு மந்தையை தான் பார்த்துக் கொள்வதாக ஆறுமுகத்தார் விசாலாட்சியிடம் கூறினார். காணியையும் விதைத்து இலாபத்தை கொடுப்பதற்கு இருவரும் தயாராக இருந்தனர். ஆனால் அதை அவர்கள் விசாலாட்சியிடம் கூறவில்லை. அதை அவளின் தீர்மானத்திற்கு விட்டு விட்டனர்.

விசாலாட்சி, முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் உதவி செய்வார்கள் என்பதை அறிவாள். ஆனால் அவர்களிடம் அளவிற்குதிகமாக கடமைப்படுவதை விரும்பவில்லை. இந்த நேரத்தில் அவளது தம்பி முறையான இருவர் அவளிடம் வந்தனர்.

தம்பிமார் “அக்கா, நாங்களும் பெரியபரந்தனிலை காணி வெட்டப் போறும் அது வரைக்கும் அத்தானின் தியாகர் வயலில் தங்கி நிண்டு, அந்தக் காணியைச் செய்து குத்தகையை ஒழுங்காய் தாறம்” என்று கோரினார்கள். விசாலாட்சிக்கும் இது நல்ல ஏற்பாடாகப்பட்டது. முத்தரையும் ஆறுமுகத்தாரையும் கஷ்டப்படுத்தத் தேவையில்லை. தம்பிமாருக்கு உதவியதாகவும் இருக்கும்.

ஆகவே விசாலாட்சி அதற்கு சம்மதித்தாள். அவர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் பெரியபரந்தன் புறப்பட்டுச் சென்றனர். இளங்கன்று பயமறியாது. அவர்களுக்கு கூட்டாக வேலை செய்வது, முத்தரினதும் ஆறுமுகத்தாரினதும் ஆலோசனைகளைப் பெறுவது எல்லாம் தேவையற்ற விடயங்களாக இருந்தன.

காடு கூட தன்னோடு இணைந்தவர்களுக்கு தான் ஒத்துழைக்கும். ஏனையவர்களைப் புறக்கணிக்கும். தம்பையர் குழுவினர் தமது தேவைக்கு மட்டுமே மரங்களை வெட்டினர். உண்பதற்காக மட்டுமே விலங்குகளைக் கொன்றனர்.

காலபோக வேளாண்மை வெற்றியடைய வேண்டும் என்றால் மழைநீரின் முகாமைத்துவம் நன்கு தெரிந்திருக்கவேண்டும். இளைஞர்கள் காணி விதைப்பதற்கும் காடு வெட்டுவதற்கும் சம்பளம் பேசி, தமது நண்பர்களான மூன்று பேரை அழைத்துச் சென்றனர். அந்த நண்பர்களும் கமச் செய்கையில் அனுபவமற்றவர்கள். இவர்கள் வரும் வரை முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் தியாகர் வயலிலேயே சமைத்து உண்டு, இரவு படுத்தும் உறங்கினர். தம்பையரின் வீடு கேட்பாரற்று போய் விடக்கூடாது என்று கருதியிருந்தனர்.

இளைஞர்கள் வந்த அன்றே அவர்களிடம் வீட்டை ஒப்படைத்து விட்டு, தமது வீடுகளுக்கு சென்று விட்டனர். ஆம், இப்போது வீடு என்று சொல்லக் கூடியதாக எல்லோர் காணிகளிலும் சமையலுக்கு ஒரு சிறிய கொட்டில், மண்கவர் வைத்து மேலே தட்டி கட்டிய பெரிய வீடு, வருபவர்கள் படுத்து எழும்ப ஒரு பெரிய தலைவாசல் என்பன வந்து விட்டன.

தம்பையர் உயிருடன் இருந்த பொழுதே, பிள்ளையார் மழை வெய்யிலில் பாதிக்கப்படாது இருக்க ஒரு கொட்டிலும், காளிக்கு மூன்று பிரிவாக பிரிக்கப்பட்ட ஒரு மண்டபமும் அமைத்து விட்டனர். பனை ஓலைக் கூரை தான். ஒரு வருட மழையை பனை ஓலைகள் தாங்கின. பின்னர் பனை ஓலையின் மேல் வைக்கலை படினமாக அடுக்கி

வேய்ந்து விடுவர். அது மேலும் இரண்டு மழைகளைத் தாங்கும்.

காளியின் முதலாவது சிறிய அடைப்பில் பிள்ளையாருக்காக ஒரு முக்கோண வடிவக் கல் வைக்கப்பட்டது. இறுதியாக உள்ள சிறிய அடைப்பில் காளிதேவியின் கையிலுள்ள துலத்தைக் குறிக்க ஒரு பெரிய துலம் நடப்பட்டது. நடுவிலுள்ள பெரிய இடைவெளியில் கிராம மக்கள் வணங்கிய தெய்வங்கள் பலவற்றைக் குறிக்க கற்களும் சிறிய துலங்களும் நடப்பட்டன. முத்தர் பிரதான பூசாரி. ஆறு முகத்தார் உதவிப் பூசாரி.

ஒவ்வொரு வெள்ளிக் கிழமையும் பிள்ளையாருக்கு பொங்கல் வைக்கப்படும்; காளி அம்மனுக்கு விளக்கு வைக்கப்படும்; சுட்டிகளில் திரிகள் வைத்து தேங்காய் எண்ணெய் ஊற்றி தீபங்கள் ஏற்றப்படும். ஒவ்வொரு தெய்வத்தின் முன்பும் சுட்டிகள் வைத்து கற்பூரமும் கொளுத்தப்படும். அப்போது முத்தர் கலை வந்து ஆடுவார். பெரிய பரந்தனிலுள்ள அனைவரும் கோவிலுக்கு வருவார்கள். செருக்கனி லிருந்தும் சிலர் வருவார்கள். அவர்களில் சிலர் நன்கு உடுக்கு (மேளம் போன்ற ஒரு சிறிய தோல் கருவி) அடிப்பார்கள். உடுக்கு அடிக்க அடிக்க முத்தர் வேகம் கொண்டு ஆடுவார்.

காளி கோவில் கொல்லன் ஆற்றங்கரையில் இருந்தது. காளி கோவிலின் அருகே கிழக்குப் பக்கத்தில் ஒரு மேடான பகுதி இருந்தது. தம்பையரின் ஆலோசனைப்படி வண்டில்களில் மண் ஏற்றிப் பறித்து ஒரு மேடை போல அமைத்திருந்தார்கள். பார்வையாளர்கள் இருக்கும் பகுதி “சூத்து வெட்டை” என்று அழைக்கப்பட்டது.

பெரிய பரந்தனில் அரிவி வெட்டி முடிய, சிறு போகத்திற்கு முன்பு வரும் இடை நாள்களில் பளையிலிருந்து ஒரு அண்ணாவியார் வந்து தங்கியிருந்து சூத்துப் பழக்குவார். பெரிய பரந்தன், செருக்கன் கிராமங்களைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் அண்ணாவியாரிடம் சூத்து பழகு வார்கள். அண்ணாவியார் சம்பளமாக நெல்லை வாங்கி செல்லு வார்.

விசாலாட்சியின் தம்பிமார் தமக்கென்று காணியைத் தெரிந்தெடுத்து வெட்டினர். அவர்களால் அக்கினி பகவானின் உதவியைப் பெற முடியவில்லை. தம்பையர் குழுவினரைப் போல அரைவாசியை வெட்டி மிகுதியைப் பற்றைகள் மேல் பரவி எரிக்க முடியவில்லை. அவர்கள் வெட்டிக் கொண்டிருக்கும் காணியின் மூன்று பக்கமும் முன்னர் வந்தவர்களின் காணிகள் இருந்தன. அவர்கள் தடு அடித்த

பின்னர் வைக்கோலை தூடு போல குவித்து வைத்திருந்தனர்.

புற்கள் இல்லாத பொழுது மாடுகளுக்கு வைக்கோல் தான் உணவு. ஒவ்வொரு தூடும் சிறு குன்று போல காட்சியளிக்கும். அது மட்டும் அல்ல, அடுத்த போகத்திற்குரிய விதை நெல்லையும் தூடு அடிக் காது சிறு குன்றுகள் போல மழை போகாத வண்ணம் தூடாக வைத்திருப்பார்கள். இந்த தூடுகள் அடியில் பெரிய வட்ட வடிவமாகவும் மேலே செல்லச் செல்ல குறுகிச் சென்று முடி கூரானதாகவும் இருக்கும்.

தூடு வைப்பதும் ஒரு கலை தான். நீர் உள்ளே செல்லாதவாறு இந்தச் தூடுகள் அமைக்கப்படவேண்டும். உள்ளே நீர் சென்றால் விதைநெல் மடிநெல் ஆகி விடும். மடிநெல் கறுத்து இருக்கும். சாப் பிடவும் முடியாது. விதைக்கவும் முடியாது. நெல்லை வெட்டிய உடன் விதைக்கக் கூடாது. அதற்கு ஒரு உறங்கு காலம் உண்டு. உறங்கு காலம் கழிந்த பின்னரே எந்த தானியத்தையும் விதைக்க வேண்டும்.

வெளியே மழை பெய்தாலும் தூட்டின் உள்ளே எப்போதும் வெப்பம் சீராக இருக்கும். முதலே தூடு அடித்து சாக்கில் போட்டு வைக்கும் நெல்லின் வெப்பநிலை மாறுபடும். எனவே, முளைதிறன் குறைந்து விடும். தூடு வைத்து தேவை ஏற்படும் போது அடித்து எடுத்து விதைத்த நெல்மணிகள் யாவும் ஒத்தபடி முளைத்து விடும்.

இளைஞர்களுக்குப் பிரச்சினை இது தான். அரைவாசி பற்றைகளை, வெட்டாத பற்றைகள் மேல் போட்டு காய்ந்த பின்னர் எரித்தால் அவை விளாசி எரிய, நெருப்புப் பொறி அயலவர்களின் தூடுகளின் மேல் விழுந்தால் அவையும் பற்றி எரிந்து விடும். அதனால், சிறு சிறு குவியலாக குவித்து, அவதானமாக கொஞ்சம் கொஞ்சமாகவே எரிக்க முடிந்தது. ஆகவே, காணி வெட்டுவதில் தாமதம் ஏற்பட்டது.

மழையும் வந்தது. பள்ளப் பக்கமாக முதலில் விதைக்க வேண்டும், பிறகு மேடான காணியை விதைக்கலாம் என்று முத்தர் முதலியோர் சொன்னதை அவர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஒரு பக்கத்தில் தொடங்கி ஒழுங்காக விதைத்து வந்தனர். அவ்வாறு விதைத்து வந்து, பள்ளக்காணியை அடைந்த போது மழை நீரால் பள்ளங்கள் நிரம்பிவிட்டன. இப்போது மழைநீரை வாய்க்கால் வெட்டிக் கடத்தும் வேலை மேலதிகமாக வந்து சேர்ந்தது. முத்தர் சொன்னபோது பள்ளக் காணியை விதைத்திருந்தால் அங்கு பயிர்கள் முளைத்து, நீர் மட்டம் உயர் உயர் நெற்பயிர்களும் உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும்.

“வரப்புயர நீர் உயரும். நீர் உயர நெல் உயரும். நெல் உயரக் குடி உயரும். குடி உயரக் கோன் உயர்வான்” என்று ஒளவையார் சொன்ன தையும் இளைஞர்கள் ஞாபகம் வைத்திருக்கவில்லை.

மழை பெய்யப் பெய்ய நீரை கடத்திக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். பயிர்கள் முளைத்து நீரின் மேல் நீட்டிக் கொண்டிருக்கும் வரை நீரைக் கடத்த வேண்டும். இனி இரவு ஆரம்பிக்கும் பொழுதும் அதி காலையிலும் ஆமைகள் பயிரை வெட்டும். அப்போது மின் விளக்கு (Torch Light) இல்லை. இலாந்தர் வெளிச்சத்தில் ஆமைகளைக் காண முடியாது. அனுபவம் மிக்கவர்கள் ஊரில் இருந்து வரும்போது தென்னம் பாளைகளைக் கட்டி எடுத்து வருவார்கள்.

ஓய்வாக இருக்கும் போது, சிறிய கீலம் கீலமாக நுனியிலிருந்து அடி வரை வெட்டுவார்கள். பின்னர் நுனியிலிருந்து ஒவ்வொரு அங்குல இடைவெளியில் இறுக்கி கட்டி விடுவார்கள். இவை நன்கு காய்ந்த பின்னர் நுனியில் நெருப்பு வைத்தால் பிரகாசமாக எரியும். இதனைச் சூழ் (torch) என்று கூறுவார்கள்.

கடலில் மீன் பிடிக்கவும் இத்தகைய சூழ்களைக் கொண்டு செல்வார்கள். சூழ் வெளிச்சத்தில் ஆமைகளை இனங்கண்டு பிடிக்கலாம். பயிரை வெட்ட இரண்டு விதமான ஆமைகள் வரும். ஒரு ஆமை பிடித்ததும் எதிரியிடமிருந்து தப்ப ஒரு வித கெட்ட நாற்றமுள்ள வாயுவை வெளிவிடும். அது சிராய் ஆமை. உடனே வெட்டி வரம்பில் தாட்டு விடுவார்கள். மற்ற ஆமை, பாலாமை எனப்படும். சிலர் அதை உண்பார்கள். ஆனால் பெரிய பரந்தன் மக்கள் சாப்பிடுவதில்லை. அதனையும் வெட்டி தாட்டு விடுவார்கள்.

தொடர்ந்து பல விலங்குகள் பயிர்களை அழிக்கவும் வரும்; நெற் கதிர்களைச் சாப்பிடவும் வரும். பெரிய பரந்தன் மக்கள் குழுக்களாகப் பிரிந்து இரவில் காவல் காப்பார்கள். காட்டோரம் உள்ள எல்லைக் காணிகளின் வேலியின் வெளியே பட்டமரக் குற்றிகளைப் போட்டு நெருப்பு வைப்பார்கள். விலங்குகள் வருகின்ற போது, சத்தமிட்டும் தாரை தப்பட்டை அடித்தும் அவற்றை விரட்டுவார்கள்.

எல்லோருடனும் இணைந்து விலங்குகளை விரட்ட இளைஞர்கள் பழக வேண்டும். அவ்வாறு இல்லாது இளைஞர்கள் நித்திரை கொண்ட ஓரிரவு பன்றிகள் வந்து அவர்களின் பயிரின் ஒரு பகுதியை உழுக்கி அழித்து விட்டன. பன்றிகள் மக்கள் சத்தமிடாது ஆற்றங்கரையால் வந்துவிட்டன. எல்லோருடனும் சேர்ந்து காவல் காத்தி

ருந்தால் இந்த இழப்பை தவிர்த்திருக்கலாம். யானைகளும் பன்றிகளும் எப்போதும் கூட்டமாகவே வரும். கூட்டமாக வரும் அவை உண்பதை விட உழக்கி அழிப்பது அதிகம்.

“சிறுபிள்ளை வேளாண்மை விளையும் வீடு வந்து சேராது” என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ப இளைஞர்கள் பெரும்நட்டம் அடைந்தனர். அவர்களால் விசாலாட்சிக்கு குத்தகை நெல் கொடுக்க முடியவில்லை. இவ்வாறு ஒவ்வொரு போகத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான அழிவு. விசாலாட்சியிடம் தம்பையர் கொண்டு வந்து வைத்திருந்த நெல் மணிகளும் முடிந்து விட்டன. விசாலாட்சி தம்பையர் இருந்த போதும், அவர் பெரிய பரந்தனுக்கு போய்விட கேணியிலிருந்து இரு கைகளிலும் பட்டைகளில் நீர் சுமந்து வந்து மரவள்ளி, கத்தரி, பயிற்றை, பாகல் முதலிய பயிர்களைச் செய்கை பண்ணுவாள். ஆழமான கேணியிலிருந்து இரண்டு கைகளிலும், பனை ஓலையினால் ஆன பட்டைகளில் நீர் நிரப்பி அவள் சுமந்து வரும் அழகே தனி தான். இப்போது தோட்டத்தினால் வரும் வருமானமே அவளுக்குப் பிரதானமான வருமானமாகி விட்டது.

அவ்வப்போது தேங்காய், மாம்பழம், பலாப்பழம் விற்பனையும் சிறு வருமானம் வந்தது. அவற்றை வைத்துக் கொண்டு கணபதியை மட்டுவில் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தாள். முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் தம்பிமாருக்கு வேளாண்மை சரிவராது என்று தெரிந்து, விசாலாட்சியை நினைத்து கவலை கொண்டனர். ஆனால், தாங்கள் ஏதாவது சொல்லப் போக குடும்பத்திற்குள் பிரச்சினை வந்துவிடும் என்று பயந்தனர். மற்ற நண்பர்கள், தம்பிமாரின் பொறுப்பற்ற தன்மையை விசாலாட்சியிடம் வந்து கூறி விட்டனர். தம்பையர் காலத்தில் பொன் விளைந்த பூமியை அவர்கள் சீரழிப்பதாக முறையிட்டனர்.

விசாலாட்சி, ஆறுமுகத்தாரையும் முத்தரையும் அழைத்து விசாரித்தாள். விசாலாட்சி முத்தரிடம் “அண்ணை, நீங்கள் உள்ளதைச் சொல்லுங்கள், தம்பிமார் பொறுப்பாக வயலை பராமரிப்பதில்லை என்று எல்லாரும் சொல்லுகினம். அது உண்மையா?” என்று கேட்டாள். ஆறுமுகத்தார் கவலையுடன் பார்த்துக் கொண்டு நிற்க முத்தர் “உண்மை தான் பிள்ளை” என்று தயக்கத்துடன் கூறினார். இப்போது விசாலாட்சி தம்பிமாரை எவ்வாறு காணியிலிருந்து அகற்றுவது என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினாள்.

07

ஆதியில் பயணங்கள் நடைப்பயணங்களாகவே இருந்தன. காட்டில் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துகளை கருத்தில் கொண்டு பெரும்பாலும் கூட்டாகவே நடந்தார்கள். நடை பயணங்களில் வருபவர்கள் தங்கி இளைப்பாற சில அரசர்கள் சத்திரங்களை அமைத்தனர்.

கிறிஸ்துவுக்கு முன் 3000 (மூவாயிரம்) ஆண்டளவில் எருதுகள் பூட்டிய வண்டில்கள் (ox-cart) பாவனைக்கு வந்தன. குதிரைகள் பூட்டிய வண்டில்கள் (Charriots) பின்னர் பயன்பாட்டுக்கு வந்தன. அரசர்களும் பிரமுகர்களும் செல்வந்தர்களுமே முதலில் 'சரியட்டுகளில்' பயணம் செய்தனர்.

தம்பையர் திருமணம் செய்த போது வயது 19. விசாலாட்சிக்கு வயது 16. தம்பையர் இறந்த போது வயது 26. அப்போது விசாலாட்சிக்கு வயது 23. கணபதிப் பிள்ளைக்கு ஆறு வயது முடிந்து ஏழாவது வயது ஆரம்பம்.

தம்பையர் இறந்த பின்னர், விசாலாட்சியின் வாழ்க்கை எப்படி போகப் போகின்றது என்றும் மிக இளம் வயதில் கணவனை இழந்த அவள், சிறு பிள்ளையை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்யப் போகின்றாள் என்றும் விசாலாட்சியின் உறவினர்களும் சினேகிதிகளும் கவலை கொண்டனர். தம்பையரின் ஆண்டுத் திவசம் முடியும் மட்டும் ஒருவரும் ஒன்றும் கதைக்கவில்லை.

ஓராண்டின் பின் சினேகிதிகள், “விசாலாட்சி, உனக்கு இப்ப 24 வயசு தானே.. நீ இன்னொரு கல்யாணம் செய்தால் என்ன? கணபதியை தனிய வளர்ப்பது கஷ்டம் இல்லையா?” என்று கதைத்துப் பார்த்தார்கள். விசாலாட்சி “எனக்கு இன்னொரு கல்யாணம் ஏனடி? என்றை பிள்ளையை நான் உழைச்சுப் பார்ப்பன்” என்று மறுத்து விட்டாள் .

விசாலாட்சிக்கு தம்பையருடன் வாழ்ந்த போது அவரின் அன்பான செயல்கள், பெண்களை மதிக்கும் பண்பு, பிறருக்கு உதவும் மனப் பான்மை, தானும் வாழ வேண்டும் மற்றவர்களையும் வாழ வழிகாட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணம், எண்ணத்திலும் செயலிலும் காணப்பட்ட தூய்மை என்பவற்றை நினைக்கும் தோறும், வேறு ஒருவருடன் வாழும் நினைப்பு அறவே வரவில்லை.

காலம் ஓடியது. தம்பிமாரால் வயலை விதைத்து லாபம் பெற முடிய வில்லை. முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் தம்மால் ஆன சிறு சிறு உதவிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். முத்தர், பூனகரியில் மொட்டைக் கறுப்பன் நெல் வாங்கி ஊருக்கு கொண்டு வருவார். அவர் மனைவி அதனை அவித்துக் குத்தி, கைக்குத்தரிசியென்று விசாலாட்சிக்கு அனுப்பி வைப்பாள்.

முத்தர் வரும் போதெல்லாம் உப்பு, புளி போன்ற பொருட்களையும் கொண்டு வந்து கொடுப்பார். ஆறுமுகத்தார், தம்பையரின் பக்கங்களின் பாலைக் காய்ச்சி, உறைய வைத்து தயிராக்கி, கடைந்து எடுத்த நெய்யை கொண்டு வருவார்; தேன் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்.

வரும் போதெல்லாம் கணபதிப்பிள்ளைக்கு ஏதாவது தின்பண்டங்கள் கொண்டு வருவார். கணபதிக்கும் ஆறுமுகத்தாருடன் கதைப்பது மிகவும் பிடிக்கும். தந்தையாருக்கு அடுத்தபடி அவனுக்கு ஆறுமுகத்தாரைப் பிடிக்கும். ஆறுமுகத்தாரும், கணபதி காட்டைப்பற்றி, மிருகங்களைப் பற்றி, பெரிய பரந்தனைப் பற்றி, தோணியில் பிரயாணம் செய்வது பற்றி கேட்கும் கேள்விகளுக்கு எல்லாம் சலிப்பில்லாமல் பதில் சொல்வார்.

விசாலாட்சியின் தம்பிமார் வயலைச் சீரழிப்பதைக் கேள்விப்பட்ட உறவினர்கள் இப்போது “விசாலாட்சி, ஆறுமுகத்தாரை ஏன் மறுமணம் செய்யக்கூடாது?” என்று அவளைக் கேட்டனர். முத்தரும் இதைப் பற்றி விசாலாட்சியிடம் கதைத்தார். “ஆறுமுகத்தார் உண்மையிலேயே நல்லவர். தம்பையரை சொந்த அண்ணனாகவே நினைப்பவர். கணபதியின் மேல் பாசம் உள்ளவர். அவருக்கு கெட்ட பழக்கம் ஒன்றும் இல்லை. கலியாணம் செய்தால் உன்னையும் கணபதியையும் நல்லாய்ப் பார்ப்பார்.” என்று முத்தர் எடுத்துக் கூறினார்.

ஆறுமுகத்தாரின் மனைவி இறந்து மூன்று வருடங்கள் முடிந்து, நான்காவது வருடம் தொடங்கி விட்டது. 24 வயதில் மனைவியை இழந்தவர், இப்போது 28 வயதை நெருங்குகின்றார். நல்ல மனிதன்; உழைப்பாளி; கடவுள் பற்று உள்ளவர். எப்போதாவது களைத்த நேரத்தில் பனையிலிருந்து உடன் இறக்கிய பனங்கள் கிடைத்தால் குடிப்பார். தென்னங்கள் குடித்தால் வாதம் வரும் என்று அதனைத் தொடுவதில்லை. சாராயத்தை நினைத்துப் பார்ப்பதே இல்லை.

உறவினர்களோடும் ஊர் மக்களோடும் மிகவும் அன்பாகவும் பணிவாகவும் பழகுவார். மற்றவர்களுக்கு தன்னாலான உதவிகளைச் செய்வார். கணபதிக்கும் அவரைப் பிடிக்கும். அவரையே மறுமணம் செய்தால் என்ன? என்று உறவினர்கள் ஒருவர் மாறி ஒருவர் கேட்கலாயினர்.

“அடி மேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும்” அல்லவா? விசாலாட்சி தம்பையர் இறந்து மூன்று வருடங்களில் பின் தான் மறுமணத்தைப் பற்றி யோசிக்கத் தொடங்கினாள்.

தனக்கும் 26 வயது நெருங்குகின்றது. நெடுக தனியே உழைக்க முடியாது. தம்பையரின் கனவு அழிந்து போவதை அவளால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. கணபதிக்காக, தம்பையர் தனது கடுமையான உழைப்பினால் தேடிய சொத்து பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். தம்பிமாரை காணியை விட்டு எந்த மனவருத்தமும் இல்லாமல் வெளியேற்ற வேண்டும். ஆறுமுகத்தாரை மறுமணம் செய்தால், தம்பையரின் கனவையும் நிறைவேற்றலாம். கணபதியையும் ஒரு ஒழுக்கமான, மற்றவர்கள் மேல் அன்பு செலுத்துபவனான, பண்பான இளைஞனாக வளர்த்து விடலாம்.

ஆண் தலைமை அற்ற குடும்பங்களில் பிள்ளைகள், தாயாரின் செல்லத்தினால் கெட்டுப் போவதையும் விசாலாட்சி கண்டிருக்கிறாள்.

உறவினர்களிடம் “நான் ஆறுமுகத்தாருடன் நேரில் சில விடயங்கள் கதைக்க வேணும். அதன் பிறகு தான் அவருடன் மறுமணம் செய்வது பற்றி நான் தீர்மானிப்பேன்” என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டாள்.

முத்தர் ஆறுமுகத்தாரிடம் “ஆறுமுகம் விசாலாட்சி தனிய இருந்து கணபதியை வளர்க்க கஷ்டப்படுகிறாள். கணபதியிலும் உனக்கு பாசம் தானே. நீ அவளை கலியாணம் செய்தால் என்ன?” என்று கேட்டார். ஆறுமுகத்தார் பலர், முன்னர் கேட்ட போது “யோசிப்பம்” என்றவர், முத்தர் கேட்டவுடன் “விசாலாட்சிக்கும் சம்மதம் என்றால் நான் செய்கிறேன்” என்றார். ஆறுமுகத்தார் விசாலாட்சியின் வீட்டிற்கு வந்து, குந்தில் அமர்ந்து கொண்டார்.

தம்பையர் உயிருடன் இருந்த போது, அடிக்கடி அந்தக் குந்தில் வந்திருந்து அவருடன் உரையாடியிருக்கிறார். விசாலாட்சியின் கையால் பலமுறை சாப்பிட்டிருக்கிறார். அப்போது அவளது நிமிர்ந்த நன்னடை, நேர் கொண்ட பார்வை, எதனையும் யோசித்து நிதானமாகப் பேசும் முறை எல்லாவற்றையும் கண்டு அவளின் மேல் மட்டற்ற மரியாதை வைத்திருந்தார். இப்போது ஒரு வித பயத்துடனும் பதட்டத்துடனும் விசாலாட்சி என்ன சொல்லப் போகின்றாவோ என்று காத்திருந்தார். விளையாடிக் கொண்டிருந்த கணபதியைக் கூப்பிட்டு அருகில் இருத்தி அணைத்துக் கொண்டார்.

வீட்டிற்கு வெளியே வந்த விசாலாட்சி ஆறுமுகத்தார் கணபதியை அணைத்தபடி இருந்ததை அவதானித்துக் கொண்டாள். நேரடியாக விடயத்திற்கு வந்தாள். “ஆறுமுகம்” என்றே வழமை போல பெயர் சொல்லி அழைத்தாள். “இஞ்சை பார் ஆறுமுகம், எனக்கு இப்ப கலியாணம் முக்கியமில்லை. கணபதியை நன்றாய் வளர்க்க வேண்டும். தம்பையர் தமது உயிரையும் மதிக்காது, அந்த யானைக் காட்டில் வெட்டி உருவாக்கிய காணியையும் அழிய விடமுடியாது. அதற்கு நீ உதவி செய்வாய் என்று நம்பித்தான் உன்னை கலியாணம் செய்ய யோசித்தேன். நீ, நான் கேட்கும் இரண்டு விடயத்திற்கு சம்மதிக்க வேண்டும். உனக்கென்று பிள்ளைகள் பிறந்தாலும், எனது மகன் கணபதியை வேறுபாடு காட்டாது உன்னுடைய மூத்த மகனாக வளர்க்க வேண்டும். மற்றது உன்னை கலியாணம் செய்த மறுநாளே நான் பெரிய பரந்தன் சென்று, தியாகர் வயலில் தம்பையர் கட்டிய வீட்டில் தான் குடியிருப்பேன். நீயும் இங்கேயும் அங்கேயும் அலையாமல் பெரிய பரந்தனிலேயே இருந்து விடலாம். இதற்கு என்ன சொல்கிறாய்?” என்று கேட்டாள்.

ஆறுமுகத்தாருக்கு கணபதி மேல் அளவு கடந்த பிரியம். தியாகர் வயலை தான், தனது தாய் மனை என்று எண்ணியிருக்கிறார். கரும்பு தின்ன கூலி வேண்டுமா... ஆறுமுகத்தார் உடனேயே தனது சம்மதத்தைத் தெரிவித்தார்.

ஆறுமுகத்தாருக்கும் விசாலாட்சிக்கும் நாட்சோறு கொடுப்பதாக உறவினர்கள் தீர்மானித்தார்கள். அப்போது திருமணம் என்பது நாட்சோறு கொடுத்து, பின் தம்பதிகளைத் தனியே விடுவதாகும்.

உறவினர் உடனேயே எல்லா ஒழுங்குகளையும் செய்தனர். நல்ல நாள் பார்க்கப்பட்டது. விசாலாட்சியையும் ஆறுமுகத்தாரையும் குளித்து வரச் செய்தனர். ஆறுமுகத்தார் வேட்டியைக் கட்டி தோளில் ஒரு துண்டைப் போட்டிருந்தார். விசாலாட்சி புதிதாக வாங்கிய சேலையைக் கட்டியிருந்தாள். விசாலாட்சியை சோறும் இரண்டு கறிகளும் சமைக்கச் செய்தனர்.

முன் விறாந்தைமெழுகப்பட்டது. அதில் நிறைகுடம் வைக்கப்பட்டது. சாணகத்தில் பின்னையார் பிடித்து, அதில் ஒரு அறுகம்புல் செருகி விட்டனர். சிட்டிகளில் விபூதி, சந்தனம் வைத்தனர். ஒரு சிட்டியில் தேங்காய் எண்ணை ஊற்றி விளக்கு தயாராக இருந்தது. நிறைகுடத்தின் மேல் மஞ்சள் பூசி, நடுவே ஒரு மஞ்சள் கட்டிய கயிறு வைக்கப்பட்டது.

ஒரு பனை ஓலைப் பாய் விரித்து ஆறுமுகத்தாரையும் விசாலாட்சியையும் இருத்தினர். குடும்பத்தில் வயதில் மூத்த ஒருவர் தீபம் ஏற்றினார். மணமக்களுக்கு வீபூதியைப் பூசி, சந்தனத்தை வைத்து விட்டார். தேவாரம், திருவாசகங்கள் பாடினார். மஞ்சள் கயிற்றை எடுத்து ஆறுமுகத்தாரின் கையில் கொடுத்தார். கணபதி ஓடி வந்து ஆறுமுகத்தாருக்கும் விசாலாட்சிக்கும் பின்னால் இருவரினதும் தோள்களைப் புற்றியபடி நின்றான். ஆறுமுகத்தார் விசாலாட்சியின் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சு போட்டு கட்டி விட்டார். கணபதிக்கு, ஆறுமுகத்தார் தான் புது தகப்பன் என்று உறவினர்கள் முதலே கூறி விட்டனர். அவனுக்கு அதில் முழுச் சம்மதம்.

விசாலாட்சியை தலை வாழை இலையில் சாப்பாடு பரிமாறச் செய்து, ஆறுமுகத்தாரை சாப்பிட வைத்தனர். ஆறுமுகத்தார் கணபதியைக் கூப்பிட்டு அருகில் இருத்தினார். அவனுக்கும் தீத்தி தானும் சாப்பிட்டார். பின் அதே இலையில் உணவு பரிமாறி விசாலாட்சியையும் சாப்பிட வைத்தனர்.

திருமணம் இனிதே நிறைவேறியது. உறவினர்களை பந்தியில் இருத்தி உணவு பரிமாறினர். எல்லோரும் சென்ற பின்னர் ஆறுமுகத் தார் விறாந்தையின் ஒரு பக்கத்தில் பனை ஓலைப் பாயில் படுக்க, கணபதி அவரைக் கட்டிப் பிடித்தபடி உறங்கிப் போனான். விசாலாட்சி பொருட்களை ஒதுக்கி வைத்து, மறு நாள் பெரிய பரந்தன் செல்வதற்காக சாமான்களை மூட்டையாகக் கட்டினாள்.

அந்த நாட்களில் திருமணம் என்பது, செலவில்லாமல் 'நாட்சோறு' கொடுத்தலுடன் நிறைவேற்றப்பட்டது. மேடை இல்லை; அலங்காரம் இல்லை; ஐயர் இல்லை; மந்திரம் இல்லை; தங்கம் இல்லை; சீதனம் இல்லை. இரு மனம் கலந்தால் போதும். அந்த பொற்காலம் மீண்டும் வருமா?

08

அற்றிலும் கடலிலும் பயணம் செய்வதற்கு கட்டுமரம், சிறு தோணிகள், படகுகளையே மனிதன் முதலில் பயன்படுத்தினான். ஒரேயளவான மரங்களை காட்டு கொடிகளால் இறுக்கி பிணைத்த கட்டுமரங்களை நீளமானதும் உறுதியானதுமான தடிகளை உணட்டுவதன் மூலமும் ஆழமான இடங்களில் செல்லும் போது துடுப்புகளால் வலிப்பதன் மூலமும் ஓட்டினார்கள். பின்பு ஒரு பெரிய மரத்தை குடைவதன் மூலம் செய்யப்பட்ட சிறு தோணிகளை பயன்படுத்தினார்கள். பின்பு பல பலகைகளை இணைத்து சற்று பெரிய தோணிகளை அமைத்து, இடைவெளிகளை நீர் புகாதவாறு ஒரு வகை பசைகளைப் பூசி அடைத்து பயன்படுத்தினார்கள். பின்னர் காற்றின் வலுவைப் பயன்படுத்தி ஓடக்கூடிய பாய்த்தோணிகளை (galley) பயன்படுத்தத் தொடங்கினார்கள். இவையே பாய்க்கப்பல்களின் முன்னோடிகள்.

திருமணத்தின் அடுத்தநாள் விசாலாட்சி அதிகாலையில் எழுந்து குளித்து விட்டு வந்து, காலை உணவிற்காக கஞ்சியும், மத்தியானத் திற்கும் இரவிற்கும் கட்டு சாதமும் செய்ய ஆரம்பித்தாள். ஆறுமுகத் தாரையும் அவரை அணைத்தபடி படுத்திருந்த கணபதியையும் எழுப்பி குளித்து விட்டு வரச் சொன்னாள்.

ஆறுமுகத்தார், கணபதியைக் குளிக்க வார்த்து, தானும் குளித்து விட்டு வந்தார். இருவருக்கும் சிரட்டைகளில் கஞ்சி வார்த்து குடிக்கச் செய்தாள். அப்போது கணபதியை பள்ளிக்கூடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் கிழவர், மாட்டு வண்டியில் வந்தார். அவருக்கும் கஞ்சி வார்த்துக் குடிக்கச் செய்து தானும் குடித்தாள். குடித்த பின் பாத்திரங்களைக் கழுவி அடுக்கினாள்.

ஆறுமுகத்தாரும் கிழவரும் விசாலாட்சி முதல் நாள் கட்டி வைத்த பொதிகளை வண்டியில் ஏற்றினார்கள். கணபதி சிறு பொதிகளை ஓடி ஓடி எடுத்துக் கொடுத்தாள். விசாலாட்சி வீட்டைக் கூட்டி ஒழுங்குபடுத்தினாள்.

விசாலாட்சி வீட்டை ஒருமுறை சுற்றிப் பார்த்தாள். அவளும் தம்பையரும் ஏழு ஆண்டுகள் குடித்தனம் செய்த வீடு. இனி இந்த வீட்டுக்கு வருவாளோ, தெரியாது. வீட்டை அழிய விடுவதில்லை என்று தீர்மானித்திருந்தாள். தனது நெருங்கிய சினேகிதி ஒருத்தியை வீட்டை அடிக்கடி கூட்டுவதற்கும் மாதமொருமுறை மெழுகுவதற்கும் ஒழுங்கு செய்திருந்தாள். வேய்தல் போகத்திற்கு ஆறுமுகத்தாரை அனுப்பி வேய்ச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

அவர்களை வழியனுப்ப உறவினர்களும் நண்பர்களும் வந்திருந்தனர். அவர்கள் விசாலாட்சியிடம் “வன்னியில் பாம்புகள், கரடிகள், சிறுத்தைகள், யானைகள் இருக்குதாம். கவனமாக இருந்து கொள்” என்று உண்மையான கரிசனையுடன் கூறினார்கள்.

ஆண்கள் “ஆறுமுகத்தார், தனியாக ஒரு பெண் பிள்ளையையும் சிறுவனையும் கூட்டிக் கொண்டு போறியள். கவனமாக பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.” என்று சொன்னார்கள். விசாலாட்சி வண்டியில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டாள். ஆறுமுகத்தார், கணபதியை வண்டியில் ஏற்றி விட்டு தானும் ஏறி அவனருகில் இருந்து கொண்டார். கணபதி தனது தகப்பன் முன்பு கொண்டு வந்து கொடுத்த மயிலிறகுக் கட்டை ஒரு துணியினால் சுற்றி தனது நெஞ்சுடன் அணைத்து வைத்துக் கொண்டாள். விசாலாட்சி திரும்பி ஒரு முறை வீட்டைப் பார்த்தாள்.

அவள் கண்கள் கலங்கி விட்டன. மற்றவர்கள் அறியாது கைகளால் துடைத்துக் கொண்டாள். வண்டில் சலங்கைகள் ஒலியெழுப்ப வேகமாக ஓடத் தொடங்கியது.

விசாலாட்சி தங்கள் மூவரினதும் வாழ்க்கை எவ்வாறு அமையப் போகின்றதோ என்ற கவலையில் இருந்தாள். கணபதி மிகவும் மகிழ்ச்சியாக பயணம் செய்தான். ஆறுமுகத்தார் நான்கு வருடங்கள் தனியாக கழிந்த வாழ்க்கையில் இப்போது கிடைத்த இந்த சுகமான சமையை தான் பொறுப்பாக கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டார்.

வண்டில் கச்சாய் துறையை அடைந்தது. செருக்கன் நண்பன் தோணியை கொண்டு வந்திருந்தார். விசாலாட்சி தோணியில் ஏறி முன் பக்கமாக இருந்து கொண்டாள். கணபதி தாயாரின் அருகே இருந்து கொண்டான். ஆறுமுகத்தாரும் கிழவரும் பொதிகளை வண்டிலால் இறக்கி, தோணியில் ஏற்றினார்கள். ஆறுமுகத்தார், கிழவருக்கு நன்றி கூறி காசைக் கொடுத்தார். விசாலாட்சியும் கணபதியும் நன்றி கூறி அனுப்பினர்.

ஆறுமுகத்தார் தோணியில் ஏறி கணபதியின் பக்கத்தில் இருந்தார். கணபதி அவர்கள் இருவருக்கும் நடுவில் இருந்து கொண்டான். செருக்கனுக்கு போக வந்தவர்களும் தோணியில் ஏறிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் பெரிய பரந்தன் சென்று முதல் முதல் வாழப்போகும் பெண்ணை அதிசயமாகப் பார்த்தனர்.

தோணி ஓடத் தொடங்கியது. 'ஆலா'ப் பறவைகள் தோணியைத் தொடர்ந்து பறந்து வந்தன. கணபதி அவற்றை அண்ணாந்து பார்த்தான். "கணபதி, தோணியுடன் பயணம் செய்யும் இவை 'ஆலாக்கள்' சிலர் இவற்றை 'கடல் காகம்' என்றும் கூறுவர்" என்று ஆறுமுகத்தார் சொன்னார். சிறிது தூரம் செல்ல, மிகப் பெரிய பறவைகள் நீந்திக் கொண்டிருந்தன. அந்த பெரிய பறவைகள் மீன்களை பிடித்து அண்ணாந்து வாயை பெரிதாக திறந்து விழுங்கின.

கணபதிக்கு அது வேடிக்கையாக இருந்தது. ஆறுமுகத்தார் "அந்த பெரிய பறவைகளின் பெயர் கூழைக்கடா" என்றார். இன் னும் சிறிது தூரம் செல்ல தூரத்தில் கூட்டமாக நீந்தும் பறவைகளை கணபதி கண்டான். அவை நீரில் மூழ்கி மீனைக் கவ்விக் கொண்டு மேலே வந்தன.

தோணி ஓட்டி “அவை ‘கடல் தாராக்கள்’. நாங்கள் வீட்டில் வளர்க்கும் தாராக்களை விட சிறியவை. அதனால் தான் அவை தூர இடங்களுக்கும் பறக்கின்றன” என்று கணபதிக்கு கூறினான். அப்போது அவர்களை விலத்திக்கொண்டு சுட்டதீவிலிருந்து புறப்பட்ட தோணி ஒன்று சென்றது. அந்த தோணியிலிருந்தவர்கள் ஆறுமுகத்தாரையும் குடும்பத்தவர்களையும் மகிழ்ச்சியுடன் நோக்கி கைகளை ஆட்டியபடி சென்றனர்.

தோணி சுட்டதீவு துறையை அடைந்தது. எல்லோரும் இறங்கினார்கள். 1910 ஆம் ஆண்டு விசாலாட்சியும் கணபதியும் முதல் முதலாக இக்கரையில் கால் பதித்தார்கள்.

முத்தர், தம்பையரின் எருத்து மாட்டு வண்டிலில் வந்திருந்தார். ஆறுமுகத்தாரும் முத்தரும் பொதிகளை இறக்கி வண்டிலில் ஏற்றினார்கள். எருதுகள் இரண்டையும் முத்தர் ஒரு மரத்தின் நிழலில் கட்டியிருந்தார். முத்தர் “ஆறுமுகத்தார், முதல் முதல் விசாலாட்சியும் கணபதியும் வந்திருக்கின்றார்கள். கூட்டிச் சென்று சுட்டதீவு பிள்ளையார் கோவிலைச் சுற்றி கும்பிட்டு விட்டு வாருங்கள்.” என்றார்.

ஆறுமுகத்தார், விசாலாட்சியையும் கணபதியையும் கோவில் பூவலுக்கு அழைத்துச் சென்று கை, கால், முகம் கழுவிக் கொள்ளச்

இப்படத்தில் காணும் நீர்நிலை இன்றுவரை காணப்படுகின்றது. மாடுகள், ஆடுகள் தங்கள் தாகம் தீர்க்க இந்நீர் நிலைகளை உபயோகப்படுத்துகின்றன.

செய்தார். தனது தோளில் இருந்த துண்டைக் கொடுத்து துடைக்கச் செய்தார். மூவரும் கோவிலைச் சுற்றி வந்து சேர, முத்தரும் வந்து சேர்ந்தார். முத்தர் தான் கொண்டு வந்த கற்பூரத்தை ஏற்றினார். நால்வரும் கண் மூடி கும்பிட்டனர். எல்லோரும் திருநீறு பூசி சந்தனப் பொட்டும் வைத்தனர். ஆறுமுகத்தார், கணபதிக்கு திருநீறு பூசி ஒரு வட்ட வடிவ சந்தனப் பொட்டும் வைத்துவிட்டார்.

தாயும் மகனும் முத்தருக்கும் ஆறுமுகத்தாருக்கும் பின்னால், கடலையும் காட்டையும் ஆச்சரியமாகப் பார்த்தபடி நடந்து வண்டினை அடைந்தனர். வெள்ளை நிற எருது நின்று கொண்டு அசை போட்டது. மயிலை படுத்திருந்து அசை போட்டது. முத்தர் எருது களைத் தடவி விட்டார். கணபதி ஓடிச்சென்று தானும் எருது களைத் தடவி விட்டான். “கணபதி, இந்த எருதுகளை உன்ரை ஐயா பார்த்து பார்த்து வளர்த்தவர்” என்று முத்தர் சொன்னார். கணபதி மயிலையின் தோளில் முகத்தை வைத்து அணைத்துக் கொண்டான்.

விசாலாட்சி வண்டிலின் முன் பக்கத்தில் ஏறி இருந்து கொண்டாள். ஆறுமுகத்தார், கணபதியை ஏற்றி விட்டு தானும் பின்னால் ஏறி அமர்ந்தார். கணபதி தாயையும் தகப்பனையும் அணைத்தபடி அவர்கள் இருவருக்கும் நடுவில் இருந்தான். முத்தர் வண்டிலில் எருது களைப் பூட்டி விட்டு, முன்னால் ஏறி இருந்து வண்டினை ஓட்டினார்.

வண்டில் காட்டின் நடுவே ஓடியது. வழியில் மயில்கள், மான்கள், மரைகள், குழுவன் மாடுகள் என்பன வண்டினைக் கண்டு பயந்து சிறிது தூரம் ஓடி, பின் நின்று திரும்பி குறு குறுவென்று பார்த்தன. “ஒரு நாளும் இல்லாத திருநாளாய் பெண்ணொருத்தி இந்த மண்ணில் வாழ வந்து விட்டாளே” என்று அவை பார்க்கின்றனவோ? என விசாலாட்சி எண்ணிக் கொண்டாள். குரங்குகள் அவர்களைக் கண்டதும் மரத்திற்கு மரம் தாவி ஏறின.

கணபதி, ஆறுமுகத்தாரிடமும் முத்தரிடமும் கேள்விகள் கேட்டபடி மகிழ்ச்சியுடன் பயணம் செய்தான். முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் விலங்கியல் ஆசிரியர்களாக மாறி வழியில் கண்ட எல்லா மிருகங்களின் பெயர்களையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் கணபதிக்கு கூறிக் கொண்டே வந்தனர்.

கணபதி வழியில் ஒரு பெரிய பாம்பைக் கண்டான். அதன் பெயர் ‘வெங்கிணாந்தி’ என்றும், அது ஒரு சிறிய வகை மலைப் பாம்பு

என்றும், அது ஆட்டுக் குட்டிகள், கோழிகள், மான் குட்டிகள், முயல்கள் என்பவற்றை உயிருடன் விழுங்கி விடும் என்றும் முத்தர் கூறினார்.

வழியில் நீலனாற்றின் கிளையாறு ஒன்று குறுக்கிட்டது. வண்டில் ஆற்றில் இறங்கி மறு கரையில் ஏறியது. வண்டில் இறங்கி ஏறிய சத்தத்திற்கும் சலங்கைகளின் சத்தத்திற்கும் பயந்து, மறு கரையில் வெய்யில் காய்ந்து கொண்டிருந்த முதலை ஒன்று பாய்ந்தோடி ஆற்றுக்குள் குதித்தது. கணபதி பயந்து தாயைக் கட்டிப் பிடித்தான்.

வண்டில் குறிப்பம் புளியை அணுகியது. ஆறுமுகத்தார், விசாலாட்சியிடமும் கணபதியிடமும் புளிக்கும் நீர் நிலைக்கும் இடைப்பட்ட வெளியைக் காட்டி “தம்பையர், நான், முத்தர், ஏனையவர்களுடன் முதல் முதல் தங்கியது இந்த வெளியில் தான்” என்று கூறினார். கணபதி புளியை அண்ணாந்து பார்த்து “எவ்வளவு உயரம்” என்று அதிசயப்பட்டான்.

கணபதி பசு மாடுகளை ஒத்த, சற்று பெரிய தோற்றமுள்ள சில மிருகங்கள் நீர் நிலையில் நின்று, படுத்தபடியும் இவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்தான். அந்த மிருகங்கள் எல்லாம் சேற்றில் புரண்டு எழுந்ததால் சேற்றின் நிறத்தில் இருந்தன. அவற்றை கணபதி ஆவலுடன் பார்ப்பதைக் கண்ட முத்தர் “அவை எருமை மாடுகள். சேற்றில் உழுவதற்கும், பிரதானமாக துடு அடிப்பதற்கும் அவற்றை நாங்கள் பயன்படுத்துவோம்” என்று விளங்கப் படுத்தினார்.

வண்டில் ‘தியாகர் வயலை’ அடைந்தது. விசாலாட்சியும் கணபதியும் முதல் முதலாக தியாகர் வயலில் இறங்கினர். எங்கிருந்தோ நான்கு நாய்கள் வால்களை ஆட்டியபடி ஓடி வந்து அவர்களின் கால்களை நக்கின. அந்த ஐந்தறிவு ஜீவன்களுக்கு அவர்கள் தான் தங்கள் புதிய எசமானர்கள் என்பது புரிந்து விட்டது போலும். பின்னர் கணபதி எங்கு சென்றாலும் அவை அவனுடனேயே திரிந்தன.

விசாலாட்சியும் கணபதியும் வீட்டையும் வளவையும் சுற்றிப் பார்த்தனர். மூன்று கொட்டில்களைக் கொண்ட தொகுதி. ஒரு பெரிய அறை, மண் குந்துகள் வைத்து, மேலே ஓலையால் அடைக்கப்பட்டிருந்தது. தனியாக ஒரு சிறிய சமையலறை. வருபவர்கள் தங்குவதற்காக ஒரு தலைவாசல். யாவும் அண்மையில் மெழுகப்பட்டிருந்தன. வளவு புற்கள் செருக்கப்பட்டு, துப்பரவாக கூட்டப்பட்டிருந்தது. இரண்டு

புதிய பனையோலைப் பாய்கள் கழுவி காயப் போடப்பட்டிருந்தன.

விறகுகள் ஒரே அளவில் வெட்டி அடுக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு மண் குடத்திலும் ஒரு சருவக் குடத்திலும் நீர் நிறைத்து மூடப்பட்டிருந்தது. முத்தர் தனது தம்பிமாரின் உதவியுடன் யாவற்றையும் செய்துள்ளார் என்பதை விசாலாட்சி விளங்கிக் கொண்டாள். ஆறுமுகத்தார் பொதிகளை இறக்கி அறையினுள் வைத்தார். கணபதி மயிலிறகுக் கட்டை கொண்டு போய்க் கவனமாக வைத்தான். முத்தர் எருதுகளை அவிழ்த்து தண்ணீர் குடிக்க வைத்துக் கட்டினார். வண்டிலை அதற் குரிய கொட்டிலினுள்ளே தள்ளி நிறுத்தினார்.

விசாலாட்சி கணபதியை அழைத்துக் கொண்டு பூவலுக்குப் போய்கை, கால், முகம் கழுவச் செய்து, தானும் கழுவி விட்டு வந்தாள். ஆறுமுகத்தாரும் முத்தரும் சுத்தம் செய்து வந்ததும் மூவருக்கும் கட்டுச்சோறு சாப்பிடக் கொடுத்து, தானும் சாப்பிட்டாள். நாய்களுக்கும் சாப்பாடு வைத்தாள்.

மாலை நேரம் வந்த போது தம்பிமார் முதலில் வந்தனர். பின்னர் ஏனைய உறவினர்கள் ஒவ்வொருவராக வந்தனர். தம்பிமார் “அக்கா, நீங்கள் வருவதாக அறிந்ததும் நாங்கள், எங்கள் வீட்டிற்குப் போய் விட்டோம். ஆனால் இரவில் இங்கு தான் வந்து படுப்போம். இனியும் உங்களுக்கு ஊர் பழகும் வரையும் இரவில் இங்கு வந்து, தலை வாசலில் படுத்து விட்டு செல்வோம்” என்றனர்.

விசாலாட்சிக்கு மிகவும் நிம்மதியாக இருந்தது. தம்பிமார் எந்த குறையும் இன்றி தங்களது வீட்டிற்குப் போனது ஆறுதலாகவும் இருந்தது. வந்தவர்கள் யாவரும் கணபதியுடன் விளையாடினர். எல்லோருக்கும் தேநீர் ஆற்றி ஒவ்வொரு பனங்கட்டி துண்டுகளுடன் கொடுத்தாள். வந்தவர்கள் விடை பெற்றுச் சென்றனர். விசாலாட்சிக்கு அன்று இனி வேலை ஒன்றும் இல்லை.

இரவுச் சாப்பாட்டிற்கும் கட்டுச்சோறு இருந்தது. இரவும் வந்தது. எல்லோரும் சாப்பிட்ட பின்னர் படுக்கச் சென்றனர். கணபதிக்கு இனி பள்ளிக்கூடம் இல்லை. அவன் தன் வயது நண்பர்களுடன் இனி விளையாட முடியாது. ஆறுமுகத்தாரின் வழிகாட்டலும் புதிய மண்ணும் தான் அவனுக்கு அனுபவ அறிவை கொடுக்க வேண்டும். தானும் அவனது வளர்ச்சியில் கரிசனையுடன் இருக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனையுடன் விசாலாட்சி நித்திரையானாள்.

09

நாங்கள் பொதுவாக ஆமைகள் என்று சொல்பவை எல்லாம் ஒரே வகையானவை அல்ல. சிறு வயதில் நீரிலும் நிலத்திலும் வாழும் விலங்கு எது? என்று கேட்ட போது 'தவளைக்கு' அடுத்த படியாக 'ஆமை' என்போம். அது தவறு. நீரில் வாழும் ஆமைகள் முட்டை இடுவதற்கு மட்டும் நிலத்திற்கு வருகின்றன. அவற்றை ஆங்கிலத்தில் turtles என்போம். நிலத்தில் வாழும் ஆமைகள் நீரை பருகுவதற்கும், சிலவேளைகளில் குளிப்பதற்கும் மட்டுமே நீருக்குள் வருகின்றன. அவற்றை tortoises என்போம்.

நீரில் வாழும் ஆமைகள் விலங்குணவையும் தாவர உணவையும் உட்கொள்ளுகின்றன. அவற்றை Omnivores என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவோம். நிலத்தில் வாழும் ஆமைகள் பெரும்பாலும் தாவரங்களையே உட்கொள்ளுகின்றன. அவற்றை herbivores என்று அழைப்போம்.

பெரிய பரந்தனில் இறங்கிய மறு நாளிலிருந்து விசாலாட்சியும் கணபதியும் ஊர் வாழ்க்கையுடன் ஒன்றி விட்டனர். காலை எழுந்தவுடன் விசாலாட்சி வீடு கூட்டி, முற்றம் கூட்டி விட்டு, 'பூவலுக்கு' போவாள். பனை ஓலைப் 'பட்டை'யில் தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டு, அருகில் இருந்த பனங்கூடலுக்கு ஒதுங்குவதற்கு செல்வாள். தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டு, கூடலில் நின்ற வேப்பமரத்தில் ஒரு குச்சியை முறித்து பல் துலக்கிக் கொள்வாள். வாயெல்லாம் கைக்கும். பூவலுக்கு வந்து வாய் கொப்பளித்து, முகம் கழுவிக்கொள்ளுவாள். அவளுக்கு தம்பையர் இருக்கும் மட்டும் 'ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி' என்ற மூத்தோர் கூற்றை ஞாபகப்படுத்துவதுண்டு. ஆலங் குச்சியிலும் வேலங் குச்சியிலும் உள்ள கைப்புத் தன்மை வாய்க்குள் இருக்கும் அழுக்குகளை நீக்கி விடும் என்று கூறுவார். ஆனாலும் அவளால் இப்போது தொடர்ந்து வேப்பம் குச்சியினாலோ (வேல்), ஆலங் குச்சியினாலோ பல் துலக்க முடியவில்லை.

கணபதி எவ்வாறு சமாளிப்பான் என்றும் அவள் கவலைப்பட்டது உண்டு. ஆனால் அவன் ஆறுமுகத்தாரைப் பார்த்து சர்வ சாதாரணமாகக் குச்சியால் பல் துலக்கப் பழகிக் கொண்டான். தந்தைமார் களை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு தான் ஆண் பிள்ளைகள் எதையும் செய்வார்கள் என்பதை புரிந்து கொண்டு நிம்மதி அடைந்தான்.

காலபோக துடு அடித்தபின் வரும் சப்பி நெல்லை எரித்து தனக்கு மட்டும் என்றாலும் உமிச்சாம்பல் செய்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

விசாலாட்சி பூவலில் தனது சருவக் குடத்தை நீரால் நிரப்பி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு வரவும், ஆறுமுகத்தாரும் கணபதியும் காட்டிலே காலைக் கடன் முடித்து, வாய் துலக்கி, நீர் நிலையில் முகம் கழுவி, பின் 'காலை' சென்று ஒரு செம்பில் பால் கறந்து கொண்டு, மாடுகளை காட்டில் மேய்வதற்கு கலைத்து விட்டு வரவும் சரியாக இருந்தது.

சிறிய கன்றுகளை காட்டில் விடுவதில்லை. 'காலையில்' அடைத்தே வைத்திருப்பார்கள். காலையும் மாலையும் ஒவ்வொரு பசுவிலும் சிறிதளவு பால் மட்டும் கறந்து விட்டு, மிகுதியை கன்றுகள் குடிக்க விட்டு விடுவார்கள். கன்றுகள் வாயில் நுரை தள்ள தள்ளக் குடித்து விட்டு வாலைக் கிளப்பிக் கொண்டு ஓடி விளையாடும்.

விசாலாட்சி அளவான தூட்டில் பால் காய்ச்சி சிரட்டைகளில் ஊற்றி அவர்கள் இருவருக்கும் கொடுத்து, தானும் குடிப்பாள். பனங்கூட்டி

கொடுப்பதில்லை. பசுக்கள் காட்டிலே புற்களை மேயும் பொழுது மூலிகைச் செடிகளையும் சாப்பிடுகின்றன. அதனால் பால் சுவையாகவும் மருத்துவ குணம் கொண்டதாகவும் இருக்கின்றது. ஊரிலே புற்களுக்கே பஞ்சம். வைக்கோலும் தவிடும் புண்ணாக்கும் தான் வைக்கிறார்கள். பாலில் மணம் குணம் ஒன்றும் இருக்காது. பனங் கட்டி இல்லாமல் குடிக்க முடியாது.

‘காலை’

மாடுகள் வைத்திருக்கும் ஒவ்வொருவரும் காட்டிலே அடர்ந்த மரங்கள் சில உள்ள மேடான இடத்தை தெரிவு செய்வர். மரங்களைச் சுற்றி இருபத்தைந்து அடி ஆரையுடன் பட்டமரங்களை வட்ட வடிவில் அடுக்குவார்கள். மாடுகள் போய் வருவதற்கு ஒரு பாதை விடுவார்கள். வெட்டிய அலம்பல்களால் அந்த வட்ட வடிவ மரங்களை நரிகள் நுழையாதவாறு அடைத்து விடுவார்கள். ‘காலை’ தயார். இரவில் மாடுகளை ‘காலையில்’ அடைத்து விடுவார்கள்.

மாடுகள் வெளியே போக மாட்டா. நரிகள் உள்ளே வந்து கன்றுகளைக் கடிக்க மாட்டா. சிறுத்தைகள் உள்ளே வருவதைத் தடுக்க முடியாது. அதனால் வெளியே மூன்றுநான்கு இடங்களில் பட்டமரக் குற்றிகளை குவித்து எரித்து விடுவார்கள்.

மேலதிக பாதுகாப்பிற்காக பெரிய பரந்தன் மக்கள் மிக நெருக்கமாக ‘காலைகளை’ அமைப்பார்கள். பொதுவாக மாரி காலத்தில்தான் காலையை அடைப்பார்கள். அலம்பல் தட்டிகள் பல செய்து முடித்த பின்னர் பயிர்ச் செய்கை இல்லாத போது வயலில் பட்டிகளில் அடைக்க முடிவு செய்துள்ளார்கள். எருவை விட மாட்டுச் சலத்தில் தான் தளைச் சத்து கூடுதலாக இருக்கும்.

கணபதி, ஆறுமுகத்தாரின் வழி காட்டலால் பல விடயங்களைக் கற்றுக் கொண்டு விட்டான். ஆறுமுகத்தார் வரம்பில் புல் செருக்க, கணபதியும் ஒரு சிறிய மண் வெட்டியால் செருக்குவான்.

விசாலாட்சி செருக்கிய புற்களை கூட்டி அள்ளி வயலுக்குள் சிறிய சிறிய குவியலாகக் குவிப்பான். ஒரு வெய்யிலில் காய்ந்த பின் எரித்து விடுவான்.

ஆறுமுகத்தார் வேலியில் நின்று வயலுக்கு நிழல் தரும் பூவரசு மரங்களில் ஏறி கிளைகளை வெட்டி வீழ்த்துவார். கணபதி கீழே நின்று, அவற்றை கழித்து தடிகளை புறம்பாகவும் இலைகளைப் புறம்

பாகவும் போடுவான். விசாலாட்சி இலைகளை அள்ளிக் கொண்டு போய் வயலில் பரவி விடுவான். விசாலாட்சி சமைக்கும் போது, ஆறு முகத்தாரும் கணபதியும் வண்டிலில் எருதுகளைப் பூட்டிக் கொண்டு 'காலைக்கு' போவார்கள். ஆறுமுகத்தார் அங்கு ஒவ்வொரு நாள் மாலையும் குவித்து வைக்கும் எருக்களை கடகங்களில் நிறைத்து, வண்டிலின் மேலே வைப்பார். கணபதி கடகங்களை இழுத்து உள்ளே சமனாக பரவுவான். நிரம்பிய பின் வண்டிலை தமது வயலை நோக்கி செலுத்துவார்கள். இப்போது கணபதியும் நன்கு வண்டில் ஓட்டப் பழகி விட்டான். எருக்களைக் கொண்டு சென்று வயலில் பரவுவார்கள்.

கணபதி, ஆறுமுகத்தாரைப் பார்த்து மச்சம், மாமிசம் சாப்பிடப் பழகி விட்டான். விசாலாட்சி அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. தான் மட்டும் தனியே சைவச்சாப்பாடு செய்து சாப்பிடுவான். அதுவும் எத்தனை நாள்களுக்கு என்று தெரியவில்லை. சில காலங்களில் பெரிய பரந்தனில் மரக்கறிகளுக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்படும். மெல்ல மெல்ல தானும் மாற வேண்டி வரும் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது.

ஆறுமுகத்தார், 'சிராய் ஆமை', 'பாலாமை' என்பவற்றை சாப்பிட மாட்டார். 'அவை அழுக்குகளைச் சாப்பிடுகின்றன' என்று சொல்லுவார். ஆனால் 'கட்டுப்பெட்டி' ஆமையை விரும்பி உண்பார். 'கட்டுப் பெட்டி ஆமைகள் புற்களை மட்டும் தான் சாப்பிடுகின்றன' என்று சொல்லுவார். ஆறுமுகத்தார் கட்டுப் பெட்டி ஆமையை மிகவும் சுவையாக சமைப்பார். அவரைப் பார்த்து கணபதியும் சாப்பிடுகின்றான். 'நல்ல சுவையான கறி அம்மா' என்று தாயிடம் சொல்லுவான்.

'கட்டுப்பெட்டி' ஆமைகள் மிக அழகானவை என்று விசாலாட்சியும் அறிவான். அழகான நிறத்தில் பெட்டி பெட்டியாக இருக்கும். பறங்கி அதிகாரிகள் இந்த வகை ஆமைகளைக் கொன்றுவிட்டு, உள்ளே இருப்பவற்றை நீக்கிவிட்டு கழுவி காயவைத்து, தமது கந்தோர்களில் மேசைகளின் மேலே அழகிற்காக வைத்திருக்கிறார்களாம் என்று தோழிகள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறாள்.

ஆறுமுகத்தார் மிகவும் உயரம் பெருப்பமான மனிதர். அவருடன் சமனாக மற்றவர்களால் நடக்க முடியாது. கணபதி துள்ளி துள்ளி ஓடி ஓடித்தான் அவருடன் கதைத்தபடி வருவான். இப்போது கணபதியும் 'டார்' வைக்கப் பழகி விட்டான். ஆறுமுகத்தாரும் கணபதியும் மான்கள், மரைகள் நடமாடும் இடங்களை நோட்டமிடுவார்கள். மாடுகள் மேய்வதற்கு செல்லாத, மனிதர்கள் போகாத இடமாக

தெரிவு செய்வார்கள். மான்கள், மரைகள் போகும் பாதையில் ஆழமான சதுர வடிவ குழியை வெட்டி விடுவார்கள். குழியின் மேல் உக்கிய, மெல்லிய தடிகளை குறுக்கும் நெடுக்குமாக போடுவார்கள். அதன் மேல் குழைகளை பரவி விடுவார்கள். கிடங்கு வெட்டியது தெரியாதவாறு தடிகளின் மேலே மண் போட்டு பரவி விடுவார்கள். விலங்குகளுக்கான மரணப் பொறி தயார்.

ஒவ்வொரு நாளும் காலை நேரத்தில் போய் பார்ப்பார்கள். சில வேளைகளில் மான், மரை, பன்றி விழுவதுண்டு. கஷ்டகாலமாயின் கரடியும் விழுந்து விடும். ஒருவரும் கரடி இறைச்சி சாப்பிட மாட்டார்கள். தோல் மட்டும் பயன்படும். ஆனால் அது போடும் சத்தத்திற்கும் அதனைக் கொல்வதற்கும் எல்லோரும் அஞ்சுவார்கள். ஏனைய விலங்குகள் என்றால் விழுந்த அன்று பெரிய பரந்தனில் எல்லோருக்கும் கொண்டாட்டம் தான். அந்த இடத்தில் பொறி வைத்திருக்கிறது என்று எல்லோருக்கும் முதலே அறிவித்து விடுவார்கள்.

பொறி இருப்பது தெரியாது விட்டால் ஆட்களும் விழுந்து விடுவார்கள். வளர்ப்பு மிருகங்களும் விழுந்து விடக்கூடும். பெரும்பாலும் ஊரே கூடித் தான் இவ்வாறு பொறி வைப்பார்கள். யாராவது ஒருவர் தூரத்தில் ஒரு மரத்தில் ஏறி நின்று அவதானிப்பார். அவர் ஆபத்து ஒன்றும் வராதவாறு தடுத்து விடுவார்.

மழை பெய்யத் தொடங்கியது. இரண்டு கலப்பைகளில் எருதுகளைப் பூட்டினார்கள். ஆறுமுகத்தார் முன்னே உழுதுகொண்டு போக, கணபதி பின்னே உழுது கொண்டு போனான். இரண்டே நாட்களில் கணபதி உழவு பழகி விட்டான்.

இது முதல் மழை. விதைக்கும் நிலத்தை பண்படுத்தும் உழவு. இந்த உழவு 'நில எடுப்பு' எனப்படும். அவசரம் இல்லை. அவரவர் காணியை தாமே உழுவார்கள்.

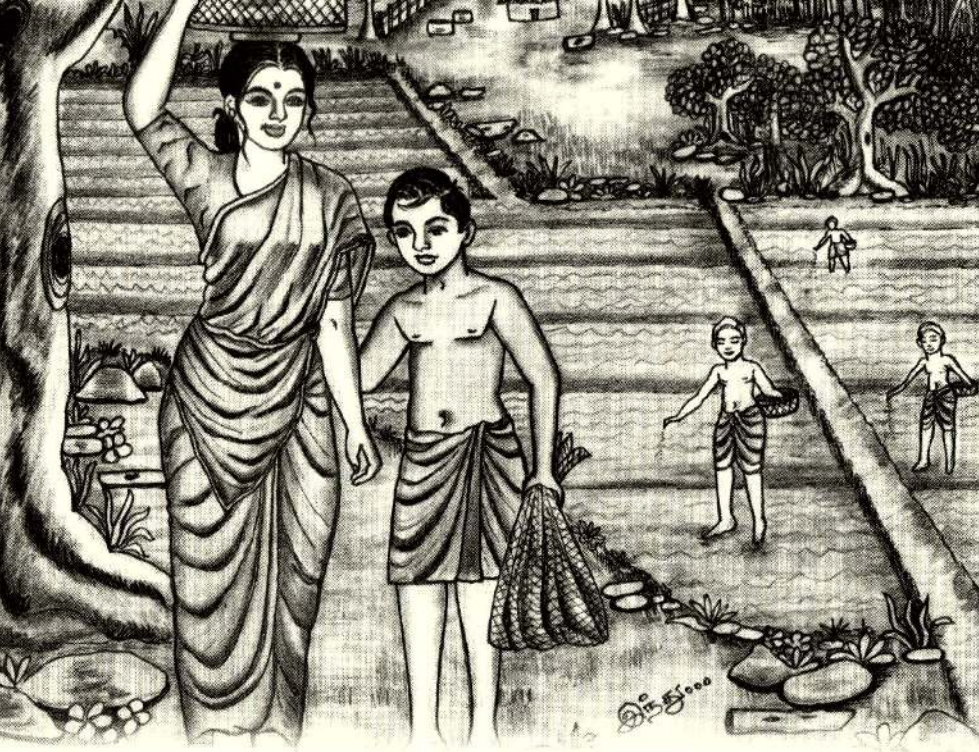
விதைப்புக் காலம் நெருங்கியது. விதை நெல் துகுகளை அடித்தார்கள். இதற்கு ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்தார்கள். விதைப்பு இரண்டு வகைப்படும். புரட்டாதி மாதம் புழுதியாக விதைப்பார்கள். நிலத்தில் ஈரம் இருக்காது. மழை வரும்வரை காத்திருந்து, மழை வந்ததும் நெற்கள் முளைக்கும். மற்றது, ஈர விதைப்பு. நிலம் மழைக்கு நனைந்து ஈரமான பின்னர் விதைப்பார்கள். நெல் உடனேயே முளை விடும். விதைப்பின் பொழுது கூட்டாக வேலை செய்வார்கள்.

இதுவரை ஒருவரை சமைப்பதற்கு என்று ஒழுங்கு செய்வார்கள். அவரும் எதையோ அவித்து வைப்பார். பசிக்கு சுவை தெரியாது. ஊருக்கு போனால்தான் ஒழுங்கான சாப்பாடு கிடைக்கும். விசாலாட்சி வந்த மூன்றாம் நாள் ஆறுமுகத்தாரைக் கொண்டு எல்லோரையும் அழைப்பித்து சாப்பாடு கொடுத்தாள். எல்லோரும் உறவினர்கள் என்பதாலும், தம்பையர், ஆறுமுகத்தார், விசாலாட்சி மேலுள்ள அன்பாலும் எல்லோரும் வந்தனர். சாப்பாடு அமிர்தமாக இருந்தது.

உறவினர்கள் யார் வந்தாலும் விசாலாட்சி சாப்பாடு கொடுக்காமல் அனுப்ப மாட்டாள். எல்லோரும் பல சந்தர்ப்பங்களில் விசாலாட்சியின் சமையலை சாப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது கூட்டு விதைப்பு. விதைப்பு காலத்தில் எல்லாருக்கும் தான் சமைத்து தருவதாக, விசாலாட்சி பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார். அதனால் யாவரும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தார்கள். வயல் வேலைகளின் போது அந்தக் கால மக்கள் சைவ உணவு தான் சமைப்பது வழக்கம்.

இரணைமடு குளத்தின் பத்தாம் வாய்க்கால் குஞ்சுப்பரந்தன் மக்களால் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. தம்பையர், பிள்ளையார் கோவில் முன்றலில் எல்லோரும் கூடியிருந்த ஒரு தருணத்தில், 'நாங்கள் காட்டாறுகளான கொல்லனாற்றையும், நீலனாற்றையும் மட்டும் நம்பி சிறுபோகச் செய்கையில் ஈடுபட முடியாது. இரணைமடு விலிருந்து வரும் நீரை, எட்டாம் வாய்க்காலை திருத்தி பயன்படுத்தினால் மட்டுமே சிறுபோகம் செய்ய முடியும்' என்று கூறியிருந்தார். அதன்படி எட்டாம் வாய்க்காலை வெட்டித் துப்பரவாக்க அனுமதி கேட்பது என பெரிய பரந்தன் மக்கள் தீர்மானித்தனர்.

பின் முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் இன்னும் சில உறவினர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு இரணைமடுவிற்குச் சென்று சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளிடம் கோரிக்கை வைத்தனர். அவர்களின் கோரிக்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. ஆறுமுகத்தார், முத்தர் அம்மான் தலைமையில் எல்லோரும் சேர்ந்து எட்டாம் வாய்க்காலை வெட்டி, துப்பரவு செய்தனர். தம்பையர் இறந்த பின்னர், இது தான் பெரிய பரந்தன் மக்கள் செய்த முக்கியமான சாதனையாகும்.

10

“பெரிய பரந்தன் காடாக இருந்த போது பனை மரம் எப்படி வந்தது?” என்ற சந்தேகம் எழலாம். பெரிய பரந்தன் காட்டை வெட்டும் போது ஏராளமான பனை மரங்கள் இருந்தன. அதைப் பற்றிய ஒரு சிறிய ஆய்வு.

01. மூன்று கிராமங்களுக்கு அருகே காடாக இருந்த சிவநகர் இப் போது வளர்ச்சியடைந்த கிராமமாக உள்ளது. அது காடாக இருந்த போது காட்டில் சிதிலமடைந்த செங்கல் கட்டிடம் ஒன்று இருந்தது. வேலாயுதசாமி என்னும் பூசாரியார், சிவநகர் குளத்தின் அருகே ஒரு பிள்ளையார் கோயிலைக் கட்டி, பூசை செய்வதற்காக, அருகே கொட்டில் போட்டு இருந்தபடி, ஒரு மாடு மேய்க்கும் இளைஞன் சிதிலமடைந்த செங்கல் கட்டிடத்தைக் கண்டு அவரிடம் வந்து சொன்னான். வேலாயுதசாமியுடன் வடிவேல்சாமியும் வேறு சிலரும் சென்று பார்த்த பொழுது, அங்கே அந்த சிதிலமடைந்த செங்கல் கட்டிடத்தின் சிதைவுகளுக்குள்ளே ஒரு சிவலிங்கத்தின் சிலையை கண்டனர். அந்த சிவலிங்கத்தை பிரதிஷ்டை செய்து தான் இப்

போதைய உருத்திரபுரீஸ்வரன் கோயிலைக் கட்டியுள்ளார்கள். அது முன்னரும் மக்கள் அங்கு வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்த்துகிறது.

O2. தொண்ணூறுகளில் பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் புஸ்பரட்ணம் அவர்கள் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுடன் சென்று செருக்கன், குஞ்சுப்பரந்தன் அருகே ஒரு முதுமக்கள் தாழியை கண்டெடுத்தார். மண்ணால் செய்யப்பட்ட பெரிய சாடி போன்ற தாழியினுள்ளே இறந்தவர்களின் உடலையும் உடைமைகளையும் வைத்து ஒரு மூடியினால் மூடி மண்ணினடியில் புதைப்பார்கள். அது முதுமக்கள் தாழி எனப்படும். மக்கள் பழங்காலத்தில் அங்கு வாழ்ந்ததால்தான் முதுமக்கள்தாழி இருந்துள்ளது. அந்த மக்களால் பணங்கொட்டைகள் அங்கு கொண்டு வந்து நாட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

கணபதி வேலை முடிந்ததும் எருதுகளை தந்தையாருடன் சேர்ந்து குளிப்பாட்டுவான். ஆறுமுகத்தார் அவன் மீது காட்டிய அன்பு, அவனை வேறு விதமாக சிந்திக்க விடவில்லை. ஆறுமுகத்தாரை “ஐயா” என்று தம்பையரை அழைத்தது போலவே அழைத்தான்.

கணபதி, தன்னை ஒத்த சிறுவர்களுடன் விளையாட முடியவில்லையே என்று ஏங்கிவிடக்கூடாது என்பதில் ஆறுமுகத்தார் கவனமாக இருந்தார். இரவில் அவனுடன் ‘நாயும்புலியும்’, ‘தாயம்’ முதலிய விளையாட்டுக்களை விளையாடுவார். அவனுக்கு உப கதைகளைச் சொல்லுவார். முருகன் மாம்பழத்திற்காக பிள்ளையாருடன் போட்டி போட்ட கதையைக் கூறுவார். ‘காத்தான் கூத்தை’ பாடிக் காட்டுவார்.

பெரிய பரந்தன் மக்கள் தாடியுடனும் மீசையுடனும் வேடர்கள் போலவே இருந்து விட்டு, ஊர் போகும் சமயங்களில் தலைமுடியை வெட்டி, முகம் வழித்து வருவார்கள். அவர்களது தலையையும் முகத்தையும் விசாலாட்சி அவதானித்தாள். ஆறுமுகத்தாரிடம் “பெரிய பரந்தன் கிராமத்திற்கு என ஒரு முடி வெட்டுபவரை ஒழுங்கு செய்தால் என்ன?” என்று கேட்டாள். ஆறுமுகத்தார் “முத்தரிடமும் ஏனையவர்களுடனும் கதைத்த பின்னர் முடிவு செய்வோம்” என்றார். அவர்களும் சம்மதித்து ஆறுமுகத்தாரிடம் பொறுப்பைக் கொடுத்தனர்.

ஆறுமுகத்தார் ஒரு உறவினர் ஒருவருடன் ஊர் சென்று, மட்டுவிலி லிருந்து மாதம் ஒருமுறை வந்து, ஒரு கிழமை நின்று எல்லோருக்கும் முடி வெட்டி விட்டு திரும்பிப் போகும் ஒழுங்குடன் ஒரு வயோதிபரை அழைத்து வந்தார்.

அவருக்கு போகத்திற்குப் போகம் எல்லோரும் நெல் மணிகளையே கூலியாகக் கொடுப்பது என்று பேசியிருந்தார். அந்த வயோதிபரும் ஊர் பொறுப்புக்களை மகன்மாரிடம் பகிர்ந்து கொடுத்துவிட்டு வந்திருந்தார்.

அவருக்கு காலை தேநீரும் உணவும் விசாலாட்சி கொடுப்பாள். மதியமும் இரவும் முடி வெட்டச் செல்லும் இடங்களில் கொடுப்பார்கள். இரவு வந்து தியாகர் வயலில் படுத்திருப்பார். அவருக்கு பல உபகதைகள் தெரிந்திருந்தது. அவர் வந்து நிற்கும் நாள்களில் கதை சொல்லும் பொறுப்பு அவருடையது. அவரிடம் கதை கேட்டபடி கணபதி உறங்கி விடுவான். ஆறுமுகத்தார் வந்து அவனைத் தூக்கிச் சென்று தங்களுடன் படுக்க வைப்பார்.

காலபோக விதைப்புக்கு உரிய காலம் வந்தது. பிள்ளையார் கோவில் முன்பாக பெரியபரந்தன் மக்கள் யாவரும் ஒன்று கூடினர். வழக்கம் போல முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் தலைமை தாங்கினார்கள். யார் யாருடைய காணிகளில் பள்ளக் காணிகள் உள்ளன என யோசிக்கப் பட்டது. அந்த பள்ளப் பகுதிகளை முதலில் விதைப்பது என்று தீர்மானித்தார்கள். முத்தரின் காணியிலும் ஆறுமுகத்தாரின் காணியிலும் பள்ளங்கள் இருந்தன. ஆனால், அவர்கள் தங்கள் காணிகளில் இருந்த பள்ளப் பகுதிகளை மற்றவர்களின் பள்ளங்கள் விதைத்த பின்னர் விதைப்பது என்று முடிவு செய்தனர்.

அடுத்து எல்லோர் காணிகளிலும் உள்ள நடுத்தர காணிகளை விதைப்பது என்றும் பேசிக் கொண்டனர். யாவரினதும் மேட்டுக் காணிகளை இறுதியில் விதைக்கத் தீர்மானித்தார்கள். இப்போது தம்பிமாரும் கூட்டங்களில் கலந்து மற்றவர்கள் எடுக்கும் தீர்மானங்களை ஏற்றுக் கொண்டனர். விதைப்பு முடியும் மட்டும் எல்லோருக்கும் மதியம் சாப்பாட்டை, விசாலாட்சி தானே சமைத்து தருவதாகவும் தேங்காய் திருவுவதற்கு மட்டும் யாரேனும் ஒருவர் உதவி செய்தால் போதும் என்றும் சொல்லியிருந்தாள்.

ஒரு நல்ல நாளில் விதைப்பு ஆரம்பமாகியது. எல்லோரும் எருதுகளுடனும் கலப்பைகளுடனும் முதலில் விதைப்பிற்கு தெரிவு

செய்யப்பட்டவரின் வயலுக்கு காலை வேளையில் வந்து சேர்ந்தனர். இருவர் விதை கடகங்களில் நெல் நிரப்பிக்கொண்டு, பிள்ளையார் கோவில் இருக்கும் திசையைப் பார்த்துக் கும்பிட்ட பின் விதைக்க ஆரம்பித்தனர்.

விதைப்பது என்பது ஒரு கலை. வயலின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஒரே அளவு நெல் விழுதல் வேண்டும். அவர்களின் கடகத்தில் நெல் முடிய முடிய, சிறியதொரு கடகத்தில் நெல் எடுத்துக் கொண்டு ஓடி ஓடிச் சென்று கணபதி அவற்றை நிரப்பி விட்டான்.

ஒவ்வொரு வயலிலும் நெல் விதைத்தவுடன் அந்த வயலை உழத் தொடங்கினர். இவ்வாறு முதலில் ஒவ்வொரு முறை உழுதனர். எல்லா வயல்களும் விதைத்து, உழுத பின்னர் மறுபடியும் அந்த வயல்களை மறுத்து உழுதனர். முன்னர் உழுத திசைக்கு செங்குத்தாக உழுவதை 'மறுத்தல்' என்று கூறுவார்கள்.

மறுத்து உழுவதனால் கமக்காரனுக்கு மூன்று விதமான நன்மைகள் கிடைக்கும். முதல் உழவில் மாடுகள் குழப்படி செய்தால் சில இடங்களில் உழுபடாத கள்ள இடைவெளிகள் ஏற்பட்டு விடும். மறுத்து உழும்போது அந்த இடமும் உழுபட்டு விடும்; விதைத்த நெல் எல்லா இடங்களுக்கும் சீராகப் பரவி விடும். இரண்டாம் முறை உழுவதனால், நெற்பயிர் வேரோடுவதற்கு ஏற்ப மண் இலகுவாகும் விடும்.

எடுத்து பூட்டிய கலப்பைகளால் வயல்களின் மூலைகளை உழவு செய்ய முடியாது. ஆகையால் நெல்லை விதைத்தவர்கள், ஒவ்வொரு வயல்களினதும் நான்கு மூலைகளிலும் மேலும் சிறிது நெல்மணிகளை தூவி மண்வெட்டியினால் கொத்தி விடுவார்கள். விதைத்து முடிந்ததும் கணபதி தாயாருக்கு சமையல் வேலையில் உதவுவதற்காக 'தியாகர் வயல்' நோக்கி ஓடிவிடுவான். தாயாருக்கு பூவலில் தண்ணீர் எடுத்து வந்து கொடுப்பான். கிராமத்தவர்கள் முழுப் பேரும் தேனீக்கள் போல சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்வார்கள். எல்லோர் வயல்களையும் தமது வயல்கள் போல எண்ணி வேலைகளில் பங்கு பற்றுவார்கள்.

சமையல் முடிந்ததும் விசாலாட்சி ஒரு பெரிய மூடல் பெட்டியில் சோற்றைப் போட்டு மூடுவான். இரண்டு சிறிய மூடல் பெட்டிகளில் கறிகளைப் போட்டு மூடி, அந்த இரு மூடல் பெட்டிகளையும் ஒரு பனை ஓலைப் பையில் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக அடுக்கி வைப்பான்.

மூன்று, சிரட்டைகளினால் செய்த அகப்பைகளையும் பையினுள்ளே வைப்பாள். சோற்றுப் பெட்டியை, தலையில் ஒரு சேலைத் துணியினால் செய்த திருகணை மேல் வைத்து ஒரு கையால் பிடித்துக் கொள்வாள். கணபதி கறிகள் உள்ள பனை ஓலைப் பையை கையில் தூக்கிக் கொள்வான். இருவரும் விதைப்பு நடக்கும் இடம் நோக்கி நடப்பார்கள். கணபதி பாரம் தாங்காமல் அடிக்கடி கைகளை மாற்றி மாற்றித் தூக்கிக் கொண்டு நடப்பான்.

விசாலாட்சி 'தியாகர் வயலை' விட்டு வருவதைக் கண்டதும், முத்தர் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு பனங்கூடலுக்கு செல்வார். வடலிகளில் குருத்தோலைகளாகப் பார்த்து வெட்டிக் கொண்டு வருவார். வந்திருந்து 'தட்டுவங்கள்' கோல தொடங்குவார். மறக்காமல் கணபதிக்கு என்று ஒரு சிறிய 'தட்டுவமும்' கோலுவார். ஒருவர் பாணையையும் மற்றொருவர் 'தட்டுவங்களையும்' தூக்கிக் கொண்டு அண்மையிலுள்ள பூவலுக்கு செல்வார்கள். தட்டுவங்களை கழுவிய பின்னர் பாணையில் நீர் நிரப்பிக் கொண்டு திரும்பி வருவார்கள்.

கணபதி ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு தட்டுவம் கொடுத்த பின், தனது சிறிய தட்டுவத்தை எடுத்துக் கொண்டு வருவான்.

விசாலாட்சி ஒரு வசதியான இடத்தில் வந்து அமர்ந்து கொண்டு ஒவ்வொருவராக போக, சோற்றையும் கறிகளையும் அகப்பைகளால் போட்டுவிடுவாள். அவர்கள் தமக்கு வசதியான இடத்தில் போயிருந்து சாப்பிடுவார்கள். கணபதிக்கு போட்ட பின்பே ஆறுமுகத்தார் தனக்கு வாங்கிக் கொள்வார். தமிழன் கண்டு பிடித்த ஒருநாள் பாத்திரங்கள் இரண்டு. ஒன்று வாழை இலை, சில சமயங்களில் தாமரை இலை. மற்றது பனை ஓலை 'தட்டுவம்'. இவை முற்று முழுதாகவே இயற்கைப் பொருட்களிலிருந்து செய்யப்படுகின்றவை. சூழலுக்கு பாதிப்பில்லாதவை. பறங்கிகளைப் (Burghers) போல ஒரே தட்டை (Plates) பல நாள்களுக்கு கழுவிக் கழுவிப் பாவிக்கும் தேவை இல்லை.

விதைப்பு முடியும் மட்டும் விசாலாட்சியே சமைத்தாள். இவ்வளவு காலமும் விதைப்பு காலத்தில் ஆண்களின் சமையலை சாப்பிட்டவர்களுக்கு விசாலாட்சியின் சாப்பாடு அமிர்தமாக இருந்தது. யாவரும் உறவினர்கள் என்பதனால் ஆறுமுகத்தாரும் விசாலாட்சியும் எதனையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஊருக்கு மாறி மாறி சென்று வந்த உறவினர்கள், தேங்காய்களையும் காய் கறிகளையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தனர். வேண்டாம் என்று மறுத்த போதும் முத்தர்

வற்புறுத்தி அரிசி கொண்டு வந்து கொடுத்தார்.

நெற்பயிர்கள் முளைக்கத் தொடங்கின. அந்த முறை மழை அளவாக பெய்தது. பயிர்கள் வளரத் தொடங்கின. வயல்களில் நீர் சேர்ந்தது. நீர் உயர உயர பயிர்களும் உயர்ந்து வளர்ந்தன. இப்போது பயிர்களை வெட்ட 'பாலாமைகளும்', 'சிராய்' ஆமைகளும் வரத் தொடங்கின.

“சிராய் ஆமைகளையும், பாலாமைகளையும் பிடித்து வெட்ட வேண்டும்.” என்று ஆறுமுகத்தார் கூறினார். உடனே கணபதி “வேண்டாம் ஐயா, ஆமைகளைப் பிடித்து சாக்கில் போட்டு, காட்டில் கொண்டு போய் விடுவோம்” என்றான். விசாலாட்சியும் “கணபதி சொல்லுவது தான் சரி. வீணாக கொல்லுவது பாவம்” என்றாள். இருவரும் சொல்வதைக் கேட்ட ஆறுமுகத்தாரும் சம்மதித்தார்.

ஆறுமுகத்தாரின் கதையைக் கேட்ட முத்தரும் மற்றவர்களும் தாங்களும் சாக்கில் போட்டுக் காட்டில் விடுவதென தீர்மானித்தார்கள். இரண்டு மூன்று வருடங்களாக அந்த ஆமைகளை வெட்டி தாட்டு வந்த மக்கள், கணபதியின் கருத்தைக் கேட்டு அந்த செயலைச் செய்யாது விட்டனர். கணபதி தனது கதைகளாலும், செயல்களாலும் தம்பையரை நினைவூட்டிக் கொண்டிருந்தான். அந்த வருடம் ஆமைகள் பிடிக்கப்பட்டு காட்டில் விடப்பட்டன.

அந்த கால போகத்தின் போது பன்றிக்காவல், யானைக் காவலுக்கு கணபதியையும் ஆறுமுகத்தார் கூட்டிச் சென்றார். கணபதியும் வயல் வேலை முழுவதையும் நன்கு தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஆறுமுகத்தார் விரும்பினார். அந்த நாள்களில் தம்பிமாரில் ஒருவர் விசாலாட்சிக்கு துணையாக வந்து நின்றார். மற்றவர் எல்லா கிராம மக்களுடனும் சேர்ந்து காவல் கடமைக்கு சென்றார். தியாகர் வயல் காட்டின் எல்லையில் இருந்தது. அதனால் கணபதியும் ஆறுமுகத்தாரும் பட்டமரக் கட்டைகளை தூக்கி வந்து பல இடங்களில் குவித்து வைத்தனர்.

இரவு வந்ததும் அந்த குவியலைக் கொழுத்தி விட்டனர். அவை விடியும் வரை எரிந்து, தணல் ஆக இருக்கும். விலங்குகள் அவற்றை விட்டு விலகி ஓடி விடும். ஆனால் யானைகளும் பன்றிகளும் கூட்டமாக வேறு வழியால் வயலுக்குள் புகுந்து விடும். தாரை தப்பட்டை அடித்தும் தீப்பந்தங்களைக் காட்டியும் கூக்குரல் இட்டும் அவற்றைக் கலைத்தார்கள்.

கிராமத்தவர் சிறு சிறு குழுக்களாகப் பிரிந்து பல இடங்களில் நின்று கலைத்தார்கள். யானைகள் இலகுவில் தோல்வியை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டா. கலைத்தவுடன் காட்டினுள் சென்று சற்று தூரத்தில் முகாமிட்டு விடுவினம். அவை நின்ற படியே நித்திரையும் கொள்ளு வினம். தலைவனான ஆண் யானை சுற்றி சுற்றி வந்து காவல் காக்கும். பகலில் ஈச்சமரங்களை பிய்த்து சாப்பிடுவினம். மறுபடியும் மறுபடியும் இரவில் வயலினிலுள்ளே போகப் பார்ப்பினம்.

பெரிய பரந்தன் மக்களும் விடாது போராடினார்கள். கடைசியில் யானைகள், ஆணையிறவில் இறங்கி வடமராட்சி கிழக்கிற்கு போவினம். அங்கே நீர் நிலைகளின் அருகே அவைகளுக்கு மிகவும் பிடித்தமான மூங்கில் மரங்கள் காத்திருக்கும். மூங்கில் மரங்களின் தண்டுப் பகுதியை பிரித்து உள்ளே இருக்கும் குருத்தை சாப்பிடுவதை யானைகள் பெரிதும் விரும்பின. அந்த வருடம் யானைகளாலும் பன்றிகளாலும் பெரிய பரந்தனில் பயிர்களை அழிக்க முடியவில்லை.

வயல்களுக்கு இயற்கை பசளைகளான எரு, காய்த்த இலை, குழை என்பனவே போடப்பட்டன. 'பச்சைப் பெருமான்', 'சீனட்டி', 'முருங்கைக் காயன்', 'மொட்டைக் கறுப்பன்' முதலிய பல வகை நெல்லுகள் விதைக்கப்பட்டன. 'சீனட்டி' என்பது குறைந்த கால வயதுடைய நெல். மேட்டுக் காணிகளுக்கு இதனை விதைப்பார்கள். 'மொட்டைக் கறுப்பன்' நெல் கூடிய கால வயதுடையது. வரட்சியை தாங்க கூடியது. இவற்றை நீர் வளம் குறைந்த, வானம் பார்த்த பூமிகளிலே விதைப்பார்கள். பூனகரியில் பரவலாக 'மொட்டைக்கறுப்பன்' நெல் விதைத்தனர். பூனகரியில் விளைந்த 'மொட்டைக் கறுப்பன்' நெல்லிலிருந்து பெறப்படும் அரிசியில் சமைத்த சோறு, காய்ச்சிய கஞ்சி என்பன மிகவும் சுவையானவை. அந்த அரிசியை இடித்து பெறப்படும் மாவிலிருந்து அவிக்கப் படும் 'பிட்டு' அதிக சுவையுள்ளது.

பயிர்கள் ஓரளவு வளர்ந்த போது களைகளைப் பிடுங்க வேண்டும். எல்லோரும் எல்லோரினதும் வயல்களையும் சுற்றிப் பார்ப்பார்கள். சில வயல்களில் மிக அதிக அளவில் புற்கள், களைகள் காணப்படும். நெல் வயலில் நெல்லை விட, முளைக்கும் வேறு பயிர்கள் களைகள் எனப்படும்.

களைகள் அதிகமுள்ள வயல்களில் களை பிடுங்கல் கூட்டாக நடைபெறும். களைகளைப் பிடுங்கும் போது வயல்கள் உழக்கப்படும். இவ்வாறு உழக்குவதால் பயிர்கள் மேலும் செழித்து வளரும். எல்லோருமாகச் சேர்ந்து எல்லோர் வயல்களிலும் உள்ள களைகளைப்

பிடுங்கி முடித்து விட்டார்கள். களைகள் பிடுங்கிய வயல்களில் சில இடங்களில் பயிர்கள் அடர்த்தியாகவும், சில இடங்களில் ஐதாக்கவும் காணப்படும். அடர்த்தியாக உள்ள இடத்தில் உள்ள பயிர்களைக் களைந்து பிடுங்கி, ஐதான இடத்தில் நட்டு விடுவார்கள்.

களை பிடுங்குபவர்களுக்கும் விசாலாட்சியே மதியம் சாப்பாடு கொடுத்தாள். அனைவரும் உறவினர்கள். தியாகர் வயலை தாய் மனையாக நினைப்பவர்கள். இப்போது அவர்கள் வேலை செய்து களைத்திருக்கும் போது, வயிறாற உணவளித்த விசாலாட்சியை தமது தாயாக மதித்தார்கள்.

களை பிடுங்கும் போது வயது வேறுபாடின்றி எல்லோரும் பாட்டு பாடுவார்கள். நல்ல நாட்டார் பாடல்கள் பலவற்றை அவர்கள் பாடுவார்கள். கூட்டமாக பாடும் போது களைப்பு வருவதில்லை. முத்தர் அம்மான் குரல் வளம் உள்ளவர். அவர் பல பாடல்களையும் அறிந்து வைத்திருந்தார். அவர் தனியே பாடும் போது எல்லோரும் அதனை மிகவும் ரசிப்பார்கள். உறவு முறை வேறாக இருந்தாலும், எல்லோரும் முத்தரை 'அம்மான்' என்றே மதிப்புடன் அழைத்தனர்.

மனைவிமாரை பிரிந்திருந்த இளைஞர்கள், இணையை பிரிந்திருக்கும் துயரங்கள் கூறும் பாடல்களைப் பாடுவார்கள். விசாலாட்சிக்கு கேட்கக் கூடியதாக பாடமாட்டார்கள். ஆனால், கணபதி கேட்டு விடுவான். தாயாரிடம் போய் "அம்மா, ஏன் அப்படி பாடுகின்றார்கள்?" என்று கேட்பான். விசாலாட்சி அவனிடம் எதையோ சொல்லிச் சமாளித்து விடுவான்.

ஆறுமுகத்தார் வந்ததும் "இவர்கள் ஏன் மனைவிகளை ஊரில் விட்டு விட்டு வந்து இப்படி கஷ்டப்பட வேணும்?" என்று கேட்பான்.

"இவங்களில் சில பேருக்கு இந்த மாரி முடிந்து, தை மாசம் பிறக்க பெண்சாதிகளை கூட்டி வரும் எண்ணம் இருக்கு" என்று ஆறுமுகத்தார் பதில் சொல்வார்.

'கிடைச்சி', 'கோரை', 'கோழிச்சூடன்' முதலியவை பொதுவாக காணப்படும் களைகள். கிடைச்சி மரமாக வளர்ந்து பசளையை உறிஞ்சிவிடும். கோரை பெரிதாக பூக்கள் பூத்து நெற்பயிருக்கு சூரிய ஒளிகிடைக்காது தடுத்துவிடும். நெற்பயிருக்கும் இளம் கோழிச்சூடன் புல்லிற்கும் வித்தியாசம் காண்பது கஷ்டம். எவ்வளவு தான் களை எடுத்தாலும் சில களைகள் தவறி விடும். சமையல் வேலை இல்லாத

போது, விசாலாட்சி ஆறுமுகத்தாரிடம் கேட்டு அறிந்து, தங்கள் காணியில் தப்பி நிற்கும் களைகளைப் பிடுங்குவாள். கணபதியும் தாயாருடன் சேர்ந்து பிடுங்குவாள்.

விசாலாட்சி எல்லா வகையிலும் ஆறுமுகத்தாருக்கு துணையாக இருப்பதை அவதானிக்கும் மற்றவர்கள், தை மாதம் அரிவு வெட்டு, துடு அடித்தலின் போது தமது மனைவிகளை அழைத்து வருவது என தீர்மானித்துக் கொண்டனர்.

11

பழைய காலத்தில் பிள்ளைகள் காலையில் பசுவின் பால் குடித்த பின், காலை உணவாக பாற்கஞ்சி, பழங்கஞ்சி (பழஞ்சோற்றில் வெங்காயம், பச்சை மிளகாய், மோர் கலந்த உணவு), அரிசி மாவில் அவித்த புட்டினை தேங்காய் பாலும் பனங்கட்டியும் கலந்து காய்ச்சிய கலவையில் போட்டுக் கிண்டி பெறும் பாற்புட்டு போன்ற வற்றை உண்டனர். மாலையில் புழுக்கொடியலை தேங்காய் சொட்டுடன் அல்லது பனங்கட்டியுடன் சாப்பிடுவார்கள். மோரை அல்லது பழரசங்களை குடிப்பார்கள். இன்று ஆரோக்கியமற்ற உணவை உட்கொள்வது யாவரும் அறிந்த உண்மை.

பெரியபரந்தனில் தனிப் பெண்ணாக தான் இருக்கிறேன் என்று எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் விசாலாட்சி நினைக்கவுமில்லை, கவலை கொள்ளவும் இல்லை. வந்து குடியேறியவர்கள் அவளது உறவினர்களுக்கும், தம்பையரின் உறவினர்களும்தான். ஆனால், கணபதி வேறு சிறுவர்கள் இல்லாமல், வயதில் பெரியவர்களுடன் மட்டும் பழகுவதால்

தனது இளமைக்குரிய சந்தோசங்களை இழக்கிறானே என்று கவலைப்பட்டதுண்டு.

மார்கழி மாதம் கதிர்கள் முற்றி நெற்பயிர்கள் தலை சாய்க்கத் தொடங்கின. முதலில் முத்தர் தனது மகன் கணபதியிள்ளையையும் மனைவியையும் அழைத்து வந்தார். இப்போது அவனுக்கு பள்ளிக்கூடத்தில் விடுமுறை. அவன் வந்ததிலிருந்து “அண்ணா”, “அண்ணா” என்று கணபதியுடனேயே திரிந்தான். தைப்பொங்கல் முடிய அவனை கூட்டிச் சென்று, அவனைப் பள்ளிக்கூடம் அனுப்பும் பொறுப்பை மனைவியின் பெற்றோரிடம் விடுவதற்கு ஒழுங்கு செய்து கொண்டு வந்திருந்தார்.

அவரைத் தொடர்ந்து தான் காணி வெட்டி, வீடு கட்டிய பின், கல்யாணம் செய்து அந்த வீட்டிற்கு தனது மனைவியை கூட்டி வந்து வாழ்வது என்று முடிவு செய்திருந்த இளைஞன் தனது மனைவியை அழைத்து வந்தான். அவன் கல்யாணம் செய்து மூன்று வருடங்கள் முடிந்து விட்டன. இப்போது தான் அவனது எண்ணம் நிறைவேறியது.

அடுத்ததாக தம்பையரின் ஒன்று விட்ட தமையன்மார் இருவரும், ஒன்று விட்ட தம்பியார் ஒருவரும் அவ்வாறு அழைத்து வந்தனர். ஒரு தமையனின் ஒரே மகள் பொன்னாத்தை. பொன்னாத்தை, கணபதியையும் விட மூன்று வயது மூத்தவள், கணபதிக்கு ‘அக்கா’ முறை. நல்ல துடிகையான பெண்.

இன்னொரு தமையனின் மகன் வீரகத்தி, கணபதியையும் விட மூத்தவன். அதனால் ‘அண்ணன்’ முறை. வீரகத்தி மட்டும் தான் தகப்பனுடன் வந்திருந்தான். அவனது தாயார் சொந்த காரணத்தால் அவனுடன் வரமுடியவில்லை. தம்பையரின் தம்பியாரின் மகன் செல்வையா கணபதிக்கு ‘தம்பி’ முறை.

கணபதி முதலில் பெரிய பரந்தனுக்கு வந்ததாலும், வயதில் மூத்தவர்களுடன் பழகியதால் ஏற்பட்ட பெரிய மனித தோரணையாலும், இயல்பாகவே தம்பையரிடமிருந்து வந்த தலைமை தாங்கும் பண்பினாலும் வந்த மூவருக்கும் தலைவனாக மாறினான். அவர்களை எல்லா இடங்களுக்கும் கூட்டிச் சென்றான். மாலை நேரத்தில் அவர்களுடன் தட்டுமறித்தல், ஒளித்துபிடித்தல் முதலிய விளையாட்டுக்களை விளையாடினான்.

கணபதி வேலை நேரத்தில் தகப்பனுக்கும் தாய்க்கும் உதவி செய்வதை மறக்கவில்லை. கணபதியைப் பார்த்து அவர்களும் தமது

வீட்டிலும் வயலிலும் பெற்றோருக்கு உதவுவதில் ஊக்கம் காட்டினர்.

கணபதியில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் கண்டு ஆறுமுகத்தார் மகிழ்ச்சியடைந்தார். ஆனால் இளங்கன்று பயம் அறியாது. ஏதாவது ஆபத்தில் சிக்கிவிடும் என்று பயந்தார். எனவே கணபதி, பொன்னாத்தை, வீரகத்தி, செல்லையா நால்வரையும் அழைத்து “பிள்ளைகளே, வரம்புகளில் பாம்புகள் இருக்கும். கவனமாக பார்த்து நடக்கோணும். காட்டுக்குள்ளை பெரியாக்களின்ரை துணை இல்லாமல் போகக் கூடாது. தனியன் யானை, தனியன் பன்றி மிகவும் ஆபத்தானவை. அவை தமது கூட்டத்தினால் விரட்டப்பட்டு தனியாக வாழ்பவை. காணூற ஆக்கள் எல்லாரையும் தாக்கும் இயல்பு உள்ளவை. சில வேளைகளில் சிறுத்தைகளும் வரும். தற்செயலாக நீங்கள் காட்டிற்குள் தனியாக அகப்பட்டு விட்டால் பயப்படக் கூடாது. பற்றைகள் இல்லாத வெளியில் உள்ள ஒரு சிறிய மரத்தில் ஏறி எல்லா திசைகளிலும் பாருங்கள். குறிப்பம் புளியமரம் தெரியும். அதை நோக்கி நடந்து வந்தால் கிராமத்துக்கு வந்து விடலாம்.” என்று கூறினார். ஒரு பக்கத்தில் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற முத்தர் மகனைப் பார்த்து “சின்னக்கணபதி, நீயும் கவனமாக இருக்க வேணும் ராசா” என்றார்.

முத்தர் தனது நண்பரிடம் “ஆறுமுகத்தார், எங்கடை ஊருக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் எப்ப வரப் போகுது? அப்படி ஒரு பள்ளி வந்தால் எவ்வளவு நல்லது. என்னைப் போல இன்னும் சிலருக்கு பெண் சாதிகளை கூட்டி வர விருப்பம். பிள்ளையளின்ரை படிப்பை நினைச்சு தயங்குகினம்.” என்றார்.

தம்பையர் இருந்த போது கலியாணம் பேசி முற்றான இளைஞன், இப்போது இரண்டு சிறிய பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பன். அவனால் மனைவியை அழைத்து வர முடியவில்லை.

பெண்கள் எல்லாரும் காலை தமது குடும்ப வேலைகளைச் செய்து, மத்தியான சாப்பாடு சமைத்து எல்லோரும் சாப்பிட்டு முடிய, விசாலாட்சியிடம் வந்து விடுவார்கள். விசாலாட்சி பெட்டி, நீத்துப் பெட்டி, கடகம், பாய் முதலியவற்றை பனை ஓலையில் இழைக்கப் பழக்குவார்.

அவர்களில் சிலருக்கு சில பன்ன வேலைகள் தெரிந்திருந்தன. பொழுது பயனான முறையில் போனதோடு, தமது வீட்டிற்குத் தேவையான பொருட்களையும் செய்து எடுத்துச் சென்றனர்.

கணபதி, வீரகத்தியுடனும் செல்லையாவுடனும் நெற்குதிரகளை சாப்பிட பகலில் வரும் காடை, கௌதாரி, புறா, மயில் முதலியவற்றை விரட்டச் செல்வான். சின்னக்கணபதியும் அவர்களின் பின்னால் ஓடுவான். ஓடி ஓடி எல்லோர் காணிகளிலும் பறவைகளை மணி அடித்தும், சத்தம் போட்டும் கலைப்பார்கள்.

போகும் இடங்களில் பெண்கள் இவர்களைக் கூப்பிட்டு மோர் அல்லது எழுமிச்சம் கரைசல், புழுக்கொடியல் முதலியவற்றைக் கொடுப்பார்கள். சிறுவர்கள் ஓட, அவர்களுக்குப் பின்னால் அவர்களது நாய்களும் குரைத்தபடி ஓடும்.

சிறுவர்களின் மகிழ்ச்சி பெரியவர்களையும் தொற்றிக் கொள்ளும். இவர்களை அவதானித்த முத்தர் “இப்போது தான் எங்கடை கிராமத்துக்கு உயிர் வந்திருக்குது. தம்பையர் விரும்பிய விசயங்கள் எல்லாம் நடக்குது” என்று ஆறுமுகத்தாரிடம் கூறி மகிழ்வார்.

பெண்கள் எந்த தேவைக்கும் விசாலாட்சியிடம் தான் வருவார்கள். அவர்கள் “அக்கா, எங்களுக்கு ஆற்றுத் தண்ணியிலை குளிக்கிறது பிரச்சினை இல்லை, ஆனால் எவ்வளவு தோய்ச்சாலும் உடுப்பு களிலை ஒரு மங்கல் நிறம் நிரந்தரமாகவே வந்து விடுகுது. ஊரிலை எண்டால் இடைக்கிடை ‘சலவை தொழிலாளி’யிடம் கொடுத்தால் அவர் நல்ல வெள்ளையாய் வெளுத்துத் தருவார்” என்று சொன்னார்கள்.

விசாலாட்சி இந்தப் பிரச்சினையை ஆறுமுகத்தாரிடம் கலந்து பேசினாள். “பெரிய பரந்தனுக்கென்று ஒரு சலவைத் தொழிலாளி குடும்பத்தைக் கூட்டி வந்தால் என்ன?” என்று கேட்டாள்.

ஆறுமுகத்தார் “கொல்லனாறு ஓரிடத்திலை வளைஞ்சு ஓடுது. அந்த இடத்திலை அது ஆழமாயும் அகலமாயும் இருக்குது. அந்த இடத்திலை எப்பவும் தண்ணி நிற்கும். அதுக்கு தெற்கு பக்கத்திலை குஞ்சுப் பரந்தன் பகுதியிலை ஒரு பற்றைக் காடு இருக்குது. அந்தக் காட்டை வெட்டி அதில் இரண்டு கொட்டில்களைப் போட்டிட்டால், வாற சலவைத் தொழிலாளி ஒண்டிலை தங்கி இருந்து கொண்டு, மற்றதிலை உடுப்பைத் தோய்க்கலாம். அவர் காணியைத் துப்பர வாக்கி வயலையும் விதைக்கலாம். காணியும் அவருக்கு சொந்தமாய் போகும்.” என்றார்

“குஞ்சுப் பரந்தன், செருக்கன் சனங்களுக்கும் அந்த இடம் கிட்டவாய் இருக்குது. அவையளும் அவரிட்டை உடுப்பு வெளுக்க வருவினம்.

எதுக்கும் நான் முத்தரிட்டையும் மற்றவையிட்டையும் கதைச்சுப் பார்க்கிறன்.” என்று தொடர்ந்து சொன்னார்.

முத்தருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இந்த யோசனை நன்கு பிடித்து விட்டது. முத்தருக்கு மகனை கூட்டிச் சென்று மாமனார் வீட்டில் படிக்க விடும் வேலை இருந்தது. அது போல இன்னும் இருவருக்கு ஊரில் வேலைகள் இருந்தன.

முத்தர் “நாங்கள் போய் எங்கடை அலுவல் முடிய, மூன்று பேருமாய் கல்வயலுக்குப் போய் கதைச்சுப் பார்க்கிறம். சரி வந்தால் ஒருத்தரை கூட்டி வாறம்” என்று சொன்னார். இளைஞர் ஒருவர், கள்ளுக்கு குடிப் பதில் அதிக ஆர்வமுள்ளவர். “என்ன முத்தர் அம்மான், எல்லா ரையும் கூட்டி வாறியள். ஒரு சீவல் தொழிலாளியையும் ஒழுங்கு படுத்தினால் என்ன?” என்று கேட்டார்.

அவருக்கு ஆதரவாக பலர் கதைத்தனர். எல்லோரும் வாய் விட்டு சிரித்தனர். அந்த இளைஞரின் கோரிக்கையும் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டது. முத்தர் முன்பு கட்டுப்பாடாகக் கள்ளு குடித்தவர்தான். இப் போது கோவிலில் பூசை செய்வதால் கள்ளு குடிப்பதையும் மச்சம், மாமிசம் சாப்பிடுவதையும் படிப்படியாகக் குறைத்து விட்டார். முத்தர் “சலவைத் தொழிலாளிக்கும் சீவல் தொழிலாளிக்கும் காணியை வெட்டித் துப்பரவாக்குங்கோ. நாங்கள் எப்படியும் யாரையாவது அழைத்து வாறம்” என்றார்.

முத்தர் ஊருக்குப் போய் முதலில் தன்னை மகனை மாமனார் வீட்டில் விட்டார். பின்பு மற்றவர்களுடன் மட்டுவிலுக்கும் வரணிக்கும் சென்றார். ஒரு சலவைத் தொழிலாளியையும் சீவல் தொழிலாளி யையும் கண்டு கதைத்தார். முத்தர் அவர்களிடம் “உங்களுக்கு நாங்கள் குடியிருக்கப் பொருத்தமான காணிகள் பார்த்து வைச்சி ருக்கிறம். காணியை வெட்டுறதுக்கும் கொட்டில்களைப் போடுற துக்கும் உதவி செய்வம். காணி துப்பரவாக்க தொடங்கி விட்டினம். உங்களுக்கு கூலியாக போகத்திற்கு போகம் நெல் தருவம். நீங்களும் காணியைத் திருத்தி வயல் செய்யலாம்” என்று கூறினார். அவர்களும் சம்மதித்து முத்தர் திரும்ப போகும் போது, உடன் வருவதாகக் கூறினார்கள்.

அவர்கள் கூறியபடியே முத்தர் புறப்படும் நாளில் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களுக்கு முதலில் வண்டில் பயணமும், பின்பு தோணிப் பயண மும், சுட்டதீவு துறையிலிருந்து மீண்டும் வண்டில் பயணமும் முன்

எப்போதும் செய்யாத பயணங்களாக அமைந்தன. அவர்கள் பெரிய பரந்தனுக்கு போய் சேர்ந்த போது அங்கு ஊர் மக்கள் எல்லோரும் கூடி நின்று அன்புடன் வரவேற்றது, அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

சிந்த...

பண்டமாற்று

பழைய கால விவசாயிகள் கூலியாக நெல்லை அளந்து கொடுத்தனர். அது மட்டுமல்ல, பொருட்களை வாங்குவதற்கும் பண்டமாற்று முறையையே பயன்படுத்தினர். வயல் வேலை செய்பவர்களுக்கும் சலவை தொழிலாளர்களுக்கும் சிகை அலங்காரம் செய்பவர்களுக்கும் கள்ளு இறக்குபவர்களுக்கும் கூலியாக நெல்லை அளந்து வழங்கினார்கள். புடவைகளை பொட்டலமாகக் கட்டிச் சுமந்து வந்து விற்பனை செய்யும் முஸ்லீம் வியாபாரிகளுக்கும் காப்புகள், பொம்மைகள், அலுமினியப் பாத்திரங்களை காவி வந்து விற்பவர்களுக்கும் நெல்லை பண்டமாற்றாகக் கொடுத்தார்கள்.

அன்று காலை ஆறுமுகத்தாரும் விசாலாட்சியும் வீட்டிற்கு வெளியே வந்து நின்று பார்த்தனர். முன்பு எங்கு பார்த்தாலும் பச்சை பசேலென்று காட்சியளித்த பெரிய பரந்தன் இப்போது மஞ்சள் நிறப் போர்வை விரித்தாற் போல தெரிந்தது. எல்லோர் வயல்களிலும் நெல் விளைந்து முற்றி விட்டது. நெற்கதிர்கள் நாணமடைந்த பெண்கள் போல தலை சாய்த்தபடி நின்றன.

ஆறுமுகத்தார், “விசாலாட்சி, இந்த தைப்பூசத்திற்கு ‘புதிர்’ எடுத்து விட்டால் அரிவு வெட்டைத் தொடங்கலாம்” என்று சொன்னார்.

‘புதிர் எடுத்தல்’ என்பது விவசாயிகள் தமது நெற்பயிர்களை எவ்வித சேதாரமும் இல்லாது காத்து தந்த தேவதைகளுக்கு, நன்றி செலுத்தும் செயற்பாடு ஆகும். நன்கு முற்றி விளைந்த நெற்பயிர்களில் சிலவற்றை ஒரு நல்ல நாளில் வெட்டி எடுத்து வந்து, ஒரு பகுதியை பிரதான அறையின் வாசல் நிலையில் கட்டி விடுவார்கள். பின்பு படங்கின் மேல் ஒரு மரக்குற்றியை வைத்து, மிகுதி நெற்கதிர்களின் நுனிப்பகுதியை அந்த மரக்குற்றியின் மேல் வைத்து அடித்து நெல் மணிகளைப் பிரித்து எடுப்பார்கள்.

‘படங்கு’ என்பது பல சாக்குகளைப் பிரித்து, பின் பிரித்த பகுதிகள் பலவற்றை ஒன்றாக இணைத்து தைத்த ஒரு பெரிய பாய் போன்ற பொருளாகும். பிரித்த நெல்மணிகளை உரலில் இட்டு, உலக்கையால் இடிப்பார்கள். அப்போது அது உமி வேறு, அரிசி வேறாகப் பிரிந்து விடும். பக்குவமாகப் புடைத்து புதிய அரிசியைப் பெறுவார்கள்.

‘புதிர் காய்ச்சி படைத்தல்’ ஒவ்வொரு விவசாயியாலும் தனித்தனியாக செய்யப்படும். பொதுவாக தைப்பூசத்தில் புதிர் காய்ச்சினாலும்,

சிலர் தாங்கள் நல்ல நாள் என்று கருதிய நாட்களில் முந்திப் பிந்தியும் படைப்பார்கள். 'புதிர்' அன்று புத்தம் புதிய அரிசியில் சோறாக்கி, அறு சுவை கறிகளும் சமைக்கப்படும்.

ஆறுமுகத்தார் பகல் பொழுதிலேயே வயலைச் சுற்றிப் பார்த்து வயலின் நடுவே ஒரு வரம்பைத் தேர்ந்தெடுத்து, அந்த இடத்தை செருக்கி துப்பரவாக்கினார். பின் ஒரேயளவான மூன்று தடிகளை வெட்டி எடுத்து வந்து முக்காலி போல கட்டி, நட்டு விட்டார். முக்காலியின் மேலே ஒரு கடகத்தை வைத்தால் விழுந்து விடாது தாங்கக் கூடியதாக மூன்று தடிகளும் நீட்டிக் கொண்டிருந்தன. அன்று இரவு விசாலாட்சி புதிர் சோறு காய்ச்சினாள்.

தங்கள் காணியில் ஏற்கனவே புதிர் காய்ச்சிய கிராமத்தவர்கள் உதவிக்கு வருவார்கள். தங்கள் காணியில் புதிர் காய்ச்சி சாப்பிடாதவர்கள் வேறு இடங்களில் சாப்பிடமாட்டார்கள். ஒரு கடகத்தில் தாமரை இலைகளை அடுக்கி அவற்றின் மேல் முதலில் சோறு இட்டு, பின் கறிகளையும் பழ வகைகளையும் வைத்த விசாலாட்சி, படையல்கள் மேல் இலைகளைப் போட்டு மூடி விட்டாள். ஞாபகமாக ஒரு கரித்துண்டையும் மூடிய இலைகளின் மேல் வைத்தாள். கெட்ட தேவதைகளிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்குக் கரித்துண்டு வைப்பது கிராமத்தவர்கள் வழக்கம்.

கணபதி ஒரு கையால் பந்தத்தை ஏந்திய படி மறு கையால் மணி ஒன்றை அடித்தபடி முன்னுக்குச் சென்றான். ஆறுமுகத்தார் கடகத்தை ஏந்தியபடி அடுத்ததாகப் போனார். மற்றவர்கள் தொடர்ந்து போனார்கள். ஆறுமுகத்தார் கடகத்தை முக்காலியின் மேல் விழாது வைத்தார். படையலை மூடியிருந்த இலைகளை எடுத்து கால் மிதிபடாத இடத்தில் போட்டார். கணபதி பந்தத்தை ஒருபக்கத்தில் நட்டு விட்டான். கூட சென்றவர்கள் மேலும் இரண்டு பந்தங்களை கணபதியின் பந்தத்தில் கொளுத்தி மற்ற இரண்டு பக்கங்களிலும் நட்டனர்.

ஆறுமுகத்தார் ஒரு சிட்டியில் திருநீறு இட்டு அதன் மேல் கற்பூரத்தை வைத்து எரித்து விட்டார். கணபதி தொடர்ந்து மணியடித்தபடி எல்லாவற்றையும் அவதானித்துக் கொண்டு நின்றான். ஆறுமுகத்தார் நான்கு திசைகளையும் பார்த்து "சு", "சு", "சு" என்று கூவி விட்டுத் திரும்பி பாராமல் வீடு நோக்கி நடந்தார். கணபதி மணி அடிப்பதை நிறுத்திவிட்டு உடன் சென்றான். மற்றவர்களும் அமைதியாகத்

திரும்பி நடந்தனர். கூவி அழைப்பதன் மூலம் நான்கு திசைத் தேவதைகளும் வந்து படையலை உண்பார்கள் என்பது ஐதீகம்.

சிறிது நேரம் பொறுத்து கற்பூரம் எரிந்து முடிந்து, தீப்பந்தங்களும் அணைந்த பின் ஆறுமுகத்தார் ஒரு செம்பில் தண்ணீர் கொண்டு சென்று தெளித்த பின் கடகத்தை எடுத்து வந்தார். வாழைப்பழங்களின் தோலை உரித்து படையலின் மேல் வைத்தார். நன்கு பிசைந்து குழைத்தார். குழையலை உருட்டி உருண்டையாக்கி எல்லோருக்கும் ஒவ்வொரு உருண்டை கொடுத்தார். கடைசியாக ஒரு உருண்டை குழைத்து தானும் சாப்பிட்டார். மிகுதியில் நான்கு நாய்களுக்கு ஒவ்வொரு உருண்டையும் இரண்டு எருதுகளுக்கு ஒவ்வொரு உருண்டையும் செய்தார். நாய்களுக்கு வைத்து விட்டு, எருதுகளுக்கானதை எடுத்துச் சென்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தீத்தி விட்டார். நெல் விளைந்ததில் எருதுகளுக்கும் பாதுகாத்ததில் நாய்களுக்கும் பங்கு உண்டு.

அரிவு வெட்டிற்கு ஆட்கள் போதாது. மீசாலையிலிருந்து சிலர் உதவிக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் தமது உறவினர்கள் வீட்டில் தங்கினார்கள். பூனகரியிலிருந்து மூன்று வண்டில்களில் ஆட்கள் வந்தார்கள்.

அவர்கள் தியாகர் வயலில் தலைவாசலில் படுத்து எழும்பினார்கள். வண்டில்களை மர நிழல்களில் நிறுத்திவிட்டு, எருதுகளை பகலில் காட்டுக் கரையில் மேயக் கட்டினார்கள்.

முதல்நாள் மத்தியானம் ஒரு பாணையில் சோறு காய்ச்சி வைத்த விசாலாட்சி, இரவில் அதில் தண்ணீர் ஊற்றி வைத்து விடுவாள். காலை உணவாக இந்த பழஞ்சோற்றில் உப்பு, வெங்காயம், பச்சை மிளகாய், மோர் சேர்த்து, கலக்கி பழஞ்சோற்றுத் தண்ணியை விசாலாட்சி அவர்களுக்குக் கொடுத்தாள். ஆறுமுகத்தாரும் கணபதியும் அவர்களுடனேயே வட்டமாக இருந்து குடித்தார்கள். எல்லோரும் 'பிளா'க்களிலே பழஞ்சோற்றுத் தண்ணியைக் குடித்தார்கள்.

குடித்த பின்னர் கழுவி வெவ்வேறு இடங்களில் தொங்க விடுவார்கள். சிலருடைய பிளாக்கள் கிழிந்து விடும். அவர்களுக்கு மட்டும் புதிய பிளாக்கள் கோலப்படும். எஞ்சிய பழம் சோற்றுத் தண்ணியை விசாலாட்சி தானும் குடித்து நாய்களுக்கும் வைப்பாள். செருக்களிலிருந்தும் சிலர் அருவி வெட்டிற்கு வந்தார்கள். அவர்கள் காலை உணவை உண்ட பின்னரே வெட்டிற்கு வந்தார்கள். மீசாலையால் வந்தவர்கள், பூனகரியிலிருந்து வந்தவர்கள், செருக்கள் ஆட்கள்,

எல்லோரும் ஒவ்வொருவரின் காணியில் வேலை செய்த நாட்கள் தனித்தனியாகக் கணிக்கப்படும்.

தூடுகள் யாவும் அடித்த பின்னர், அவர்கள் வேலை செய்த நாட்களுக்கு கூலியாக நெல்லை அந்தந்த விவசாயிகள் அளந்து கொடுப்பார்கள். அரிவு வெட்டு வழமை போல் கூட்டாகவே இடம் பெறும். இம்முறை பெண்கள் வந்துவிட்டபடியால், யாருக்கு அரிவு வெட்டு நடக்கிறதோ அவர்கள் வீட்டிலேயே எல்லோருக்கும் சமையல் இடம் பெறும். மற்ற பெண்கள் உதவிக்குப் போவார்கள். விசாலாட்சி எல்லோர் வீட்டு சமையலுக்கும் உதவிக்குப் போவாள். பாத்திரங்கள் பற்றாக்குறையாயின் கொடுத்து மாறுவார்கள்.

அருவியை வெட்டி 'உப்பட்டி', 'உப்பட்டி' ஆக பரவிப் போடுவார்கள். ஒரு தூடு வைக்கும் அளவிற்கு வெட்டியதும், காய்ந்து போன கதிரகளை கூட்டி கயிறுகளால் கட்டு கட்டாகக் கட்டுவார்கள். ஒவ்வொருவரின் காணியிலும் ஒரு மேடான பகுதியை விதைக்காது வைத்திருப்பார்கள். அந்த இடம் தூட்டுப்புட்டி என்று அழைக்கப்படும். தூட்டுப்புட்டி யிலேயே தூடு வைத்தலும், அடித்தலும் நடைபெறும். அங்கு படங்குகளை விரித்து வைத்தார்கள்.

தூடு வைக்கும் இடத்தில் முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் தயாராக நிற்பார்கள். கட்டுக்களை ஒருவர் தூக்கி விட, ஏனையவர்கள் தலையில் சுமந்து கொண்டு வந்து படங்கில் போடுவார்கள். முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் நெற்கதிர்களால் தூட்டின் அடித் தளத்தை வட்ட வடிவமாக வைப்பார்கள். நெற்கதிர்களின் கதிர்கள் உள்ள பக்கம் உள்ளேயும் அடிப் பக்கம் வெளியேயும் இருக்குமாறு, நெற்கதிர்களை அடுக்க அடுக்க தூடு உயர்ந்து கொண்டு போகும்.

உயரம் குறைந்த முத்தர் இப்போது மேலே ஏறி நின்று அடுக்குவார். உயரம் பெருப்பமான ஆறுமுகத்தார் கீழே நின்று கட்டுகளை அவிழ்த்து நெற்கதிர்களை மேலே எறிவார். தூடு வட்ட வடிவமாகவும் மேலே போகப் போக குறுகியும் சரியானபடி வருகிறதா என்று பார்ப்பதும் ஆறுமுகத்தாரின் கடமை. முத்தர் வைக்க வைக்க ஆறுமுகத்தார் கீழே நின்று ஒரு கை பிடி உள்ள பலகையினால் (தூடுதட்டி) தட்டித் தட்டி அதை சரிப்படுத்துவார். எங்கே கூடுதலாக வெளித் தள்ளுகிறது, எங்கே உள்வாங்குகின்றது என்பதையும் அவ்வப்போது முத்தருக்கு சொல்லி சரியாக வைக்க செய்வதும் ஆறுமுகத்தாரின் பொறுப்பு.

இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து துடு வைப்பதன் மூலம் மழைநீர் உள்ளே புகாது செய்யலாம். சிறிது நெற்கதிர்களை அடித்து வைக்கோல் பெற்றார்கள். வைக்கோலை முறுக்கி கயிறு போலத் திரித்தார்கள். இவ்வாறு இரண்டு வைக்கோல் புரிகள் செய்தார்கள். ஆறுமுகத்தார் துட்டின் அடியில் கையால் துளைத்து, அதற்குள் வைக்கல் புரியின் ஒரு பக்கத்தை நன்கு செருகி விட்டு, மற்ற முனையை முத்தரிடம் எறிந்தார். முத்தர் வைக்கல் புரியினை துட்டின் முடியினூடாக இறுக்கி மறுபக்கம் எறிந்தார். ஆறுமுகத்தார் அதைப் பிடித்து மறுபக்கம் செருகி விட்டார். இவ்வாறு மற்ற வைக்கல் புரியை குறுக்காகவும் கட்டினார்கள். இவ்வாறு கட்டுவதால் துடு சரியாமல் இருக்கும். இதுவரை முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் இணைந்து வைத்த துடுகள் எதுவும் பிழைத்ததில்லை.

நெல்கதிர் கட்டுகளை போட்ட படங்கில் இரண்டு மூட்டை அளவில் நெல்மணிகள் விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கும்.

விசாலாட்சியும் மற்ற பெண்களும் சற்று தூரத்தில் நின்று அவதானித்தார்கள். நெற் கதிர்களை கட்டி தலையில் சுமந்து ஆண்கள் வரிசையாக வருவது இவர்களைப் பொறுத்தவரை புதுமையானது. இவர்கள் இப்படி பெரிய நெற் செய்கையை முன்பு கண்டதில்லை. “ஆம்பிளையன் இவ்வளவு பெரிய கட்டுகளை எப்படித் தான் சுமக்கிறார்களோ!” என்று தங்களுக்குள் கதைத்துக் கொண்டார்கள்.

கட்டாக கட்டும் போது நெற்கதிர்கள் தவறி விடுதல் சாதாரணமானது. கணபதியும் நண்பர்களும் ஓடி ஓடி அப்படி தவறிய கதிர்களைப் பொறுக்கி கட்டுபவரிடம் கொடுத்தார்கள். அவர்களுக்கும் சிறிய காட்டுகளாக கட்டி சுமக்க விருப்பம். பிஞ்சு கழுத்துகள் நொந்து விடும். அதனால், பிற்காலத்தில் வருத்தங்கள் வரும் என்று சொல்லி பெரியவர்கள் அனுமதிக்கவில்லை.

எல்லோருடைய வயல்களிலும் நெற்கதிர்கள் வெட்டி, துடு வைத்த பின்னர் துடு அடிக்கத் தொடங்கினார்கள். ஒவ்வொருவரின் துடுகளையும் கூட்டாகவே அடித்தார்கள்.

துடு வைத்த இடமே துடு அடிக்கும் ‘களம்’ ஆக இருக்கும். ‘களத்தில்’ முதலில் ‘களமரத்தை’ நட்பார்கள். ‘களமரம்’ உயரமானதாகவும் உருளையானதாகவும் அதன் மேல் முனை கூரானதாகவும் இருந்தது. ‘களமரத்தை’ சுற்றி வட்ட வடிவில் படங்குகளை விரித்தார்கள். பின் ‘துட்டை’ விழுத்தி ‘களமரத்தை’ சுற்றி மலை போலக் குவித்தார்கள்.

நன்கு பழகிய பெண் எருமையை 'களமரத்தில்' கட்டினார்கள். அவ்வாறு கட்டும் போது பெண் எருமையை கட்டிய கயிறு சுழலக்கூடிய வாறு கட்டினார்கள். பின்பு பல ஆண் எருமைகளை ஒன்றின் அருகே மற்றது வரும்படி பிணைத்தார்கள். பெண் எருமை சுற்றத் தொடங்க, எல்லா ஆண் எருமைகளும் சேர்ந்து சுற்றத் தொடங்கின. ஒரு கடி காரத்தில் நிமிடம் காட்டும் கம்பி சுற்றுவது போல எருமைகள் எல்லாம் ஒன்றாகச் சுற்றின. சிறுவர்கள் எருமைகளின் பின்னாலே நின்று கலைத்தார்கள். சிறுவர்கள் களைத்த பின் அல்லது நித்திரையான பின் பெரியவர்கள் மாறி மாறி எருமைகளை பின்னால் நின்று கலைத்தார்கள்.

பெண் எருமைகளை பெரிய பரந்தன் மக்கள் உழுவதற்குப் பயன்படுத்துவதில்லை. 'சூடு' அடிக்கும் போது மட்டும் மற்ற எருமைகளுக்கு வழிகாட்ட ஒரு பெண் எருமையைப் பயன்படுத்தினார்கள். எருமைகள் பல முறை சுற்றிவரும் போது அவற்றின் காலடியில் மிதிபட்டு நெல்மணிகள் வைக்கலை விட்டுப் பிரிந்தன.

எருமைகள் அடிக்கடி சாணகம் போட்டன. சிறுவர்கள் சாணகம் வைக்கோல் மேல் விழுந்து விடாது பக்குவமாக ஓடி ஓடி ஒரு சிறிய 'கடகத்தில்' ஏந்தினார்கள். வழமையாக மாலை நேரத்தில் தான் சூடு தள்ளுவார்கள். இரவு இரவாக சூடு அடிக்கப்படும். வைக்கல் சணையானது. அதனால், பகலில் சூடு அடிக்கும்போது மனிதர்களின் மேலில் கடி உண்டாகும். 'பறங்கி' வியாபாரிகளிடம் வாங்கிய 'இலாந்தர்' (lamps) விளக்குகளை கொளுத்தி வெளிச்சம் வரும்படி நான்கு மூலைகளிலும் நட்பிருந்த தடிகளில் கட்டி விட்டார்கள். பழைய காலத்தில் 'சூள்' அல்லது 'பந்தம்' கொழுத்தி இருக்கக் கூடும்.

பல இடங்களிலும் பார்வையிட்டு, எல்லா இடங்களிலும் நெல்மணிகள் வைக்கலை விட்டு நீங்கி விட்டன என்பதை உறுதி செய்த பின்னர் வைக்கலை உதறி உதறித் தனியாகப் பிரித்து வெளியே நாற்புறமும் போட்டார்கள். வைக்கல் முழுவதையும் பிரித்து எடுத்த பின்னர், நெல் மணிகள் மேல் இருந்த கூழங்களைப் பொறுக்கி எடுத்தார்கள். பின்னர் நெல்மணிகளை ஒன்றாகக் குவித்தார்கள். தேவையற்ற படங்குகளை மடித்து ஒரு பக்கத்தில் அடுக்கினார்கள். சற்று ஓய்வு எடுத்தார்கள்.

பெண்கள் தேநீர் கொண்டு வந்து 'களத்தின்' வெளியே நின்று கொடுத்து விட்டார்கள். இரவில் பல முறை தேநீர் கிடைத்தது. அந்தக் காலத்தில் பெண்கள் களத்திற்குள் செல்வதில்லை. காலை

நேரத்தில் எல்லோருக்கும் பச்சை அரிசி பொங்கலும் சம்பலும் கொடுத்து அனுப்பினார்கள்.

நெல்லை சப்பி நெல், சிறு கூழங்கள், கஞ்சல்கள் நீங்க தூற்றுதல் வேண்டும். அனுபவம் உள்ள மூவர், காற்று வீசும் திசை பார்த்து வரிசையாக நின்று தூற்ற, ஏனையவர்கள் 'குல்லங்களில்' அள்ளி அள்ளிக் கொண்டு வரிசையாக நின்று கொடுத்தார்கள். 'சுளகு' களை களத்தில் 'குல்லம்' என்றே அழைத்தனர்.

தூற்றுதல் முடிய 'நெல்மணிகளை' 'கடகங்களில்' இட்டு தலையில் வைத்து வயல் உரிமையாளர் வீட்டிற்குக் கொண்டு சென்றார்கள். வீட்டில் ஒரு இடத்தில் இரண்டு கோற்காலிகள் இருந்தன. 'கோற்காலிகளின்' மேல் படங்கினால் தைத்த பெரிய பைகள், ஈச்சம் தடிகளினால் பின்னிய பின் களிமண், சாணகம் கலந்து மெழுகிய கூடைகள் இருந்தன. அவற்றில் நெல்மணிகளை கொட்டி நிரப்பினார்கள். வரிசையாக 'கடகங்களில்' நெல் கொண்டுவரும் போது கமக்காரனின் முகம் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தது. நான்கு மாத உழைப்பின் பலன் அல்லவா?

நான்கு கால்களின் மேல் நான்கு மரச்சட்டங்களை செவ்வக வடிவில் அடித்து, இடை நடுவே இடைவெளி விட்டு சில சட்டங்களை அடித்து 'கோற்காலிகள்' அமைப்பார்கள். கீழே இடைவெளிகள் இருக்கும். எலிகளையும் அவற்றைப் பிடிக்க வரும் 'நாகம்', 'சாரை' இனப் பாம்புகளையும் கண்டு விரட்ட கோற்காலியின் கீழ் உள்ள இடைவெளி பயன்படும்.

எஞ்சிய நெல்மணிகளை சாக்குகளில் போட்டு, வண்டில்களில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்து அடுக்கினார்கள். அரை வயிறன்களை அள்ளி வந்து கோழிகளுக்காக சேமித்து வைத்தார்கள். வைக்கோலை தூடாக குவித்து வைத்தார்கள். புற்கள் குறைந்த காலத்தில் எருதுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் உணவாக வைக்கோல் பயன்படும்.

எல்லோருக்கும் தடுகள் அடித்து முடிந்ததும் ஒவ்வொரு கமக்காரனும் அரிசி வெட்டி, தடு அடிக்க வந்தவர்களுக்கு நெல்மணிகளை அளந்து வழங்கினார்கள். நான்கு பக்கத்திலும் அடியிலும் பலகைகளால் ஆன 'புசல்களால்' நெல் அளக்கப்பட்டது. மூன்று புசல்கள் சேர்ந்தது ஒரு மூட்டை ஆகும். பூனகரியிலிருந்து வந்தோர் தமது வண்டில்களில் நெல் மூட்டைகளை ஏற்றி விட்டு, எல்லோரி

டமும் பிரியாவிடை கூறிவிட்டு, வண்டில்களின் பின்னால் நடந்து சென்றனர்.

அவர்கள் புறப்படும்போது கணபதியும் நண்பர்களும் கண்கள் கலங்கி அழுதார்கள். முப்பது, நாற்பது நாட்கள் கூட இருந்து பழகியவர்கள் அல்லவா? தூடு அடிக்கும் களத்தில் 'நொடிகள்' போட்டு அவிழ்த்தவர்கள், தாங்கள் அனுபவப்பட்ட 'போய்' க் கதைகளை கூறி பயம் கொள்ள செய்தவர்கள், அரிவி வெட்டும் நாட்களின் இரவுகளில் சேர்ந்து தாயம் விளையாடியவர்கள். பிரிந்து போகும் போது சிறுவர்கள் கவலை கொள்வது இயல்பு தானே?

செருக்கனில் இருந்து வந்தோர், நெல்மணிகளை அளந்து வைத்து விட்டு, செருக்கனுக்குப் போய் வண்டில்களைக் கொண்டு வந்து, நெல் மூட்டைகளை ஏற்றிச் சென்றனர். மீசாலையால் வந்தவர்களின் நெல் மூட்டைகளை பெரிய பரந்தன் மக்கள் தமது வண்டில்களில் ஏற்றிச் சென்று, சுட்டதீவு துறையில் தோணிகளில் ஏற்றிவிட்டு வந்தனர். அப்போது சிறுவர்களும் வண்டில்களில் ஏறிச்சென்று தோணி புறப்பட்டதும் கைகளைக் காட்டி வழியனுப்பி விட்டு வந்தனர். பெரியவர்களுக்கு ஒரு போக நெற் செய்கை நன்றாக முடிந்தது மகிழ்ச்சியைத் தர, சிறுவர்களுக்கு பிரிந்து போனவர்களை நினைத்து சிறிது நாட்களுக்கு மனக் கவலை இருந்தது.

13

பெரிய பரந்தன் வளர்ச்சியடைந்த சமகாலத்தில், 1905 ஆம் ஆண்டு வடக்கு புகையிரத பாதையையும், அதற்கு சமாந்தரமாக தரை வழிப்பாதையையும் அமைக்க தொடங்கினர். 1914 ஆம் ஆண்டு மன்னாருக்கான புகையிரதப்பாதை அமைக்கப்பட்டது. அப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து தொடங்கிய கண்டிவீதி இயக்கச்சி, ஆனையிறவு, பரந்தன் சந்தி, கரடிப்போக்கு, கிளிநொச்சி, முருகண்டி, ஊடாக மதவாச்சி வரை சென்று பின்னர், முன்னர் இருந்த கண்டிவீதி உடன் இணைந்தது. புதிய பாதை கண்டி வீதி என்று அழைக்கப்பட்டு, இப்போது A9 வீதி என்று அழைக்கப்படுகின்றது. ஆனையிறவில் அப்போது புகையிரதப் பாதையில் ஒன்றும் தரை வழிப்பாதையில் ஒன்றுமாக இரண்டு பாலங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

வண்டில்கள் பாலத்தில் செல்லும் போது எருதுகள் மிரண்டு அடம்பிடித்தன. நெல், வைக்கோல் கொண்டு செல்பவர்கள் துணிவு பெற்று பாலத்தின் மேல் செல்லத் தொடங்கினர். சுட்டதீவில் ஒரு முறையும் கச்சாயில் ஒருமுறையும் நெல்லையும் வைக்கலையும் இறக்கி ஏற்று

வது சிரமத்தைக் கொடுத்தது. ஆனால் மக்கள் பரந்தன் சந்தி, ஆணையிறவு, இயக்கச்சி, புதுக்காட்டுச் சந்தி, பளை, முகமாலை, எழுதுமட்டுவாள், மிருசவில், கொடிகாமம், பின்னர் மீசாலை என்ற சுற்றுப்பாதையை விரும்பாது சுட்டதீவு துறை, கடற்பயணம், கச்சாய், மீசாலை என்ற கிட்டிய பாதையைப் பயன்படுத்தவே விரும்பினர்.

கால போகம் செய்து முடிக்கப்பட்ட பின் முடிவெட்டும் தொழிலாளிக் கும், சலவைத் தொழிலாளிக் கும், சீவல் தொழிலாளிக் கும் பேசியபடி கூலியாக நெல்மணிகளை அளந்து கொடுத்தார்கள். முன்பு எல்லோரும் ஒரு பெரிய பாணையை வைத்து தியாகர் வயலில் தைபொங்கல் பொங்கியவர்கள், இந்த வருடம் பெண்கள் வந்து விட்டதனால் அவரவர் வீட்டிலேயே பொங்குவதென்று தீர்மானித்தார்கள். விவசாயிகள் பயிரை செழித்து வளரச் செய்த சூரியனுக்கு நன்றி தெரிவிப்பதற்காக பொங்கல் பொங்கி சூரிய உதயத்தின் போது படைத்தார்கள்.

மனைவியரை இன்னும் அழைத்துவராதவர்கள் பொங்கலுக்காக மீசாலைக்குக்குச் சென்று விட்டனர். பொங்கல் முடியத் தன் மகனை மாமன், மாமியிடம் விடுவதாக திட்டமிட்டிருந்த முத்தர், முன்னமே பள்ளிக்கூடம் தொடங்கி விட்டது என்று அறிந்ததும் திரும்ப கொண்டு போய் விட்டு விட்டார். “தம்பி உன்னை பொங்கலுக்கு கட்டாயம் திரும்பக் கூட்டிப் போவேன்.” என்று மகனுக்கு கூறியபடி முத்தர் கணபதிப்பிள்ளையை மீசாலை சென்று மூன்று நாள் விடு முறையில் கூட்டி வந்திருந்தார். எல்லோர் வீடுகளிலும் முற்றத்தில் கோலம் போட்டு நிறைகுடம் வைத்து பொங்கல் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

சின்ன கணபதிக்கு பொங்கலை விட கணபதி, வீரகத்தி, செல்லையா, பொன்னாத்தையுடன் விளையாடுவது கூடுதல் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. இரண்டு நாள்களும் அவனது பொழுது அவர்களுடன் கழிந்தது. பள்ளி செல்வதற்காக ஊருக்கு வெளிக்கிட்ட போது “போக மாட்டேன்” என்று அடம் பிடித்து அழத் தொடங்கினான். கணபதி பெரிய மனித தோரணையுடன் அவனை அணைத்து, கண்ணீரைத் துடைத்து “சின்ன கணபதி, படிப்பு முக்கியம். நீ படித்து முடித்து விட்டு இங்கு தானே ஐயா, அம்மாவுடன் வந்து இருக்கப் போகின்றாய்” என்று சமாதானப்படுத்தி அனுப்பி வைத்தான்.

ஆறுமுகத்தாருடன் இன்னும் மூன்று பேர் வண்டில்களில் நெல் மூட்டைகளை ஏற்றி கண்டிவீதியால் கொண்டு போய் மீசாலை,

சாவகச்சேரியில் விற்று விட்டு, திரும்ப வரும் போது கிடுகுகளை வாங்கி ஏற்றிவர முடிவு செய்தார்கள். பொன்னாத்தையை விசாலாட்சிக்கு உதவியாக வந்து நிற்கும்படி ஆறுமுகத்தார் கேட்டார். அவளும் சம்மதித்து தகப்பன், தாயிடம் அனுமதி பெற்று வந்து விட்டாள்.

தம்பிமாரில் ஒருவரை இரவு வந்து துணையாக படுக்க ஒழுங்கு செய்தார். விசாலாட்சியிடம் “விசாலாட்சி, நான் கணபதியையும் கூட்டி செல்கிறேன். அவளும் எவ்வளவு நாட்கள் தான் பெரிய பரந்தனை மட்டும் சுற்றி சுற்றி வருவான். கணபதி நாலு ஊரைப் பார்த்து அறியட்டும்.” என்று கூற அவளும் சம்மதித்தாள்.

கணபதி வண்டியில் ஏறி நெல்மூட்டைகளின் மேல் இருந்து கொண்டான். துணைக்கு இன்னொருவர் ஏறி அவனை அணைத்தபடி இருந்தார். விசாலாட்சி அவனிடம் “கணபதி, கவனமாக வண்டில் சட்டத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு இரு அப்பன்” என்று கூறி அனுப்பி வைத்தாள்.

ஆறுமுகத்தாரின் வண்டில் முன்னே செல்ல, மற்ற மூவரினதும் வண்டில்கள் வரிசையாக அணி வகுத்து பின்னால் சென்றன. விசாலாட்சி, வேட்டி மட்டும் கட்டி, சால்வையால் தலைப்பா கட்டி வண்டி லில் நிமிர்ந்து இருந்து ஓட்டிய ஆறுமுகத்தாரையும், ஊர் சுற்றும் மகிழ்ச்சியில் தனக்கு கைகாட்டி விடை பெற்ற கணபதியையும், பின்னால் வரிசையாகச் சென்ற வண்டில்களையும் மறையும் வரை கண் கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். அவள் காதுகளில் வண்டில்களின் மணிச் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. அவள் கணபதியைப் பிரிந்து முன்பு ஒரு நாளும் இருந்ததில்லை.

வண்டில்கள் அரசினர் போட்ட கிரவல் பாதையில் செல்லாது, குறிப்பம் புளி அருகே காட்டினூடாகச் சென்ற மண் பாதையில் சென்றன. பாதை குண்டும் குழியுமாக இருந்தது. முயல்களும், கௌதாரிகளும், கானாங்கோழிகளும் குறுக்கால் ஓடின.

(குறிப்பு: 1954 ஆம் ஆண்டில் தான் குமரபுரம் குடியேற்ற திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு காடுகள் வெட்டி கழனிகள் ஆக்கப்பட்டன. அதன் பிறகு தான் காஞ்சிபுரம் கிராமம் உருவானது. அதுவரை அது பெரும் காடு)

கிழக்கு திசையில் ஓடிய வண்டில்கள், பரந்தன் சந்தியில் ஏறி வடக்கு திசையில் திரும்பி ஓடின. ஆனையிறவு வரை காடுகள் தான். பின்னர்

கடல் நடுவே இருந்த பாதையில் ஓடிப் பாலத்தை அடைந்தன. பின் வண்டிலில் வந்த ஒருவர் ஆறுமுகத்தாரின் வண்டிலின் முன்பு போய் பாதையைப் பார்த்து நின்றபடி பின் பக்கமாக வண்டிலின் நுகத்தை இரண்டு கைகளாலும் பிடித்து எருதுகளுக்கு வழிகாட்டி அழைத்துச் சென்று பாலத்தைக் கடந்து விட்டு விட்டு வந்தார். அவர் இவ்வாறே மற்ற மூன்று வண்டில்களும் பாலத்தை கடக்க உதவினார்.

ஆனையிறவில் தூரத்தில் ஒரு சிறிய கட்டிடம் தெரிந்தது. அங்கு வெள்ளைக்காரத் துரைகள் வந்து தங்கி செல்வதாக மீன் பிடித்துக் கொண்டு நின்றவர்கள் கூறினார்கள். கடலின் நடுவே இருந்த பாதையால் சென்றது, பாலத்தின் மேல் சென்றது, மீனவர் பிடித்து பனையோலை கூடையில் போட்ட மீன்கள் துள்ளி குதித்தது எல்லாம் கணபதிக்கு புதுமையாக இருந்தன. கடலின் கரையோரம் மீனவர்களின் தோணிகள் தரையில் இழுத்து, கவிழ்த்து விடப்பட்டிருந்தன.

இயக்கச்சியில் பாதை மேற்கு பக்கமாக திரும்பியது. திரும்பிய மூலையில் ஒரு கடை இருந்தது. இரண்டொரு மனிதர்களுடைய நடமாட்டம் தெரிந்தது. மக்கள் குடியிருப்புக்கள் உள்ளுக்குள் சிறிது தூரம் தள்ளி இருக்க வேண்டும். வண்டில்கள் ஓடும் போது பனை வருவதற்கிடையே ஆங்காங்கு கொட்டில் வீடுகள் காணப்பட்டன. மக்கள் தென்னங்கன்றுகளை நடுவதில் ஈடுபட்டிருந்தனர். புகையிரத வீதியில் மனிதர்கள் நின்று ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பளையில் ஒரு தேநீர்க்கடையும், ஒரு பலசரக்குக் கடையும் காணப்பட்டன. இரண்டு மூன்று வண்டில்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. எருதுகள் அவிழ்த்து மேய்வதற்காக கட்டப்பட்டிருந்தன. வண்டில் தொடர்ந்து ஓடியது. எழுதுமட்டுவாளில் வண்டில்கள் சிறிது நேரம் நிறுத்தப்பட்டு, எருதுகளை அவிழ்த்து அருகே காணப்பட்ட ஓடையில் நீர் குடிக்கச் செய்து மரநிழலில் மேயக் கட்டினார்கள். பெரியவர்கள் ஒரு பெரிய வாகை நிழலில் வட்டமாக இருந்து கதைத்தார்கள்.

கணபதி அங்கும் இங்கும் நடந்து வேடிக்கை பார்த்தான். பெரியவர்களை விட்டு தூரத்திற்கு அவன் செல்லவில்லை. ஒரு வேப்பமரத்தில் ஏறி இறங்கி விளையாடிய மந்திகள் அவனைப் பார்த்து பல்லைக் காட்டி “ஈ, ஈ” என்றன. கணபதி பயந்து திரும்பி பெரியவர்கள் இருந்த மரத்தடிக்குச் சென்றான்.

அவர்களில் சிலர் சுருட்டை பற்றவைத்து குடிக்க, சிலர் வெற்றிலை பாக்கு போட்டனர். சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்த பின்னர் எருதுகளை

மீண்டும் வண்டில்களில் பிணைத்தார்கள். வண்டில்கள் மீண்டும் ஓடத் தொடங்கின.

மிருகவில் தாண்டி கொடிகாமத்தில் கண்டி வீதியில் இரண்டு கடைகளும் பருத்தித்துறை போகும் வீதியில் ஒரு கடையும் காணப்பட்டன. அந்த கடைகளில் ஒரு பகுதி பலசரக்கு விற்குமிடமாகவும் மற்ற பகுதி தேநீர், வடை விற்கும் இடமாகவும் இருந்தன.

சந்தியில் ஒரு மூலையில் ஒரு பெரிய மரத்தின் கீழ் மூன்று நான்கு பெண்கள் கடகங்களிலும் பெட்டிகளிலும் மரக்கறிகளை விற்பதற்காக வைத்திருந்தனர். இன்னொரு அம்மா பனங்கட்டி குட்டான்கள், ஓடியல்கள், புழுக்கொடியல்கள் என்பவற்றை வைத்திருந்தார்.

வரும் வழியில் கள்ளு கொட்டில்களில் ஆண்கள் சிலர் குந்தியிருந்து பிளாக்களில் கள்ளு குடிப்பதை கண்பதி கண்டான். மீசாலை வந்ததும் இவர்களின் இடத்திற்கு மாவடி பிள்ளையார் கோவில் தாண்டி போக வேண்டும். கண்டி வீதியால் தெற்கு புறமாகத் திரும்பி, பின்கிழக்கு பக்கமாக பாதை சென்றது. அந்த பாதையில் செல்வதற்கு முன்னர் புகையிரதப் பாதையை கடக்க வேண்டி வந்தது. வண்டில் தண்டவாளங்களின் மேல் ஏறி இறங்கியது கணபதிக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.

போகும் வழியிலே நெல் கேட்டவர்களுக்கு வண்டில்களில் வைத்தே நெல்லை அளந்து விற்றார்கள். பின்னர் அடுத்த நாள் காலையில் மீசாலை சந்தியில் சந்திப்பதாக கூறிப் பிரிந்து சென்றார்கள். ஆறு முகத்தாரும் கணபதியும் முன்பு தம்பையரும் விசாலாட்சியும் வாழ்ந்த வீட்டிலேயே அன்று தங்கினார்கள்.

உறவினர்கள் சிலர் வந்து சுகம் விசாரித்தார்கள். கணபதியை அருகே அழைத்து தடவி தடவிக் கதை கேட்டார்கள். போட்டி போட்டுக் கொண்டு சாப்பாடுகள் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள்.

ஆறுமுகத்தாரிடம் “கணபதி நன்றாக வளர்ந்து விட்டான், பெரிய பரந்தன் வெய்யிலில் கொஞ்சம் கறுத்தாலும் நன்றாக இருக்கிறான். விசாலாட்சி சுகமாக இருக்கிறாளா? ஏதாவது விசேஷம் உண்டா?” என்று சரமாரியாக கேட்டார்கள். வீடு நன்கு மெழுகப்பட்டு, கூட்டித் துடைக்கப்பட்டிருந்தது. மிகுதி நெல்லை அங்கு வைத்தே உறவினர்கள் வாங்கி விட்டார்கள்.

இதுவரை சாவகச்சேரியில் கூடிய விலைக்கு வாங்கியவர்களுக்கு குறைந்த விலையில் ஊரிலேயே வாங்கியது மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்த

தது. மதியம் சாப்பிட்டு விட்டு சற்று நேரம் உறங்கியவர்கள், கிடுகுகள் உள்ள இடத்தை விசாரித்து, அங்கு சென்று கிடுகுகளை வாங்கி வண்டிலில் அடுக்கி கட்டிக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தார்கள்.

விசாலாட்சி தனது உறவினர்களுக்கும் தோழிகளுக்கும் கொடுக்கும்படி இறைச்சி வத்தல், புளி, தேன், நெய் முதலியவற்றை அனுப்பியிருந்தான். அவற்றை அவர்களிடம் சேர்ப்பித்தனர். பின் எருதுகளை தண்ணீர் குடிக்க வைத்து, வண்டிலின் கீழே தொங்கிய சாக்கில் அடுக்கி வைத்திருந்த வைக்கல் கட்டுக்கள் சிலவற்றை அவிழ்த்து உதறி எருதுகளுக்குப் போட்டனர். இரவு உறவினர்கள் கொண்டு வந்த சாப்பாட்டை சாப்பிட்டு விட்டு விறாந்தையில் பாயை விரித்து பிரயாணக் களைப்பு தீர நன்கு உறங்கினர்.

காலை எழுந்து காலைக்கடன் முடித்து, குளித்து விட்டு வந்த போது உறவினர்கள் தேநீரோடும், விசாலாட்சிக்கும் மற்றவர்களுக்கும் கொடுப்பதற்காக கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழங்கள், முருக்கங் காய் கட்டு, குரக்கன் மா, ஓடியல் மா, புழுக்கொடியல் முதலியவற்று டனும் வந்திருந்தனர். அவற்றை பெற்றுக் கொண்ட ஆறுமுகத்தார் எருதுகளை தண்ணீர் குடிக்கச் செய்து வண்டிலில் பூட்டினார். ஆறுமுகத்தாரும் கணபதியும் விடை பெற்று மீசாலைச் சந்திக்கு வந்த போது மற்ற மூன்று வண்டில்களில் வந்தோர் தங்களுக்காக காத்திருப்பதைக் கண்டனர். எல்லோரும் பெரிய பரந்தனை நோக்கி வண்டில்களை ஓட்டினார்கள்.

காலம் வெகு விரைவாக ஓடியது. இப்போது கணபதி பதினாறு வயது இளைஞன். வயதிற்கு மிஞ்சிய வளர்ச்சி. சிறு வயதிலிருந்தே வயல் வேலைகள் செய்த படியால் நல்ல உடற்கட்டைக் கொண்டிருந்தான். தாயார் விசாலாட்சி நல்ல வெள்ளை நிறமானவள். ஆனால், கணபதி தகப்பனாரின் மாநிறத்தையும் நடுத்தர உயரத்தையும் கூடுதலாக அவரின் சாயலையுமே கொண்டிருந்தான். தம்பையரைப் போலவே குடுமி வைத்திருந்த கணபதியின் கூந்தல் பெண்களின் கூந்தல் போல அடர்த்தியாக இருந்தது. மீசை அரும்பத் தொடங்கி விட்டது. தலைமயிரை குடுமியாகக் கட்டி, நான்கு முழ வேட்டியை மடித்துக் கட்டி, சால்வையை தோளில் போட்டு அவன் நடந்து வரும் அழகை மீசாலையிலும் பெரிய பரந்தனிலும் இருந்த முறைப்பெண்கள் வேலி மறைவில் நின்று பார்த்து ரசித்தனர்.

இதுவரை உறவினர்களுக்கு இடையே தான் திருமணம் செய்வது அவர்களின் வழக்கம் என்பதால், தங்களை விட்டு இவன் எங்கே

போய்விடப் போகிறான் என்ற நம்பிக்கையையும் கொண்டனர்.

கணபதி பெரிய பரந்தனில் எல்லோர் வீட்டுக்கும் செல்லப்பிள்ளை. அவனது நல்ல பழக்க வழக்கங்கள் அவன் மீது எல்லோருக்கும் மதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது. எட்டாம் வாய்க்காலில் இருந்து வரும் தண்ணீரை எந்த ஒழுங்கில் பாய்ச்சினால் நல்லது என்பதிலும் ஒரு வரின் வயலையும் தண்ணீரில்லாமல் வாட விட்டு விடக் கூடாது என்பதிலும் கணபதி தெளிவான அறிவைக் கொண்டிருந்தான். தனது வயலுக்கு முதலில் நீர் பாய்ச்ச வேண்டும் என்று அவசரப்பட மாட்டான்.

குஞ்சப் பரந்தனில் உடையார் குடும்பத்தைக் சேர்ந்த ஒருவர் கம விதானையாக துரைமார்களால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். குஞ்சப் பரந்தனில் இருந்த பெரும்பான்மையானவர்கள் உறவினர்களாவர். அப்படி இருந்தும் பத்தாம் வாய்க்காலிலிருந்து வந்த தண்ணீரை கமவிதானையார் ஒழுங்காக பங்கிடுவதில்லை என்ற முறைப்பாடு அடிக்கடி துரைமார்களுக்குக் கிடைத்தது. எவ்வித நியமனமும் இன்றி கணபதி சிறப்பாக எல்லோருடைய ஆதரவுடனும் எட்டாம் வாய்க்கால் நீரை பாய்ச்சுவதற்கு உதவி செய்து வந்தான்.

மீசாலை செல்லும் போதெல்லாம் ஆறுமுகத்தாரை எல்லோரும் கேட்கும் விசேஷம் எதுவும் இருக்கா என்ற கேள்விக்கு விடையாக விசாலாட்சி கருத்தரித்தாள். உரிய காலம் வந்த பொழுது பரந்தனில் யாரையும் ஒழுங்கு செய்யாது, தனக்கு கணபதி பிறந்த பொழுது பிரசவம் பார்த்த கிழவியையே அழைத்து வரும்படி விசாலாட்சி ஆறுமுகத்தாரிடம் கேட்டுக் கொண்டாள்.

சில நாள்களுக்கு முன்னரே மீசாலை சென்று சாவகச்சேரி வைத்தியசாலையில் பிரசவம் பார்த்து வரும்படி ஆறுமுகத்தார் வற்புறுத்திய போதும் ஏனோ விசாலாட்சி அதனை மறுத்துவிட்டாள். ஆறுமுகத்தாரையும் கணபதியையும் தனியே விட்டு விட்டு போகவும் அவளுக்கு விருப்பம் இல்லை. ஆறுமுகத்தாரும் மீசாலை சென்று மருத்துவம் பார்க்கும் அந்த அம்மாவைக் கூட்டி வந்தார். 1916 ஆம் ஆண்டு ஆறுமுகத்தாருக்கும் விசாலாட்சிக்கும் 'மீனாட்சியம்மாள்' என்ற மகள் பிறந்தாள்.

மருத்துவமாதா குழந்தையைத் தூய்மை செய்து எடுத்து வந்து கணபதியின் கைகளிலேயே பிள்ளையைக் கொடுத்தாள். மகிழ்ச்சியோடு குழந்தையை வாங்கிய கணபதி "தங்கச்சி" என்று அன்புடன் அழைத்தான்.

14

சிங்கள மக்கள், இலங்கைத் தமிழ் மக்கள், முஸ்லீம் மக்கள், இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள், செட்டிமார், போத்துக்கீசப் பறங்கியர், டச்சுக்காரப் பறங்கியர், காபீர்கள் என்போர் இலங்கையில் வாழ்ந்தனர்.

போத்துக்கீசப் பறங்கியர் (Portuguese Burghers) என்பார் போத்துக்கீச ஆண்களுக்கும் சிங்கள அல்லது தமிழ் பெண்களுக்கும் பிறந்தவர்கள். இவர்கள் கத்தோலிக்க சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள். போத்துக்கீச கிரியோல் மொழி, ஆங்கிலம், சிங்களம் அல்லது தமிழ் பேசக் கூடியவர்களாக இருந்தனர்.

டச்சுக்காரப் பறங்கியர் என்போர் டச்சுக்காரர் சிங்களவர், தமிழர், போத்துக்கீசப் பறங்கியர்களுடன் சேர்ந்து கலப்பினமாக மாறியவர்களாகும். இவர்கள் சீர்திருத்த திருச்சபையைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் ஆங்கிலம், சிங்களம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளைப் பேசினார்கள்.

பெரும்பான்மையான போத்துக்கீசப் பறங்கியரும் டச்சுக்காரப் பறங்கியரும் பிற்காலத்தில் அவுஸ்திரேலியா, கனடா, இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளில் குடியேறி விட்டனர்.

நேரமும் காலமும் யாருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லை. எட்டாம் வாய்க்காலில் வரும் நீரையும் கொல்லனாறு, நீலனாறு என்பவற்றை அணை கட்டி மறித்துப் பெறும் நீரையும் பயன்படுத்தி கால போகம், சிறுபோகம் மட்டுமல்லாது இடைப்போகமும் விதைத்து பெரிய பரந்தன் மக்கள் வசதியானவர்கள் ஆனார்கள்.

மாட்டு மந்தையும் பெருகி விட்டது. எருமை மாடுகளின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்தது.

நீரை கணபதி சிறுத்த முறையில் பங்கீடு செய்து ஒருவருக்கும் குறை வராது பார்த்துக் கொண்டான். கணபதிக்கும் பத்தொன்பது வயது ஆகிவிட்டது. வழமை போல இளைஞர்கள் பொறி வைத்து மான், மரை, பன்றிகளை வேட்டையாடினர். எல்லோர் வீடுகளிலும் இறைச்சி வத்தல்கள் காய்ந்தன.

கணபதி தனது ஓய்வு நேரங்களை தங்கச்சியாருடன் விளையாடு வதிலேயே கழித்தான். கணபதியின் மகிழ்ச்சியை அதிகரிக்கும் மற் றோரு நிகழ்வும் நடந்தது.

தாயார் விசாலாட்சி மீண்டும் கர்ப்பவதியானார். இம்முறையும் ஆறுமுகத்தார் மீசாலைக்குப் போய் அதே மருத்துவச்சியையே அழைத்து வந்தார். மருத்துவச்சியும் ஒரு மாதம் வரை தியாகர் வயலில் தங்கி இருந்து, விசாலாட்சிக்கு தேவையான யாவற்றையும் செய்தார்.

ஒருநாள் அதிகாலையிலேயே விசாலாட்சிக்கு வயிற்றுக்குத்து தொடங்கி விட்டது. சில மணி நேர போராட்டத்தின் பின் ஆறுமுகத் தாருக்கு ஒரு ஆண் பிள்ளையைப் பெற்றுக் கொடுத்தாள். இம்முறையும் கணபதியே முன்னுக்கு போய் தம்பியாரை கைகளில் வாங்கிக் கொண்டான். கணபதி “தம்பி தம்பி” என்று குழந்தையுடனேயே திரிந்தான். ஆறுமுகத்தார் மகனுக்கு “பேரம்பலம்” என்று பெயர் வைத்தார். தனி ஒருவனாக இருந்த கணபதி, முதலில் தங்கை மீனாட்சியம்மாளும் இப்போது தம்பியும் கிடைத்ததை நினைத்து மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

குஞ்சுப்பரந்தன் கமவிதானையின் தண்ணீர் பங்கீடு பற்றி தொடர்ந்து இரணைமடு நீர் விநியோக அதிகாரிகளுக்கு முறைப்பாடுகள் சென்றன. குஞ்சுப்பரந்தன் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காகவும் பெரிய பரந்தனுக்கு ஒரு கமவிதானையை நியமிப்பதற்காகவும் ஒரு அதிகாரி குதிரையில் வந்தார். அவர் ஒரு போத்துகீசப் பறங்கியர். அவருக்கு ஆங்கிலத்துடன் சிங்களம், தமிழ் மொழிகளையும் பேசத் தெரியும்.

குஞ்சுப் பரந்தனுக்குப் போய் விசாரித்து கமவிதானையை எச்சரித்து விட்டு, பெரிய பரந்தனுக்கு வந்தார். கணபதி பெரியபரந்தன் வாய்க்கால்களை எல்லாம் சுற்றிக் காட்டி, தண்ணீர் பாய்ச்சும் முறை பற்றி அவருக்கு விளக்கினான். கணபதியின் தோற்றமும், அவன் நீர் பாய்ச்சுவதில் காட்டிய ஆர்வமும் பெரிய பரந்தன் மக்கள் அவன் மேல் வைத்திருந்த நம்பிக்கையும் அவரைக் கவர்ந்தன.

கணபதியை பெரிய பரந்தன் கமவிதானையாக நியமித்து, மறுநாள் இரணைமடுவிலுள்ள கந்தோரில் வந்து அதற்கான கடிதத்தைப் பெறும் படி அவனிடம் கூறி விட்டு, தனது குதிரையில் ஏறிப் போய் விட்டார். சிவப்பு நிறமான அந்த உயர்சாதிக் குதிரையில் அவர் பாய்ந்தேறி இருந்து, குதிரைச் சவாரி செய்தது பெரிய பரந்தன் மக்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

‘கமவிதானை’ பதவி என்பது ‘விதானை’ பதவி போல அதிகாரம் மிக்க பதவியில்லை. நீர் பாய்ச்சல் சம்பந்தமான பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பது மட்டுமே கமவிதானையின் பணியாகும்.

ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களால் முழு நிர்வாகப் பொறுப்புகளுக்கும் இங்கிலாந்தில் இருந்து ஆட்களைக் கொண்டு வரமுடியாது.

எனவே தமக்கு அடுத்த பதவிகளில் பறங்கியரையே நியமித்தனர். பறங்கியரும் ஆங்கிலேய அரசாங்கத்திற்கு விசுவாசமாக நடந்து கொண்டனர். நீர்ப்பாசன அதிகாரியான இந்த பறங்கியர் மிக நல்லவர்; ஊர் மக்களுடன் அன்பாகப் பழகினார்.

இந்த அதிகாரிகள் போக்குவரத்திற்கு குதிரைகளை பிரதானமாகப் பயன்படுத்தினர். பறங்கி அதிகாரி இரணைமடுவில் இருந்த ஒரு தங்குமிடத்தில் தனது மனைவியுடன் தங்கியிருந்தார். தங்குமிடம் கந்தோருக்கு அருகிலேயே இருந்தது.

அடுத்த நாள் ஆறுமுகத்தார் கணபதியைக் கூட்டிக்கொண்டு இரணைமடுவுக்குப் போக ஆயத்தமானார். அப்போது விசாலாட்சி ஒரு புதிய மூடல் பெட்டியில் மரை இறைச்சி வத்தலை கொண்டு வந்து, “பெரியவர்களைப் பார்க்கப் போகும் போது வெறுங்கையுடன் போவது முறையில்லை. இந்த வத்தலை கொண்டு போங்கள்” என்று சொல்லி கொடுத்து விட்டாள்.

ஆறுமுகத்தாரும் கணபதியும் வண்டிலில் புறப்பட்டு இரணைமடு நீர்ப்பாசனக் கந்தோரை அடைந்தனர். அவர்கள் இருவரையும் பணியாளர்கள் ஒரு வாங்கில் இருக்கச் செய்தனர். சிறிது நேரத்தில் அதிகாரி வந்து, கணபதியை தனது அறைக்கு அழைத்து, அவனிடம் ஒரு கையொப்பத்தைப் பெற்ற பின்னர் நியமனக் கடிதத்தை வழங்கினார்.

ஆறுமுகத்தார் தயங்கித் தயங்கி இறைச்சி வத்தலைக் கொடுத்தார். பெட்டியின் மூடியைத் திறந்து பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்து விசிலடித்த அதிகாரி பணியாளரைக் கூப்பிட்டு “இதைக் கொண்டு போய் ‘சென்சோரா’ வீடம் கொடு” என்றார். (போத்துக்கீசர் ஆண்களை ‘சென்சோர்’ (senhor) என்றும் பெண்களை ‘சென்சோரா’ (senhora or senhorita) என்றும் அழைத்தனர்).

அந்த பறங்கியர் கணபதியைப் பார்த்து “கணபதிப்பிள்ளை, உனக்கு துவக்கினால் சுடத்தெரியுமா?” என்று கேட்டார்.

கணபதி “இல்லை சென்சோர், நாங்கள் பொறி வைச்சுத் தான் வேட்டையாடுறது வழக்கம்” என்று கூறினான். அதிகாரி “சரி, நான் நாளை முதல் பெரிய பரந்தனுக்கு வந்து உனக்கு துவக்கினால் சுடப் பழக்குவன். தயாராக இரு.” என்றார்.

அதற்கு கணபதி “சென்சோர், வியாழன், வெள்ளி இரண்டு நாள் களும் நான் மிருகங்களைக் கொல்ல மாட்டன். மற்ற நாள்களில்

உங்களிட்டைச் சுடப் பழகிறன்.” என்றான். அவனது நேர்மையான பேச்சு பறங்கியரை மிகவும் கவர்ந்தது. அடுத்த நாள் ஒரு செவ்வாய்க் கிழமை, அன்றைக்குப் பழகுவதாகத் தீர்மானித்தார்கள்.

போத்துக்கீசரின் காலத்துப் பாடல் ஒன்றின் சில வரிகள். அந்தோனி என்பவன் தனது தொப்பியினால் எதையோ மறைக்கிறான். அதை அவதானித்த போத்துக்கீசன் “அந்தோனி என்ன செய்யிறாய்?” என்று அதட்டிக் கேட்க, அந்தோனி பதில் சொல்வதாக வருகிறது.

“என்ன பிடிக்கிறாய் அந்தோனி? எலிப்பிடிக்கிறன் சென்சோரே. பொத்திப்பிடி, பொத்திப்பிடி அந்தோனி. பூறிக்கொண்டோடுது சென்சோரே.”

அடுத்தநாள் பறங்கியர் சொன்னதைப் போலவே ஒரு துவக்குடன் (துப்பாக்கி) தனது குதிரையில் வந்து இறங்கினார். அது ஒரு பதினாறாம் நம்பர் துவக்கு. பன்னிரண்டாம் நம்பர், இருபதாம் நம்பர் துவக்குகளும் இருந்தன. துவக்கின் குழாயின் சுற்றளவைப் பொறுத்து துவக்குகளுக்கு நம்பர் உண்டு. குதிரையை தியாகர் வயலில் மேயக் கட்டிவிட்டு இருவரும் வடக்கு காட்டினுள் சென்றார்கள்.

கணபதி குறிப்பம் புனியைக் காட்டி, அதன் பயன் பற்றிச் சொன்னான். பறங்கியர் துவக்கை எவ்வாறு திறந்துதோட்டாவை உட்செலுத்துவது என்பதை கணபதிக்கு முதலில் காட்டிக் கொடுத்தார்.

“கணபதி தோட்டாக்களில் பல வகை இருக்கு. ஒரு பெரிய குண்டு மட்டும் உள்ள குண்டுத் தோட்டா யானை, காட்டெருமை என்பவற்றைச் சுடப் பயன்படும். நான்கு நடுத்தர குண்டுகள் உள்ள எஸ்ஜி (SG) தோட்டா மான், மரை, பன்றி, மாடுகளைச் சுடப் பயன்படும். பதினாறு சிறிய குண்டுகள் உள்ள நான்காம் நம்பர் தோட்டா முயல், மயில், கௌதாரி, காட்டுக்கோழி முதலியவற்றைச் சுடப் பயன்படும்” என்றார்.

“கணபதி, துவக்கின்றை குழாய்க்குள்ளை தோட்டாவை செலுத்தினாப் பிறகு, துவக்கின்றை சோங்கை உன்றை தோளோடை அழுத்திப் பிடிச்சுக் கொள். துவக்கின்றை குதிரையை இதைப் போலையின்னால் இழுத்து விடு. நீ சுடுறதுக்கு வில்லை இழுக்க குதிரை போய் தோட்டாவின் நடுப்பகுதியிலுள்ள வெடிக்கும் பகுதியில் வேகமாக அடிக்கும். அது வெடிக்கும் விசையில் தோட்டாவிலுள்ள குண்டுகள் குழாய் வழியே தள்ளிச் செல்லப்பட குண்டுகள் நீ குறிபார்த்த இலக்கைப் போய்த் தாக்கும். சுடேக்கை குழாயின் தொடக்கத்தில் உள்ள

சிறிய குழி, குழாயின் நுனியில் ஒட்டியிருக்கும் சிறு குண்டு, நீ சுட இலக்குப் பார்க்கும் மிருகம் எல்லாம் ஒரே நேர்கோட்டில் இருக்க வேண்டும்.” என்று பறங்கியர் வேட்டையின் பால பாடத்தை கணபதிக்குக் கற்பித்தார்.

வேட்டையின் போது கால்களை மெதுவாக எடுத்து வைத்து சத்தமின்றி விலங்கை அணுக வேண்டும் என்பதை கணபதி அறிவான். பறங்கியர் மெதுவாக கணபதியைப் பின் தொடர்ந்தார். ஓரிடத்தில் நான்கு பேடுகளும் ஒரு சேவலும் கொண்ட காட்டுக் கோழிக் கூட்டம் ஒன்றை இருவரும் கண்டனர். பறங்கியர் “கணபதி, ஒரு காலை நிலத்தில் ஊன்றி மறுகாலின் முழங்காலை மடித்து இருந்து ஆறுதலாகக் குறி பார்த்துச் சுடு” என்றார்.

இவர்களைக் காணாத கோழிகள் நன்றாகக் கிளறிக் கொத்தி எதையோ உண்டன. கணபதி நிதானமாகக் குறி பார்த்துச் சுட்டான். சேவலும் இரண்டு பேடுகளும் துடு பட்டு இறந்தன. மற்றைய இரண்டு பேடுகளும் தப்பி ஓடி விட்டன.

காட்டை நன்கு சுற்றிப் பார்த்து, வேறு எந்த விலங்குகளும் கிடைக்காது திரும்பி வரும் போது கணபதியின் கண்களில் ஒரு முயல் பட்டது. இம்முறை நின்றபடியே குறி பார்த்துச் சுட்டான். முயல் இரண்டு முறை துடித்து இறந்தது.

கணபதி ஒரு பனயோலைக் குருத்தை வெட்டி, கோழிகளையும் முயலையும் அதனால் சுற்றிக் கட்டி பறங்கியரிடம் கொடுத்து அனுப்பினான். கோழிகளை அல்லது முயலை எடுக்கும் படி பறங்கியர் வற்புறுத்தியும் கணபதி ஏற்க மறுத்து விட்டான். துவக்கையும் எஞ்சிய தோட்டக்களையும் கணபதியை பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கும் படி கூறிவிட்டு விலங்குகளை குதிரையின் பின் பக்கத்தில் கட்டி விட்டு, அவர் குதிரையில் ஏறிச் சென்றார்.

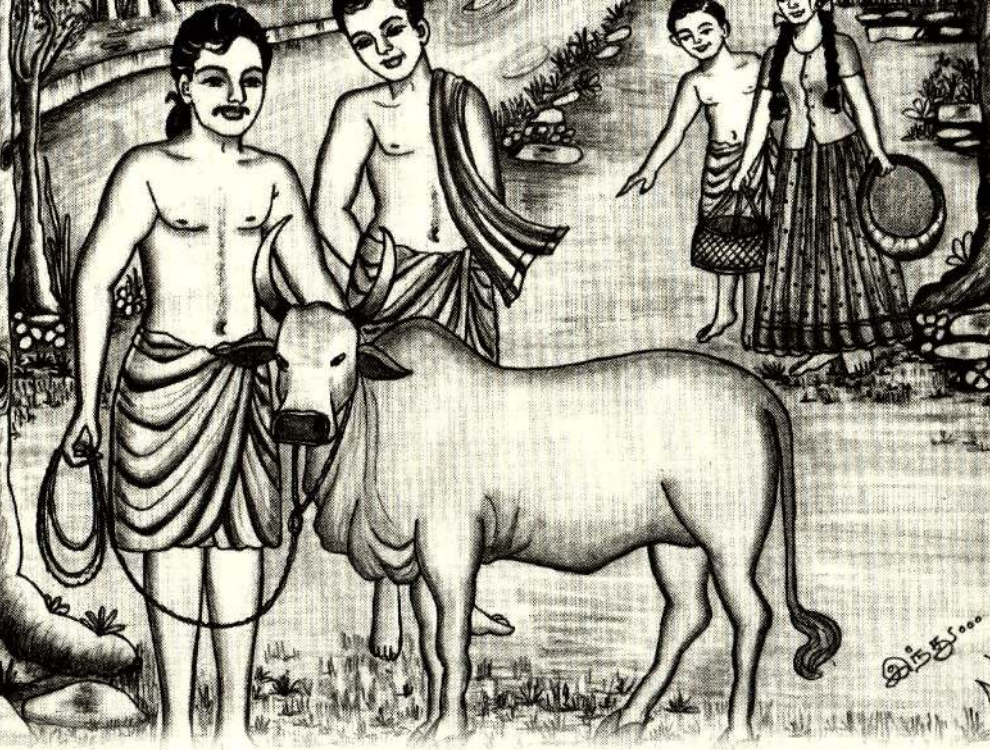
தொடர்ந்து ஒரு கிழமை பயிற்சியின் பின்னர் கணபதி சிறந்த வேட்டைக்காரனாக மாறிவிட்டான். இரவில் டோர்ச் லைற் வெளிச்சத்தில், வெளிச்சம் விலங்கின் கண்களில் படும் போது விலங்குகள் சில கணங்கள் அசையாது நிற்கும். அப்போது விரைவாக குறி பார்த்துச் சுட்டு விட வேண்டும்.

இரவு வேட்டையையும் இரண்டு நாட்கள் கணபதிக்குப் பழக்கினார். இரண்டாம் நாள் தொடக்கம் கணபதிக்கும் வேட்டையில் பங்கு

கிடைத்தது. கணபதி அவற்றை ஊர் மக்களுக்கும் கொடுத்தான்.

கணபதி நன்கு தேர்ச்சி பெற்றதும், அதிகாரி கணபதியுடன் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். துவக்கையும் தோட்டாக்களையும் கணபதி பத்திரமாக பாதுகாத்து வைத்திருக்க வேண்டும். டோர்ச்லைற்றையும் அவ்வாறே. சனிக்கிழமை இரவு கணபதி தனது தோழர்களுடன் வேட்டைக்குப் போக வேண்டும்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை பறங்கியர் வருவார். முயல்களானால் இரண்டு முயல்களையும் மான், மரை, பன்றியானால் முன்கால்களுடன் சேர்ந்த அரைப் பங்கு இறைச்சியையும் அதிகாரிக்கு கொடுத்து விட்டு, மிகுதியை கணபதி எடுக்கலாம். இடையில் வேட்டையாடினால் கிடைப்பதை கணபதியே எடுக்கலாம். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் பறங்கியர் தமது குதிரையில் விரைந்து வருவார். கணபதியும் இறைச்சியுடன் காத்திருப்பான். பறங்கியருக்கு விருப்பம் என்பதனால் வத்தல்களையும் கொடுப்பான். கணபதிக்கும் பறங்கியருக்கும் இடையே இனம், மதம், பெரியவர் சிறியவர் என்ற பேதங்கள் கடந்த ஒரு நல்ல நட்பு மலர்ந்தது.

15

பொறிக்கடவை அம்மாளின் திருவிழாக்கள், வேள்வி விழா என்பது குஞ்சுப் பரந்தன், செருக்கன், பெரிய பரந்தன் என்ற மூன்று கிராம மக்களுக்கும் பிரதானமான விழாக்கள். பூனகரி, மீசாலை, கச்சாய் மக்களும் வந்து கலந்து கொள்வார்கள்.

தமிழர்களின் ஏனைய பண்டிகைகளை விட மூன்று கிராம மக்களுக்கு இந்த நாள்களே புத்தாடை அணிந்து, உறவினர்களை வரவேற்று, உபசரித்து கூடி மகிழும் நாள்கள் ஆகும். இளைஞர்கள் காவடி எடுத்து, வேட்டியை மடித்துக் கட்டி, பறை மேளத்தின் அடிக்கு இசைவாக வெறும் மேலுடன், வியர்வை வழிய வழிய ஆடுவார்கள்.

யுவதிகள் தமக்கு நல்ல கணவன் கிடைக்க வேண்டும் என்று நேர்த்தி வைத்து, விரதம் பிடித்து பாற்செம்பு எடுப்பார்கள். அழகாக ஆடை உடுத்தி பாற்செம்பு எடுக்க வரும் பெண்களின் அழகு இளைஞர்களின் கண்களில் படும். நல்ல உடற்கட்டுடன் மேள

அடிக்கு இசைவாக, அழகாக ஆடும் இளைஞர்களை கண்ணிப் பெண்கள் பார்க்காதவர்கள் மாதிரி கடைக் கண்களால் பார்ப்பார்கள்.

கணபதி துள்ளித் துள்ளி ஆடினான்; சுழன்று சுழன்று ஆடினான். மேளம் அடிப்பவர்கள் கணபதி ஆடுகிறான் என்றால் தாங்களும் ரசித்து, ரசித்து இசையை மாற்றி, மாற்றி தமது பறை மேளத்தில் எத்தனை விதமாக அடிக்கலாமோ அத்தனை விதமாக தமது திறமை அனைத்தையும் பயன்படுத்தி அடித்தார்கள். கணபதியும் அவர்களுக்கு ஈடு கொடுத்து ஆடினான். அவனது ஆட்டத்தை மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகக் கூடி நின்று பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள்.

அம்மன் வேள்விக்காக மீசாலையில் இருந்து வந்த குடும்பங்களின் தலைவர்கள் தங்கள் மகளுக்கு, மகனுக்கு மாப்பிள்ளை, பெண்பிள்ளை பார்த்து ஒழுங்கு செய்யும் சம்பவங்களும் இடம் பெற்றன. அம்மனின் வேள்வி பங்குனி மாத இறுதித் திங்கள் அல்லது அதற்கு முந்திய திங்கள் இடம் பெறும். மாதம் முழுவதும் மூன்று கிராமத்து மக்களும் மச்சம், மாமிசம் சாப்பிட மாட்டார்கள்.

திங்கட்கிழமை விரதம் இருந்து, அறு சுவை உணவு தயாரித்து வைத்துவிட்டு, அம்மன் கோவிலுக்குப் போய் அம்மனை வணங்கி விட்டு வந்து விரதம் முடிப்பார்கள். வேள்வி அன்று ஆறுமுகத்தாரின் அழைப்பை ஏற்று மீசாலையில் இருந்து வந்தவர்களும் அநேக பெரிய பரந்தன் மக்களும் மதிய உணவை தியாகர் வயலில் வந்து சாப்பிட்டார்கள். விசாலாட்சிக்கு ஊர் பெண்களும் மீசாலையால் வந்த பெண்களும் உணவு தயாரிக்க உதவினார்கள்.

விசாலாட்சி இரண்டு கிழமைகளுக்கு முன்னரே நெல் அவித்து குற்றி வைத்து, மிளகாய் வறுத்து தூள் இடித்து வைத்து, அரிசி ஊறப் போட்டு மா இடித்து வைத்து எல்லா வேலைகளையும் முடித்திருப்பாள். ஊர் பெண்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உதவி செய்தார்கள். எல்லாம் உரலில் இடப்பட்டு உலக்கைகளாலேயே இடிக்கப்பட்டன. ஒரு உரலில் இரண்டு பெண்கள் கைகளை மாறி மாறிப் போட்டு உலக்கைகளால் இடிப்பது கண் கொள்ளாக் காட்சியாகும். பெண்கள் ஊர்ப் புதினங்களைப் பேசி மகிழ்வதும் இந்த நாள்களில்தான்.

கணபதியைப் பலர் மாப்பிள்ளை ஆக்க விரும்பினர். ஆறுமுகத்தாரும் விசாலாட்சியும் யாரிடமும் பிடி கொடுத்துப் பேசவில்லை. அவனுக்கு இருபத்தொரு வயது முடியட்டும் என்று காத்திருந்தார்கள்.

கணபதி வேள்விக்கு 'சென்சோராவுடன்' வந்து காவடி ஆட்டங்களை யும் பார்த்து, தங்கள் வீட்டில் சாப்பிட்டு போகும் படி பறங்கி அதி காரியைக் கேட்டிருந்தான். கணபதியே எதிர்பாராத வண்ணம் பறங் கியரும் மனைவியும் குதிரை வண்டியில் வந்து காவடி ஆட்டம், பாற் செம்பு எடுத்தல் எல்லாவற்றையும் ரசித்துப் பார்த்துவிட்டு, தியாகர் வயலுக்கு வந்து பந்தியில் இருந்து, வாழையிலையில் எல்லோரையும் போல சாப்பிட்டுவிட்டு, கணபதியிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார். கண பதி பறங்கியர் தன்னை மதித்து, தனது அழைப்பை ஏற்று வந்ததை நினைத்து பெரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

கணபதிக்கு பத்தொன்பது வயது முடிந்து இருபது வயதாகிவிட்டது. வயல் வேலை, கமவிதானை வேலை இல்லாத போது தங்கையுடனும் தம்பியுடனும் விளையாடுவதில் பொழுதைப் போக்கினான். சில இரவுகளில் தோழர்களுடன் வேட்டைக்கும் போனான். அதனால் ஞாயிறு பறங்கியர் வரும் போது இறைச்சியுடன் வத்தல்களையும் கொடுக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

தோட்டாக்கள் முடிந்த போதும், டோர்ச் லைற் பற்றரி பலவீனமான போதும் பறங்கியர் கொண்டு வந்து புதியவற்றைக் கொடுப்பார். "மாதத்திற்கு ஒருக்கால் ஆங்கில அதிகாரிகள் மேற்பார்வை செய்ய வரேக்கை நாங்கள் சீமைச் சாராயத்துடன் 'சென்சோரா' விதம் விதமாய்ச் சமைக்கும் இறைச்சிக் கறி, வத்தல் கறியுடன் சாப்பாட்டு விருந்து வைப்பம். அவையள் விரும்பிச் சாப்பிடுறவை "என்றும், "கணபதி, அவர்கள் திரும்பச் செல்லும் போது நீ தந்ததாகக் கூறி வத்தல் கொடுத்து விடுவம்" என்றும் பறங்கியர் கணபதிக்குக் கூறியிருந்தார்.

கணபதியைக் கண்ட போதெல்லாம் முறைப் பெண்கள் அவனுடன் வெட்கப்பட்டுக் கதைப்பார்கள். அவர்கள் வெட்கப்படுகிறார்கள் என் பது கணபதிக்கு புரியவில்லை. தனிப் பிள்ளையாக பதினாறு ஆண்டு கள் வளர்ந்த படியாலும், தனக்கு அண்ணன், தம்பி, அக்கா, தங்கை அது வரை இல்லாத படியாலும், கணபதி உறவுக்கார ஆண்களையும் பெண்களையும் சகோதரங்களாகவே கருதினான். அதனால் அந்த பெண்களை வித்தியாசமாக ஒருநாளும் கணபதி எண்ணியதில்லை.

இப்போது நெல், வைக்கல் ஏற்றிச் செல்வதற்கும், திரும்ப கிடுகுகள் ஏற்றிவருவதற்கும் கணபதி தனியே தான் செல்கிறான். ஆறுமுகத் தாரும் விசாலாட்சியும் அவன் பொறுப்பான பிள்ளை என்பதால்

வேறு இரண்டு மூன்று வண்டில்களுடன் சேர்ந்து போய்வர அனு மதித்தார்கள். கணபதி மீசாலை செல்லும் போதெல்லாம் இரவு தங்க வேண்டி வந்தால், தான் பத்து வயது வரை வாழ்ந்த வீட்டி லேயே தங்கினான்.

ஆறுமுகத்தாரும் கணபதியும் போகத்திற்குப் போகம் வந்து நின்று கறையான்களை எல்லாம் தட்டி சுத்தம் செய்து புதிதாகக் கூரையை யும் வேய்ந்து, வீடு அழியாமல் பார்த்துக் கொண்டனர்.

விசாலாட்சியின் உறவுப் பெண் இப்போதும் வந்து கூட்டி, மெழுகிச் செல்கிறாள். விசாலாட்சிகாலபோகத்திலும் சிறுபோகத்திலும் அந்த பெண்ணுக்கு நெல் அனுப்பத் தவறுவதில்லை. விசாலாட்சி ஏனோ பெரிய பரந்தன் போன பின் இது வரை மீசாலைக்கு வந்ததில்லை.

இம்முறை அந்த காணியில் முற்றிய கறுத்தக் கொழும்பான் மாங்காய், பலாக்காய், தேங்காய்களைப் பிடுங்கி வருமாறு கணபதியிடம் விசாலாட்சி கூறியிருந்தாள். வேலைகள் முடிந்ததும் கணபதி மாங்காய்கள், பலாக்காய்களைப் பிடுங்கி சாக்கில் கட்டி வைத்து விட்டான். தேங்காய் பிடுங்குபவர் மறு நாள் காலமை வெள்ளை வாக வந்து தேங்காய் பிடுங்கி, உரித்துத் தருகிறேன் என்று கூறி விட்டார்.

மறுநாள் காலை மற்ற மூன்று வண்டில்களுடன் உறவினர்கள் கணபதியை அழைத்துச் செல்ல வந்து விட்டனர். அவர்களைப் போகுமாரும் தான், அவர்கள் கரந்தாய் குளத்தருகே எருதுகளை அவிழ்த்து தண்ணீர் காட்டி, ஆற விடும்போது விரைவாக வந்து சேர்ந்து கொள் வேன் என்றும் கூறி அனுப்பி விட்டு, தேங்காய்களை உரிக்கத் தொடங்கினான். தேங்காய் பிடுங்குபவரும் தென்னைகளில் ஏறி அவற்றைப் பிடுங்கி விட்டு தானும் சேர்ந்து உரிக்கத் தொடங்கினார். இருவரும் தேங்காய் உரித்து முடிய சிறிது நேரம் சென்று விட்டது.

கணபதி மாங்காய், பலாக்காய், தேங்காய்களை வண்டிலில் ஏற்றி எருதுகளுக்கும் தண்ணீர் காட்டி, அவற்றை வண்டிலில் பூட்டி, தேங்காய் பிடுங்கினவருக்கு தேங்காய்களைக் கொடுத்து விட்டு, விடை பெற்று வேகமாகச் சென்றான். மீசாலைச் சந்தி, கொடிகாமச் சந்தை, மிருகவில் சந்தி, எழுதுமட்டுவாள் சந்தை, முதலிய இடங்களில் சன நடமாட்டம் இருந்த படியால் வேகமாக வண்டிலை ஓட்ட முடிய வில்லை.

ஒருவாறு முகமாலை தாண்டி, பளையை நெருங்க வெய்யிலும் ஏறி விட்டது. எருதுகளும் அவசரம் அவசரமாக ஓடி வந்தபடியால் களைத்து விட்டன. ஒரு வளைவில் இருந்த காணியின் முன், வீதியின் கரையோரம் இருந்த ஒரு மரநிழலில் வண்டிலை நிறுத்தி எருதுகளை அவிட்டு மேய விட்டான்.

அப்போது ஆறுமுகத்தாரின் வயதை ஒத்த ஒருவர் அந்த காணியின் அடி வளவில் இருந்து வந்து கணபதியையும் வண்டிலையும் எருதுகளையும் பார்த்தார். எருதுகளை அவருக்குப் பிடித்து விட்டது. அவரிடமும் வண்டிலும் எருதுகளும் இருந்தன. அவர் கணபதியைப் பார்த்து,

“தம்பி எங்கை இருந்து வாறாய். எருதுகள் நல்லாய்க் களைத்து விட்டன, கொஞ்சம் ஆற விடு. எங்கடை பூவலிலை தண்ணீர் குடிக்க விடு.” என்றார். கணபதியும் தான் அவசரமாக வந்த காரணத்தைச் சொன்னான்.

அவர் தனது கொட்டில் வீட்டைப் பார்த்து “மீனாட்சி, மீனாட்சி” என்று கூப்பிட்டார். அப்போது ஒரு பதினாறு வயது மதிக்கத்தக்க பெண் கொட்டிலின் வெளியே வந்தாள். அவளுக்குப் பின்னால் ஒரு பத்து வயதுச் சிறுவனும் வந்தான். “மீனாட்சி, இந்த எருதுகளை தண்ணீர் குடிக்க வைக்க வேணும். பெரிய சட்டியையும் கடகத்தையும் எடுத்து வா” என்றார். அவள் அவற்றை எடுக்க கொட்டிலின் உள்ளே சென்றாள்.

அவர் கணபதியைப் பார்த்து “இந்த எருதுகளை எங்கை வாங்கினாய்” என்று கேட்டார். கணபதி “இந்த எருதுகளை ஐயா வன்னியில் நாம்பன் கன்றுகளாக வாங்கி வந்து உழவு, வண்டில் ஓட்டம் எல்லாம் பழக்கினவர். அவர் இவற்றின் சாப்பாட்டிலும் நல்ல கவனமாக இருந்தவர்” என்று சொன்னான். அவன் பணிவுடன் பதில் சொல்லிய விதம், அவனது தோற்றம் எல்லாம் அவன் நல்ல குடும்பத்து பிள்ளை என்பதை அவருக்கு உணர்த்தியது.

அந்த பாவாடை சட்டை அணிந்த பதினாறு வயது மதிக்கத்தக்க பெண், ஒரு நான்கு மூலைகளிலும் கயிறு கட்டிய கடகமும், பெரிய சட்டியும் கொண்டு ஓடி வந்தாள். அவள் தான் மீனாட்சி என்று கணபதி புரிந்து கொண்டான். அவளுக்குப் பின்னால் சிறுவனும் ஓடி வந்தான். அவள் கொண்டு வந்த கடகத்திற்கு அடியில் ஐந்தாவது மூலை ஒன்றையும் கணபதி கண்டான். அந்த பெண் தனது

அடர்த்தியான கூந்தலை இரட்டை பின்னலாகப் பின்னியிருந்தாள்.

அவள் சட்டியை வைத்து விட்டு, ஐந்து மூலைக் கடகத்தை பூவலில் விட்டு தண்ணீர் அள்ளி பெரிய சட்டியில் ஊற்றினாள். மீண்டும் கடகத்தை விட்டு தண்ணீர் அள்ளி வைத்துக் கொண்டு கணபதியைப் பார்த்தாள்.

அப்போது தான் சுய உணர்வு வந்த கணபதி விரைந்து சென்று ஒரு எருதை அவிழ்த்துக் கூட்டி வந்தான். எருது அவள் ஊற்ற ஊற்ற தண்ணீரைக் குடித்தது.

“வாயில்லாத சீவனுக்கு சரியான தண்ணீர் விடாய்” என்று அவள் தனக்குத் தானே கூறிக்கொண்டாள். அவள் தன்னை குறை சொல்வதாக எண்ணிய கணபதி “காலமை அவசரமாக வெளிக்கிட்டபடியால், அது குடித்த தண்ணீர் போதவில்லை.” என்றான். அவள் பதிலெதுவும் சொல்லவில்லை. தண்ணீர் அள்ளுவதிலேயே கவனமாக இருந்தாள்.

வயிறு நிறைந்த எருது தலையை நிமிர்த்தி தனக்குப் போதும் என்று சொல்வது போல தலையை இருபுறமும் ஆட்டியது. கணபதி அந்த எருதை கொண்டு சென்று கட்டி விட்டு, மற்ற எருதை அவிழ்த்துக் கொண்டு வந்தான். அவன் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தபடியே எருதை நடத்தி வந்தான். அவன் பார்வை அந்த பெண் மேல் வைத்தபடி நடந்து வந்ததால் வழியில் இருந்த கல்லைக் கவனிக்கவில்லை. கல்லில் கால் தடுக்கி விழப்பார்த்தான். அப்போது அவள் ‘களுக்’ என்று சிரித்த சத்தம் கேட்டு கணபதி அவளைப் பார்த்தான். அவளது பல் வரிசை ஒழுங்காக, அழகாக பளிச்சென்று இருந்தது.

அவள் சிரித்த பொழுது அவள் முகம் அழகாக மலர்ந்ததைக் கணபதி பார்த்தான். அவள் கணபதி பார்ப்பதைக் கண்டு சிரிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டாள். ஆனால் கணபதியின் மனத்தில் நிலைத்து நின்று கொண்டாள்.

கணபதிக்கு தனது மனதைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. சிவப்பு நிறத்தில் அழகாக இருந்த முறைப் பெண்களை சகோதரிகளாக மதித்த கணபதியை கறுப்பு நிறமான மீனாட்சி மீண்டும் மீண்டும் நினைக்க வைத்தாள். கறுப்பாக இருந்தாலும் நல்ல முக வெட்டுடனும் உயரமான மெல்லிய உடல்வாகுடனும் மீனாட்சி, கணபதியின் கண்களுக்கு தேவதையாகத் தெரிந்தாள்.

பெரியவர், “என்றை பேர் முருகேசர், என்றை மனைவி தவறினாப் பிறகு என்றை மகள் மீனாட்சியும், மகன் கந்தையாவும் தான் எனக்குத் துணை” என்று சொன்னார். கணபதியின் பெயரை விசாரித்தார். கணபதி “என்றை பேர் கணபதிப்பிள்ளை, பெரிய பரந்தன் ஆறுமுகத்தார் தான் என்றை ஐயா. நாங்கள் வயல் தான் செய்கிற நாங்கள். வழக்கமாய் ஐயாவும் கூட வாறவர். தம்பியும் தங்கச்சியும் சின்னப் பிள்ளையன். அவையளை இரவு முழுதும் அம்மா சமாளிக்க மாட்டா. அது தான் நான் தனியாக வந்தனான்” என்றான்.

“கூட வந்தவை கரந்தாய்க் குளத்தடியில் நிப்பினம். நான் போய் அவையளுடன் சேர வேணும். ஆனையிறவுக்கு அங்காலை ஊர் போகும் வரைக்கும் காடுகள் தான். பின்னரத்திலை சிறுத்தைப் புலியளும் சில நேரம் ஊசாடும். நாங்கள் சேர்ந்து போனால் பய மில்லை” என்றும் கூறினான்.

“சரி, இந்த சாக்கிலை இரு. ஒரு இளநீர் வெட்டி வாறன், குடிச்சிட்டு வெளிக்கிட்டு” என்று முருகேசர் சொன்னார்.

மீனாட்சி கணபதி சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டு வேலி மறைவில் நின்றுள். கந்தையா, கணபதிக்கு கிட்டப் போய் “சிறுத்தைப் புலி பெரிசா? ஆக்களையும் சாப்பிடுமா?” என்று கேட்டான்.

“சில புலியன் பெரிசு தான். கூட்டமாக ஆக்கள் போனால் ஓடி விடும். தனியாகப் போன ஆக்கள் சில பேரைக் கடிச்சிருக்கு. அவர்கள் கத்திச் சத்தம் போட பயந்து ஓடி விட்டது” என்று கணபதி சொன்னான்.

தற்செயலாகத் திரும்பி வேலியோரம் நின்ற மீனாட்சியைப் பார்த்த கணபதி அவளது பெரிய உருண்டைக் கண்கள் பயத்தில் மேலும் பெரிதாக விரிந்திருந்ததைக் கண்டான். கணபதி பார்ப்பதைக் கண்டு அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். முருகேசர் கொண்டு வந்து கொடுத்த இளநீரை குடித்து முடித்த கணபதி, அவருக்கு நன்றி கூறி விடைபெற்று எருதுகளை வண்டிலில் பூட்டிக் கொண்டு வேகமாக ஓட்டினான்.

தண்ணீர் குடித்து களைப்பாறிய எருதுகள், கணபதியின் அவசரத்தைப் புரிந்து கொண்டது போல வேகமாக ஓடின. எருதுகள் ஓட ஓட, கணபதியின் எண்ணங்களும் ஓடின. மீனாட்சி சிரித்த போது அவள் முகம் மலர்ந்ததையும், அவள் கண்கள் பயத்தால் விரிந்ததையும் எண்ணிப் பார்த்தான்.

“இப்படி ஒரு பெண்ணைத் தான் பார்த்ததை, ஐயாவும் அம்மாவும் அறிஞ்சால் என்ன நினைப்பினமோ?” என்று நினைத்து கணபதி பயந்தான். ஆனால் அந்த பயத்தையும் மீறி அவனுக்கு மீனாட்சியின் நினைவு வந்தபடியே இருந்தது.

ஈரந்தாய் குளத்தில் கூட வந்தவர்கள் இல்லை. கணபதி வண்டிவை தொடர்ந்து செலுத்தினான். இயக்கச்சியை அண்மித்த போது தூரத்தில், இயக்கச்சி வளைவில் மூன்று வண்டிகளும் தெற்குப் பக்கமாக திரும்புவதைக் கண்டு நிம்மதியடைந்தான்.

அந்த நிம்மதி நிலைக்கவில்லை, மீனாட்சியின் அழகிய முகமும், அவளது பயந்த கண்களும் நினைவில் வந்து நிம்மதியை குலைத்துக் கொண்டு இருந்தன.

16

“மாடு” என்றால் பசுக்கள், எருதுகள், எருமைகள் என்ற கருத்து மட்டும் அல்ல, “மாடு” என்றால் ‘செல்வம்’ என்ற கருத்தும் உண்டு. ஆபிரிக்கா தேசத்தில் கூடுதலான மாடுகள் வைத்திருப்போரையே செல்வந்தர்களாகக் கருதி, தமது பெண்களுக்கு மாப்பிள்ளைகளாக தெரிவு செய்தார்கள். ஆண்கள் தம்மால் முடிந்த எண்ணிக்கையான மாடுகளை பெண்ணின் தந்தையிடம் கொடுத்து, பெண்ணை திருமணம் செய்து கொண்டார்கள்.

பெரிய பரந்தன் மக்கள் தமக்கு கூடுதலான விளைச்சல் வந்த போது மாடுகளை வாங்கினார்கள். எருதுகள், பசுக்கள், எருமைகளையே செல்வமாக கருதினார்கள். பொன், தங்கம், நகைகள் பற்றியெல்லாம் சிந்தித்ததில்லை. கிடைத்ததை வைத்துக் கொண்டு மிகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் திருப்தியாகவும் வாழ்ந்தார்கள்.

தங்களுக்குள் போட்டி, பொறாமை இன்றி மிகவும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தார்கள். நிறையக் குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

தம்மால் இயன்ற அளவிற்கு பிள்ளைகளுக்கு கல்வி புகட்டினார்கள். சிறுவயதிலேயே வயல் வேலைகளைப் பழக்கினார்கள். ஆடுகள், மாடுகள், எருமைகளை நேசித்து வளர்க்கவும் கடவுள் பக்தியுடன், கடவுளுக்குப் பயந்து ஒழுக்கமாக வாழவும் பழக்கினார்கள்.

பங்குனி மாதம் முதற்கிழமை பெரிய பரந்தன் மக்கள், தமது குல தெய்வமான காளிக்கு பொங்கல் செய்வதற்காக முத்தர், ஆறுமுகத் தார் தலைமையில் பிள்ளையார் கோவில் முன்றலில் கூடினார்கள். கடவுள் பக்தியில் ஆண்களை விட பெண்களே தீவிரமாக இருப்பார்கள். கூட்டத்திற்கு பெண்களும் வந்திருந்தார்கள். அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை பொங்குவதென்று தீர்மானித்து 'வழந்துக்கார ரிடம்' கூறினார்கள்.

பங்குனி மாதம் இரண்டாம் வியாழக்கிழமை குழந்தையன் மோட்டைப் பிள்ளையார் கோவிலில், ஒரு பெரிய பாளை வைத்து பொது 'வழந்தாக' பொங்குவதென்றும், வெள்ளிக்கிழமை பிள்ளையார், காளி, வீரபத்திரன், வைரவர் முதலிய தெய்வங்களுக்கு காளி கோவிலில் ஒவ்வொரு 'வழந்துக்காரனும்' தனித்தனி 'வழந்து' வைத்து பொங்குவதென்றும், நேர்த்தி வைத்தவர்கள் பக்கப் பாளை வைத்து பொங்குவதென்றும் முடிவு செய்தார்கள். (வழந்து..., பாளை; பக்கப்பாளை..., சற்று சிறிய பாளை; வழந்துக்காரன்..., பரம்பரை பரம்பரையாகப் பொங்குவன்; பக்கப் பாளை வைப்போர்..., நேர்த்தி வைப்பதை பொறுத்து ஆண்டுக்கு ஆண்டு மாறுவார்கள்)

அடுத்த புதன் கிழமை அதிகாலை ஐந்து பண்ட வண்டில்கள் மீசாலைக்குச் செல்வதென்றும் வியாழக்கிழமை பண்ட வண்டில்கள் திரும்பி வந்துவிட வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

இந்த முறை இரண்டு சோடி மூப்பனர்களை அழைக்க வேண்டும் என்றும், கடவுள்களுக்கு சாத்துப்படி சாத்துபவர்களைக் கூப்பிட வேண்டும் என்றும் பெண்கள் கோரினார்கள். எல்லோரும் சம்மதித்தார்கள். (சாத்துப்படி...,கல்லாலும் துலங்களாலுமான தெய்வங்களை மலர்கள், செயற்கை மலர்கள், வண்ணச் சேலைகள் கொண்டு அலங்கரிப்பது) (மூப்பனார்..., பறை மேளம் அடிப்பவர்; ஒரு சோடி..., ஒரு பெரிய மேளமும் தொந்தொடி அடிக்கும் சிறிய மேளமும்; பண்டம்..., பொங்கலுக்குரிய பொருட்கள்) பண்டம் சேகரிப்பவர்களை விட மேலும் இருவர் சென்று மூப்பன் மாரை யும் சாத்துப்படி சாத்துபவனையும் அழைத்து வருவதென்று தீர்மானித்தார்கள்.

முத்தர் ஒரு வண்டிலில் சாவகச்சேரி சென்று கற்பூரம், சாம்பிராணி, வெற்றிலை, பாக்கு, மண்பாணைகள் (பெரிதும் சிறிதும்) வாங்கி வருவதென்று முடிவு செய்தார்கள்.

புதன் கிழமை காலை கணபதியின் வண்டில் முதலில் வந்து நின்றது. ஏனைய வண்டில்கள் பின்னுக்கு வந்து வரிசையாக நின்றன. வண்டில் ஓட்டிகள் எல்லோரும் தலைப்பா கட்டியிருந்தார்கள். முத்தர் ஒரு தட்டில் கற்பூரத்தைக் கொழுத்தி பிள்ளையாருக்குக் காட்டினார். பின் வண்டில்கள் யாவற்றிற்கும் காட்டி, பண்டம் சேகரிக்க செல்வோருக்கு திருநீறு பூசி, சந்தனப் பொட்டும் வைத்தார். பின்னர் எருதுகளுக்கும் திருநீறு பூசி சந்தனப் பொட்டும் இட்டார்.

முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் கணபதியின் வண்டிலில் ஏற, ஏனைய வர்கள் மற்ற வண்டில்களில் ஏறினார்கள். அணிவகுத்துச் சென்ற வண்டில்களை பெரிய பரந்தன் மக்கள் கை காட்டி வழியனுப்பி வைத்தார்கள்.

வியாழன், வெள்ளி பொங்கல் முடியும் மட்டும் முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் உணவு சாப்பிட மாட்டார்கள். இளநீர், பழரசம், தேநீர் மட்டும் குடிப்பார்கள். வண்டில்கள் மீசாலை நோக்கி ஓடின.

வண்டில்கள் பளைச் சந்தையைத் தாண்டின. கணபதி முன்னர் எருதுகளை ஆற விட்ட மரத்தடியைக் கண்டதும் கணபதியின் மனதை அறிந்தவை போல எருதுகள் மெதுவாகச் சென்றன. கணபதியின் கண்கள் மீனாட்சியைத் தேடின. வண்டில்களைக் கண்டதும் மீனாட்சி ஓடி வந்து வேலி மறைவில் நின்று பார்த்தாள். கணபதியின் கண்கள் தன்னை தேடுவதைக் கண்டு உவகை கொண்டாள். கணபதிக்கு மேலும் தாமதிக்கப் பயம். வண்டிலில் ஆறுமுகத்தார் மட்டுமில்லை, முத்தரும் இருந்தார். வேகமாக எருதுகளை ஓட விட்டான். மீனாட்சி அவர்கள் தனது வீட்டைக் கடந்து போன பின் வெளியே வந்து, வாசலில் நின்று வண்டில்கள் மறையும் மட்டும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

மீசாலை, கச்சாய் எங்கும் பண்ட வண்டில்கள் போயின. காளியின் பக்தர்கள் தேங்காய், இளநீர், மாம்பழம், பலாப்பழம், வாழைக் குலை என்பவற்றைக் கொடுத்தார்கள். தேங்காய்களையும் இளநீர்களையும் ஒரு வண்டிலிலும், மாம்பழங்களை ஒரு வண்டிலிலும், பலாப்பழம், வாழைக்குலை என்பவற்றை மூன்றாவது வண்டிலிலும் ஏற்றினார்கள். நான்காவது வண்டில் மூப்பனார் களையும் மேளங்களை

யும் ஏற்றுவதற்காக மட்டுவிலுக்குச் சென்றது. ஐந்தாவது வண்டி
லில் முத்தர் ஏறி சாவகச்சேரி நோக்கிச் சென்றார்.

ஒருவர் சாத்துப்படி சாத்துபவனுடன் வண்டில் பிடித்து, சாத்துப்
படிக்கு தேவையான பொருட்களை ஏற்றிக் கொண்டு கச்சாயத்
துறைக்கு சென்று, தோணியில் பொருட்களுடன் ஏறி சுட்டதீவிற்குச்
சென்றார்.

அவர்கள் அங்கு வந்து காத்திருந்த வண்டிலில் ஏறி அன்றே பெரிய
பரந்தனை அடைந்தனர். சாத்துப்படிக்காரன் உடனே தனது வேலை
களை ஆரம்பித்து விட்டான். ஆறுமுகத்தாரும் கணபதியும் அன்று
இரவு தங்களது வீட்டில் தங்கினார்கள்.

மறுநாள் காலை கணபதியும் ஆறுமுகத்தாரும் மீசாலைச் சந்திக்குச்
சென்று காத்திருந்தார்கள். மற்றைய வண்டில்கள் ஒவ்வொன்றாக
வந்தன. மட்டுவில் சென்ற வண்டிலில் நான்கு மூப்பனர்களும்
தமது மேளங்களுடன் வந்து சேர்ந்தனர். கடைசியாக முத்தர்
சாவகச்சேரியில் வாங்கிய பண்டங்களுடன் சின்னக்கணபதியையும்
ஏற்றி வந்தார்.

வண்டில்கள் ஐந்தும் பெரிய பரந்தனை நோக்கி ஓடின. பளையை
அண்மித்த பொழுது, இவர்கள் தலைப்பா கட்டிச் சந்தனப் பொட்டு
வைத்து, மீசாலை செல்வதை அவதானித்திருந்த முருகேசர் தனது
வளவு வாசலில் இரண்டு இளநீர் குலைகளுடன் காத்திருந்தார்.

அவற்றை தேங்காய்களின் மேல் ஏற்றிய கணபதி தனது ஐயாவை
முருகேசருக்கும், முருகேசரைத் தனது தகப்பனுக்கும் அறிமுகப்
படுத்தினான். மீனாட்சியும் கந்தையனும் பின்னால் நின்று பார்த்துக்
கொண்டிருந்தனர். மீனாட்சியின் பெரிய கண்களைக் கண்டு ஒரு
கணம் தடுமாறிய கணபதி, உடனே வேறுபக்கம் திரும்பி வண்டிலில்
ஏறி பெரிய பரந்தனை நோக்கி ஓட விட்டான்.

பிள்ளையார் கோவிலுக்கு அருகே பூவரசம் மரங்கள், புளியமரம்,
வாகை மரங்களால் சூழப்பட்ட ஒரு வெளியான காணி பண்ட மரவுடி
யாக தொடர்ந்து இருந்து வந்தது. (பண்டங்கள் இறக்கி வைப்பதற்
காக உள்ள இடம் 'பண்டமரவுடி' என்று அழைக்கப்பட்டது).

ஊர்மக்கள் அந்த இடத்தைத் துப்பரவாக்கி, இரண்டு பந்தல்கள்
போட்டிருந்தார்கள். ஒரு பந்தல் பண்டம் இறக்கி வைப்பதற்கு, மற்றது
சமைப்பதற்கு. பெரிய பரந்தன் மக்கள் எல்லோருக்கும் வியாழன்

காலை தொடங்கி, வெள்ளி மத்தியானம் வரை பண்டமரவடியில் தான் சாப்பாடு. ஆண்கள் ஆடு, மாடுகளை அவிழ்த்துக் கட்டி ஒழுங்குபடுத்தி விட்டு வந்தார்கள்.

பெண்கள் அதிகாலையில் குளித்து விட்டு பண்ட மரவடியில் வந்து சமையலை ஆரம்பித்து விட்டார்கள். காலை வேளைக்கு கஞ்சியும் மத்தியானத்திற்கு பல மரக்கறிகளுடன் சாப்பாடும் சமைத்தார்கள். தேவையான பாத்திரங்களையும் அரிசி, மரக்கறி, உப்பு, தூள் முதலியவற்றையும் தமது வீடுகளிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்தார்கள். பண்ட வண்டில்கள் வரும்போது அவர்களுக்கான மத்தியான உணவு காத்திருந்தது. முத்தருக்கும் ஆறுமுகத்தாருக்கும் தேநீர் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

இரண்டு நாள்களும் பண்டமரவடியில் முதல் பந்தியில் சிறுவர்களும், அடுத்து ஆண்களும், கடைசியாக பெண்களும் கதைத்துப் பேசி ஒன்றாக இருந்து சாப்பிட்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் பண்டம் தூக்கும் இளைஞர்களும் மீண்டும் ஒரு முறை கொல்லனாற்றில் குளித்துவிட்டு வந்தனர். பண்டங்களுக்கு முன்னே நின்று ஆறுமுகத்தார் மணியடிக்க முத்தர்தீபம் காட்டினார். பின்னர் முத்தர் பண்டங்களை ஒவ்வொன்றாகத் தூக்கி இளைஞர்களின் தோள்களில் வைத்தார். பெரிய பானையைத் (வழந்தை) தூக்கி ஆறுமுகத்தாரின் தோளில் வைத்தார். முத்தர் மணியை அடித்துக் கொண்டே முன் செல்ல மூப்பன்மார் மேளம் அடித்தபடி அடுத்துவர, பிள்ளையாரின் பொங்கலுக்கு தேவையான பண்டங்களுடன் ஏனையவர்கள் பின் தொடர்ந்தனர்.

சில பெண்கள் மட்டும் காளிக்கான பண்டங்களுக்கு காவல் இருந்தார்கள். முன்னே சென்ற முத்தர் பிள்ளையாருக்கு தீபங்களையும் கற்பூரத்தையும் ஏற்றினர். மூப்பனார்கள் மேளம் அடித்துக் கொண்டே இருந்தார்கள். முத்தர் வழந்தை இறக்கி, ஏற்கனவே தீ மூட்டப்பட்டிருந்த அடுப்பை மூன்று முறை சுற்றிவிட்டு அடுப்பில் வைத்தார். உடனே ஆறுமுகத்தார் வழந்தினுள் தேவையான அளவு தண்ணீர் ஊற்றி, அதன் மேலே சிறிதளவு பாலை ஊற்றினார். பால் பொங்கி வர முத்தர் ஒரு சிறங்கை அரிசி எடுத்து அடுப்பை மூன்று முறை சுற்றி பானையில் இட்டு விட்டு, பின் மிகுதி அரிசியையும் பானையினுள் போட்டார்.

இளைஞர்கள் தமது பண்டங்களை இறக்கி வைத்துவிட்டு கோவில் வேலைகளைப் பார்த்தனர். பெண்கள் ஒரு பக்கத்தில் அடுப்பை மூட்டி, பண்டமரவடியில் அரைத்து எடுத்து வந்த உழுந்தில் வடை சுட்டு, மோதகமும் அவித்தனர்.

பொங்கல் முடிய முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் வேறு சில ஆண்களுடன் காளி கோவிலுக்கு 'சுருள்' போடச் சென்றனர். 'சுருள் போடுதல்' என்பது காளி கோவிலில் விளக்கு வைத்தல் ஆகும். விளக்கு வைக்கும் போது முத்தர் கலை வந்து ஆடினார்.

அந்த வருட பொங்கல் எவ்வித குறையுமின்றி நடைபெற காளியின் அனுமதி கிடைத்தது. சுருள் முடிந்து வந்தபின்னர் இளைஞர்கள் பொங்கல், வடை, மோதகம், வாழைப்பழம், பலாப்பழத் துண்டுகள், வெற்றிலை, பாக்குகளை படைத்தனர். தீபங்கள் மீண்டும் ஏற்றப்பட்டன. கற்பூரங்கள் கொளுத்தப்பட்டன. முத்தர் பிள்ளையாருக்கும் படையலுக்கும் தீபம் ஏற்றி, கற்பூரம் காட்டி, பூக்களால் பிள்ளையாருக்கு பூசை செய்தார்.

சின்னகணபதி தேவாரங்களைப் பண்ணோடு பாடினான். கோவிலின் முன்வாசலிலே இரண்டு வரிசையாக அடுக்கி வைக்கப்பட்ட இளநீர்களுக்கு அருகில் சென்ற முத்தர் தண்ணீர் தெளித்துவிட்டு ஆறுமுகத்தாரைப் பார்த்தார். ஆறுமுகத்தார் ஒரு கூரான கொடு வாக்கத்தியினால் இளநீர்களை வரிசையாக வெட்டினார். இதனை 'வழி வெட்டுதல்' என்று கூறுவார்கள். வழி வெட்டிய பின்னர் முத்தர் வந்து தண்ணீர் தெளித்துவிட்டு பிள்ளையாரை விழுந்து வணங்க, மற்றவர்களும் வணங்கினார்கள்.

இளைஞர்கள் பொங்கல், வடை, வாழைப்பழங்கள், பலாப்பழத் துண்டுகள் என்பவற்றை எல்லோருக்கும் தாராளமாகக் கொடுத்தார்கள். பிள்ளையார் கோவிலில் இருந்த பாத்திரங்களை பண்டமரவடிக்கு எடுத்து சென்றார்கள். ஒருவருக்கும் இரவு சாப்பாடு தேவைப்படவில்லை. எல்லோர் வீட்டு நாய்களும் பண்டமரவடியில் காவலிருந்தன. விசாலாட்சி மத்தியானம் சமைத்ததில் மீதமிருந்த சோறு, கறி யாவற்றையும் குழைத்து நாய்களுக்கு வைத்தாள். பாத்திரங்களை கழுவி வைத்த பெண்கள் கூத்து வெட்டையை நோக்கிச் சென்றனர். முத்தர், ஆறுமுகத்தார், அவர்கள் வயதை ஒத்த சில ஆண்கள் பண்டமரவடியில் காவல் இருந்தனர்.

மக்களை மகிழ்விக்க காளி கோவிலின் அருகே இருந்த கூத்து வெட்டையில் கணபதியின் தம்பி முறையான செல்லையர், அவனது

மைத்துனர் முறையான வல்லிபுரம், பெரிய பரந்தன் இளைஞர்கள், செருக்கன் இளைஞர்கள் எல்லோரும் காத்தவராயன் கூத்து ஆடுவதற்காகத் தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். சற்றே உயரம் குறைந்த செல்லையா, காதில் 'கடுக்கன்' போட்டிருந்தார்.

நடுத்தர உயரமான வல்லிபுரம் குடுமி வைத்த தலையுடன் 'கடுக்கனும்' போட்டிருந்தார். 'உடுக்கு' அடிப்பதற்கு இரண்டு செருக்கன் இளைஞர்கள் 'உடுக்குகளுடன்' வந்திருந்தார்கள். பளையில் இருந்து வந்திருந்த அண்ணாவியார் பொங்கலுக்கு இடைஞ்சல் இல்லாமல் வேளைக்கு முடிக்க கூடியதாக காத்தவராயன் கூத்தைச் சுருக்கி, பகலில் ஒரு முறை ஆடப் பழக்கியிருந்தார்.

சாத்துப்படி சாத்துபவர் வேலைகளை முடித்திருந்தார். சிறுவர்கள் அவரின் வேலைகளை ரசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சுருளுக்காக ஒரு வேட்டியை மேலே கட்டியிருந்த கட்டாடியார், வெள்ளிக்கிழமை வந்து மேற் பக்கம், இரண்டு பக்கங்கள், பின்புறம் எல்லாம் வெள்ளை கட்ட வேண்டும்.

முத்தர் ஆறுமுகத்தாரிடம் "ஏன் இன்னும் பீப்பாக் கட்டாடியார் வரவில்லை." என்று கேட்டார். ஆறுமுகத்தார், "அவரது மகன் வந்து விட்டான், கட்டாடியாரும் பின்னால் வாறாராம்" என்றார். கட்டாடியாரின் வயிறு பெரிய வண்டியாக இருந்ததால் எல்லோரும் 'பீப்பாக் கட்டாடியார்' என்று செல்லமாக அழைப்ப துண்டு. அவர் தனது மகனை முதலிலேயே அனுப்பி விட்டார். மகனும் தென்னம் ஈக்குகளை சிறிதாக முறித்து, அவற்றின் இரு முனைகளையும் ஒரு வில்லுக்கத்தியால் சீவி கூராக்கி கொண்டிருந்தார். பீப்பா கட்டாடியார் வெள்ளை வேட்டி மூட்டை உடன், கள்ளு குடிக்க கள்ளு கொட்டிலுக்கு போயிருந்தார். அவருக்கு வெள்ளை கட்டாமல் காளி கோவிலில் பொங்கல் வேலை தொடங்காது என்று தெரியும்.

கட்டாடியாருக்கு வருடத்தில் இரு நாள்கள்தான் ஊரவர்கள் கூடுதலான மரியாதை கொடுத்தார்கள். ஒன்று காளி கோவில் பங்குனிப் பொங்கல். மற்றது கார்த்திகையில் வரும் மடை. இரண்டு பிளா கள்ளு குடித்ததும், இன்று பொங்கலில் தனக்கு உள்ள முக்கியத்துவத்தை பெரிய பரந்தன் மக்களுக்கு புரிய வைக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்து, காலத்தை தாமதித்தார்.

சிறிது கால தாமதமாக சென்று தனது கடமையைச் செய்ய எண்ணியிருந்தார். அவர் தாமதிக்க தாமதிக்க கள்ளுக்காரனும் பிளாவில்

கள்ளை ஊற்றிக் கொண்டிருந்தார். பீப்பா கட்டாடியாருக்கு அவர் தீர்மானித்த அளவை விட வெறி கூடிவிட்டது. அவரால் எழும்பி நடக்க முடியவில்லை. ஆறுமுகத்தார் “பொன்னையா அண்ணை, இன்னும் கட்டாடியாரைக் காணவில்லை. முத்தர் இரண்டு முறை கேட்டு விட்டார். நீங்கள் ஒருக்கால் போய் கூட்டி வாருங்கள்” என்று பொன்னையரை அனுப்பி வைத்தார்.

பொன்னையருக்கு கட்டாடியார் எங்கே இருப்பார் என்று தெரியும். நேரே கள்ளைக் கொட்டிலுக்குப் போய்ப் பார்த்து, கட்டாடியாரின் நிலையைப் புரிந்து கொண்டார். “கட்டாடியார் எழும்பும், நேரம் போட்டுது” என்று கூப்பிட்டுப் பார்த்தார். கட்டாடியார் எழும்புவார் போல் தெரியவில்லை. வேட்டி மூட்டையைத் தூக்கி ஒரு தோளில் போட்டுக் கொண்டு, மறு கையால் கட்டாடியாரைத் தூக்கி அணைத்து கோவில் வரை அழைத்து வந்தார்.

இப்போது கட்டாடியாருக்கு சற்று வெறி குறைந்து விட்டது. பொன்னையருக்கு தான் வேட்டி மூட்டையை தூக்கி கொண்டு கோவிலினுள்ளே செல்வதற்கு தயக்கமாக இருந்தது. கட்டாடியாரைப் பார்த்து “இந்தாரும் கட்டாடியார், இனி வேட்டி மூட்டையைத் தூக்கி வாரும்” என்றார்.

பீப்பா கட்டாடியார் சற்று கோபமடைந்தவராக, “இஞ்சேரும் பொன்னையர், இவ்வளவு தூரம் தூக்கி வந்த உமக்கு கோவிலுக்குள்ளை கொண்டு போகப்படுகிறீயோ?” என்று கேட்டார்.

17

வன்னியிலும் யாழ்ப்பாணத்தின் சில பகுதிகளிலும் பரம்பரை பரம்பரையாக ஊர்ப் பூசாரிகளே பூசை செய்தார்கள். வன்னியில் பிரபலமாக, 'பொறிக்கடவை', 'வன்னிவிளாங்குளம்', 'புளியம் பொக்கணை', 'வற்றாப்பளை' முதலிய இடங்களில் இருந்த ஆல யங்களில் தெய்வங்களுக்குப் பரம்பரைப் பூசாரிகளே பூசை செய்தார்கள். செல்வச்சந்தி கோவிலில் முருகக் கடவுளுக்கு பரம்பரையாக வந்த 'கப்புகர்' என்ற பூசகர்கள் வெள்ளைத் துணியால் வாயைக் கட்டிப் பூசை செய்தார்கள். கதிர்காமக் கந்தனுக்கு வேடர் வழியில் பரம்பரையாக வந்த 'கப்புறாளை' என்ற பூசகர்கள் வாயைத் துணியினால் கட்டிப் பூசை செய்தார்கள். பின்னர் படிப் படியாக சில கோவில்களில் கும்பாபிசேகம் நடைபெற்று ஆகம முறைப்படியான பூசைகளை பிராமணர்கள் செய்யும் வழக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது.

வியாழன் இரவு 'காத்தவராயன் கூத்தை' இளைஞர்கள் 'கூத்து வெட்டையில்' ஆடினார்கள். எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்த கதை. பக்கப்

பாட்டு பாடும் போது எல்லோரும் சேர்ந்து பாடினார்கள். காத்தான் ஒவ்வொரு படியாக சோகமாகப் பாடி கழு மரம் ஏறிய போது, அவன் தப்பிவிடுவான் என்று தெரிந்திருந்தும் கண் கலங்கினார்கள். சொர்க்கத்திற்கு போகலாம் என்று ஆசைகாட்டி, காத்தான் வழிப்போக்களை ஏற்றிவிட்டு தான் தப்பிய போது விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள்.

வழிப்போக்களை காளியம்மன் காப்பாற்றிவிடுவான் என்று தெரிந்தமையால் அவனது தற்காலிக வேதனையைக் கண்டு மக்கள் வாய் விட்டுச் சிரித்தார்கள். கூத்து முடிந்ததும் பெண்கள் அவசரம் அவசரமாக வீட்டிற்குச் சென்று குளித்து வேறு உடைகளை அணிந்து, 'பண்டமரவடிக்கு' சமையல் செய்வதற்காக விரைந்தனர். ஆண்களும் சிறுவர்களும் சற்று பிந்தி பண்டமரவடியை அடைந்தனர்.

பீப்பாக் கட்டாடியார் வெறி முறிந்து, தனது மகனின் துணையுடனும், தாமாகவே முன் வந்து உதவிய இளைஞர்களின் உதவியுடனும் வெள்ளை கட்டி முடித்தார். சில இளைஞர்கள் வண்டில்களில் காட்டுக்குள் போய் விறகுகளை வெட்டி வந்து, வழமையாகத் தீக் குளிக்கும் இடத்தில் சீராக அடுக்கி எரிக்கத் தொடங்கினர். தீக் குளிக்கும் நேரம் வந்த போது நெருப்பு செந்தணலாக தகதகவென்று துடாக இருந்தது.

வெள்ளிக்கிழமை இரவு முத்தர் விளக்குக் காட்டித் தூக்கிவிட, வழந்துக்காரர் ஒவ்வொருவரும் வரிசையாக நின்று தங்கள் தங்கள் வழந்தைத் தூக்கினார்கள். முத்தர் முன் செல்ல, மூப்பனார்கள் மேளம் அடித்தபடி அடுத்துச் செல்ல, மற்றவர்கள் யாவரும் தொடர்ந்து காளி கோவிலை நோக்கிச் சென்றார்கள். அங்கு ஒன்பது 'வழந்துகளும்' சில பக்கப் பாணைகளும் வைத்துப் பொங்குவதற்காக அடுப்புகள் மண்ணில் வரிசையாக வெட்டப்பட்டிருந்தன.

முத்தர் முதலாவது வழந்துப் பாணையை முதலில் அடுப்பில் வைக்க, அடுத்து ஆறுமுகத்தார் வைக்க, தொடர்ந்து ஏனையவர்கள் பாணைகளை அடுப்பில் வைத்தனர். எல்லோரும் பாணைகளை தண்ணீரால் நிரப்பி மேலே சிறிதளவு பால் விட்டனர். அடுப்பினுள் வைத்திருந்த விறகுகளின் மேல் கற்பூரத்தை கொளுத்தி வைத்து, விறகுகளில் நெருப்பை மூட்டிவிட்டனர்.

முத்தரின் வழந்தைச் சின்னகணபதியும் ஆறுமுகத்தாரின் வழந்தைக் கணபதியும் ஏனையவர்கள் தமது வழந்துகளையும் சுள்ளிகளை வைத்து நன்கு எரித்தார்கள். யாரின் வழந்து முதலில் பொங்

கிச் சரிக்கும் என்பதில் ஒரு ஆரோக்கியமான போட்டி இருந்து வந்தது. வழமையாக கணபதியின் வழந்து தான் முதலில் பொங்கிச் சரிப்பது வழக்கம். இந்த முறை சின்னகணபதியின் வழந்து முதலில் பொங்கிச் சரிக்க வேண்டும் என்று கணபதி காளி அம்மனை வேண்டிக் கொண்டான்.

முதல் முதல் பொங்கும் சின்னகணபதி மனம் வருந்தி விடக் கூடாது என்பதற்காக கணபதி அவனது வழந்திற்கும் சுள்ளிகளை வைத்து நன்கு எரிய விட்டான். கணபதியின் வேண்டுகலை அம்மன் ஏற்றது போல சின்னகணபதியின் வழந்தே முதலில் பொங்கிச் சரிந்தது. பொங்கிச் சரிந்ததும் எல்லோரும் தெய்வத்தை நினைத்து, வேண்டி, அரிசியைப் போட்டனர்.

வல்லிபுரம், வீரகத்தி, செல்லையா முதலியோர் வாழைப்பழங்கள், மாம்பழங்கள், பலாப்பழத் துண்டுகள், வெற்றிலை, பாக்குகளை தலை வாழை இலைகளில் எல்லா தெய்வங்களுக்கும் படைத்தனர். வைரவருக்கு வடை மாலை சாற்றுவதற்காக பெண்கள் ஒரு கரையில் நெருப்பு மூட்டி வடை சுட்டனர். பொங்கி முடிந்ததும் முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் தொடக்கி வைக்க கணபதியும் சின்னகணபதியும் மற்ற இளைஞர்களுடன் சேர்ந்து பொங்கலை எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் படைத்தனர். வல்லிபுரம் வடை மாலையை எடுத்துச் சென்று வைரவருக்குச் சாற்றினார்.

முத்தர் எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் தீபங்களை ஏற்றி, கற்பூரங்களைக் கொளுத்தி விட்டு, முதலில் பிள்ளையாரை வணங்கி விட்டு பின் காளியின் முன் சென்று வணங்கினார். உடனே நான்கு மூப்பனர்களும் மேளங்களை அடிக்கத் தொடங்கினார்கள். மேளம் அடிக்க அடிக்க முத்தர் கலை வந்து ஆடத் தொடங்கினார். ஒவ்வொரு தெய்வங்களுக்கும் ஒவ்வொரு விதமாக ஆடினார். வல்லிபுரம், செல்லையா முதலியோரும் வெவ்வேறு தெய்வங்களுக்கு ஆடினார்கள்.

முத்தர் காளி அம்மனின் வெவ்வேறு வயதையும் விளக்குவது போல இளம் காளியாக ஆடும் போது நிமிர்ந்து நின்று ஆவேசமாக ஆடினார், காளி கிழவியாக வந்த போது கூனியபடி கம்பு ஊன்றி மென்மையாக ஆடினார். கற்பூரம் முடிய முடிய இளைஞர்கள் புதிதாக கற்பூரங்களை இட்டார்கள். எண்ணெய் முடிய முடிய எண்ணையை ஊற்றினார்கள். மூப்பனர்கள் உருவேற்றுவதற்காக விதம் விதமாக இடைவிடாது அடித்தார்கள். ஆடிக்கொண்டிருந்த,

முத்தர் ஆடியபடியே ஓடிச் சென்று எரிந்து செந்தணலாக இருந்த தீக்குள் இறங்கி பூக்களின் மேல் ஆடுவது போல ஆடினார். அவரைத் தொடர்ந்து ஆறுமுகத்தார், வல்லிபுரம், செல்லையா, வீரகத்தி முதலியவர்களும் தீக்குளித்தார்கள். நேர்த்தி வைத்தவர்கள் யாவரும் தீக்குளித்தார்கள்.

தீக்குளியல் முடிய முத்தர் உட்பட ஆடியவர்கள் எல்லோரும் சற்று ஆறினார்கள். பின் இளைஞர்கள் பானையில் தண்ணீர் அள்ளி வந்து முத்தரின் தலையில் ஊற்றி முழுக வார்த்தார்கள். மூப்பனார்கள் மறுபடியும் மேளங்களை மென்மையாக அடிக்க, முத்தர் கலை வந்து காளியாச்சியாக சற்று மென்மையாக ஆடியபடி பக்தர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தண்ணீர் தெளித்து, திருநீறு பூசி 'கட்டுச்' சொன்னார். (பக்தர்களின் குறையைக் கூறி அதற்கு பரிகாரம் சொல்லுதல் 'கட்டுச்' சொல்லுதல் எனப்படும்.)

தண்ணீர் ஊற்றிக் கொடுப்பதற்கு ஆறுமுகத்தார் செம்பில் தண்ணீருடன் முத்தரின் அருகிலேயே நின்றார். ஒருவரையும் தவற விடாது கட்டுச் சொன்ன பின்னர் மேளம் வேகமாக அடிக்க வேகமாக ஆடிய முத்தர் விழிப்பார்த்தார். ஆறுமுகத்தார் ஓடிச் சென்று முத்தர் கீழே விழாது தாங்கி பிடித்துக் கொண்டார். அதன் பின் கோவில் வாசலில் நீண்ட இரு வரிசைகளில் அடுக்கி, அவற்றின் மேல் ஒவ்வொரு வெற்றிலையும், வெற்றிலையின் மேல் ஒவ்வொரு எலுமிச்சம் பழமும் வைக்கப்பட்டிருந்த இளநீர்கள் அருகே முத்தர் சென்றார். ஆறுமுகத்தார் நன்கு கூராக்கி தீட்டிய கொடுவாக் கத்தியினால், முத்தர் தண்ணீர் தெளிக்கத் தெளிக்க ஒவ்வொரு இளநீராக வெட்டினார்.

விடியற்காலையில் 'வழிவெட்டு' முடிந்ததும் தெய்வங்களுக்குத் தண்ணீர் தெளித்த முத்தர் எல்லோருக்கும் திருநீறு கொடுக்க, ஆறுமுகத்தார் சந்தனம் கொடுக்க, சின்னகணபதி பூக்களை வழங்க, கணபதி தீர்த்தம் கொடுத்தான். வல்லிபுரம், செல்லையா, வீரகத்தி முதலியோர் பழவகைகளையும் பொங்கலையும் சேகரித்து எல்லோருக்கும் வழங்கினார்கள்.

பிரசாதம் வழங்கி முடிந்ததும் அந்த வருடப் பொங்கல் இனிது நிறைவு பெற்றது. அடுத்த வெள்ளி நடக்கப் போகின்ற எட்டாம் மடையையும், அன்று உண்ணப் போகும் மோதகங்களையும் நினைத்தபடி சிறுவர்கள் வீடு நோக்கி நடந்தனர்.

காளி கோவில் பொங்கல், பொறிக்கடவை அம்மனின் வேள்வி என்பன முடிந்த பின், கோவிலுக்கு வந்த உறவினர்கள் கேட்டுக் கொண்டபடி, கணபதி வண்டிலில் நெல் மூட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டு மீசாலை நோக்கிச் சென்றான்.

பளையைத் தாண்டிய போது முருகேசர் வீட்டில் மீனாட்சி கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளி தங்கள் எருதுகள் குடிப்பதற்கு ஊற்றிக் கொண்டு இருந்தாள். கந்தையன் எருதுகளை பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். கணபதியைக் கண்ட மீனாட்சி இயல்பாக வந்த புன்னகையை மறைத்துக் கொண்டு தலையை கவிழ்த்தபடி தண்ணீர் அள்ளுவதிலேயே கவனமாக இருந்தாள். கந்தையன் ஒரு கையால் எருதுகளை கட்டிய கயிற்றைப் பிடித்தபடி, மறுகையால் கணபதியை நோக்கிக் கையை ஆட்டினான். கணபதியும் பதிலுக்கு கையை ஆட்டி விட்டு வண்டிலை வேகமாக ஓட்டினான்.

நெல் மூட்டைகளை விற்று, கிடுகுகளை அடுக்கி ஏற்றிக் கொண்டு தோழர்களுடன் மீண்டும் பெரிய பரந்தனுக்குத் திரும்பினான்.

வழியில் முருகேசர் காத்திருந்தார். கணபதி அவரைக் கண்டதும் வண்டிலை நிற்பாட்டினான். முருகேசர் அவனைப் பார்த்து “தம்பி, நாங்கள் சாப்பாட்டுக்கொண்டு வைச்சிருந்த நெல் முடியப் போகுது. எங்களுக்கு நான்கு மூட்டை நெல்லும், வண்டிலில் மிகுதி இடத்தில் கொஞ்ச வைக்கல் கத்தைகளையும் கொண்டு வந்து தர முடியுமா? காசு இப்போதே தந்து விடுகிறேன்” என்றார்.

கணபதிக்கு ‘பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போலாயிற்று’. கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை விடுவானா? மீனாட்சியை அருகில் பார்க்கலாம். முடிந்தால் கதைத்தும் பார்க்கலாம். அவன் முருகேசரைப் பார்த்து “ஐயா காசு இப்ப தர வேண்டாம். நான் நெல்லையும் வைக்கலையும் கொண்டு வந்து தந்து விட்டு வாங்கிறேன்.” என்று சொல்லி விட்டு, தோழர்களின் வண்டில்களைத் தொடர்ந்து வேகமாக வண்டிலை ஓட விட்டான். அவனுக்கு மீனாட்சி எங்கேயும் வேலி மறைவில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள் என்று தெரியும். கந்தையனைக் காணவில்லை. “பள்ளிக்கூடம் போயிருப்பான்” என்று எண்ணினான்.

அடுத்த முறை நெல் கொண்டு போகும் நாளும் வந்தது. தோழர்கள் தமது வண்டில் நிறைய நெல் மூட்டைகளை ஏற்றி அடுக்கினார்கள். கணபதி நான்கு மூட்டை நெல்லை ஏற்றிவிட்டு மிகுதிக்கு வைக்கலை எந்தளவுக்கு ஏற்ற முடியுமோ, அந்த அளவுக்கு ஏற்றினான்.

முருகேசர் நெல் மூட்டைகளையும் வைக்கல் கத்தைகளையும் கேட்டிருந்த விடயத்தை ஆறுமுகத்தாரிடம் கணபதி கூறியிருந்தான். ஆனால் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆறுமுகத்தார், கணபதியின் நடவடிக்கைகளில் ஏதோ மாற்றத்தை உணர்ந்தார். வழக்கமாக கூடுதலாக பாரம் ஏற்றினால் எருதுகள் பாவம் என்று கூறும் கணபதி, இன்று கூடுதலான வைக்கல் கத்தைகளை ஏற்றினான். எதுவென்றாலும் கணபதி தனக்கு மறைக்க மாட்டான் என்று ஆறுமுகத்தாருக்குத் தெரியும். தகப்பனின் பார்வையிலிருந்த வேறுபாடு கணபதிக்கும் புரிந்தது.

“ஐயா, மற்றவர்கள் மீசாலைக்குப் போட்டு நாளைக்குத் தான் திரும்பி வருவார்கள். நான் நெல்லையும் வைக்கலையும் பளையில் இறக்கி, கிடுகுகளை ஏற்றிக்கொண்டு இன்று மத்தியானத்திற்கிடையில் திரும்பி வந்து விடுவன். கொஞ்சத்தாரம் போறபடியால் கொஞ்சம் கூடுதலான வைக்கலை ஏற்றினனான்” என்று சமாளித்தான்.

தோழர்கள் கணபதியை பளையில் விட்டு விட்டு மீசாலை நோக்கிச் சென்றனர். கணபதி வண்டிலை நேரே முருகேசரின் வீட்டு முற்றத்தில் கொண்டு போய் நிறுத்தினான். திடீரென்று கணபதியைக் கண்டதும் மீனாட்சி என்ன செய்வதென்று தெரியாது திகைத்துப் போனாள்.

அப்போது பின் வளவிலிருந்து வந்த முருகேசர் “வைக்கல் கத்தைகளை இந்த இடத்திலை அடுக்குவம்” என்றவர், மீனாட்சியைப் பார்த்து “மீனாட்சி, தம்பிக்கு கொஞ்சம் பாற்கஞ்சி காய்ச்சு” என்று சொன்னார். வண்டிலை முட்டுக்கொடுத்து நிறுத்திய கணபதி, எருதுகளை தூரத்தில் கொண்டு போய்க் கட்டினான்.

கணபதி வண்டிலிலிருந்து வைக்கோலை இறக்கிப் போட, முருகேசர் எடுத்துக் கொண்டு போய் அடுக்கினார். பின்னர் நெல் மூட்டைகளை இருவருமாக இறக்கி வீட்டினுள் கொண்டு போய் ஒரு மூலையில் வைத்தனர்.

முருகேசர், “தம்பி கை காலைக் கழுவி விட்டு வந்து இந்தச் சாக்கிலை இரும்” என்று சொல்லிவிட்டு களைத்துப்போன கணபதியின் எருதுகளைக் கொண்டு போய் தண்ணீர் குடிக்க வைத்தார்.

பின்னர் வண்டிலை இழுத்துக் கொண்டு போய் நிறுத்தி வைத்து, கிடுகுக் கட்டுகளை வண்டிலில் ஏற்றிக் கட்டினார். கணபதி முகம்

கை கால்கள் கழுவி சால்வையால் துடைத்துக் கொண்டு வந்து முருகேசர் போட்டு விட்ட சாக்கில் இருந்தான்.

அவனது போதாத காலம் சாக்கு குசினிக்கு நேரே இருந்தது. மீனாட்சி குனிந்தும் நிமிர்ந்தும் சமையல் செய்வதைக் கண்டு திகைத்துப் போனான். பார்வையை காணியின் முன் பக்கம் திருப்பினான். அப்போது தான் முருகேசரும் மீனாட்சியும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறார்கள் என்பது விளங்கியது.

வேலிக்கரையில் நான்கு ஒரே அளவான மரத்துண்டுகளை நட்டு, அவற்றில் இரண்டு தடிகளைக் குறுக்காக கட்டி, அவற்றின் மேல் ஆறு நீளமான மெல்லிய தடிகளைக் கிடையாகக் கட்டி ஒரு மேசை போல செய்திருந்தார்கள். அந்த மேசையின் ஒரு புறம் சிறிய துண்டுகளாக வெட்டி நன்கு காய வைத்த தென்னம் மட்டைகளைக் கட்டுக் கட்டாக அடுக்கி வைத்திருந்தார்கள். பொச்சு மட்டைகள் சில வற்றை அடுக்கி வைத்திருந்தார்கள். மிகுதி கீழே குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. உரித்த தேங்காய்கள் சிலவற்றைக் குவித்து வைத்திருந்தார்கள்.

கிடுகுகளைக் கட்டுக் கட்டாக கட்டி வேலியில் சரிவாக நிறுத்தி யிருந்தார்கள். வீதியில் போறவர்களுக்கு யாவும் கண்ணில் படும்.

கஞ்சியைக் காய்ச்சி ஒரு சிரட்டையில் எடுத்து வந்த மீனாட்சி, கணபதியிடம் கொடுத்தாள். அவன் பார்வை போன இடத்தைப் பார்த்தவன், கணபதியைப் பார்த்து “கிடுகுகளை வாங்க வண்டிகளில் வரும். யாழ்ப்பாணத்தார் அடுப்பு எரிக்க தென்னம் மட்டைகளையும் பொச்சுமட்டைகளையும் வாங்குவார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் காடுகள் குறைவு. விறகுகளுக்கும் தட்டுப்பாடு, அதோடை தேங்காய்களும் இஞ்சை மலிவு” என்றான்.

கஞ்சி துடாக இருந்தது. ஊதி ஊதிக் குடித்த கணபதி, மீனாட்சியைப் பார்த்து “கஞ்சி நல்ல சுவையாக இருக்கு. நான் இதைப் போலை கஞ்சியை முந்தி ஒரு நாளும் குடிக்கேல்லை” என்றான். வெட்கத்துடன் சிரித்த மீனாட்சி “நான் கொஞ்சக் கஞ்சியை ஒரு செம்பிலை விட்டுத் தாறன். கொண்டு போய் உங்கடை அம்மாட்டைக் குடுங்கோ. குடிச்சிட்டு என்ன சொல்லுறா பார்ப்பம்” என்றான்.

கணபதி தனது பொய்யை மீனாட்சி கண்டு பிடித்து விட்டாளே, இவள் சரியான வாயாடி தான் என்று எண்ணினான். ஒரு நாளும்

பொய் சொல்லாத தான் முதல் முதலில் மீனாட்சியிடம் சொன்ன பொய்யை நினைத்து வெட்கிப் போனான். (காதலே பொய்யில் தொடங்கி, பொய்களால் வளருகின்றது என்பதை கணபதி அறிய மாட்டான்.)

கதையை மாற்ற நினைத்த கணபதி “எங்கை கந்தையனைக் காணேல்லை” என்றான். சுய நிலையடைந்த மீனாட்சி, “அவன் பள்ளிக்கூடம் போட்டான். அவனைப் பள்ளிக் கூடம் போகப் பண்ணுறதும் படிக்கச் செய்யிறதும் சரியான கஷ்டம்” என்றாள்.

கதையை எப்படித் தொடர்வது என்று தெரியாது தவித்த கணபதிக்கு உதவுவது போல கிடுகுக் கட்டுகளை ஏற்றிவிட்டு முருகேசர் வந்து சேர்ந்தார்.

நெல் மூட்டைகளின் விலையையும் வைக்கல் கட்டுகளின் விலையையும் கேட்டு அறிந்த முருகேசர், கிடுகுக் கட்டுகளின் விலையை கணபதிக்கு சொல்லிவிட்டு, கணபதிக்கு கொடுக்க வேண்டிய மிகுதிக்காசை எடுக்க வீட்டினுள் சென்றார். கணபதியுடன் தனியே நின்று மீனாட்சி அவனைப் பார்த்து புன்னகையுடன் “என்ன கதையைக் காணோம். சொல்லுறதுக்கு ஒரு பொய்யும் இல்லையா” என்று கேட்டாள்.

இம்முறையும் கணபதியைக் காப்பாற்ற முருகேசர் மிகுதிக் காசைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். கணபதி காசை இடும்புப்பகுதி வேட்டியில் செருகினான். முருகேசரிடம் விடைபெற்ற கணபதி ஒரு முறை மீனாட்சியை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு எருதுகளை வண்டிலில் பூட்டிக்கொண்டு பெரிய பரந்தனை நோக்கி ஓடிவிட்டான்.

வண்டிலை விட வேகமாக கணபதியின் எண்ணங்கள் ஓடின. வைக்கோலை ஏற்றிக் கட்டிய போது ஆறுமுகத்தார் பார்த்த பார்வையில் தென்பட்ட மாற்றம் அவனைக் கவலை கொள்ளச் செய்தது. அது வரை ஒரு பெண்ணுடனும் கணபதி முகம் பார்த்துக் கதைத்த தில்லை. இன்று மீனாட்சியுடன் கதைத்து விட்டான். அவளிடம் பொய் சொன்னதையும் அவள் கேலி செய்ததையும் நினைத்து தனக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டான்.

அவனது மனநிலையைப் புரிந்து கொண்ட மாதிரி எருதுகள் மிதமான வேகத்தில் ஒரே சீராக ஓடின. அவற்றிற்கு பாதை நன்கு தெரிந்திருந்த படியால் திரும்ப வேண்டிய இடங்களில் திரும்பி, நேரான

பாதைகளில் நேராக ஓடின. கண்கள் திறந்தபடி இருந்தாலும் கண்பதிக்கு எந்த இடத்தில் போய்க் கொண்டு இருக்கிறான் என்பது மூளையில் பதியவில்லை.

திடீரென்று எருதுகள் ஓடுவதை நிறுத்தியவுடன் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தான். வண்டில் தியாகர் வயல் வந்து சேர்ந்திருந்தது. ஒரு வயதேயான பேரம்பலத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு ஆறுமுகத்தாரும் மீனாட்சியை கையில் பிடித்தபடி விசாலாட்சியும் கண்பதியையும் வண்டிலையும் பார்த்தபடி நின்றார்கள்.

18

இறைவன் மனிதனை அனைத்தும் உண்ணியாகப் படைத்தான். அதனால் அவன் தாவர உணவுகளுடன் விலங்கு உணவுகளையும் உண்டான். விவசாயத்துடன், மீன்பிடி, மந்தை வளர்ப்பு, வேட்டை என்பவற்றைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தான். ஆதியில் மனிதர்கள் கூட்டமாகச் சென்று தடிகளாலும் கற்களாலும் விலங்குகளை அடித்தும் எறிந்தும் கொன்றார்கள். பின்னர் நாய்களைத் துணையாகக் கொண்டு வேட்டை ஆடினார்கள். அதன் பின்னர் பொறிக் கிடங்குகளை அமைத்தும் தாவரத்தின் கொடிகளால் சுருக்குப் பொறி வைத்தும் வேட்டையாடினார்கள்.

காலம் மாற விலங்குகளைக் கொல்ல அம்பும் வில்லும் பயன்படுத்தினார்கள். சீனர்கள் வெடிமருந்து கண்டு பிடிக்க, மேலைத் தேசத்தவர்கள் துவக்குத் தயாரிக்க வேட்டை முறை மாறியது. துவக்கைப் பயன்படுத்தித் தேடி வேட்டையாடவும், தங்கி வேட்டையாடவும் தொடங்கினான். 'தங்கு வேட்டை' இரண்டு விதமானது. காட்டில் கோடையில் சில நீர் நிலைகளில் மட்டுமே தண்ணீர் இருக்கும்.

அங்கு சிறுத்தை, கரடி, பன்றி, மான், மரை, குழுமாடு, நரி, யானை முதலிய விலங்குகள் தண்ணீர் குடிக்க வரும்.

சுற்றிவர மரங்கள் இல்லாத போது காற்று வீசும் திசைக்கு எதிர் திசையில் நான்கு முழம் நீளம், நான்கு முழம் அகலம், நான்கு முழம் ஆழமான கிடங்கு வெட்டி தடிகளைக் குறுக்கும் நெடுக்குமாக அடுக்கி, குழைகளால் மூடி, கிடங்கு தெரியாது பரவி மண் போட்டு மூடி விட்டு அந்தக் கிடங்கில் தங்கி வேட்டையாடுவார்கள். காற்று வீசும் திசைக்கு எதிர் திசையில் உயரமான மரங்கள் இருந்தால், அவற்றில் பரண் அமைத்து இரவில் பரணில் தங்கி வேட்டையாடுவார்கள்.

பறங்கியர் முதல் கிழமை வந்த போது கணபதியிடம் “கணபதி, அடுத்த கிழமை இரண்டு ஆங்கிலத் துரைமார்கள் தாங்களும் தங்கு வேட்டைக்கு வர ஆசைப்படுகினம். அதுக்கு ஒழுங்கு பண்ணே லுமா?” என்று கேட்டிருந்தார்.

கணபதி “சென்சோர், அவையள் மரத்திலை ஏறுவினமா? ஏறுவின மெண்டால் நாங்கள் மரத்திலை ‘பரண்’ கட்டி வைக்கிறம். பரணிலை ஏறி இருந்து வேட்டையாடலாம்” என்றான்.

“கணபதி, அவையள் ஏறுவினம். மற்றது அவையிட்டைக் கதைக் கேக்கை என்னைக் கூப்பிடுற மாதிரி ‘சென்சோர்’ எண்டு கதைக் காதை, அவையளை நாங்கள் ‘சேர்’ (ஐயா) என்று தான் கதைப்பம்.” என்று பறங்கியர் சொல்லிவிட்டு குதிரையில் ஏறிச் சென்றார்.

கணபதியும் அவன் தோழர்களும் காட்டில் அலைந்து திரிந்து பொருத்தமான நீர் நிலையைத் தெரிவு செய்தார்கள். சுற்றிவர பற்றைகள் இருந்த ஒரு உயரமான மரம் பரண் அமைக்கத் தோதாக இருந்தது. தூர உள்ள காட்டிற்குச் சென்று ஏழு, எட்டு நீளமான தடிகளையும், பத்துப் பன்னிரண்டு சற்று நீளம் குறைந்த தடிகளையும் வெட்டி எடுத்து வந்தார்கள். இருவர் மரத்தில் ஏறி இடைஞ்சலாக இருந்த சில கிளைகளை வெட்டி நீக்கி விட்டு, நீளமான தடிகளை அடுக்கிக் கட்டினார்கள்.

பின்னர் சற்று நீளம் குறைந்த தடிகளைக் குறுக்காகக் கட்டினார்கள். அவற்றின் மேல் இலை குழைகளைப் பரவிக் கட்டினார்கள். ஏற்கனவே நான்கு சாக்குகளில் வைக்கோலை நிரப்பி எடுத்து வந்திருந்தார்கள். அதனை இலைகளின் மேல் பரவி விட்டார்கள்,

‘பரண்’ தயார்.

வரும் துரைமார் மரத்திலை ஏற வசதியாக ஒரு ஏணியையும் அமைத்து, மரத்தில் சாய்வாகக் கட்டி விட்டார்கள். பரணும் ஏணியும் வெளியே தெரியாதவாறு மறைத்தார்கள். வெட்டிப் போட்ட கிளைகள், தடிகளை அள்ளித் தூரத்தில் போட்டு மறைத்தார்கள். தங்கள் காலடி பட்ட இடங்களை எல்லாம் கிளைகளால் கூட்டி அழித்தார்கள். இனி இருவர் மட்டும் சனிக்கிழமை காலையில் வந்து சரி பார்ப்பதாகத் தீர்மானித்து, திரும்பி வீட்டிற்குச் சென்றனர்.

சனிக்கிழமை பின்னேரம் மூன்று குதிரைகளில் பறங்கியரும் இரண்டு வெள்ளைக்காரத் துரைமாரும் வந்தார்கள். பறங்கியர் வழமை போல அரைக் கால்சட்டையும் சேட்டும் போட்டு, வழமையான சப்பாத்தைப் போட்டுக் கொண்டு வந்தார்.

வெள்ளைக்காரத் துரைமார் முழங்காலளவு சப்பாத்துப் போட்டு நீளக்கால்ச் சட்டை, தடித்த சேர்ட் அணிந்து வந்திருந்தார்கள். அவர்களது இடுப்பில் அகலமான ‘பெல்ற்’ (Belt) கட்டி ‘பெல்ற்’ இல் தோட்டாக்களைச் செருகியிருந்தார்கள். இருவரும் ஒவ்வொரு துவக்குகளை வைத்திருந்தார்கள்.

பறங்கியர் சொல்லியபடி அன்று பின்னேரம் இறக்கிய ‘கள்ளை’ ஒரு முட்டியில் வாங்கி, மூடி வைத்த கணபதி, மூன்று புதிய பிளாக்களையும் கோலி வைத்திருந்தான். பறங்கியர் கண்ணைக் காட்ட, கணபதி பிளாக்களில் கள்ளை ஊற்றி முதலில் துரைமாருக்கும், பின்பு பறங்கியருக்கும் கொடுத்தான். கள்ளைக் குடித்து முடிந்ததும், குதிரைகளை தியாகர் வயலில் பாதுகாப்பாகக் கட்டி விட்டுக் காட்டிற்குள் சென்றார்கள்.

கணபதியும் மூன்று தோழர்களும் வழிகாட்டிக் கொண்டு முன்னே சென்றார்கள். அப்போது துரைமார்களில் ஒருவர் ‘சிகரெட்’ ஐப் பற்ற வைத்து ஒரு இழுவை இழுத்து வெளியே விட்டார்.

கணபதி பறங்கியரிடம் “மிருகங்கள் ‘சிகரெட்’ வாசனை மணத்துக்கு ஓடி விடும். வேட்டை முடிஞ்சாப்பிறகு புகைப்பது தான் நல்லது” என்று சொன்னான். பறங்கியர் “The animals will smell the smoke, please stop smoking” என்று தன்மையாகச் சொல்ல, அவர் ‘சிகரெட்’ ஐ நிலத்தில் போட்டு மிதித்து அணைத்து விட்டார்.

எல்லோரும் பரணீ இருந்த மரத்தை நோக்கி நடந்து சென்றார்கள். தோழர்கள் இருவர் முதலில் ஏறி, பாம்புகள் ஏதாவது வந்து வைக்கவுக்குள் இருக்கிறதா என்று தட்டிப் பார்த்தார்கள். பின்னர் பறங்கியரும் அவரைத் தொடர்ந்து துரைமாரும் ஏறினார்கள். கணபதி தோழனை ஏறச்செய்து, ஒரு மரக்கிளையால் தங்கள் கால் அடையாளங்களை அழித்துவிட்டு வந்து தானும் ஏறி பறங்கியரின் அருகே இருந்து கொண்டான். துரைமார் பறங்கியரின் மறு பக்கத்தில் இருந்தனர். கணபதியுடன் ஒரு தோழனும், துரைமார்களுக்கு மறுபக்கம் இரண்டு தோழர்களுமாக இருந்தனர். பறங்கியரின் துவக்கை கணபதி வைத்திருந்தான்.

நிலவு வரும் வரை அமைதியாகக் காத்திருந்தார்கள். வேட்டையின் வெற்றி காத்திருந்தலிலேயே உள்ளது. நுளம்புகளின் தொல்லை யைத் தாங்கிக் கொண்டார்கள். கணபதியும் தோழர்களும் காட்டைச் சுற்றிப் பார்த்து, வழியில் கண்ட செருக்கன் மக்களை விசாரித்து யானைகளின் நடமாட்டம் இல்லை என்று முதலே அறிந்திருந்தார்கள்.

செருக்கன் நண்பர்கள் “சிறுத்தையன் அடிக்கடி திரிகின்றன. நாய்கள், ஆடுகள், கண்டுக்குட்டிகளைச் சில நேரங்களிலை கொண்டு போகின்றன” என்று எச்சரித்திருந்தார்கள். கரடிகளின் பயமும் இருந்தது. நிலவும் வந்தது. நீரின் பளபளப்பு தெரிந்தது.

முதலில் ஒரு பன்றி ஐந்தாறு குட்டிகளுடன் வந்து நீர் அருந்தியது. குட்டிகளுடன் வந்த பன்றியைச் சுடும் பழக்கம் இல்லை. அடுத்து நரி ஒன்று தயங்கித் தயங்கி வந்து நீர் குடித்து விட்டுச் சென்றது. ஒரு பெரிய நாக பாம்பு நீர் நிலையின் ஒரு பக்கம் இறங்கி மறு பக்கமாக நீந்திச் சென்று ஓடி மறைந்தது.

அடுத்ததாகச் சில பெண் மான்கள் அச்சமின்றி வந்து நீர் குடித்தன. பாதுகாவலாக கலைமான் ஒன்று பற்றை மறைவில் நான்கு பக்கமும் அவதானித்தபடி நிற்பது அவற்றிற்குத் தெரியும். ஆங்கிலேயர் கூட ஆயத்தமாகிக் குறி பார்த்தார். கணபதி ஆங்கிலேயரின் கையைப் பிடித்துத் தடுத்தான். அவர் குறி பார்ப்பதை நிறுத்தி விட்டு கணபதியைக் கோபமாகப் பார்த்தார்.

கணபதி சற்றுப் பொறுக்குமாறு கையைக் காட்டினான். பெண் மான்கள் தண்ணீர் குடித்து முடிய கலைமான் வருமென்று கணபதி அனுபவத்தால் அறிந்திருந்தான். பெண் மான்கள் பற்றைகளுக்குள்

மறைய, அவைகளின் பாதுகாப்பிற்காக பற்றை மறைவில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த கலை மான் (Deer Buck) தானே தலைவன் என்ற இறுமாப்புடன் நீர் குடிக்க இறங்கியது.

இப்போது கணபதி துரையின் கையில் தட்டினான். ஓரளவு நீர் குடித்த கலை மான் ஒருமுறை நிமிர்ந்து பார்க்க, வெடி தீர்ந்தது.

துரையின் குறி அவ்வளவு துல்லியமாக இருந்தது. சரிந்து விழுந்த மான் ஒருமுறை கால்களை ஆட்டியது. அவ்வளவு தான், மானின் உயிர் பிரிந்து விட்டது. வெடிச்சத்தத்திற்கு மிருகங்கள் பல ஓடும் சத்தம் கேட்டது. இந்த நீர் நிலைக்கு மிருகங்கள் ஒன்றும் இனி இன்று வரமாட்டாது. இன்றைய தங்கு வேட்டை முடிவுக்கு வந்தது.

யாவரும் பரணில் இருந்து கீழே இறங்கி மான் விழுந்த இடத்திற்குச் சென்றனர். கணபதி கலைமானின் முன் கால்கள் இரண்டையும் பிணைத்துக் கட்டினான், பின்னர் பின்கால்கள் இரண்டையும் அவ்வாறே பிணைத்தான். முன்னரே எடுத்து வந்த ஒரு நீளமான தடியை, தோழனொருவன் கலைமானின் பிணைத்த கால்களுக்கிடையே செருகினான். தடியின் முன் பக்கம் ஒருவரும் பின்பக்கம் ஒருவருமாக தோழர்கள் மானைத் தோளில் தூக்கிக் கொண்டு நடக்க, ஏனையவர்கள் தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

நடந்து செல்லும் போது கணபதி பறங்கியரிடம் “நாங்கள் கூடியவரை பெண்மாளைச் சுடுவதில்லை. பெண்மாண்கள் சில வேளைகளில் கரு உள்ளவையாக இருக்கும். அத்தோடை கலைமாணிலை இறைச்சியும் அதிகம்” என்றான்.

பறங்கியர் துரைமார்களிடம் “They don't shoot a female deer because they may be pregnant, and the deer Buck has more meat” என்று சொன்னார். இப்போது தான் கணபதி பெண்மாளைச் சுட வேண்டாம் என்று ஏன் தடுத்தான் என்பது துரைமாருக்கு விளங்கியது.

பெண்மாளைச் சுடக் குறிபார்த்த துரை “Oh, I see” என்று கணபதியைப் பார்த்துச் சிரித்தார். மாளைச் சுட்ட துரை “I shot the buck, so the 'antler' is mine. I will put the antler on the wall of my sitting room.” (நான் தான் கலை மாளைச் சுட்டேன், அதனால் மான் கொம்பு எனக்குத் தான். நான் முன்னறையின் சுவரில் தொங்க விடுவேன்) என்றார். அதற்கு மற்றவர் “No, no. It belongs to me because I arranged this hunting expedition” (இல்லை, இல்லை அது எனக்குத் தான்

உரியது, நான் தான் இந்த தங்கு வேட்டையை ஒழுங்கு செய்தேன்) என்று மறுதலித்தார்.

துரைமார்கள் பிரச்சினைப்படுவதைத் கண்ட கணபதி “என்ன பிரச்சினை?” என்று பறங்கியரிடம் விசாரித்தான். அவர், “அவையன் மான் கொம்பிற்குப் பிரச்சினைப்படுறார்கள்” என்று சொல்லிச் சிரித்தார். அப்போது கணபதி தன்னிடம் வீட்டில் ஒரு மான் கொம்பு இருப்பதாகவும் அதனை அவர்களுக்குத் தருவதாகவும் கூறினான். பறங்கியர் “Kanapathi has an ‘antler’ at his house. He will give it to you” என்று சொன்னார். உடனே இரண்டு துரைமாரும் “Thank you, Thank you” என்று சொல்லி கணபதியின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினார்கள்.

தியாகர் வயல் சென்றதும் கணபதி ஒரு கலை மானின் கொம்பைக் கொண்டு வந்து துரைமாருக்குக் கொடுத்தான். தங்கை, தம்பியின் நித்திரையைக் குழப்பாமல், தகப்பனை எழுப்பிச் சொல்லி விட்டு, வண்டிலில் எருதுகளைப் பூட்டிக் கொண்டு வந்தான்.

தோழர்கள் மாளை வண்டிலில் ஏற்றினார்கள். இரண்டு தோழர்களை வீடு சென்று ஆறும்படி கூறிய கணபதி, ஒரு தோழனுடன் இரணை மடுவை நோக்கி வண்டிலைச் செலுத்த, பறங்கியரும் துரைமாரும் முன்னுக்கு குதிரைகளில் சென்றனர்.

இரணைமடுவை வண்டில் சென்று அடைந்ததும் பறங்கியர் தனது பணியாளர்களைக் கூப்பிட்டு மாளை இறக்கச் செய்தார். சென் சோரா கணபதிக்கும் தோழனுக்கும் தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். கணபதியும் தோழனும் விடை பெற்று பெரிய பரந்தன் செல்ல ஆயத்தமாகினர்.

துரைமார் வந்து அவர்கள் இருவருக்கும் கை கொடுத்து நன்றி கூறி விட்டுச் சென்றனர். பறங்கியர் வந்து “கணபதி, உனக்கும் தோழர்களுக்கும் மிகவும் நன்றி. துரைமாருக்கு நல்ல சந்தோசம்.” என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தார். கணபதி தட்டி விட, கழுத்தில் கட்டிய மணிகள் மென்மையாக ஒலிக்க எருதுகள் வண்டிலை இழுத்தபடி ஓடின.

தியாகர் வயலை அடைந்த கணபதி எருதுகளை அவிழ்த்துக் கட்டி, வண்டிலைக் கொட்டிலில் விட்டு விட்டு தோழனுடன் புவலுக்குச் சென்று குளித்து விட்டு வீட்டிற்கு வந்தான். காத்துக் கொண்டிருந்த

தங்கை மீனாட்சி, “அண்ணா” என்று ஓடி வந்து கட்டிப் பிடித்தாள். தம்பி பேரம்பலம் தூக்கி வைத்திருந்த தாயாரிடம் தன்னைத் தமையனிடம் கொண்டு போகும்படி கையைக் காட்டினான்.

கணபதி தங்கையை ஒரு கையால் அணைத்தபடி பேரம்பலத்தை மறு கையால் தூக்கிக் கொண்டான். பேரம்பலம் தமையனின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டான். விசாலாட்சி, “நீ, வேட்டை, வேட்டை எண்டு இரண்டு நாளும் அவையளுடன் விளையாடேல்லை. அதாலை அவையள் தவிச்சுப் போட்டினம்.

சரி, நீ அவையளோடை விளையாடிக் கொண்டிரு, நான் எல்லாருக்கும் கஞ்சி கொண்டு வாறன்.” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே போனாள். அப்போது பால் கறந்து கொண்டு வந்த ஆறுமுகத்தார் “துரைமாருக்குச் சந்தோசமா? எல்லா நாளும் கலை மான் கிடைக்கிறேல்லை. நல்ல காலம் உன்னை நம்பி வந்த துரைமார் ஏமாறாமல் வேட்டை கிடைச்சது” என்றார்.

கணபதி அன்று முழுதும் எங்கும் போகாது தம்பி, தங்கையுடன் விளையாடிப் பொழுதைப் போக்கினான். “மீனாட்சி தங்கை, தம்பியை எப்படி நடத்துவாள் என்றும், கந்தையனை பொறுப்பாகப் பார்க்கும் அவள், என்றை தம்பி தங்கையையும் நல்லாய்ப் பார்ப்பாள்” என்றும் எண்ணிய கணபதி “ஐயா, அம்மாவிடம் மீனாட்சியைப் பற்றி எப்படிக்கதைக்கப் போறன்” என்று நினைத்து சிறிது அச்சமும் கொண்டான்.

19

மாற்றம் ஒன்றே மனித வாழ்வில் இடையறாது நிகழ்வது. வாழ்வியல் முறை, தொழில்துறை, பண்பாடுகள், கலைகள், அணியும் உடை, உண்ணும் உணவு, வைக்கும் பெயர்கள் முதலிய யாவற்றிலும் கால ஓட்டத்தில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. மாற்றங்கள் சில சமயங்களில் நல்லவையாகவும் வேறு சில சந்தர்ப்பங்களில் தீயவையாகவும் இருந்திருக்கின்றன. தமிழர்களின் பெயர் வைக்கும் முறைகளிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. பெரும்பான்மையினர் சைவசமயத்ததைக் கடைப்பிடித்ததனால் கணபதிப்பிள்ளை, வேல்முருகன், ஆறுமுகம், மீனாட்சி, விசாலாட்சி, சரசுவதி முதலிய பெயர்களை வைத்தார்கள். மூதாதையர் கடவுளர்களின் பெயரைத் தான் வைத்தார்கள் என்று உணராமல் அவர்கள் வைத்த பெயர்களையும் அன்பின் நிமித்தம் தமக்கு பிடித்தவர்களின் பெயர்களையும் வைத்தார்கள்.

வெள்ளைக்காரத் துரைமார் வைத்த Mr.Black, Mr.White போன்ற பெயர்களைத் தமிழாக்கம் செய்து கறுப்பையா, வெள்ளைத்துரை

முதலிய பெயர்களையும் வைத்தார்கள். இடையில் சில காலம் தனித்தமிழ் பெயர்களை விரும்பி வைத்து மகிழ்ந்தார்கள். இப் பொழுது எண் சாத்திரத்தில் நம்பிக்கை வைத்து நாவினால் உச்சரிக்க முடியாத பெயர்களை வைக்கின்றார்கள்.

கணபதிக்கு இருபத்திரண்டு வயது ஆகியது. அவன் மீசாலைக்குப் போகும் போதும் வரும் போதும் வழியில் வண்டிவை மறித்து மீனாட்சியுடன் கதைப்பதும் கதைக்காத நேரத்தில் தலையை மட்டும் ஆட்டிச் சிரித்து விட்டுச் செல்வதும் வழமையாகி விட்டது. கணபதி மறிக்க மறந்தாலும் எருதுகள் தாமாகவே மீனாட்சி வீட்டின் முன்னால் நின்று விடும். கணபதி வண்டிவை விட்டு இறங்கிய தில்லை; மீனாட்சியும் வேலியைத் தாண்டி வந்ததில்லை.

இப்போதெல்லாம் கணபதி பளையைத் தாண்டியதும் சீக்காய் (விசில்) அடிப்பான். மீனாட்சி அடி வளவில் நின்று செய்து கொண்டிருக்கும் வேலையை விட்டு விட்டு, ஓடி வந்து வேலையைப் பிடித்தபடி நிற்பாள். கணபதியும் மீனாட்சியும் சங்கோசமின்றிக் கதைத்தாலும், பெரும்பாலும் பார்வைகளால் மட்டுமே அவர்கள் காதல் வளர்ந்தது.

கணபதிக்குத் தங்கை மீதும் தம்பி மீதும் உள்ள பாசத்தையும், தந்தையார் மீது வைத்திருக்கும் பெரும் மதிப்புடன் கூடிய அன்பையும் தாயாரிடம் இருந்த அளவில்லா அன்பையும் அவன் கதைகளில் இருந்து மீனாட்சி தெரிந்து கொண்டாள்.

மீனாட்சி, தனது தம்பியான கந்தையன் பிறந்த சில நாள்களில் தாயார் இறந்து விட்டதையும், அதுக்குப் பிறகு தகப்பன் வேறு கலியாணம் செய்யாமல் தாயாகவும் தகப்பனாகவும் இருந்து தங்களிருவரையும் வளர்த்த கதையையும் கூறியிருந்தாள்.

கணபதி, “எங்கடை விசயத்தை ஐயா விளங்கிக் கொள்ளுவார், அம்மாவுக்கு என்மீது சரியான அன்பு இருக்குது. ஆனால், அம்மா எதிலும் உறுதியானவ; அதாலை என்ன சொல்லுவாவோ எண்டு கொஞ்சம் யோசனையாக இருக்கு.” என்று கூறியிருந்தான். அதற்கு மீனாட்சி “உங்கடை ஐயாவோடை கதையுங்கோ. அவர் ஒரு வழி சொல்லுவார். வேறு ஆக்கள் சொல்லி அவர் அறியிறதை விட நீங்கள் நேரே சொல்லறது தான் நல்லது” என்று கூறினாள்.

கணபதி வயல் செய்கையை தகப்பனுடன் சேர்ந்து வழமை போலச் செய்து வந்தான். தோழர்களுடன் வேட்டைக்குப் போவதும் தொடர்ந்

தது. இப்போதெல்லாம் செருக்கன் நண்பர்களும் கணபதியுடன் வேட்டைக்குச் செல்கிறார்கள்.

பறங்கியர் தவறாது ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் தனது குதிரையில் சவாரி செய்து வருவார். இடைக்கிடை அவரும் கணபதியுடன் வேட்டைக்குச் செல்வார். அப்படிச் செல்லும் போது அவரும் கணபதியின் போக்கில் ஏதோ ஒரு மாற்றத்தைக் கண்டார்.

“கணபதி என்ன விசயம், முந்தின உசாரைக் காணோல்லை” என்று கணபதியிடம் கேட்டார். தோழர்கள் மீனாட்சியின் கதையையும் கணபதி தாய், தகப்பனிட்ட சொல்லப் பயப்படுவதையும் கூறி விட்டார்கள். “Oh love” என்று விசில் அடித்துச் சிரித்தார் பறங்கியர்,

“கணபதி உன்னை ஐயா ஒரு நல்ல மனிசன். அவரோடை நான் கதைச்சிருக்கிறன். அம்மா ஒரு புன்சிரிப்போடை போயிடுவா. நீ மினைக்கெடாமல் ஐயாட்டைச் சொல்லு. மற்றாக்கள் சொல்ல முன்னம் நீ சொல்லிவிடு” என்று கூறினார்.

வண்டிலில் மீசாலை செல்வதும் வருவதும் தொடர்ந்தது. தோழர்கள் கணபதியின் காதலைப் பற்றி ஊரில் ஒருவரிடமும் சொல்லவில்லை. அவன் அவர்களின் நன்மை தீமைகளில் எல்லாம் முன்னுக்கு ஓடி வந்து செய்பவன். இப்போதும் அவனது ஆலோசனையின் படி தான் கூரை மரங்களை மாற்றி, பனை மரம் போட்டு, பனையோலைக்குப் பதிலாக எல்லோரும் கிடுகுகளால் வேய்கிறார்கள்.

நெல்லையும் வண்டில்களில் அதிகம் ஏற்றமுடியாது. நெல்லை அடிக்கடி கொண்டு போய் விற்று விட்டுக் கிடுகு வாங்கி வருவது வசதியாய்ப் போய் விட்டது. போகும் போதும் வரும் போதும் கணபதி சீக்காய் அடிப்பதையும் மீனாட்சி ஓடி வந்து வேலியில் நிற்பதையும் கண்டு அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தான். கணபதி மீனாட்சியைப் பார்த்து வரும்வரை அவனுக்காகக் காத்திருப்பார்கள். கணபதியும் அவர்களை நீண்ட நேரம் காத்திருக்க வைப்பதில்லை.

ஊரில் கணபதி மீனாட்சி பற்றி அரசல் புரசலாகக் கதைக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். கணபதி இனியும் தாமதிப்பது சரியில்லை என்று புரிந்து கொண்டான். ஒருநாள் பின்னேரம் காட்டிலுள்ள ‘காலையில்’ மாடுகளை அடைக்கும் போது, ஆறுமுகத்தாரின் அருகே சென்று தயங்கி நின்றான். அவன் ஏதோ சொல்ல வருகி

நான் என்பது ஆறுமுகத்தாருக்கு விளங்கியது. அவரும் அவனிடம் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றத்தை உணர்ந்தேயிருந்தார்.

“என்ன கணபதி என்னிடம் கதைக்கிறதுக்கு உனக்கு என்ன பயம்? பயப்படாமல் சொல்லு.” என்றார்.

கணபதி, “இல்லை ஐயா, உங்களுக்கு பளையிலிருக்கும் முருகேசரைத் தெரியும் தானே. அவற்றை மகள் மீனாட்சியுடன் கதைக்கிறான். எனக்கு உங்கடையும் அம்மாவின்ரையும் சம்மதம் தான் முக்கியம்” என்று மென்று விழுங்கினான்.

ஆறுமுகத்தார் கணபதியின் நிலையைப் புரிந்து கொண்டார். அவன் மீதுள்ள பாசத்தினால் அவனது தயக்கத்தைக் கண்டு பரிவுடன், “கணபதி, ஒரு பெண்ணிடம் கதைத்து விட்டால் பிறகு அவளை எக்காலத்திலும் எவருக்காகவும் விட்டுவிடக் கூடாது. எனக்கு உன்ரை சந்தோசம் தான் முக்கியம். அம்மா தான் என்ன சொல்லுவாவோ தெரியாது. விசாலாட்சி உன் மேலை உயிரையே வைச்சிருக்கிறா. உனக்குத் தம்பையரின் உறவில் உள்ள முறைப் பெண்களில் ஒருத்தியைச் செய்ய வேண்டும் என்று என்னிடம் பலமுறை சொல்லியிருக்கிறா. ஆனால் அவ ஒருநாளும் உன்ரை விருப்பத்திற்கு மாறாக நடக்கமாட்டா. கொஞ்சம் பொறு நான் விசாலாட்சியிடம் கதைக்கிறேன்” என்றார்.

இதற்கிடையில் கணபதிக்கும் மற்றவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சி அளிக்கும் நிகழ்வுகளும் பெரிய பரந்தனில் நடந்தன. கணபதியின் ஒன்று விட்ட சகோதரியான பொன்னாத்தைக்கு திருமணம் நிச்சயமானது.

மாப்பிளை மீசாலையைச் சேர்ந்தவர். கணபதியும் தோழர்களும் பொன்னாத்தையின் வீட்டுக் கூரைக்கு பனை மரத்தைப் போட்டு, பளையிலிருந்து கிடுகு வாங்கி வந்து வேய்ந்தார்கள். வளவின் பதிவான பகுதிகளுக்கு வண்டிலில் மண் ஏற்றி வந்து பறித்து, பரவி விட்டார்கள். பனை ஓலை வெட்டி, ஆடுகள் கூட நுழைய முடியாத படி வேலையை அடைத்தார்கள்.

நல்ல நாள் பார்க்கப்பட்டது. மாப்பிள்ளை முதல் நாளே வந்து தியாகர் வயலில் குடும்பத்துடன் தங்கினார். அடுத்த நாள் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மாப்பிள்ளை மஞ்சல் கயிற்றை பொன்னாத்தையின் கழுத்தில் கட்டினார். பெண்கள் விசாலாட்சியின் மேற்பார்வையில் சமைத்திருந்தார்கள். ஒரு தலை வாழை இலையில் அறுசுவை

உணவைப் படைத்து முதலில் மாப்பிள்ளையையும் பின் பொன்னாத் தையையும் சாப்பிட வைத்தார்கள். நாட்சோறு கொடுத்தல் இனிது நிறைவேறியது.

மற்றவர்கள் பந்தியிலிருந்து சாப்பிட்டு விடை பெற்றார்கள். ஒரு வருட முடிவில் பொன்னாத்தை ஒரு ஆண் பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தான். பொன்னாத்தையும் கணவரும் கணபதியின் மீதான அன்பினால் தங்கள் மகனுக்கும் கணபதிப்பிள்ளை என்றே பெயரிட்டார்கள்.

இப்போது பெரியபரந்தனில் மூன்று கணபதிகள் வந்து விட்டனர். அதனால் முத்தரின் மகனை முத்தர் கணபதி என்றும், பொன்னாத்தையின் மகனை பொன்னாத்தை கணபதி என்றும் அழைக்கத் தொடங்கினார்கள். செருக்கனில் பிறந்த ஒரு ஆண் பிள்ளைக்கும் கணபதிப்பிள்ளை என்று பெயரிட்டதனால் அவனை செருக்கன் கணபதி என்று அழைத்தார்கள்.

முத்தர் கணபதி தமிழ், சைவம், வாழ்வதற்கு தேவையான அளவில் கணிதம் என்பவற்றைக் கற்றிருந்தான். சமஸ்கிருத கலோகங்கள் சிலவற்றையும் அறிந்திருந்தான். நாயன்மார்கள் நால்வரினதும் வரலாற்றையும் தேவாரங்கள், திருவாசகங்களையும் கற்றிருந்தான். அவற்றை பண்ணோடு பாடுவான். தொல்காப்பியம், நிகண்டு, அக நானூறு, புறநானூறு, திருக்குறள், இராமாயணம், மகாபாரதம், நாலடியார், நல்வழி என்று என்னென்னவோ படித்திருந்தான்.

ஆங்கிலப் பாடசாலைக்குச் செல்லாத காரணத்தால் English (ஆங்கிலம்) கற்கவில்லை. கணபதி, முத்தர் கணபதி கற்ற கல்வியை ஊருக்குப் பயன்படுத்த நினைத்து, ஆறுமுகத்தாரும் முத்தரும் இருந்த ஒரு நாள், “எங்கடை ஆக்கள் கனபேர் படிக்கேல்லை. வெள்ளிக்கிழமை கோவிலுக்கு வாறாக்களைக் கொஞ்சம் வேளைக்கு வரப்பண்ணி முத்தர் கணபதியைக் கொண்டு இராமாயண, மகாபாரதக் கதைகளையும் நாயன்மாரைப் பற்றியும் சொல்ல வைக்கலாம். தேவார, திருவாசகங்களைப் பண்ணோடு பாடச் சொல்லிக் கொடுக்கும்படி கேட்கலாம். நீங்கள் என்ன சொல்லுறீங்கள்?” என்று கேட்டான்.

படித்த பிள்ளை தனியே கமவேலையை மட்டும் செய்யாமல் இப்படி ஏதாவது செய்தால் அவன் படிச்ச படிப்பும் பிரயோசனப்படும் என்று நினைத்து அவர்கள் சம்மதித்தார்கள். முத்தர் கணபதி வெள்ளிக் கிழமை எல்லாருக்கும் கதை சொல்வதுடன், சனிக்கிழமை சிறுவர்

களைக் கூப்பிட்டு அன்றாட வாழ்வில் பயன்படும் அளவிற்கு கணக்கையும் தமிழையும் கற்பித்தான்.

மீசாலைக்குச் செல்ல வேண்டி வந்தபோது கணபதி மீனாட்சியிடம், “நான் ஐயாட்டை எங்கடை விசயத்தைச் சொல்லிப் போட்டன். அதற்கு ஐயா ‘அவசரப்படாமல் இரு. நான் அம்மாட்டை ஆறுதலாகக் கதைக்கிறேன்’ எண்டு சொன்னவர்” என்றான். உடனே மீனாட்சி கையைக் கூப்பி, கண்களை மூடி “காவியாச்சி, நீ தான் எங்களுக்கு வழிகாட்ட வேணும்” என்று வேண்டினான்.

கணபதி சென்றவுடன் தனிமையில் இருந்த விசாலாட்சியிடம் ஆறுமுகத்தார் “விசாலாட்சி, உன்னோடை ஒரு விசயம் கதைக்க வேணும், பதற்றப்படாமல் கேள். எங்கடை கணபதி பளையிலை ஒரு பெண் பிள்ளையுடன் கதைக்கிறான். நீ அவனைப் படிப்பை விட்டுட்டு வா, பெரிய பரந்தனுக்குப் போவம் எண்டு சொன்னவுடன் மறுபேச்சில்லாமல் வந்தவன். இன்று வரை என்றை பேச்சையும் உன்றை பேச்சையும் தட்டி நடக்காத பிள்ளை. பெரிய பரந்தனுக்கு அதைச் செய்ய வேணும், தங்கைக்கும் தம்பிக்கும் இதைச் செய்ய வேணும் எண்டு ஆசைப்பட்டவன். இப்போது தான் முதல் முதலாய் தனக்கெண்டு ஒன்றுக்கு ஆசைப்பட்டிருக்கிறான். அதுவும் என்னிடம் ‘உங்களுக்கும் அம்மாவுக்கும் சம்மதமில்லாத ஒன்றை நான் செய்ய மாட்டன் என்று அவன் தயங்கித் தயங்கிச் சொல்ல எனக்கு கண்கள் கலங்கி விட்டது. நீ என்ன சொல்லுறாய்?’ என்றார்.

கணபதி ஒரு பெண் பிள்ளையுடன் கதைக்கிறான் என்று கணவர் சொன்னதைக் கேட்டு அதிர்ச்சி அடைந்தான் விசாலாட்சி. என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் திகைத்துப் போனான்.

ஆறுமுகத்தார் தொடர்ந்து, “விசாலாட்சி, என்னைக் கலியாணம் கட்டச் சொல்லி உன்னை எல்லாரும் வற்புறுத்த, உன்னைக் கலியாணம் செய்யச் சொல்லி முத்தர் என்னைக் கேட்க ஒரு வித தயக்கத்துடன், தியாகர்வயலை அழியவிடக்கூடாது, கணபதியை நன்றாக வளர்க்க வேணும் என்பதற்காகக் தான் நாங்கள் இரண்டு பேரும் சம்மதிச்சம். தம்பையர் என்றை உயிர்ச் சினேகிதர் என்பதால், உன்னுடன் மிகவும் மதிப்பாக பழகிய எனக்கு, கலியாணம் முடிஞ்சு பிறகும் சில நாட்களுக்கு உன்னோடு பழக மனம் இடம் தரவில்லை. தம்பையரைக் கலியாணம் செய்து, வாழ்ந்து அவரின் நல்ல குணங்களால், அவர் மீது உயிரை வைச்சிருந்த நீயும் என்னை புருசனாக ஏற்கத் தயங்கினாய். நீ எனது நல்லது கெட்டதில் பங்கு

பற்றி, நாங்கள் ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் விட்டுக் கொடுத்து சில வருசங்கள் வாழ்ந்த பிறகு தான் எங்களால் ஒன்று சேர முடிஞ்சது.” என்றார்.

ஆறுமுகத்தார் மேலும், “விசாலாட்சி, எங்களுக்குப் பிடிக்கேல்லை எண்டால் கணபதி, நாங்கள் காட்டுற பெண்ணைக் கலியாணம் செய்வான். அவன் அந்த பெண்ணுடன் புருசன் பெண்சாதியாக நடக்க எவ்வளவு காலம் ஆகுமோ? தெரியாது. கணபதி மனம் மாறும் மட்டும் வருபவள் பொறுத்து இருப்பாளா? அடுத்தது பளையாலை போய் வரும் போது ஒரு பெண்ணை ஏமாற்றி விட்டேனே எண்டு ஒவ்வொரு முறையும் செத்துச் செத்துப் பிழைப்பான்.” என்று கூறினார்.

“ஐயோ என்றை பிள்ளை” என்று சொல்லி சத்தம் போட்டு அழுத விசாலாட்சி, ஆறுமுகத்தாரின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள். தகப்பன்ரை கையைத் தாய் பிடித்துக் கொண்டு அழ, மீனாட்சி “அம்மா” என்று ஓடி வந்து தாயைக் கட்டிப் பிடித்தாள். பேரம்பலம் தடுமாறி நடந்து வர ஆறுமுகத்தார் அவனைத் தூக்கிக் கொண்டார். பிள்ளைகளைப் பார்த்ததும் விசாலாட்சி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

தூரத்தில் ஆரோ சத்தமாக கதைத்தபடி வரும் சத்தம் கேட்டது. விசாலாட்சியின் தம்பிமாரும் மற்ற உறவினர்களும் கூட்டமாக வருவதை இருவரும் கண்டனர். வந்தவர்கள் ஆறுமுகத்தாரைக் கண்டதும் திகைத்துப் போய் நின்றார்கள். அவர்கள் விசாலாட்சியிடம்தான் கதைக்க வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்த ஆறுமுகத்தார் பேரம்பலத்தைத் தூக்கியபடி மீனாட்சியை மற்றக் கையால் பிடித்துக் கொண்டு பின்பக்கம் சென்றுவிட்டார்.

கூட்டமாக இவர்கள் வருவதைக் கண்டு ஓடி வந்த முத்தரை, ஆறுமுகத்தார் தன்னிடம் வரும்படி கையைக் காட்டினார். வந்தவர்கள், “அக்கா, எங்கடை குடும்பத்தில் ஒருத்தரும் புறத்தியிலை செய்த தில்லை. கணபதி என்ன புதுசாய்த் தொடங்குறான், இதை விடக் கூடாது” என்றார்கள்.

ஒருவர் மாறி ஒருவர் சத்தமாகக் கதைத்தார்கள். முத்தர் அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லத் திரும்பினார். ஆறுமுகத்தார் அவரது கையைப் பிடித்து நிறுத்தி, “முத்தர் அம்மான், பொறுங்கோ. விசாலாட்சி என்ன சொல்லுறா எண்டு பார்ப்பம்.” என்றார். அப்போது

விசாலாட்சி எல்லாரையும் கையை காட்டி மறித்தாள். அவளது குரல் சாந்தமாக, அதே வேளை உறுதியாக ஒலித்தது.

“தம்பிமார், நீங்கள் எங்கடை குடும்பத்தில் இருக்கிற கரிசனையாலும் கணபதியில் உள்ள உண்மையான அன்பாலும் தான் கதைக்கிரீங்கள் எண்டு எனக்கு விளங்குது. இவ்வளவு நாளும் உங்கடை வீடுகளில் ஏராளம் கலியாணங்கள் நடந்திருக்கு. ஒண்டுக்கும் எங்கள் யோசனையை நீங்கள் வந்து கேக்கேல்லை. ஆறுமுகத்தாரும் நானும் ஒரு நாளும் தலையிட விரும்பினதும் இல்லை. நீங்கள் கலியாண வீடு எண்டு சொன்னதும் ஆறுமுகத்தாரும் கணபதியும் ஓடி வந்து, முறிஞ்சு முறிஞ்சு எல்லா வேலைகளையும் சந்தோசமாகச் செய்தவர்கள். இப்ப நீங்கள், நாங்கள் கேட்காமலே யோசனை சொல்ல வந்திட்டிங்கள். இஞ்சை பாருங்கோ, கணபதியின்றை கலியாணத்தைப் பற்றி நீங்கள் கதைக்கேலாது. ஆறுமுகத்தாரும் நானும் கணபதியும் தான் அதைப் பற்றித் தீர்மானிக்க வேணும். இப்ப நீங்கள் எல்லாரும் போட்டு வாருங்கோ. இந்தக் கதையை இதோடை விடுவம்.” என்றாள்.

இந்தி...

இலங்கையில் ஆதியில் இயக்கர், நாகர், வேடர் வாழ்ந்ததாக வரலாறு கூறுகின்றது. விஜயனும் தோழர்களும் வந்த வரலாறும் உண்டு. மகிந்தரும் சங்கமித்தையும் வெள்ளரசு மரக்கிளையைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டிலிருந்து சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் படையெடுத்து வந்த கதைகளும் உண்டு. இலங்கை அரசர்கள் திருமணத்திற்காகப் பாண்டிய அரச குடும்பங்களிலிருந்தும் நாயக்கர்கள் குலத்திலிருந்தும் பெண் எடுத்ததாகவும் கதைகள் உள்ளன. அராபியர்களும் வியாபாரத்திற்காக வந்துள்ளனர். ஐரோப்பியரும் வந்துள்ளனர். இவை இலங்கை மக்களின் வாழ்க்கை முறை, பண்பாடு, உலகத் தொடர்பு முதலியவற்றில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின.

போர்த்துக்கீசர் காலம் - கி.பி 1505 - 1658.

டச்சுக்காரர் காலம் - கி.பி 1640 - 1796.

ஆங்கிலேயர் காலம் - கி.பி 1797 - 1948.

போர்த்துக்கீசர் இருக்கும் போதே டச்சுக்காரர்கள் வேறொரு பகுதியில் வந்து இறங்கி விட்டனர்.

றெயில்வே ரோட்டுக்கள்,

- காங்கேசன்துறை வரை கி.பி 1905 இலும்
- தலை மன்னார் வரை கி.பி 1914 இலும்
- மட்டக்களப்பு வரை கி.பி. 1928 இலும்.
- திருகோணமலை வரை கி.பி 1928 இலும்
- கண்டி வரை கி.பி 1867 இலும் போடப்பட்டன.

நான்கு சில்லுகளில் ஓடக்கூடிய பாவனைக்குரிய கார்கள்,

- ஜேர்மனியில் கி.பி 1885 இலும்
- அமெரிக்காவில் கி.பி 1890 இலும்
- இங்கிலாந்தில் கி.பி 1892 இலும்

தயாரிக்கப்பட்டுப் பாவனைக்கு விடப்பட்டன.

மாமன்மாரும் மற்ற உறவினர்களும் தனது திருமணத்தைப் பற்றித் தாயாருடன் கதைத்ததை அறியாத கணபதி, அடுத்த நாள் தான் மீசாலையால் திரும்பியிருந்தான். வழமை போலக் குளித்து விட்டு வந்து தம்பி, தங்கையுடன் விளையாடி, மத்தியானம் சாப்பிடும் வரை விசாலாட்சி ஒன்றும் கதைக்கவில்லை.

இந்தமுறை போகும் போதும் வரும் போதும் மீனாட்சியுடன் கதைக்க முடியவில்லை. அவளைப் பார்த்து, சிரித்துத் தலையாட்டி விட்டு வந்தது கணபதிக்கு போதுமாயிருந்தது. அந்த நினைப்புடன் பிள்ளைகளுடன் மகிழ்வாக விளையாடிக் கொண்டிருந்த கணபதி, தாயார் வந்து அருகில் இருந்ததைக் கவனிக்கவில்லை. விசாலாட்சி தோளில் கையைப் போட்டு அணைத்தபடி “கணபதி” என்றதும் தான் சுய நினைவிற்கு வந்து “என்ன அம்மா?” என்று கேட்டான்.

விசாலாட்சி, “கணபதி, நீயே விரும்பும் அளவிற்கு மீனாட்சி நல்ல வள் தானா? உனக்கு ஒரு நல்ல பெண்ணைக் கட்டிவைக்க வேணும் என்று நெடுக நான் காளியாச்சியைக் கும்பிட்டபடி. தம்பையற்றை பகுதியிலை செய்தால் சொந்தம் கெடாது என்று நினைச்சனான் தான். ஒரு நாளும் உன்ரை மனசிற்குப் பிடிக்காத பெண்ணைச் செய்யச் சொல்லிக் கேக்க மாட்டன். உன்ரை மனசுக்குப் பிடிச்சவன் கட்டாயம் நல்லவளாய்த் தான் இருப்பான். உன்ரை கொப்பர் தான் நீ மீனாட்சியைச் செய்தால் நல்லது என்று என்னட்டைச் சொன்னவர். முத்தருக்கும் இந்தக் கலியாணத்திலை நல்ல விருப்பம். இரண்டு பேரும் நல்ல நாள்ப் பார்த்து முருகேசரிட்டைப் போய்க் கதைக்கப் போயினம்.” என்றான்.

தாயார் சம்மதம் சொன்னதும் கணபதியின் நெஞ்சை அதுவரை அடைத்துக் கொண்டிருந்த பாரம் விலகியது போல இருந்தது. கணபதி தாயாரின் கைகளிரண்டையும் தனது கைகளால் பற்றிக் கொண்டு, “அம்மா, அம்மா” என்றான். அவனுக்கு மகிழ்ச்சியில் வேறு வார்த்தைகள் வரவில்லை; ஆறுதலான பெருமூச்சு மட்டும் வெளிப்பட்டது. மகிழ்ச்சியில் மீனாட்சியிடம் உடனே போய்ச் சொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணமும் வந்தது. அதே நேரம் தாயார், “மீனாட்சி நல்ல பெண்ணாய்த் தான் இருப்பான்” என்று சொன்னதைக் கேட்ட கணபதி ‘பொல்லாத வாய்க்காரி’ என்று நினைத்து மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

மீசாலையிலிருந்த வைத்தியர் குடும்பத்திலிருந்து வந்த ஒருவர் பெரிய பரந்தனில் காடு வெட்டி, தனது காணியின் கொல்லனாற்றங்கரையில் ஒரு வைரவர் கோவிலை உருவாக்கியிருந்தார். பின்னர் ஏனோ அவர்தனது காணியில் கட்டை பிடுங்கி வயல் செய்யவில்லை.

வருடம் தோறும் ஒரு முறை வந்து வைரவருக்குப் பொங்கல் வைத்துவிட்டுச் செல்வார். இப்போது அவர் ஓரளவு வைத்தியத்தில் திறமை பெற்று விட்டார். கணபதி தனது தோழர்களுடன் மீசாலை

செல்லும் ஒவ்வொரு முறையும் அவருடன் போய்க் கதைப்பது வழக்கம். அவருடைய உறவினர்களும் மீசாலையில் வைத்தியத் தொழிலையே செய்தனர்.

பெரிய பரந்தனில் மக்களும் நிறைய வந்து விட்டனர். குஞ்சப் பரந்தனிலும் செருக்கனிலும் வைத்தியர் இல்லை. எல்லோரும் கை வைத்தியம் செய்து, மாறாத போது வைத்தியத்திற்கு மீசாலைக்குப் போய் வரும் நிலைமை. கணபதி அவரிடம், “அண்ணை, நீங்கள் எங்கள் ஊருக்கு வந்தால் நாங்கள் எல்லா உதவிகளும் செய்வம். நீங்கள் மூன்று கிராம மக்களுக்கும் வைத்தியம் செய்யலாம்.” என்று கூறுவான்.

வைத்தியரும் பெரிய பரந்தனுக்கு வந்து வயலைத் திருத்தத் தொடங்கினார். அவருக்குக் கூறியவாறு கணபதியும் தோழர்களும், அவர் வீடு போடுவதற்கும் வீட்டு வளவைச் சுற்றி காட்டில் வெட்டி எடுத்து வந்த அலம்பல்களால் அழகான வேலி அமைப்பதற்கும் உதவி செய்தனர்.

வைத்தியர் தனது காணியில் தூதுவளை, பிரண்டை, மொசு மொசுக்கை, முசுட்டை, குறிஞ்சா, முடக்கொத்தான், சிறு குறிஞ்சா, கொவ்வை முதலிய கொடிகளையும் துளசி, கீழ்க்காய் நெல்லி, கற்பூர வள்ளி என்று ஏதேதோ மூலிகைச் செடிகளையும் மாதுளை, தோடை, எலுமிச்சை, செவ்விளநீர் மரங்களையும் சிறிது காலத்திலேயே வளர்த்து ஒரு மூலிகைத் தோட்டம் உருவாக்கி விட்டார். இப்போது எல்லோரும் அவரிடமே வைத்தியம் பார்க்கிறார்கள்.

ஒரு புதன் கிழமை காலையில் ஆறுமுகத்தாரும் முத்தரும் பளைக்குப் போக ஆயத்தமாகினர். கணபதி வண்டிலில் எருதுகளைப் பூட்டினான். தங்கை மீனாட்சி தானும் வரப்போவதாக வண்டிலில் ஏறி விட்டாள். தூரத்தில் முத்தர் கணபதி ஓடி வருவது தெரிந்தது. முத்தர் கணபதி, “நல்ல காரியத்திற்குச் செல்லும் போது நான்கு பேர் போகக் கூடாது எண்டு என்றை வாத்தியார் சொல்லுறவர். என்னையும் சேர்த்தால் ஐந்து பேர்.” என்றான்.

பத்து மணியளவில் முருகேசர் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தனர். எல்லோரும் வீட்டுத் திண்ணையில் விரித்த பாய்களின் மேல் இருந்தனர். கந்தையன் வந்து முத்தர் கணபதியுடனும் தங்கையுடனும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். முருகேசர் எல்லோருக்கும் இளநீர் வெட்டி குடிக்கக் கொடுத்தார். மீனாட்சி கதவு மறைவில் நின்று பார்த்துக்

கொண்டிருந்தாள். இளநீர் குடித்து முடிந்ததும் பெரியவர்கள் மூவரும் பின் வளவிற்குச் சென்று, முருகேசரின் தோட்டத்தைப் பார்த்தபடி கதைத்தனர்.

கணபதிக்கு மீனாட்சியைக் கலியாணம் செய்து வைப்பதைப் பற்றி முத்தர் கதையைத் தொடங்கினார். முருகேசர் “எனக்கும் அவையின்றை விசயம் தெரியும். கணபதி நல்ல குடும்பத்துப் பிள்ளை, எல்லை மீற மாட்டான்; மீனாட்சியும் தன்ரை நிலையிலிருந்து மாற மாட்டாள். அவள் என்னட்டை நேரடியாகச் சொல்லேல்லை; தாய் இருந்திருந்தால் அவளிட்டைச் சொல்லியிருப்பாள். என்னட்டை என்னெண்டு அவள் நேரிலை சொல்லுவாள்? கந்தையன் அவள் சொல்ல யோசிக்கிறதைப் பற்றி என்னட்டைச் சொன்னான். எனக்கு என்ரை பிள்ளை மீனாட்சியைக் கணபதிக்குக் கட்டி வைக்க நல்ல விருப்பம். நீங்கள் நல்ல நாளைச் சொன்னால் அன்றைக்கு நாட்சோறு குடும்பம்.” என்றார்.

மீனாட்சி எட்டி எட்டிப் பார்ப்பதைக் கண்ட முத்தர் கணபதி நிலமையைப் புரிந்து கொண்டு, தங்கை மீனாட்சியையும் கந்தையனையும் “வாருங்கள் இண்டைக்கு வீதியாலை நிறைய வண்டில்கள் போகுது. என்னெண்டு பார்ப்பம்.” என்று சொல்லி முன் வாசலுக்குக் கூட்டிச் சென்றான்.

தனித்திருந்த கணபதியும் மீனாட்சியும் மனம் விட்டுக் கதைத்தனர்.

கணபதி “ஐயாவும் அம்மாவும் உன்னை நான் கலியாணம் செய்வ தற்குச் சம்மதித்து விட்டார்கள்.” என்று தொடங்கினான்.

அதற்கு மீனாட்சி “விளங்குது. அதாலை தானே பொம்பிளை கேட்டு வந்திருக்கிறார்.” என்று புன்னகையுடன் சொன்னாள். கணபதி அடுத்தது என்ன கதைக்கிறது என்று தெரியாது தடுமாறினான். “உங்களைக் கலியாணம் செய்ய எனக்கு நல்ல சந்தோசம். நீங்கள் பிழையாய் நினைக்காட்டி, உங்களிட்டை இரண்டு விசயம் கதைக் கோணும்.” என்று தயங்கினாள்.

கணபதியும், “நான் உன்னை ஒரு நாளும் பிழையாய் நினைக்க மாட்டன் மீனாட்சி. நீ பயப்படாமலக் கேள்.” என்றான். அதற்கு மீனாட்சி “நீங்கள் மச்சம், மாமிசம் சாப்பிடுவீங்கள் எண்டு எனக்குத் தெரியும். நான் சைவச் சாப்பாடு தான் சாப்பிடுறனான். ஐயா சில நேரம் அந்த சின்னக் கொட்டிலுக்குள்ளை வைச்சு ஏதோ சமைப்பார். கந்தை

யனும் சாப்பிடுவான். அந்த மணம் எனக்குப் பிடிக்காது. உங்கடை வீட்டை வந்தாப் பிறகு என்னை மச்சம் சாப்பிடச் சொல்லிக் கட்டாயப்படுத்தக் கூடாது. வேணும் எண்டால் உங்களுக்கு நான் சமைத்துத் தருவன்.” என்று மீண்டும் தயங்கினாள்.

கணபதிக்குச் சிரிப்பு வந்தது, “மீனாச்சி, நீ அம்மாவுக்கு ஏற்ற மருமகள் தான். அம்மா எங்களுக்குச் சமைச்சத் தருவா, தான் சாப்பிட மாட்டா. நீ மச்சம் சமைக்க வேண்டாம். நான் நல்லாய் சமைப்பன்.” என்றான்.

கணபதி, “மீனாட்சி வேறையும் ஏதோ கதைக்கோணும் எண்டாய். அது என்ன?” என்று கேட்டான். “இல்லை, இவன் கந்தையனை இங்கை தனிய விட்டிட்டு வர எனக்கு மனமில்லை. ஐயா வண்டிலைப் பூட்டிக் கொண்டு வெளிக்கிட்டால் சில நேரம் மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கும் வரார். அவன் தனியத்தான் நிக்க வேணும். அது தான் அவனையும் எங்களோடை கூட்டிக் கொண்டு போனால் என்ன?” என்று மீனாட்சி யோசனையோடு கேட்டாள்.

அப்போது கணபதிக்கு, ஆறுமுகத்தார் தாயாரோடு தன்னையும் பத்து வயதில் பெரிய பரந்தனுக்குக் கூட்டி வந்தது தான் ஞாபகம் வந்தது.

அதனால் கணபதி, “மீனாச்சி, அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு போற திலை எனக்கும் விருப்பம் தான். அவன்ரை படிப்புக் குழம்பி விடுமோ எண்டு தான் யோசனையாய் இருக்கு.” என்று சொன்னான்.

மீனாட்சி கணபதியை அன்போடு பார்த்து, “உங்களை, உங்கடை ஐயா பத்து வயசிலை தானே பெரிய பரந்தனுக்குக் கூட்டி வந்தவர். அவர் உங்களை நல்ல மனுசனாய் வளர்த்திருக்கிறார். கந்தையனுக்கு இப்ப பன்னிரண்டு வயசு ஆகுது. ஏழாம் வகுப்பு வரைக்கும் படிச்சிட்டான், அது போதும் அவனுக்கு. உங்களைப் போலை அவனும் ஒரு நல்ல மனுசனாய் வந்தால் காணும், கமவேலைகளையும் பழக வேணும்.” என்று சொன்னான்.

“உங்கடை ஐயா சம்மதித்தால் நாங்கள் அவனையும் கூட்டிக் கொண்டு போவம்.” என்று கணபதி சொல்ல மனதில் இருந்த பாரம் குறைந்ததால் அவளது முகம் முழு நிலாவைப் போல மலர்ந்தது.

ஆறுமுகத்தாரும் முருகேசரும் முத்தரும் திரும்பி வந்து திண்ணையில் இருந்தனர்.

அப்போது முத்தர், முருகேசரைப் பார்த்து, “நாங்கள் கதைச்சபடி அடுத்த மாசம் வருகிற மூண்டு நல்ல நாட்களில் ஒரு நாளை மீனாட்சியுடன் கதைச்சு எங்களுக்கு அறிவியுங்கோ. நாங்கள் நாட்சோறு குடுக்க ஆயத்தமாய் வாறம். இப்ப நாங்கள் போட்டு வாறம்.” என்று கூறி வெளிக்கிட ஆயத்தமானார்.

அப்போது வீட்டை விட்டு வெளியே வந்த மீனாட்சி, ஆறுமுகத்தாரையும், முத்தரையும் பார்த்து “போட்டு வாருங்கோ மாமா, போட்டு வாருங்கோ முத்தரம்மான்” என்று முறை போட்டு வழியனுப்பி வைத்தாள். கந்தையனும் முத்தர் கணபதியும் தங்கை மீனாட்சியும் புதினம் பார்ப்பதை விட்டு விட்டு ஓடி வந்தனர்.

முத்தர் கணபதி மீனாட்சியைப் பார்த்து, “போட்டு வாறம் அக்கா” என்றான். “ஓம், போட்டு வாருங்கோ” என்ற மீனாட்சி, விடை பெற வந்த கணபதியின் தங்கை மீனாட்சியின் கையைப் பிடித்து அணைத்துத் தலையைக் கோதி விட்டு, “நீங்களும் போட்டு வாங்கோ குட்டி மச்சாள்” என்றாள்.

பார்த்துக் கொண்டு நின்ற ஆறுமுகத்தாருக்கு மனம் குளிர்ந்து விட்டது. அவர் எல்லோரிடமும் விடை பெற்று வீதியை நோக்கி நடந்தார். கணபதி மீனாட்சியைப் பார்க்க அவள் புன்னகைத்து கண்களாலேயே அவனுக்கு விடை கொடுத்தாள்.

கணபதி வண்டிலில் எருதுகளைப் பூட்டிக் கொண்டு எல்லோரும் ஏறியபின் புறப்பட்டான். போகும் வழியில் முத்தர், ஆறுமுகத்தாரைப் பார்த்து “உனக்கு நல்ல மருமகள் தான் வரப்போறாள். நீயும் விசாலாட்சியும் தேடினாலும் இப்படி ஒரு பிள்ளையைக் கொண்டு வந்திருக்க மாட்டியள்” என்றார்.

ஆறுமுகத்தாரும் மனதிற்குள், ‘மீனாட்சி முறை சொல்லிக் கதைச்சு எல்லாரையும் வசியம் பண்ணி விடுவாள் போலை இருக்குது. கொஞ்சம் கறுப்பெண்டாலும் இலட்சணமான பிள்ளை. கணபதி அதிகம் கதைக்க மாட்டான். இவள் அவனுக்கும் சேர்த்துக் கலகலப்பாய்க் கதைப்பாள் போலை இருக்குது’ என்று நினைத்துக் கொண்டார். (காந்தம் ஒன்றின் ஒத்த முனைகள் ஒன்றையொன்று தள்ளும் என்பதும் எதிர்முனைகள் ஒன்றையொன்று கவரும் என்பதும் அந்த நாளில் மக்கள் அறிய மாட்டார்கள்)

பொம்பிளை பார்த்து நாளும் குறித்து வரச்சென்ற எல்லாரும் முகமலர்ச்சியுடன் வருவதைக் கண்ட விசாலாட்சி, அவர்கள் இறங்குவதற்கு முன்னமே “என்ன பொம்பிளையைப் பார்த்தீங்களா? கணபதிக்கு பொருத்தமாயிருக்கிறாளா? என்று துருவித் துருவிக் கேட்டாள். அதற்கு ஆறுமுகத்தார் “எங்கடை குடும்பத்திற்கு பொருத்தமான நல்ல பிள்ளை.” என்றார்.

ஆறே வயதான மீனாட்சி, “என்ரை மச்சாள், என்ரை மச்சாள்” என்று கத்திக் கொண்டு நித்திரையாய் இருந்த பேரம்பலத்திடம் ஓடினாள்.

பரந்தனிலிருந்து நேராக பெரிய பரந்தன் எல்லை, செருக்கன் எல்லை வழியாக, காட்டினூடாகச் சென்று, குடமுருட்டி ஆற்றினருகே சென்று, பின் திரும்பி நேராக சாமிப்புலம், நல்லூர் வழியாகப் பூநகரி சென்ற வண்டில் பாதையைத் தான் பெரிய பரந்தன் மக்கள் பயன்படுத்தினர்.

கரடிப்போக்கிலிருந்து நேராக பெரிய பரந்தன் காடு வழியாக பெரிய பரந்தனையும் குஞ்சுப் பரந்தனையும் ஊடறுத்து செருக்கனின் முன்புறமாகச் சென்று குடமுருட்டியில் பழைய பாதையுடன் இணைந்த வண்டில் பாதையும் உருவாகியது. இரண்டு பாதைகளும் நீலன் ஆற்றையும் கொல்லன் ஆற்றையும் கடந்து தான் போக வேண்டும்.

ஆங்கில அரசாங்கம் இரண்டு ஆறுகளுக்கும் இவ்விரண்டு பாலங்களை அமைப்பதற்குப் பொறியியலாளர்களை அனுப்ப, அவர்கள் அளவீடுகளைச் செய்து கற்களையும் பதித்தனர். பின்னர் சிக்கனம் கருதி பரந்தனிலிருந்து பெரியபரந்தன் காட்டினூடாக குறுக்கே ஒரு புதிய பாதையை அமைத்து, கரடிப்போக்கிலிருந்து வந்த பாதையுடன் இணைத்து (இணைத்த இடம் இப்போது ஓவசியர்சந்தி என்று அழைக்கப்படுகிறது) புதிய பாதையை உருவாக்கினார்கள். அந்தப் புதிய பாதையை கிரவல் போட்டுச்சீராக்கினார்கள். புதிய பாதைக்கு இரண்டு பாலங்களையும் கட்டினார்கள்.

கல்வயலைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு பெரிய பரந்தனில் புதிய பாதையின் அருகில் ஒரு காணி இருந்தது. அவர் அதனை விற்று விட்டு ஊரோடு போக விரும்பினார். ஆறுமுகத்தார் அந்தக் காணியை வாங்கி கணபதியின் பெயரில் எழுத விரும்பினார்.

“விசாலாட்சி, கணபதி பத்து வயதில் என்னுடைய கையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு வந்து, உழைக்கத் தொடங்கினவன்; இண்டு வரை தனக்

கெண்டு எதையும் எதிர்பாராது உழைக்கிறான். நாங்கள் அந்த காணியை அவன் பெயரில் வாங்குவோம்.” என்று விசாலாட்சியிடம் கேட்டார்.

விசாலாட்சியும் மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்தார். கணபதியின் பெயரில் காணி வாங்கி எழுதப்பட்டது.

21

யானை உணருக்குள் வந்து விட்டது; சிறுத்தைப் புலி வந்து ஆட்டுக்குட்டிகளைப் பிடித்தது என்று மனிதனும் விலங்குகளும் சந்திக்கும் சம்பவங்களை பத்திரிகைகள் எழுதுகின்றன. இதற்கு மனிதனின் தவறுகள் தான் காரணமா? அல்லது விலங்குகளின் தவறுகள் காரணமா? சிந்தித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு மனிதன்தான் இந்த முரண்பாடுகளுக்கு எல்லாம் காரணம் என்பது புரியும். திட்டமிடப்படாத காடழிப்பினால் விலங்குகள் வாழுகின்ற, உணவு தேடி உலாவித் திரிகின்ற காடுகள் யாவும் மனிதனால் அழிக்கப்பட்டு விட்டன. பின் அவை எங்கு தான் செல்வது? பொறுப்பானவர்கள் மிக விரைவில் தீர்வு காண வேண்டும்.

ஆதியிலும் காடு சார்ந்த இடங்களில் மனிதனும் விலங்குகளும் சந்திக்கும் நிலைமைகள் இருந்தன. இப்பொழுது போல பெரிய இழப்புக்கள் இல்லை; இயற்கைச் சமநிலை இருந்தது. காட்டுப் பிரதேசங்களில் வாழும் மக்களிடையே இந்தச் சந்திப்புக்கள் பற்றிய கதைகள் பல உண்டு.

ஒரு பெரிய வேட்டைக்காரன் இளைஞர்களின் வேட்டை பற்றிய அறிவை அறிய எண்ணினான். அவர்களைப் பார்த்து “ஒருவன் வேட்டைக்குப் போன போது பன்றி ஒன்றின் உறுமல் சத்தம் கேட்டு பதுங்கிப் பதுங்கி அதனைச் சுடுவதற்குச் சென்றான். ஒளித்திருந்து பன்றியைக் குறி பார்த்த போது, ஒரு கொழுத்த தனியன் பன்றி, மேலே ஒரு மரக்கிளையைப் பார்த்து உறுமுவுதைக் கண்டான். நன்கு அவதானித்த பொழுது மரக்கிளையில் சிறுத்தை ஒன்று பன்றியைப் பார்த்துச் சீறியபடி இருப்பதைக் கண்டான். எதனை வேட்டைக்காரன் சுடுவான்? “என்று கேட்டான்.

சிலர் “பன்றியை விடச் சிறுத்தை ஆபத்தானது. அதனால் அதைத் தான் சுடுவான்.” என்று பதிலளித்தனர். மற்றவர்கள் “தனியன் பன்றி மிகவும் ஆபத்தானது. ஆட்களை மூர்க்கமாகத் தாக்கிக் குற்றுயிரும் குறையுயிருமாக்கி விடும். அதனால் பன்றியைத் தான் முதலில் சுடுவான்.” என்றனர். வேட்டைக்காரன் சிரித்து “அவன் புத்திசாலியாக இருந்தால் சிறுத்தையைத் தான் முதலில் சுடுவான். கூடு பட்டதும் பன்றியைப் பார்த்துக் கோபத்துடன் பாயத் தயாராக இருந்த சிறுத்தை கடைசி முயற்சியாகப் பன்றி மேல் ஆக்ரோசமாகப் பாய்ந்து, அதைக் கவ்வியபடி உயிரை விடும். அதனால் பன்றியும் இறந்து விடும்.” என்றார்.

முருகேசர் முறைப்படி தனது உறவினர்கள், நண்பர்களான சில ருடன் வந்து ஆறுமுகத்தாரிடமும் விசாலாட்சியிடமும் நாட்சோறு கொடுப்பதற்கு ஏற்ற நாளைக் கூறி,

“நீங்கள் மாப்பிள்ளையுடன் காலையில் வந்து விடுங்கள். நாங்கள் எல்லா ஒழுங்குகளையும் செய்து வைத்திருப்போம்” என்று சொல்லி விடை பெற்றுச் சென்றார்.

தியாகர் வயலில் பெண்கள் எல்லோரும் கூடி நெல் அவித்தல், மா இடித்தல், பலகாரம் சுடுதல் என்று இரண்டு மூன்று நாட்கள் தடல்புடலாக இருந்தன.

கணபதி, மீனாட்சியைத் திருமணம் செய்வதற்கு எதிர்ப்புத் தெரி வித்தவர்களின் மனைவிகளும் சந்தோசமாக வந்து வேலைகளைச் செய்தனர். அவர்களது புருசன்மார் சிலர் முறுக்கிக் கொண்டனர். அதற்கு பெண்கள் எல்லோரும் ஒரே குரலில் “ஊரில் இருந்து நாங்கள் வன்னிக்கு வந்த முதல் நாளிலிருந்து விசாலாட்சி அக்கா

எங்களுக்குச் செய்த உதவிகளை நீங்கள் மறக்கலாம், நாங்கள் மறக்க முடியாது. அவர்களுக்குப் பதிலுக்கு உதவி செய்ய இதை விட்டால் வேறு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது.” என்று கூறிவிட்டு வந்து விட்டனர்.

நாட்சோறு குடுப்பித்து, பெண்ணையும் கையோடு அழைத்து வருவதற்காக ஏழு வண்டிகளில் கிராம மக்கள் புறப்பட்டனர். விசாலாட்சியின் தம்பிகள் இருவரும் வரவில்லை, அவர்களின் மனைவியர் வந்தனர்.

கணபதியின் நண்பர்களும் முத்தர் கணபதியும் வண்டில்களை ஓட்டிச் செல்லத் தயாராக இருந்தனர். ஆண்கள் யாவரும் வெள்ளை வேட்டி கட்டி தோளில் சால்வை போட்டிருந்தார்கள். சால்வை ஆண்களுக்கு ஒரு வித கம்பீரத்தைக் கொடுத்தது. கை, கால், முகம் கழுவும் போது துடைப்பதற்கு சால்வையைப் பயன்படுத்தினார்கள். வெய்யிலில் செல்லும் போது தலைப்பாகை கட்ட சால்வை உதவியது. இரவில் குளிரும் போது சால்வையைப் போர்வையாகப் போர்த்தினார்கள்.

குளித்து விட்டு வேட்டி கட்டி வந்த கணபதிக்கு, ஆறுமுகத்தார்தலைப்பாகை கட்டி விட, விசாலாட்சி திருநீறு பூசி, சந்தனப் பொட்டு வைத்து, அழகு பார்த்து நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். “என்றை ராசா, ஐயாவோடை போய் மருமகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வா. நான் இஞ்சை வரும் விருந்தாளியளுக்குச் சாப்பாடு செய்து வைத்துக் காத்திருப்பன். சந்தோசமாய் போய் வா அப்பன்” என்று கூறி விசாலாட்சி வழி அனுப்பி வைத்தாள்.

விசாலாட்சி என்று பெரிய பரந்தனில் காலடி வைத்தாளோ, அன்றிலிருந்து அவள் வெளி இடங்களுக்குப் போவதில்லை என்பதை அறிந்த ஆறுமுகத்தாரும் கணபதியும் அவளை வரச்சொல்லி வற்புறுத்தாது விடை பெற்றுச் சென்றனர். அவர்கள் சென்று வண்டிலில் ஏறியதும் உறவினர்களும் ஏறினர்.

ஏழு வண்டில்களும் அணி வகுத்து, எருதுகளின் கழுத்தில் இஸ்லாமிய வியாபாரிகளிடம் வாங்கிக் கட்டிய சலங்கைகள் ஒலிக்க வரிசையாக பளையை நோக்கிச் சென்றன. வண்டில்கள் ஓட ஓடக் கணபதியின் மனதில் நினைவுகளும் ஓடின.

மீனாட்சி வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்ட இரண்டு விடயங்களும் அவனது மனதில் காட்சியாய் விரிந்தன. தாயாரைப் போல அவளும்

மச்சம் சாப்பிடுவதில்லை. அதனால், அவனுக்கு ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. கந்தையனைக் கூட்டி வந்து தங்களுடன் வைத்திருப்பது அவனுக்கும் விருப்பம் தான்.

தன்னிடம் அவள் விநயமாகக் கேட்ட விதம் அவனுக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்கியது. எதையும் துணிச்சலாகக் கதைக்கும் மீனாட்சி, தம்பிக்காக தயங்கித் தயங்கிக் கதைத்தாள். தகப்பனும் தாயும் ஒன்றாக இருந்த சந்தர்ப்பத்தில் கணபதி, “மீனாச்சி கந்தையனையும் எங்களுடன் கூட்டி வந்து வைச்சிருப்பமா எண்டு கேட்டவள். நானும் சம்மதிச்சிட்டன் “ என்றான்.

அதற்கு ஆறுமுகத்தார், “கட்டாயம் கூட்டிக் கொண்டு வா. நாங்கள் குடிக்கும் கஞ்சியையோ கூழையோ அவனும் எங்களோடே சேர்ந்து குடிக்கட்டுமே.” என்றார். விசாலாட்சி புன்முறுவலுடன் “நாங்கள் தியாகர்வயலுக்கு வந்த போது மூன்று பேர் மட்டும்தான். மீனாட்சியும் பேரம்பலமும் பிறந்தாப் பிறகு ஐந்து பேர் ஆனம். மருமகள் மீனாட்சியும் கந்தையனும் வந்து விட்டால் ஏழு பேராய் ஆகிவிடும். வீடும் கலகலப்பாய் மாறிவிடும். கட்டாயம் கூட்டிக் கொண்டு வா” என்றான்.

தகப்பனும் தாயும் கந்தையனைக் கூட்டி வருமாறு சொல்லியதை நினைத்து மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்த கணபதிக்கு, மாமன்மாரை நினைத்துச் சிறிது கவலையும் ஏற்பட்டது. அவர்கள் தாயாரிடம் வந்து வாக்குவாதப்பட்டதை அறிந்து, “என்னம்மா? அவையளுக்கு ஏன் இவ்வளவு கோபம்?” என்று கேட்டான்.

“கணபதி, நீ கவலைப்படாதே. அவர்களின் அறிவு அவ்வளவுதான். எத்தனை நாட்களுக்குத் தான் கோபிப்பார்கள். கலியாணம் முடிய எல்லாம் சரி வரும்” என்று தாயார் கூறியிருந்தாள்.

பழைய நினைவுகளில் மூழ்கியிருந்த கணபதி வண்டில்கள் நிற்பதைக் கண்டு சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். வண்டில்கள் எல்லாம் முருகேசர் வீட்டு வாசலில் நின்றன. முருகேசரும் உறவினர்களும் “வாருங்கோ, வாருங்கோ” என்று வரவேற்றபடி விரைந்து வந்தனர்.

எல்லோரும் நேரே கிணற்றுக்குச் சென்று கை கால் கழுவி விட்டு வீட்டுக்குள் சென்றனர். வீட்டுக்கு முன்னால் ஒரு சிறிய பந்தல் போடப்பட்டிருந்தது. பந்தலுக்கு வெள்ளை கட்டியிருந்தார்கள். பனை ஓலைப் பாய்கள் விரிக்கப்பட்டிருந்தன. எல்லோரும் சென்று

அமர்ந்தார்கள். முருகேசரின் உறவுக்காரப் பெண்கள் எல்லோருக்கும் பாலத் தேநீர் கொடுத்தனர். சரியான நேரம் வர கணபதியை அழைத்து நிறைகுடத்தின் முன் இருத்தி விட்டு, மீனாட்சியைக் கூட்டி வரும்படி முத்தர் சொல்ல, பெண்கள் மீனாட்சியை அழைத்து வந்தனர்.

வரும் போது மீனாட்சி தனது பெரிய கண்களால் நிமிர்ந்து ஒருமுறை கணபதியைப் பார்த்தாள். ஒரு கணம் புன்னகை தோன்றி மறைந்தது. மீனாட்சி பதுமை போல நடந்து வந்து தலை குனிந்தபடி கணபதியின் அருகில் இருந்தாள். சேலை கட்டி வந்த மீனாட்சியைக் கணபதியும் பார்த்தான், பார்த்தவன் மீனாட்சியின் வடிவைக் கண்டு திகைத்துப் போனான்.

முத்தர் நிறைகுடத்தின் மேலிருந்த மஞ்சல் கயிற்றை எடுத்துக் கொடுக்க, கணபதி ஒரு பரவச நிலையில் மீனாட்சியின் கழுத்தில் கட்டினான்.

பெண்கள் தலைவாழை இலையில் உணவைப் படைத்தனர். கணபதி முதலில் சாப்பிட, அதே இலையில் மீனாட்சியும் சாப்பிட்டாள். பின்னர் வந்தவர்களுக்கு எல்லாம் பந்தியில் சாப்பாடு வழங்கப்பட்டது.

நாட்சோறு கொடுத்தல் சந்தோசமாக நடந்து முடிந்தது. முத்தர் எல்லோரையும் புறப்படுத்தி கூற எல்லோரும் வெளிக்கிட்டனர். கணபதி முதலில் மீனாட்சியைக் கையைப் பிடித்து வண்டிலில் ஏற்றினான். பின்னர் கந்தையனைக் கூப்பிட்டு ஏற்றி விட்டுத் தானும் ஏறினான். முருகேசரும் உறவினர்களாக மூன்று வண்டில்களில் வந்தனர். பத்து வண்டில்களும் பெரிய பரந்தனை நோக்கி விரைந்தன. பிரயாணத்தின் போது கணபதி கந்தையனிடம் ஊர்களின் பெயர்களைக் கூறினான்.

மீனாட்சியும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று அவனுக்குத் தெரியும். ஆனையிறவுப் பாலம் வந்த போது முன்பு எருதுகள் அதன் மேல் ஏறப் பயந்த கதையைச் சொன்னான். பெரிய பரந்தன் காட்டைக் கடக்கும் போது, அந்த காட்டில் தான் சிறுத்தைகள் உலாவுவதாகச் சொன்னான். அப்போது அவனுக்கு ஆறுமுகத்தார் தன்னைப் பத்து வயதில் கூட்டி வந்தது நினைவிற்கு வந்தது. இன்று அவன் பன்னிரண்டு வயதில் கந்தையனைக் கூட்டிச் செல்கிறான். 'ஐயா தன்னை வளர்த்தது போலை தானும் கந்தையனை வளர்க்க வேணும்' என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டான்.

மாப்பிள்ளை பொம்பிளையை விசாலாட்சி உறவினர்களுடன் சேர்ந்து வரவேற்றாள். கணபதி மீனாட்சியியுடன் தகப்பன், தாய் இருவரது கால்களிலும் விழுந்து வணங்கினான். கணபதியின் நண்பர்கள் காட்டுத்தடிகளால் கொட்டகை அமைத்து, படங்கினால் கூரை போட்டிருந்தார்கள்; வெள்ளை கட்டியிருந்தார்கள். விருந்தினர்கள் யாவரும் பாய்களில் இருந்தனர். சிறிது நேர ஓய்வின் பின்னர் பந்தியில் எல்லோரையும் இருத்திச் சாப்பாடு வழங்கப்பட்டது. கணபதியின் மாமன்மார் தயங்கித் தயங்கி வந்து இரண்டாம் பந்தியில் இருந்து சாப்பிட்டு விட்டு, விசாலாட்சியிடம் ஒன்றும் கதைக்காமல் சென்றுவிட்டனர். மூடல்ப் பெட்டிகளில் பலகாரங்கள் வைத்து மூடப்பட்டிருந்தது.

எல்லோருக்கும் வெற்றிலை பாக்கு வழங்கப்பட்டது. சாப்பிட்டு விட்டு சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்த பின்னர் முருகேசரும் உறவினர்களும் விடை பெற்றனர். விசாலாட்சி பலகாரப்பெட்டியை கொண்டு வந்து கொடுத்தார். வெளிக்கிட முன்பு முருகேசர் கந்தையனைக் கூப்பிட்டு “கந்தையா, அத்தான் அக்கா சொல்லுறதைக் கேட்டு நடக்க வேணும். பெரியாட்களிட்டை மரியாதையாக இருக்க வேணும்.” என்று கூறினார்.

பந்தியில் மற்றவர்களுக்கு உணவு பரிமாறப்பட்ட போது, கட்டாடியார், சீவல்தொழிலாளி, சிகையலங்கரிப்பவர், யாவருக்கும் அதே பந்தியில் ஒரு பக்கத்தில் இருத்தி உணவு பரிமாறப்பட்டது. அவர்கள் வெளிக்கிடும் போது விசாலாட்சி கடகங்களில் நிறையச் சோறு, கறிகள், பலகாரம் போட்டு, இலைகளால் மூடிக் கொடுத்து விட்டாள்.

பெண்கள் யாவரும் மீனாட்சியைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். மீனாட்சியும் அவர்களுடன் நீண்ட நாட்கள் பழகியவள் போன்று சந்தோசமாகக் கதைத்தாள். கறுப்பாக இருந்தாலும் மிக அழகாக இருந்த அவளை, அவளின் அழகுக்காக மட்டுமல்லாது, அவள் எல்லோருடனும் அன்பாகப் பேசிப்பழகும் நல்ல குணத்திற்காகவும் தான் கணபதி விரும்பியிருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்தனர்.

முத்தரின் மனைவி, மாமன்மாரின் மனைவியர், பொன்னாத்தை முதலியவர்களைப் பற்றி கணபதி கூறியிருந்ததால் அவர்களை விசாரித்து அறிந்து முறை சொல்லியே அவர்களுடன் கதைத்தாள். பெண்கள் யாவருக்கும் மீனாட்சியை நன்கு பிடித்து விட்டது.

வந்து இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குள் மீனாட்சி, விசாலாட்சியிடமிருந்து சமையல் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டாள். முடிந்த அளவு மற்ற வேலைகளையும் தானே செய்தாள்.

விசாலாட்சிக்கு வேலைகள் எதுவும் செய்யாமல் இருக்க முடியவில்லை. மீனாட்சி அவளிடம், “மாமி, நான் வந்துவிட்டன், நீங்கள் இவ்வளவு நாளும் வேலை செய்தது போதும். இனி நீங்கள் ஆறுதலாக இருங்கள்.” என்று சொல்லி விட்டாள்.

கோவில்கள், விசேசங்களின் போது ஊரவர்கள் வீடுகளுக்குப் போய் உதவி செய்தல் தவிர வேறு எங்கும் போகாத, விசாலாட்சி இப்போது மாலை நேரங்களில் எல்லோர் வீடுகளுக்கும் போய் வந்தாள். “மீனாட்சி என்னை ஒரு வேலையும் செய்ய விடுறாள் இல்லை.” என்று முக மலர்ச்சியுடன் அவர்களிடம் சொல்லும் போதே மருமகளிடம் அவளுக்கு உள்ள அன்பை யாவரும் புரிந்து கொண்டனர்.

கந்தையனைப் படிப்பை நிறுத்தி அழைத்து வந்தது கணபதிக்கு கவலையாக இருந்தது. தங்கை மீனாட்சியும் பள்ளிக்கூடம் போகாமலிருக்கிறாள். முத்தர் கணபதி எழுத, வாசிக்க, கணக்குகள் பார்க்க சொல்லிக் கொடுக்கிறான் தான். பெரிய பரந்தனிலும் செருக்கனிலும் சில பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் போறதில்லை. குஞ்சுப் பரந்தன் பிள்ளைகள் அனைவரும் ஊரில் தங்கி சங்கத்தானைப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கின்றனர்.

எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் அந்த வசதி இல்லை. முத்தர் கணபதியுடனும் நண்பர்களுடனும் கணபதி இதைப்பற்றிக் கதைத்திருந்தான். ஒருநாள் பறங்கியர் வந்த போது கணபதி, “செஞ்சோர், எங்கடை ஊர்ப் பிள்ளைகள் படிக்க என்ன செய்யலாம்?” என்று கேட்டான்.

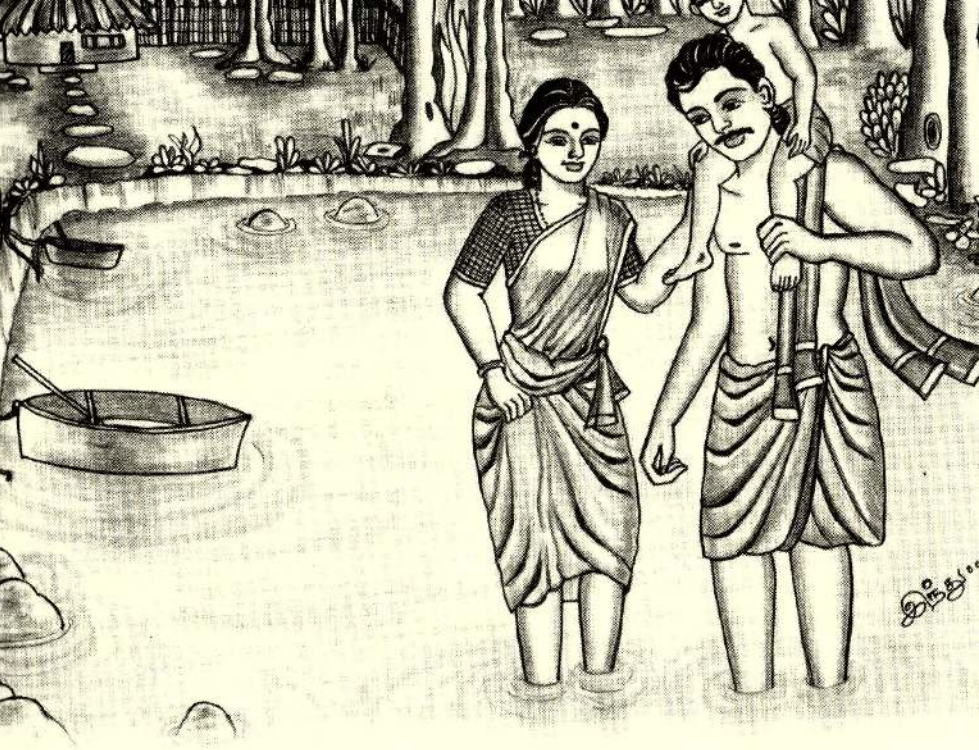
பறங்கியர், “எல்லா ஊருக்கும் ஒரு பள்ளிக்கூடம் வேணும்; உங்கடை மூன்று ஊரிலும் கொஞ்சப் பிள்ளைகள் படிக்கிறேல்லைப் போலை இருக்குது. நீ இதைப்பற்றி ஒரு கடிதம் எழுதி ‘கவர்மென்ட் ஏஜன்ட்’ (Government Agent) இடம் நேரே கொடு. நீ தமிழ்ப் பாஷையிலை எழுது, அவருக்கு விளங்கப்படுத்த ஆட்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் வாசித்துக் காட்டுவார்கள். இப்ப இருக்கிற ‘கவர்மென்ட் ஏஜென்ட்’ நல்லவர்” என்று கணபதியிடம் சொன்னார். கடிதம் எழுதும் முறையையும் பறங்கியர் சொல்லிக் கொடுத்தார்.

தோழர்களுடன் கணபதி கதைத்த போது பறங்கியர் சொன்னது போல 'கவர்மென்ட் ஏஜென்ற்' இற்கு கடிதம் எழுதி மூன்று கிராம மக்களிடமும் கையெழுத்து வாங்கும் பொறுப்பை முத்தர் கணபதியும் சில தோழர்களும் ஏற்றனர்.

அவர்கள் சொன்னதைப் போல முத்தர் கணபதியும் தோழர்களும் கடிதம் எழுதி, ஊரவர்களிடம் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு வந்து கணபதியிடம் கொடுத்தனர். அதில் கையெழுத்துக்களை விட கைவிரல் அடையாளங்களே கூடுதலாக இருப்பதைக் கண்ட கணபதி கவலையடைந்தான்.

கணபதி தோழர்களுடன் யாழ்ப்பாணம் போய், 'கவர்மென்ட் ஏஜென்ற்' இடம் நேரில் அந்த விண்ணப்பத்தைக் கொடுத்தான். மொழி பெயர்ப்பவர் வாசித்துச் சொல்லக் கேட்ட 'கவர்மென்ட் ஏஜென்ற்', கையெழுத்துகளுக்குப் பதிலாக கைவிரல் அடையாளங்கள் கூடுதலாக இருப்பதைக் கண்டு, அவர்களின்மேல் கருணை கொண்டார்.

“கணபதி, நீ போ, எங்கடை அதிகாரி வந்து உங்கடை ஊரைச் சுற்றிப் பார்த்து, உங்களோடை கதைப்பார். அவர் திருப்திப்பட்டால் உங்களுக்கு பள்ளிக்கூடம் வரும்.” என்று கூறினார். ஊர் திரும்பிய கணபதியும் தோழர்களும் அதிகாரி எப்போது வருவார் என்று காத்திருந்தார்கள்.

22

தென்னிந்தியாவிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு வியாபாரம் செய்ய வந்த செட்டிமார், சுட்டீவில் நெல் வேளாண்மை செய்யக் கடிய நிலம் உள்ளது என்று அறிந்து, அங்கு வந்து கடல் நீர் உட்கா வண்ணம் பெரிய வரம்புகளை அமைத்து விவசாயம் செய்தார்கள். செட்டிமார் அமைத்த வரம்புகள், அவர்கள் நெல் வேளாண்மை செய்ததற்குரிய சாட்சியாக இன்றும் உள்ளன. செட்டிமார் கடற்கரையில் ஒரு பிள்ளையார் கோவிலை அமைத்து வழிபட்டு வந்தார்கள். அவர்கள் இந்தியாவிற்குச் சென்ற போது யாவற்றையும் கைவிட்டுச் சென்றார்கள்.

பிள்ளையார் கோவிலுக்காகக் கட்டிய கொட்டில் சிதிலமடைந்து விட்டது. 1880 ஆம் ஆண்டளவில் முதலிச்சின்னரும் அவரது சகோதரர்களும், மீன் பிடிக்கக் கச்சாய்த் துறையிலிருந்து தோணியில் புறப்பட்டார்கள். கடுமையாக வீசிய காற்றினால் அவர்களது தோணி சுட்டீவுக் கரையில் ஒதுங்கியது. காற்றின் வேகம் குறைய அவர்கள் சிதிலமடைந்த கோவிலைக் கண்டார்கள்.

முதலிச்சின்னரும் சகோதரர்களும் கரையில் இறங்கி ஆராய்ந்த போது பிள்ளையார் கோவிலைக் கண்டனர். தாங்கள் வணங்கும் பிள்ளையார் தான் தங்களைக் கரைக்கு அழைத்து வந்து, தனது நிலையைக் காண வைத்தார் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட அவர்கள், கச்சாயிலிருந்து கிடுகு, பனைமரம் முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்து, கோவிலைத் திருத்தி, அங்கிருந்து வந்து ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும், விளக்கு வைத்து, பூசை செய்து வழிபட்டு வந்தார்கள்.

அவர்களுக்கு பின்னர் அவர்களின் பிள்ளைகள் பூசை செய்தார்கள். பூசையை ஒழுங்காகச் செய்ய எண்ணிய சின்னர் முருகேசு, அவரின் தம்பியாரான பரமர் கந்தையா (சுழியர்), பரமர் கணபதிப் பிள்ளை (ஓணார்) என்பவர்கள் செருக்கனில் காணியை வெட்டி, நெல் வேளாண்மை செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

செருக்கனில் அவரது உறவினர்கள், பிடித்த மீன்களைக் காய வைத்து, கருவாடாக்கவும், நெல் விதைப்பதற்கும் முன்பே பூநகரியால் வந்து குடியேறி இருந்தனர். முருகேசர் இறந்த பிறகு, அவரது மகன் செல்லத்துரை (1929 ஆம் ஆண்டில் பிறந்தவர்) முருகேசரின் தம்பி முறையினரான கந்தையா, கணபதிப்பிள்ளை, ஆகியோருடன் இருந்து வளர்ந்தார். சிறிய தந்தைமாருடன் வாழ்ந்த செல்லத்துரை வளர்ந்த பின்னர், அவர்களுடன் சேர்ந்து பூசை செய்து வந்தார்.

ஆனி மாதப் பொங்கல் பக்தர்கள் சூழ இன்று வரை சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. செட்டிமார் தொடங்கிய கோவில் என்பதால் வாரிச்செட்டி மடப் பிள்ளையார் கோவில் என்று அழைப்பதாகச் செல்லத்துரை அண்ணாவியார் கூறினார்.

கணபதி - மீனாட்சியின் இல்லற வாழ்வு மிக மகிழ்ச்சியாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. விசாலாட்சியின் தம்பிமார் வயல் வேலை சம்பந்தமாக தியாகர் வயலுக்கு வந்து ஆறுமுகத்தாருடன் நின்றபடி கதைத்து விட்டுச் சென்று விடுவார்கள்.

தனது மாமியாருடன் அவர்கள் கதைக்காமல் போனதை அவ தானித்த மீனாட்சி, அடுத்தமுறை அவர்கள் வந்து நின்று கதைத்த பொழுது, “பெரிய மாமா, சின்ன மாமா, ஏன் நின்று கதைக்கிறியள். உள்ளே வந்திருந்து கதையுங்கோ. நான் தேத்தண்ணி போடுறன்,

குடிச்சிட்டுப் போகலாம்” என்று உரிமையுடன் கூறி விட்டு, தேநீரும் கொண்டு வந்து விட்டாள்.

அவர்கள் மறுக்க முடியாமல் மீனாட்சி விரித்த பாயில் இருந்து தேநீரைக் குடித்தார்கள். விசாலாட்சி ஒரு புன்சிரிப்புடன் மருமகளின் செய்கையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர்கள் போகும் போது மீனாட்சியைப் பார்த்து, “பிள்ளை, தேநீர் நல்லாயிருந்தது” என்று கூறி விட்டு, விசாலாட்சியிடம் வந்து தயங்கித் தயங்கி “அக்கா, போட்டு வாறம்” என்று சொல்லிச் சென்றார்கள். ஆறுமுகத்தார் விசாலாட்சியைப் பார்த்துச் சிரித்தார். அவர்களுக்கு பெரிய நிம்மதியாக இருந்தது.

கணபதிக்குச் சந்தோசமாக இருந்தாலும் மீனாட்சியிடம், “உனக்கு என்னை விட உன்னை மாமா, மாமி, மச்சாள், மச்சானில் தான் பாசம் கூட. நீ என்னைப்பற்றி யோசிக்கிறேல்லை” என்று வம்புக்கிழுப்பான். அவள் “உங்களுக்கு நான் என்ன குறை வச்சனான்” என்று சினுங்குவாள்.

கணபதி, “மீனாட்சி நான் சும்மா தான் சொன்னனான்.” என்று சமாளிப்பான். கணபதி, தன்னை ஐயா எப்பிடித் தனக்கு வேலைகளைப் பழக் கினாரோ, அதே மாதிரி, கந்தையனைக் கூட்டிச் சென்று தன் னுடன் சேர்ந்து வேலைகளைச் செய்யப் பழக்கினான்.

மீனாட்சி மாமியாருடன் பிள்ளையார் கோவிலுக்கும் காளி கோவிலுக்கும் வெள்ளிக்கிழமைகளில் போவாள். முத்தர் கணபதி சொல்லும் கதைகளைக் கேட்க மீனாட்சியும் போவாள். மீனாட்சி வந்த பிறகு கோவிலில் கதை கேட்கும் பெண்கள் தொகை கூடியது. அவர்கள் வராவிட்டாலும் மீனாட்சி அவர்களின் வீட்டிற்குப் போய்க் கூட்டி வந்து விடுவாள். அவளுக்கு அநேகமான கதைகள் தெரிந்திருந்தன.

முத்தர் கணபதியிடம் அவள் கேட்கும் கேள்விகளால் அவன் திக்கு முக்காடிப் போவதும் உண்டு. முத்தர் கணபதி தனக்கு நன்கு தெரிந்தாலும் மீண்டும் ஒருமுறை புத்தகத்தை வாசித்து விட்டுத்தான் வருவான். மகாபாரதக் கதை சொல்லும் போது, துரோணர் இளவரசர்களுக்கு வில்வித்தை பழக்கும் போது தூர நின்று அவதானித்த வேடர் குலத்தைச் சேர்ந்த ஏகலைவன், அருச்சுனனைப் போலச் சிறந்த வில் வீரனாக இருந்தான். அதனைக் கண்டு, அவனது வலது கைப் பெருவிரலை குரு தட்சணையாகக் கேட்ட இழிவான செயலைப் பற்றி அவள் கேட்கும் போது, தனது வாத்தியார் சொன்ன

பதிலைக் கூறினாலும், முத்தர் கணபதிக்கும் துரோணர் செய்தது பிழையாகவே தோன்றும். கணபதியிடம் “எனக்கு நல்லாய் தெரிந்த கதைகளையும், மீனாச்சி அக்கா வரத் தொடங்கின பிறகு வாசித்து விட்டுத்தான் வாறனான். எனக்கும் திருப்பித் திருப்பி வாசிக்கப் புதுப்புது விசயங்கள் தெரியுது.” என்று சொல்லுவான்.

“நீங்கள் பள்ளிக்கூடம், பள்ளிக்கூடம் எண்டு அதே யோசனையாய்த் திரியிறியள். என்னை ஒரு இடமும் கூட்டிக் கொண்டு போறேல்லை.” என்று மீனாட்சி வம்புக்காக, ஒரு நான் குறைபட்டுக் கொண்டவள் போல நடத்தாள்.

கணபதி, “மீனாச்சி, நானும் கந்தையனும் படிப்பை நிப்பாட்டினது பள்ளிக்கூடம் இல்லாததாலைதான். என்றைஐயா தன்ரை அனுபவங் களை எனக்குச் சொல்லித் தந்தவர். அதாலை நான் நல்லாய் இருக்கிறன். அவரை மாதிரி எல்லாரும் இல்லைத் தானே. என்றை தங்கச்சி பள்ளிக்கூடம் போகாமல் இருக்கிறாள். பேரம்பலமும் படிக்க வேணும். அவர்கள் மட்டும் இல்லை, செருக்கனிலையும் பெரிய பரந்தனிலையும் கன பிள்ளையள் படிக்காமல் இருக்கினம். பள்ளிக்கூடம் ஒன்று வந்தால் நல்லது தானே.” என்றவன், அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை சுட்டதீவுப் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போவதற்கு ஒழுங்கு செய்து விட்டான்.

மீனாட்சி கண்டி வீதியால் வந்தபடியால் சுட்டதீவுக் கோவிலுக்குப் போனதில்லை. மாமியாரும் கணபதியும் மீசாலையால் தோணியில் வந்து இறங்கியதும், சுட்டதீவுக் கோவிலில் கும்பிட்டதை மீனாட்சி அறிந்திருந்தாள். அவள் சொல்லாவிட்டாலும் அங்கு போக அவள் விரும்புறாள் என்பது கணபதிக்குத் தெரியும்.

ஆறுமுகத்தார், விசாலாட்சி, முத்தர், அவரின் மனைவி, முத்தர் கணபதி, பொன்னாத்தையும் அவளின் கணவனும் மகனும், கணபதி, மீனாட்சி, கணபதியின் தோழர்கள் எல்லோரும் பொங்கல் பானை, பொங்குவதற்குரிய சாமான்கள் எல்லாவற்றையும் மூன்று வண்டில் களில் ஏற்றிக் கொண்டு காட்டு வழியால் போனார்கள்.

காட்டு வழியால் போகும் போது கணபதி முதன் முதல் வந்த போது பார்த்த காட்சிகள் எல்லாவற்றையும் மீனாட்சியும் பார்த்தாள்.

கணபதியிடம், “எனக்கு ஒரு மான் குட்டியும் ஒரு மயில் குஞ்சும் பிடித்துத் தாருங்கோ. நான் கவனமாக வளர்ப்பன்.” என்று கேட்டாள்.

அதற்கு கணபதி “எங்கடை ஆக்கள் எல்லாத்தையும் வளர்த்துப் பாத்திட்டினம். மான் குட்டிகள் சில நாட்கள் வளரும். ஆனால் தங்கடை கூட்டத்தை விட்டுப் பிரிந்த ஏக்கத்தை மறக்கமாட்டுதுகள். அந்த ஏக்கத்திலேயே செத்துப் போகும்.

மயில் முட்டைகளைக் கொண்டு வந்து கோழிகளில் அடைவைப் பினம். பொரித்த மயில் குஞ்சுகள் கொஞ்ச நாள் கோழியையே தாயென்று நம்பி வளரும். வளர்ந்த பின்னர் மயில்க் கூட்டத்தைக் கண்டதும் அவையோடை பறந்து போய் விடும். குழு மாடுகள் மட்டும் பட்டி மாடுகளோடை சேர்ந்து வாழப் பழகிவிடும். மான், மயில் களைக் காட்டிலையே வளர விடுறது தான் சரி.” என்றான்.

அடர்ந்த காட்டினூடாக போன வண்டில்கள், இப்போது தாழை, கள்ளி, நாகதாளி, குடல்வேல், கற்றாழை முதலிய தாவரங்கள் இருந்த பற்றைக் காடுகளினூடாகச் சென்றன. தாழம்பூக்கள் வாசனை வீசின. மீனாட்சி அவற்றிற்கு ஆசைப்பட்டாள். தாழம்பூ வாசனைக்கு நாகபாம்புகள் வந்து இருக்கும், அதனால் மற்றவர்களை வண்டிலால் இறங்க விடாமல், கணபதி தான் இறங்கி மிகவும் கவனமாக அவற்றைப் பிடுங்கி மீனாட்சி, கந்தையன், சின்ன மீனாட்சி, தன்ரை அம்மா எல்லாருக்கும் கொடுத்தான். மீனாட்சி தாழம்பூக்களை முகர்ந்து பார்த்துவிட்டு “அருமையான வாசம்” என்றான்.

மேலும் சென்ற போது பார்த்த நாகதாளிகளில் செந்நிறமான பழங்கள் காணப்பட்டன. நாகதாளிப் பழங்கள் மிகவும் சுவையானவை. அவற்றைப் பிடுங்குவதற்கு முட்கள் தடையாக இருந்தன. குரங்கு ஒன்று ஒரு வளர்ந்த மரத்தின் கிளையை வாலால் சுற்றிப் பிடித்தபடி, பின் கால்களாலும் அந்த கிளையை பற்றிக் கொண்டு தலை கீழாகத் தொங்கியவாறு முன் கால்களால் நாகதாளிப் பழத்தைப் பிடுங்கிச் சாப்பிட்டது.

அதைப் பார்த்த மீனாட்சியும் சின்னமீனாட்சியும் கந்தையனும் கை தட்டிச் சிரித்தார்கள். பற்றைக் காடுகள் முடிய வெள்ளை மணல்கள் தோன்றின. மணற்பரப்பின் நடுவே பிள்ளையார் கோவில் இருந்தது. பூசாரியார் அவர்களை வரவேற்றார். எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாக பொங்கினார்கள். பூசாரியார் அவற்றைச் சாமிக்குப் படைத்து, தீபம் காட்டி, பூசை செய்ய எல்லோரும் கும்பிட்டார்கள். பூசாரியார் கொடுத்த திருநீற்றைப் பூசி, சந்தனப் பொட்டு வைத்து, அவர் கொடுத்த பிரசாதங்களை வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

மீனாட்சி, மாமியாரும் கணபதியும் முதன் முதல் வந்து இறங்கிய துறைமுகத்தைப் பார்க்க விரும்பினாள். பெரியவர்களைக் கோவிலில் ஆறுதலாக இருக்க விட்டு விட்டு, மற்றவர்கள் நடந்து கடற்கரையை அடைந்தார்கள்.

துறைமுகத்தில் கரையில் நட்பிருந்த மரக்கட்டைகளில் கயிறுகளால் கட்டப்பட்ட தோணிகள் சில கடல் அலைகளினால் ஆடிக் கொண்டிருந்தன. தோணிகளின் மேல் ஆலாப் பறவைகள் வந்து, இருந்து சிறகை விரித்துக் கொத்தியபடி இருந்தன.

கடற்கரையில் முத்தர் கணபதி சின்னமீனாட்சிக்கும் கந்தையனுக்கும் மணல் வீடு கட்டிப் பழக்கிக் கொண்டிருந்தான். கணபதி பேரம்பலத்தைத் தோளில் வைத்தபடி, மீனாட்சியுடன் கடலுக்குள் இறங்கி முழங்கால் அளவு தூரத்திற்கு நடந்து சென்றான். மீனாட்சி ஒரு கையால் சேலையை உயர்த்திப் பிடித்தபடி மறு கையால் கணபதியின் தோளைப் பிடித்துக் கொண்டு சேர்ந்து நடந்தாள்.

மீன் குஞ்சுகள் அவள் காலைக் கடித்தன. அவள் கூச்சத்தினால் சிரித்துக் கத்தியபடி துள்ளிக் குதித்தாள். அவளுக்கு எல்லாமே புதிய அனுபவங்களாக இருந்தன.

அடுத்த நாள் கணபதி முதல் வேலையாக இவ்விரண்டு பொச்சு மட்டைகளை ஒன்றாக இணைத்துக் கூடுகள் போலக் கட்டி, வீட்டின் பல பகுதிகளில் மழைத் தூவானம் படாத இடத்தில் தொங்க விட்டான். இரண்டு மூன்று நாட்களில் அடைக்கலம் தேடுவதைப் போல, சிட்டு குருவிகள் வந்து குடியேறி விட்டன. ஆண் குருவிகள் பெரிதாகவும் முகத்தில் கரும் அடையாளத்தோடும், பெண்குருவிகள் சிறிதாகவும் அழகானவையாகவும் இருந்தன.

மீனாட்சி காலமையும் பின்னேரமும் அவற்றிற்கு அரிசிக் குறுணிகளைப் போட்டு, அவை தமது சிறிய சொண்டுகளால் கொத்தித்தின்னும் அழகைப் பார்த்து இரசிப்பாள். அவற்றைச் 'சிட்டுக்குருவிகள்' என்று அழைக்காமல் 'அடைக்கலம் குருவிகள்' என்றே அழைப்பாள். அவள் சிட்டுக் குருவிகளுடன் கதைப்பதைப் பார்த்த கணபதி "மீனாட்சி, உன்னைப் பார்க்கவும் சிட்டு குருவி மாதிரித்தான் இருக்கு." என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

ஒருநாள் முருகேசர் பிள்ளைகளைப் பார்க்க வந்தார். வரும் போது வண்டிலில் தேங்காய்களும் தேங்காய் எண்ணையும் கொண்டு வந்தார். முகத்தில் தாடியுடன் கொஞ்சம் சோர்வாகக் காணப்பட்டார்.

கந்தையன் ஓடிப் போய் “ஐயா” என்று கட்டிப் பிடித்தவன், “நான் எருதுகளை அவிட்டுக் கட்டுவன், நீங்கள் உள்ளூக்கை போங்கோ” என்று சொல்லிச் சாமான்களை இறக்கி வைத்து, வண்டிலை நிழலில் நிறுத்தி, எருதுகளை அவிழ்த்துக் கொண்டு போய் வாய்க்கால் கரையில் கட்டினான். பளையில் புற்களைத் தேடித் தேடி மேய்ஞ்சு எருதுகள், வன்னியின் பசுமையான புற்களைக் கண்டதும் ‘அவக்’, ‘அவக்’ என்று மேய்ந்தன.

முருகேசரை ஆறுமுகத்தார், விசாலாட்சி, கணபதி எல்லோரும் முகம் மலர்ந்து வரவேற்றார்கள். வந்தாரை வாழ வைக்கும் வன்னி அல்லவா.. வந்தவர் சம்பந்தியும் கூட. மீனாட்சி தேநீர் ஆற்றி வந்து கொடுத்தாள்.

தகப்பனை அந்தக் கோலத்தில் பார்க்க வந்த அழகையை அவள் அடக்கிக் கொண்டாள். “என்ன ஐயா உங்கடை கோலம்?” என்ற வளக்கு அவளை அறியாமலே கண்ணீர் வந்தது. முருகேசர், “எனக்கு என்ன குறை அம்மா. நான் நல்லாய் தானே இருக்கிறன்” என்றார்.

ஆறுமுகத்தார் “வராதவர் வந்திருக்கிறீங்கள். ஒரு கிழமை எங்க ளோடை நின்று விட்டுத் தான் போக வேணும்” என்று மறித்து விட்டார். மீனாட்சியை சைவக் கறிகளுடன் சமைக்கச் சொல்லிய ஆறுமுகத்தார், மரை வத்தல் கறியைத் தானே காய்ச்சினார். எப்பவே னும் கள்ளுக் குடிக்கும் ஆறுமுகத்தார், அன்று முருகேசருக்காக ஒரு முட்டி பனங்களும் எடுப்பித்து விட்டார்.

சமையல் முடியுமட்டும் சம்பந்திகள் இருவரும் ஒரு பூவரசமர நிழலில் இருந்து கதை பேசிக் கள்ளுக் குடித்தார்கள். நீண்ட நாள்களின் பின்னர் மகளின் சமையலையும் மரை வத்தல் கறியையும் நன்கு சுவைத்துச் சாப்பிட்ட முருகேசர், தலைவாசலில் மீனாட்சி விரித்த பாயில், தலைக்கு அணையாக அவள் மடித்து வைத்த சாக்கில் தலை வைத்தபடி நிம்மதியாகப் பொழுது சாயும் வரை நித்திரை கொண்டார்.

முருகேசர், ஒரு நாலு முழ வேட்டியையும் ஒரு மாற்று வேட்டியையும் மட்டும் கொண்டு வந்திருந்தார். அவை ஒரு கிழமையென்ன ஒரு மாதம் நின்றாலும் அவருக்குப் போதும். கட்டிய வேட்டியையும் நாலு முழத்தையும் குளிக்க முன்னம், சால்வையை கட்டிக் கொண்டு தோய்த்துக் காய வைத்து விடுவார். குளித்தாப்பிறகு

நாலு முழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு சால்வையை அலம்பிவிடுவார். அந்தக் கால ஆண்கள் தாமே தங்கள் உடுப்புக்களைத் தோய்த்துக் கொள்வார்கள். தங்கள் மனைவி, மகள் தோய்க்க வேணும் என்று நினைப்பதில்லை.

“நீங்கள் இஞ்சை கனநாள் நிண்டால் தோட்டத்துக்குத் தண்ணீர் இறைக்கிறது ஆர்” என்று மீனாட்சி கேட்டாள். அதற்கு அவர் “மீனாச்சி, நீயும் கந்தையனும் இருக்கேக்கை நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். நான் இறைக்காமல் வேலை என்று போனால் நீங்கள் இறைப்பீங்கள். ஆடு, மாடு வராமல் பாப்பீங்கள். நாங்கள் ஒரு நாளும் மரக்கறி வாங்கிறேல்லை. இந்த முறையும் நல்ல தோட்டம். ஒரு நாள் நான் தேங்காய் கொண்டு சந்தைக்குப் போக, மாடுகள் வந்து எல்லாத்தையும் திண்டிட்டுப் போட்டுதுகள்.” என்றவர், “நீங்கள் நெடுக எனக்கு காவலிருக்கேலுமே. சிறகு முளைச்சால் பறக்கத்தானே வேணும்.” என்றார்.

தொடர்ந்து “பிள்ளை, எங்கடை முத்தத்து மாவிலை இந்த முறை நிறைக் காய். முற்றினாப் பிறகு பிடுங்கிக் கொண்டு உங்களிட்டை வரலாமென்று தான் இருந்தனான். அதையும் போன கிழமை குரங்குகள் வந்து, புடுங்கி நாசமாக்கியிட்டுதுகள்.” என்றார். தகப்பனின் கஷ்டங்களைக் கேட்க மீனாட்சிக்குச் சரியான கவலையாய்ப் போய் விட்டது.

கந்தையன் தகப்பனை காட்டில் இருந்த தங்களின் காலைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய்க் காட்டினான். “ஐயா, எனக்கு இப்ப பசுக்களிலை பால் கறக்கத் தெரியும்” என்றான். தான் அத்தானுடன் போய் எல்லா வேலையும் பழகுவதைச் சொன்னான்.

கந்தையன் “ஐயா, உங்களுக்கொண்டு தெரியுமே. எங்கடை அத்தானுக்குக் கோபமே வராது. எல்லாத்துக்கும் வாய்க்குள்ளை ஒரு சிரிப்புத் தான். எங்களை எண்டில்லை, ஒருத்தரையும் கோபிக்க மாட்டார்.” என்றான்.

மகளும் மகனும் சந்தோசமாய் இருக்கிறதைக் கேட்ட முருகேசருக்குப் பெரிய நிம்மதியாய் இருந்தது. ஆறுமுகத்தாருடன் எல்லா இடங்களுக்கும் போய் வந்தது, தனது மருமகனை ஊர்ச் சனம் மதிப்பாகக் கதைத்தது, கந்தையனோடை ஊர் சுத்திப் பார்த்தது, ஒவ்வொரு நாளும் விதம் விதமாய்ச் சாப்பிட்டது என்று, எப்படி ஒரு கிழமை போனதென்று முருகேசருக்குத் தெரியவில்லை. சிகை

யலங்கரிப்பவர் ஏதோ நெடுகப் பழகியவர் போல முருகேசரைக் கூப்பிட்டு இருத்தித் தலை மயிரை வெட்டி, முகம் வழித்து விட்டது முருகேசருக்கு வியப்பாய் இருந்தது.

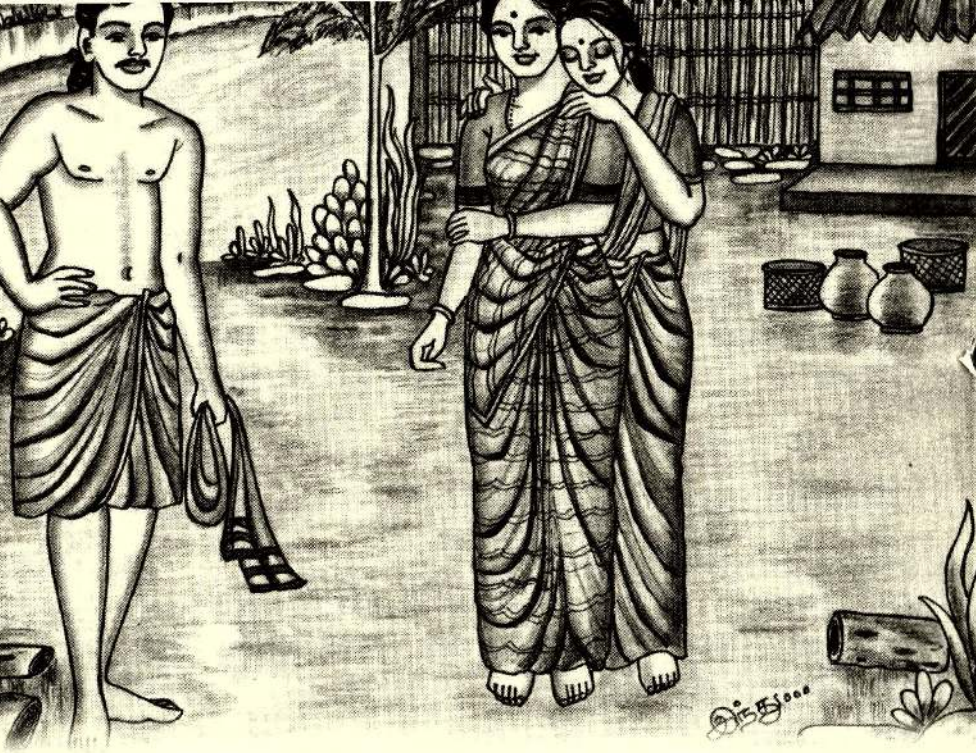
இப்போது அவர் முகத்தில் களை வந்திருப்பதைப் பார்த்து மீனாட்சி நிம்மதியடைந்தாள். அவர் போக வெளிக்கிட கணபதி கைக்குத்தரிசியைக் கொண்டு வந்து வண்டிலில் ஏற்ற, ஆறுமுகத் தார் மரை வத்தலை ஒரு உமலில் (பனையோலையால் இழைத்த பை) கொண்டு வந்து கொடுக்க, விசாலாட்சி நெய்யும் தேனும் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

கந்தையன் எருதுகளை வண்டிலில் பூட்டி விட முருகேசர் எல்லோருக்கும் சொல்லி வெளிக்கிட்டார்.

எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மீனாட்சி ஓடிப் போய் “ஐயா” என்று அமுதபடி தகப்பனை அணைத்துக் கொண்டு அவரின் தோளில் சாய்ந்தாள்.

“அழாதே மீனாச்சி. நான் எங்கை தூரவே போறன், உதிலை பளை தானே. நினைச்சவுடன் வந்து விடலாம்” என்று முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தார். முருகேசர் வண்டிலில் ஏறி எல்லோருக்கும் சொல்லி விட்டு எருதுகளை ஓட விட்டார்.

மீனாட்சி சத்தமாய், “ஐயா, ஒழுங்காய்ச் சமைச்சச் சாப்பிடுங்கோ” என்றவள் வண்டில் மறையும் வரை கண்களைக் கண்ணீர் மறைக்க பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

23

வட மாகாணத்தில் உள்ள பழைய பாடசாலைகளின் விபரம்.

- . Jaffna Central College - யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி - 1816 ஆம் ஆண்டு,
- . St.John's College - பரி. யோவான் கல்லூரி - 1823ஆம் ஆண்டு,
- . Hartley College - ஹாட்லி கல்லூரி - 1838 ஆம் ஆண்டு,
- . St.Patrick's College - சென். பற்றிக்ஸ் கல்லூரி - 1850ஆம் ஆண்டு,
- . Jaffna College - யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி - 1871ஆம் ஆண்டு,

மிசனரிகளால் (Missionaries) ஆரம்பிக்கப்பட்டதை நான் அறிந்த வரை எழுதியுள்ளேன். தவறுகளிருந்தால் திருத்தி உதவுக.

Jaffna Hindu College - யாழ்ப்பாணம் இந்து கல்லூரி (Mr. Williams Nevins Muthukumaru Sithamparapillai) திரு. வில்லியம்ஸ் நெவின்ஸ் முத்துக்குமாரு சிதம்பரப்பிள்ளை என்பவரால் 1887 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

மூன்று கிராமத்தின் மக்களும் பாடசாலை கட்டுவதற்காக அதிகாரி வருவார் வருவார் என எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். நம்பிக்கையை மட்டும் இழக்கவில்லை. விசாரித்துச் சொல்லும்படி கணபதி இடையில் பறங்கியரிடம் கேட்டுக் கொண்டான். பறங்கியரும் யாழ்ப்பாணம் போன போது விசாரித்து விட்டு வந்தார்.

கணபதியிடம், “கணபதி, நகரங்களில் மிசனரிமார் நிறையப் பள்ளிக் கூடங்களைக் கட்டியிருக்கினம். கிராமங்களிலையும் கட்ட ஆங்கிலேயருக்கு விருப்பம். ஆனால் அவையளுக்கு அனுமதி கொழும்பிலிருந்து வரோணும். அவை கட்ட வேண்டிய பள்ளிக்கூடங்களின்னை விபரங்களை அனுப்பியிருக்கினம்.

உங்கடை கிராமத்தின் பேரும் அதில் இருக்குது. அனுமதி வந்தாப் பிறகு, சனத்தொகையைப் பார்த்து, கூடின ஆக்கள் உள்ள ஊருக்குத் தான் முதல் கட்டுவினம். உங்களுக்கு வரக் கொஞ்சம் கணங்கும்” என்றார்.

காளி அம்மனுக்கு ஒரு பொங்கலும் ஒரு மடையும் வந்து போய் விட்டன. அவர்கள் எதிர்பாராத ஒரு நாளில், குஞ்சுபரந்தனில் இருந்த விதானையார் வீடு வீடாகச் சென்று,

“பள்ளிக்கூடம் கட்டுறதைப் பற்றிக் கதைக்க ஒரு அதிகாரி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வாறார். நீங்கள் எல்லாரும் வரோணும். அவர்கள் ஆம்பிளை, பொம்பிளை, பிள்ளையள் எல்லாரையும் வரட்டாம். குஞ்சுபரந்தன் சந்தியிலை கூட்டம்” என்றார்.

மூன்று கிராம மக்களும் குஞ்சுப் பரந்தன் சந்தியில் கூடி விட்டார்கள். குறித்த நேரத்தில் அதிகாரி தனது உதவியாளர்களுடன் குதிரை வண்டிலில் வந்தார்.

கூட்டத்தைப் பார்த்து வணக்கம் சொன்ன அதிகாரி,

“படிக்கிற வயசுள்ள பிள்ளையள் கையைத் தூக்குங்கோ” என்று கேட்டார்.

பிள்ளைகள் கையை உயர்த்த உதவியாளர் கைகளை எண்ணி “முப்பத்தேழு பேர்” என்றார். அதிகாரி “சரி, எங்கை பள்ளிக்கூடம் கட்டுறது?” என்று கேட்டார். விதானையார் “இந்த சந்தியிலை கட்டலாம்” என்றார்.

அதற்கு அதிகாரி, “இந்த இடத்திலை ஒரு வீட்டையும் காணோல்லை. பள்ளிக்கூடத்திற்குப் பாதுகாப்பில்லை, வேறை இடத்தைச் சொல்லுங்கோ. இடம் இந்தப் பூநகரி வீதியிலை இருக்கோணும்” என்றார். எல்லோரும் கணபதியைப் பார்க்க, பொறுங்கோ என்று கண்ணைக் காட்டிய கணபதி எழும்பி, “ஐயா, என்றை காணி இந்த வீதியிலை தான் இருக்குது. நான் என்றை காணியிலை பள்ளிக்கூடம் கட்டத் தேவையான அளவு தாறன். பாதுகாப்புக்கு நான் ஒரு கொட்டிலை என்றை காணியிலை போட்டுக் கொண்டு வந்து இருப்பன். காட்டுக் கரையிலை இருக்கிற பெரிய பரந்தன் பிள்ளையளுக்கு ஒரு கட்டை தூரம். குறுக்குப் பாதையால் வந்தால் செருக்கன் பிள்ளையளுக்கு ஒன்றரைக் கட்டை தூரம். பொறிக்கடவை அம்மன் கோயிலடியிலை இருக்கிற பிள்ளையளுக்கு ஒன்றரைக் கட்டை தூரம். எல்லாருக்கும் ஒரேயளவு தூரம். அதிலை கட்டினால் நல்லது” என்றான்.

மூன்று கிராம மக்களும் சம்மதம் தெரிவித்தார்கள். அதிகாரி ஏற்றுக் கொண்டு, “நான் போய்ச் சேவையரை அனுப்புறன். அவர் வந்து கணபதியின் காணியிலை பள்ளிக்கூடத்திற்குக் காணியை அளந்து, வேலி அடைக்க ஒழுங்கு செய்வார்” என்று கூறினார்.

கணபதியைக் கூப்பிட்டுத் தனது குதிரை வண்டிலில் ஏற்றிய அதிகாரி, பொறிக்கடவை அம்மன் கோவில் வரைக்கும், செருக்கன் கிராம எல்லை வரைக்கும், கணபதி பள்ளிக்கூடம் கட்ட தருவதாகச் சொன்ன காணி, பெரிய பரந்தனில் தியாகர் வயல் மட்டும் என எல்லா இடமும் சென்று பார்வையிட்டார்.

வயல்களுக்கு நடுவே நான்கு பக்கமும் அலம்பலால் அடைக்கப் பட்ட சீரான வேலிகளுக்குள் கிருகுகளாலும், பனை ஓலைகளாலும் வேயப்பட்ட வீடுகளைக் கண்டார்.

வேலிக்கு உள்ளே நான்கு பக்கமும் இப்போது தான் பாளை விடுகின்ற செழிப்பான இளம் தென்னைகளையும் கண்டார். கணபதி சொல்லியது உண்மை தான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டார். திரும்பி வந்ததும் குஞ்சுப் பரந்தன் விதானையார், தான் வாங்கி வைத்திருந்த

உடன் இறக்கிய கள்ளைக் குடிக்கக் கொடுத்து அவர்களை உபசரித்தார்.

போகும் போது கணபதியைக் கூப்பிட்ட அதிகாரி, “கணபதிப்பிள்ளை, நீ ஊர் மக்களின்ரை நன்மையைப் பற்றித் தான் யோசிக்கிறாய். நீ உனது யோசனையை எல்லாரும் மறுப்பின்றி ஏற்றார்கள். உன்ரை காணியைத் தருவதற்கும் நீ யோசிக்கேல்லை, கேட்டதும் தாறன் எண்டிட்டாய். நீ நல்லாய் இருப்பாய்.” என்று அவனைத் தோளில் அணைத்தபடி கூறினார். (அதிகாரியின் எல்லாப் பேச்சு வார்த்தைகளும் உதவியாக வந்தவரின்ரை மொழி பெயர்ப்பில் நடந்தன)

அதன் பின் பாடசாலை சம்பந்தமான லேலைகள் மிக வேகமாக நடந்தன. சேவயர் வந்து முக்கால் ஏக்கர் காணியை அளந்து வேலிகளை அமைக்க உத்தரவிட்டார். வேலியடைக்கப்பட்டது.

கணபதியும் தான் சொல்லியபடியே ஒரு கொட்டிலைப் போட்டு, பனை மரக் கூரை போட்டு கிடுகுகளால் வேய்ந்து, அரைக் குந்து வைத்து, தட்டிகளையும் கட்டி அடைத்துக் கொண்டு, ஒரு நல்ல நாளில் மீனாட்சியுடன் குடி வந்தான்.

மீனாட்சி, மாமனையும் மாமியையும் விட்டு விட்டு வர விருப்பமில்லாமல் அழத்தொடங்கிவிட்டாள். விசாலாட்சி, “மீனாட்சி, உன்னைப் போக விட எனக்கு மட்டும் விருப்பமா? என்ன செய்கிறது? கணபதி பொறுப்பை எடுத்து விட்டான். எங்கை தூரத்திற்கா போகப்போறாய், பக்கத்திலை தானே? நானும் அடிக்கடி வருவன்; நீயும் நினைச்சதும் வரலாம்; இப்ப போட்டு வா.” என்றாள். சின்னமீனாட்சி, “நானும் மச்சாளுடன் போவன்” என்று சொல்லி மீனாட்சியுடன் போய் விட்டாள்.

வெளிக்கிடும் போது கணபதி பரணில் ஏறி ஒரு சீலைத் துணியால் சுற்றப்பட்ட, மயில் இறகுக் கட்டை எடுத்துத் தூசி தட்டி, மார்க்கோடு அணைத்துக் கொண்டு வந்து மீனாட்சியிடம், “பத்திரமாக வைச்சிரு” என்று சொல்லிக் கொடுத்தான்.

“மீனாட்சி, அது கணபதிக்கு ஆறு வயசிலை இஞ்சையிருந்து தம்பையர் கொண்டு போய்க் கொடுத்தது.” என்று ஆறுமுகத்தார் ஒரு சோகமான சிரிப்புடன் சொன்னார். அவரால் தனது உயிர் நண்பனின் இழப்பை இன்னும் மறக்க முடியவில்லை.

பேரம்பலம்பகல் முழுக்க அவர்களுடன்தான் நிற்பான். இரவும் போக மாட்டேன் என்று அடம் பிடிப்பான். ஆறுமுகத்தார் வந்து தூக்கித் தோளில் வைத்துக் கொண்டு தியாகர் வயலுக்குப் போவார்.

கந்தையனை “தம்பி நீ, மாமா, மாமியோடை நில். அவையனைத் தனிய விடேலாது” என்று மீனாட்சி சொன்னதால், அவன் தியாகர் வயலில் மாமன் மாமியுடன் தங்கி விட்டான். பேருக்குத் தான் பிரிவு, மாறி மாறி கணபதி அல்லது மீனாட்சி பகல் பொழுதை தியாகர் வயலிலேயே கழித்தனர்.

வயல் வேலைக்காகக் கணபதி கந்தையனுடனும் ஆறுமுகத்தாருடனுமே போய் வந்தான். 1924 ஆம் ஆண்டு கட்டிட வேலைகள் தொடங்கியது. ஒரு அறையுடன் கூடிய பெரியமண்டபம்பாடசாலைக்காகக் கட்டப்பட்டது. பாடசாலையை விட ஆசிரியர் குடியிருப்புப் பெரிதாக இருந்தது. முன் விறாந்தை, பின் விறாந்தையுடன் இரண்டு பெரிய அறைகள். முன் விறாந்தையின் ஒரு பக்கம் சாமான் அறையும், மற்ற பக்கம் கொஞ்சம் கூடுதலாக நீட்டப்பட்டுச் சிறிய இடைவெளியும் விடப்பட்டு சமையல் அறையும் கட்டப்பட்டன. சமையலறைக்கு முன் சிறிய இடைவெளி சாப்பாட்டு மேசை வைப்பதற்காக விடப்பட்டிருக்கலாம்.

ஆங்கிலேயர் எல்லா வசதிகளுடனும் வாழ்ந்து பழகியவர்கள். அதனால் அந்த ஏற்பாடு. வந்திருந்த ஆசிரியர்கள் ஒருவரும் சாப்பாட்டு மேசையிலிருந்து சாப்பிடுபவர்களல்லர். நிலத்தில் சப்பாணி கட்டிக் கொண்டு இருந்து சாப்பிடுபவர்கள். ஆனால் அம்மி, ஆட்டுக்கல் வைத்து அரைக்கவும் உரல் வைத்து இடிக்கவும் அந்த இடைவெளி பயன்பட்டது உண்மை.

பாடசாலைக் கட்டிடத்தை செங்கற்களால் கட்டினார்கள். பெரிய பரந்தனில் முதலாவது கட்டுக்கிணறு பாடசாலையிலேயே அமைக்கப்பட்டது. பாடசாலைக்கு ஒன்றும் ஆசிரியர் தங்கும் விடுதிக்கு ஒன்றுமாக இரண்டு மலசல கூடங்களும் கட்டப்பட்டன.

ஒரு நாள் கணபதி தான் புதிதாக வாங்கிப் பழக்கும் நாம்பன் சோடியை வீட்டிற்கு முன்னால் தண்ணீர் பாயும் வாய்க்காலில் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது வந்த விசாலாட்சி, “என்ன கணபதி, மீனாட்சியைக் காணேல்லை. எங்கை போட்டா?” என்று கேட்டா.

கணபதி, “அம்மா, மீனாச்சி அலுப்பாயிருக்கெண்டு உள்ளுக்கை படுத்திருக்கிறா. போய்ப் பாருங்கோ” என்றான். உள்ளே போன விசாலாட்சி, மருமகளிடம் ஏதோ கேட்பதும் அதற்கு வழமையாக உரத்துக் கதைக்கும் மீனாட்சி மெல்லிய குரலில் பதிலளிப்பதுமாக கணநேரம் கதைத்தார்கள்.

கணபதிக்குப்பதட்டமாக இருந்தது. நாம்பன்களை இடி கட்டையிலை கட்டி விட்டு வந்து குட்டி போட்ட பூனை போலை வீட்டைக் சுத்திச் சுத்தி வந்தான். விசாலாட்சி, “என்ன மீனாட்சி படுத்திருக்கிறாய். நீ சுறுசுறுப்பாய் ஓடித்திரியும் பிள்ளையாச்சே! என்னம்மா காய்ச்சலா?” என்று நெத்தியில் தொட்டுப் பார்த்தபடி கேட்டா.

தாயின் அரவணைப்பு இல்லாமல் வளர்ந்த மீனாட்சிக்கு மாமியாரின் அன்பு கண்ணீரை வரவழைத்து விட்டது. அவள், “எனக்குக் காய்ச்சல் இல்லை மாமி. இரண்டு மூண்டு நாளாய் காலமைகளிலை ஓங்காளிக்குது. வாய் கைக்குது. மாங்காய் கடிச்சுத் தின்னோணும் போலை இருக்குது” என்றாள்.

விசாலாட்சிக்குப் புரிந்து விட்டது. “என்ன பிள்ளை, ஒழுங்காய் முழுகிறாயா?” என்று கேட்டாள். மீனாட்சி “இல்லை மாமி, இரண்டு மாசமாய் முழுகேல்லை” என்றாள். முகம் மலர்ந்து சிரித்த விசாலாட்சி, “பிள்ளை நீ, எங்களுக்குப் பேரப்பிள்ளையைப் பெத்துத் தரப் போறாய், நல்ல சந்தோசம். கணபதியிட்டை மாங்காய் பிடுங்கித் தரச் சொல்லுறன். நீ இனிமேல் கொஞ்ச நாளைக்குச் சமைக்காதை. நான் சமைச்சுக் கந்தையனிட்டை அனுப்புறன். கணபதி வாற நேரமும் கொண்டு வருவான். நான் இடைக்கிடை இஞ்சை வந்து சமைக்கிறன். நாளைக்குக் காலமை புளிக்கஞ்சி காய்ச்சி அனுப்புறன், குடிச்சுப் பார்” என்றாள்.

விசாலாட்சி வெளியே வர, பின்னால் மீனாட்சியும் வந்தாள். கணபதியைப் பார்த்துச் சிரித்த மீனாட்சி, வெட்கத்துடன் மாமியாரின் ஒரு தோளைக் கையால் பிடித்துக் கொண்டு, மற்ற தோளில் முகத்தை வைத்துக் கொண்டாள். திகைப்போடை பார்த்துக் கொண்டு நின்று மகனைப் பார்த்து, “தம்பி, மீனாட்சி உன்னைத் தகப்பனாக்கப் போறாள். நீ இனிமேல் அவளைக் கவனமாகப் பார்க்க வேணும்” என்று விசாலாட்சி சந்தோசமாகச் சொன்னாள்.

கணபதியின் முகம் மலர்ந்தது. மீனாட்சியை ஓடிப் போய்க் கட்டிப் பிடிக்க வேணும் போலை இருந்தது. தாயாரின் முன்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

கேள்விப்பட்டுச் சந்தோசத்தோடை மருமகனைப் பார்க்க ஓடி வந்த ஆறுமுகத்தார், “பிள்ளை, இனி நீ கடுமையான வேலையொண்டும் செய்யாதை. பாரம் தூக்காதை, குனிந்து நிமிர்ந்து வேலை செய்யாதை. சின்னச் சின்ன வேலைகளைச் செய்தால் காணும்.” என்றார்.

உடனேயே, மறுநாள் மீசாலைக்குப் போக இருந்த ஒருவரைத் தேடிச் சென்று, “தம்பி, நாளைக்குப் போற வழியிலை மறிச்சு முருகேசரிட்டை ஒருக்கால் மீனாச்சி சுகமில்லாமல் இருக்கிற விசயத்தைச் சொல்லிவிடு” என்றார்.

மூன்றாம் நாள் காலமை, கொடிகாமச் சந்தையிலை வாங்கிய கப்பல் வாழைப்பழக் குலையோடு முருகேசர் மகனைப் பார்க்க வந்தார். மகனோடை நின்று மத்தியானம் சாப்பிட்டு விட்டு, “பிள்ளை, உடம்பைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள். உன்ரை அவரும் மாமா, மாமியும் வடிவாய்ப் பார்ப்பினம்” என்று சொன்னவர் கந்தையனைக் கூப்பிட்டு “கந்தையா அக்காவுக்கு உதவியாய் இரு” என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றார்.

ஆசிரியராகவும் அதே வேளை தலைமை ஆசிரியராகவும் சேவை யாற்றுவதற்காக, ஒரு ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்தார். அவருடன் அவரது மனைவி பிள்ளைகளும் அவரது பராமரிப்பில் இருந்த தகப்பன், தாயும் வந்தனர். பல ஆண்டுகள் பரந்தன் கிராமப் பாடசாலை ஒரு ஆசிரியர் பாடசாலையாகவே இருந்தது.

1925 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் வைபவ ரீதியாக பரந்தன் அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

முதலில் வந்த அதிகாரியுடன் இன்னும் சில அதிகாரிகள், இரண்டு குதிரை வண்டிகளில் முதல் நாளே யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து, ஆனையிறவில் இருந்த பங்களாவில் தங்கி ஓய்வெடுத்து விட்டு, காலையில் வந்தார்கள். அதிகாரியுடன் அவரது மனைவியும் வந்திருந்தார்.

விசாலாட்சி தலைமையில் ஊர்ப் பெண்கள் சமையல் செய்தார்கள். “எண்ணெயையும் மிளகாய்தரளையும் குறைச்சுப் பாவிக்க வேணும்” என்று தான் அறிந்ததை விசாலாட்சி சொல்லிக் கொடுத்தா. மீனாட்சிக்கு இறைச்சி காய்ச்சும் மணம், மீன் பொரிக்கும் மணம் ஒத்துக் கொள்ளாது. அதனால், அவள் மற்ற வேலைகளைச் செய்தாள்.

ஆங்கிலேய அதிகாரி தனது மனைவியுடன் நாடாலை வெட்டிச் சம்பிரதாயப்படி பாடசாலையைத் திறந்து வைத்தார். யாவருக்கும் இளநீர் குடிக்கக் கொடுக்கப்பட்டது. அதிகாரிகள் ஆங்கிலத்தில் பேசினார்கள்,

உடன் வந்த மொழி பெயர்ப்பாளர் உடனுக்குடன் தமிழில் கூறினார். பாடசாலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட கதிரை, மேசைகளை அடுக்கி வாழையிலையில் சாப்பாடு பரிமாறப்பட்டது. மொட்டைக் கறுப்பன் அரிசிச் சோறும் கத்திரிக்காய் போட்ட மரை வத்தலக் கறியும் மீன் பொரியலும் அவித்த முட்டையும் பால்ச் சொதியும் சமைத்திருந்தார்கள். வாழையிலையில் சாப்பிடுவதை ஆங்கிலேயர்கள் ரசித்தார்கள். உறைக்க உறைக்கச் சாப்பிட்டவர்கள், கடுமை யாய் உறைத்த பொழுது பால்ச்சொதியை விட்டுச் சாப்பிட்டார்கள்.

அதிகாரி போகும் போது தலைமை ஆசிரியரையும் கணபதியையும் கூப்பிட்டு கைகளைக் குலுக்கி விடை பெற்றார். அவரது மனைவியும் மற்ற அதிகாரிகளும் சாப்பாட்டைப் பாராட்டி விட்டு விடை பெற்றனர்.

ஆசிரியர் கிராமத்து மக்களின் செய்கைகளால் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தார். அவருக்குத் தேவையான அரிசியைக் கொண்டு வந்த அவர்கள், சனி, ஞாயிறு நாள்களில் காட்டு இறைச்சியையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள்.

மரக்கறிகளும் காட்டில் பறிக்கக் கூடிய கீரை வகைகளும், காலை யிலும் மாலையிலும் பசுப்பாலும் கொண்டு வந்தார்கள். ஆசிரியர் குடும்பத்தினரே கிராமத்து மக்களின் உதவிகளால் சந்தோசமாக இருந்தார்கள்.

ஆசிரியர் சுயமாகவே சேவை மனப்பான்மை உடையவர். கிராம மக்களின் அன்பினால் தானும் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணமும் சேர்ந்து கொண்டது. ஐந்து வயதை அடைந்த பிள்ளைகளை ஆரம்ப வகுப்பிலும், ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது வயதுப் பிள்ளைகளை வரப்பண்ணி இன்னொரு வகுப்பில் சேர்த்து, அவர்களுக்கு ஆறு மாதம் வரை காலை, மாலை இரண்டு வேளையும் படிப்பித்தார்.

ஆறு மாதங்களின் பின்னர் ஆறு, ஏழு, எட்டு வயது பிள்ளைகளின் தரங்களை மதிப்பிட்டு, அவர்களை இரண்டாம் மூன்றாம் வகுப்பு களுக்கு ஏற்றி விட்டார். அவரின் அயராத முயற்சியினால் பிள்ளை களின் கல்வியறிவில் மாற்றங்கள் தெரிந்தன.

கணபதியின் தங்கை மீனாட்சி மூன்றாம் வகுப்பிற்கு ஏற்றி விடப் பட்டாள். ஆரம்ப வகுப்பில் சேர்ந்து படித்த பேரம்பலத்திடம் குழப்படிகள் குறைந்தன.

காலை பாடசாலை ஆரம்பிக்கும் போதும் பாடசாலை விடும் போதும் மணி அடித்தவுடன் தேவாரங்களைப் பாட வைத்தார். முத்தர் கணபதியிடம் படித்த வயது கூடியவர்கள் எல்லாரும் மூன்றாம் வகுப்பில் விடப்பட்டனர். முத்தர் கணபதி திண்ணைப்பள்ளியில் படித்த விபரத்தை அறிந்த ஆசிரியர், அவனைக் கூப்பிட்டுக் கதைத்தார்.

அவன் தமிழிலும் சமயத்திலும் தேர்ச்சி பெற்று இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டார். “கணபதிப்பிள்ளை நல்லது, நீ தமிழிலும் சமயத்திலும் திறமையாக உள்ளாய். இப்ப எண் கணிதம், சரித்திரம், சுகாதாரம், ஆங்கிலம் எல்லாம் மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்து படிப்பிக்க வேணும். அதை நான் பார்த்துக் கொள்ளுவன். நீ சனிக்கிழமையும் ஞாயிற்றுக் கிழமையும் காலமையிலை மூன்றாம் வகுப்புப் பிள்ளையான்கு ஒழுங்காய், குறிச்ச நேரத்திலை வந்து தமிழையும் சமயத்தையும் சொல்லிக் கொடுக்கிறாயா? இன்னொரு விசயம், நீ பிள்ளைகளைப் பேசுவோ அடிக்கவோ கூடாது. நாங்கள் அன்பாகக் கதைச்சுத் தெரியாததை ஆறுதலாகச் சொன்னால் அவையன் விரும்பிப் படிப்பினம்.” என்று அவனிடம் கேட்டார்.

முத்தர் கணபதியும் சம்மதித்தான். அவன் ஒருவரையும் கோப்பில்லை, கடிந்து பேசுவதில்லை. ஆசிரியர் தனது பிள்ளைகளையும் பரந்தன் அ.த.க. பாடசாலையிலேயே சேர்த்து விட்டார்.

மூன்று கிராமத்து மக்களும் தமக்கு இருந்த ஒரு மனக்குறையும் நீங்கியதை எண்ணி நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டார்கள். கணபதி பள்ளிக்கூடம் அமைக்கப் பட்டபாட்டை நினைத்து அவனை மனதுக்குள் பாராட்டிக் கொண்டார்கள்.

பாடசாலை ஒரு புறம் வளர்ச்சியடைய கணபதியின் வாழ்க்கையிலும் பல மறக்க முடியாத சம்பவங்கள் இடம் பெற்றன. மீசாலைக்குப் போய்த் திரும்பி வந்த உறவினர் ஒருவர் கணபதியையும் மீனாட்சியையும் சந்தித்து, “கணபதி, உன்ரை மாமா முருகேசர் நாளைக்கு வந்து உங்களோடை ஏதோ முக்கிய விசயம் கதைக்க வேணுமாம். சொல்லி விடச் சொன்னார்” என்றார்.

24

கல்வியைப் பற்றித் திருவள்ளுவர்:

“கற்க கசடறக் கற்றவை கற்ற பின்
நிற்க அதற்குத் தக” என்றார்.

சுப்பிரமணிய பாரதியார்:

“அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் நாட்டலிலும்
ஆலயம் பதினாயிரம் கட்டலிலும்
ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவுட்டல் சிறந்தது” என்றார்.

“கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே

பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே” என்ற பழமொழியும் தமிழில்
உண்டு.

தமது பிள்ளைகள் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்களாக இருந்து விடுவார்களோ என்று பயந்து இருந்த மூன்று கிராம மக்களுக்கும் இப்போது நிம்மதி. தமது குடும்பங்களை ஊரில் விட்டு விட்டுத்

தனியே இருந்த குஞ்சுப்பரந்தன் ஆண்கள் சிலரும் படிப்படியாகத் தங்கள் குடும்பங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள்.

மீனாட்சியுடன் மகிழ்ச்சியாக இருந்த கணபதி வாழ்வில், மிகவும் நிம்மதி தரக்கூடிய ஒரு நிகழ்வும் கவலை தரும் ஒரு நிகழ்வும் பெரும் மகிழ்ச்சி தரும் ஒரு நிகழ்வும் இடம்பெற்றன. இன்பமும் துன்பமும் கலந்தது தானே வாழ்க்கை.

கொடிகாமச் சந்தையில் ஒரு அம்மா வியாபாரம் செய்வது வழக்கம். அந்த அம்மாவிற்கு நாப்பது வயது இருக்கும். அந்த அம்மாவின் புருசன் யாழ்ப்பாணச் சந்தையில் கடை வைத்து வியாபாரம் செய்ததால், மிகவும் சந்தோசமாக வாழ்ந்தா. ஆயினும், குழந்தைகள் இல்லாத குறை மட்டும் இருந்தது.

சில வருசங்களுக்கு முன்னர் கணவன் இறந்து விட, அவருக்கு உதவியாக இருந்த சகோதரியின் கணவர் கடையைத் தொடர்ந்து நடத்தினார். கிராமங்களில் இருக்கும் நேர்மை, ஒழுக்கம் என்பன ஐரோப்பியர்களுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்த நகர மக்களிடம் குறைந்து கொண்டே வந்தது.

தமது சொந்தக்காரன் தானே என்று அந்த அம்மாவும் அசண்டையாக இருந்து விட்டா. கேட்கும் இடங்களில் எல்லாம் கை நாட்டுப் போட்டு விட்டா. கடையின் உரிமையைச் சகோதரியின் புருசன் எடுத்து விட்டார். அந்த அம்மாவிற்காகக் கதைக்கப் போனவர்களிடம், அவ்வின்றை புருசன் கடையின் பேரில் கடன் வாங்கி இருந்ததாகவும் அந்தக் கடனைத் தான் கட்டிக் கடையை மீட்டதாகவும், அந்தக் காசை அம்மா தந்தால் கடையைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவதாகவும் கூறிவிட்டான். காசுக்கு அம்மா எங்கே போவா?

பட்டினத்தார் “இல்லாணை இல்லாளும் வேண்டான், ஈன்றெடுத்த தாயும் வேண்டான், செல்லாதவன் வாயில் சொல்” என்று பாடியதைப் போல் ஆனது அந்த அம்மாவின் நிலை.

சகோதரியின் புருசனுடன் பிரச்சினை என்றதும் மற்ற உறவுகளும் அந்த பெண்ணைக் கை விட்டு விட்டன. கொடிகாமத்திலிருந்த ஒரு ஒன்று விட்ட தம்பி அம்மாவைக் கூட்டி வந்து தன்னுடன் வைத்திருந்தான்.

அவனுக்கும் பிள்ளையள் அதிகம்; வறுமை. அதனால் அந்த அம்மா தம்பியாரைக் கூப்பிட்டு, “தம்பி, உனக்கும் பிள்ளை குட்டியள் இருக்கு.

நான் உனக்குப் பாரமாய் இருக்கிறது சரியில்லை. உன்ரை காணியில் ஒரு மூலையிலை எனக்கு ஒரு கொட்டில் போட்டுத் தா. எனக்குச் சந்தைப் பொம்பிளைகளோடை கதைச்சு ஒரு மூலையிலை இடம் பிடிச்சுத் தா. நான் தேங்காய், மாங்காய் வித்து என்ரை பாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பன். உன்ரை காணியில் இருந்தால் தனிய எண்ட பயமுமில்லை” என்று சொல்லி தன்ரை சீலைத் தலைப்பில் முடிந்து வைத்திருந்த காசை, கொட்டில் போடுவதற்காகக் கொடுத்தா. இப்ப அந்த கொட்டிலில் இருந்து சந்தைக்குப் போய் வாறா.

அவவின்ரை கதை தெரிந்த படியால் முருகேசர் அவவுக்குத் தான் தன்ரை தேங்காய்களைக் கொடுப்பார். அவ கொட்டில் மேயக் கிடுகு களைக் கேட்ட போது, கொண்டு போய் இறக்கி விட்டார்.

பிறகு கண்டபோது “என்னணை கொட்டில் மேய்ஞ்சு போட்டியா?” என்று கேட்டார்.

அதுக்கு அந்த அம்மா “எங்கை மேய்ஞ்சது முருகேசு.. தம்பி தான் மேய்ஞ்சு தரோணும். அவனுக்கும் ஒரே வேலை.” என்றா. முருகேசர் பார்க்கும் போதே கூரை எல்லாம் கழண்டு பெய்யுற மழை முழுக்கக் கொட்டிலுக்குள்ளை தான் பெய்யும் போலை இருந்தது. அவர் அந்த அம்மாவை கன நாளாய்ப் பார்த்து வாறார். அவ சிரித்தாலும் அமுற மாதிரித் தான் இருக்கும். இரக்கப்பட்ட முருகேசர் “நான் மேய்ஞ்சு தரட்டா?” என்று கேட்டார்.

“உன்னாணை ஒருக்கால் மேய்ஞ்சு தா. நான் உன்ரை கூலியைத் தந்திடுவன்” என்று சொன்னா. முருகேசர் அடுத்த நாள் காலமை போய் மேய்ஞ்சு கொடுத்தார். அந்த அம்மா மேய்ஞ்சு காசைக் கொண்டந்து நீட்டினா. முருகேசருக்குக் காசு வேண்ட விருப்பம் இல்லை.

“எனக்கு காசு வேண்டாம். ஒரு மனுசருக்கு உதவி செய்யிறேல் லையே? நீயே வைச்சிரு” என்று சொல்லி விட்டார்.

அந்த அம்மாவின் தம்பி அவ தன்னட்டைக் கதைக்கிற மாதிரி, முருகேசரிட்டையும் வாரப்பாடாய்க் கதைக்கிறதை அவதானித்து, முருகேசரைப் பற்றி விசாரித்தான். ‘அவருக்கு ஒரு மகனும் மகனும் தான் பிள்ளைகள். மகன் பிறந்த வீட்டுக்கை மனிசி செத்துப்போச்சு. அவர் வேறை கல்யாணம் செய்யாமல் பிள்ளைகளை வளர்த்தவர்’

என்று சொன்னார்கள். ‘இப்ப மகளை வன்னியில் கட்டிக் கொடுத்திட்டுத் தனிய இருக்கிறார்’ என்று கேள்விப்பட்டான்.

தமக்கையிட்டைக் கதைச்சுப் பார்த்தான். அவ “எனக்கு இனி என்னடா கலியாணம். அதுதொண்டும் வேண்டாம். என்னை இப்படியே இருக்க விடு” என்று சொன்னவ “அந்த மனுசனைப் பார்த்தால் நல்ல மனுசன் போலைத் தான் கிடக்கு” என்றா. தம்பியாருக்கு தமக்கைக்கும் சம்மதம் தான் என்று விளங்கியது.

கணபதியாரிடம் முக்கியமான விசயத்தைக் கதைக்க வருவதாக முன் கூட்டியே அறிவித்த மாமன் முருகேசர் ஒரு நாள் வந்தார். முகம் தெளிவாகக் காணப்பட்டாலும் அவரிடம் ஒரு பதட்டமும் இருந்தது.

வந்து மகளைச் சுகம் விசாரித்து, வந்த களைப்பிற்கு மகள் கொடுத்த மோரைக் குடித்தார். கணபதியிடம் தயக்கத்துடன் “தம்பி, நான் தேங்காய் கொடுக்கிற அம்மாவுக்கு நாப்பது வயசு இருக்கும். நான் வாடிக்கையாய் அந்த அம்மாட்டைத் தான் தேங்காய் கொடுக்கிறது. அந்த அம்மா மிகவும் நல்லவ. அவவின்ரை தம்பியார் என்னட்டை வந்து தமக்கையைக் கட்டினால் என்ன என்று கேட்டான்.” என்றவர், “நான் பிள்ளையளிட்டைக் கேட்டுப் போட்டுத் தான் மறுமொழி சொல்லுவன் எண்டிட்டன்.” என்று அந்த அம்மாவின் கதையைக் கூறினார்.

“நீங்கள் தான் எனக்கு எல்லாம். நீங்கள் சொல்லுறபடி செய்யிறன்.” என்று ஒருவாறு சொல்லி முடித்தார். அவரது பதட்டத்தைக் கண்டு என்னவோ ஏதோ என்று நினைத்திருந்த கணபதி நிம்மதியடைந்து “மாமா, இதுக்கு ஏன் இவ்வளவு பதட்டப்படுறியன்? கேக்க எனக்கு நிம்மதியாக இருக்கு. மீனாச்சிக்கு நெடுக உங்களைத் தனிய விட்டிட்டு வந்த கவலை. இதை கேட்டு அவளுக்கும் நிம்மதியாக இருக்கும்” என்றான்.

கணபதி இப்படித் தான் சொல்லுவான் என்பது மீனாட்சிக்கு, அவனுடன் வாழ்ந்த நாள்களில் கண்ட அவனது குணத்தினால் நன்கு தெரியும். முருகேசரை ஓடிப் போய் கட்டிப்பிடித்து “ஐயா, ஐயா, எனக்கு நல்ல சந்தோசம்.” என்றாள்.

தகப்பனைத் தனியாகத் தவிக்க விட்டு விட்டு வந்தேனே என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவளுக்கு நெஞ்சிலிருந்த பாரம்

விலகியது போல இருந்தது. முருகேசர் வந்திருப்பதை அறிந்த ஆறு முகத்தார் விசாலாட்சியுடனும் கந்தையனுடனும் வந்தார். கந்தையன் ஓடிப்போய்த் தகப்பனை “ஐயா” என்று சொல்லிக் கட்டிப் பிடித்தான்.

விசயத்தைக் கேள்விப்பட்ட ஆறுமுகத்தாரும் விசாலாட்சியும் சந்தோசப்பட்டார்கள். ஆறுமுகத்தார் “முருகேசர், நீங்கள் அந்த அம்மாவைச் செய்யிறது தான் சரி. வயசு போன காலத்திலை தலையிடி, காய்ச்சல் வந்தால் தைலம் தடவி விடவும் ஏலாமல் படுக்கையில் கிடந்தால் கஞ்சி காய்ச்சித் தரவும் ஆறுதலாய்க் கதைக்கிறதுக்கும் தான் ஒரு துணை தேவை. நீங்களும் எவ்வளவு நாளைக்குத் தனிய இருப்பியள். மீனாட்சிக்கு உங்களைத் தனிய விட்டிட்டு வந்த கவலை இப்பவும் மாறேல்லை.” என்று அவரது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டே கூறினார்.

‘எங்கே மகளை கட்டிக் கொடுத்தாப் பிறகு, வயசு போன காலத்திலை முருகேசருக்கு இப்படி ஒரு ஆசை வந்திருக்கக்கூடாது என்று நினைப்பினமோ’ என்று பயந்திருந்த முருகேசருக்குப் பயம் விலகி பெரிய நிம்மதி வந்தது.

நாட்சோறு கொடுக்கும் நாளைச் சொல்லி விடச் சொல்லி, தானும் கணபதியும் முதல் நாளே வந்திருந்து நல்லபடியாக நடத்திக் கொடுப்பதாகவும் மீனாட்சி கர்ப்பினியாக இருப்பதால் வண்டிலில் அவ்வளவு தூரம் பிரயாணம் செய்யக்கூடாது என்றும் சொல்லிய ஆறுமுகத்தார், கந்தையனையும் அவருடன் கூட அனுப்பி வைத்தார்.

“ஐயா, நான் வராட்டி என்ன.. இவரும் மாமாவும் வருவினம். கந்தையனும் உங்களோடை கூட நிப்பான். எல்லாம் முடிய சின்னம்மாவைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து எனக்குக் காட்டுங்கோ ஐயா” என்று அன்பாகச் சொல்லி வழியனுப்பி வைத்தான், மீனாட்சி.

குறித்த நாளுக்கு முதல் நாளே மீனாட்சியுடன் விசாலாட்சியையும் பேரம்பலத்தையும் விட்டு விட்டு, கணபதியுடனும் சின்ன மீனாட்சியுடனும் போய் நின்று ஆறுமுகத்தார், முருகேசரின் நாட்சோறு கொடுத்தலை நல்லபடியாக நடத்தி வைத்தார்.

முத்தரும் தனது இளமைக்கால சினேகிதனுடன், முருகேசரின் நாட்சோறு கொடுத்தலுக்குப் போய் வந்தார். கணபதி வரும் போது

கந்தையனையும் கூட்டி வந்தான். பின்னர் ஒரு நல்ல நாளில் முருகேசர் தன்ரை புது மனைவியுடன் வந்தார். சின்னம்மா, இளமை யாகவும் நல்ல நிறமாகவும் வடிவான மனிசியாகவும் இருந்தா. பார்த்த உடனேயே மீனாட்சிக்குப் பிடித்து விட்டது.

மீனாட்சி ஓடிச்சென்று “சின்னம்மா வாருங்கோ” என்று சொல்லிச் சிறிய தாயாரை அணைத்துக் கூட்டி வந்தாள். சின்னம்மா, மீனாட்சி யுடனும் விசாலாட்சியுடனும் நன்கு கதைத்துப் பழகினா. மீனாட்சி “சின்னம்மா, எனக்கு நல்ல சந்தோசம். நானும் ஐயாவைத் தனிய விட்டிட்டு வந்திட்டன். அவர் நேரகாலத்துக்கு சாப்பிடுறேல்லை. இனி நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுவீங்கள்.” என்று சிறிய தாயை அணைத்தபடி சொன்னாள்.

இரண்டு நாட்கள் பெரிய பரந்தனிலை முருகேசருடன் நின்ற சின்னம்மா, “மீனாட்சி உனக்கு நாள் நெருங்கச் சொல்லியனுப்பு. நான் வந்து பிள்ளைப்பேறு முடிஞ்சு நீ எழும்பி ஊசாடும் வரைக்கும் உன்னோடை நிற்பன். விசாலாட்சி அம்மா நல்லாய்ப் பார்ப்பா எண்டு எனக்குத் தெரியும். அவ்வோடை நானும் வந்து நின்று கூடமாட உதவி செய்வன்” என்று கூறி விடை பெற்றாள்.

கணபதியின் மகிழ்ச்சியைக் குறைக்கிற ஒரு செய்தியைப் பறங்கியர் கடைசியாக வந்த போது கூறினார். “கணபதி, எனக்கு அடுத்த மாதம் தொடக்கம் மட்டக்கிளப்புக்கு இடமாற்றம் வந்திட்டுது. அடுத்த கிழமையோடை இஞ்சை எல்லா கணக்குகளையும் வாற புதாளிட்டை ஒப்படைச்சுப் போட்டு நாங்கள் போக வேணும். போறதுக்கிடையிலை வாற ஞாயிற்றுக்கிழமை வருவன்; கவலைப் படாதை. உடன் பிறந்தது போலை பழகீட்டம். எனக்கும் கவலை தான். சென்சோராவிற்ும் கவலை தான். என்ன செய்யிறது? எல் லாருக்கும் நடக்கிறது தான் எங்களுக்கும் நடக்குது.” என்று பறங் கியர் கூற, கணபதிக்குக் கண்கள் கலங்கி விட்டன.

பறங்கியர் அவனுடன் அண்ணன் தம்பி போலப் பழகியவர். பெரிய பரந்தன், மீசாலை என்று ஒரு குறுகிய வட்டத்துக்குள் நின்ற, கண பதிக்குப் பறங்கியர் ‘கணபதி, இவற்றை விட வேறு உலகமும் இருக்குது. அங்கே வேறு பல நிகழ்ச்சிகளும் நடக்கின்றன.’ என்று சொல்லிச் சொல்லி அவனது அறிவை விசாலமாக்கியவர். அவர் போறது மிகவும் கவலை தரும் விசயம் தான். ஆனால் ஏழு வயதில் பெத்த தகப்பனைப் பறிகொடுத்த துக்கத்தைத் தாங்கிய கணபதி, இந்த துக்கத்தையும் தாங்கிக் கொள்வான்.

தான் சொன்னது போலப் பறங்கியர் அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை சென்சோராவுடன் குதிரை வண்டிலில் வந்தார்.

கணபதியும் தோழர்களும் காடு முழுவதும் அலைந்து திரிந்து ஒரு கலை மாளை வேட்டையாடியிருந்தனர். கணபதி துவக்குக்கு எண்ணெய் போட்டு நன்கு துடைத்து வைத்தான். மிகுதித் தோட்டாக்களையும் ரோர்ச் லைற்றையும் எடுத்து வைத்தான். பறங்கியருக்குப் பனம் கள்ளும், சென்சோராவிற்குச் சுண்டக் காய்ச்சிய பாலும் வைத்திருந்தான்.

பறங்கியர் கள்ளை அருந்த, சென்சோரா மீனாட்சி கொடுத்த பாலைக் குடித்தார். வேட்டையாடிய மாளைச் சாக்கால் சுற்றி குதிரை வண்டிலில் ஏற்றினார்கள். விசாலாட்சி ஒரு புதிய மூடல் பெட்டியில் மரை வத்தலை வைத்துக் கொண்டு வந்தாள். அதைப் பார்க்க கணபதிக்குத் தான் முதல் முதல் தகப்பனோடை பறங்கியரின் அலுவலகத்திற்குப் போன நினைவுகள் வந்தன. நேத்து மாதிரியிருக்கு. ஆனால் ஏழு வருடங்கள் ஓடி விட்டன.

பறங்கியர் போக வெளிக்கிட கணபதி துவக்கு, தோட்டாக்கள், ரோர்ச் லைற் என்பவற்றைக் கொண்டு வந்து வண்டிலில் ஏற்ற ஆயத்தமானான். விரைந்து வந்து கணபதியின் தோளில் பிடித்த பறங்கியர் “கணபதி, அப்பிடி எண்டால் எங்களை இண்டையோடை மறக்கப் போறியோ? துவக்கையும் தோட்டாவையும் உள்ளூக்கை வை. எங்கடை ஞாபகமாக வைச்சிரு. நான் ஒரு புது தோட்டாப் பெட்டியும் ஐந்து புது பற்றிகளும் உனக்குத் தரக் கொண்டந்தனான். நாங்கள் இப்ப போனாலென்ன, இரணைமடுவுக்கு வரவேண்டி வந்தால் உங்களிட்டைக் கட்டாயம் வருவம். முக்கியமாய் குட்டிக் கணபதியை வந்து பார்க்க வேணும்” என்று மீனாட்சியைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி சொன்னார்.

ஆறுமுகத்தாரைப் பார்த்து “போட்டு வாறன் ஐயா” என்றார். விசாலாட்சியைப் பார்த்து “போட்டு வாறன் அம்மா” என்றார். கணபதிக்கும் தோழர்களுக்கும் கைகளை குலுக்கி விடை பெற்றார்.

சென்சோரா எல்லாருக்கும் புன்சிரிப்புடன் தலையை ஆட்டிவிட்டு, குதிரை வண்டிலில் ஏறி கையை ஆட்டிய படி சென்றார். கணபதி தனது தோழர்களுடன் கண்கள் கலங்க குதிரை வண்டில் போய் மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

மீனாட்சிக்குப் பிள்ளை பெறும் காலம் நெருங்கியது. சொன்னது மாதிரி சின்னம்மா வந்து விட்டா. இப்ப மீனாட்சிக்கு வாய்க்கு ருசியான சாப்பாடு செய்யும் பொறுப்பு சின்னம்மாவிற்கு வந்து விட்டது. ஆறுமுகத்தாரும் விசாலாட்சியும் கந்தையனும் ஒவ்வொரு நாளும் காலமையும் பின்னேரமும் வருவார்கள். சின்ன மீனாட்சி தொடர்ந்து கணபதி வீட்டிலேயே நின்றாள்.

பேரம்பலம் பள்ளிக்கூடத்திற்குக் காலமை வருபவன், இரவு விருப்ப மில்லாமலே தியாகர் வயலுக்குப் போவான். ('சின்னம்மா' மீனாட்சிக்கும் கந்தையனுக்கும் தான் சின்னம்மா. ஆனால் இப்ப பெரிய பரந்தனில் உள்ள எல்லோருக்கும் அவ சின்னம்மா தான். இனிமேல் பிறக்கப் போற கணபதியின் பிள்ளையும் பேரப்பிள்ளையளும் 'சின்னம்மா' எண்டு தான் கூப்பிடப் போயினம். அந்த அளவுக்கு எல்லாரையும் அன்பினால் கவர்ந்த மனிசி அவ)

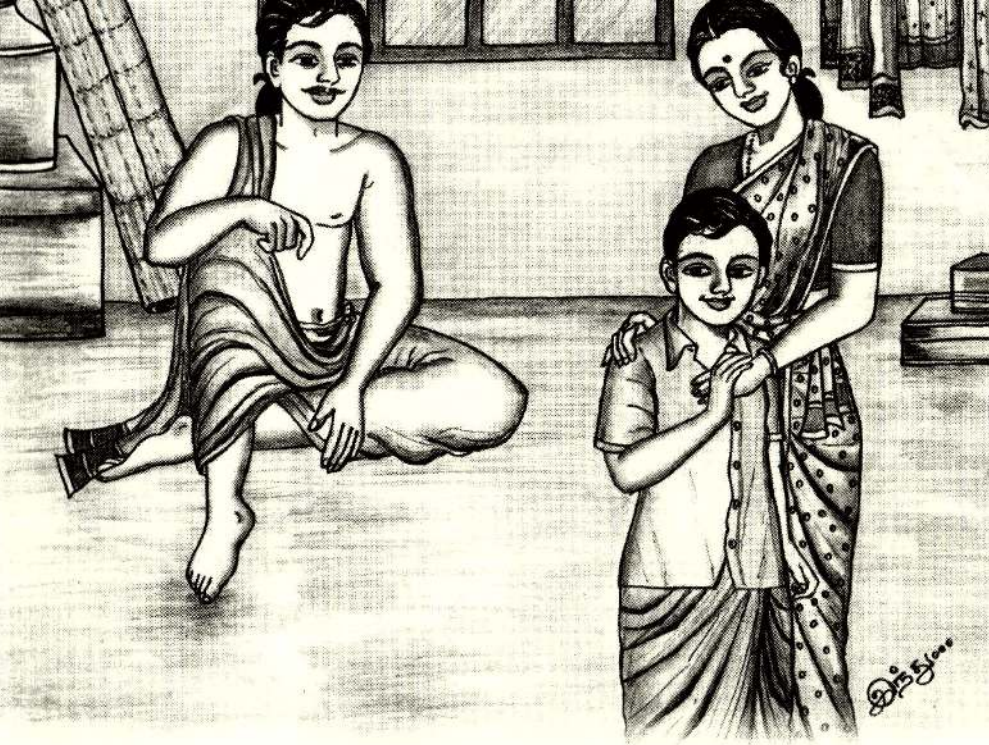
மீசாலையிலிருந்து மருத்துவச்சிக் கிழவியும் வந்திட்டா. மீனாட்சிக்கு ஒரு நாள் இரவு சாமத்தில் வயித்துக் குத்துத் தொடங்கி விட்டது. மீனாட்சி வேதனை தாங்க முடியாமல் துடித்தாள். கணபதி அவளை விட அதிகம் துன்பப்பட்டான்.

மருத்துவச்சி அம்மாவிடம் அடிக்கடி "பிள்ளை பிறக்க கன நேரம் ஆகுமா?" என்று கேட்ட படி இருந்தான். அதிகாலை மீனாட்சி ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்தாள். மருத்துவச்சி அம்மா "நல்ல நீளம் பெரும்பமான பொடியன். அது தான் தாயை இந்தப் பாடு படுத்தினவன்" என்று சந்தோசமாகச் சொல்லி மகனை கணபதியிடம் கொடுத்தார்.

தங்கையையும் தம்பியையும் முதல் முதல் வாங்கிய மாதிரி, தான் பெற்ற மகனையும் வாங்கி வாஞ்சையுடன் அணைத்த கணபதி, தன்ரை தகப்பனிட்டை "ஐயா, இந்தாங்கோ உங்கடை பேரணைப் பிடியுங்கோ" என்று சொல்லி ஆறுமுகத்தார் கையில் மகனைக் கொடுத்தான்.

கணபதி தன்ரை மகனுக்கு 'மகாலிங்கம்' என்று பெயர் வைத்தான்.

1925 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் ஐந்தாம் திகதி மகாலிங்கம் பெரிய பரந்தனில் பிறந்தான்.

25

கிராம வாழ்க்கை சிறந்ததா? நகர வாழ்க்கை சிறந்ததா? என்று கேட்டால் இன்றைய இளைஞர்கள் “நகர வாழ்க்கையே சிறந்தது” என்று உடனடியாகப் பதில் சொல்வார்கள். உழவன் சேற்றில் வெறும் காலுடன் நடப்பதைப் பார்த்தவர்கள், எருமைகளையும் மாடுகளையும் ஆடுகளையும் மழையிலும் வெய்யிலிலும் மேய்ப்பவர்களைக் கண்டவர்கள், இன்டர்நெட் ((Internet) தொடர்பு கிடைக்காது என்பதை அறிந்தவர்கள், நீச்சல் குளத்திலும் (swimming pool), குளியலறையிலும் (bath room) குளித்தவர்கள், கைத் தொலை பேசி (mobile phone), கொம்பியூட்டர் (computer) பாவித்தவர்கள் கிராம வாழ்க்கையை விரும்ப மாட்டார்கள். இயற்கையான குளங்களிலும் ஆறுகளிலும் நீச்சலடித்துக் குளித்தவர்களுக்கும் உடன் கறந்த பாலைக் குடித்தவர்களுக்கும் உடன் பிடித்த மீன்களைச் சமைத்து உண்டவர்களுக்கும் உடன் வேட்டையாடிய இறைச்சியைச் சுவைத்தவர்களுக்கும் இயற்கையான காற்றைச் சுவாசித்தவர்களுக்கும் தான் கிராமத்தின் அருமை புரியும்.

'நாமிருவர் நமக்கிருவர்' என்று பிறக்கும் பிள்ளைகளைக் கட்டுப் படுத்தியவர்கள் நகரத்தில் அதிகமாக இருந்தார்கள். 'இறைவன் தருவதை ஏற்றுக் கொள்வோம்' என்று பிறக்கும் குழந்தைகள் எல்லோரையும் கிராமத்தவர்கள் அன்புடன் வளர்த்து ஆளக் கிணார்கள். கிராமத்தில் இளம் வயதிலேயே திருமணம் செய்து விடுவதனால் 'தாயும் மகளும், மாமியும் மருமகளும்' ஒரே நேரத்தில் குழந்தைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் இயல்பாக நடந்தது. படிப்பு, வேலை என்று காலத்தைக் கடத்தி, கரு அதிகமாக உருவாகும் காலத்தைக் கடந்து திருமணம் புரிபவர்கள் நகரத்தில் அதிகம். முதல் பிள்ளை வளர்ந்த பின்னர் அடுத்த பிள்ளையைப் பெறுவது நாகரிகம் இல்லையென எண்ணுபவர்களும் நகரத்தில் அதிகம்.

கணபதியினதும் மீனாட்சியினதும் வாழ்க்கை சீராகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. மகாலிங்கனும் வளர்ந்து கொண்டு வந்தான். அவனுக்குத் தாய் தகப்பன், பேரன் பேர்த்தி, சின்ன மீனாட்சி, பேரம்பலம், இடைக்கிடை வந்து போகும் சின்னம்மா என எல்லோரும் கொடுத்த செல்லத்தினால் கொஞ்சம் குழப்பிக்காரனாகவே வளர்ந்தான். மூன்றாவது வயதிலேயே ஐந்து வயதும் பிள்ளை அளவு தோற்றம், கொஞ்சம் குண்டாகவும் இருந்தான்.

வழமை போல ஆறுமுகத்தார், "அவன் வளர்ந்தபின் திருந்தி விடுவான்" என்று கூறி விடுவார். கணபதியின் தாயார் விசாலாட்சி மீண்டும் கர்ப்பினி ஆனார். அவரது நாற்பத்தைந்தாவது வயதில், 1929 ஆம் ஆண்டு தனது கடைசி மகனான நல்லையாவைக் கட்டும் சிரமத்தின் பின்னர் பெற்றெடுத்தார். நல்லையா தாயைப் போல நல்ல நிறமாக இருந்தான். மகாலிங்கன் தன்னிலும் நான்கு வயது குறைந்த, சிறிய தகப்பனிடம் பழகப் பழகக் கொஞ்சம் சண்டித்தனம் குறைந்தது.

1910 ஆம் ஆண்டு தியாகர்வயலுக்கு வந்த விசாலாட்சி, அடுத்த ஆண்டு தொடக்கம் மீசாலையிலிருந்து பொறிக்கடவை அம்மனின் பங்குனி வேள்விக்கு வருபவர்களுக்கு மதிய உணவு கொடுப்பது வழக்கம். மீனாட்சி, கணபதியைத் திருமணம் முடித்து வந்த பின்னரும் அது தியாகர் வயலிலேயே தொடர்ந்தது.

மீனாட்சி மாமியாருடன் சமையல் வேலைகளில் உற்சாகமாகப் பங்கு பற்றினாள். மகாலிங்கன் பிறந்த பிறகு கணபதி வீட்டுக்கு மாறியது.

உறவினர்களுக்கு மதிய உணவாகத் தொடங்கிய அந்த நிகழ்வு, ஒவ்வொரு பங்குனி வேள்விக்கும், பூநகரி வீதியால் கோவிலுக்குப் போறவர்களுக்கும் வருபவர்களுக்கும் கொடுக்கப்படும் அன்னதான நிகழ்வாக மாறியது.

பங்குனி மாதம் வெய்யில் காலம் என்பதால் கணபதி, ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தல் போட்டுப் பக்தர்களுக்கு மோரும் தண்ணீரும் வழங்குவார்.

அன்னதானத்தை மீனாட்சி பொறுப்பெடுத்துச் செய்ய, விசாலாட்சியும் சின்னம்மாவும் உதவியாளர்களாக மாறினார்கள். (இன்று வரை அன்னதான நிகழ்வு, மிகவும் சிறப்பாக, நான்காவது தலை முறையினரால் நடத்தப்படுகிறது.)

மகாலிங்கனுக்கு ஐந்து வயதாவற்கு இன்னும் ஐந்து மாதங்களிருக்கும் போதே 1930 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் பரந்தன் அ.த.க. பாடசாலையில் ஆசிரியர் அவனை ஆரம்பப் பிரிவில் சேர்த்துக் கொண்டார். மகாலிங்கன் பாடசாலையில் சேர்ந்த அதே நாளில் ஆறுமுகத்தார், ஐந்தாம் வகுப்புச் சித்தியடைந்த பேரம்பலத்தை மீசாலைக்கு கூட்டிச் சென்று அங்கு ஒரு பாடசாலையில் ஆறாம் வகுப்பில் சேர்த்து, அவனை ஒரு உறவினர் வீட்டில் தங்க ஒழுங்கு செய்து விட்டு வந்தார்.

ஆறுமுகத்தாருக்கு தனது உறவினர் மகனைப் பொறுப்புடன் பார்த்துக் கொள்ளச் சம்மதித்தது நிம்மதியாக இருந்தது. ஒவ்வொரு முறையும் மகனைப் பார்க்கப் போகும் போது அரிசி, இறைச்சி வத்தல், தேன், நெய் என்பவற்றைத் தாராளமாகக் கொண்டு போய்க் கொடுப்பார். செல்லமாக வளர்ந்த குழந்தைகளுக்குரிய செயல்கள் மகாலிங்கனிடம் தொடர்ந்தன.

ஒரு பெரிய மாணவன் சிறிய மாணவனை அடிப்பதைக் கண்டால், மகாலிங்கன் அந்த பெரிய மாணவனுக்கு அடி போட்டு விடுவான். ஆசிரியர் அவனைக் கூப்பிட்டு “மகாலிங்கம், நீ அவனுக்கு அடித்தாயா?” என்று விசாரிக்கும் போது “ஓம் ஐயா, அடிச்சனான்” என்று பயம் இல்லாமல் பதிலளிப்பான்.

ஆசிரியர் “ஏன் அடித்தாய்?” என்று கேட்க “அவன் சின்னப் பொடியனுக்கு அடிச்சவன். அது தான் நான் அவனுக்கு அடிச்சனான்” என்று சொல்லுவான். ஆசிரியர் “மகாலிங்கம் இனிமேல் யாராவது அடிபட்டால் என்னட்டை வந்து சொல்லு. நீ அடிச்சது பிழை. கையை

நீட்டு” என்று சொல்லிக் கையை நீட்டச் செய்து அடிமட்டத்தால் உள்ளங்கையில் இரண்டு அடி அடிப்பார். மகாலிங்கனுக்கு அந்த அடி நோகாது. கைகள் இரண்டையும் தடவி விட்டு, ஒன்றும் நடக்காத மாதிரிப் போய் இருந்து விடுவான்.

கூடப் படிப்பவனுக்குச் ‘சிலேற்’ பென்சில் இல்லையென்றால் தனது சிலேற் பென்சிலின் பாதியை உடைத்துக் கொடுத்து விட்டு வந்து, தனக்கு புதிய பென்சில் வேண்டும் என்று அடம் பிடிப்பான். வகுப்புத் தோழனின் சிலேற் கீழே விழுந்து உடைந்து விட்டால், தனது சிலேற்றின் விளிம்பில் இருக்கும் மரச்சட்டத்தைக் கழற்றி விட்டு, சிலேற்றைச் சரி பாதியாக உடைத்து, ஒரு பாதியை அவனுக்கு கொடுத்து விட்டு, மற்ற பாதியினை தான் எழுதுவான்.

மீனாட்சி “தம்பி, என்ன சிலேற்றைக் கீழே போட்டு உடைச்சு போட்டியா?” என்று கேட்டால், “இல்லை அம்மா, வகுப்பிலை எனக்குப் பக்கத்திலை இருக்கிற பொடியன்ரை சிலேற் உடைஞ்சு போச்சுது. அது தான் நான் பாதியை உடைச்சு அவனுக்குக் குடுத்தனான்” என்பான்.

“அதுக்காக உன்ரை சிலேற்றை உடைப்பாயா?” என்று மீனாட்சி பேச, கணபதி “மீனாச்சி, பிள்ளை உண்மை சொன்னவன். அவனைப் பேசாதை. அவன் வளர்ந்த பிறகு இப்படிச் செய்ய மாட்டான்” என்று சொல்லி விடுவார்.

மாதம் ஒரு முறை பாடசாலை உபகரணங்களான ‘சிலேற்’, ‘சிலேற் பென்சில்’, ‘அப்பியாசப் புத்தகம்’, கடதாசியில் எழுதும் ‘பென்சில்’, பென்சில் சீவி, அழி இறப்பர் முதலியவற்றை ஒரு பெட்டியில் வைத்து, தலையில் சுமந்து வரும் முஸ்லீம் வியாபாரியிடம், முன்பு பேரம்பலத்திற்கும் சின்னமீனாட்சிக்கும் வாங்கியது போலை, கணபதி தன் மகனுக்கும் வாங்குவார். அவர்கள் அவற்றைப் பல நாட்கள் வைத்துப் பயன்படுத்தினார்கள், ஆனால் மகாலிங்கனுக்கு ஒவ்வொரு முறை வியாபாரி வரும் போதும் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும்.

மகாலிங்கன் எந்த அளவுக்குக் குழப்படிக்காரனாக இருந்தானோ அந்த அளவுக்குப் படிப்பில் கெட்டிக்காரனாகவும் இருந்தான். கணக்கும் தமிழும் சமயமும் அவனுக்கு நல்ல விருப்பமான பாடங்களாக இருந்தன. தேவாரங்களை நன்கு பண்ணோடு பாடுவான்.

கணபதியின் மைத்துனரான வல்லிபுரம் பளையிலிருந்து வந்த அண்ணாவியாரிடம் நன்கு பழகித் தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததால், இப்போது தானே இளைஞர்களையும் சிறுவர்களையும் பழக்கிக் கூத்துக்கள் ஆட வைக்கிறார். அவர் கணபதி மாதிரி குடும்ப வைத்திருந்தார். காதுகளில் கடுக்கனும், கை விரல்களில் மோதிரங்களும் போட்டிருந்தது மகாலிங்கனுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.

பெரிய பரந்தனில் ஒருவரும் தங்க நகைகள் போட மாட்டார்கள். கூடுதலாக மீசாலையிலேயே வளர்ந்த வல்லிபுரம் நகைகள் போட்டுப் பழகிவிட்டார். மகாலிங்கன் தேவாரங்களை நன்கு பாடுவதைக் கண்ட வல்லிபுரம், மருமகன் முறையான அவனைக் காத்தான் கூத்தில் பால காத்தானாக ஆட வைப்பார். மகாலிங்கனின் பாடலும் ஆடலும் எல்லோரையும் கவர்ந்தது.

பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்புக்கு மேல் இல்லை என்பதால், சின்ன மீனாட்சி பத்து வயதில் படிப்பை நிப்பாட்டி விட்டு, மூன்று வருடங்களாக விசாலாட்சிக்கு உதவியாக வீட்டில் இருக்கிறாள். தம்பி நல்லையாவைப் பார்ப்பது அவள் பொறுப்பாகி விட்டது. மகாலிங்கனும் படிப்பு இல்லாத போது தியாகர் வயலுக்கு யாருடனாவது போய் விடுவான். தாய், தகப்பனை விட மகாலிங்கனுக்குப் பேரன் பேர்த்தியில் தான் விருப்பம் அதிகம்.

அதனால் சில வேளைகளில் தனியாகவும் தியாகர் வயலுக்கு ஓடி விடுவான். கணபதியும் மீனாட்சியும் அவனைக் காணாது பயந்து போய் தேடுவார்கள். எங்கேயாவது பாம்பு, பூச்சிகளிடம் சிக்கி விடுவானோ என்ற பயம் அவர்களுக்கு.

மீனாட்சி மகனைத் தேடித் தியாகர் வயலுக்கு ஓடுவான். வைத்தியர் வீட்டைக் கடக்கும் போது அவர், “பிள்ளை பயப்படாதே அவன் தியாகர் வயலுக்குப் போனவன். நான் கவனமாய்ப் போ தம்பி எண்டு சொல்லி விட்டனான்.” என்று ஆறுதல் சொல்லுவார். மகன் தியாகர் வயலில் நிற்பதைக் கண்ட பிறகு தான் மீனாட்சிக்கு மூச்சு வரும். “ஏனடா, சொல்லாமல் வந்தனீ?” என்று மீனாட்சி கேட்கும் போது “நீங்கள் தனிய போகாதே எண்டு சொல்லி மறிப்பீங்கள். அது தான் நான் சொல்லாமல் வந்தனான்” என்று பதில் சொல்லுவான்.

கிராமங்களில் இரண்டு எருதுகளைப் பூட்டிய வண்டில்கள் தான் இப்போதும் போக்குவரத்துச் சாதனங்களாக இருக்கின்றன. நகரத்

தில் உயர்மட்டத்தில் உள்ளவர்கள் குதிரை வண்டிகளைப் பயன்படுத்தினர்.

1893 ஆம் ஆண்டு அளவில் நகரங்களில் செல்வந்தர்களை ஏற்றி இறக்குவதற்கு மனிதர்களால் இழுத்துச் செல்லப்படும் ரிக்சா (rickshaw) க்கள் பயன்பாட்டுக்கு வந்து விட்டன. சாமான்களை ஏற்றி இறக்குவதற்கு, நகரில் வாழ்பவர்களால் ஒரு எருது மட்டும் பூட்டி ஓடும், ஒற்றைக்கரத்தை வண்டிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

கொழும்புக் கோட்டையிலிருந்து புறப்படும் புகையிரதங்கள் பரந்தன் வரை போய், அங்கிருந்து ஆனையிறவு, பனை, எழுதுமட்டுவான், மிருகவில், கொடிகாமத்தின் ஊடாக மீசாலை நிலையம் சென்று, பின்னர் தமது பிரயாணத்தைக் காங்கேசன்துறை வரை தொடர்ந்தன.

பெரிய பரந்தன், செருக்கன், குஞ்சுப்பரந்தன் மக்கள் எருதுகள் பூட்டிய வண்டிலில் பரந்தன் சந்தி வரை சென்று, புகைவண்டியில் ஏறி மீசாலை செல்லத் தொடங்கினர். இப்போது சுட்டதீவுப் பாதையின் தேவை பெருமளவில் குறைந்தது. ஆறுமுகத்தார் றெயினில்த்தான் பேரம்பலத்தை மீசாலையில் பாடசாலையில் சேர்ப்பதற்குக் கூட்டிச் சென்றார்.

பரந்தன் சந்தியில் புகையிரத நிலையம் வந்தவுடன், நிலைய உத்தியோகத்தர்களுக்கு விடுதிகளும் வந்து விட்டன. பரந்தன் சந்தியிலிருந்து பூநகரி போகும் வீதியில் காரைதீவிலிருந்து (இப்போது காரை நகர்) வந்த கோவிந்தர் என்பவர் ஒரு பகுதி பலசரக்குக் கடையாகவும் மறு பகுதி தேநீர்க் கடையாகவும் உள்ள ஒரு கடையைப் போட்டிருந்தார். அதே போல இன்னொருவர் முல்லைத்தீவு போகும் வீதியில் அதே போன்ற ஒரு கடையை வைத்திருந்தார். பரந்தன் சந்தி இப்போது கொஞ்சம் சனப்புக்கம் உள்ள இடமாக மாறியது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து ஆசிரியர்களும் றெயினில் பரந்தன் வரை வரலாயினர். கிராம மக்கள் வண்டிலில் சென்று ஆசிரியர்களை அழைத்து வருவது வழமையாகி விட்டது.

இப்போதெல்லாம் முருகேசரால் விற்பனை செய்வதற்காகத் தேங்காய்களை வாங்கி உரிப்பது, கிடுகு பின்னுவது என்பவற்றைச் செய்ய முடியவில்லை. அவற்றால் இலாபமும் அதிகமில்லை. வண்டி மட்டும் ஓட்டித் திரிவார். சின்னம்மாவிற்கும் அவரை விட இளைய பெண்களுடன் போட்டி போட்டு வியாபாரம் செய்ய முடியவில்லை.

சின்னம்மாவிற்கு யாழ்ப்பாணத்தில், நகரில் இருந்து சிறிது தூரத்தில் ஒரு சிறிய காணித்துண்டு இருந்தது. சின்னம்மா, “என்றை காணியை வித்து, என்னடடை இருக்கிற கொஞ்சக் காசையும் போட்டு யாழ்ப்பாணத்திலை ஒரு காணியை வாங்குவம். அந்தக் காணிக்கு முன்னால் ஒரு சின்னக் கடையைக் கட்டி, வீட்டுடன் இருந்து சிறிய அளவில் வியாபாரம் செய்வம்” என்று முருகேசரிடம் கேட்டாள்.

முருகேசர், “சரி, காணியை வாங்கி, கடையும் போடலாம். நான் அங்கை வந்து என்னத்தைச் செய்யிறது” என்று கேட்டார். அதற்குச் சின்னம்மா “இப்ப யாழ்ப்பாண பசாரில் (bazaar--market--சந்தை) நிறையக் கடைகள் வந்தாச்சு. கொழும்பு ரெயினில் (ரெயின் - train - தொடர் வண்டி - புகையிரதம்) கடைகளுக்குச் சாமான்கள் வருகுது. ஸ்ரேசனிலிருந்து வண்டில்களில் தான் அவற்றை ஏத்திப் பறிக்கிறான்கள். நீங்களும் எங்கடை வண்டிலில் சாமான்களை ஏத்திப் பறிச்சால் நல்ல காசு கிடைக்கும்.” என்றாள். முருகேசர் “சரி அம்மா, நாங்கள் மீனாட்சியிட்டையும் மருமகனிட்டையும் ஒருக்கால் சொல்லிப் போட்டுச் செய்வம்” என்றார்.

முருகேசரும் சின்னம்மாவும் தங்கள் பேரனான மகாலிங்கனைப் பார்க்க ஒருநாள் வந்தார்கள். வந்தவர்கள் இரண்டு நாள்கள் மகளுடன் தங்கி நின்று விட்டு, திரும்பிப் போக வெளிக்கிட்டவர்கள், கணபதியிடமும் மீனாட்சியிடமும் தாங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் காணி வாங்கிப் போக நினைப்பதைச் சொன்னார்கள்.

கணபதி “மாமா, உங்களுக்கும் சின்னம்மாவுக்கும் என்ன வசதியோ, அதன்படி செய்யுங்கோ.” என்று தனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். அவர்களை வழியனுப்ப வந்த ஆறுமுகத்தார், “முருகேசர், உங்களிட்டை இருக்கிற காசிலை சின்னக் காணியை வாங்கினால், வீடு கட்ட, கடை கட்ட, கடைக்கு முதல் போடக் காசு வேணும் தானே. பணயிலை இருக்கிற வீட்டோடை காணியை வித்தால், வாங்கிற காணியைப் பெரிசாகவும் வாங்கலாம், மற்றச் செலவுகளுக்கும் காணும்.” என்று தனது ஆலோசனையைச் சொன்னார்.

அதற்கு முருகேசர், “இல்லை, பளைக் காணியையும் வீட்டையும் கந்தையனுக்குக் குடுக்கலாம் என்று இருக்கிறம்.” என்று சம்பந்தியின் ஆலோசனையை மறுக்கிறேனே என்ற தயக்கத்துடன் கூறினார். எல்லாற்றை கதைகளையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கந்தையன், “ஐயா, தியாகர் வயலுக்குப் பக்கத்திலை வெட்டுப்படாமல் ஒரு காடு இருந்தது. அதை அத்தான் கூட்டிக் கொண்டு போய் எனக்

குக் காட்டினவர், நெல்லு விதைக்க ஏற்ற நல்ல மண். அத்தானும் நானுமாய் வெட்டத் தொடங்கி, அரைவாசிக்கு மேலை வெட்டிப் போட்டம். ஆறுமுகம் மாமாவும் சில நேரம் வந்து வெட்டித் தாறவர். மிச்சத்தையும் வெட்டினாப்பிறகு குஞ்சுப்பரந்தன் விதானையாரிட்டைக் கூட்டிக் கொண்டு போய், என்ரை பேரிலை பதிஞ்சு தாறன் எண்டு அத்தான் சொன்னவர். எனக்கு அது காணும். நானும் அத்தானோடை சேர்ந்து இஞ்சை இருந்து வயல் செய்யப்போறன். நீங்கள் பளை வீட்டையும் காணியையும் மாமா சொன்ன மாதிரி வில்லுங்கோ” என்றான்.

முருகேசரும் சின்னம்மாவும் காணிகளை விற்று, யாழ்ப்பாணத்தில் நாவலர் பள்ளிக்கூடத்திற்குக் கிட்டவாய் ஒரு காணியை வாங்கி, அந்த காணியில் ஒரு சின்ன வீட்டையும் சிறிய கடையையும் கட்டினார்கள், பால் காய்ச்சுவதற்கு ஆறுமுகத்தாரிடமும் கணபதியிடமும் வந்து நேரில் சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள்.

அவர்கள் போகும் போது கந்தையனையும் கூட்டிக் கொண்டு போனார்கள். வீட்டிற்குப் பால் காய்ச்சுவதற்குக் கணபதியும் மீனாட்சியும் மகாலிங்கனுடன் ஆறுமுகத்தாரையும் சின்னமீனாட்சியையும் கூட்டிக் கொண்டு, பரந்தன் சந்தியிலிருந்து றெயினில் போய் வந்தார்கள்.

மகாலிங்கனுக்கு முதல் முதல் றெயின் பயணமும் யாழ்ப்பாணம் பசாரும் புதுமையாக இருந்தன. கந்தையனுக்குமே யாழ்ப்பாணம் களின் பழக்க வழக்கங்கள் வித்தியாசமாகவே பட்டது. சிலர் வெள்ளைக்காரர்கள் மாதிரி நீளக் கால்சட்டை, சேர்ட் போட்டிருந்தார்கள். தனது தகப்பனையும் அத்தானையும் போலை வேட்டி கட்டுபவர்களும் இருந்தார்கள். சாறங்கட்டி சேர்ட் போட்டு, தலையில் குஞ்சத்தோடை புது விதமான தொப்பி போட்ட முஸ்லீம் மக்களையும் கண்டான்.

யாழ்ப்பாணத்தில் கோவில்களும் தேவாலயங்களும் மதுதிகளும் பெரிசு பெரிசாக இருப்பதையும் கண்டான். குதிரை வண்டிகளிலும் ரிக்சாக்களிலும் வெள்ளைக்கார ஆண்களும் பெண்களும் தொப்பிகளுடன் பயணம் செய்வதையும் கண்டான். அவன் தகப்பனுடனும் சின்னம்மாவுடனும் இரண்டு கிழமைகள் நின்று விட்டுப் பரந்தனுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு சிறிய கிராமத்திலிருந்து ஒரு முதியவர் வருடத்திற்கொரு முறை பெரிய பரந்தனுக்கு வந்து, எல்லா மக்களுக்கும் கைரேகை பார்த்துப் பலன் சொல்லுவார். கிராம மக்கள் சாஸ்திரங்களில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள். சிலர் அவரைக் கொண்டு தங்களினதும் பிள்ளைகளினதும் சாதகங்களை எழுதுவிப்பார்கள். அவர் தியாகர் வயலில் தங்கி எல்லோர் வீடுகளுக்கும் போய் சாஸ்திரங்கள் சொல்லிவிட்டு, இரவுப் படுக்கைக்கு தியாகர் வயலுக்கு வந்து விடுவார். கந்தையன் அவருடனே எல்லா இடங்களுக்கும் போய் வருவான். அவனுக்கும் சாஸ்திரங்களைக் கற்று அவரைப் போலை ஒரு சாஸ்திரியாராக வரவேண்டும் என்ற ஆசை உண்டானது.

கணபதியிடம், “அத்தான், சாஸ்திரியாரிட்டைச் சாஸ்திரம் படிக்க எனக்கு விருப்பம். சாஸ்திரியார் இந்தியாவுக்குப் போய் ஒரு குருவோடை தங்கி நின்று படிச்சவராம். தன்னோடை ஊருக்கு வந்து ஒரு வருடம் தங்கி நின்று படிக்கட்டாம். இப்ப இன்னுமொரு பொடியனும் படிக்கச் சேர்ந்திருக்கிறானாம்.” என்று தயங்கியபடி கேட்டான். கணபதி “கந்தையா, கொஞ்சம் பொறு. மீனாச்சியிட்டைக் கதைக்கிறன்; மாமாவும் சம்மதிக்க வேணும்” என்றார்.

கணபதி சொன்னதைக் கேட்ட போது, மீனாட்சி “ஐயோ வேண்டாம். அவனைத் தனிய விட ஏலாது. ஐயாவும் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டார்.” என்றாள்.

கந்தையனின் விருப்பத்தைக் கேள்விப்பட்ட ஆறுமுகத்தார், கணபதி வீட்டுக்கு ஒரு நாள் வந்தார். அவர் மீனாட்சியிடம் “பிள்ளை, கந்தையன் சாஸ்திரம் படிக்க ஆசைப்படுறான். அவன் இன்னும் என்ன சின்னப் பிள்ளையே, அவன்னை விருப்பத்தை ஏன் தடுப்பான்? நான் நாளைக்கு பேரம்பலத்தைப் பார்க்க மீசாலைக்குப் போறன். அப்படியே யாழ்ப்பாணம் போய், முருகேசரிட்டையும் சின்னம் மாட்டையும் கதைச்சுக் கொண்டு வாறன்.” என்றார்.

அடுத்த நாள் ஆறுமுகத்தாரை வண்டிலில் ஏற்றிக்கொண்டு, பரந்தன் சந்திக்குப் போய், றெயினில் ஏற்றிவிட்டு வந்த கந்தையன் “மாமாட்டை ஐயா என்ன சொல்லுவாரோ?” என்ற யோசனையில் காத்திருந்தான்.

26

முன்னர் எட்டாம் வகுப்பில் சித்தி அடைந்தால் கனிஷ்ட பாடசாலைச் சான்றிதழும் (Junior school certificate, J.S.C), பத்தாம் வகுப்பில் சித்தி அடைந்தால் சிரேஷ்ட பாடசாலைச் சான்றிதழும் (Senior school certificate, S.S.C), பன்னிரண்டாம் வகுப்பில் சித்தி அடைந்தால் உயர்தர பாடசாலைச் சான்றிதழும் (Higher school certificate, H.S.C) வழங்கினார்கள்.

சுவாமி விவேகானந்தர் இலங்கைக்கு மூன்று முறை வருகை தந்தார். அவர் இலங்கை வந்த போது ஒரு முறை யாழ்ப்பாணத் திற்கும் வந்திருக்கிறார். 1897 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 15 ஆம் திகதி ஐரோப்பாவிலிருந்து திரும்பும் போது கொழும்பிற்கு வந்து, அங்கிருந்து இந்தியாவிற்குப் போனார்.

எலிசபெத் மகாராணியார் இலங்கைக்கு இரண்டு முறை வருகை தந்தார். 1954 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் 21 ஆம் திகதி, அவரது 28 ஆவது பிறந்த நாள் இலங்கையில் கொண்டாடப்பட்டது. 1981

ஆம் ஆண்டு ஓக்டோபர் மாதம் 21 ஆம் திகதி இரண்டாம் முறை வருகை தந்தார்.

1927 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 26 ஆம் திகதி, மகாத்மா காந்தி யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தார்.

பரந்தனில் ரெயினில் ஏறிய ஆறுமுகத்தார் மீசாலை ஸ்ரேசனில் (station - நிலையம்) இறங்கி, முருகேசர் வீட்டிற்குக் கொடுக்க வேண்டிய பொருட்களை ஸ்ரேசனடிக் கடையில் வைத்தார். பேரம்பலம் நின்று படிக்கும் வீட்டாருக்குக் கொடுக்கும் பொருட்களுடன் புகையிரதப் பாதை வழியே நடந்து அவர்களின் வீட்டை அடைந்தார். போகும் வழியில் மீசாலை ஸ்ரேசனுக்கு முன் பக்கம் பல கடைகள் வந்து விட்டதைப் பார்த்தார். பலசரக்குக் கடைகள், தேநீர்க் கடைகள், சட்டி பானைக் கடைகள் எல்லாம் இருந்தன.

அன்று சனிக்கிழமை, பேரம்பலம் வீட்டில் நின்றான். அயலில் உள்ள பிள்ளைகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பேரம்பலத்தைக் கூப்பிட, அவன் ஓடி வந்து, தகப்பனை அணைத்தபடி இருந்து கொண்டு, வீட்டில் உள்ள எல்லோரையும் பற்றிக் கேட்டான். மகனின் படிப்பைப் பற்றி விசாரித்த ஆறுமுகத்தார், அவன் சந்தோசமாக இருப்பதைக் கண்டு நிம்மதி அடைந்தார். அங்கிருந்து விடை பெற்று, ஸ்ரேசனை நோக்கி நடந்தார். கடையில் வைத்த பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு ரெயினை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார். காத்திருந்தல் கிராம மக்களுக்கு இயல்பானது, நகரத்தின் பரபரப்பு இன்னும் அவர்களுக்கு வரவில்லை.

ஆறுமுகத்தார் யாழ்ப்பாண ஸ்ரேசனில் இறங்கினார். ஸ்ரேசன் வாசலில் ஒரு பக்கம் வண்டில்களும் மறு பக்கம் ரிக்ஷாக்கள், குதிரை வண்டில்கள், கூரையில்லாத நான்கு சக்கரக் கார்களும் நின்றன. ரெயினில் முதலாம் வகுப்புப் பெட்டியிலிருந்து இறங்கிய ஆங்கிலேயர்களும் பறங்கியரும் பெருங்குடித் (Elite people) தமிழர்களும் ரிக்ஷாக்களிலும் குதிரை வண்டில்களிலும் கார்களிலும் ஏறிச் சென்றதை ஆறுமுகத்தார் அவதானித்தார்.

அவர்கள் பெரும்பாலும் சுண்டிக்குழி தொடக்கம் மத்திய கல்லூரி வரையான பிரதான வீதியின் இரு மருங்கும் தான் வாழ்கிறார்கள் என்பதை ஆறுமுகத்தார் அறிய மாட்டார். அவர்களின் ஆடை அணிகலன்கள் ஆறுமுகத்தாரை வியக்க வைத்தன. ஸ்ரேசனிலிருந்து

பொடிநடையாகச் சந்தைக்கு அருகில் இருந்த சத்திரத்தடிக்குச் சென்றார்.

சத்திரத்தடியில் மாடுகளை அவிழ்த்துக் கட்டி விட்டு வரிசையாக நிறுத்தப்பட்ட வண்டில்கள், கை பிடி நிலத்தில் இருக்குமாறு சரித்து வரிசையாக நிறுத்தியிருந்த ரிக்ஷாக்கள், சமைகளைத் தூக்கும் நாட்டாமைகள் எல்லோரும் காத்திருந்தார்கள். சத்திரத்தினருகே ஒரு கல்லால் கட்டப்பட்ட கிணறும் இருந்தது. சத்திரத்து வாசலில் ரிக்ஷாக்கார, வண்டில்கார ஆட்களும் நாட்டாமைகளும் தரையில் கரியினால் கீறப்பட்ட கட்டங்களில் நாயும் புலியும், தாயம் போன்ற விளையாட்டுக்களை விளையாடிக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

வண்டில்கள், ரிக்ஷாக்கள், மூட்டை சுமப்பவர்கள் எல்லோரும் தமக்கு தேவையானவர்களை வந்து கூட்டிச் சென்றார்கள். முருகேசர் ஒரு பக்கத்தில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தவர், ஆறுமுகத் தாரைக் கண்டதும் ஓடி வந்து “என்ன ஆறுமுகத்தார் இவ்வளவு தூரம்?” என்று கேட்டு அணைத்துக் கொண்டார். அவர் முருகேசரிடம், “கந்தையன் ஒரு சாஸ்திரியின் வீட்டில் அவருடன் தங்கி நின்று, சாஸ்திரம் படிக்க விரும்புறான். உங்கடை விருப்பத்தை அறிய வந்தனான்” என்றார்.

“ஆறுமுகத்தார், நீங்கள் என்ன முடிவெடுத்தாலும் எனக்குச் சம்மதம். நீங்கள் வீட்டை வந்து சாப்பிட்டிட்டுத் தான் போக வேணும்” என்றவர் ஓடிப்போய் மற்ற வண்டில்காரனிட்டை, “சும்பந்தி வந்திருக்கிறார். நான் வீட்டை போறன். என்னைத் தேடி வாறாக்களுக்கு நீ ஏத்திக் குடு” என்று சொன்னவர், எங்கேயோ ஓடிப் போய் ஒரு போத்தல் சாராயம் வாங்கி வந்தார்.

இருவரும் வண்டிலில் முருகேசரின் வீட்டை நோக்கிச் சென்றனர். வழியில் நெருக்கமாக வண்டில்களும் குதிரை வண்டில்களும் மனிதர் மனிதரை வைத்து இழுக்கும் ரிக்ஷாக்களும் சென்றன. மேற் கூரையில்லாத கார்களை ஓட்டியவர்கள் பாதையை விட்டு விலகும்படி வெளியே பூட்டியிருந்த ‘கோன்’ ஐக் கையால் அமத்தி “பாபு பாபு” என்று அடித்தபடி சென்றார்கள்.

வீட்டிற்கு வந்த முருகேசர், ஆறுமுகத்தாரைக் கை, கால் அலம்பி இருக்கும் படி கூறிவிட்டு, தங்கள் சேவல் ஒன்றைத் தூரத்திப் பிடித்து, உரித்து, வெட்டி ஒரு சட்டியில் வைத்தார். ஆறுமுகத்தாரிடம் சின்னம்மா மீனாட்சி, மகாலிங்கன், கந்தையன், மற்றவர்கள் பற்றி

எல்லாம் விசாரித்தா. தானும் கை, கால் கழுவி விட்டுச் சாராயம் போத்தலுடனும் இரண்டு பேணிகளுடனும் வந்த முருகேசர், சின்னம்மாவைச் சமைக்கச் சொல்லி விட்டு, ஒரு வேப்பமரத்தடியில் ஆறுமுகத்தாருடன் அமர்ந்தார்.

சாராயப் போத்தலைக் கண்ட ஆறுமுகத்தார் “இப்ப உதெல்லாம் வேண்டாம். வேலை கிடக்கு. நான் வீட்டை போகோணும்” என்று மறுத்தார். முருகேசர் “இரவு தபால் கோச்சியிலை போகலாம். நான் கொண்டு போய் விடுவன். நாளைக்குக் காலமை பொல பொல வென்று விடிய நீங்கள் பரந்தன் ஸ்ரேசனிலை இறங்கி விடலாம்” என்றவர் தொடர்ந்து, “ஆறுமுகத்தார், இஞ்சை தென்னங் கள்ளு தாராளமாய் வாங்கலாம். பனங்கள்ளு வாங்கக் கொஞ்சத் தூரம் போகோணும். தென்னங்கள்ளை நீங்கள் குடிக்கிறேல்லை எண்டு எனக்குத் தெரியும். அது தான் சாராயம் வாங்கி வந்தனான்.” என்றார். முன்பு பெரிய பரந்தனில் பூவரச மர நிழலில் இருந்து இருவரும் கள்ளு குடித்த நினைவு ஆறுமுகத்தாருக்கு வந்தது. இருவரும் பல கதைகளைப் பேசியபடி சாராயத்தில் தண்ணீர் கலந்து குடித்தனர்.

அடுத்த நாள் காலை பரந்தன் ஸ்ரேசனில் ஆறுமுகத்தார் இறங்கும் போது இருள் விலகவில்லை. நடந்து போய்க் கோவிந்தரின் கடை வாசலில் இருந்த வாங்கில் இருந்தார். வேப்பம் குச்சியினால் பல் துலக்கி, வாய் கொப்பளித்து முகம் கழுவும் கோவிந்தரைக் கண்டார். சால்வையால் முகம் துடைத்த படி வந்த கோவிந்தர், “என்ன ஆறுமுகத்தார் இண்டைக்கு விடியக்காலமை வந்திருக்கிறியன்.” என்று கேட்க, அவர் யாழ்ப்பாணம் போய் வந்த கதையைச் சொன்னார்.

கோவிந்தர், “நீர் கிணத்திலை போய் முகம் கழுவி விட்டு வாரும். நான் தேத்தண்ணி போடுறன்” என்றார். கிணத்தடியில் நின்றுபார்த்த போது கோவிந்தரின் மாட்டுப் பட்டியைக் கண்டார். நாலு பக்கமும் அலம்பல் வேலியால் அடைத்த பட்டியில் பசுக்களும் நாய்பன்களும் நின்றபடியும் படுத்தபடியும் அசை போட்ட படி இருந்தன. பக்கத்தில் ஒரு சிறிய பட்டியில் பெரிதும் சிறிதுமான கன்றுகள் நின்று “ம்மா, ம்மா” என்று தாய் பசுக்களைத் தேடிக்கத்தின. அவற்றிற்கு மட்டும் வெய்யில், மழை படாதவாறு ஒரு கொட்டில், பனை ஓலையில் வேய்ப்பட்டிருந்தது.

கிணத்தடியால் ஆறுமுகத்தார் வரவும் கோவிந்தர் இரண்டு தகரப் பேணிகளில் வெறும் தேனீரோடு வரவும் சரியாக இருந்தது.

கோவிந்தர் ஒரு பேணியையும் ஒரு துண்டுப் பனங்கட்டியையும் ஆறுமுகத்தாரிடம் கொடுத்து விட்டு வாங்கில் அவருக்கு பக்கத்தில் இருந்து, தனது தேநீரை அருந்தினார். ஆறுமுகத்தார், “என்ன கன்றுகள் கத்துகினம். இன்னும் பால் கறக்கவில்லையா?” என்று கேட்டார். கோவிந்தர் “இப்ப பால் கறக்கப் போனால் ஒரே நுளம்புக் கடி. அது தான் கொஞ்ச நேரம் போகட்டும் எண்டு பார்க்கிறன்” என்ற கோவிந்தர் “அது சரி ஆறுமுகத்தார், குஞ்சுப்பரந்தனிலை கொல்லனாத்தங்கரையிலை ஒரு வயல் காணிவிக்கப் போயினமாம். அது கணபதியின்ரை காணிக்குப் பக்கத்திலை இருக்குது எண்டவை. அதை வாங்குவம் எண்டு பார்க்கிறன். எதேனும் வில்லங்கம் வருமா?” என்று கேட்டார்.

“தாராளமாய் வாங்குங்கோ. ஒரு பிரச்சனையும் வராது. காணிக்காரப் பொடியன் சாவகச்சேரியிலை நல்ல நில புலம் உள்ள இடத்திலை கலியாணம் கட்டி விட்டான். அதையும் பார்த்து இதையும் பார்க்கிறது கரைச்சல் எண்டு தான் விக்கிறான்.” என்று ஆறுமுகத்தார் சொன்னார். இது வரை தென்மராட்சி மக்கள் மட்டுமே வாழ்ந்த, மூன்று கிராமங்களில் முதல் முதல் காரைநகர் மக்களின் வரவு, கோவிந்தரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பெரிய பரந்தனையும் குஞ்சுப் பரந்தனையும் கொல்லனாறு தான் பிரித்தது. பூநகரி வீதிக்கு வடக்கில் கொல்லனாற்றின் ஒரு பக்கத்தில் பெரிய பரந்தனில் கணபதியின் காணி இருந்தது, மறு பக்கத்தில் குஞ்சுப்பரந்தனில் கோவிந்தர் காணி வாங்கிக் குடியேறினார்.

இருவரின் காணியும் அருகருகே இருந்தன. கோவிந்தருக்கும் கணபதியாருக்கும், கோவிந்தர் முதல் முதல் குடி வந்த போது இருந்த நட்பு இன்று வரை அவர்கள் இருவரின் பரம்பரையினருக்கும் இடையில் நிலவுகிறது. கோவிந்தரைத் தொடர்ந்து பூநகரி வீதியின் வடக்கில் நீலனாற்றிற்கு மேற்கில் பெரிய பரந்தனில், காரைநகரைச் சேர்ந்த மலையாப் பென்சன்காரரான நாகலிங்கம் ஒரு காணியை வாங்கி, ஒரு நெல் குத்தும் ஆலையை (Rice mill) பூநகரி வீதிக்கு அருகே ஆரம்பித்தார். இது வரை உரலில் இட்டு, உலக்கையால் நெல் குத்தி வந்த, மூன்று கிராமப் பெண்களும் நாகலிங்கம் மில்லினால் பயன் பெற்றனர்.

ஒரு ஊர் சிறப்படைய அங்கு ஒரு பாடசாலை வேண்டும். “கோவிலில்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்” என்று பெரியவர்கள் சொன்னார்கள். பழைய காலத்தில் கோயில்கள் கலைகளை, ஒழுக்கத்தை,

கல்வியை வழங்கின. நாட்டுக்கூத்து, பரத நாட்டியம், கர்நாடக இசை, இசைச் சொற்பொழிவுகள் முதலியன கோயில்களில் நடைபெற்று, மக்களை அறிவுடையவர்களாக மாற்றின. இன்று அந்தக் கடமைகளைப் பாடசாலை ஆற்றுகின்றது.

பாடசாலை சிறப்படைய வேண்டும் என்றால் சமூகம், அதிபர், ஆசிரியர்கள், மாணவர்களின் கூட்டு முயற்சி தேவை. தலைமை ஆசிரியர் இவற்றை நன்கு உணர்ந்தவர். கிராம மக்கள் வயல் வேலைகளை முடித்து இருக்கும் போது, அவர்களை அழைத்து, திருக்குறள், பாரதியார் பாடல்கள், தேவாரம், திருவாசகம் பற்றி எல்லாம் கூறுவார். தேவாரம், திருவாசகம், பாரதி பாடல்களை எல்லாம் நன்கு பாடிக்காட்டிக் கருத்தையும் சொல்லுவார். மகாலிங்கனும் அவர் பாரதி பாடல்களைப் பாடக் கேட்டு நல்லாய்ப் பாடுவான். அவனுக்கு ஆசிரியர் பாடிய பாடல்களில் வரும் “அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே, உச்சி மீது வானிடந்து வீழுகின்ற போதிலும் அச்சமில்லை அச்சமில்லை.” என்ற வரிகள் மிகவும் பிடிக்கும். எந்த நேரமும் அதனை முணுமுணுத்துக் கொண்டு இருப்பான்.

றையினில் வந்த ஆறுமுகத்தார் நிலம் வெளிக்க நடந்து, வீட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். கந்தையன் தகப்பன் சம்மதம் கொடுத்ததை அறிந்து சந்தோசப்பட்டான். கணபதி, தனது மச்சானை, அரிசி, நெய், தேன் என்பவற்றுடன் சாஸ்திரியார் வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்று, தங்கியிருந்து சாஸ்திரம் படிக்க ஒழுங்கு செய்து விட்டு திரும்பி வந்தார்.

மகாலிங்கன் எண்களைக் கூட்டல், கழித்தல், தமிழ்ப் பாடத்தை வாசித்தல், தேவாரம் பாடுதல் எல்லாவற்றிலும் சிறந்து விளங்கினான். அவன் மூன்றாம் வகுப்பில் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது, முதலாவது ஆசிரியர் மாறிப் போக, இருபத்தொரு வயதேயான காரைநகரைச் சேர்ந்த இளைஞரான வைத்தீஸ்வரக்குருக்கள், ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றார்.

பாடசாலைத் திறப்பு விழாவைச் சிறப்பாகச் செய்து அனுபவப்பட்ட மூன்று கிராம மக்கள், பழைய அதிபருக்கான பிரியாவிடை நிகழ்வையும் புதிய அதிபருக்கான வரவேற்பு நிகழ்வையும் ஒன்றாகச் செய்தனர். கணபதியார், முத்தர் கணபதி போன்றோர் முன் நின்று செயற்பட்டனர். மகாலிங்கன் கண்ட முதல் நிகழ்வு என்றபடியால் சிநேகிதர்களுடன் சேர்ந்து சந்தோசமாகக் கொண்டாடினான்.

வைத்தீஸ்வரக்குருக்கள் தனியே ஆசிரியர் விடுதியில் தங்கி, தானே சமைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு, கற்பித்தலையும் செய்து வந்தார். மகாலிங்கனின் கெட்டித்தனத்தையும் துடிப்பான செயல்களையும் அவதானித்தார். முந்திய ஆசிரியர் செய்தது போலை மகாலிங்கனுக்கு எந்த விதமான சலுகைகளையும் காட்டவில்லை. எல்லோரையும் அன்பாய் கற்பித்த போதும், எல்லோர் மீதும் கண்டிப்பாகவும் இருந்தார். வைத்தீஸ்வரக்குருக்கள் ஒரு காந்தியவாதி. அவர் சாதி, சமய வேறுபாடுகளை விரும்பாதவர். பிராமணராய்ப் பிறந்த சுப்பிரமணிய பாரதியார் எவ்வாறு வேற்றுமைகளை வெறுத்தாரோ, அவ்வாறே பிராமணரான வைத்தீஸ்வரக்குருக்களும் வெறுத்தார். வைத்தீஸ்வரக்குருக்களின் வரவு மூன்று கிராம மக்களிடம் மேலும் நல்ல மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தது.

மகாலிங்கனைச் சரியான பாதையில் செல்ல வழி வகுத்தவரும் இவர் தான். முதலே எல்லாப் பாடங்களையும் செய்து முடித்து விடும் அவனைச் சும்மா இருக்க விட மாட்டார். மேலதிகமாகக் கணக்குகளைக் கொடுப்பார். அவன் அவற்றையும் செய்து முடித்து விட்டுச் சும்மா இருப்பான். வைத்தீஸ்வரக்குருக்கள் ஒரு புதிய வழியைக் கண்டு பிடித்தார். இப்போது நான்கு வயதிலேயே பிள்ளைகளை ‘அரிவரி’ என்ற வகுப்பில் சேர்க்கத் தொடங்கி விட்டனர். ஒரே ஆசிரியர் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் ‘அ’, ‘ஆ’, ‘1’, ‘2’ சொல்லிக் கொடுப்பது கொஞ்சம் கஷ்டம். இவர் அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவர்களைக் கொண்டு, கை விரலைப் பிடித்து மர நிழலில், மண்ணில் எழுதிப் பழக்கச் செய்தார். மகாலிங்கனையும் அவர்களுடன் சேர்ந்து அரிவரிப் பிள்ளைகளுக்கு எழுத்துக்களைப் பழக்க வைத்தார். ஒவ்வொரு நாளும் எத்தனை பேருக்கு ‘அ’ பழக்கினது, ‘ஆ’ பழக்கினது என்று ஆசிரியருக்குச் சொல்ல வேண்டும்.

மகாலிங்கனுக்கு இது கொஞ்சம் சலிப்பைத் தந்தது. ஒரு நாள் தனது பாடங்கள் முடிந்ததும் ஆசிரியரிடம் “ஐயா, எனக்கு வயித்துக் குத்துது, வீட்டை போக வேணும்” என்று சொல்லி அனுமதி பெற்று வீடு சென்று விட்டான். அந்தக் கால தலைமை ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பவதிரட்டுப் புத்தகத்தில் பாடசாலையில் நடக்கும் சம்பவங்களைத் தவறாது பதிந்து வைக்கும் பழக்கம் உண்டு. அன்று ஆசிரியர் “மகாலிங்கன் வயித்துக் குத்து எண்டு சொல்லி விட்டு, வீட்டை போய் விட்டான்” என்று சம்பவ திரட்டுப் புத்தகத்தில் பதிவு செய்தார்.

தலைமை ஆசிரியர், தனது காலத்தில் மகாத்மா காந்தி யாழ்ப்பாணத் துக்கு 1927 ஆம் ஆண்டு வந்த போது, குஞ்சுப் பரந்தன் விதானை யாரிடம் பாடசாலைப் பொறுப்பைக் கொடுத்து விட்டு, ஐந்தாம் வகுப்பில் படித்த மாணவர்களுடன் காந்தியாரின் பேச்சைக் கேட்க சென்ற விபரத்தை சம்பவத்திரட்டுப் புத்தகத்தில் பதிந்து வைத் திருந்தார்.

முருகேசரும் சின்னம்மாவும் மகாலிங்கனைப் பார்க்க அடிக்கடி வந்து போனார்கள். சின்னம்மா வரும் போது அவனுக்கு பிடித்தமான பலகாரங்களைச் செய்து கொண்டு வருவா. அவர்களிருவருக்கும் தமது பேரனான மகாலிங்கனில் நல்ல விருப்பம். பெரிய பரந் தனுக்கு வந்த ஒரு நாள் சின்னம்மா மீனாட்சியிடம், “மீனாச்சி, யாழ்ப்பாணத்திலை நாவலர் பள்ளிக்கூடம் எங்கடை வீட்டுக்குக் கிட்ட இருக்குது, அங்கை நல்ல படிப்பு. நாங்கள் அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் அங்கை படிக்க வைக்கிறம்; நாங்களும் தனியத் தானே இருக்கிறம்; எங்களோடை அவனை விடு.” என்று கேட்டா. அதற்கு மீனாட்சி, “சின்னம்மா, உதை மட்டும் என்னட்டைக் கேட் காதிங்கோ. அவனை விட்டிட்டு என்னாலை இருக்க முடியாது.” என்று உறுதியாகச் சொல்லி விட்டாள்.

மகாலிங்கன் நாலாம் வகுப்பிற்கு வந்த போது, பேரம்பலம் ஜே.எஸ்.சி பரீட்சை எழுதி விட்டு, மறுமொழியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தான். மகாலிங்கம் நாலாம், ஐந்தாம் வகுப்புக்களைப் படிக்கும் போது, மாணவர்களுக்குக் கணக்குப் பாடத்தில் பெருக்கல் வாய்ப்பாடு பாடமாக்குவது மிகவும் கஷ்டமானதாக இருந்தது.

மகாலிங்கன் வேளைக்கே பாடமாக்கிச் சொல்லி விடுவான். இப் போது அவன் சும்மா இருப்பதைத் தவிர்ப்பதற்காக, ஆசிரியர் கரும்பலகையில் பெருக்கல் வாய்ப்பாட்டை எழுதி, பிரம்பால் ஒவ் வொன்றையும் தொட்டுத் தொட்டுப் பாடமில்லாத மாணவர்களுக் குச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பணியைக் கொடுப்பார்.

இது மகாலிங்கனுக்குக் கஷ்டமான பணியாக இருந்தது. அதனால், ஆசிரியருக்குச் சம்பவத்திரட்டுப்புத்தகத்தில் ‘மகாலிங்கன் வயித்துக் குத்து எண்டு சொல்லி பாடசாலையின் இடையே சென்றான்’ என்று அடிக்கடி எழுத நேரிட்டது.

இப்போது எட்டாம் வகுப்பு வரை பாடசாலையில் வகுப்புகள் நடத்த அனுமதி வந்து விட்ட போதும், மகாலிங்கனில் மாற்றத்தைக்

கொண்டு வர, வேறு இடத்திற்கு அனுப்பிப் படிப்பிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வைத்தீஸ்வரக்குருக்களுக்கு தோன்றியது. ஒரு நாள் கணபதியார், மீனாட்சி, ஆறுமுகத்தார், விசாலாட்சி நால்வரும் இருக்கும் போது அவர் கணபதி வீட்டிற்கு வந்தார்.

மகாலிங்கனை மற்ற பிள்ளைகளுடன் போய் விளையாடும்படி கூறினார். தன்னைப்பற்றித் தான் ஏதோ கதைக்கப் போறார் என்று அவனுக்கு விளங்கி விட்டது.

வைத்தீஸ்வரக் குருக்கள் நால்வரையும் பார்த்து “இஞ்சை பாருங்கோ, இந்த ஐந்து வகுப்புகளிலும் ஒவ்வொரு தவணையிலும் மகாலிங்கன்தான் முதலாம் பிள்ளை. அவனோடே போட்டி போட்டுப் படிக்கக் கூடிய பிள்ளைகள் இங்கை இல்லை. இருக்கிற பிள்ளைகளுக்கும் மகாலிங்கனை விடத் தாங்கள் கூடப் புள்ளிகள் எடுக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையும் இல்லை. இங்கை படித்தால் எட்டாம் வகுப்பு வரைக்கும் அவன் தான் முதலாம் பிள்ளையாய் வருவான். அதாவது தான் கெட்டிக்காரன் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு வந்து விடும். அது அவனது வருங்காலத்துக்குக் கூடாது. கெட்டிக்காரப் பிள்ளைகளை மாற விடுறது பாடசாலைக்கு நல்லதில்லைத் தான். ஆனால் மகாலிங்கனின் நன்மைக்காகத் தான் சொல்லுறன்” என்றார்.

மீனாட்சி உடனே, “இல்லை ஐயா. அவன் என்னோடைய இஞ்சை இருந்து படிக்கட்டும்.” என்றாள். விசாலாட்சி, “மீனாட்சி, வாத்தியார் சொல்லுறது சரி, எதுக்கும் யோசி. எங்கை விட்டாலும் நீயும் கணபதியும் அடிக்கடி போய்ப் பார்க்கலாம் தானே.” என்று சொன்னா. ஆறுமுகத்தார், “அப்படி என்றால் பேரம்பலம் நின்று படிச்ச மாதிரி மீசாலையிலை நின்று படிக்கட்டும்.” என்றார்.

அப்போது கணபதி, “இல்லை ஐயா, அவனை சின்னம்மாவிட்டை விடுவம். அவன் அங்கை நிண்டு நாவலர் பள்ளிக்கூடத்திலை படிக்கட்டும். அது நல்ல பள்ளிக்கூடம் எண்டு எல்லாரும் சொல்லுகினம்” என்றான். எல்லாருக்கும் அது தான் சரி என்று பட்டது.

வைத்தீஸ்வரக்குருக்கள், “எனக்கு அங்கை படிப்பிக்கிற வாத்தியார் ஒருவரைத் தெரியும். நான் அவனைக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுறன்.” என்றார். சின்னம்மாவுடன் என்றதும் மீனாட்சியும் சம்மதித்தாள். தன்னை எங்கை படிக்க விட்டாலும் சரி தான் என்ற சிந்தனையுடன் மகாலிங்கன் வழமை போலைத் தன்னுடன் படிக்கும் பிள்ளைகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

{1992 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் எட்டாம் திகதி நான் இந்த பாடசாலையின் அதிபராகப் பொறுப்பெடுத்த பொழுது சம்பவத் திரட்டில் பதிய வேண்டி வந்தது. அப்போது பழைய சம்பவத் திரட்டுப் புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்தேன். அதில் ஒரு அதிபர் காந்தி மகாணைப் பார்க்க யாழ்ப்பாணம் போன விபரம் இருந்தது. இரண்டு மூன்று முறை ‘மகாலிங்கன் வயித்துக் குத்து என்று சொல்லி அனுமதி பெற்று வீடு சென்று விட்டான்’ என்ற பதிவுகளைக் கண்டேன். அடக்க முடியாத சிரிப்பு வந்தது. அதனை மகாலிங்கம் அவர்களிடம் காட்ட முடியாத நிலைமை. அவர் ஏற்கனவே இறைவனிடம் சேர்ந்து விட்டார்.

எங்கள் அப்போதைய கோட்டக் கல்வி அதிகாரி தம்பிராசா குருகுலராசா அவர்கள் வந்த பொழுது பதிவுகளைக் காட்டினேன். “இவை பொக்கிசங்கள். போட்டோப் பிரதி எடுத்துப் பாதுகாக்க வேண்டும்” என்றார். அந்த அளவிற்கு அந்தப் புத்தகம் 67 ஆண்டுகளில் நலிந்து காணப்பட்டது. என்னால் அந்த காலத்தில் அதனைச் செய்ய முடியவில்லை என்பது கவலையான விடயம். நாட்டில் நடந்த பிரச்சினைகளின் போது அந்த புத்தகங்கள் அழிந்து விட்டன}

27

சைவத்தையும் தமிழையும் பேணுவதற்காக ஆறுமுக நாவலர் வண்ணார்பண்ணையில் ஒரு சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை ஆரம்பித்தார். காங்கேசன்துறை வீதியும் நாவலர் வீதியும் சந்திக்கும் நாவலர் சந்தியில் பாடசாலை அமைந்திருந்தது. பின்னர் அப்பாடசாலை நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாலயம் என்று அழைக்கப்பட்டது. மகாவித்தியாலயமாக தரம் உயர்ந்த போது, யா/வண்ணார்பண்ணை நாவலர் மகாவித்தியாலயம் என்று அதன் பெயர் மாற்றமடைந்தது. நாவலர் சந்தியில் பாடசாலைக்குக் குறுக்காக 'மனோகரா'த் தியேட்டர் வந்ததால் சிலர் அந்தச் சந்தியை 'மனோகரா'ச் சந்தி என்றும் அழைத்தனர். யா/வைத்தீஸ்வராக்கல்லூரி, யா/இந்துக்கல்லூரிஎன்னும் இரண்டு பெரிய பாடசாலைகளுக்கு நடுவே யா/வண்ணார்பண்ணை நாவலர் மகா வித்தியாலயம், அமைந்துள்ளது.

ஒரு திங்கட்கிழமை காலை கணபதியாரும் மீனாட்சியும் மகாலிங்கனுடனும் ஆறுமுகத்தாருடனும் யாழ்ப்பாணம் சென்றனர். முதல் முதல் படிக்கப் போகும் போது, மூன்று பேர் போவது சரியல்ல என்றே ஆறுமுகத்தாரும் சேர்ந்து போனார். போனவர்களைக் காக்க வைக்காமல் நேரத்தோடையே காரைதீவிவிருந்து (காரைநகர்) வைத்தீஸ்வரக்குருக்கள் வந்து காத்திருந்தார்.

அவர் மகாலிங்கனையும் கணபதியாரையும் பாடசாலைக்குக் கூட்டிச் சென்று, தனது நண்பரான ஆசிரியர் மூலம் தலைமை ஆசிரியருடன் கதைத்து, மகாலிங்கனை நாவலர் பாடசாலையில் ஆறாம் வகுப்பில் சேர்த்து விட்டு, தான் பெரிய பரந்தனை நோக்கிப் பயணமானார்.

சைவப் பிள்ளைகள் படிக்கும் பாடசாலை என்ற படியால் மகாலிங்கனுக்கு ஆடை அணிதல் பற்றிய பிரச்சினை ஏற்படவில்லை. பிள்ளைகள் மகாலிங்கனைப் போலவே வேட்டி கட்டி அரைக்கை சேர்ட் போட்டிருந்தார்கள். எல்லோரும் விழுதி அணிந்து வந்தார்கள். மகாலிங்கன் தேவாரங்களைப் பண்ணோடு பாடுவான், அதனால் கிழமையில் ஒரு நாள் பாடசாலை ஆரம்பிக்கும் போது தேவாரம் படிக்கும் வாய்ப்பு அவனுக்குக் கிடைத்தது.

கந்தையர் சாஸ்திரத்தை நன்கு கற்று முடித்தார். நல்லதொரு சாஸ்திரியாராகப் பெரிய பரந்தனுக்குத் திரும்பத் தயாராக இருந்தார். குரு கந்தையரைப் பார்த்து, “தம்பி! உனக்கு இப்ப சாதகம் எழுதமையில் தொட்டெழுதும் பேனைகளும் பயிற்சிக் கொப்பிகளும் வந்து விட்டன. நீ இலகுவாகச் சாதகங்களை எழுதலாம். நாங்கள் ஆரம்பத்தில் ஏட்டில் எழுத்தாணியால் எழுதினம். பனை ஓலைகளைப் பதப்படுத்தி ஏடுகளையும் நாங்களே தயாரிச்சம். இப்ப நீங்கள் மயிலிறகாலும் தொட்டெழுதும் பேனையாலும் எழுதறீங்கள். ஒரு சாதகம் எழுதின எழுத்தாணியைச் சாதகம் எழுதி முடிந்த கையோடை உடைத்து விட வேணும். உங்கள் மனச்சாட்சிப்படி கைரேகை பார்த்துச் சாஸ்திரத்தைச் சொல்ல வேணும். சாதகங்களை எழுத வேணும். கொடுக்கிற காசை வாங்கலாம், இவ்வளவு கொடு என்று வியாபாரம் பேசக்கூடாது. சாஸ்திரம் பணம் தேடும் தொழிலில்லை. அதன் மூலம் மனிதர்களுக்கு ஏற்படப்போகும் நன்மை, தீமைகளைக் கூறி, அவர்களை இறைவனிடம் பக்தி கொள்ள வைக்க வேண்டும். எனக்கு தெரிந்த எல்லாத்தையும் உனக்கு நான் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறேன். சந்தோசமாகப் போய் வா.” என்றார்.

பெரிய பரந்தனுக்குத் திரும்பிய கந்தையர் வயல் வேலைகள் இல்லாத நேரங்களில், சாஸ்திரம் சொல்வதற்காக மீசாலை, சாவகச் சேரி, பளை போன்ற ஊர்களுக்குச் சென்று விடுவார். இளைஞனாகி பொறுப்பை உணர்ந்து விட்ட கந்தையரை, இப்போது மீனாட்சியும் கட்டுப்படுத்துவதில்லை.

போட்டியில்லாமல் எல்லாப் பாடங்களிலும் கூடிய புள்ளி பெற்று வந்த மகாலிங்கனுக்கு, முதல் முதல் ஏமாற்றம் நாவலர் பாடசாலையில் ஆறாம் வகுப்பில், முதலாம் தவணைப் பரீட்சையில் ஏற்பட்டது.

கணித பாடத்தில் எல்லாரையும் விடக் கூடிய புள்ளியைப் பெற்ற மகாலிங்கன், ஏனைய பாடங்களில் இரண்டாவது, மூன்றாவதாகத் தான் வர முடிந்தது. கூட்டுத்தொகை கூடுதலாக இருந்த படியால் மூன்றாம் பிள்ளையாக வந்தான்.

ஊரில் இருந்தது போல கவனமின்றி இனியும் இருக்க முடியாது என்பதை மகாலிங்கன் புரிந்து கொண்டான். படிப்பில் கூடிய கவனம் எடுக்கத் தொடங்கினான். இரண்டாம் தவணையில் கணித பாடத்துடன் தமிழ்ப் பாடத்திலும் கூடுதல் புள்ளி எடுத்து இரண்டாம் நிலைக்கு முன்னேறினான்.

இரவு பகல் கவனமாகப் படித்தால்தான், முதலாம் இடத்தைப் பிடிக்கலாம் என்று அவனுக்கு விளங்கியது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விளையாட்டுப் புத்தி குறைந்து, பொறுப்பாகப் படிக்க வேணும் என்ற எண்ணம் மனதில் நன்கு பதிந்தது. கணபதியும் மீனாட்சியும் மகாலிங்கனில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றத்தைக் கண்டு மனதிற்குள் சந்தோசப்பட்டாலும் வெளியில் காட்ட மாட்டார்கள்.

வைத்தீஸ்வரக்குருக்களின் யோசனை எவ்வளவு சரியானது என்பதை மீனாட்சியும் விளங்கிக் கொண்டாள். ஊரில் என்றால் தனக்கு போட்டிக்கு ஒருத்தரும் இல்லை என்ற தைரியத்தில் பொறுப்பில்லாமல் இருந்திருப்பான்.

மகாலிங்கனின் ஒரு விடுமுறையின் போது, நுணாவிலிருந்து முத்தர் கணபதிக்குத் திருமணம் பேசி வந்தனர். பெண் வீட்டார் நல்ல இடம் என்ற படியால் அவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க முத்தர் தீர்மானித்தார். தனது நண்பரான ஆறுமுகத்தாரின் ஆலோசனையைக் கேட்டார். ஆறுமுகத்தார், “முத்தர் கணபதிக்கும் உரிய வயசு வந்து விட்டது. இந்த இடம் நல்ல இடம். திருமணம் செய்து வைப்பது தான் சரி.” என்றார்.

பெரியபரந்தனில் இருந்து ஏழெட்டுக் குடும்பத்தவர்கள் முத்தர் கணபதியுடன் நுணாவிலுக்குச் சென்று நாட்சோறு கொடுக்கும் நிகழ்வை நடத்தி வைத்தனர். முத்தர் கணபதி, கோவில்க் காணிக்குப் பக்கத்தில், பிள்ளையார் கோவிலுக்கும் காளி கோவிலுக்கும் இடையில், ஊர் மக்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து கட்டிக் கொடுத்த வீட்டில் மனை விபுடன் குடியேறினான்.

ஏழாம் வகுப்பில் மகாலிங்கன் கணிதம், தமிழ், சைவசமயம் ஆகிய மூன்று பாடங்களில் கூடிய புள்ளியைப் பெற்றாலும் பெரிய பரந்தனில் எடுத்தது மாதிரி எல்லாப் பாடங்களிலும் கூடிய புள்ளிகளைப் பெற முடியவில்லை. அதிலும் ஆங்கிலப் பாடத்தில் மிகவும் குறைந்த புள்ளியைப் பெற்றான்.

ஆறுமுக நாவலர் எழுதிய சைவ வினா விடைப் புத்தகங்களை எல்லாம் படித்துப் பாடமாக்கிய படியால் சைவ சமய பாடத்தில் கூடுதல் புள்ளியை எடுக்க முடிந்தது.

முதலில் வன்னியிலிருந்து வந்தவன் என்று மகாலிங்கனுடன் நட்பு பாராட்டாத வகுப்புத் தோழர்கள், அவனது உதவி செய்யும் குணத்தினாலும் அவன் நல்லாய் படிப்பவன் என்பதாலும் மெல்ல மெல்ல அவனுடன் நல்லாய்ப் பழகினார்கள்.

சின்னமீனாட்சி உயரமாகவும் மெல்லிய பெண்ணாகவும், அழகாகவும் வளர்ந்திருந்தாள். கணபதியார் தகப்பனிடமும் தாயிடமும் “மீனாட்சிக்கும் வயதாகிக் கொண்டு இருக்குது. அவளுக்குக் கலியாணம் செய்து வைத்தால் என்ன?” என்று கேட்டார்.

ஆறுமுகத்தார், “வல்லிபுரத்திற்குக் கேட்டாலென்ன?” என்று கேட்டார். விசாலாட்சி “வல்லிபுரத்திற்குச் செய்து வைத்தால் நல்லது தான். சொந்தமும் விட்டுப் போகாது. நீங்கள் கேட்டுப் பாருங்கோ.” என்றாள்.

வல்லிபுரம் ஐந்து வயதிலிருந்தே தகப்பனுடன் மீசாலையிலிருந்து பெரியபரந்தனுக்கு லீவு நாள்களில் வந்து போவான். அவனுக்கு நாட்டுக் கூத்து ஆடுவதில் விருப்பம் அதிகம். மிகவும் சிறிய வயதிலிருந்தே நாட்டுக் கூத்து ஆடி வருகிறான். இப்போது நாட்டுக் கூத்துப் பழக்கும் அண்ணாவியாராக இருக்கிறான். வல்லிபுரம் தங்க நகைகளை அணிவதிலும் அதிக விருப்பம் உள்ளவன். அவனுக்குச் சொந்தமாகக் காணிகள் இருந்தன.

ஆறுமுகத்தாரும் முத்தரும் வல்லிபுரத்தின் தகப்பனிடம் போய்க் கதைத்தனர். அவர், “ஆறுமுகத்தார், உங்கடை பிள்ளையை செய்வதில் எங்களுக்கும் நல்ல விருப்பம்.” என்றார். ஒரு நல்ல நாளில், பல நல்ல காரியங்கள் நடந்த தியாகர்வயலிலேயே வல்லிபுரத்திற்கும் மீனாட்சிக்கும் திருமணம் நடந்தது. நாட்சோறு கொடுத்தலுக்கு முருகேசரும் சின்னம்மாவும் மகாலிங்கனைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தனர்.

பேரம்பலத்திற்குப் பசுக்களின் மீதும் எருமைகளின் மீதும் மிகவும் விருப்பம் இருந்தது. அதனால் ஆறுமுகத்தார் எருமைகளையும் பசுக்களில் மூன்றிலொரு பங்கையும் அவனுக்குக் கொடுத்தார்.

மிகுதிப் பசுக்களில் ஒரு பங்கை நல்லையனுக்கும் மற்றப் பங்கை மகாலிங்கனுக்கும் ஒதுக்கி வைத்துத் தானே பராமரித்தார். பேரம்பலத்திற்கும் பொறுப்புக்கள் இருக்க வேண்டும் என்றே எருமைகள், பசுக்களை அவனிடம் ஒப்படைத்தார். அவர் எதிர்பார்த்ததைப் போல பேரம்பலமும் அவற்றை நல்லாய்ப் பார்த்துக் கொண்டான். அவனது பசுக்களின் எண்ணிக்கையும் எருமைகளின் தொகையும் விரைவில் அதிகரித்தன.

பேரம்பலம் தமையனான கணபதியாரைப் போல வேட்டையாடுதலிலும் ஆர்வமாக இருந்தான்.

நல்லையன் நல்ல நிறமாக, எல்லோரிடமும் அன்பு செலுத்துபவனாக, வளர்ந்து வந்தான். அவன் இப்போது நாலாம் வகுப்புக்கு வந்து விட்டான். ஏனைய மாணவர்களுடன் எவ்விதப் பிரச்சினைகளிலும் ஈடுபடாது படிப்பில் கவனமாக இருந்தான்.

அவனுக்கு மூத்த தமையனான கணபதியாரிலும் மீனாட்சியிலும் தான் கூடுதலான விருப்பம் இருந்தது. பாடசாலை இல்லாத நேரங்களில் கணபதியார் வீட்டிலேயே இருப்பான். மீனாட்சி அவனுக்கு விருப்பமான சாப்பாடுகளைச் செய்து கொடுப்பான்.

கந்தையர் மீசாலைக்குச் சாஸ்திரம் சொல்லப் போன இடத்தில், ஒரு பெண்ணைக் கண்டு விரும்பி விட்டார். தமக்கை மீனாட்சியிடம் “அக்கா, மீசாலையில் எனக்கு ஒரு பெண்ணைப் பிடிச்சு விட்டது. அவளுக்கும் விருப்பம் தான். முறைப்படி தகப்பனிடடை வந்து பொம்பிளை கேக்கச் சொல்லுறாள். நீ தான் அத்தானிடம் சொல்லி எங்களுக்குச் செய்து வைக்க வேணும்.” என்று தயங்கி நின்றான்.

அன்று மாலை கணபதியார் வீடு திரும்பிய போது, மீனாட்சி கந்தையனின் விசயத்தைக் கூறினாள். கணபதியார் தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்ததோடு, தன்ரை தகப்பனிடமும் மாமனிடமும் சொல்லி, முறைப்படி பெண் வீட்டிற்குச் சென்று திருமணம் பேசி, அவனது கலியாணத்தை நடத்தி வைத்தார். கந்தையன் தியாகர் வயலுக்கு அருகே இருந்த தனது காணியில் வீடு போட்டு இருக்க விரும்பினான். ஊர் வழமைப்படி ஊரார் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து அவருக்கு வீடு கட்ட உதவினார்கள்.

மகாலிங்கன் பாடசாலையில் நடந்த பேச்சுப்போட்டிகளில் பங்கு பற்றி முதலிடம் பெற்று வந்தான். சரஸ்வதி பூசையின் போது, தனது வகுப்புத் தோழர்களுக்குக் கூத்துப் பழக்கி ஆட வைத்தான். சின்னம்மாவுடன் வண்ணார்பண்ணைச் சிவன் கோவிலில் நடை பெறும் பிரசங்கங்களைக் கேட்கச் சென்று வருவான்.

ஆறுமுக நாவலர் தொடங்கி வைத்ததை, தொடர்ந்து பலர் பிரசங்கம் செய்து, சமயத்தைக் காக்கும் பணியில் ஈடுபட்டனர். மகாலிங்கன் பிரசங்கங்களைக் கேட்டுக் கேட்டு பல விசயங்களை அறிந்து கொண்டான். அதனால், அவனுக்குப் பேசுவதிலும் எழுதுவதிலும் நல்ல திறமை உண்டானது.

எல்லாம் நல்ல படியாய் நடந்து வந்த போது, மகாலிங்கனுக்கு ஒரு பிரச்சினை ஏற்பட்டது. அப்போது அவன் பத்தாம் வகுப்பில், முதலாம் தவணையில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது தலைமயிர் திடீரென நரைக்கத் தொடங்கியது. அது இளநரை என்பதை விளங்கிக் கொள்ளாத நண்பர்கள், மகாலிங்கனின் வெள்ளை மயிர்களைத் தொட்டுத் தொட்டு கேலி பேசினார்கள். சில பிள்ளைகளுக்கு இளம் வயதில் அவ்வாறு தலைமயிர் நரைப்பது உண்டு என்பதை அறியாது, மகாலிங்கனைக் கிழவன் என்று பகிடி பண்ணினார்கள். இதனால், மகாலிங்கனுக்கு மன உளைச்சல் ஏற்பட்டது.

ஒருவாறு முதலாம் தவணைச் சோதனையை எழுதி முடித்து விட்டு, இனி இங்கு படிக்க வருவதில்லை என்ற தீர்மானத்துடன் ஊர் போய்ச் சேர்ந்தான். இளநரையை நினைத்து மகாலிங்கன் கவலைப்படுறான் என்பது சின்னம்மாவிற்கு தெரியும். லீவுக்கு வீட்டுக்குப் போய் வர எல்லாம் சரியாகி விடும் என்று நினைத்தா.

வல்லிபுரத்தின் வீடு தியாகர் வயலுக்கும் கணபதியின் வீட்டுக்கும் நடுவில் இருந்தது. கணபதியார் வயலுக்குப் போகும் போது, ஒரு நாளைக்கு ஒருமுறை என்றாலும் அங்கே சென்று, தங்கையின் சுகம் கேட்டு விட்டுத் தான் வருவார்.

லீவுக்கு வரும் மகாலிங்கன் தியாகர்வயலில், இல்லாவிட்டால் மாமியாரான சின்ன மீனாட்சி வீட்டில்தான் நிற்பான். தன்னிலும் வயது குறைந்த நல்லையனை “குஞ்சி, குஞ்சி” என்று கூப்பிட்டுத் தன்னோடு அழைத்துச் செல்வான்.

(குஞ்சி..., குஞ்சியப்புவின் சுருக்கம்..., குஞ்சியப்பு என்பது கிராம மக்கள் சிறிய தந்தையாரைக் கூப்பிடப் பயன்படுத்தும் சொல்), (லீவு - leave - விடுமுறை)

மகாலிங்கன் பெரியபரந்தனில் நல்ல சந்தோசமாக லீவைக் கழித் தான். பாடசாலை இரண்டாம் தவணைக்காகத் தொடங்கும் நாள் வந்தது. வழக்கமாக பாடசாலை ஆரம்பிக்கும் நாளுக்கு முதல் நாளே வந்துவிடும் மகாலிங்கன், ஆரம்பிக்கும் தினத்திலும் வரவில்லை.

சின்னம்மாவிற்கு ஏதோ பிரச்சினை என்று விளங்கிவிட்டது. முருகே சரிடம், “நேற்றே வரவேண்டிய மகாலிங்கன் இன்றும் வரவில்லை. இளநரையைக் கண்டு பயந்துவிட்டான். நான் போய்ப் புத்தி சொல்லிக் கூட்டி வாறன்.” என்று சொல்லிவிட்டுப் பெரியபரந்தனுக்கு வெளிக்கிட்டுப் போனா.

சின்னம்மா போய் சேர்ந்தவுடன் மகாலிங்கனைத் தேடினா. அவன் தியாகர் வயலால் வரவில்லை. சின்னம்மா வந்து நிற்கிறா என்றவுடன் அவனுக்குக் காரணம் விளங்கி விட்டது. சின்னம்மா அவன் வர முதலே, பிரச்சினையைக் கணபதியாருக்கும் மீனாட்சிக்கும் சொல்லி விட்டா.

சின்னம்மா வந்திருக்கிறா என்றதும், பேரம்பலத்தையும் நல்லை யளையும் தியாகர்வயலில் விட்டு விட்டு, ஆறுமுகத்தாரும் விசாலாட்சியும் மகாலிங்கனுடன் கணபதியார் வீட்டிற்குச் சென்றனர். மகாலிங்கன் தயங்கித் தயங்கி பேரன் பேர்த்திக்குப் பின்னால் சென்றான்.

சின்னம்மா அவனைக் கண்டதும், “ஏனப்பன் வரேல்லை? வழக்க மாய் முதல் நாளே வந்து விடுவாய். இன்றைக்கும் வாற நோக்கத் தைக் காணேல்லை.” என்று கேட்டா. அதற்கு மகாலிங்கன் “பொடியள் என்னைக் கிழவன் என்று பகிடி பண்ணுறாங்கள். நான் இனி

அங்கை வரேல்லை” என்றான்.

விசாலாட்சி, “பொடியன் சொன்னாப்போலை நீ கிழவனே? இள நரை வாறது உடம்பு வாசியாலை தான். அதுக்காகப் படிக்காமல் விடேலுமே?” என்று அவனுக்கு உற்சாகமுட்டினா.

ஆறுமுகத்தார், “தம்பி நீ படிக்கோணும் எண்டு தானே யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பினது. நீ இப்படி இடையில் குழப்பலாமோ?” என்றார். எல்லாத்தையும் கேட்டுக் கொண்டு, மகாலிங்கன் பதில் சொல்லாமல் தலை குனிந்து நின்றான். அவன் தயங்குவதைக் கண்ட மீனாட்சி, “அவனுக்கு விருப்பமில்லை எண்டால் விடுங்கோ. அவன் படிச்சது காணும்.” என்றான்.

எல்லாத்தையும் அவதானித்து கொண்டிருந்த கணபதியார் கிட்டவந்தார். “தம்பி, உனக்கு விருப்பமில்லை எண்டால் விடு. எனக்கு ஏழு வயசிலை ஐயா இறந்து போனார். படிக்க வேணும் எண்ட என்றை ஆசையை அடக்கிக் கொண்டு பத்து வயசிலை, அம்மாவோடை பெரியபரந்தனுக்கு வந்திட்டன். நான் தான் படிக்கேல்லை. நீயெண்டாலும் படிக்க வேணும் எண்டு ஆசைப்பட்டன். நீ படிக்கக் கூடிய பிள்ளை. நீ மாட்டன் எண்டால் நாங்கள் நெருக்கிறது சரியில்லை.” என்று தான் படிக்க முடியாமல் போன கவலையுடன் சொன்னார்.

ஆறுமுகத்தாரும் விசாலாட்சியும் கணபதியாருக்குப் படிக்காத கவலை இப்பவும் இருப்பதை நினைத்துக் கண் கலங்கினார்கள். இவ்வளவு நேரம் அமைதியாக நின்ற மகாலிங்கன், ஒரு நாளும் கலங்காத தகப்பன் கவலைப்படுவதைக் கண்டு ஏங்கிப் போனான். உடனே அவன், “ஐயா, நான் போய்ப் படிக்கிறேன். நீங்கள் கவலைப்படாதீங்கோ” என்று ஓடி வந்து தகப்பனை அணைத்தபடி கண்ணீருடன் கூறினான்.

28

செய்திப் பத்திரிகைகள் ஐரோப்பியரின் கண்டு பிடிப்பாகும். 16 ஆம் நூற்றாண்டில் வெனிஸ்சில் கையெழுத்துப் பிரதிகளாக வெளி வந்த பத்திரிகைகள் அரசியல், போர்ச் செய்திகளைத் தாங்கி இத் தாலியிலும் ஐரோப்பாவிலும் வலம் வந்தன.

சில பத்திரிகைகள் வெளிவந்த ஆண்டு, மொழி, தினசரிப் பத்திரிகைகளா அல்லது வாராந்தச் சஞ்சிகைகளா என்பன அட்டவணையாகத் தரப்பட்டுள்ளது. இணையத்திலிருந்து (Internet) பெற்றது.

1. தினமின (Dinamina) - சிங்களம் - தினசரி - 1909
2. டெயிலி நியூஸ் (Daily news) - ஆங்கிலம் - தினசரி - 1918
3. சண்டே ஒப்சேவர் (Sunday observer) ஆங்கிலம் - வாரமலர் - 1928
4. சிலுமின (Silumina) - சிங்களம் - வாரமலர் - 1930
5. வீரகேசரி (Veerakesari) - தமிழ் - தினசரி - 1930

6. தினகரன் (Thinakaran) - தமிழ் - தினசரி - 1932
7. உதயன் (Uthayan) - தமிழ் - தினசரி - 1985
8. தினக்குரல் (Thinkkural) - தமிழ் - தினசரி - 1997

மகாலிங்கன் அடுத்த நாள், செவ்வாய்க்கிழமை காலமை வெளிக் கிட்டு, சின்னம்மாவுடன் யாழ்ப்பாணம் போய்ச் சேர்ந்தான். மறு நாளான புதன்கிழமை காலை பாடசாலைக்குச் சென்றான். தாங்கள் பகிடி பண்ணியதால் மகாலிங்கன் படிப்பைக் குழப்ப முற்பட்டதை அறிந்து, தவறு செய்து விட்டோமே! என்று ஏங்கியிருந்த வகுப்புத் தோழர்கள், அவனைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சியடைந்து முன்பு போல சகஜமாகப் பழகலானார்கள்.

ஆசிரியர்கள் எதுவுமே நடக்காத மாதிரி சாதாரணமாகப் பாடங்களைக் கற்பித்தார்கள். இப்படியான நல்ல ஆசிரியர்களிடம் படிக்கும் வாய்ப்பையும் நல்ல வகுப்புத் தோழர்களையும் இழக்க இருந்தேனே என்ற எண்ணத்தில் மகாலிங்கன் பழைய படி நன்கு படிக்கத் தொடங்கினான். மார்சுபி மாதம் எஸ்.எஸ்.சி சோதனையை நல்லபடியாக எழுதி விட்டுப் பெரிய பரந்தனுக்குத் திரும்பினான்.

அடுத்த ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் மாணவர்களின் பெறுபேறுகள் வந்து விட்டன. மகாலிங்கன் கணிதம், சைவசமயம் ஆகிய பாடங்களில் விஷேட சித்தியையும் தமிழ், சரித்திரம், சுகாதாரம் ஆகிய பாடங்களில் திறமைச் சித்தியையும் ஆங்கில பாடத்தில் சாதாரண சித்தியையும் பெற்றான்.

ஆங்கில பாடத்தில் திறமைச் சித்தி கிடைக்காமை மகாலிங்கனுக்குக் கவலையைக் கொடுத்தது. ஆசிரியர்கள் அவனிடம் “மகாலிங்கம், உனக்கு ஆங்கில பாடத்தைப் படித்துத் திறமைச் சித்தி பெறுவாயென்ற நம்பிக்கை இருந்தால், இந்த வருடம் ஆங்கில பாடத்துக்கு மட்டும் விண்ணப்பித்துப் பரீட்சை எழுதலாம்.” என்று கூறினார்கள்.

மகாலிங்கனும் சம்மதித்து ஆங்கில பாடத்துக்கு விண்ணப்பித்தான். இரண்டாம் மூன்றாம் முறை பரீட்சை எழுதுபவர்கள் பாடசாலைக்குச் செல்லாமல் வீட்டிலிருந்து படித்துச் சோதனை எழுதும் வசதி இருந்தது.

முருகேசரும் சின்னம்மாவும் விசாரித்து, கிளாக்காக கொழும்பில் வேலை செய்து, இளைப்பாறிய ஒருவர் ஆங்கில பாடத்தையும் சிங்

கள மொழியையும் வீட்டில் வைத்துப் படிப்பிக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டு மகாலிங்கனை அவரிடம் சேர்த்து விட்டனர். எஸ்.எஸ். சி இற்குரிய ஆங்கிலப் பாடத்தையும் ஆரம்பத்திலிருந்து சிங்கள மொழியையும் அவர் மகாலிங்கனுக்குக் கற்பித்தார்.

கிளாக்கர் பிள்ளைகளுக்கு மொழிகளைக் கற்பிப்பதுடன் கொழும்பிலிருந்து வரும் ஆங்கில தேசியப் பத்திரிகை ஒன்றுக்கும் தமிழ்ப் பத்திரிகை ஒன்றுக்கும் நிருபராகவும் செயற்பட்டார். நிருபர் வேலையில் அதிக பணம் கிடைக்காது, ஒரு ஆத்ம திருப்பதிக்காக அதனைச் செய்தார். அவரது எழுத்துக்கள் பத்திரிகையில் வரும் போது, குழந்தைப் பிள்ளை போல மகிழ்ந்து, தனது மாணவர்களுக்கும் வாசித்துக் காட்டுவார். (நிருபர் - Reporter)

மகாலிங்கன் தமிழில் நன்கு எழுதுவான். அவனிடம் ஒரு செய்தியைக் கூறி எழுதும் படி செய்து திருத்துவார். “மகாலிங்கம், செய்திகளைச் சுருக்கமாக, வாசிப்பவருக்கு எளிதில் விளங்கக் கூடியதாக எழுத வேண்டும். அதே வேளை கவரும் வகையிலும் எழுத வேண்டும்.” என்று சொல்லிக் கொடுப்பார். மகாலிங்கனிடம் தமிழில் உள்ள செய்தியைக் கொடுத்து, அதனை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து எழுத வைப்பார்.

பின்னர் அவற்றை வரி வரியாக வாசித்துத் திருத்துவார். மகாலிங்கன் சிறப்பாக எழுதியிருந்தால் மனமாரப் பாராட்டுவார். அதனால் மகாலிங்கனுக்கு ஆங்கில பாடத்துடன் பத்திரிகைக்குச் செய்தி எவ்வாறு எழுத வேண்டும் என்ற அறிவும் வளர்ச்சியடைந்தது.

மகாலிங்கன் சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் பெரிய பரந்தனுக்குப் போய் விடுவான். ஆசிரியர் “மகாலிங்கம், நீ ஊருக்குப் போகும் போது நேரில் பார்த்த, சம்பந்தப்பட்டவர்கள் சொல்லக் கேட்ட, நம்பிக்கையான செய்திகளை ஊரில் நிற்கும் போது சேகரித்து வா. அவற்றைப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதி அனுப்பலாம்” என்று சொல்லி அனுப்புவார்.

மாடு மேய்க்கும் போது யானை தூரத்திய கதை, தேன் எடுக்கப் போனவரை கரடி விறாண்டிய சம்பவம், பற்றைக்குள் நாகபாம்பு அடை காத்துக் கொண்டு இருந்த போது அதன் அருகால் போனவரைப் பாம்பு சீறிக் கலைத்த கதை முதலியவற்றை மகாலிங்கன் சேகரித்து வருவான். மகாலிங்கனைக் கொண்டு அவற்றை எழுது வித்து திருத்தி மகாலிங்கனின் பெயரில் ‘வன்னிச் செய்திகள்’ என்று

பெயரிட்டு ஆசிரியர் அனுப்பி வைத்தார்.

ஆசிரியர் அனுப்பும் செய்திகள் உடனுக்குடன் பேப்பரில் வந்து விடும். மகாலிங்கனின் பெயரில் அனுப்பிய செய்திகள் பல நாள்களாக வரவில்லை. ஆசிரியரும் மகாலிங்கனும் எதிர்பார்க்காத ஒரு நாளில் பத்திரிகையில் மகாலிங்கன் எழுதி அனுப்பிய செய்தி வந்திருந்தது. ஆசிரியர் அதனை மகாலிங்கனுக்கும் ஏனைய மாணவர்களுக்கும் காட்டி மகிழ்ந்தார்.

ஒரு நாள் ஆசிரியரின் விலாசத்திற்கு மகாலிங்கனின் பெயரில் ஒரு பதிவுக் கடிதம் வந்தது. அதற்குள் ஒரு கடிதமும் மகாலிங்கனின் பெயருக்கு ஒரு காசுக்கட்டளையும் இருந்தன. மகாலிங்கனை இது போன்ற வன்னிச் செய்திகளைத் தொடர்ந்து எழுதும் படியும், வன்னிச் செய்திகளைக் கொழும்பு போன்ற நகரங்களில் வாழும் மக்கள், விரும்பி வாசிப்பார்கள் என்று தாங்கள் நம்புவதாகவும் கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள்.

ஆசிரியர் மகாலிங்கனைத் தபாற் கந்தோருக்குக் கூட்டிச் சென்று காசுக்கட்டளையை மாற்றி அவனிடம் காசைக் கொடுத்தார். “மகாலிங்கம், இதோடை நிறுத்தி விடாதை. படிப்பு முடிந்து ஊருக்குப் போனாப் பிறகும் செய்திகளை எழுதி அனுப்பு. எனது செய்திகள் பேப்பரில் வருவதை விட எனது மாணவனின் செய்திகள் வருவது தான் எனக்குப் பெருமையாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கும்.” என்று சொல்லி மகாலிங்கனை ஊக்கப்படுத்தினார்.

மகாலிங்கன் ஆசிரியருக்கு நன்றியைக் கூறி விட்டு, வீட்டை போய் “சின்னம்மா இது என்றை முதல் உழைப்பு” என்று சொல்லிக் காசைச் கொடுத்தான். சின்னம்மா “அப்பன், நீ இதை மீனாச்சியிடம் தான் கொடுக்க வேணும். அவள் சந்தோசப்படுவாள். இப்ப நான் வைச்சிருந்து நீ ஊருக்குப் போகும் போது தாறன்” என்று சொல்லிக் காசை தகர றங்குப் பெட்டிக்குள் வைத்தா.

மகாலிங்கன் ஆங்கிலத்தையும் சிங்களத்தையும் கற்றுக்கொண்டு இருக்கும் போது பெரிய பரந்தனிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அவனது சிறிய தகப்பனாரான பேரம்பலத்திற்குத் திருமண ஏற்பாடுகள் நடந்தன. மகாலிங்கன் ஆசிரியரிடம் “ஐயா, என்றை குஞ்சியப்பு விற்குக் கலியாணம். எனக்கு ஒரு கிழமை லீவு தாருங்கள்.” என்று கேட்டான்.

ஆசிரியர் “மகாலிங்கம் தாராளமாகப் போய் வா. புத்தகங்களைக் கொண்டு போ. இரவு படுப்பதற்கு முன் கொஞ்ச நேரம் வாசிக்க மறந்து விடாதே.” என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தார். சின்னம்மா “தம்பி, நாங்கள் அங்கை வந்து கிழமைக் கணக்கில் நிக்க ஏலாது. நாள் சோறு கொடுக்கிற அண்டைக்கு அப்புவோடை வாறன். நீ இப்ப போட்டு வா” என்றா.

பெரிய பரந்தனுக்குப் போய் சேர்ந்த நாள் தொடக்கம் மகாலிங்கனுக்கு சரியான வேலை. ஆறுமுகத்தார், கலியாணத்திற்கு பிறகு பேரம் பலம் மனைவியோடு இருப்பதற்காகத் தனது காணியில் ஒரு வீடு போட எண்ணினார். கணபதி, பேரம்பலம், கந்தையா, முத்தர் கணபதி எல்லோருமாகச் சேர்ந்து வீடு கட்டும் வேலைகளைச் செய்தனர்.

மகாலிங்கனும் சந்தோசமாக எல்லா வேலைகளையும் செய்தான். நல்லையன் மகாலிங்கனோடையே திரிந்தான். என்ன வேலையிருந்தாலும் மகாலிங்கன் இரவில் வாசிக்கும் பழக்கத்தை விடவில்லை.

தென்மராட்சியில் பரம்பரை விஷகடி வைத்தியராக இருந்த நவசிவத்தின் பேரனும் பெரிய பரந்தனுக்கு அடிக்கடி வந்து போகும் விஷகடி வைத்தியர் வல்லிபுரத்தின் மகனுமான வேதவனம், குஞ்சுப்பரந்தன் விதானையார் குடும்பத்தில் கலியாணம் செய்து கொண்டார்.

விஷகடி வைத்தியரான வேதவனம் கொல்லனாற்றின் மேற்கு கரையில், குஞ்சுப் பரந்தனில், பூநகரி வீதிக்குத் தெற்கு பக்கமாக தங்கள் பரம்பரைக் காணியில் வீடு போட்டுக் கொண்டு வந்து குடியேறினார். இனிமேல் பாம்புக் கடியால் பாதிக்கப்படும் மூன்று கிராம மக்களும் சாவகச்சேரிக்கு ஓடத் தேவையில்லை என்று ஊர் மக்கள் நிம்மதியடைந்தனர்.

பேரம்பலத்தின் நாட்சோறு கொடுக்கும் நிகழ்வின் போது, முத்தர் முன்பு போல ஆரோக்கியமானவராக இல்லை என்பதை அவ தானித்த மகாலிங்கன் முத்தர் கணபதியிடம், “அண்ணை, என்ன பெரியப்பு இப்படி இருக்கிறார்?” என்று கேட்டான். “ஓம் தம்பி, இப்ப ஐயாவுக்கு அடிக்கடி இருமல் காய்ச்சல் வருகுது. நானும் அவரை வைத்தியம் பார்க்கக் கூட்டிக் கொண்டு போகாத இடமில்லை. அவையின்றை மருந்துக்குக் கொஞ்ச நாள் சுகமாய் இருப்பார். பிறகு திருப்பி வருத்தம் வந்து விடும்” என்று முத்தர் கணபதி சொல்லிக் கவலைப்பட்டான்.

கலியாணவீடு முடிய யாழ்ப்பாணத்திற்கு மகாலிங்கன் போய், ஒரு மாதம் முடிவதற்கிடையில் கணபதியார் மகனைத் தேடி வந்தார். அவரது கவலையான முகத்தைப் பார்த்து ஏதோ நடக்கக் கூடாத சம்பவம் நடந்து விட்டது என்பதை மகாலிங்கன் விளங்கிக் கொண்டான்.

அவன் தகப்பனிடம் “ஐயா, என்ன நடந்தது?” என்று பதறிப்போய் கேட்டான். கணபதியார் “தம்பி முத்தர் அம்மான் எங்களை விட்டிட்டுப் போய்விட்டார். நான், சின்னம்மாவுக்கும் மாமாக்கும் சொல்லிப் போட்டு, உன்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போக வந்தனான்.” என்றார்.

சின்னம்மா “தம்பி, நீ ஐயாவுடன் போ. நான் வாத்தியாரிட்டைச் சொல்லி விடுறேன். நாங்கள் நாளைக்கு எடுக்கிற நேரத்திற்கு வாறம்” என்றா. தகப்பனுடன் பெரிய பரந்தனுக்குப் போன மகாலிங்கனுக்குத் துக்கம் தாங்க முடியவில்லை. ஊரில் உள்ள எல்லோரும் எல்லாத்துக்கும் முத்தர் அம்மானிடம் தான் போவார்கள். இனி என்ன செய்வது என்ற ஏக்கம்.

ஆறுமுகத்தாருக்குத் துயரத்தில் என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை; முத்தருக்குப் பக்கத்திலேயே அரற்றிக் கொண்டு இருந்தார். தம்பையரும் முத்தரும் தானும் முதன் முதல் காடு வெட்ட வந்து பட்ட கஷ்டங்களைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார். தனது இரண்டு கூட்டாளிகளும் போய்விட்டார்கள், தன்னை மட்டும் கடவுள் ஏன் விட்டு வைத்திருக்கிறார் என்று கலங்கிப் போனார்.

முத்தர் இறந்து போனதால் தனது மூத்த சகோதரனை இழந்ததைப் போல விசாலாட்சி துடித்துப் போனாள். கூட்டாளியை இழந்து தனது கணவர் படும் தாங்கொணாத துயரத்தை என்ன சொல்லிக் குறைப்பது என்று தவித்துப் போய் கணவரையே ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

எல்லோருமாக வேண்டிய சடங்குகளைச் செய்து, முத்தரை மயானத்திற்குத் தூக்கிக் கொண்டு போக, தலையை மொட்டை போட்டுக் கொண்ட முத்தர் கணபதி அழுதுகொண்டே கொள்ளி வைத்தான். முத்தரின் உடம்பு தான் எரிந்ததே தவிர, அவர் தம்பையருடனும் ஆறுமுகத்தாருடனும் வந்து, பெரிய பரந்தனை உருவாக்கச் செய்த அர்ப்பணிப்புகள், ஊர் மக்கள் எல்லோர் மன திலும் நீங்கா இடம் பெற்றிருந்தன.

எட்டு செலவு முடிய மகாலிங்கன் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் போய் ஆங்கிலத்தைக் கவனமாகப் படித்தான். பரீட்சையும் நெருங்கிக் கொண்டு வந்தது.

பெரிய பரந்தன் மக்கள் முத்தரின் முப்பத்தொன்று வரை துக்கம் காத்தவர்கள், கோவிலுக்குப் பூசை செய்வது யாரென்று தீர்மானிப்பதற்காக பின்னையார் கோவில் முன்றலில் கூடினார்கள். ஆறுமுகத்தாரும் முழு மனமின்றிக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தார்.

எல்லோரும் ஆறுமுகத்தார் பூசை செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். ஆறுமுகத்தார் முத்தர் கணபதி பூசை செய்வது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதினார். முத்தர் கணபதி “ஐயோ மாமா, தலை இருக்க வால் ஆடக்கூடாது. ஐயாவுடன் சேர்ந்து, இவ்வளவு நாளும் நீங்கள் தான் பூசை செய்தீர்கள். உங்களால் முடியாத காலத்தில் என்னை விட மூத்தவரான கணபதி அண்ணன் இருக்கிறார். அதற்குள் எனக்கு என்ன அவசரம். தயவு செய்து ஊர் நன்மைக்காக நீங்களே பூசையைச் செய்யுங்கள். நான் உங்களுக்கு எல்லா உதவிகளையும் செய்து தருவன்.” என்று மிகவும் பணிவாகக் கேட்டு கொண்டான்.

ஆறுமுகத்தாரும் ஏற்றுக்கொண்டு பூசையைச் செய்யலானார். முத்தர் கணபதியும் ஆறுமுகத்தாருக்குக் கூறியவாறு கோவில் களைக் கூட்டுதல், பூக்களைப் பறித்தல், மாலைகளைக் கட்டுதல், தேங்காய் எண்ணையில் எரியும் மண் விளக்குகளைத் துடைத்து எண்ணை விட்டுத் திரிகளைப் போடுதல், கற்பூரம் எரிக்கும் மண் சிட்டிகளைக் கழுவி வைத்தல், தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டு வந்து வைத்தல் என்று எல்லா ஆயத்தங்களையும் செய்து வைப்பான். ஆறுமுகத்தாருக்குப் பூசை செய்தல் இலகுவாயிற்று.

அடுத்த வருடம் சோதனை மறு மொழி வந்த போது மகாலிங்கன் ஆங்கில பாடத்தில் திறமைச்சித்தி பெற்றிருந்தான். ஆசிரியருக்கு வீட்டிலிருந்து கைக்குத்து அரிசி, தேன், நெய் எல்லாம் கொண்டு போய்க் கொடுத்து, நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

ஆசிரியர் மகிழ்ச்சியடைந்து “மகாலிங்கம், ஒரு நல்ல வேலை கிடைக்கும் வரைக்கும் பத்திரிகைக்குச் செய்திகளை எழுதி அனுப்ப மறவாதே” என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார். மகாலிங்கன் பேரனிடமும் சின்னம்மாவிடமும் சொல்லி விடை பெற்றுக் கொண்டு, தனது எதிர்கால வாழ்வு எப்படி அமையப் போகின்றதோ என்ற

சிந்தனையுடன் பெரிய பரந்தனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

பேரம்பலத்திற்குப் பத்திரிகை படிக்கும் பழக்கம் இருந்தது. பரந்தனில் பேப்பர் விற்கும் கடைக்குப் போய் வாங்கி, வந்த உடன் ஒரு முறை வாசித்து விடுவார். மாலை நேரத்தில் வாசிக்கத் தெரிந்த, வாசிக்க தெரியாத கிராமத்து மக்கள் வந்து கூடுவார்கள். பேரம்பலம் அவர்களுக்கு வாசித்துக் காட்டுவதுடன் அவற்றின் விபரங்களையும் விளக்கமாகச் சொல்லுவார்.

பாடசாலைக்கு அடுத்த படியாகப் பேரம்பலம் தான் கற்கிணறு கட்டினார். பூவலில் தண்ணீர் அள்ளும் மக்களுக்கு, அவர் கற்கிணறு கட்டிக்கொண்டது புதினமாக இருந்தது. அவரைத் தொடர்ந்து வைத்தியரும் வேறு சிலரும் கற்கிணறு கட்டிக்கொண்டாலும் முதலில் கட்டியதால் பேரம்பலத்தின் வளவே 'கிணத்தடி வளவு' என்று அழைக்கப்பட்டது.

தம்பையரின் இழப்பைத் தாங்க முடியாது ஆறுமுகத்தார் துவண்ட போதெல்லாம், முத்தர் தான் அவரைத் தேற்றி இயங்க வைத்தவர். இப்போது முத்தரும் போன பிறகு ஆறுமுகத்தார் மனதளவில் உடைந்து போனார். அது அவரது உடல் நிலையையும் பாதித்தது.

மனிதரின் வாழ்க்கை நிரந்தரமற்றது என்பதை நன்கு உணர்ந்த ஆறுமுகத்தார் தனது கடமைகளைச் சரியாகச் செய்து முடிக்க எண்ணினார். தான் வெட்டி உரிமையாக்கிய இரண்டு காணிகளில், பேரம்பலம் குடியிருக்கும் காணியைப் பேரம்பலத்திற்கும், மற்றக் காணியை நல்லையனுக்கும் எழுதி வைத்தார். விசாலாட்சியுடன் கதைத்துத் தம்பையரால் வெட்டப்பட்ட தியாகர் வயலைக் கணபதியாரின் பெயரில் முறைப்படி எழுதி வைக்கச் செய்தார்.

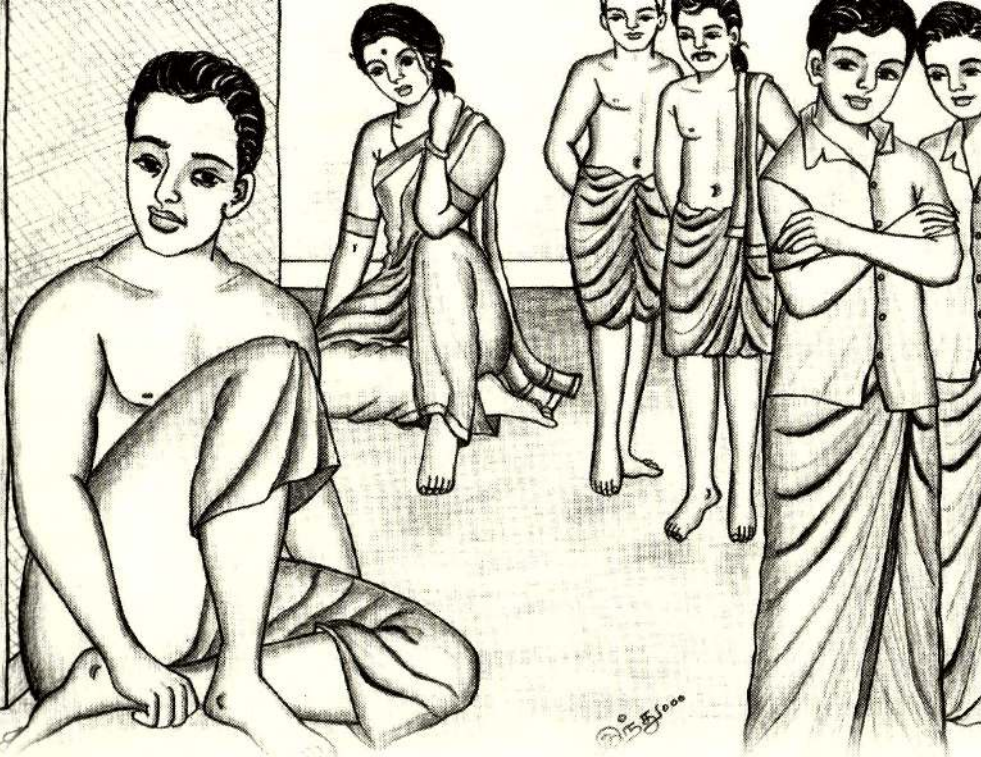
நல்லையனும் எட்டாம் வகுப்புடன் படிப்பை நிறுத்தி, தமையனான பேரம்பலத்துடன் வயல் வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்கினான். ஆறுமுகத்தார் வயல் வேலைகளைப் பிள்ளைகளிடம் பகிர்ந்து கொடுத்து விட்டு, கோவில் பூசை செய்யும் கடமையை மட்டும், தான் செய்து வந்தார்.

மகாலிங்கன் பேப்பருக்குச் செய்தி எழுதி அனுப்புவதுடன், தான் படித்த படிப்பை மூன்று கிராம மக்களுக்கும் உதவிகள் செய்வதில் கழித்தான். காணிகளைப் பதிவு செய்வதற்குக் கந்தோர்களுக்கு அழைத்துச் செல்வது, வீட்டில் பிறக்கும் பிள்ளைகளின் பிறப்பை

உரிய நேரத்தில் பதிந்து கொள்ள விதானையாரிடம் கூட்டிச் செல்வது, துவக்கு வாங்க விரும்புவவர்களுக்கு அதற்கான அனுமதிப்பத திரம் பெற விண்ணப்பம் அனுப்புவது போன்ற உதவிகளைச் செய்தான்.

பேப்பர் படிப்பது மக்களின் அறிவை விசாலமாக்கும் என்பதை மகாலிங்கன் நன்கு அறிந்திருந்தான். சிறிய தகப்பனார் கிணத்தடி வளவில் சிலருக்காவது பேப்பர் படித்து விளக்கம் சொல்வதை அறிந்து மகாலிங்கன் சந்தோசப்பட்டான்.

ஒரு பொதுவான இடத்தில் வாசிகசாலை ஒன்றைக் கட்டி, வாசிக் கும் பழக்கத்தை விரிவாக்க வேண்டும் என்ற தனது எண்ணத்தைத் தோழர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்தான். பெரியவர்களுடனும் அதைப் பற்றிக் கதைத்தான். மகாலிங்கனின் அந்த விருப்பம் நிறைவேறப் பொறிக்கடவை அம்மன் தான் அருள் செய்ய வேண்டும்.

29

இரு தரப்பினரிடம் கருத்து வேறுபாடு வந்த போது, முன்னர் சமூகத்தில் வயதில் மூத்தோர் பேசித் தீர்த்தனர். ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் போது, நீதிமன்றங்கள் (கோடுகள்) தோன்றின.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த மகாலிங்கன், பெரிய பரந்தனில் தனது நான்களை வீணாகக் கழிக்கவில்லை. அவன் வயல்களுக்கு நடுவே பிறந்து, வரம்புகளில் தவழ்ந்து, வயல் வெளிகளில் ஓடி விளையாடியவன். வயல் வேலைகள் அவனது இரத்தத்துடன் கலந்தவை. சேற்றில் இறங்கி வரம்புகளைக் கட்டுவதற்கும் சேற்று மண்ணை மிதித்து, உழக்கி, எருமை மாடுகளைக் கொண்டு பலகை அடித்து, வயலைச் சம்பப்படுத்தி, முளை நெல்லை விதைத்தலிலும் கணபதியாருக்கு உதவியாக இருந்தான்.

லாந்தர் விளக்கில் இரவு நேரங்களில் புத்தகங்களை வாசிப்பதை மட்டும் அவன் நிறுத்தவில்லை. இடைக்கிடை பத்திரிகைகளுக்குச் செய்திகளை எழுதி அனுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆறுமுகத்தார் மிகவும் பலவீனமாக இருந்தார். மகாலிங்கன் தகப் பனிடம் “ஐயா, அப்பு மிகவும் பலவீனமாக இருக்கிறார். நல்லையாக குஞ்சியும் சிறியவர். அதனால் நான் தியாகர் வயலில் அப்புவுடனும் ஆச்சியுடனும் இரவில் தங்கிறன்.” என்று சொன்னான்.

மீனாட்சியும் “அவன் சொல்லுற படி செய்யிறது தான் சரி.” என்றான். மகாலிங்கன் பகலில் கணபதியாருடன் வயல் வேலைகளைச் செய்து விட்டு, இரவு தியாகர் வயலுக்குச் சென்று விடுவான். நல்லையனும் பகலில் பேரம்பலத்தாருடன் சேர்ந்து வயல் வேலைகளைச் செய்து விட்டு இரவில் தாய், தகப்பனுடன் போய்த் தங்குவான். ஆறுமுகத்தார் காலையில் வழமை போல எழும்பிக் காலைக்குப் போய் மாடுகளைத் திறந்து விடவும் பால் கறக்கவும் விறகு வெட்டவும் தண்ணீர் அள்ளவும் பார்ப்பார்.

மகாலிங்கன் “அப்பு, நீங்கள் ஒரு வேலையும் செய்யாதேங்கோ. நான் இருக்கிறன் தானே. நான் எல்லாத்தையும் செய்வன். நீங்கள் ஆறி இருந்தால் காணும்” என்பான்.

விசாலாட்சி “தம்பி, உவருக்கு நல்லாய்ச் சொல்லு. நான் சொன்னாலும் கேக்கிறாரில்லை. விழுந்து கையைக் காலை முறிச்சால் பேந்தென்ன செய்யிறது” என்று சொல்லுவா. ஆறுமுகத்தார் “தம்பி, அடிச்ச கையும் காலும் சும்மா இருக்க விடுகுதில்லை.” என்பார்.

மகாலிங்கம் அடிக்கடி கந்தையர் வீடு, வல்லிபுரத்தார் வீடு, முத்தர் கணபதி வீடுகளுக்குச் சென்று வருவான். ஒரு நாள் மகாலிங்கன் மாமனான கந்தையர் வீட்டிற்குச் சென்றான். முற்றத்தில் ஏதோ வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்த மாமி “வா மகாலிங்கம், மாமா சாதகம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். இண்டைக்கு எழுதி முடிச்சுக் கொடுக்க வேணும் எண்டவர். நீ போய் அவரைப் பார்.” என்றா.

மகாலிங்கன் உள்ளே போக, மாமியும் பின்னால் வந்தா. சாதகத்தை எழுதி முடித்து எழுதிய பேனையின் முனையைக் குத்தி உடைத்த வாறு, கந்தையர் “வா, மகாலிங்கம், வந்து இரு” என்றார். மாமி தேநீர் போட உள்ளே போக ஆயத்தமானா. “இப்ப தேத்தண்ணி வேண்டாம், மாமி” என்று மகாலிங்கன் தடுத்தான். கந்தையர் சிரித்துக் கொண்டே மனைவியைப் பார்த்து “மகாலிங்கன் இப்ப பெரிய ஆளாகியிட்டான். இவன் சின்னாளாய் இருக்கேக்கை என்ன செய்தவன் என்று உனக்குத் தெரியுமோ?” என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

“பின்னை அப்பிடி என்ன செய்தவன்” என்று மாமி கேட்டா. வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு “இவனுக்கு அப்ப எட்டு வயசிருக்கும். ஒரு நாள் தன்னைச் சுட்டதீவுக் கோயிலுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போகச் சொன்னான். அக்கா அவன் அவ்வளவு தூரம் நடக்க மாட்டான் என்று மறிக்க மறிக்க நானும் கூட்டிக் கொண்டு போனன். போகேக்கை என்னோடை ஓடி ஓடி நடந்து வந்தவன், அங்கை சொல்லச் சொல்லக் கேளாமல் பொடியனோடை ஓடி விளையாடிக் களைச்சப் போனான். பூசை முடிய நிறைய மோதகம், வடை, புகை சாப்பிட்டான். கோவில் பூசை முடிஞ்சு திரும்பிப் போவம் என்று நான் சொல்ல, அவன் வயித்துக்குத்து எண்டு கத்தித் துடிச்சான். இவனைத் தூக்கித் தோளிலை வைச்சக் கொண்டு நடந்து வந்தன். அனுங்கியபடியே தோளில் இருந்தான். அக்கா மறுக்க மறுக்கக் கூட்டிக்கொண்டு போனனான். என்ன பேச்சுப் பேசப் போறாவோ! எண்டு பயந்து கொண்டு போனன். தியாகர் வயலுக்குக் கிட்டப் போன வுடனை தோளிலையிருந்து குதிச்சச் சிரித்துக் கொண்டே ஓரே ஓட்டமாய் ஓடியிட்டான். நான் திகைச்சப் போனன்” என்று அடக்க முடியாமல் சிரித்தார்.

மகாலிங்கனுக்கும் சிரிப்பு வந்து விட்டது. “சின்ன வயசிலை நடந்தது, மாமி” என்று சொல்லிச் சிரித்தான். மாமிக்கும் மகாலிங்கனின் குறும்பைக் கேட்டதும் அடக்க முடியாத சிரிப்பு வந்தது.

பேரம்பலத்தார், ஆறுமுகத்தாரைப் போல உயரம் பெருப்பமான ஆள். அவர் தலைப்பாகை கட்டிக் கொண்டு, வேட்டியை மடிச்சக் கட்டி, இடது தோளிலை பன்னிரண்டாம் நம்பர் துவக்கை வைத்து இடக்கையால் பிடிச்சக் கொண்டு, எருமைகளைக் காட்டுக்குள்ளை உள்ள நீர்நிலைக்குக் கலைச்சக் கொண்டு போவார். நல்லாய்ப் பழகிய எருமையள் தனித் தனியாகச் சென்றன. சிலதைச் சோடி சோடியாகப் பிணைத்திருப்பார். ஒன்று பழகியதாயும், மற்றதைக் கட்டுப்படுத்திப் பட்டிக்குக் கொண்டு வரக் கூடியதாயும் இருக்கும்.

எருமைகளின் கழுத்தில் ‘சிறாப்பை’ கட்டியிருப்பார். (மணி போல மரப்பலகையில் செவ்வகவடிவில் ‘சிறாப்பை’ செய்யப்பட்டிருக்கும். மணியை அடிக்கிற நாக்குப் போல சிறாப்பையின் நடுவில் நன்றாக செதுக்கிய மரத்துண்டாலான நாக்குத் தொங்கும்.) எருமைகள் நடக்க நடக்கச் சிறாப்பையிலிருந்து “கடக்”, “கடக்” என்று சத்தம் வரும். சத்தம் கேட்டதும் பார்த்தால் எருமைகளின் பின்னே துவக் குடன் நிமிர்ந்த நடையுடன் பேரம்பலத்தார் செல்வது ஒரு மைல்

தூரத்தில் இருப்பவர்களுக்கும் தெரியும்.

அவர் காட்டினுள் சென்ற சில மணி நேரத்துக்குள் வெடிச்சத்தம் கேட்கும். சத்தத்தை வைத்தே மகாலிங்கன் “முயலோ, கௌதாரிகளோ விழுந்து விட்டது” என்றும் சில நேரங்களில் “பண்டாரம்” என்றும் சொல்லி விடுவான். (‘பண்டாரம்’ என்றால் குறி தப்பிவிட்டது என்பது கருத்து). திரும்பி வரும் போது பேரம்பலத்தாரின் வலது கையில் இரண்டு முயல்களோ, நான்கு, ஐந்து கௌதாரிகளோ அல்லது ஒரு உக்குளானோ இருக்கும். (உக்குளான்..., ஒரு வகைச் சிறிய மான்..., அதனைச் ‘சருகுமான்’ என்றும் சொல்வார்கள்)

பின்னேரம் பட்டிக்கு எருமைகள் வராவிட்டால் பிணைத்த எருமைகள் பற்றைகளில் சிக்குப்பட்டிருக்கும் என்று தெரிந்து பேரம்பலத்தார் தேடிச் செல்வார். சிறாப்பைச் சத்தத்தில் எருமைகளைக் கண்டு பிடித்து, சாய்த்து வருவார்.

பேரம்பலத்தாரின் மனைவி, ஒரு பெரிய பாணை நிறைய சோற்றுடன், ஒரு பெரிய சட்டி நிறைய இறைச்சிக் கறியோ, மரை வத்தல் கறியோ காய்ச்சி வைத்து விடுவா. மத்தியானச் சாப்பாட்டு நேரம் கிணத்தடி வளவால் அல்லது அதற்கு கிட்டவாய் ஆர் போனாலும் பேரம்பலத்தார் கூப்பிட்டுச் சாப்பாடு கொடுத்துத் தான் அனுப்புவார். சாப்பிடா விட்டால் அவருக்குக் கோபம் வந்து விடும்.

தைப்பொங்கல், சித்திரை வருடம், தீபாவளிக்கு உறவினர்கள் வீட்டுப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் பேரம்பலத்தார் வீட்டுக்குப் போய் சாப்பிட வேணும். யாராவது போகாவிட்டால் வீடு தேடி வந்து விடுவார். அதனால், எங்கு போகாவிட்டாலும் எல்லோரும் அவரிடம் சென்று விடுவார்கள். மகாலிங்கன் முதல் ஆளாய்ப் போய் அவர் வீட்டில் சாப்பிட்டு விடுவான்.

மகாலிங்கன் தகப்பனிடமே துவக்குச் சுடப் பழகினான். கணபதியார் ஒரு சிறந்த வேட்டைக்காரன். காட்டுக்குள் போகும் போது பற்றைகளின் மறைவில் போக வேண்டும் என்றும் கதைத்துக் கொண்டு போகக் கூடாது என்றும் எங்கு எந்த மிருகம் இருக்கும் என்றும் கணபதியார் சொல்லிக் கொடுப்பார். அவர் இன்றும் பறங்கியர் குடுத்த அதே பதினாறாம் நம்பர் துவக்கையே பயன்படுத்தினார். (அந்தத் துவக்கு மூன்று தலைமுறையாகக் கணபதியார் குடும்பத்தில் இருந்தது)

வேதவனம் சிறந்த விஷகடி வைத்தியர் மக்கள் வைத்தியம் பார்க்க வேறிடத்திற்குச் செல்வதில்லை. அவர் எல்லோருடனும் அன்பாகப் பழகினார். பாம்புகள் மக்களை எதேச்சையாகத் தான் சந்தித்தன. வீடுகளில் நெல் இருந்தபடியால் எலிகள் வந்தன. பாம்புகளுக்கு மிகவும் பிடித்தமான உணவு எலிகளாகும். கோழிக்குஞ்சுகளும் கோழி முட்டையும் பாம்புகளுக்கு விருப்பமான உணவுகள் தான். நாகமும் சாரையும் அடிக்கடி மனிதரைக் காண்பதால் கண்டபடி கடிப்பதில்லை; மிதித்தால் மட்டுமே கடித்தன. மக்கள் இடைக்கிடை பாம்புக்கடிக்கு உள்ளானார்கள். வேதவனத்தார் பார்வை பார்த்து, ஒரு கிழமை வரை தனது வீட்டில் வைத்துப் பராமரித்து வைத்தியம் செய்வார்.

பேரம்பலத்தாருக்கு பேப்பர் வாசிக்கும் போது அதில் வரும் வழக்கு களின் தீர்ப்பைப் படிக்கப்படிக்க, கோடுகளுக்குப் போய் வழக்குகளை நேரே பார்த்தால் என்ன என்ற எண்ணம் வந்தது. அப்போது கிளி நொச்சியில் ஒரு கிராமக் கோடு இருந்தது. அங்கே சிறிய வழக்குகள் விசாரிக்கப்பட்டன. வழக்கிலை வழக்காளிகள், எதிர்தரப்பினர், சாட்சிகளிடம் பிரக்கிராசியார் கேட்கும் கேள்விகளையும் அதற்கு அவர்கள் சொல்லும் பதில்களையும் பேரம்பலத்தார் மிகவும் அவ தானமாகக் கேட்பார்.

அவரைத் தேடி வருபவர்களுக்குப், பிரக்கிராசியார் கேட்ட கேள்வியையும் சாட்சிகள் பயந்து பயந்து சொன்ன பதில்களையும் நடித்துக் காட்டுவார். அவர்களுக்கு வழக்கின் தீர்ப்பின் முதல் நாள் “பார் இண்டைக்கு எதிரிக்குச் சார்பாய்த் தான் தீர்ப்பு வரும். சாட்சியைப் பிரக்கிராசியார் மடக்கி மடக்கிக் கேள்வி கேட்டுக் குழப்பி விட்டார்” என்பார். அவர் சொன்ன படி நடந்துவிட்டால் அன்று எல்லோருக்கும் கள்ளு விநியோகமும் நடக்கும். சாவகச்சேரியில் பெரிய கோடு இருந்தது. அங்கை வந்தால் குமாரசாமி, நவரத்தினம் போன்ற பெரிய அப்புக்காத்துமார் வழக்குப் பேசுவதை நேரே பார்க்க கலாம் என்று அவரது சிநேகிதரான செல்லையர் உசுப்பேத்தி விட்டார்.

பேரம்பலத்தார் எருமைகளையும் மாடுகளையும் காட்டில் மேய விட்டு விட்டு வந்து குளித்து வெளிக்கிட்டு மடித்து கட்டிய வேட்டியுடனும் தலைப்பாக்கட்டுடனும் வெளிக்கிட்டு விடுவார். வழக்கு முடிந்து வந்து மாடுகளை சாய்க்க இருண்டு விடும்.

மகாலிங்கன் ஆறுமுகத்தாரிடம் “நீங்கள் குஞ்சியப்புவை அப்புக் காத்துக்குப் படிப்பிச்சிருக்கலாம்” என்று சொல்லுவான். அவர்

“எனக்கு உதெல்லாம் தெரியாதடா” என்பார். அப்புக்காத்துமாரான குமாரசாமி, நவரத்தினம் போன்றவர்கள் பேசிய வழக்குகளை பேரம் பலத்தார், அக்குவேறு ஆணிவேறாக விளங்கப்படுத்த அவரிடம் வழக்கு விபரம் கேட்க வரும் ஆட்கள் தொகை கூடியது. செல்லையர், பேரம்பலத்தாரின் பாலிய கால நண்பர். அவருக்கும் கோடுகளில் நடக்கும் விசாரணைகளைப் பார்ப்பதில் மிகவும் விருப்பம். வழக்கு நடைபெறும் நாளில் செல்லையர், பேரம்பலத் தாருக்காக கோட்டு வாசலில் காத்திருப்பார்.

நாள்கள் போகப்போக ஆறுமுகத்தார் தளர்ந்து கொண்டே வந்தார். அவர் பூசை செய்ய வெள்ளிக்கிழமைகளில் கோவிலுக்கு வெளிக்கிட, எங்கை நின்றாலும் மகாலிங்கன் ஓடி வந்து விடுவான். அவரைக் கையைப் பிடித்து கூட்டிச் செல்வான். கோவிலில் முத்தர் கணபதி எல்லா வேலைகளையும் செய்து வைத்திருப்பார். பேரன் நடக்கமுடியாமல் கஷ்டப்படுவதைப்பார்க்க மகாலிங்கனின் கண்கள் கலங்கி விடும். நல்லையனிடம், “சூஞ்சி, இனிமேல் அப்புவை வண்டிலில் தான் கொண்டு வர வேணும்.” என்று சொல்லுவான்.

மகாலிங்கனும் நல்லையனும் ஆறுமுகத்தாரோடை வண்டிலில் போக, மணி அடிக்கும் சத்தம் கேட்க, விசாலாட்சியும் நடந்து வந்து விடுவா. நடந்து வரும் போது விசாலாட்சிக்கு ஆறுமுகத்தாரைப் பற்றிய கவலை வந்து விடும். மகாலிங்கனை அவர் தனது சொந்தப் பேரனாகவே நினைத்தார். அவருக்கு அவன் தம்பையரின் பேரன் என்ற நினைப்பே இல்லை.

மகாலிங்கனும் ஆறுமுகத்தாரில் அளவில்லாத அன்பு வைத்திருந்தான். ஆறுமுகத்தாரை நினைக்க, விசாலாட்சிக்குக் கவலையையும் தாண்டி, ஒரு பிரமிப்பு உண்டாகும். தான் திருமணத்தின் முன் கேட்ட இரண்டு நிபந்தனைகளில் ஒன்றைக் கூட அவர் மீறியதில்லை. அதேவேளை தனது பிள்ளைகளுக்கும் எந்தக் குறையையும் வைக்கவில்லை. பூசை முடிய விசாலாட்சியும் ஆறுமுகத்தாரை அணைத்துப் படி வண்டிலிலேயே வருவாள்.

ஒரு நாள் ஆறுமுகத்தார், கணபதியாரையும் பேரம்பலத்தாரையும் கூட்டிவரும் படி நல்லையனை அனுப்பினார். எல்லோரும் தியாகர் வயலில் வந்து கூடினார்கள். மீனாட்சியும் அரக்கப் பறக்க ஓடி வந்து விட்டாள். ஓடி வந்த மீனாட்சி, நின்று ஆகவாசப்படுத்திக் கொண்டு தலைவாசலினுள்ளே என்ன நடக்கிறது என்று பார்த்தாள்.

ஆறுமுகத்தார் கவலையுடன் தரையில் அமர்ந்து இருந்தார். விசாலாட்சி சுவரில் சாய்ந்து கொண்டு கணவரையே பார்த்தபடி இருந்தாள். ஒரு பக்கம் கணபதியாரும் பேரம்பலத்தாரும் தகப்பனின் கோலத்தைப் பார்த்துக் கவலையுடன் நின்றார்கள். கணபதியார் 'ஒரு நாளும் எல்லோரையும் ஒன்றாகக் கூப்பிடாத ஐயா, இண்டைக்கு என்ன சொல்லப் போறாரோ?' என்ற யோசனையோடு நிற்பதை மீனாட்சி ஊகித்துக் கொண்டாள்.

மகாலிங்கனும் நல்லையனும் ஆறுமுகத்தாரைப் பற்றிய கவலையுடன் அவரையே பார்த்துக் கொண்டு, சற்று முன்னால் நின்றார்கள். ஆறுமுகத்தார் ஒரு முறை செருமிக் கொண்டு "பிள்ளையள் எனக்கும் வயசு போட்டுது. தம்பையரும் முத்தரும் அடிக்கடி கனவில் வருகினம். எனக்கு ஒண்டு நடக்கிறதுக்கிடையிலை நான் மகாலிங்கனின் கலியாணத்தைப் பார்க்கோணும்." என்றார்.

மகாலிங்கன் "அப்பு உங்களுக்கு ஒண்டும் நடக்காது. எனக்கு ஏன் 19 வயசிலை கலியாணம்" என்று அழுதான். அவனைப் பார்த்து, பேசாதே என்று சைகையால் மறித்து விட்டு பேரம்பலத்தாரைப் பார்த்து "தம்பி, எனக்கு ஒரு கடைசி ஆசை இருக்குது. எனக்கு ஒண்டு நடந்தால் என்றை மூத்த மகன் கணபதி தான் கொள்ளி வைக்க வேணும்" என்றார்.

"ஐயோ ஐயா, அண்ணன் தானே கொள்ளி வைக்கோணும். அதைப் பற்றி இப்ப ஏன் கதைக்கிறியன். உங்களை விட்டிட்டு எங்களாலை இருக்கேலுமே" என்று ஒரு நாளும் ஒன்றுக்கும் கலங்காத பேரம்பலத்தாரும் கலங்கி அழுதார். எல்லோரும் அழுது ஓய்ந்து, மகாலிங்கனைச் சம்மதிக்க வைத்தனர்.

அடுத்த புதன் கிழமை, கணபதியார் பேரம்பலத்தாரையும் வல்லி புரத்தாரையும் சின்ன கணபதியையும் கூட்டிக்கொண்டு, மீசாலைக்குப் போய் மகாலிங்கனுக்கு பொருத்தமான பெண்ணைப் பார்ப்பதென முடிவு செய்தனர்.

மகாலிங்கனுக்குச் சென்ற வருடம் 18 வயது முடியத்தான் பத்திரிகையின் 'நிருபர்' என்ற நியமனம் கடிதம் கிடைத்தது. அவன் செய்திகளைச் சேகரிப்பதிலும் அனுப்புவதிலும் கவனமாக இருந்தான். அப்பு தன்னைக் கலியாணம் செய்யச் சொன்னதை அவனால் மறுக்க முடியவில்லை. அவர்கள் தனக்குப் பொம்பிளை பார்க்க மீசாலைக்குப் போனது அவனுக்குத் தெரியும். பெரியவர்கள் சரி

யான பெண்ணைத் தான் தெரிவு செய்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தது.

கணபதியார் ஒரு பெண்ணையும் அவர்களின் வீட்டில் போய்ப் பார்க்கச் சம்மதிக்கவில்லை. பெண்ணைப் பார்த்து விட்டு அவள் மகாலிங்கனுக்குப் பொருத்தமில்லை என்று சொல்லி வேதனைப் படுத்த அவர் விரும்பவில்லை. விசாரித்துக் குடும்பம் சரி வந்தால், அவளது பெற்றோர் சம்மதிக்கும் பட்சத்தில், தூரத்தில் மறைவாக நின்று பெண்ணைப் பார்ப்பது தான் முறை என்று நினைத்தார். பேரம்பலத்தாரைத் தவிர போன மற்றவர்கள் மீசாலையில்ப் பிறந்தவர்கள். மகாலிங்கன் பெரிய பரந்தனில் பிறந்ததால் 'வன்னியான்' என்று சிலர் பெண் கொடுக்க மறுத்து விட்டனர். இன்னும் சிலர் தங்கள் மகள் பெரிய பரந்தனுக்கு வரமாட்டாள் என்றும் மகாலிங்கன் மீசாலையில் வந்து இருக்கச் சம்மதித்தால் பெண் தரச் சம்மதம் என்றும் கூறினர்.

பெரிய பரந்தனுக்கு பெண்ணை அனுப்பச் சம்மதித்த எல்லோர் விட்டு வளவுகளுக்கும் கிருகு வேலிகள் இருந்தன. வேலி மறைவில் நின்று கணபதியாரும் மற்றவர்களும், மூன்று பெண்களைப் பார்த்தனர். அவர்களுக்கு மனத்திருப்தியாக ஒரு பெண்ணும் அமையவில்லை.

கணபதியார், "அவசரப்படாமல் அடுத்த கிழமை வந்து பார்ப்பம்" என்று திரும்பிப் போக ஆயத்தப்படுத்தினார். பேரம்பலத்தார், "அண்ணை, உதிலை பக்கத்திலை செல்லையா எண்ட என்றை சினேகிதன் இருக்கிறான். அங்கை ஒருக்கால் போட்டுப் போவம்" என்று அவரின் வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றார்.

மீசாலையில் வேலுப்பிள்ளை என்ற ஒருத்தர் இருந்தார். அவரை எல்லாரும் 'சவாரிக்கார' வேலுப்பிள்ளை என்று அழைத்தனர். அவரது மாட்டுப்பட்டியில் மூன்று சோடி நாம்பன்களும் மூன்று சோடி எருதுகளும் நின்றன. வேறொரு கொட்டிலில் இரண்டு பசுக்கள் நின்றன. ஒன்று கன்றுடனும் மற்றது கண்டுத்தாச்சியாகவும் காணப்பட்டன. ஒன்றில் பால் கறந்து, ஓய மற்றதில் பால் கறந்து வீட்டுத் தேவைக்கு எடுக்கலாம்.

எல்லாம் நாம்பன்களும் எருதுகளும் தவிடு, புண்ணாக்கு, பசும் புல், வைக்கல், கழிவு உழுந்து, கள்ளு மண்டி சாப்பிட்டு 'ஐம்' என்று நின்றன. ஒவ்வொரு நாளும் வேலர் அவற்றை உடம்பு தேய்த்துக் குளிப்பாட்டுவார். யாழ்ப்பாணத்தில் எந்த மூலையில் மாட்டுவண்டிச்

சவாரிப் போட்டி நடந்தாலும் வேலரின் எருதுகள் பங்கு பற்றும். அவரது எருதுகள் சவாரிப்போட்டியில் முதலாவதாக, தவறினால் இரண்டாவதாக வந்து விடும். அதனால் தான் அவருக்கு 'சவாரிக்கார வேலர்' என்ற பட்டம்.

அண்மையில் யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளியில் நடந்த போட்டியில் வேலரின் எருதுகள் முதலாம் இடத்துக்கு வர, வேலர் யாழ்ப்பாணத்தில் புகழ்பெற்ற மனிதரான சாம் சபாபதியின் கையால் முதல் பரிசைப் பெற்றார். அவர் வன்னியில் திரிந்து நல்ல நாம் பன் சோடிகளாக வாங்கி வருவார். அந்தச் சோடிகளை நன்கு பராமரித்து வண்டில் சவாரி பழக்குவார். அதனால், அவரது நாம்பன் சோடிகள் நல்ல விலைக்குப் போகும். சவாரி இல்லாத நாள்களில் மனைவியுடனும் பிள்ளைகளுடனும் தோட்ட வேலை செய்வார். (இளம் ஆண் மாடு கள் நாம்பன்கள் என்றும், நடுத்தரமான வயதுடைய குறி சுடப்பட்ட ஆண் மாடுகள் எருதுகள் என்றும் அழைக்கப்பட்டன.)

வேலருக்கு நான்கு பெண் பிள்ளைகள் இருந்தனர். அவரது மூத்த மகள் சரஸ்வதியைப் பேரம்பலத்தாரின் சினேகிதன் செல்லையர் கலியாணம் செய்திருந்தார். வேலர் தனது காணியில் ஒரு பகுதியில் ஒரு மண் வீடு கட்டி அவர்களுக்குக் கொடுத்திருந்தார். செல்லையர் மனைவியுடன் சேர்ந்து தோட்டம் செய்தார். அவருக்கும் பேரம்பலத்தாரைப் போல கோடுகளில் போய் வழக்குகளைப் பார்ப்பது ஒரு பொழுது போக்கு.

வேலரின் இரண்டாவது மகள் பொன்னம்மா சங்கத்தானைப் பாடசாலையில் படிக்கிறாள். மூன்றாவது மகள் பாலாம்பிகை, நான்காவது மகள் நல்லம்மா இருவரும் அல்லாரைப் பாடசாலையில் படிக்கிறார்கள். பொன்னம்மா அல்லாரையில் படித்து விட்டு சில வருடங்களாக, மீசாலையிலிருந்து றெயின் றோட்டுக் கரையால் ஒவ்வொரு நாளும் நான்கு மைல் தூரம் நடந்து சங்கத்தானைப் பாடசாலைக்குப் போய் வருகிறாள்.

கணபதியாரும் மற்றவர்களும் செல்லையர் வீட்டில் தேநீர் குடித்துக் கொண்டு இருக்கும் போது, பாடசாலையால் வந்த பொன்னம்மா "அக்கா நான் வந்திட்டன்" என்று தமக்கையிடம் சொல்லி விட்டு, ஒரு கட்டுப் புத்தகங்களுடன் தனது வீட்டிற்குப் போனாள். தூரத்திற்குப் படிக்கப்போகும் தங்கச்சி, பாதுகாப்பாக வந்துவிட்டாள்

என்று தெரிந்து கொள்ள சரஸ்வதிக்கு, பொன்னம்மா ஒவ்வொரு நாளும் வந்தவுடன் சொல்ல வேண்டும்.

கணபதியாருக்கு அவளைக் கண்டதும் 'இந்தப் பிள்ளையை மகாலிங்கனுக்குக் கேட்டால் என்ன' என்ற எண்ணம் உண்டானது. பொன்னம்மா நடுத்தர உயரத்துடன் நல்ல நிறமாகவும் இருந்தாள். பேரம்பலத்தாரைத் தனியே கூட்டிச் சென்று "தம்பி, வேலுப்பிள்ளையற்றை இரண்டாவது மகளை மகாலிங்கனுக்குப் பார்த்தாலென்ன?" என்று கேட்டார். தமையன் தனியக் கூப்பிடவே பேரம்பலத்தாருக்கு ஓரளவு விசயம் புரிந்து விட்டது. அவரும் அதே மாதிரித் தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர், "அண்ணை செல்லையரிட்டைக் கதைச்சுப் பார்க்கிறன்" என்று செல்லையரைத் தனிய கூப்பிட்டு கதைத்து விட்டு, இரண்டு பேருமாக வேலர் வீட்டுக்குப் போனார்கள். மருமகன் வேறொரு வருடன் வருவதைக் கண்ட வேலர் எழும்பி வெளியே வந்தார்.

செல்லையர் "மாமா, இவர் கணபதியாற்றை தம்பியார், ஆறுமுகத்தாற்றை மகன். கணபதியாற்றை மகன் மகாலிங்கன் எஸ்.எஸ்.சிபாஸ் பண்ணிப் போட்டுத் தகப்பனோடை கமவேலைகளைச் செய்யிறான். அவை கௌரவமான குடும்பம். அவனுக்குப் பொன்னம்மாவைக் கேக்கினம்" என்றார்.

அதற்கு வேலர் "அதுக்கென்ன, யோசிப்பம். பிள்ளை இந்த வருசம் எஸ்.எஸ்.சி சோதினை எடுக்கப் போறான். சோதனை முடியப் பார்ப்பம்" என்றார். அதற்குச் செல்லையர் "மாமா, ஆறுமுகத்தார் கடுமையான வருத்தமாய் இருக்கிறாராம். அது தான் அவசரப்படுகினம்" என்றார். அதற்கு வேலர் "பிள்ளை சோதனை எழுதாமல் கலியாணத்துக்குச் சம்மதிப்பாளோ தெரியாது. எதுக்கும் நான் மகனோடை ஆறுதலாகக் கதைச்சுப் பார்க்கிறன். செல்லையரிட்டை மறுமொழி சொல்லி விடுறன். இப்ப போட்டு வாருங்கோ" என்றார்.

(படித்து, ஆசிரியையாகும் கனவுடன் இருக்கும் பொன்னம்மா, மகாலிங்கனைக் கலியாணம் செய்யச் சம்மதிப்பாளா?)

30

குதிரை வண்டில் ஓட்டப் போட்டிகளைப் (Chariot racing) பற்றிக் கிரேக்கரின் (Greeks) வரலாற்றில் உள்ளது. ரோமானியர்கள் (Romans) அவர்களைப் பின்பற்றி மக்களை மகிழ்விக்கும் விளையாட்டாகக் குதிரை வண்டில் போட்டிகளை மாற்றினார்கள். பின்னர் அது பழைய கிரேக்கர்கள், ரோமானியர்கள், பைசான்ரையினர்கள் (Byzantines) மத்தியில் பிரபலமான விளையாட்டாக மாறியது. குதிரை வண்டில் போட்டிகள் ஓட்டுபவர்களுக்கும் குதிரைகளுக்கும் காயங்களையும் சில வேளைகளில் உயிர் இழப்பையும் ஏற்படுத்தின. அதனால் பார்வையாளர்களுக்கு உற்சாகமும் ஆர்வமும் மேலும் அதிகரித்தன. ஏனைய விளையாட்டுகளைப் பார்க்க அனுமதி மறுக்கப்பட்ட பெண்களையும் குதிரை வண்டில் போட்டிகளைப் பார்க்க அனுமதித்தனர்.

மாட்டு வண்டிகள் இந்தியா, இலங்கை, பங்களாதேசம் போன்ற நாடுகளில் பயன் படுத்தப்பட்டன. வான்கள் (vans), லொறிகள் (Lorry), ராக்டர்கள் (tractor) வர முன்னர் சாமான்களையும்

பிரயாணிகளையும் மாட்டு வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்றார்கள். தமிழர்கள் மத்தியில் ஏறுதழுவுதல், மாட்டு வண்டில் போட்டி என்பன பாரம்பரியமான வீர விளையாட்டுகளாகக் கருதப்பட்டன.

வேலுப்பிள்ளையர், மகாலிங்கனுக்குப் பொன்னம்மாவைப் பெண்கேட்டு வந்த கதையை, இரண்டு நாளாக ஒருவரிடமும் கதைக்கவில்லை. படிக்கிற பிள்ளையை அவளின் படிப்பைக் குழப்பி கலியாணம் செய்து வைக்க அவர் விரும்பவில்லை. கணபதியாரின் குடும்பத்தைப் பற்றி, அவர் கேள்விப்பட்டிருக்கிறார். மகாலிங்கன் யாழ்ப்பாணத்தில் படித்தவன் என்றும் சொல்கிறார்கள். மகாலிங்கனைக் கலியாணம் செய்தால் பொன்னம்மா நல்லாய் இருப்பாள் என்று அவருக்கு விளங்கியது. அவளை விட இன்னும் இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் இருக்கிறார்கள். வலிய வரும் சம்பந்தத்தை விடுவதற்கும் மனம் வரவில்லை.

வேலுப்பிள்ளையர் மூன்றாம் நாள் மனைவியுடன் தனியாக இருந்த போது, “இஞ்சை பார், மூத்த மருமகன் செல்லையர் பொன்னம்மாவிற்கு ஒரு சம்பந்தம் கொண்டு வந்தவர். பெரிய பரந்தனில் தான் மாப்பிளை. நல்ல இடம். பிள்ளையின் படிப்பைக் குழப்புவதற்கும் எனக்கு மனமில்லை. நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” என்று கேட்டார்.

அவரது மனைவி அந்த காலத்துப் பெண்களை மாதிரியே ஒரு அப்பாவி. கணவன் சொல்லைத் தட்டி அறியாதவ. ஒரு நாளும் ஒன்றுக்கும் யோசிக்காத மனுசன் தன்னட்டைக் கேட்குமளவிற்குக் கவலைப்படுறாரே என்று நினைத்து, “நீங்கள் பொன்னம்மாட்டை ஒருக்கால் கேளுங்கோவன்” என்றாள். வேலர் தன்னை ஒரு பெரிய இக்கட்டிலிருந்து மனைவி காப்பாற்றியிருக்கிறாள் என்று நினைத்தார்.

அன்று மாலை பாடசாலையால் வந்து கால், முகம் கழுவி பொன்னம்மா ஆறுதலாக இருந்த போது, வேலர் பக்கத்தில் வந்து இருந்தார். ஏதாவது கதைப்பதற்குத் தான் தகப்பன் அப்படி வந்து இருப்பார். இன்று என்னத்தைப் பற்றிக் கதைக்கப் போறாரோ என்று பொன்னம்மா யோசித்தாள்.

வேலர் நேரடியாக விசயத்துக்கு வந்தார். “பிள்ளை உனக்குப் படிக்க வேணும்; படிச்சு ஒரு வாத்திச்சியாய் வரோணும் எண்ட ஆசை இருக்குதெண்டு எனக்குத் தெரியும். எனக்கும் அது தான் விருப்பம்.

இப்ப கொத்தார் பெரிய பரந்தனிலையிருந்து ஒரு சம்பந்தம் கொண்டு வந்திருக்கிறார். (உன்ரை அத்தார் என்பதை 'கொத்தார்' என்று சொல்லுவது கிராமத்தவர்கள் வழக்கம்). நல்ல இடம்; படிச்ச மாப்பிளை. உன்னை நல்லாய் வைச்சிருப்பினம். அது தான் நானும் யோசிக்கிறன். நீ என்ன சொல்லறாய்?" என்று கேட்டார்.

தகப்பன் "நீ இந்த கலியாணத்தைச் செய்யத்தான் வேணும்" என்று சொல்லியிருந்தால் பொன்னம்மா அழுது ஆர்ப் பாட்டம் செய்திருப்பாள். அவர் தன்மையாய் கேட்டதால் பொன்னம்மாவிற்கு என்ன சொல்லுறதெண்டு தெரியவில்லை. அவள் "ஐயா, நான் யோசிக்க வேணும். எனக்கு யோசிக்க இரண்டு நாள் தாருங்கோ" என்றாள்.

பொன்னம்மா, தமக்கையான சரஸ்வதியிடம் "அக்கா, எனக்குப் படிச்ச 'ரீச்சராய்' வரோணும் எண்டு தான் விருப்பம்." அப்பு கலியாணம் செய்" என்று சொல்லுறார். நான் இப்ப என்ன செய்கிறதெண்டு சொல்லு" என்று கேட்டாள்.

அதற்கு அவள் "அப்புவும் ஆச்சியும் பாவங்கள். ஆழமான கேணியிலை இறங்கிப் பட்டையிலை தண்ணீர் கோலி, ஒவ்வொரு கையிலையும் ஒவ்வொரு பட்டையைத் தூக்கிக் கொண்டு, மூச்சு இளைக்க இளைக்க மேலே ஏறிவந்து, இறைச்சுத் தோட்டம் செய்துதான் எங்களை வளர்த்தவை. உனக்குப் பிறகும் இரண்டு தங்கச்சிமார் இருக்கினம். வந்திருக்கிறது நல்ல இடம். முந்தித் தான் வன்னி எண்டால் பயப்பிடோணும். இப்ப ரெயினிலை பரந்தனில் ஏறினால் மீசாலை ஸ்ரேசனிலை வந்து இறங்கலாம். எதுக்கும் நீ யோசிச்ச அப்புவோடை கதை. உனக்கு விருப்பமில்லாட்டி அப்பு உன்னை நெருக்கமாட்டார்" என்றாள்.

பொன்னம்மா தகப்பனை நினைத்தாள். சின்ன வயதிலேயே தாய் தகப்பனைப் பறிகொடுத்தவர். ஒரு தம்பியையும் ஒரு தங்கச்சியையும் வளர்த்து, ஆளாக்கி விட்டுத்தான் கலியாணம் கட்டினவர். எனக்குப் பிறகுபாலாம்பிகையும் நல்லம்மாவும் இருக்கினம். வாற சம்பந்தத்தை விடுறதும் சரியில்லை என்று நினைத்தாள். தகப்பனிட்டைப் போய் "அப்பு எனக்குச் சம்மதம். நீங்கள் சொல்லுறபடி நான் கலியாணம் கட்டினன்" என்றாள்.

எப்படியும் பொம்பிளை பார்த்துக் கலியாணத்திற்கு ஒழுங்கு செய்ய, நான்கு ஐந்து மாதங்கள் செல்லும் என்று நம்பியிருந்த மகாலிங்கன், எதிர்பாராமல் செல்லையர் தங்களுக்குச் சம்மதம் என்று வந்து

சொல்ல, தகப்பனும் சிறிய தகப்பனும் பேரனிட்டைச் சொல்லிக் கலியாணத்திற்கு, நாள் குறித்ததும் கொஞ்சம் திகைத்துத் தான் போனான்.

மகாலிங்கன் தனக்கு வரப்போற பொம்பிளையை கலியாணத்தின் போது தான் பார்க்கப் போகிறான். அதற்காக அவன் கவலைப்பட வில்லை. தகப்பனும் சிறிய தகப்பனும் தனக்கு பொருத்தமான நல்ல பொம்பிளையைத் தான் கலியாணம் செய்து தருவார்கள் என்று முழு நம்பிக்கை வைத்திருந்தான்.

கணபதியார் தான் முதல் முதல் வந்த சுட்டதீவுப் பாதையிலே போய், கலியாணத்தை மீசாலையில் செய்து, திரும்பி அதே பாதையில் மாப்பிள்ளை பொம்பிளையுடன் வருவதற்குத் தீர்மானித்தார். சுக வீனம் காரணமாக ஆறுமுகத்தாரால் கலியாணத்திற்குப் போக முடியவில்லை.

மகாலிங்கன் போய்ப் பேரன்றை கால்களிலும் பேத்தியின்றை கால் களிலும் விழுந்து கும்பிட்டான். ஆறுமுகத்தாரும் விசாலாட்சியும் மகாலிங்கனின் தலையைத் தடவி “அப்பன், ஐயா, அம்மாவோடை போய் நல்லபடியாய்க் கலியாணம் செய்து கொண்டு வா. நாங்கள் பொம்பிளையைப் பாக்க ஆசையோடை நிப்பம். நீ பொம்பிளையோடை இரண்டு மூண்டு நாள் தியாகர் வயலிலை தான் நிக்க வேணும்.” என்றனர்.

கந்தையரும் மனைவியும் கலியாணம் முடிந்து வருபவர்களை வர வேற்கவும் ஏற்பாடுகளைச் செய்யவும் தியாகர் வயலில் நின்றனர்.

மகாலிங்கனின் கலியாணத்துக்கு முதல் நாள் பத்து வண்டில்களில் பெரிய பரந்தன் மக்கள் சுட்டதீவுக்குச் சென்றனர். அங்கே தோணிகள் ஆயத்தமாக நின்றன.

இரண்டு பேரை எருதுகளைப் பராமரிக்கவும் வண்டில்களுக்குப் பாதுகாப்பாகவும் சுட்டதீவுக்கு அருகே இருக்கிற தீவுத் திடலில் தங்க வைத்தனர். மற்றவர்கள் தோணியில் ஏறிக் கச்சாய்த் துறையை நோக்கிச் சென்றனர். அங்கு மீசாலையிலிருந்து உறவினர்கள், வண்டில்களில் வந்து காத்திருந்தனர். எல்லோரும் ஒரே இடத்தில் தங்குமளவிற்கு மீசாலையில் இன்னும் வீடுகள் கட்டப்படவில்லை. எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் உறவினர்கள் வீட்டில் போய் தங்கினார்கள்.

கணபதியாரும் மீனாட்சியும் மகாலிங்கனுடனும் வேறு சிலருடனும், தம்பையரும் விசாலாட்சியும் வாழ்ந்த அதே வீட்டில் போய்த்தங்கினர். ஆறுமுகத்தாரும் கணபதியாரும் அந்த வீட்டை அடிக்கடி திருத்தி நன்றாக வைத்திருந்தனர்.

வண்டிலில் வரும் போதும் தோணியில் வரும் போதும் இப்போது தனது தகப்பன் பிறந்த வீட்டில் நிற்கும் போதும் மகாலிங்கனுக்குப் பொம்பிளை எப்படி இருப்பாள்.. என்ற சிந்தனை தான். தனது தகப்பனும் தாயும் விரும்பிக் கலியாணம் செய்ய, தான் இன்னும் பொம்பிளையைப் பார்க்கவில்லை என்பது அவனுக்குப் புன்னகையை வரவழைத்தது. குறைவாக கதைக்கும் தகப்பன் ஒரு பெண்ணைத் தானே தெரிவு செய்திருக்க, எல்லோருடனும் நன்கு கதைத்துப் பழகும் தான் தகப்பனிடமே பொம்பிளை பார்க்கும் பொறுப்பை விட்டதை நினைத்துச் சிரித்தான்.

ஒரு வேளை இருபத்தொரு வயது வந்த பிறகென்றால், தனக்கு இப்படியான பெண் வேண்டும் என்று பெண்ணைப் பற்றிய கற்பனையாவது இருந்திருக்கும். அப்புவிற்ருக் கடுமையான வருத்தம், அவர் ஆசைப்படுறார் என்று அவசரகெதியில் பத்தொன்பது வயதில் செய்யும் கலியாணம் என்பதால் முதலே பொம்பிளை பார்க்க முடியவில்லை.

கந்தையா மாமாவும் தோழர்களும், “மகாலிங்கம், நீ வா.. நாங்களும் வாறும் பொம்பிளையை ஒருக்கால் பார்த்திட்டு வருவம்” என்றனர். அதற்கு மகாலிங்கன் மறுத்து, “படிச்சக் கொண்டிருந்த பிள்ளையின்ரை படிப்பைக் குழப்பி, அவையும் வந்து சம்மதம் சொன்னாப் பிறகு பொம்பிளை பார்க்கப் போவது முறையில்லை. எனக்கு ஐயாவிடம் நம்பிக்கையிருக்கு. அவருக்குப் பிடிச்சிருந்தால் சரி தானே. பிறகு நான் ஏன் பார்க்கவேணும்” என்று அவர்களுக்குச் சொன்னதை நினைத்துப் பார்த்தான்.

பெரிய பரந்தன் கிராமத்தை உருவாக்கிய மூன்று முன்னோடிகளான தம்பையர், முத்தர், ஆறுமுகத்தார் மூன்று பேரில் ஒருவர் கூட இல்லாமல் நடக்கும் முதல் நிகழ்வு மகாலிங்கனின் கலியாணம் தான். அது எல்லார் மனதிலும் இருந்தது. அவர்களில்லாத இடத்தில் கணபதியார், முத்தர் கணபதி, வல்லிபுரத்தார், பேரம்பலத்தார் நின்றது மக்களுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

கலியாணத்தன்று எல்லா உறவினர்களும் தம்பையர் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். பொம்பிளை வீட்டிலிருந்து செல்லையரும் சரஸ்

வதியும் சில உறவினர்களுடன் மாப்பிள்ளையை அழைத்துச் செல்ல வந்தனர்.

செல்லையரும் கூட்டாளிகளும் பந்தல் போட்டு, வெள்ளை கட்டி, சோடனைகள் செய்திருந்தனர். நிறைய உறவினர்கள் வந்திருந்தனர். நல்லையனும் தோழர்களும் ஓடியாடி வேலை செய்தனர். நிறை குடம் வைத்து அருகில் சாணகத்தினால் பிள்ளையார் பிடித்து வைத்திருந்தனர். கணபதியார் நல்ல நாளில் தங்கத்தில் தாலி செய்வித்து, மஞ்சல் கயிற்றில் கோர்த்து எடுத்து வந்திருந்தார். அதனை நிறை குடத்தின் மேல் வைத்தார்.

மாப்பிள்ளை, பொம்பிளை மாற்றுவதற்காக இரண்டு பூ மாலைகளும் இருந்தன. இப்போது கலியாண முறையில் சிறிய மாற்றம் ஏற்பட்டு 'நாட்சோறு கொடுத்தல்' என்பது மாறி 'பிள்ளையார் பூசை செய்து தாலிகட்டுதல்' என்று அழைக்கப்பட்டது. இன்னும் வன்னிக் கோவில்களில் ஆகம முறைப்படியான பூசைகளோ, குடமுழக்கோ (கும்பாபிசேகம்), பிராமணர்களோ நுழையாத காலம். ஊர் பெரியவர் ஒருவர் பிள்ளையார் பூசை செய்து தாலிக்கொடியை எடுத்துக் கொடுக்க மாப்பிள்ளை பொம்பிளை கழுத்தில் கட்டுவார்.

பொன்னம்மாவின் தோழிகள் பொன்னம்மாவை வெளிக்கிடுத்தி விட்டு "நாங்கள் ஒருக்கால் மாப்பிளையைப் பாத்திட்டு வாறம்" என்று போய் மறைவாக நின்று மகாலிங்கனைப் பார்த்தனர். தோழிகள் வந்து என்ன சொல்வார்களோ என்று பொன்னம்மா பதட்டத்துடன் காத்திருந்தாள்.

பார்த்துவிட்டு வந்து, "பொன்னம்மா, நீ படிப்பைக் குழப்பிவிட்டுக் கலியாணம் செய்யச் சம்மதித்ததும் நல்லது தான். மாப்பிளை உனக்கு நல்ல பொருத்தமாகத் தான் இருக்கிறார்" என்று கேலி பேசினார்கள். அதைக் கேட்ட பொன்னம்மா நிம்மதி அடைந்தாள்.

மீனாட்சி, ஊர்ப் பெண்களுடன் பொம்பிளை வெளிக்கிடும் இடத்திற்குப் போய்ப் பொம்பிளையை முதல் முதல் பார்த்தாள். முதல் பார்வையிலேயே பொன்னம்மாவை அவளுக்குப் பிடித்து விட்டது.

மகாலிங்கன் போல மீனாட்சிக்கும் கணபதியாரில் முழு நம்பிக்கை இருந்தது. கணபதியார் கண்டபடி கதைக்க மாட்டார். ஆனால் காரியத்தைக் கச்சிதமாக முடித்து விடுவார். மீனாட்சி தன்னோடு வந்த ஊர் பெண்களைப் பார்த்து கண்களாலேயே பொம்பிளை எப்படி?

என்று கேட்டாள். எல்லாரும் பொம்பிளை மகாலிங்கனுக்கு நல்ல பொருத்தம் எண்டு கண்களால் சைகை செய்ய, வாயாடியான ஒருத்தி “கணபதியண்ணை கதை தான் குறைவு. காரியத்தில் கெட்டிக்காரன் தான். நல்ல வடிவான பொட்டையை மகனுக்குத் தேடி எடுத்துப் போட்டார்” என்றாள்.

மாமியாரைக் கண்டு வெட்கத்தினால் தலை குனிந்திருந்த பொன்னம்மாவிற்கு, மாமியாருடன் வந்த பொம்பிளையின் கதையைக் கேட்டதும், அவளையறியாமலே புன்னகை வந்தது. அதை மற்றவர்கள் பார்க்காதவாறு மறைத்துக் கொண்டாள்.

மகாலிங்கனைப் பெரியவர்கள் நிறை குடத்திற்கு முன்னால் விரிக் கப்பட்ட பாயில் இருத்தினார்கள். பொம்பிளையைக் கூட்டி வரும்படி கூறினார்கள். தோழிகள் பொம்பிளையைக் கூட்டி வர, மீனாட்சியும் உறவுப் பெண்களும் பின்னால் வந்தனர்.

மகாலிங்கன் தனது எதிர்கால மனைவி எப்படியிருக்கிறாள் என்று எதிர்பார்ப்புடன் ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். பார்த்தவன் திகைத்துத் தான் போனான். ஐயாவை நம்பியது பிழைக்கவில்லை. அவனது கண்களுக்குப் பொன்னம்மா தேவதையாகத் தெரிந்தாள். தோழர்கள் அருகில் வந்திருந்து “கணபதி மாமா உண்மையிலேயே கெட்டிக்காரன் தான். நாங்களும் எங்களுக்கு பொம்பிளை பார்க்க அவரைத் தான் அனுப்ப வேணும்” என்று வேடிக்கையாகச் சொன்னார்கள்.

பொன்னம்மா வரும்போது ஒரு மாலையைக் கையில் ஏந்தி வந்து மகாலிங்கனின் கழுத்தில் போட்ட போது, ஒரு முறை மகாலிங்கனைத் தயக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டாள். பொன்னம்மா மகாலிங்கனின் அருகில் இருந்ததும் ஊர்ப் பூசாரியார் கற்பூரம் ஏற்றி வைத்துப் பிள்ளையாருக்கு பூசை செய்து, தீபம் காட்டினார்.

அவர் சைகை செய்ய ஆசிரியர் ஒருவர் பஞ்சபூராணங்களைப் பண்ணோடு பாடினார். பாடி முடிய பூசாரியார் மாம்பிளை பொம்பிளையிடம் மலைகளைக் கொடுத்து மாற்றிக்கொள்ள வைத்தார். தாலிக்கொடியைக் கையிலெடுத்து பிள்ளையாரை வணங்கிய பின்னர், மகாலிங்கனிடம் கொடுத்தார். மகாலிங்கன் தங்கள் குல தெய்வங்களான பிள்ளையாரையும் காளி அம்மனையும் மனதில் வணங்கி, பொன்னம்மாவின் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டினான்.

பொம்பிளையும் மாப்பிளையும் முதலில் தாய், தகப்பன் கால்களிலும், அடுத்து மாமன், மாமி கால்களிலும் விழுந்து வணங்கினார்கள். மகாலிங்கன் பொன்னம்மாவுடன் போய்ச் சிறிய தகப்பன் சிறிய தாயார் கால்களில் விழுந்து வணங்கியவன் பொன்னம்மாவுடன், அவளது அத்தான் அக்கா கால்களிலும் விழுந்து வணங்கினான்.

பொம்பிளை மாப்பிள்ளைக்கு, பெண்கள் அறையினுள் சாப்பாடு கொடுக்க, அதே நேரம் விருந்தினர்களுக்கு பந்தியில் இருத்தி வாழையிலையில் சாப்பாடு வழங்கப்பட்டது.

விருந்தினர்கள் சாப்பாடு முடிய ஒவ்வொருவராக வந்து மாப்பிள்ளை, பொம்பிளைக்கு வாழ்த்துச் சொல்லி விட்டு, கட்டாயம் ஒரு நாள் தங்கள் வீட்டுக்கு வந்து, சாப்பிட வேணும் என்று உரிமையுடன் கூறிச் சென்றார்கள்.

வல்லிபுரத்தார் “சரி, எல்லாம் நல்லபடியாக முடிஞ்சது. இனி வெளிக்கிடுங்கோ, இருட்டேக்கு முன்னம் பெரிய பரந்தனுக்குப் போய்ச் சேரவேணும். அங்கை மாமாவும் மாமியும் மாப்பிளை பொம்பிளையைப் பார்க்க ஆசையோடை இருப்பார்கள்” என்று துரிதப்படுத்தினார்.

வந்த எல்லோரும் திரும்பிப் போகவில்லை. பலர் உறவினர்கள் வீடுகளுக்குப் பல நாள்கள் வராதவர்கள். தாங்கள் நான்காம் சடங்குக்கு வருவதாகச் சொல்லி நின்று விட்டார்கள்.

வேலரும் மனைவியும் பொன்னம்மாவிடம், “பிள்ளை கவனமாகப் போட்டு வா. நாங்களும் அடிக்கடி வந்து பார்ப்பம்” என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தார்கள்.

வராதவர்களின் இடத்திற்கு பொம்பிளை வீட்டார் வர, முன்பு மாதிரியே உறவினர்கள் நெருக்கி இருக்க, வண்டில்கள் கச்சாய்த் துறையை அடைந்தன.

பொன்னம்மாவிற்கு தோணிப் பயணம் புதிது. அதனால் மகாலிங்கனின் கையை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள். முன்னர் கணபதியாரைக் காரியத்தில் கெட்டிக்காரன் என்று பகிடி பண்ணிய அதே வாயாடிப்பெண் “பொம்பிளை, மகாலிங்கனை இப்பவே கெட்டியாகப் பிடிச்சுக் கொண்டாள்” என்று கேலி பேசினாள்.

சுட்டதீவு துறையில் வண்டில்கள் தயாராக நின்றன. கந்தையரும் மாப்பிள்ளை பொம்பிளையை அழைக்க வந்திருந்தார். வண்டில்கள்

தியாகர்வயலை அடைந்தன. விசாலாட்சி அணைத்துக் கூட்டிவர, ஆறுமுகத்தார் வாசலுக்கு வந்திருந்தார். மகாலிங்கன் பொன்னம் மாவுடன் சென்று இருவரின் கால்களிலும் விழுந்து வணங்கினார்கள். ஆறுமுகத்தார் மகாலிங்கனை ஆரத்தமுவியவர் பொன்னம்மாவின் தலையைக் கோதி விட்டார். “மகாலிங்கம், என்ரை அப்பன், எனக்கு இது போதும். எங்கை என்ரை பேத்தியைப் பார்க்க மாட்டேனோ? எண்டு பயந்து போனன்” என்றார். மகாலிங்கன் அவரது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, “அப்பு, நீங்கள் என்ரை பிள்ளைகளையும் தூக்கிப் பெயர் வைக்க நீண்ட நாள் இருக்கவேணும்” என்றான்.

{சுவாரிக்கார வேலர் என்று அழைக்கப்பட்ட வேலுப்பிள்ளையர் மாட்டு வண்டில் போட்டியை விரும்புவர்கள் [passion] மத்தியில் பிரபலமானவர். அவரது எருதுகளுக்குத் தனியான மதிப்பிருந்தது. அந்த முறையுடன் வேலர் மூன்றாவது வருடமாக முதலாம் இடத்தைப் பெற்று விட்டார். வேலரை முந்த வேணும் என்று பலர் முயற்சி செய்தார்கள். அப்படியான பலரும் அந்த போட்டியை ஒரு விளையாட்டாக மட்டுமே [sportive] பார்த்தார்கள். வேலர் மேல் பழி உணர்ச்சி கொண்ட ஒருவரும் இருந்தார். போட்டி முடிந்து வரும் போது, வேலர் கைதடியில் ஒரு கள்ளுக் கொட்டிலில் கள்ளு அருந்துவது வழக்கம் என்பதை அறிந்த அவர், தனது கையால் ஒருவரை அனுப்பினார். அவர் வேலர் கள்ளுக் குடித்துக் கொண்டு இருக்கும் போது, அவரின் வண்டிலின் அச்சாணி ஒன்றைக் கழற்றி எறிந்து விட்டார். வேலர் அச்சாணிகழற்றி வீசப்பட்டதை அறியாமலே எருதுகளைத் தட்டி விட்டார். எருதுகளுக்குப் பழக்கமான பாதை. அவை வேகமாக ஓடின. ஒரு சில்லுக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆடிக் கழன்று ஓடி விட, வண்டில் ஒற்றைச் சில்லில் ஓட, மறுபக்கம் அச்சுத் தேய்ந்து கொண்டே போனது. இரவு நேரம், ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை. வேலர் நாணயக் கயிற்றைப் பிடித்த பிடியை விடவில்லை. வேலரின் தலை வீதியில் தேய்ந்த படியே சென்றது. எருதுகள் வீட்டில் போய் நின்றன. வேலரின் நிலையைக் கண்ட மனைவி அமுது குழறினா. எல்லோரும் ஓடி வந்து வேலரைச் சாவகச்சேரி ஆஸ் பத்திரிக்குக் (hospital) கொண்டு போய்ச் சேர்க்க, அவர்கள் அவரை யாழ்ப்பாணம் பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு அம்புலன்ஸ் (ambulance) வண்டியில் அனுப்பினார்கள். அதன் பின்னர் வேலர் அதிக நாள்கள் உயிரோடு இருக்கவில்லை}

31

தமிழரின் இசைக் கருவிகள் மூன்று. 'தமிழ்' என்ற சொல்லின் சிறப்பு ஒலி 'ழ' அல்லவா? தமிழரின் இசைக் கருவிகளிலும் இந்த 'ழ' உள்ளது. யாழ், குழல், முழவு. யாழ்: இது நரம்புக்கருவி வகையைச் சேர்ந்தது. குழல்: இது காற்றுக்கருவி வகையைச் சேர்ந்தது. முழவு: இது தோற்கருவி வகையைச் சேர்ந்தது.

தோற்கருவிகளில் ஒன்றான 'பறை' என்பது பன்னெடுங்கால வரலாற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள, தொல்குடித் தமிழர் சமூகத்தின் சொத்து; தோற்கருவிகளின் தாய். இதன் மற்றொரு பெயர் 'தப்பு'. 'பறை' என்ற சொல் பேச்சைக் குறிப்பதாகும். 'பேசு' என்று பொருள்படும். பேசுவதை இசைக்கவல்ல தாளக்கருவி பறை எனப்பட்டது. இதனை இசைப்பற்கு இரண்டு விதமான 'குச்சிகள்' பயன்படுத்தப்பட்டன. இடது கையில் வைத்திருக்கும், மூங்கிலால் ஆன குச்சி 'சிம்புக்குச்சி' ('சுண்டுக்குச்சி') எனப்படும். வலது கையில் வைத்திருக்கும் பூவரசங்கம்பில் செய்த குச்சி 'அடிக் குச்சி' ('உருட்டுக்குச்சி') எனப்படும். செய்திகளை அறிவிக்க,

கோவில் திருவிழாவிற்கு, செத்த வீட்டிற்கு என்று எல்லாவற்றிலும் 'பறை' மேளத்தின் பங்கு இருக்கும். விதம் விதமான ஒலிகளைத் தேவைகளுக்கு ஏற்ப 'பறை' மேளத்தில் இசைக்க முடியும்.

மகாலிங்கம் - பொன்னம்மாவின நாலாம் சடங்கை மிகச் சிறப்பாகத் தியாகர் வயலில் நடத்த, ஆறுமுகத்தார் தீர்மானித்து, இரண்டு கிடாய் ஆடுகளையும் வைத்திருந்தார். மீசாலையிலிருந்து வேலர் தனது மனைவி, பிள்ளைகள், உறவினர்களுடன் வந்திருந்தார். மூன்று கிராமத்தவர்கள் எல்லோரும் அன்றைய தினம் வந்திருந்தனர். இளைஞர்கள் ஒரு பக்கம் கிடாய்களை அடித்து வெட்டுவதிலும் பெரிய கிடாரங்களில் சோறு, கறி காய்ச்சுவதிலும் தாமரைக் குளத்திற்குப் போய் தாமரை இலை எடுப்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

மரம் ஏறும் தொழிலாளி தனது பங்கிற்கு ஐந்து, ஆறு முட்டிகளில் அன்று உடன் இறக்கிய பனம் கள்ளுடன் வந்திருந்தார். கட்டாடியார் பந்தலுக்கு வெள்ளை கட்டி இருந்தார். சிகையலங்காரம் செய்பவர் இரண்டு நாள்களாக ஓய்வின்றிச் செயற்பட்டார். வைத்தியரும் விஷ கடி வைத்தியரும் வந்திருந்தார்கள். உணவு நேரத்திற்குச் சரியாக அப்போதைய குஞ்சுப்பரந்தன் விதானையாரும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்.

அது போன்ற நாலாம் சடங்கு இதுவரை நடக்கவில்லை என்னும் வண்ணம், ஆறுமுகத்தாரின் விருப்பத்திற்கேற்ப சடங்கு நடந்து முடிந்தது.

வழமையாக நாலாம் சடங்கு முடிய மாப்பிளை பொம்பிளையை, பொம்பிளை வீட்டார் அழைத்துச் செல்வார்கள். ஆறுமுகத்தாரின் உடல் நிலையைக் கருதி, வேலர் அழைத்துச் செல்லவில்லை. மகாலிங்கமும் பொன்னம்மாவுமும் இரண்டு நாள்கள் கணபதியாரின் வீட்டில் நின்று விட்டு, மீண்டும் தியாகர் வயலுக்கு வந்து விட்டார்கள்.

அவர்கள் தியாகர் வயலுக்கு வெளிக்கிடும் போது கணபதியார் மகாலிங்கனிடம், "தம்பி, ஐயா இந்த ஊருக்காகவும் பிள்ளைகளுக்காகவும் வாழ்ந்த மனுசன். நான் தான் அவரைக் கடைசிக் காலத்தில் வைச்சுப் பார்க்கோணும். எனக்காக நீ அந்தக் கடமையைச் செய்" என்றார்.

மீனாட்சி, பொன்னம்மாவைப் பார்த்து "பிள்ளை நான் பெரியபரந்தனுக்கு வந்த அண்டிலிருந்து மாமா, மாமியைக் கவனமாக பார்க்

கோணும் எண்டு நினைச்சிருந்தன். பள்ளிக்கூடத்திற்குப் பாதுகாப்பு வேணும் எண்டு, அவையைக் கஷ்டப்பட விட்டிட்டு, இஞ்சை வந்திட்டன். உனக்குத் தான் அந்தப் பலன் கிடைச்சிருக்கு. நீ படிச்ச பிள்ளை. அவையை நல்லாய்ப் பார்ப்பாய் எண்டு எனக்குத் தெரியும், போட்டு வா” என்று சொல்லி அனுப்பி வைச்சா.

பொன்னம்மா ஆறுமுகத்தாருக்கு விருப்பமான சாப்பாடுகளைக் கேட்டுக் கேட்டுச் செய்து கொடுத்தாள். பொன்னம்மா ஓடி ஓடி வேலை செய்வதைப் பார்த்த விசாலாட்சி “பிள்ளை நீயும் கொஞ்ச மெண்டாலும் ஆறுதலாய் இரு” என்று சொல்லிக் களைத்து விட்டா. மகாலிங்கன், பொன்னம்மா அப்பு, ஆச்சியைக் கவனமாகப் பார்ப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்து போனான்.

ஆறுமுகத்தார் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நலிவடைந்து வந்தார். இப்போது அடிக்கடி காய்ச்சல் வரும். வைத்தியர் ஒன்றுவிட்டு ஒருநாள் வந்து அவரைப் பார்த்து மருந்து கொடுப்பார். காய்ச்சல் நின்று விடும். நான்காம் நாள் திரும்பவும் காய்ச்சல் வந்து விடும்.

வைத்தியர் பொன்னம்மாவைக் கூப்பிட்டு “பிள்ளை, ஆசைப்படுறார் எண்டு எல்லாச் சாப்பாடும் கொடுக்க வேண்டாம். நான் சொல்லுற படி கொஞ்ச நாளைக்குப் பத்தியமாய்ச் சாப்பாடு கொடுத்துப் பார்ப்பம். வயசும் போட்டுது. அதோடை மனசையும் விட்டிட்டார். அவர் மனசில் நம்பிக்கை வைச்சால் தானே வருத்தம் சுகம் வரும்” என்று சொல்லுவார். ஆறுமுகத்தாருக்கு வந்த காய்ச்சல் வைத்தியரின் எந்த மருந்துக்கும் அசையவில்லை. கணபதியார், பேரம்பலத்தார், நல்லையன், முத்தர் கணபதி, கந்தையர், வல்லிபுரம் ஆகியோர் மாறி மாறி நின்று பார்த்தார்கள். மகாலிங்கன் பேரனை விட்டு விலகாது அவரோடையே நின்றான்.

பொன்னம்மா வெந்நீர் வைத்துக் கலந்து கொடுக்க, மகாலிங்கனும் நல்லையனும் அவரை இருபக்கமும் அணைத்துக் கூட்டிச் சென்று குளிப்பாட்டிக் கொண்டு வருவார்கள். பொன்னம்மா காய்ச்சிக் கொடுக்கும் கஞ்சியை, அவரின் தலையைத் தனது இடது கையால் பிடித்து நெஞ்சோடு அணைத்தபடி, விசாலாட்சி வலது கையால் கரண்டியில் அள்ளி ஊதி ஊதிப் பருக்கி விடுவா.

ஒரு நாள் கஞ்சியைக் குடித்த படி, ஆறுமுகத்தார் நிமிர்ந்து விசாலாட்சியின் முகத்தைப் பார்த்தார். இரண்டு கண்களிலும் கண்ணீர் வழிந்தது. ‘மனைவியை இழந்து பாலைவனமாய் இருந்த தன்ரை

வாழ்க்கையில் தோழியாய், மனைவியாய், இன்று தாயாராய் வந்து சோலைவனமாக மாற்றியவ' என்று நினைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தாரோ தெரியாது.

எல்லோருக்கும் அவை அவரது இறுதி நாட்கள் என்பது புரிந்தது. ஆனால், ஒருவரும் அதைப் பற்றி நினைக்கவோ, கதைக்கவோ பயந்தார்கள். முத்தர் கணபதியும் மகாலிங்கனும் ஆறுமுகத்தாருக்கு அருகில் இருந்து மாறி மாறித் தேவாரம், திருவாசகம், பட்டினத்தார் பாடல்களைப் பாடியபடி இருந்தார்கள். அவர்கள் களைத்த போது முதல் முதலாக ஒரு பெண் குரலும் ஒலித்தது. எல்லோரும் எட்டிப் பார்த்துப் பாடுவது பொன்னம்மா என்று கண்டு கொண்டனர்.

வைத்தியரின் முயற்சிகளால் ஆறுமுகத்தாரைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. ஒரு நாள் எல்லோரும் அருகில் இருக்க, விசாலாட்சியின் மடியில் படுத்தபடியே அவரது உயிர் பிரிந்தது.

கணபதியார், பேரம்பலத்தார், நல்லையன் மூவரும் தலையை மொட்டையடித்துக் கொண்டனர். மூன்று கிராம மக்களும் மீசாசையால் வந்தவர்களும் அழுது குழறினார்கள். செய்தியறிந்து மூப்பன் மார் இரண்டு சோடி பறை மேளங்களுடன் வந்து விட்டார்கள். அவர்களாலும் ஆறுமுகத்தாரின் மறைவைத் தாங்க முடியவில்லை.

'காளி கோயில் பொங்கல், மடை, அம்மனின் பங்குனி வேள்வி எல்லாத்திற்கும் பறை மேளம் தான் வேணும்' என்று ஆறுமுகத் தார் உறுதியாக இருந்தார். பங்குனி வேள்விக்குக் காவுடியாட்டம் ஆட, நடடுவ மேளமும் நாதஸ்வரமும் தான் சிறந்தது என்பது இளைஞர்கள் சிலரின் விருப்பம். அவர்களின் விருப்பத்திற்கு ஆறுமுகத்தார் தடையாக நிற்பதில்லை. ஆனால், தான் சம்பந்தப்பட்ட எல்லாவற்றுக்கும் பறை மேளத்தையே அழைத்து வருவார். அவரின் இழப்பால் மூப்பன்மார் அடைந்த மனக்கவலையைப் பறை சாற்றுவது போலப் பறையும் சோகமாக ஒலித்தது.

பறை மேளச் சத்தம் செருக்கன், குச்சுப்பரந்தனுக்கு எல்லாம் கேட்டது. செத்த வீட்டிற்கு ஒவ்வொருவரும் வரும் போது "வாருங்கள், வந்து இந்த ஊருக்காக உழைத்து, ஓய்ந்த உத்தமரைப் பாருங்கள்" என்று சொல்வது போல பறை ஒலித்தது.

பெண்கள் துயரம் தாங்கமுடியாது ஒப்பாரி வைத்து அழுதனர். ஆறுமுகத்தார் விரும்பியபடி கணபதியார் கொள்ளிக்குடம் தூக்க,

பேரம்பலத்தார், நல்லையன், மகாலிங்கன், கந்தையர் முதலியோர் உடலைத் தூக்கிச் சென்றார்கள். அவர்கள் கத்தி அழவில்லையே தவிர, எல்லோரின் கண்களிலிருந்தும் அவர்களையறியாது கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

மகாலிங்கன் இரவு முழுவதும் துக்கம் தாளாது, அழுது கொண்டிருந்தவன் “நானும் அழுது கொண்டிருந்தால் வேலைகளை யார் செய்வது” என்று துயரத்தை அடக்கிக் கொண்டு செத்த வீட்டு வேலைகளைச் செய்தான்.

சின்னமீனாட்சியும் மீனாட்சியும் பொன்னம்மாவும் கதறி அழுது கொண்டிருந்த விசாலாட்சி அம்மாவைத் தனியே விடவில்லை. எப்போதும் கூட இருந்து ஆறுதல் சொன்னார்கள். ஆறுதல் வார்த்தைகளால் ஆறக் கூடிய துயரமா இது? காலம் தான் ஆற்ற வேண்டும். கவலை மிகுதியால் என்ன நடக்கிறது என்ற சிந்தனை எதுவும் இன்றி விசாலாட்சி அம்மா ஒரு வித மயக்க நிலையில் இருந்தாள்.

எட்டுச்செலவு, முப்பத்தொன்று என்று எல்லாவற்றிற்கும் ஊர்மக்கள் முழுப்பேரும் தியாகர்வயலிலேயே நின்றார்கள். ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒவ்வொருவராக தமது வீட்டுக்குப்போய்ச் சமைத்து எடுத்து வந்தார்கள்.

இயற்கையான ஆறுகளும் நீர்நிலைகளும் காடும் பற்றைகளும் நிறைய ஆட்கள் இருந்த போதும் சூழல் அசுத்தமடையாது காத்து நின்றன. முப்பத்தொரு நாட்கள் போனபிறகு தான், ஒவ்வொருவராக தங்கள் வீடுகளுக்குப் போனார்கள். எல்லோரும் ஒரு மலை சரிந்து போனது போல உணர்ந்தார்கள்.

உறவினர்கள் சுத்தி நின்ற படியால் எல்லோரோடும் சேர்ந்து துக்கம் அனுஷ்டித்தாவே தவிர, யோசிப்பதற்கு விசாலாட்சிக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. இப்போது ஆட்கள் குறையக் குறைய யோசனைகள் அதிகரித்தன.

விசாலாட்சியம்மா மனதில் தான் தம்பையருடன் வாழ்ந்த காலத்தில்தம்பையர், தனது தோழர்களான முத்தரிடமும் ஆறுமுகத்தாரிடமும், மீசாலையில் தங்கள் உறவினர்கள் மட்டும் கடுமையாக உழைத்தும் ஏன் கஷ்டப்படுகிறார்கள், விடிவு தான் என்ன என்று கேட்பதும், விடை காணத் துடிப்பதும் நினைவிற்கு வரும்.

விதானையார், உடையார் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் குஞ்சுப் பரந்தனில் வயல் செய்ததால் வசதியாக வாழ்வதை முதலில் தம்பையர் தான் அவதானித்தார். மீசாலையில் ஆழமான கேணியில் இறங்கி தண்ணீரைப் பட்டைகளில் சுமந்து எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உழைத்தும், தோட்டங்களினால் வந்த வருமானம் போதவில்லை. பெரியபரந்தனில் வெட்டுப்படாத காடு இருந்ததையும் அவர் தான் முதலில் கண்டு வந்து சொன்னார்.

அவர் விளக்கமாகச் சொன்னதும் முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் அதனை உடனே ஏற்றுக்கொண்டு, காடு வெட்டிக் கழனியாக்கப் புறப்பட்டனர். தம்பையரின் சிந்தனையில் உருவாகிய ஒரு சிறு பொறி பெரியபரந்தனாக உருவாகியது. ஆனால் தொடங்கிய காரியத்தை முடிக்க முன்னரே இறைவன் தம்பையரை தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டார்.

தம்பையர் பொய், களவு இல்லாமல் நேர்மையாக உழைத்து தாங்களும் வாழ்ந்து, மற்றவர்களையும் வாழ வைக்க வேண்டும் என்று அடிக்கடி கூறுவார். தம்பையர் சொன்னதைப் புரிந்து கொண்டு, அந்த இலட்சியத்தை அடைய, முத்தரும் ஆறுமுகத்தாரும் கடுமையாக உழைத்தார்கள்.

முத்தரும் இடைநடுவில் விட்டுப் போக ஆறுமுகத்தார் தனித்துப் போனார். ஆனாலும், தன்னுடைய கடமைகள் யாவற்றையும் நிறைவேற்றி விட்டே சென்றுள்ளார் என்பதை எண்ணியதும் விசாலாட்சியம்மாவின் மனம் சற்று ஆறுதல் அடையும். விசாலாட்சியம்மாவிடம் முன்னர் இருந்த தன்னம்பிக்கை, கம்பீரம் எல்லாம் காணாமல் போய் விட்டன.

பொன்னம்மா விசாலாட்சியம்மாவை ஒரு வேலையும் செய்ய விடுவதில்லை. தன்னைப் பெத்த தாயைப் போலப் பார்த்துக் கொண்டாள். மகாலிங்கனும் நல்லையனும் வயல் வேலைகள் எல்லாவற்றையும் பொறுப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டார்கள். விசாலாட்சியம்மா வயலைப் பற்றி கவலைப்பட விடுவதில்லை.

ஒரு வருடம் ஓடியது தெரியவில்லை. அதுவரை, கோயிலைப் பற்றி முத்தர் கணபதியைத் தவிர வேறொருவரும் யோசிக்கவில்லை. முத்தர் கணபதி ஒவ்வொரு நாளும் அதிகாலை எழுந்து கோயில்களைக் கூட்டித் துப்பரவாக்கி, மாதா மாதம் மெழுகிப் பார்த்துக் கொண்டார். எப்ப ஒரு வருடம் முடியும் என்று காத்திருந்து பேரம்

பலத்தார், கந்தையர், வல்லிபுரத்தாரோடு ஆலோசித்து, எல்லோருமாகக் கணபதியார் வீட்டிற்கு வந்தனர்.

வல்லிபுரத்தார் மைத்துனரைப் பார்த்து “முத்தர் கணபதி நீங்கள் தான் கோவிலுக்கும் பூசை செய்ய வேணும் என்று கேட்கிறான், எங்களுக்கும் அது சம்மதம் தான். நீங்கள் மறுக்கக் கூடாது” என்றார். கணபதியார் “இவ்வளவு நாளும் ஐயா பூசை செய்தவர். முத்தர் கணபதி கூட மாட இருந்து பூசைக்குத் தேவையான எல்லா உதவிகளையும் செய்தவன். இனி அவன் செய்வது தான் சரியாயிருக்கும்.” என்று பதிலளித்தார்.

உடனே முத்தர் கணபதி கணபதியாரின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு “அண்ணை, நீங்கள் மறுக்கக் கூடாது. நீங்கள் இருக்க, உங்களை விட இளையவனான நான் பூசை செய்வது சரியில்லை. நீங்கள் பூசையைச் செய்ய சம்மதியுங்கோ. நான் எல்லா உதவிகளையும் செய்து தருவன்” என்று வேண்டினான்.

இறுதியில் கணபதியாரும் அவனது வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டார். வழமை போலப் பிள்ளையார் கோவில் முன்றலில் கூட்டம் போட்டு முத்தர் கணபதி, கணபதியார் பெயரைச் சொல்ல எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். ஒவ்வொரு வெள்ளியும் கோயிலுக்கு விசாலாட்சியம்மாவைப் பொன்னம்மா கையைப் பிடித்து அழைத்து வருவது வழக்கமாயிற்று.

ஆறுமுகத்தாரின் மறைவைத் தொடர்ந்து, மகாலிங்கனின் வாழ் விலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. கிரவல் (gravel) வீதிகளாக இருந்த பாதைகள் எல்லாவற்றிற்கும் தார் (tar) ஊற்றித் திருத்தத் தொடங்கினார்கள். மதகுகள் எல்லாவற்றையும் அகட்டிக் கட்டினார்கள். பொறியியலாளர்களும் (engineer), தொழில்நுட்ப உத்தியோகத்தர்களும் (technical officer) ஆங்கிலேயராகவோ, பறங்கியராகவோ இருந்தார்கள். மேசன் (mason) தொழில் செய்பவர்களும், ரோலர்கள் ஓட்டுபவர்களும் (roller driver), கூலி ஆட்களும் உள்ளூர்வர்களாக இருந்தனர்.

அவர்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது, சொல்லும் வேலைகளைப் புரிந்து செய்வதும் கஷ்டம். மேலதிகாரிகளுக்கும் வேலையாட்களுக்கும் இடையே தொடர்பாடலுக்கும் வேலையாட்களை நான் முழுவதும் மேற்பார்வை செய்வதற்கும் படித்த, ஆங்கிலம் தெரிந்த ஒரு வேலை மேற்பார்வையாளர் (work supervisor) தேவைப்பட்டார்.

மகாலிங்கன் எஸ்.எஸ்.சி பரீட்சையில் சித்தியடைந்திருந்த படியாலும் ஆங்கிலத்தில் திறமைச்சித்தி பெற்றிருந்ததாலும் நாள் சம்பளத்தில், தற்காலிக வேலை மேற்பார்வையாளராகத் தெரிவானான். இப்போது மூன்று கிராம மக்களும் மகாலிங்கனைப் பார்த்து “கோழி மேய்க்கிற வேலை எண்டாலும் கோணமென்றிலை (government) வேலை செய்யோணும்” என்று வேடிக்கையாகக் கூறுவார்கள். படித்த பிள்ளை அரசாங்க வேலைக்குப் போவது அவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சி தான்.

பொறியியலாளர் மகாலிங்கனிடம், “மகாலிங்கம் நீ நேர்மையாகவும் உண்மையாகவும் வேலை செய்தால், உனக்கு நிரந்தரமாக மாதச் சம்பளத்தில் வேலை கொடுக்கும்படி சிபார்சு செய்வன்” என்றார். அவர் மகாலிங்கனிடம் அவ்வாறு சொல்லியிருக்கத் தேவையில்லை. மகாலிங்கனுக்கு மூன்று கிராம மக்களும் ஏனைய வன்னி மக்களும் சிறந்த முறையில் போக்குவரத்துச் செய்யப் பாதைகள் யாவும் சீர் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் வெகு நாள்களாக இருந்தது. கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்தினான்.

எல்லோருக்கும் முதல் வேலைத்தலத்திற்குப் போய் விடுவான். மேல்திகாரிகள் சொல்லவற்றை நன்கு விளங்கி, அவர்கள் சொல்லும் வேலைகளைத் துரிதமாகச் செய்து முடிக்கத் தூண்டினான். தான் மேற்பார்வையாளர் தானே என்று ஒதுங்கி இருக்காது, தானும் சேர்ந்து வேலை செய்தான். ஆரம்பத்தில் மேசன்மாருக்கும் வேலையாட்களில் சில பேருக்கும் மகாலிங்கன் மேல் குரோத உணர்வு உண்டாகியது உண்மை.

மதகுகள் கட்டும் போது தொழில்நுட்ப உத்தியோகத்தர் சொன்ன அளவை விட குறைந்த அளவு சீமெந்தைப் பயன்படுத்திவிட்டு, மிகுதியை மேஷன்மாரில் சிலர் தமது தேவைக்குக் கொண்டு போய் விடுவார்கள். இப்போது அதைச் செய்ய முடியவில்லை. வேலையாட்களில் சிலர் பிந்தி வந்து, பின்னேரம் முந்திச் செல்வது வழக்கம்.

மகாலிங்கன் வந்த பிறகு உரிய நேரத்திற்கு வரவேண்டியிருந்தது. அவன் தங்களுக்குச் சமனாக வேலை செய்வதை, தங்களோடு ஒன்றாக இருந்து சாப்பிடுவதை, “எங்கடை ஊர் வீதியை ஒழுங்காய் போட்டு, மதகுகளை உறுதியாகக் கட்டினால், நாங்கள் மட்டுமில்லை, எங்கடை பிள்ளையளும் நிம்மதியாகப் போய் வருவார்கள்” என்று அடிக்கடி சொல்வதைக் கேட்டு, நாளடைவில் மகாலிங்கன் தங்கள் நன்மைக்காகவும் தான் சொல்கிறான் என்ற உண்மையைத் தெரிந்த

பின்னர், எல்லோருக்கும் அவன் மேல் மதிப்பு உண்டாயிற்று. பொறியியலாளருக்கும் தொழில்நுட்ப உத்தியோகத்தருக்கும் மகாலிங்கன் மேல் நம்பிக்கை வளர்ந்தது.

மூன்று கிராமங்களில் மேலும் பல மாற்றங்கள் நடைபெற்றன. கிராம சபைக்குத் தேர்தல் வந்தது. மகாலிங்கன் பெரிய பரந்தன் வட்டாரத்திற்கும் குஞ்சுப் பரந்தன், செருக்கன் இணைந்த வட்டாரத்திற்கும் சேவை செய்யக் கூடியவர்கள் வர வேண்டும் என்று விரும்பினான். பெரிய பரந்தன் வட்டாரத்திற்குப் போட்டியிட மகாலிங்கனின் மாமனான வல்லிபுரத்தார் முன்வந்தார். அவர் கூட்டங்களில் தெளிவாகக் கதைக்கக் கூடியவர். செயற் திறமையும் உண்டு. அவருடன் போட்டி போட ஒருவரும் இல்லை. குஞ்சுப்பரந்தன் செருக்கன் இணைந்த வட்டாரத்திற்கு, குஞ்சுப்பரந்தனைச் சேர்ந்த இளைஞனான பாலசுந்தரம் முன் வந்தான்.

அம்மன் கோயிலுக்கு அண்மையில் இருந்த தாமரைக் குளத்தைச் சுற்றிச் சில குடும்பங்கள் வாழ்ந்தன. அவர்களில் பாலசுந்தரத்தின் தந்தையும் ஒருவர். அவர் மகனைச் சங்கத்தானைப் பாடசாலைக்குப் படிக்க அனுப்ப, அவனும் எஸ்.எஸ்.சி பரீட்சையில் சிறப்பாகச் சித்தியடைந்திருந்தான். மகாலிங்கன் படித்தவனான பாலசுந்தரம் வெற்றியடைய வேண்டும் என்று விரும்பினான். மகாலிங்கனின் சொல்லை செருக்கன் மக்களும் குஞ்சுப்பரந்தன் மக்களில் பெரும் பான்மையினரும் கேட்பார்கள்.

வல்லிபுரம் போட்டியின்றியும், பாலசுந்தரம் பெரும் வாக்கு வித்தியாசத்தில் வெற்றி பெற்றும், கிராம சபை உறுப்பினர்கள் ஆனார்கள். மகாலிங்கனதும் கிராம சபை உறுப்பினர்கள் இருவரினதும் முயற்சியால் குஞ்சுப் பரந்தன் சந்தியில், மண்டபத்துடன் ஒரு அறையும் சேர்ந்த வாசிகசாலை கட்டப்பட்டு, ஊர் மக்கள் பத்திரிகைகளை வாசிக்கவும் ஒன்று கூடவும் பயன்பட்டது.

மகாலிங்கனின் நீண்ட நாள் விருப்பம் நிறைவேறியது. குஞ்சுப்பரந்தன் சந்தியில் பலர் வந்து குடியேறினார்கள். பெரியதம்பி என்பவர் தேநீர்க் கடையும் பலசரக்குக் கடையும் இணைந்த ஒரு கடையைக் குஞ்சுப்பரந்தன் சந்தியில் போட்டுக் கொண்டார்.

மகாலிங்கன் ஒவ்வொரு நாளும் அதிகாலை எழுந்து மாடுகளை காலையிலிருந்து திறந்து விட்டு, பால் கறந்து கொண்டு வந்து பொன்னம்மாவிடம் கொடுத்து விட்டு, குளிக்கச் செல்வான். வந்து

சாப்பிட்டு, பால் குடித்து வேலைக்கு வெளிக்கிட, பொன்னம்மா மதியச் சாப்பாட்டைச் சமைத்துக் கட்டிக் கொண்டு வந்து கொடுப்பாள்.

மகாலிங்கன் சைக்கிளில் (bicycle) வேலைத்தலத்திற்குச் செல்வான். (மூன்று கிராமத்தவர்கள் சைக்கிள் பயன்படுத்தத் தொடங்கி விட்டனர். வீட்டுக்கொரு சைக்கிள் வந்து விட்டது) மகாலிங்கம் கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருடங்களாக அந்த வேலையைச் செய்தான்.

தற்காலிகமான வேலை என்றபடியால் அவனால் நிருபர் வேலையையும் செய்ய முடிந்தது. வேலைக்காகப் பல இடங்களுக்குப் போவதாலும் நிறைய மனிதர்களைச் சந்திப்பதாலும், செய்திகள் கிடைத்தன, அவனால் தொடர்ந்து பத்திரிகைகளுக்கு எழுத முடிந்தது.

திடீரென்று ஒரு நாள் பொறியியலாளர், மகாலிங்கனிடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்து, வாசித்துப் பார் என்றார். அது அவனது வேலை நிரந்தரமாக்கப் பட்ட நியமனக் கடிதம். மகாலிங்கனை வவுனியா விற்குச் சென்று நிரந்தர வேலை மேற்பார்வையாளராக பதவி ஏற்கும் படியும் மூன்று வருடங்கள் சோதனைக்காலம் (probation period) எனவும் மூன்று வருடங்களுக்குப் பின்னர் வேலை உறுதியாக்கப்படும் என்றும் அதன் பிறகு தான் மாற்றம் எடுக்க முடியும் என்றும் சம்பள விபரமும் எழுதப்பட்டிருந்தன.

விசாலாட்சி அம்மாவையும் மற்றவர்களையும் விட்டு விட்டு வவுனியாவில் போய் வேலை செய்வதை மகாலிங்கன் விரும்பவில்லை. பொறியியலாளரிடம் “ஐயா, நான் இங்கேயே வேலை செய்ய முடியாதா?” என்று கேட்டான். அதற்குப் பொறியியலாளர் “மகாலிங்கம், முதல் முதல் வேலை எடுக்கும் போது, அவையள் சொல்லுற இடத்திலை தான் வேலை செய்ய வேணும்” என்றார்.

முழு சந்தோசம் இல்லாமலே தகப்பன் வீட்டுக்குப் போய்க் கடிதத்தைக் கணபதியாரிடம் காட்டினான். அவர், “தம்பி, நீ இதை அம்மாட்டைக் காட்டு” என்றார். மகாலிங்கன் கொண்டு போய் விபரத்தைச் சொல்லிக் கடிதத்தைக் கொடுத்தான். “நீ இந்த வேலையை எடுக்க வவுனியாவுக்குப் போக வேணும் எண்டால், உனக்கு இந்த வேலை வேண்டாம். அந்தச் சுண்ணாம்புப் பூமிக்குப் போய் வேலை செய்யிற ஆட்களுக்கு அடிக்கடி சலக்கடுப்பு வரும். உனக்கு வயல் வேலை போதும்” என்று மீனாட்சி உறுதியாகச் சொல்லி மறுத்து விட்டாள்.

32

அமெரிக்கன் இலங்கை மிசனரிகளைச் சேர்ந்த (American Ceylon Missionaries) சாமுவேல் பிஸ்க் கிறீன் (Samuel Fiske Green) என்பவரால் ஆஸ்பத்திரி 1847 ஆம் ஆண்டு மானிப்பாயில் ஆரம்பிக்கப்பட்டதால், அவரின் நினைவாகக் (Green Memorial Hospital) கிறீன் மெமோரியல் ஆஸ்பத்திரி எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டது. இது தான் 1848 ஆம் ஆண்டு முதலாவது தொகுதி மருத்துவ மாணவர்களை உள்ளீர்த்த, முதல் வைத்தியத்துறை ஆஸ்பத்திரி (The first medical school) ஆகும். இதுவே தெற்கு ஆசியாவில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட, இரண்டாவது பழைமைவாய்ந்த கற்பித்தல் ஆஸ்பத்திரி (The Second Oldest Teaching Hospital) ஆகும்.

1880 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த அமெரிக்கன் மிசனரியைச் சேர்ந்த சகோதரிகளான மேரியும் மாக்ற்றெற்றும் (Mary Leitch and Magaret Leitch) அங்கு ஒரு பெண்களுக்கான ஆஸ்பத்திரியின் தேவையை உணர்ந்து,

லண்டனைச் சேர்ந்த “சென்னா பைபிள் & மெடிக்கல் மிசனில்
“(Zenna Bible & Medical Mission of London) சேர்ந்து, பெண்
கள் ஆஸ்பத்திரிக்காக நிதியைச் சேர்த்தனர். அவர்களுக்கு அதி
களவில் நிதியை வழங்கியவர்கள், வணக்கத்திற்குரிய பிதா மக்லி
யட்டும் அவரது மனைவி திருமதி மக்லியட்டும் ஆவர்.

1896 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கன் மிசனரியில் மீண்டும் சேர்ந்த
அவர்கள், பெண்களுக்கான ஆஸ்பத்திரி கட்டும் திட்டத்தை மிசன
ரிக்கு மாற்றி விட்டனர். ஆஸ்பத்திரி இணுவிலில் 1898 ஆம்
ஆண்டு மக்லியட் ஆஸ்பத்திரி (McLeod Hospital) என்ற பெய
ரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்த ஆஸ்பத்திரி நீண்ட காலமாக வட
பகுதிப் பெண்களுக்குச் சேவை புரிந்தது.

விசாலாட்சியம்மாவும்த தளர்ந்து கொண்டு வந்தா. முன்பு அவரிடம்
இருந்த தன்னம்பிக்கை, துணிச்சல் என்பன ஆறுமுகத்தாருடன்
போய்விட்டன. அவருக்கு அடிக்கடி வருத்தம் வந்தது. பேரம்பலத்
தாருக்கு ஒரு மகள் பிறந்து சில நாள்களில் இறந்து விட, இப்போது
அவரது மனைவி மீண்டும் கர்ப்பிணியாக உள்ளார்.

விசாலாட்சியம்மாவிற்கு, பிறக்கப் போகும் பேரப்பிள்ளையைப் பார்ப்
போம் என்ற நம்பிக்கை அறவே இல்லை. பொன்னம்மாவிற்கு வீட்டு
வேலைகளுடன் விசாலாட்சியம்மாவைப் பராமரிப்பதற்கே நேரம் சரி
யாக இருந்தது. மகாலிங்கம் வேலைக்கென்று காலமை போனால்
பின்னேரம் தான் திரும்பி வருவார்.

இங்கு வேலை பார்க்கும் போதே இந்த நிலைமை என்றால், தான்
வவுனியாவிற்கு வேலைக்குப் போனால் என்ன நிலைமை என்று
யோசித்துக் கொண்டிருந்தவர், தாயார் உறுதியாக மறுத்தவுடன்
வேலையைப் பொறுப்பு எடுப்பதில்லை என்று தீர்மானித்துப் பொறி
யியலாளருக்கும் அறிவித்து விட்டார்.

இப்போது தான் அவரது மனது அமைதி அடைந்தது. கடைசிக்
காலத்தில் பொன்னம்மாவுடன் சேர்ந்து விசாலாட்சியம்மாவை நன்
றாக பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தார். தற்காலிக
வேலையை விட்டு விலகுவதாகக் கடிதம் கொடுத்து, முறைப்படி
விலகிக் கொண்டார்.

விசாலாட்சியம்மாவிற்கு வருத்தம் என்றதும், மீனாட்சியும் சின்ன
மீனாட்சியும் காலை வேளைகளில் தியாகர் வயலுக்கு வருவார்கள்.

இருண்ட பிறகு தான் தங்கள் வீடுகளுக்குப் போவார்கள். கணபதியார் தன் தாயாரின் கைகளைப் பிடித்தபடி அவர் அருகில் மணித்தியாலக் கணக்கில் இருப்பார். அவரது மனதில் ஆறுமுகத்தார், தன்னையும் தாயாரையும் சுட்டதீவுப் பாதையால் கூட்டி வந்த நினைவுகள் ஓடும்.

“அம்மா, இந்த கைகளாலை தானே பத்து வயசிலை, என்ரை கையை இறுக்கிப் பிடித்த படி என்னைத் தியாகர்வயலுக்குக் கூட்டி வந்தீர்கள்” என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டார்.

பேரம்பலம் கவலையான முகத்துடன் தியாகர் வயலைச் சுத்திச் சுத்தி நடப்பார். பெரியபரந்தன் பெண்கள் எல்லோரும் விசாலாட்சியம்மா விற்குப் பிடித்த உணவு வகைகளைச் செய்து கொண்டு அடிக்கடி வந்து பார்த்தார்கள்.

பேரம்பலத்தாருக்கு மகள் பிறக்க முன்னரே, ஒரு கிழமையாக வருத் தமாக இருந்த விசாலாட்சியம்மா, நல்லையனின் கையைப் பிடித்து கணபதியாரிடமும் பேரம்பலத்தாரிடமும் கொடுத்து “இவனுக்கு ஒரு வழி காட்டாமல் போகப் போறன் போலை இருக்குது. இவன் ஒருத்தற் றையும் சோலிக்கும் போகாத நல்ல பிள்ளை. சுடு சொல் தாங்க மாட்டான். நீங்கள் இரண்டு பேரும் அவனை கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ” என்று கூறியவ, மூன்றாம்நாள் அவர்களை விட்டுப் போய் விட்டா.

மீசாலையால் வந்ததிலிருந்து ஒரு முறை கூடத் திரும்பிப் போகாத விசாலாட்சியம்மா, எந்த பெரிய பரந்தனில் வாழ வந்தாவோ, அதே பெரிய பரந்தனிலிலேயே தனது வாழ்வையும் முடித்துக் கொண்டா.

விசாலாட்சியம்மாவின் இழப்பினால் எல்லோரும் கவலையில் ஆழ்ந் தார்கள். நல்லையன் விம்மி விம்மி அழுதான். தாயார் தன்னைத் தனிய விட்டு விட்டுப் போய் விட்டாவே என்று ஏங்கிப் போனான்.

கணபதியாரும் பேரம்பலத்தாரும் தமது கவலையை வெளிக்காட் டாது, செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்தனர். ஊரிலுள்ள பெண்கள் எல்லோரும் தங்கள் வீட்டில் துக்கம் நிகழ்ந்தது போன்று வருந்தினார்கள். தங்களுக்கு முன்னர் தனியான பெண்ணாக வந் திருந்து, தங்கள் ஒவ்வொருவரையும் வரவேற்று, நம்பிக்கையூட்டி, வாழ வழிகாட்டிய தங்கள் உடன் பிறப்பு ஒன்று இறந்து விட்டதென்ற கவலை அவர்களை மிகவும் துக்கத்தில் ஆழ்த்தியது.

ஆண்களின் கவலை பெண்களின் கவலையைப் போன்றே இருந்தது. பெண்கள் வந்து குடியேற முன்னர் தாய் போல இருந்து அன்னம் பரிமாறியவர் விசாலாட்சியம்மா.

கடைசி மகன் தான், தாயாருக்குக் கொள்ளி வைக்க வேண்டும் என்ற வழமையின் படி நல்லையன் மொட்டை அடித்துக் கொண்டு, தாயாருக்குக் கொள்ளி வைத்தான். வழமை போல ஊர் மக்கள் தியாகர் வயலில் முப்பத்தொரு நாள்களும் நின்று துக்கத்தை அனுஷ்டித்தார்கள்.

முப்பத்தொன்று முடிந்த பின்னர் ஒவ்வொருவராகப் போக, மகாலிங்கனுக்கும் பொன்னம்மாவுக்கும் உதவியாக நல்லையன் மட்டும் தியாகர்வயலில் தங்கினான். தியாகர் வயலுக்கு என ஒரு தனித் தன்மை இருந்தது. அங்கு எப்போதும் ஆட்கள் நிறைய இருப்பார்கள்.

தொடக்கத்தில் தம்பையருடன் முத்தர், ஆறுமுகத்தார், ஏனைய உறவினர்கள் என்று ஆண்களால் நிரம்பி இருந்தது. விசாலாட்சிவந்த போது ஆரம்பத்தில் ஆறுமுகத்தாரும் கணபதியாரும் விசாலாட்சியும் மட்டுமே இருந்தார்கள். பின்னர் சின்னமீனாட்சி, பேரம்பலம், நல்லையா, மீனாட்சி, கந்தையா என்று பலர் வந்தார்கள்.

மனைவிமாரை அழைத்து வந்த எல்லோரும் முதலில் தியாகர் வயலில் தங்கி விட்டே தமது வீடுகளுக்குப் போனார்கள். இப்போது மகாலிங்கம், பொன்னம்மா, நல்லையா மூன்று பேர் மாத்திரம் இல்லை. கந்தையரின் மூத்த மகன் இராசாத்தி காலமை வந்தால் பின்னேரம் தான் போவான்.

மாமனாரான கணபதியாரின் மகன் மகாலிங்கத்தை 'அத்தான்' என்று அழைக்கும் அவன், அத்தானின் மனைவியை 'அத்தான் தங்கச்சி' என்று கூப்பிட்டான். அவளுக்குப் பிறகு பிறந்த அவளது தம்பி, தங்கைகளும் 'அத்தான் தங்கச்சி' என்றே அழைத்தனர்.

பேரம்பலத்தார் மனைவிக்கு வயித்துக் குத்து என்றதும், ஒரு வாடகைக் காரில் கிளிநொச்சி அரசினர் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிச் சென்றார். அங்கு அவருக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவர் தாயார் தான் தனக்கு மகளாக பிறந்து வந்திருக்கிறா, என்று மகிழ்ந்து போனார்.

தியாகர் வயலிலும் கணபதியார் சந்தோசப்படும்படி பொன்னம்மா ககமில்லாமல் இருக்கிறா என்ற செய்தி வந்தது. இப்போது மீனாட்சி

பகல் முழுவதும் பொன்னம்மாவுடன் தங்கி அவளை ஒரு வேலையும் செய்யாது பார்த்துக் கொண்டா.

கணபதியார் மூன்று வேளையும் தியாகர் வயலிலேயே வந்து சாப்பிட வேண்டி இருந்தது. அவரும் சந்தோசமாக வந்து போனார். தான் வவுனியாவிற்கு வேலைக்குப் போகாமல் இருந்தது எவ்வளவு நல்லதாய்ப் போய்ச்சுது என்று மகாலிங்கம் நினைத்தார்.

இப்போது இரணைமடுவின் எட்டாம் வாய்க்கால் தண்ணீருடன் கொல்லனாறு, நீலனாறு என்ற காட்டாறுகளால் வந்த மேலதிகமான தண்ணீரும் சேர்ந்து கொண்டதால், பெரியபரந்தன் மக்கள் காலபோகத்திற்கும் சிறுபோகத்திற்கும் இடையில் இடைப்போகத்திலும் வேளாண்மை செய்தனர்.

கணபதியாரும் மகாலிங்கமும் தங்கள் வயல்களைச் செய்ய, பேரம்பலத்தாரும் நல்லையனும் தங்கள் வயலைச் செய்ய வாழ்க்கை கழுகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

வயல்களின் அளவும் அதிகரித்து விட்டது. நீர் வசதி இல்லாத வானம் பார்த்த பூமியாக, பூநகரியின் ஒரு பகுதி இருந்தபடியால் அங்கிருந்து இடைப் போகத்திற்கும் சிறுபோகத்திற்கும் வயல் வேலை தெரிந்த சில ஆட்களைச் சம்பளத்திற்கு ஒழுங்கு செய்ய முடிந்தது.

மீசாலையிலிருந்தும் ஆட்கள் வந்தனர். அதனால் பெரிய பரந்தன் மக்கள் தனித்தனியாக வயல்களை விதைக்கலானார்கள். கிராமம் எப்போதும் பச்சைப் பசேலென்று காட்சியளித்தது. எல்லா வயல்களிலும் நெற்பயிர்கள் காற்றிற்கு அசைந்தாடும் அழகிற்கு நிகரில்லை.

பேரம்பலத்தார் எருமை மாடுகளைத் தேவைப்பட்டோருக்கு உழு வதற்காகக் கொடுத்து, அதற்காகக் கட்டணமும் அறவிட ஆரம்பித்தார். இதனால் அவரிடம் செல்வம் சேரலாயிற்று.

நீலனாற்றின் கிழக்கே இருந்த நிலப்பரப்பு பெரிய பரந்தன் காடு என்று அழைக்கப்பட்டது. பர்மாவின் (மியன்மார்) ரங்கூன் என்ற நகரத்திலிருந்து, இலங்கைக்குத் திரும்பி வந்த சுப்பிரமணியம் என்பவர், நீலனாற்றின் அருகே பத்து ஏக்கர் காணியை வெட்டிக் குடியேறினார். சுப்பிரமணியத்தார் குடியேறிய படியால் அந்தக் காணி மணியத்தார் காடு என்று அழைக்கப்பட்டது. ரங்கூனிலிருந்து வந்த படியால் மணியத்தாரை ரங்கூன் மணியத்தார் என்றும் அழைத்தார்கள்.

குஞ்சுத்தம்பியருக்கு குஞ்சுப்பரந்தனுக்கு அருகில் இருந்த நீவிலில் காணி இருந்தது. சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த குஞ்சர் ஒரு தட்டி வாளை வாங்கி (van), சங்கத்தானைக்கும் குஞ்சுப்பரந்தனுக்கும் இடையில் பிரயாணிகளை ஏற்றி இறக்க முடிவு செய்து, ஒரு வாளை வாங்கினார். வான்குஞ்சர் (வான் ஓடிய குஞ்சுத்தம்பி) தனது நம்பிக் கையான சினேகிதனான, பொன்னுத்துரையைச் சாரதியாகச் சேர்த்தார். அந்தத் தட்டிவான் மீசாலை மக்களுக்கும் மூன்றுகிராம மக்களுக்கும்இடையே உறவுப் பாலமாக விளங்கியது.

பொன்னுத்துரையும் குஞ்சரும் காலை, வாளைக் கழுவிக் குஞ்சுப் பரந்தன் சந்தியில் நிறுத்துவார்கள். வானின் கூரையில் பொதிகளை ஏற்றிச் செல்ல வசதியாகக் கம்பிகளாலான 'கரியர்' இருந்தது. குஞ்சுப்பரந்தனிலிருந்தும் செருக்கனிலிருந்தும் பிரயாணம் செய்பவர்களைத் தவிர, தமது பொதிகளை அனுப்புபவர்களும் புதினம் பார்ப்பவர்களுமாக ஒரு கூட்டம் சந்தியில் வந்து நிற்கும். பொதிச் சாக்குகளுக்கு மேல் கரியினால் சேரவேண்டியவர் பெயரும் கடையின் பெயரும் எழுதியிருக்கும். (புத்தூர் சந்தி, ஸ்ரேசன், ஐயா கடை, மடத்தடி, சங்கத்தானை).

குஞ்சுப்பரந்தனில் ஏறியவர்களுடன் வான் பாடசாலை முன் வந்து நிற்கும். அங்கு காத்திருந்தவர்களை ஏற்றிக்கொண்டு எட்டாம் வாய்க்கால் சந்திக்குப் போகும். அங்கிருந்து சின்னையா கடைக்குப் போய் நிற்கும். பிரயாணம் செய்பவர்கள் சின்னையா கடையில் தோசை, வடை, பணிஸ் சாப்பிட்டுத் தேநீரும் குடிப்பார்கள். ரங்குன் மணியத்தூர் கமத்திலும் ஓவசியர் சந்தியிலும் ஆட்கள் நின்றால் மறித்து ஏற்றுவார்கள். அதன் பின் வான் இடையில் நிற்காமல் புத்தூர் சந்தியிலேயே போய் நிற்கும். ஒவ்வொரு கடையாக நின்று ஆட்களையும் பொதிகளையும் இறக்குவார்கள்.

சங்கத்தானை போய் சேர்ந்ததும் பிரயாணம் முடிவிற்கு வரும். வான் குஞ்சரும் பொன்னுத்துரையும் சாவகச்சேரிக்குப் போய் வானுக்கு டீசல் அடித்துக் கொண்டு, தாங்களும் மதியச்சாப்பாடு சாப்பிட்டு விட்டு சங்கத்தானைக்கு வந்து, வானில் படுத்து ஓய்வெடுப்பார்கள். சரியாக மூன்று மணிக்கு மீண்டும் பயணம் ஆரம்பமாகும்.

மீசாலையிலிருந்து பயணிகளையும் பொதிகளையும் ஏற்றியபடி வான் குஞ்சுப்பரந்தனை நோக்கிச் செல்லும். குஞ்சுப்பரந்தனில் வாளை நிறுத்திவிட்டு பொன்னுத்துரையர் தன்னால் எவ்வளவு முடியுமோ, அவ்வளவு கள்ளை அருந்திவிட்டு நித்திரை கொள்வார். ஒன்பது,

பத்து மணிக்கு அவரை உசுப்பி எழுப்பி இரவு சாப்பாடு கொடுப்பதற்குள் குஞ்சர் களைத்துப் போவார். தட்டி வான் மூன்று கிராம மக்களின் வாழ்வில் முக்கியமான இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டது.

பொன்னம்மாவிற்குப் பேறுகாலம் நெருங்கியதும், மகாலிங்கம் பொன்னம்மாளைக் குஞ்சரின் வானில் அழைத்துச் சென்று மீசாலையில் விட்டு விட்டு வந்தார். அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் நின்று படித்த படியால் இணுவில் மக்லியட் ஆஸ்பத்திரி பற்றியும் அங்கு வழங்கப்படும் சிறந்த வைத்திய சிகிச்சை பற்றியும் அறிந்திருந்தார்.

மீசாலையில் ஒரு வாடகைக் காரை, வயித்துக்குத்து தொடங்கியதும் இணுவில் ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏற்றிச் செல்வதற்கு ஒழுங்கு படுத்தி விட்டு பெரிய பரந்தன் போய்ச் சேர்ந்தார். இரண்டு நாள்களின் பின்னர் மகாலிங்கத்தின் மனதில் நிம்மதியற்ற ஏதோ உணர்வு ஏற்பட, உடனேயே மீசாலைக்கு புறப்பட்டு வந்தார்.

மகாலிங்கம் வந்து சேர, பொன்னம்மாவிற்கு வயித்துக்குத்து ஆரம்பமாகியது. உடனேயே பொன்னம்மாளை மகாலிங்கம் இணுவில் ஆஸ்பத்திரிக்கு வாடகைக் காரில் ஏற்றிச் சென்றார். இணுவில் ஆஸ்பத்திரிக்கு மகப்பேற்றுக்குப் போகின்றவர்கள் தங்கியிருக்க ஒரு அறையும், அதற்கு நேரே ஒரு சமையலறையும் கொடுப்பார்கள். 25% முற்பணம் கட்ட வேணும். மகாலிங்கம் 25% முற்பணத்தைச் செலுத்தி ஒரு அறையைப் பெற்றுக் கொண்டார். பொன்னம்மாவுடன் சரஸ்வதியும் உடன் சென்றா.

அப்போது இணுவில் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த டொக்டர் கெங்கம்மா, பிள்ளைப் பேற்று வைத்தியத்தில் தலை சிறந்தவர் என்று புகழ் பெற்றிருந்தார். அறைக்கு வந்து பொன்னம்மாளைப் பரிசோதித்த டொக்டர் கெங்கம்மா, பொன்னம்மாளை உடனே மகப்பேற்று அறைக்குக் கொண்டு செல்லுமாறு தாதிகளைப் பணித்தார். வைத்தியசாலை ஊழியரும் தாதிகளும் ஒரு 'ஸ்ட்ரெச்சர்' (stretcher) இல் பொன்னம்மாளை படுக்க வைத்து மகப்பேற்று அறைக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

மகாலிங்கமும் சரஸ்வதியும் பதற்றத்துடன் 'ஸ்ட்ரெச்சர்' இன் பின்னால் சென்றனர். பிரசவ அறையினுள் அனுமதிக்காத படியால் மகாலிங்கமும் சரஸ்வதியும் வெளி விறாந்தையில் காத்திருந்தனர். மகாலிங்கம் தங்கள் குலதெய்வமான காளியை வேண்டியபடி இருந்தார்.

அப்போது பொன்னம்மாவை இணுவில் ஆஸ்பத்திரியில் விட்டிருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்ட சின்னம்மாவும் வந்து, மகாலிங்கத்தின் அருகில் இருந்து அவரது முதுகைத் தடவி “தம்பி, நீ பயப்படாதே. உங்கடை காளியாச்சி கைவிட மாட்டா.” என்று ஆறுதல் சொன்னா.

அப்போது பொன்னம்மா கத்தி அழும் சத்தமும் தொடர்ந்து பிள்ளையின் அழகைச் சத்தமும் கேட்டன. கெங்கம்மாவின் மேற்பார்வையில் பொன்னம்மாவிற்கு சுகப்பிரசவமாக 1946 ஆம் ஆண்டு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

சிறிது நேரத்தின் பின் வெளியில் வந்த டொக்டர் கெங்கம்மா மகாலிங்கத்தைப் பார்த்து “வாழ்த்துகள், உங்களுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்குது. இப்ப அவரைச் சுத்தம் செய்கிறார்கள், கொஞ்ச நேரத்திலே கொண்டு வந்து காட்டுவினம்.” என்று புன்னகையுடன் சொல்லி விட்டுச் சென்றா.

எத்தனை ஆயிரம் பேருக்கு அவர் பிரசவம் பார்த்திருப்பார். சிறிது நேரத்தின் பின்னர் தாதிவெள்ளைத் துணியால் சுற்றப்பட்ட குழந்தையைக் கொண்டு வந்து மகாலிங்கத்திடம் கொடுத்தா. குழந்தையைப் பூப்போல வாங்கிக் கொண்ட மகாலிங்கம், மகனை ஆசையுடன் பார்த்து விட்டுச் சின்னம்மாவிடம் “இந்தாருங்கள், உங்கடை பூட்டனைப் பிடியுங்கள்” என்று சந்தோசமாகச் சொல்லியபடி கொடுத்தார்.

சின்னம்மா குழந்தையை வைத்திருக்கும் போது சரஸ்வதி “பொன்னம்மா மகனைத் தன்னைப் போலை நல்ல நிறமாகத் தான் பெத்திருக்கிறாள்” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறியபடி சின்னம்மாவிடமிருந்து குழந்தையை வாங்கினா.

மகாலிங்கம் தன் மகனுக்கு ‘பத்மநாதன்’ என்று பெயர் வைத்தார். ஐந்து நாட்கள் பொன்னம்மாவையும் குழந்தையையும் சரஸ்வதியும் சின்னம்மாவும் வைத்துப் பார்த்தார்கள். தாதிகள் காலையும் மாலையும் வந்து பார்ப்பார்கள். ஒரு நாளைக்கு ஒரு முறை டொக்டர் வந்து பரிசோதிப்பார். சுகப்பிரசவம் என்ற படியால் மகாலிங்கம் ஊர் நிலவரம் அறிய பெரியபரந்தனுக்குச் சென்றார்.

கணபதியாருக்கும் மீனாட்சிக்கும் பேரன் பிறந்த செய்தி கேட்டு பெருமகிழ்ச்சி உண்டாகியது. ஐந்தாம் நாள் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து மருமகளையும் பேரனையும் கூட்டி வருவதற்காக வாடகைக் காரில்

மகாலிங்கம் ஏறுவதற்கு முன் மீனாட்சி ஏறி இருந்து கொண்டா.

பேரம்பலத்தாரின் மாமனார் இறந்து போக, அவர் தனது மாமியாரையும் மைத்துனியையும் மாமியாரின் தாயாரான மாதாத்தை அப்பாச்சியையும் மீசாலையிலிருந்து கூட்டி வந்து, தனது வீட்டிற்கு அருகே ஒரு வீடு போட்டு, சுற்றிவர அலம்பலால் வேலி அடைத்துத் தனக்கு அருகாமையில் வசிக்க ஏற்பாடு செய்தார்.

சில நாள்களின் பின் தனது தூரத்து உறவினரான சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த சிதம்பரப்பிள்ளை என்பவருக்கு மைத்துனியைத் திருமணம் செய்து வைத்தார். பெரியபரந்தன் மீண்டும் ஒரு திருமண நிகழ்வைக் கண்டது.

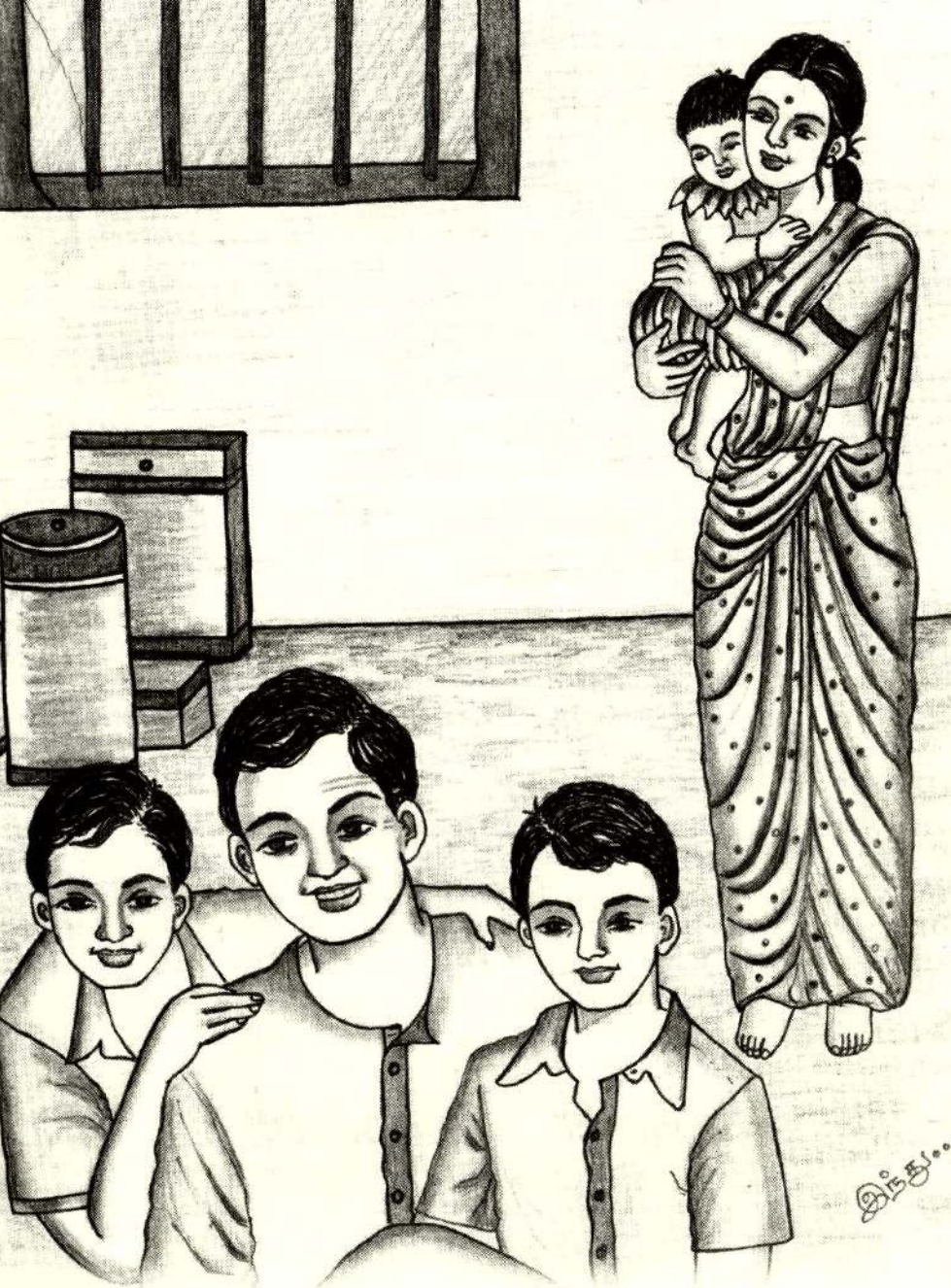
சிதம்பரப்பிள்ளையர் பூநகரி வீதியின் தெற்குப் பக்கத்தில் ஒரு காணியைப் பெற்று, அதில் வீடு கட்டிக் கொண்டு மனைவியுடன் குடியேறினார். மாமியார் தனது சிறிய மகளுடன் போய் விட, மாதாத்தை அப்பாச்சி, “நான் பேரம்பலத்துடன் தான் இருப்பன்” என்று கூறி அங்கேயே தங்கிவிட்டா. பேரம்பலத்தாரின் மனைவிக்கு மீண்டும் ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

இரண்டு வருடங்கள் கழித்து பொன்னம்மா மீண்டும் கர்ப்பினியானார். மகாலிங்கம் பேறுகாலம் நெருங்கியதும் மனைவியை இணுவில் மகப்பேற்று ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகும் யோசனையுடன் மீசாலைக்குக் கூட்டிச் சென்றார்.

பொன்னம்மாவிற்கு வயித்துக் குத்து ஆரம்பமாகியது. வாடகைக்கார் சாரதி இணுவில் ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏற்றிச் செல்ல வந்து விட்டார். எல்லோரையும் ஏமாற்றி விட்டுப் பொன்னம்மாவின் இரண்டாவது மகன் மீசாலையில், வேலரின் கொட்டில் வீட்டிலேயே பிறந்து விட்டான். வீட்டிலே பிறக்கும் பிள்ளைகளுக்குத் துணிச்சலும் தன்னம்பிக்கையும் வரவேண்டும் என்பதற்காக வீட்டின் கூரையை உலக்கையால் மூன்று முறை தட்டுவது பழைய கால நம்பிக்கையாகும்.

வேலர் ஓடி ஓடி மூன்று முறை தனது வீட்டின் கூரையை உலக்கையால் தட்டினார். மகாலிங்கத்தின் இரண்டாவது மகன் ‘கூரை தட்டிப் பிறந்தவன்’ என்று கொண்டாடப்பட்டான். (உண்மையிலேயே அவனுக்கு வீரமும் தன்னம்பிக்கையும் வந்ததா.. என்பது வேறு விடயம்)

மகாலிங்கம் இரண்டாவது மகனுக்கு ‘பத்மநாபன்’ என்று பெயரிட்டார். அவன் தகப்பனைப் போலப் பொது நிறமாக இருந்தான்.

இந்த...

பர்மாவின் ராங்கூனிலிருந்து திரும்பி வந்து, விவசாயம் செய்து வந்த ராங்கூன் மணியத்தார், மூன்று கிராம மக்களையும் குமரபுரம், பரந்தன், முரசுமோட்டை, கண்டாவளை, கரவெட்டித்திடல், தருமபுரம், முதலிய ஊர் மக்களையும் சேர்த்து, கரைச்சி வடக்குப் பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தை நிறுவி, அதன் தலைவராக இருந்து, பல கிளைகளைத் திறந்தார். கொழும்புக்குத் தானே நேரில் சென்று, தரமான பொருட்களை, மலிவு விலைக்குக் கொள்வனவு செய்து கொண்டு வந்து, ஏழை மக்களுக்கு மலிவாக வழங்கி, அதே நேரத்தில் சங்கத்தையும் லாபகரமாக நடத்தினார்.

ராங்கூன் மணியம், பொறியியலாளர் சிவசுந்தரம், திருநெல்வேலி நல்லதம்பி மூவரும் சேர்ந்து 'சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம்' என்ற பெயரில், கல்வியை அபிவிருத்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் ஒரு சங்கத்தை ஸ்தாபித்து, அதன் மூலம் வன்னியில் பல பாடசாலைகளை உருவாக்கினார்கள்.

சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கத்தால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பரந்தன் இந்து மகா வித்தியாலயத்தில் அதன் நிறுவனர்களின் நினைவாக சுப்பிரமணியம் இல்லம், சிவசுந்தரம் இல்லம், நல்லதம்பி இல்லம் என்று இல்லங்களுக்குப் பெயர் வைத்து, இல்ல மெய்வல்லுனர் போட்டிகளை நடத்தி வருகிறார்கள். உயரம் பெரும்பமான ராங்கூன் மணியத்தார், காலை வேளைகளில் வேட்டையை மடித்துக் கட்டி, குடையைப் பிடித்துக் கொண்டு, குமரபுரம் ஊடாக பெரிய செருப்புகளை அணிந்து, அவை "சரக் சரக்" என்று சத்தமிட நடந்து, பரந்தனில் இருக்கும் சங்க அலுவலகத்திற்குச் செல்லும் அழகைச் சொல்ல வார்த்தைகள் இல்லை.

உருத்திரபுரம் வீதிக்கு வடக்குப் பக்கமாகவும், எட்டாம் வாய்க்காலுக்கு மேற்குப் பக்கமாகவும், ஒரு மூலைக் காணியைத் தென்னஞ் சோலையாகவும் வயல் வெளியாகவும் உருவாக்கிய அன்றன் பொன்னம்பலம், கரைச்சிக் கிராமச் சபைத் தலைவராக இருந்தவர். கரைச்சி தெற்குப் பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் தலைவராகவும் பணியாற்றியவர்.

பொன்னம்மா மூத்த மகனைப் பெற்றுக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரியால் வந்த பின்னர், மகாலிங்கமும் பொன்னம்மாவும் குழந்தையுடன் தியாகர் வயலில் தனியே வாழ்ந்தார்கள். மகாலிங்கத்தின் மற்றொரு

பக்கத்தைப் பொன்னம்மா அறிந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் இப்போது கிடைத்தது.

மீனாட்சி வந்து நின்று பொன்னம்மாவிற்குப் பத்தியச் சாப்பாடு செய் தாலும், தண்ணீர் அள்ளுதல், வீடு, வளவு கூட்டித் துப்பரவாக்குதல், தாயாருக்குத் தேங்காய் துருவிக் கொடுத்தல் முதலிய வேலைகளை, தனது வயல் வேலைகளுக்கு மத்தியிலும் மகாலிங்கம் செய்தார்.

பிள்ளை தாயாரை நித்திரை கொள்ள விடாது அழுத போது, பொன் னம்மாவின் சேலையில் கட்டப்பட்ட 'ஏணையில்' குழந்தையைப் படுக்க வைத்து, ஆட்டி நித்திரை கொள்ளச் செய்தார். சில சமயம் பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டு நடந்து திரிந்தும் நித்திரை கொள்ள வைத்தார்.

முப்பத்தொன்று முடிந்து பொன்னம்மா நடமாடத் தொடங்க, மீனாட்சியின் வரவு குறைந்ததால் சில வேளைகளில் மகாலிங்கம், பொன்னம்மாவைக் கரைச்சல் படுத்தாமல், தானே சமையலையும் செய்தார். யாழ்ப்பாணம் போய்ப் படித்து வந்தவர் இவற்றை எல்லாம் செய்வார் என்று பொன்னம்மா கனவிலும் நினைத்ததில்லை. இந்தக் காலம் அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு அந்நி யோன்னியமாக வாழ உதவியது.

இரண்டு வருடங்களின் பின் இரண்டாவது மகனைப் பெற்று வந்த போது, மகாலிங்கமும் பொன்னம்மாவும் பிள்ளை வளர்ப்பில் நன்கு தேறி விட்டார்கள். இருப்பினும் அவன் தவழ்ந்து, பூவல் இருந்த பகுதிக்குப் போகத் தொடங்க கொஞ்சம் பயந்து தான் போனார்கள்.

கணபதியாரும் பேரம்பலத்தாரும் தமது தாயாருக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை மறக்கவில்லை. நல்லையனுக்கும் இருபது வயது ஆகி விட்டது. கணபதியார் பேரம்பலத்தாரிடம் “தம்பி, இந்தத் தை மாசம் முடியிறேக்கிடையிலை நல்லையனுக்குக் கலியாணம் செய்து வைச்சால் நல்லது” என்று சொன்னார்.

பேரம்பலத்தாரும் பலரிடம் விசாரித்து “அண்ணை, பளையிலை ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளை இருக்கிறா. அந்தப் பிள்ளையைத் தம்பிக்குப் பேசினால் என்ன?” என்று கேட்டார்.

கணபதியார் பெரிய பரந்தன், மீசாலை என்ற சிறிய வட்டத்திற்குள் வாழ்ந்தவர். பறங்கியராலும், பின்னர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு முருகே சரிடமும் சின்னம்மாவிடமும் போய் வந்ததாலும் கொஞ்சம் உலக

அறிவைப் பெற்றவர். அவர் தனது மனதிற்கு எது சரி என்று படுகிறதோ, அதனைத் தெரியமாகச் செய்பவர்.

தனது மனதிற்கு மீனாட்சி பிடித்துப் போன போது, தயங்காது தாய், தகப்பனிடம் சொல்லிக் கலியாணம் செய்து கொண்டவர். பொன்னம்மாவைப் பிடித்தபடியால் மகாலிங்கத்துக்கு செய்து வைக்க விரும்பினார். இன்று மகாலிங்கம் பொன்னம்மாவுடன் மனம் நிறைந்த வாழ்க்கை வாழ்கிறார். மகாலிங்கத்தின் கலியாணத்தின் போது, மைத்துனரான கந்தையரும் மகாலிங்கத்தின் தோழர்களும் அவனிடம் “பொம்பிளையைப் பார்க்காமல் ஏன் கலியாணம் செய்ய சம்மதித்தாய்?” என்று கேட்ட விசயத்தை அறிந்திருந்தார்.

அதே பிழையைத் தம்பியார் விசயத்திலும் விட அவர் தயாரில்லை. நல்லையனைக் கூப்பிட்டு “தம்பி, உன்னை சின்னண்ணை உனக்கு பளையிலை ஒரு பொம்பிளை பார்த்திருக்கிறார். நீ அவருடன் போய்ப் பொம்பிளையை ஒருக்கால் பார்த்து வா. உனக்குப் பிடிச்சது எண்டால், அந்தக் கலியாணத்தைச் செய்வம்” என்றார்.

நல்லையருக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. உடனே மகாலிங்கத்தின் நினைவு தான் வந்தது. அவரிடம் போய் “மகாலிங்கம் நீயும் வா. நான் தனியச் சின்னண்ணையுடன் போய், பொம்பிளையை எப்படிப் பார்க்கிறது.. நீ பக்கத்திலை இருந்தால் நான் பயப்படாமல் பொம்பிளையைப் பார்த்து, உன்னட்டைச் சொல்லுவன். மாட்டன் எண்டு சொல்லாமல் வா” என்றார்.

பேரம்பலத்தாருடனும் மகாலிங்கத்தாருடனும் நல்லையனுக்குப் பொம்பிளை பார்க்க, மீனாட்சியும் போனா. மற்றவர்களைப் பொம்பிள்ளை பார்க்க விட்டு விட்டுப் பேரம்பலத்தார் வெளியே வந்து நின்று கொண்டார். தான் உடன் இருந்தால் நல்லையன் பொம்பிளை பார்க்கச் சங்கடப்படுவான் என்பது அவருக்கு நன்கு தெரியும்.

பொம்பிளை நிறமாகவும் அழகாகவும் இருந்தா. நல்லையருக்கு மிகவும் பிடித்துக் கொண்டது. மகாலிங்கம், “என்ன குஞ்சியர் பொம்பிளையைப் பிடிச்சதா?” என்று கேட்டார். நல்லையர் வெக்கத்துடன் தலையை ஆட்டினார். மீனாட்சி, “பார் அவற்றை வெக்கத்தை” என்று சிரித்தா.

நல்லையருக்கு விருப்பம் என்றதும், கணபதியாரும் பேரம்பலத்தாரும் போய்ப் பொம்பிளை வீட்டில் கதைத்து, கலியாண நாளைக் குறித்து

வந்தார்கள். ஏழெட்டு வண்டில்களில் ஊரவர்கள் எல்லோருமாக, பனைக்குப் போய் கலியாணத்தை நல்லபடியாக முடித்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தார்கள். பொம்பிளை, மாப்பிளை பேரம்பலத்தார் வீட்டிலேயே தங்கினார்கள்.

கணபதியாரும் பேரம்பலத்தாரும் வழமை போல ஊரவர்களின் துணையுடன், நல்லையருக்கு ஆறுமுகத்தார் கொடுத்த காணியில் வீடு போட்டு அவர்களைக் குடி இருக்கச் செய்தனர்.

டொக்டர் கெங்கம்மா வன்னியிலுள்ள பின் தங்கிய கிராமங்களில் இருந்து வருபவர்களுடன் மிகவும் அன்புடனும் நட்புடனும் பழகினார். அவர்களின் அப்பாவித்தனம் டொக்டரை அவர்கள் மீது கருணையுடன் நடந்து கொள்ள வைத்தது. அவர்கள் தான் கூடுதலான நாள்கள் ஆஸ்பத்திரியில் தங்கி நிற்பார்கள்.

ஆஸ்பத்திரி ஊழியர்களுடன் கறாராக நடந்து கொள்ளும் அதே வேளை, கர்ப்பிணிகளுடனும் அவர்களுடன் கூட வரும் உறவினர்களுடனும் அன்பாகப் பழகும் இயல்பு டொக்டர் கெங்கம்மாவிடம் இருந்தது.

அடுத்த வருடம் மகாலிங்கத்திற்கு ஒரு பெண் பிள்ளை இணுவில் மக்லியட் ஆஸ்பத்திரியில், டொக்டர் கெங்கம்மா மேற்பார்வையில் பிறந்தான். பத்மநாபனைப் பார்த்த டொக்டர் கெங்கம்மா, “இவன் ஆர்? புதிசாய் இருக்கிறான்” என்று கேட்டார்.

மகாலிங்கம், “அம்மா, இவன் உங்களிட்டை வாறதுக்கிடையிலை அவசரமாக மீசாலை வீட்டிலை பிறந்தவன்.” என்று பதிலளித்தார். மகாலிங்கம் மகளுக்கு ‘பத்மாசனி’ என்று பெயர் வைத்தார்.

பிள்ளையைப் பார்க்க வந்த கந்தையர், “பரணி நட்சத்திரத்தில் பிறந்தவர்கள் தரணி ஆள்வார்கள். இவள் பரணி நட்சத்திரத்தில் பிறந்ததால் மகாலிங்கத்தின் வாழ்வில் நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்படப் போகிறது” என்று பொன்னம்மாவிடம் கூறினார்.

மகளைத் தனது தாய், தகப்பனுக்குக் காட்டி விட்டு, பெரிய பரந்தனுக்குப் போக எண்ணிய பொன்னம்மா தனது கணவருடன் மீசாலைக்குப் போனார்.

வேலுப்பிள்ளையரின் தம்பியின் மனைவி இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொடுத்து விட்டு இளம் வயதில் இறந்து விட்டார்.

தம்பியார் பிள்ளைகளை நன்கு வளர்த்து வந்தவர், அண்மையில் பிள்ளைகள் இருவரையும் வேலரின் பொறுப்பில் விட்டு விட்டு, நெடு நாள்களாக வருத்திய நோயினால் இறந்து விட்டார்.

ஆண் பிள்ளைகள் இல்லாத வேலரும் தம்பியாரின் இரண்டு பிள்ளைகளையும் தன்னுடன் வளர்த்து வந்தார். அவர்களைப் பார்த்ததும் மகாலிங்கத்துக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. பொன்னம்மாவைக் கூப்பிட்டு “உன்னை தம்பிமாரில் ஒருத்தனை நாங்கள் கூட்டிக் கொண்டு போய் வளர்த்தால் என்ன?” என்று கேட்டார்.

மனைவி சம்மதித்ததும் மகாலிங்கம் வேலரிடம் “மாமா, மச்சான் மாரில் ஒருத்தனை நாங்கள் கூட்டிக் கொண்டு போய் எங்களுடன் வைச்சிருக்க விரும்புறும். நீங்கள் என்ன சொல்லுறீங்கள்?” என்று கேட்டார். அவருக்கு கொஞ்சமும் விரும்பமில்லை. கேட்டது மருமகனென்ற படியால் யோசித்தார்.

“பொன்னம்மாவும் மூன்று பிள்ளைகளுடனும் கஷ்டப்படுவாள். இவங்களில் ஒருத்தன் போனால் உதவியாய் இருக்கும். மருமகனும் கட்டாயம் இவனுக்கு வயல் வேலை பழக்கி, ஒரு காணியையும் எடுத்துக் கொடுப்பார். வன்னியில் காணி எடுப்பதும் சுகம்.” என்று யோசித்த வேலர், “அவங்கடை விருப்பத்தைக் கேட்பம்” என்றார்.

இளையவன், “நான் பெரியைய்யா பெரியம்மாவை விட்டிட்டு ஒரு இடமும் வரமாட்டன்” என்று உறுதியாகக் கூறி விட்டான். மூத்த வனான வேலுப்பிள்ளை இரண்டு மனத்தில் தவித்தான். அவனுக்குத் தம்பியாரை விட்டிட்டுப் போகவும் மனம் இல்லை. தமக்கையான பொன்னம்மாவில் நல்ல விருப்பம் என்றபடியால் பெரியபரந்தனுக்குப் போகவும் விருப்பம்.

அவன் என்ன யோசிக்கிறான் என்று விளங்கிக் கொண்ட பொன்னம்மா, “தம்பி, நீ தம்பியைப் பார்க்க நினைச்சுக் குஞ்சரின் வானில் ஏறினாய் எண்டால் மத்தியானத்துக்கிடையிலை வந்திடலாம்” என்று சொன்னதும் வருவதற்குச் சம்மதித்தான்.

ஊருக்குச் சென்று கொண்டிருந்த மகாலிங்கத்தார், காலம் மாறினாலும் சில சம்பவங்கள் திரும்பத் திரும்ப நடைபெறுவதைப் பற்றி நினைத்துப் பார்த்தார். ஆறுமுகத்தார் பத்து வயதில் கணபதியாரைக் கூட்டிச் சென்றதும், இப்போது தன்னை தகப்பன் சிறப்பாக வாழ்வதையும், கணபதியார் கந்தையரைச் சிறு வயதில் கூட்டிச்

சென்றதும், இன்று கந்தையர் நன்றாக இருப்பதையும் எண்ணிப் பார்த்தார். “நான் மைச்சானைக் கூட்டிச் செல்கிறேன். அவனை நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டு வர வேணும்” என்று உறுதி எடுத்துக் கொண்டார்.

நல்லையரின் மனைவி, பளையில் தனது தமையன் வீட்டில் தங்கி நின்று, பளை ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு பெண் பிள்ளையைப் பெற்றார். நல்லையர் தன் குடும்பத்துடன் சந்தோசமாக வாழ்ந்தார். அவருக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை அதிகம். ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போய் கும்பிட்டு விட்டுத் தான் தனது வேலைகளை ஆரம்பிப்பார்.

நல்லையர் மெலிந்த தோற்றமும் நல்ல நிறமும் உயரமும் உள்ள வராயினும், சிறு வயதிலிருந்தே வயல் வேலைகளைச் செய்த தினால் இறுகிய உடலமைப்புக் கொண்டவர். அவரில் விசாலாட்சியின் சாயல் தெரியும். வீண் பிரச்சினைகளைத் தவிர்த்து விடுவார். கேட்பவர்களுக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்வார். அவருக்கு மகாலிங்கத்தில் தனியான விருப்பம். அதனால், என்ன விசயத்திற்கும் அவரிடமே ஆலோசனைக்கு வருவார்.

வல்லிபுரத்தார், எல்லோரும் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று தானும் ஒரு துவக்கு வாங்கினார். அவர் ஒரு நாளும் வேட்டைக்குப் போன தில்லை; பாதுகாப்புக்காக வைத்திருந்தார். சுடும் போது, சுடும் விசையில் துவக்குச் சோங்கு பின்பக்கமாக நெஞ்சில் உதைக்கும் என்று பயந்த அவர், ஒரு 22 ஆம் நம்பர் துவக்கை வாங்கினார். அதனால் பறவைகளைத் தான் சுட முடியும்; முயல்கள் கிட்ட அகப்பட்டால் சுட்டு விடலாம். பன்றி போன்ற பெரிய விலங்குகளைச் சுட முடியாது. அவர் 22 ஆம் நம்பர் துவக்கு வாங்கிய விசயம் தெரிந்ததும் எல்லோரும் அவருக்குத் தெரியாமல் பகிடி பண்ணிச் சிரித்தார்கள்.

1950 ஆம் ஆண்டு குஞ்சுப்பரந்தன் விதானையார் கைலாயர் ஓய்வு பெற்றார். அந்த இடத்திற்கு ஒரு புதிய விதானையைத் தெரிவு செய்ய வேண்டும். போர்த்துக்கீசர் காலம் தொடக்கம் விதானையார், உடையார் பதவிகளுக்கு, அந்தப் பரம்பரையில் வந்த ஒருவரையே நியமிப்பது வழக்கம். கடைசியாக இருந்த ஆங்கிலேயரான கட்சன் துரை (Sir Hudson) என்ற அரசாங்க அதிபர், பழைய முறையை மாற்ற விரும்பினார். அவர் ‘விதானை’ பதவிக்கு வருபவர்களுக்குப் பல நிபந்தனைகளை விதித்தார்.

விதானையாராக வருபவர், 1. திருமணம் முடித்தவராக இருக்க வேண்டும். 2. பதவி வகிக்க இருக்கும் ஊரில் காணி இருக்க வேண்டும். 3. கல்வித் தகமை உள்ளவர்களுக்கு முதலிடம் வழங்கப்படும். 4. பரம் பரை பற்றிக் கவனம் எடுக்கப்படும். 5. ஊர் மக்களிடம் அவருக்கு இருக்கும் ஆதரவு கருத்தில் கொள்ளப்படும்.

கணபதியார் தான் இருந்த காணியை மகாலிங்கத்தாரின் பெயரில் மாற்றி எழுதினார். மகாலிங்கத்தாருடன் பதினாறு பேர் விதானை பதவிக்கு விண்ணப்பம் செய்திருந்தனர். மகாலிங்கத்தாரைத் தவிர ஏனையவர்கள் விதானையார் பரம்பரையை அல்லது உடையார் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களில் ஏழு, எட்டுப் பேர் அவ சரமாகக் கலியாணம் செய்து கொண்டார்கள்.

வன்னியில் காணி எதற்கு என்று விற்று விட்டுப் போனவர்கள், மீண்டும் கேட்ட விலையைக் கொடுத்துக் குஞ்சுப்பரந்தனில் காணி வாங்கிக் கொண்டார்கள். ஊரவர்களுடன் நன்கு பழகத் தொடங்கினார்கள். பரம்பரை வழியாகத் தங்களுக்குத் தான் விதானை வேலை கிடைக்கும் என்ற எண்ணத்தில் நன்கு படிக்கக்கூடிய, நல்ல வசதி உள்ள அவர்கள், போதும் என்ற எண்ணத்தில் ஜே. எஸ். சி யுடன் நிறுத்தி விட்டார்கள்.

ரங்குன் மணியத்தாரும் அன்ரன் பொன்னம்பலமும் மூன்று கிராம மக்களுடன் நன்கு பழகினார்கள். இருவரும் நன்கு கற்றவர்கள், ஆங்கில அறிவு உள்ளவர்கள். இவர்களும் மூன்று கிராமங்களின் விதானையாரின் அதிகார எல்லைக்குள் வாழ்ந்தார்கள்.

'விதானை' தெரிவிற்கான நாளும் வந்தது. அரசாங்க அதிபர் விண்ணப்பித்தவர்களுடன், ஊர்மக்கள் எல்லோரையும் பரந்தன் அ.த.க. பாடசாலையில் ஒன்று கூறும்படி பணித்திருந்தார். உரிய நேரத்திற்கு அரசாங்க அதிபரும் ஏனைய உத்தியோகத்தர்களும் வந்தார்கள்.

ரங்குன் மணியத்தாரும் அன்ரன் பொன்னம்பலமும் வந்து எல்லோருக்கும் பின்னால் இருந்து கொண்டார்கள். ஓய்வு பெற்று செல்லும் கயிலாய விதானையார் உத்தியோகத்தர்களுடன் முன் வரிசையில் இருந்தார்.

அரசாங்க அதிபரின் தீர்மானத்தினால் பயந்து போன பத்துப்பேர், கடைசி நேரத்தில் தெரிவுக் கூட்டத்திற்கு வரவில்லை. அரசாங்க அதிபர் சார்பில் உயர் அதிகாரி ஒருவர் மக்களை வரவேற்று விட்டு,

“மக்களே, உங்கடை ஊருக்கான விதானையை, இன்று வெளிப் படையாக உங்களுக்கு முன் தெரிவு செய்து, நியமனத்தை வழங்க, அரசாங்க அதிபர் வந்திருக்கிறார். எல்லோரும் பொறுமையாகவும் அமைதியாகவும் இருந்து ஒத்துழைக்க வேணும்” என்று கூறி அமர்ந்தார். மூவருக்கிடையில் தான் போட்டி நிலவியது.

முதலில் பரம்பரைக்கான புள்ளிகள் வழங்கப்பட்டன. உடையார் பரம்பரையில் வந்தவருக்கு 100 புள்ளிகள். விதானையார் பரம்பரையில் வந்தவருக்கும் 100 புள்ளிகள். மகாலிங்கத்தாருக்கு சாதாரண கமக்காரனின் மகன் என்பதால் (00) பூச்சியம் வழங்கப்பட்டது.

அடுத்ததாக கல்வித் தகைமைக்கான புள்ளிகள் வழங்கப்பட்டன. உடையார் பரம்பரையில் வந்தவருக்கு 50 புள்ளிகள். விதானையார் பரம்பரையில் வந்தவருக்கு 50 புள்ளிகள். மகாலிங்கத்திற்கு எஸ்.எஸ். சி சித்தியடைந்திருந்த படியால் 100 புள்ளிகள் வழங்கப்பட்டன. மற்ற இருவரும் 150, 150 புள்ளிகளை மொத்தமாகப் பெற, மகாலிங்கத்தார் 100 புள்ளிகள் மொத்தமாகப் பெற்றிருந்தார்.

கடைசியாக மக்கள் ஆதரவை அறிய வேண்டும். முதலில் பெரிய பரந்தன் மக்களைக் கைகளை உயர்த்தும் படி அதிகாரி கேட்டார். முழுப்பேரும் மகாலிங்கத்திற்கு ஆதரவாகக் கையை உயர்த்தினார்கள். அடுத்து செருக்கன் மக்களைக் கேட்க, அவர்கள் எல்லோரும் மகாலிங்கத்தாருக்கு ஆதரவாகவே கையை உயர்த்தினார்கள்.

கடைசியில் குஞ்சுப் பரந்தன் மக்களைக் கைகளை உயர்த்தும்படி கேட்டார். வாக்குகள் மூன்றாய்ப் பிரிந்தன. ஒரு பகுதியினர் உடையார் பரம்பரையில் வந்தவருக்கு ஆதரவாகக் கையை உயர்த்தினார்கள். இன்னொரு பகுதியினர் விதானையார் பரம்பரையில் வந்தவருக்கு ஆதரவாகக் கையை உயர்த்தினார்கள். மகாலிங்கத்தாருக்கு ஆதரவாகவும் சிலர் கையை உயர்த்தினார்கள். ரங்கன் மணியத்தாரினதும் அன்ரன் பொன்னம்பலத்தாரினதும் முறை வந்ததும், இருவரும் மகாலிங்கத்தாரை ஆதரித்து இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தினார்கள்.

அரசாங்க அதிபருக்குச் சிரிப்பு வந்தாலும் அடக்கிக் கொண்டு, “ஏன் இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தினீர்கள்?” என்று கோபம் வந்தவர் போலக் கேட்டார். இருவரும் “எங்கள் முழு ஆதரவும் மகாலிங்கத்தாருக்குத் தான். அதனால் இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தினோம்.” என்றார்கள்.

உத்தியாகத்தர்கள் புள்ளிகளைக் கணித்து அறிவித்தார்கள். உடையார் பரம்பரையில் வந்தவருக்கு 15 புள்ளிகள். ஆகவே மொத்தம் 165 புள்ளிகள். விதானையார் பரம்பரையில் வந்தவருக்கு 10 புள்ளிகள். ஆகவே மொத்தம் 160 புள்ளிகள். மகாலிங்கத்தாருக்கு 75 புள்ளிகள் ஆகவே மொத்தம் 175 புள்ளிகள்.

அரசாங்க அதிபரான கட்சன் துரை எழுந்து “விதானை வேலைக்கு மக்கள் ஆதரவும் அவசியம். அது மகாலிங்கத்திற்கு இருப்பது நன்கு தெரிகிறது. மகாலிங்கம் 175 மொத்தப் புள்ளிகளைப் பெற்று, இன்று உங்கள் ‘விதானை’ யாகத் தெரியப்பட்டுள்ளார்” என்று அறிவித்தார்.

வட பகுதியில் பரம்பரையில் இல்லாத, சாமானிய மனிதர் மகாலிங்கத்தார் ‘விதானை’ யாகத் தெரிவானது வரலாற்று நிகழ்வாகும்.

34

“உருத்திரபுரம் 10 ஆம் வாய்க்கால் குடியேற்றம் 1950 ஆண்டும், உருத்திரபுரம் 8 ஆம் வாய்க்கால் குடியேற்றம் 1952 ஆம் ஆண்டும் ஆரம்பமானது.” “உருத்திரபுரம் குடியேற்றத்திட்டம் கொடுக்கும் போது “கட்சன் துரை” (Sir Hudson) என்னும் ஆங்கிலேயரே அரசு அதிபராக இருந்தார்.” “தமிழர்களில் யாழ் மாவட்ட அரசு அதிபராய் முதல் நியமனம் பெற்ற அரசு அதிபர் ஸ்ரீகாந்தா ஆவார்.”

“ஆரம்பத்தில் யாழ்ப்பாண அரசு அதிபரின் மேற்பார்வையில் பச்சிலைப்பள்ளி கரைச்சி காரியாதிகாரி (D.R.O) பிரிவில் உருத்திரபுரம் அமைந்திருந்தது. இதன் விதானையாராக குஞ்சப்பரந்தன் விதானையாரே நிர்வகித்து வந்தார். அக்காலத்தில் கல்வித் தகைமை உள்ளோர் விதானையார் பதவிக்கு விண்ணப்பிப்பர். காரியாதிகாரியால் அப்பகுதி மக்களை ஒரு பொது இடத்திற்கு அழைக்கப்படுவர். கையுயர்த்தி, யாருக்குக் கூடுதல் வாக்குக் கிடைக்கின்றதோ அவரே விதானையாராகத் தெரிவு செய்யப்படுவர்.”

“உருத்திரபுரத்திற்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இரவு புகையிரத்தில் வருபவர்கள் பரந்தனிலிருந்து நடந்தே வருவர். சில வேளை குஞ்சப்பரந்தன் பாடசாலையில் இரவு தங்கி அடுத்த நாள் காலை வருவதும் உண்டு.”

{மேலே தரப்பட்ட விபரங்கள் திரு. கா. நாகலிங்கம் முன்னாள் அதிபர், இல: 111, டி 10, உருத்திரபுரம், அவர்களால் கிளிநொச்சி உருத்திரபுரீசுவரர் ஆலய ‘மகா சும்பாபிசேக வைபவம்’ சிறப்புமலர் (20.01.2011) இல் எழுதப்பட்டது.}

மகாலிங்கத்தார் விதானையாராய் வந்ததை எண்ணி கணபதியாரும் மீனாட்சியும் மட்டுமல்லாது மூன்று கிராம மக்கள் எல்லோருமே மிகவும் சந்தோசப்பட்டார்கள். பொன்னம்மா பிள்ளைகளுடன் மீசாலைக்குப் போகின்ற போது “என்ன பொன்னம்மா.. வன்னி மணம் மணக்குது” என்று விளையாட்டாகக் கூறும் பொன்னம்மாவின் சினேகிதிகளும், “பொன்னம்மா, நீ ரீச்சராய் வர முடியவில்லை என்று கவலைப்பட்டாய். கடவுள் உனது புரிசனுக்கு விதானை வேலையைத் தந்து விட்டார்” என்று கூறி மகிழ்ந்தார்கள்.

மகாலிங்கத்தார் வேட்டி கட்டி, நாஷனல் போட்டுக் கொண்டு விதானையாராக கடமையேற்க, பளைக்குப் போக ஆயத்தமானார். அவர் தகப்பனின் வீட்டிற்குச் செல்லும் போது பொன்னம்மாவும் பிள்ளை

களும் உடன் சென்றனர். கணபதியார் மகனுக்குத் திருநீறு பூச, மீனாட்சி வட்ட வடிவமாகச் சந்தனப் பொட்டை வைத்து வழியனுப்பி விட்டா.

பனைக்குச் சென்று காரியாதிகாரியிடம் தனது நியமனக் கடிதத்தை மகாலிங்கத்தார் காட்டியதும், ஏற்கனவே அவரது தெரிவின் போது வந்திருந்த காரியாதிகாரி அவரை வாழ்த்தி விட்டு இருத்தி, பிரதம லிகிதரைக் கூப்பிட்டு அறிமுகப்படுத்தினார். அவரும் வாழ்த்தி விட்டு, மகாலிங்கத்தாரை அழைத்துச் சென்று, அவரின் ஒப்பம் பெற வேண்டிய இடங்களில் ஒப்பம் பெற்று, அவருக்குரிய 'டயறி' யையும் அந்த வருடம் காரியாதிகாரி பிரிவில் நடைமுறைப்படுத்த உள்ள திட்டங்களின் கலெண்டரையும் (Calendar) 'புருச்' சையும் கொடுத்தார்.

ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை விளக்கமாகக் கூறிவிட்டு, ஏனைய லிகிதர்களையும் (Clerk) அறிமுகப்படுத்தினார். அவர்களும் வாழ்த்துக்கள் கூறி வரவேற்றனர். பிரதம லிகிதரின் அளவிற்கு சேவை மூப்பு உள்ள லிகிதர்கள் மனதிற்குள் "கொழும்பிலிருந்தும் அர சாங்க அதிபரிட மிருந்தும் ஆங்கிலத்தில் வரும் கடிதங்களை வாசித்து விளங்கிக்கொள்ள நீ எங்களிடம் தானே வரவேண்டும்" என்று நினைத்துக் கொண்டனர். மகாலிங்கத்தாரின் ஆங்கில அறிவைப் பற்றி அவர்களுக்குத் தெரியாது.

பதவி வந்ததால் மகாலிங்கத்தாரின் இயல்புகள் மாறவில்லை. ஆனால் தோற்றம் மாறித்தான் போய்விட்டது. இப்போதெல்லாம் வேட்டி கட்டி, மேலே நாஷனல் தான் போடுகிறார் (நாஷனல் - தேசிய உடை). காரியாதிகாரி கந்தோருக்குப் போகும் போது நாஷனல் அணிந்து, தலைப்பாகை போட்டு, 'புருச்' அணிந்து (Brooch - a decoration fastened by a pin in the front of the dress. It is usually made of metal) செல்ல வேண்டும் என்பது ஒரு ஒழுங்கு விதி. நீள்வட்ட வடிவமான (Oval shape) Brooch இல் 'Vidan' விதானை என்று எழுதி இருக்கும். நாஷனல் பொக்கெற்றில் விதானையாரின் நாட்குறிப்பு புத்தகம் (Diary) எப்போதும் இருக்க வேண்டும்.

விதானையார் தனது நிர்வாக எல்லைக்குள் நடக்கும் முக்கியமான சம்பவங்களைத் தனது 'டயறி'யில் ஒவ்வொரு நாளும் பதிவு செய்ய வேண்டும். மாதம் ஒரு முறை காரியாதிகாரி அந்த 'டயறி'யைப் பார்வையிட்டு ஒப்பமிடுவார். விதானையாரின் 'டயறி' தேவைப்படும்

சந்தர்ப்பங்களில் நீதிமன்றங்களில் சாட்சி சொல்லும் ஆவணமாக இருக்கும்.

மூன்று கிராம மக்கள் முன்னேற வேண்டும் என்று கனவு கண்ட மகாலிங்கத்தார், கிடைத்த விதானை வேலையை விசுவாசமாகச் செய்தார். மக்கள் விதானையாரை குடும்ப உறுப்பினரைச் சந்திப்பது போலை மகாலிங்கத்தார் வீட்டிற்குப் போய் தங்கள் அலுவல்களைப் பார்க்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டது.

பனையில் இருந்த காரியாதிகாரி அலுவலகம் பச்சிலைப்பள்ளி, கரைச்சி காரியாதிகாரி அலுவலகம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பளைக் காரியாதிகாரிக்குக் கீழ் பதினைந்து விதானைமார் இருந்தார்கள்.

பரந்தன் விதானையார் மகாலிங்கத்தார், ஆனையிறவு விதானையார் மார்க்கண்டர், கிளிநொச்சி விதானையார் கந்தையர் ஆகியோர் அவர்களில் சிலர். கிளிநொச்சி பெரிய நிலப்பரப்பை கொண்டுள்ளதால் அங்கு ஒரு உதவி விதானையாரும் நியமிக்கப்பட்டார். செல்லத்துரை என்பது அவரது பெயர். மூன்றாம் வாய்க்காலில் இருந்து செயற்பட்ட அவருக்கு கிளிநொச்சியின் சில பகுதிகள் ஒதுக்கப்பட்டன. அவர் தனது எல்லைக்குள் தான் செயல்படுவார். கிளிநொச்சியின் விதானையார் அவரது பகுதிக்குள்ளும் அதிகாரம் உள்ளவராயிருந்தார். கிளிநொச்சி விதானையார் லீவு எடுத்தால் முழு கிளிநொச்சியும் செல்லத்துரையரின் நிர்வாகத்தின் கீழ் வரும்.

மாதமொரு முறை விதானைமார் எல்லோரும் பனையில் சந்திப்பார்கள். அதனால் அவர்களுக்கிடையில் நல்ல புரிந்துணர்வு இருந்தது. மகாலிங்கத்தாரும் மார்க்கண்டரும் நெருங்கிய நண்பர்கள் ஆனார்கள்.

[* 'விதானை' (Vidan) வேலை பற்றிச் சிறு குறிப்பு எழுத விரும்புகிறேன். போர்த்துகீசரும் ஒல்லாந்தரும் இப்பதவியை உருவாக்கி கிராமங்களில் தங்கள் நிர்வாகத்தை நடத்தினார்கள். இந்த பதவிகள் தொடர்ந்து அந்தப் பரம்பரையில் வந்தவர்களுக்கே வழங்கப்பட்டன. ஆங்கிலேயரும் அதனைத் தொடர்ந்தனர். இலங்கை சுதந்திரமடைந்த பின்னர் அந்தப் பதவியின் பெயரை 'கிராமத் தலைவர்' (Village Headman) என்று மாற்றிச் சுருக்கமாக 'VH' என்று அழைத்தார்கள். பின்வந்த அரசாங்கம் இந்தப் பெயரையும் மாற்ற விரும்பியது. செயல் திறன் இல்லாதவர்களைக் களைய விரும்பி கிராம

சேவையாளர் (Grama Sevaka) என்று பதவிப் பெயரை மாற்றி, அனைவரும் தகுதிகாண் பரீட்சை ஒன்றை எடுக்க வேண்டும் என்றும், விரும்பாதவர்கள் ஓய்வு பெறலாம் என்றும் அறிவித்தனர். வயது முதிர்ந்த பலர் பென்சன் எடுத்துக் கொண்டனர். பரீட்சையில் சித்தி பெற்றவர்கள்' கிராம சேவையாளர்' என அழைக்கப்பட்டனர். பின்பு அரசாங்கம் பதவிப்பெயரை 'கிராம உத்தியோகத்தர்' (Grama Niladhari) என்று மாற்றியது]

குஞ்சுப்பரந்தனைச் சேர்ந்த கைலாய விதானையார் புதிய குடியேற்றத்திட்டமான உருத்திரபுரத்திற்கும் விதானையாராக இருந்தார். அவர் ஓய்வு பெற்றுப் போக, புதிதாக நியமனம் பெற்ற மகாலிங்கம் விதானையார் பொறுப்புக்கு வந்தார். அவரது காலத்திலேயே உருத்திரபுரம் எட்டாம் வாய்க்கால் குடியேற்றத் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தது.

ஆங்கிலேய அரசாங்க அதிபரின் பின்னர் ஸ்ரீகாந்தா அரசாங்க அதிபராக வந்தார். அப்போது முருகேசம்பிள்ளை காரியாதிகாரியாக இருந்தார். மகாலிங்கத்தார் உருத்திரபுரம் மக்களுடன் நல்லுறவைக் கொண்டிருந்தார். அவர் அடிக்கடி உருத்திரபுரத்திற்குப் போய் அவர்களின் தேவைகளைக் கவனித்துக்கொண்டார். அவரது வீடு எப்போதும் அவர்களுக்காகத் திறந்திருக்கும்.

1939ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட முதலாவது குடியேற்றத்திட்டமான கணேசபுரம், கிளிநொச்சி விதானையாரின் நிர்வாக எல்லைக்குள் வந்தது.

மகாலிங்கத்தார் விதானையாராக வந்த போது, பரந்தனில் சில கடைகள் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அண்ணன் தம்பிகளான காரைநகரைச் சேர்ந்த இருவரில் ஒருவர் 'முருகன் ஸ்ரோர்ஸ்' என்ற பெயரில் ஒரு கடையைப் பரந்தனில் தொடங்க, மற்றவர் கடையைக் கரடிப்போக்கில் ஆரம்பித்தார். அங்கு சைக்கிள், சைக்கிள் பகுதிகள், தோட்டா என்பவற்றுடன் விவசாயப் பொருட்களுக்கும் பலசரக்கு சாமான்களுக்கும் ஒவ்வொரு பகுதிகள் இருந்தன.

பரந்தனில் காரைநகரைச் சேர்ந்த ஆறுமுகம் என்பவர் ஒரு பேப்பர் கடையை ஆரம்பித்தார். அங்கு பேப்பர்களுடன் குளிர்பானங்களும் புகையிலை முதலியனவும் விற்கப்பட்டன. நயினாதீவைச் சேர்ந்த சுப்பிரமணியம் என்பவர் ஒரு தேநீர்க்கடையை ஆரம்பித்தார். ஆறுமுகத்தாரை பேப்பர் கடை ஆறுமுகத்தார் என்றும், சுப்பிர

மணியத்தாரை தேத்தண்ணிக்கடை மணியத்தார் என்றும் அழைத்தனர்.

கரடிப்போக்கில் முருகன் ஸ்ரோர்ஸ், தம்பிப்பிள்ளையின் பெற்றோல் நிலையம், பூநகரி செல்லும் வீதியில் மணியம் கடை, கரடிப்போக்கு வாய்க்காலுக்கருகில் 'மகேஸ்வரி ஹோட்டல்' என்பன இருந்தன. கண்டி வீதியும் கிளிநொச்சி குளத்திற்குப் போகும் வீதியும் சந்திக்கும் சந்தியில் அண்ணனும் தம்பியுமான இரண்டு முஸ்லிம்கள் கடை போட்டிருந்தார்கள். அவை சின்னக் காக்கா கடை, பெரிய காக்கா கடை என்றும், அந்தச் சந்தி காக்கா கடைச் சந்தி என்றும் அழைக்கப்பட்டன.

கிளிநொச்சியில் ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் வாரச்சந்தை கூடும். குஞ்சுப்பரந்தன், பெரியபரந்தன், செருக்கன், நல்லூர், கண்டாவளை, கரவெட்டித்திடல், பழைய கமம், பரவிப்பாஞ்சான், முருகண்டி முதலிய இடங்களிலிருந்து மக்கள் தமது உற்பத்திப் பொருட்களைக் கொண்டு வந்து விற்பனை செய்தார்கள். பூநகரி நாச்சிக் குடாவிலிருந்து மீன்களைப் பெட்டிகளில் வைத்து, சைக்கிள் கரியரில் கட்டிக் கொண்டு வேகமாக ஓடிச் சந்தைக்குக் கொண்டு வருவார்கள். (கிளிநொச்சியில் இப்போது பிரதேச சபை இருக்கும் இடத்தில் வாராந்தச்சந்தை கூடியது.)

மூன்று கிராம மக்கள் வீட்டிற்கு ஒரு சைக்கிளை முருகன் ஸ்ரோர்ஸில் வாங்கினார்கள். தொடக்கத்தில் ஓடிப் பழகும் போது பலர் விழுந்து காயமும் அடைந்தனர். மகாலிங்கத்தார் சைக்கிளிலேயே தனது நிர்வாக எல்லைக்குள் ஓடித் தனது கடமைகளைப் பார்த்து வந்தார்.

பளையில் இருந்த காரியாதிகாரி கந்தோருக்குத் தொடக்கத்தில் வானில் அல்லது ரெயினில் போய் வந்தார். பின்னர் இரண்டு மூன்று விதானைமார் சேர்ந்து ஒரு வாடகைக் காரை அமர்த்தி, அதில் போய் வந்தனர். மகாலிங்கத்தார் தானும் ஒரு காரை வாங்கினால் என்ன என்று சிந்திக்கலானார்.

இளைஞராகப் பரந்தன் அ. த. க. பாடசாலையில் கற்பித்து, இடம் மாறிப்போன வைத்தீஸ்வரக்குருக்கள், ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயிற்சி பெற்று இலங்கையின் வேறு பகுதிகளில் கற்பித்து விட்டு, மீண்டும் பரந்தன் அ. த. க. பாடசாலைக்கு தலைமை ஆசிரியராக

வந்தார். இப்போது அவர் குடும்பகாரனாக மனைவி, பிள்ளைகளுடன் வந்து ஆசிரியர் குடியிருப்பில் இருந்து சேவை செய்யலானார்.

மகாலிங்கத்தாருக்குப் பன்னிரண்டு வயதாக இருக்கும் போது, பதினான்கு வயது மூத்தவரான வைத்தீஸ்வரக்குருக்கள் தனது இரு பத்தாறாவது வயதில் மகாலிங்கத்தாரைக் கொண்டு போய் நாவலர் பாடசாலையில் சேர்த்து விட்டார். 1950 ஆம் ஆண்டு மகாலிங்கத்தாருக்கு 25 வயதாகும் போது அவரது பிள்ளைகளுக்கு கற்பிக்க வந்த மாதிரி, தனது 39 ஆவது வயதில் அதிபராக வந்து சேர்ந்தார்.

அவர் பிந்தித் திருமணம் செய்ததால் அவரது ஒரு மகன் பத்மநாதனுடன் அரிவரி வகுப்பில் சேர்ந்து படித்தார். இப்போது அனுபவம் பெற்ற அதிபராக மேலும் சிறந்த முறையில் கடமை புரிந்தார். ஓராசிரியர் பாடசாலையாக இருந்த பாடசாலைக்கு, வைத்தீஸ்வரக்குருக்கள் கல்வி அதிகாரிகளுடன் கதைத்ததால் ஒரு பெண் ஆசிரியையையும் மாற்றலாக வந்து சேர்ந்தார்.

அவர் செல்வியாக இருந்ததால் ஆசிரியர் தங்கும் விடுதியின், ஒரு அறையில் சில நாள் தங்கினாலும், பெரிய பரந்தனில் ஒரு காணியை வாங்கி ஒரு அறையும் விறாந்தையமுள்ள சிறிய வீட்டைக் கட்டி, தகரக் கூரை போட்டு ஒரு சிறிய சமையல் அறையையும் கட்டிக்கொண்டு குடி வந்து விட்டார். ரீச்சருடன் அவரின் தகப்பனும் உதவிக்கு வந்து தங்கினார். ரீச்சர் மீசாலையைச் சேர்ந்தவராதலால் பெரிய பரந்தனில் பலர் அவருக்கு உறவினர்களாக இருந்தனர்.

தொழிற்பாட நேரத்திற்கு குருக்கள் ஆண் பிள்ளைகளுக்கு விவசாயச் செய்கைகளைப் பழக்க, ரீச்சர் பெண் பிள்ளைகளுக்குத் தையல் பாடத்தைக் கற்பித்தார். அதனால், மூன்று கிராம மக்கள் அவரை 'தையல் அக்கா' என்று அழைத்தனர்.

செருக்கனில் செல்லத்துரை என்பவர் கார் ஓட்டப் பழகி, ஒரு முதலாளியின் காரை ஓட்டி, தற்போது விலகிச் செருக்கனில் நின்றார். வைத்தீஸ்வரக் குருக்கள், றைவர் செல்லத்துரை ஆகியோரின் ஆலோசனையைப் பெற்று மகாலிங்கத்தார் வேறொருவர் பாவித்த ஒரு 'ஓஸ்ரின்' காரை மலிவு விலையில் வாங்கினார். அந்தக் காரை முன்பக்கம் உள்ள ஒரு ஓட்டைக்குள் ஒரு 'எல்' (L) வடிவ இரும்பு கம்பியினால் சுழற்றினால் தான், கார் என்சின் இயங்க (Start) ஆரம்பிக்கும். செல்லத்துரை மகாலிங்கத்தாருக்கு கார் ஓட்ட பழக்கினார்.

செல்லத்துரை வராமல் ஆரம்பத்தில் மகாலிங்கத்தார் காரை 'ஸ்ராட்' ஆக்க முடியாமல் தவிப்பார். ஆளுக்கு மேல் ஆள் அனுப்பி செல்லத்துரையைக் கூப்பிடுவிப்பார். மகாலிங்கத்தார் காரை ஓட்டப் பழக ஒரு மாதம் சென்றது. மழை காலத்தின் குளிருக்கு 'எல்' வடிவக் கம்பியைச் சுற்றினாலும் கார் 'ஸ்ராட்' ஆகாது. பிறகு செல்லத்துரை காரில் இருந்து கொண்டு மகாலிங்கத்தாரையும் வந்தவர் போனவர் களையும் கொண்டு காரைத் தள்ள வைப்பார். வேகமாகத் தள்ளினால் தான் 'கியர்' போடக் கார் 'ஸ்ராட்' ஆகும். அவர் காரை ஸ்ராட் பண்ணி வேலைக்குப் போகும் வரை எல்லோரும் கணபதியார் வீட்டுக்குக் கிட்ட போவதைத் தவிர்ப்பார்கள், மகாலிங்கத்தார் தனது காரை அங்கு தான் நிறுத்தி வைப்பார். 'லைசென்ஸ்' எடுக்கும் வரைக்கும் செல்லத்துரை மகாலிங்கத்தாருடன் எல்லா இடமும் போய் வருவார்.

(செல்லத்துரை சுட்டதீவுக் கோவிலின் பரம்பரைப் பூசாரிகளில் ஒருவர். ஆரம்பத்தில் வல்லிபுரத்தாருடன் சேர்ந்து நாட்டுக்கூத்து ஆடியவர். பின்னாளில் தானே நாட்டுக்கூத்துகளைப் பழக்கியதால் அண்ணாவியார் செல்லத்துரை என்று அழைக்கப்பட்டார்.)

பரந்தனுக்கு, கிளிநொச்சிக்குப் போவதற்கு குஞ்சரின் வாணைத் தவறவிட்டவர்கள் விதானையாரின் காரில் போகலாம் என்று வருவார்கள். அவர்களை எல்லாம் சந்தோசமாக மகாலிங்கத்தார் காரில் அடைஞ்சு ஏற்றிக் கொண்டு போவார். சில வேளைகளில் அவர்களுக்கும் விதானையாரின் காரைத் தள்ளுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கும். மகாலிங்கத்தார் காருடன் படும் பாட்டை அவதானித்த வைத்தீஸ்வரக்குருக்கள் அவரிடம், "மகாலிங்கம் நீர் உமது காரை மாத்தி வேறை நல்ல காரை வாங்கினால் என்ன?" என்று கேட்டார்.

விதானையாரும் ஓஸ்ரின் காரை விற்க முடிவு செய்து புரோக்கரிடம் சொன்னார். அந்தக் காரை வேண்டிக் கொடுத்த போது புரோக்கரிடம் காணப்பட்ட உற்சாகம் இப்போது இல்லாமல் போய் விட்டது. தமக்குத் தெரிந்தவர்களிடமெல்லாம் காரை விற்பதைப் பற்றிச் சொல்லிக் களைத்து விட்டார். செல்லத்துரை புரோக்கரிடம் கதைக்கும் பொறுப்பை தான் ஏற்றுக்கொண்டார்.

அவர் ஒரு நாள் புரோக்கரிடம் போய் அவரைத் தவறணைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய் நிறையக் கள்ளு வாங்கிக் கொடுத்து, "மச்சான், நீ தான் விதானையாரின் ஓஸ்ரின் காரை வித்துக்கொடுக்க

வேணும்” என்று விநயமாகக் கேட்டுக் கொண்டார். ஒரு நாள் புறோக்கர் ஒரு A-40 காரில் நிறையப் பேரை அடைஞ்சு கொண்டு வந்து சேர்ந்தார். வந்தவர்கள் கார் வேண்டுபவரும் அவரது உறவினர்களும் நண்பர்களும் என்று, மகாலிங்கத்தார் விசாரித்து அறிந்து கொண்டார். புறோக்கர் ‘எல்’ பாரை (bar) போட்டுச் சுற்றினார். விதானையாரின் நல்ல காலத்திற்கு மூன்றாவது சுற்றில் கார் ஸ்ராட் ஆகி விட்டது. வந்தவர்கள் சந்தோசமாக அந்த ஓஸ்டரின் காரை வாங்கிச் சென்றார்கள். காரை வாங்கியவரை நினைக்க விதானையாருக்கு இரக்கமாக இருந்தது.

அடுத்த முறை காரைப் புறோக்கர் மூலம் வாங்குவதில்லை என்று மகாலிங்கத்தார் தீர்மானித்துக் கொண்டார். விசாரித்த பொழுது கொழும்பில் ஒரு கொம்பனியில் புதிய கார்களும், பழசாக வாங்கிப் புதிசு போலத் திருத்திய கார்களும் இருப்பதாக அறிந்தார்.

செல்லத்துரையருடனும் வேறு சில உறவினர்களுடனும் மகாலிங்கத்தார் வாடகைக் காரில் வெளிக்கிட்டார். பொன்னம்மா காளியாச்சியிடம், “கணவர் நலமாய் போய்வர வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டா. கணபதியார் மகனின் நெற்றியில் திருநீறு பூசி விட்டார். மீனாட்சி, “தம்பி, கார் வேண்டக் காசைக் கொண்டு போறாய். புதிய இடம். அந்த ஊரைப் பற்றி ஆக்கள் கதைப்பதைக் கேட்கப் பயமாய் இருக்குது. காசு பத்திரம்” என்று சொல்லி அனுப்பினா.

இரவிரவாகப் பயணம் செய்து கொழும்பு சென்றடைந்த மகாலிங்கத்தார், அங்கு ஒரு கறுப்பு நிறமான, பாவித்த, சுவிச்சைப் (switch) போட்டதும் ஸ்ராட் ஆகும் A-40 காரை வாங்கினார். செல்லத்துரையரும் மகாலிங்கத்தாரும் மாறி மாறி ஓட்டி வந்தார்கள். மற்றவர்கள் வாடகைக் காரில் பின்னால் வந்தார்கள்.

மகாலிங்கத்தார் அடுத்த நாள் காலை தாய் தகப்பனையும் மனைவி பிள்ளைகளையும் ஏற்றிக் கொண்டு முறிகண்டிப் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போனார். கணபதியார் பிள்ளையாரின் சந்தனத்தை காரின் ‘பொனெட்’ இல் (Bonnet) பூசி விட்டார். பிள்ளைகள் கச்சான் வாங்குவதில் கவனமாக இருந்தனர். பொன்னம்மாவும் மீனாட்சியும் கோவிலை, மூன்று முறை சுற்றி வந்து கும்பிட்டனர். மகாலிங்கத்தார் ஒரு தேங்காயை வாங்கி கழுவிப் பிள்ளையாருக்கு முன்னால உடைத்துக் கும்பிட்டார். திரும்பி வரும் போது மீனாட்சி “தம்பி, இனிக் காரைத் தள்ளாத் தேவையில்லைத் தானே?” என்று கேட்டா.

35

இலங்கையும் இந்தியாவும் சுதந்திரம் அடையும் வரை இங்கிருந்து அங்கும் அங்கிருந்து இங்கும் மக்கள் போய் வந்தனர். இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர், முறையான 'பாஸ்போர்ட்' (Passport), 'விசா' (Visa) இன்றி அவ்வாறு பயணம் செய்ய முடியாது. அப்படி வருவது 'கள்ளக்குடியேற்றம்' என்றும் தோணியில் வருபவர்களைக் 'கள்ளத்தோணிகள்' என்றும் அழைத்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இலங்கையின் தென் பகுதிக்குப் போகின்றவர்கள், ஆணையிறவில் ஒரு தடையைத் (Barrier) தாண்டித் தான் போகவேண்டும். குடாநாட்டிற்குள் வருபவர்களும் அந்தத் தடையைத் தாண்டித் தான் உள் நுழையலாம்.

ஆரம்பத்தில் இரண்டு பொலிஸார் கிளிநொச்சிப் பொலிஸ் நிலையத்திலிருந்து, காலை நேரத்தில் சைக்கிளில் வருவார்கள். மத்தியானச் சாப்பாட்டை பொலிஸ் நிலையத்திலிருந்து, யாழ்ப்பாணம் செல்லும் வாகனங்களில் கொடுத்து விடுவார்கள். கள்ளக் குடியேற்ற

றம் செய்ய முயற்சி செய்பவர்களைத் தடுப்பது, தடையின் பிரதான நோக்கமாக இருந்தது. மாலை நேரத்தில் இரண்டு பொலிஸார் சைக்கிளில் இரவுச் சாப்பாட்டுடன் வந்து, காலையில் வந்தவர்களை விடுவிப்பார்கள்.

முற்காலத்தில் ஆங்கிலேயர் போக்குவரத்தின் போது, ஆணையி றவில் இளைப்பாறிச் சென்ற தங்குமிடம், இப்போது புதியதொரு கட்டிடத்தில் ஓய்வு விடுதியாக (Rest house) மாற்றப்பட்டுள்ளது. பிரயாணம் செய்பவர்கள் அங்கே தங்கிச் செல்வார்கள். அது சில வேளைகளில் 'விருந்தினர் விடுதி' (Guest house) என்றும் அழைக்கப்பட்டது. 'ஓய்வு விடுதிகள்' அரசினரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. இங்கு முன்னரே சொல்லி வைப்பதன் மூலம் உண வையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

ஓய்வு விடுதிகளில் வெளிநாட்டு மதுபானங்களும் வழங்கப்பட்டன. பெரிய அதிகாரிகளும் வியாபாரிகளும் செல்வந்தர்களும் வெளி நாட்டினரும் தான் கூடுதலாகத் தங்குவார்கள். சாமானிய மனிதர் கள் கூடிய காசைக் கொடுத்து அங்கு தங்குவது சாத்தியமற்றது. 1923ஆம் ஆண்டு ஓய்வு விடுதிகளை, ஹோட்டல்கள் இல்லாத இடங்களாகப் பார்த்துக் கட்டினார்கள்.

மகாலிங்கத்தார் மிகவும் பொறுப்புடன் தனது கடமையை ஆற்றி வந்தார். அவரின் நிர்வாக எல்லைகள் படிப்படியாகக் கூடியது. கூழா வடிச் சந்திக்குக் காரில் போய், அங்கிருந்த ஒரே தேநீர் கடையினரு கில், மரநிழலில் நிறுத்தி விட்டுக் கடைக்காரனின் சைக்கிளில் ஓடி உருத்திரபுரத்தைச் சுற்றி வருவார்.

கார் பொன்னெற்றில் வைத்துத் தேவையான கடிதங்களுக்கு ஒப்ப மிட்டு, பதவி முத்திரையையும் பதித்துக் கொடுப்பார். அப்போது உருத்திரபுரத்தில் ஒரு பகுதி மக்கள் குடும்பங்களுடன் குடியேறி விட, ஏனைய பகுதிகளில் குடும்பத் தலைவர் மட்டும் நின்று காணிகளைத் திருத்துதல், அரசினர் உதவியுடன் இரண்டு அறைகள் கொண்ட கொலனி வீடுகளைக் கட்டி முடித்தல், நெற்பயிர்களை விதைத்தல் முதலிய வேலைகளைச் செய்தார்கள்.

விதானையார் அடுத்து கூழாவடிச் சந்தியிலிருந்து காரில் எட்டாம் வாய்க்காலுக்குப் போவார். அங்கு காத்திருக்கும் மக்களுக்கான உதவிகளைச் செய்து விட்டு, நேரே கரடிப்போக்குச் சந்திக்குப் போய்,

பூநகரி வீதியால் திரும்பி ஐந்தாம் வாய்க்காலுக்கு வருவார். ஐந்தாம் வாய்க்காலால் வரும் தண்ணீரைப் பெரிய பரந்தன் கிராமத்திற்குக் கொண்டு செல்ல முடியாமல், இடையில் நீலனாறு தடுத்தது.

எட்டாம் வாய்க்காலால் வந்த தண்ணீரைப் பெரிய பரந்தன் மக்கள், உருத்திரபுரத்தில் எட்டாம் வாய்க்காலில் குடியேறிய மக்களுடன் பங்கிட வேண்டி வந்தது. அதே போலப் பத்தாம் வாய்க்காலால் வந்த தண்ணீரை குஞ்சுப்பரந்தன் மக்கள், உருத்திரபுரத்தில் பத்தாம் வாய்க்காலில் குடியேறிய மக்களுடன் பங்கிட வேண்டி வந்தது. எனவே கால போகத்தில் வழமை போல முழுக் காணிகளையும் செய்த குஞ்சுப்பரந்தன், பெரிய பரந்தன் மக்கள், சிறுபோகத்தில் இரணைமடுக்குளத்தில் தேங்கி நின்று நீரின் அளவைப் பொறுத்து, நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளர்களால் அனுமதிக்கப்பட்ட காணியின் ஒரு பகுதியையே விதைத்தனர்.

கரடிப்போக்கிலிருந்து நீலனாறு வரையான பகுதி காடாக இருந்தமையால் 'பெரியபரந்தன் காடு' என்று அழைக்கப்பட்டது. அங்கு 1936 ஆம் ஆண்டு தொடங்கும் காலத்திற்குக் காலம் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு மக்கள், ஆண்கள் மட்டும் வந்து காடு வெட்டிக் களனிகளாக்கி காலபோக, சிறுபோக நெற்செய்கைக் காலத்தில் நின்று வயல் செய்தனர்.

மிகுதி நாள்கள் யாழ்ப்பாண குடாநாட்டிலுள்ள தங்கள் ஊர்களுக்குச் சென்று விடுவர். 'பெரியபரந்தன் காட்டு' வயல்களுக்கு, ஐந்தாம் வாய்க்காலால் இரணைமடுத் தண்ணீர் வந்தது. அதனால் பதிவுகளில் 'பெரிய பரந்தன் காடு' என்று இருந்தாலும், மக்கள் அந்த ஊரை 'ஐந்தாம் வாய்க்கால்' என்றே குறிப்பிடுவர்.

ஓவசியர் சந்தியில் ஒரு நீர்ப்பாசன ஓவசியர் தங்கும் விடுதியும், ஒரே கட்டிடத்தில் நான்கு அறைகள், முன்பக்கத்தில் விறாந்தையும், பின் பக்கத்தில் சமையலறையும் கொண்ட தொகுதியாகக் கட்டப்பட்டது. ஒவ்வொரு தொகுதியில் ஒவ்வொரு குடும்பமாக, நீர்ப்பாசனப் பகுதி ஊழியர்கள் நால்வர் தங்கும் விடுதியும் கட்டப்பட்டன. ஓவசியரும் (Overseer) ஊழியர்களும் அந்த விடுதியில் குடும்பங்களுடன் தங்கிக் கடமைகளைச் செய்தனர். அவர்களின் பிள்ளைகள் பரந்தன் அ.த.க பாடசாலையிலேயே கல்வி கற்றார்கள்.

'பெரிய பரந்தன் காட்டின்' (5ஆம் வாய்க்காலின்) ஒரு பகுதி கிளி நொச்சி விதானையாரின் பிரிவிற்கும் இன்னொரு பகுதி பரந்தன்

விதானையாரின் கீழும் வந்தன. ஐந்தாம் வாய்க்காலில் வயல் செய் வோர் விதானையார் கட்டாயம் வருவார் என்று தெரிந்ததால், ஓவசியர் சந்தியில் வந்து காத்திருப்பர். கரடிப்போக்கில் திரும்பிபூநகரி வீதியால் வரும் மகாலிங்கத்தார், அவர்களின் தேவைகளையும் நிறைவேற்றுவார். கடைசியாகக் கணபதியார் வீட்டில் வந்து அவரது கார் நிற்கும்.

கணபதியார் மகனின் தேவைக்காக ஒரு தலைவாசல் கட்டி, ஒரு மேசையும் ஒரு கதிரையும் வருபவர்கள் இருப்பதற்காக இரண்டு நீள வாங்கிக்ளனும் போட்டிருந்தார். மகாலிங்கத்தார் அங்கு வந்து நின்றவர்களின் தேவைகளைக் கவனித்து விட்டு, தியாகர் வயலுக்கு நடந்து செல்வார்.

இப்போது மகாலிங்கத்தின் மகன் பத்மநாபன் அரிவரி வகுப்பில் சேர்ந்து படிக்க, பத்மநாதன் இரண்டாம் வகுப்பில் படித்தான். ஓவசியரும் மனைவியுமாக தமது மகளை, ஒரு 'மைனர்' காரில் (Morris minor) கொண்டு வந்து படிக்க விடுவார்கள்.

நீர்ப்பாசனப் பகுதி ஊழியர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைச் சைக்கிளில் கொண்டு வந்து விடுவார்கள். விதானையாரின் இரண்டு பிள்ளைகளையும், வேலுப்பிள்ளை தியாகர் வயலிலிருந்து நடந்து கூட்டி வருவான். அவன் பன்னிரண்டு மணி வரை கணபதியார் வீட்டில் நின்று, அரிவரி வகுப்பு முடிய பத்மநாபனைக் குறுக்கு வழியால் வரம்புகளில் நடந்து கூட்டிச் செல்வான். மூத்த மகனைக் கூட்டிச் செல்ல பாடசாலை விடும் நேரத்திற்குப் பொன்னம்மா வருவா.

வரம்புகளில் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்கு நடந்து செல்வதால், ஒவ்வொருவரும் தங்கள் வயலில் உள்ள அந்த வரம்புகளை அகலமாகவும் உயரமாகவும் கட்டி, புல்லுகளை வெட்டித் துப்பரவாக வைத்திருப்பார்கள். அந்த வரம்புகள் 'நடை வரம்புகள்' என்று அழைக்கப்பட்டன.

இராணுவத்தினர் கடற்படையினர் பொலிஸார் அனைவரும் இணைந்து கள்ளக் குடியேற்றத்தைத் தடுக்க நடவடிக்கை எடுத்தனர். தென்னிந்தியாவிலிருந்து மன்னார், விடத்தல்தீவு, பள்ளிக் கூடா, நாச்சிக்குடா, பருத்தித்துறை, வல்வெட்டித்துறை, வடமராட்சி கிழக்கு போன்ற இடங்களுக்குத் தோணிகள் வருவதுண்டு.

அவர்களைப் படையினர் தேடிப்பிடித்து, ஒரு முகாமில் வைத்து விசாரித்து விட்டு, இந்தியாவிற்குத் திரும்ப அனுப்பி விடுவார்கள்.

ஒரு நாள் கடும் காற்றினால் அலைக்கழிக்கப்பட்ட தோணியொன்று சங்குப்பிட்டியைத் தாண்டிச் சுட்டதீவுக் கரையில் ஒதுங்கியது. (அப் போது சங்குப்பிட்டிப் பாலம் கட்டப்படவில்லை) ஆட்களை இறக்கி விட்டு, ஓட்டிகள் தப்பி ஓடிவிட்டார்கள்.

படையினர் தோணியில் வந்தவர்களைத் துரத்தி துரத்திப் பிடித்துக் கொண்டு போனார்கள். ஒரு மனிதனும் இரண்டு சிறுவர்களும் பற்றைக்குள் புருந்து ஒளித்ததை அவர்கள் கவனிக்கவில்லை. ஒளித் தவர்கள் காட்டாற்றில் வந்த தண்ணீரைக் குடித்துக் கொண்டு, சாப்பாடு எதுவுமின்றி இரண்டு, மூன்று நாட்கள் பதுங்கியிருந்தனர்.

ஒரு நாள் மாலை நேரம் கணபதியார் வேட்டையாட விரும்பி, வடக்குக் காட்டிற்குள் துவக்குடன் திரிந்தார். அப்போது பற்றைக்குள் ஏதோ சரசரக்கும் சத்தத்தைக் கேட்டார். கணபதியார் பற்றைக்குள் ஒளித் திருக்கும் மிருகத்தைத் தனது கண்களால் பார்த்து இனங்காணாமல் சுடமாட்டார். ('தசரதன் ஆற்றில் தண்ணீர் குடிப்பது மான் தானா என்று உறுதிப்படுத்தாமல் அம்பெய்து வயோதிபர்களான தந்தை, தாயைப் பரிதவிக்க விட்டு விட்டு அவர்களின் மகனைக் கொன்ற வீண் சாபத்திற்கு உள்ளானான்')

கணபதியார் பற்றைக்குள் உற்றுப் பார்க்க, பற்றைக்குள்விருந்து எலும்பும் தோலுமாய் ஒரு மனிதனும் இரண்டு சிறுவர்களும் வெளியில் வந்தார்கள். அவர்கள் மூவரும் ஓடி வந்து கணபதியாரின் கால் களில் விழுந்து "சாமி காப்பாத்துங்க" என்று கதறினார்கள். கணபதியார் விசாரித்த போது அவர்கள் தாங்கள் தோணியில் வந்த கதையையும், தங்களுடன் வந்தவர்கள் படையினரிடம் பிடிபட்டதையும் கூறினார்கள்.

கணபதியார், "தம்பிமார், ஏன் உயிரை மதிக்காமல் இந்த ஆபத்தான வழியில் வந்தீங்கள்?" என்று கேட்டார். பெரியவனான தனுஷ் கோடி, "ஐயா, எங்களுநிலை மழையில்லாமல் பயிருகள் அழிஞ்சு போய்ச்சுகங்க; பஞ்சம் வத்திடுச்சு; ஒரு நேரச் சாப்பாடும் கிடைக்கலை; பஞ்சம் பிழைச்சுக்க கடலாலை வந்தங்க. இவன் பெரியவன் சுந்தரம், அண்ணை பையன். சின்னவன் சுப்பையா, தங்கச்சி மகன். என்னை நம்பி அனுப்பி வைச்சாங்க. மன்னாருக்குப் போய், அங்கிட்டு திருகோணமலை போறதெண்டு வந்தங்க. ஓட்டி திசை மாறி இங்கிட்டு இறக்கிட்டு ஓடிட்டான்." என்றான். பசியினால் நிக்க முடியாமல் தடுமாறினான்.

கணபதியார் அவர்களை ஒரு மரநிழலில் இருத்தி விட்டு, தன்னோடு வந்தவனைப் பார்த்து “தம்பி, ஓடிப்போய் பொன்னமாட்டைச் சொல்லி, கிடக்கிற சாப்பாட்டையும் ஒரு பாணையிலை தண்ணியும் கொண்டா.” என்றார். தன்ரை வீட்டுக்கு போய் மீனாட்சியிடம் வாங்கி வரச் சுணங்கும் என்று தான் மருமகளிடம் அனுப்பினார். அனுப்பி விட்டு யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

மகாலிங்கத்தார் தங்களுக்குக் கடைசியாய் நடந்த கூட்டத்தில், காரியாதிகாரி, “விதானைமார் கவனமாக இருங்கோ. உங்கடை பகுதிக்குள்ளை கள்ளத்தோணியிலை ஆரும் வந்தால் உடனையே அறிவித்து விடுங்கோ. பிறகு உங்களுக்கும் கரைச்சல் வரும்.” என்று சொன்னதாகக் கூறியிருந்தார்.

கணபதியார், “பசியிலை வந்தவங்களுக்கு ஒரு வாய் சோறும் குடுக்காமல் என்னெண்டு விடுறது. இவங்களைப் பார்க்கப் பாவமாய்க் கிடக்கு. தாங்கள் இஞ்சை ஏதும் உழைச்சு அனுப்பினால் தான் தங்கடை குடும்பம் பசியாறும் எண்டு அமுறாங்கள். நான் என்ன செய்ய?” என்று தடுமாறிப் போனார்.

பொன்னமா சாப்பாட்டை அனுப்பி விட்டுத் தவிப்புடன் காத்திருந்தாள். மாமன் கஷ்டப்படுபவர்களிடம் இரக்கத்துடன் நடப்பதைப் பலமுறை பார்த்திருக்கிறாள். மகாலிங்கத்தார் சட்டம் தான் முக்கியம் என்று நிற்பவர். ஏன் அவங்களுக்கு அறிவிக்கவில்லை? என்று துள்ளப் போறார். இரண்டு பேருக்குமிடையில் முதல் முதலாக ஒரு பிரச்சினை வரப்போகுது. காளியாச்சி, நீ தான் காப்பாற்ற வேணும் என்று கும்பிட்டாள்.

கணபதியார் மூன்று பேரையும் சாப்பிட வைத்தார். அவர்கள் ‘அவக்’ ‘அவக்’ என்று விழுங்குவதைக் கண்டு வருந்தினார். “தம்பிமார், ஆறுதலாகச் சாப்பிடுங்கோ” என்றார். அவர்கள் சாப்பிட்டு முடியக் கூட்டி வந்து, தியாகர் வயலுக்குள் நுழையாமல் காட்டினுள் பத்தை மறைவில் இருக்கச் செய்து விட்டு, மகன் வந்து விட்டாரா? என்று பார்க்க வீட்டிற்கு வந்து, தலைவாசலில் இருந்து கொண்டார். வேட்டைக்குக் கணபதியாருடன் துணையாகப் போனவன், சாப்பாட்டையும் தண்ணியையும் கொடுத்து விட்டு, கணபதியார் வீட்டுக்கு ஓடிப் போய் மீனாட்சியிடம் விசயத்தைச் சொல்லி விட்டான்.

மீனாட்சி, “இதென்னடா கரைச்சல். தகப்பனுக்கும் பிள்ளைக்கு மிடையில் பிரச்சனையைக் கொண்டு வந்து விட்டாவே எங்கடை

காளியாச்சி.” என்று புலம்பியபடி தியாகர் வயலுக்கு ஓடிவந்து, கணபதியாரின் அருகில் இருக்க, பிள்ளைகள் ஓடி வந்து பேரன் பேர்த்தியின் மடியில் இருந்து கொண்டார்கள்.

அன்று மகாலிங்கத்தார் கொஞ்சம் வேளைக்கு வந்து விட்டார். காரை விடும் போது ‘என்ன அம்மாவையும் காணேல்லை, ஐயாவையும் காணேல்லை’ என்று நினைத்த படி வீட்டை நோக்கி நடந்தார். ஒவ்வொரு நாளும் காலையும் மாலையும் ஒரு கட்டை தூரம் நடக்க வேணும்.

அன்று பிள்ளைகளுக்கு பழங்களும் விளையாட்டுச் சாமான்களும் வாங்கியிருந்தார். வீட்டுக்கு வந்த மகாலிங்கத்தாரைப் பிள்ளைகள் தழ்ந்து கொண்டார்கள். அவர்களிடம் பொருட்களைக் கொடுத்து விட்டு மகளைப் பொன்னம்மாவிடம் இருந்து வாங்கினார். அப்போது தாயும் தகப்பனும் இருப்பதைக் கண்டு விட்டு “என்ன ஐயா, இரண்டு பேரும் இஞ்சை இருக்கிறியள்?” என்று கேட்டபடி வந்து அருகில் இருந்தார்.

மீனாட்சி பொன்னம்மாவைப் பார்த்து, “பிள்ளை தம்பி களைச்சுப் போய் வந்திருக்கிறான். முகத்தைக் கழுவுப்பண்ணி தேத்தண்ணியைக் கொடு” என்றா. தகப்பனும் தாயும் ஏன் வந்திருக்கினம்? என்ற யோசனையுடன் மகாலிங்கத்தார் தேத்தண்ணியைக் குடித்தபடி திரும்பவும் வந்து தாயின் பக்கத்தில் இருந்தார்.

அவர் தாயைப் பார்த்து, “அம்மா, என்ன வீட்டிலை எல்லாத்தையும் போட்டது போட்டபடி விட்டு விட்டு இரண்டு பேரும் இஞ்சை வந்து இருக்கிறியள்?” என்று கேட்டார். என்ன சொல்லுறது என்று தெரியாமல் மீனாட்சி தவித்தும் போனா.

கணபதியார் ஒரு முறை செருமி விட்டு, “தம்பி, காத்து மாறி அடிச்ச தாலை ஒரு தோணிக்காரன், தோணியிலை வந்த ஆக்களைச் சுட்டீவுக் கரையில் இறக்கிப் போட்டு ஓடியிட்டான்” என்றார்.

மகாலிங்கம் “எனக்குத் தெரியும் ஐயா, காரியாதிக்காரி கந்தோரிலை கதைச்சவை. ஆமிக்காரர் எல்லாரையும் சுத்தி வளைச்சுப் பிடிச்சுக் கொண்டு போனவையாம்” என்றார்.

கணபதியார் தயங்கியபடி “இல்லைத் தம்பி, ஒரு மனுசனும் ரெண்டு பொடியனும் பத்தைக்குள்ளை பதுங்கி இருந்திட்டாங்கள். நான் வேட்டைக்கு போய் என்னடா பத்தைக்குள்ளை சரசரக்குதெண்டு

பாக்க, அவங்கள் பட்டினி கிடந்து சாகிற நிலைமையிலை வந்து என்றை காலைப் பிடிக்கிறான்கள். அது தான் பொன்னம்மாட்டைச் சாப்பாடு வாங்கிச் சாப்பிடப் பண்ணிக் கூட்டி வந்து, பத்தை மறை விலை விட்டிட்டு வந்து, உன்னைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறன். தங்களை மன்னாரிலை இறக்கிறதெண்டு தானாம் கூட்டி வந்த வங்கள். மாறி இஞ்சை இறக்கிப் போட்டு ஓடியிட்டாங்களாம். தங்களைப் பிடிச்சுக்குடுக்க வேண்டாம் என்று அமுறான்கள். ஊரிலே மனிசி பிள்ளைகள் பசி, பட்டினியாய் இருக்குதுகளாம். தாங்கள் திருகோணமலைக்குப் போயினமாம். பாவமாய் இருக்குது” என்றார்.

மகாலிங்கத்தாருக்குத் தகப்பனைப் பற்றித் தெரியும். யாரெண்டாலும் பசி பட்டினியாய் இருப்பதைத் தாங்க மாட்டார். ‘ஐயா செய்தது சட்டப்படி பிழை எண்டாலும், தானும் அவர் செய்ததைத் தான் செய்திருப்பன்’ என்று நினைத்தார்.

தகவல் தெரிந்து வந்து கூட்டமாய் நின்றவர்களைப் பார்த்து “ஒருத் தரும் இதைப் பற்றி மூச்சு விடக்கூடாது. பொடியளும் சேர்ந்து போனால் பிடிபட்டு விடுவார்கள். பொடியள் இஞ்சை நிக்கட்டும். மூன்று பேர் உடனையே பெரிய ஆளை, வண்டிலிலை காட்டு வழியாலை கொண்டு போய் மாங்குளத்துக்குக் கிட்டவாய் விட்டிட்டு வாருங்கோ. திருகோணமலைக்குப் போற பாதையைக் காட்டி விடுங்கோ. றோட்டுக் கரையிலை இருக்கிற பத்தையளின்ரை மறை விலை போகச் சொல்லுங்கோ. தற்செயலாய்ப் பிடிபட்டால் இஞ்சை வந்து இறங்கினதைப் பற்றி சொல்ல வேண்டாம். எண்டு சொல்லி விடுங்கோ. சொன்னால் இஞ்சை வந்து பொடியளையும் பிடிச்சுக் கொண்டு போய் விடுவான்கள்.” என்று விளக்கமாகச் சொன்னார்.

கணபதியார் தனுஷ்கோடியைப் பார்த்து, “காளியாச்சி காப்பாற்றுவா. பயப்படாமல் போ” எனக் கூறினார். பெரியபரந்தன் மக்கள் இதைப்பற்றி இனிக் கதைக்க மாட்டார்கள் என்று விதானையாருக்குத் தெரியும். தகப்பனுக்கும் மகனுக்கும் பிரச்சினை வராமல் நல்லபடியாய் எல்லாம் முடிந்ததை நினைத்து மாமியாரும் மருமகளும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

மீனாட்சியும் பேரம்பலத்தாரும் தாங்கள் ஒவ்வொரு பொடியனைப் பொறுப்பெடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். அதற்குப் பொன்னம்மா “உங்கடை வீடுகள் றோட்டுக்குக் கிட்டவாய் இருக்குது. தற்செயலாய் அவங்கள் தேடி வந்தாலும் ஒளிக்க இடமில்லை. அவங்கள் இஞ்சை நிக்கட்டும். தேடி வருபவர்கள் றோட்டிலை இறங்கி இஞ்சை

வாறதுக்கிடையிலை பொடியள் காட்டுக்குள் ஓடி ஒளிச்சிடுவாங்கள்” என்று சொல்லும் போதே, முதல் வேலையாய்ப் பொடியளின்ரை தலைமயிரை வெட்டிவிக்க வேணும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

தனுஷ்கோடி கணபதியாரையும் ஏனையவர்களையும் நூறுமுறை கும்பிட்டு விட்டு இளைஞர்களுடன் போக ஆயத்தமானார். இளைஞர்கள் இரவோடிரவாய் தனுஷ்கோடியைக் கொண்டு போய் மாங்குளத்தில் இறக்கி விட்டு, கணபதியார் கொடுத்து விட்ட ஐம்பது ரூபாய் காசையும் கொடுத்து, போகும் வழியைக் காட்டி விட்டு, “அண்ணை, நோட்டிலை நடக்காதே. நடந்து வவுனியாவிற்குப் போட்டியெண்டால், பஸ்ஸிலை ஏறி திருகோணமலைக்குப் போய் விடலாம்.” என்று சொல்லி அனுப்பி விட்டுத் திரும்பி வந்தார்கள்.

இரண்டு கிழமைகள் கழித்து கணபதியாரின் விலாசத்திற்குக் கிறுக்கல் எழுத்தில் ஒரு தபால் அட்டை வந்தது. அதில் தனுஷ்கோடி சுகமாய்த் திருகோணமலைக்கு வந்து சேர்ந்ததாயும், துறைமுகத்தில் நாட்டாமையாய் வேலை செய்வதாயும் பசங்களைக் கவனமாகப் பார்க்கும்படியும் மன்றாட்டமாய் எழுதியிருந்தான்.

கணபதியாரும் மீனாட்சியும் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டனர். (‘நாட்டாமை’ என்பதற்கு இந்தியாவில் வேறு கருத்துக்கள் இருந்தாலும் இலங்கையில் ‘மூட்டை சுமக்கும் தொழிலாளி’ என்ற கருத்தே நிலவுகின்றது.)

36

1954 ஆம் ஆண்டு குமரபுரக் கிராம விஸ்தரிப்புத் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்தில், காரியாதிகாரியாகக் கடமையாற்றிய முருகேசு அவர்கள் குமரபுரம் கிராமத்தின் நடுப்பகுதியில் ஐந்து ஏக்கர் காணியைப் பாடசாலைக்கு என வழங்கினார். (முருகேசு எனக் குறிப்பிடப்பட்டவர் முருகேசம்பிள்ளை அவர்கள் ஆவார்.)

கிராமத்தின் நன்மை கருதிக் கரைச்சி சைவ வித்தியா விருத்திச் சபையினரால் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் நான்கு பள்ளிகள் தொடங்கப்பட்டன. குமரபுரத்தில் அமைந்துள்ள பரந்தன் இந்து ஆரம்பப் பாடசாலையும் ஒன்றாகும். இன்று அப் பாடசாலை பரந்தன் இந்து மகா வித்தியாலயமாக வளர்ந்துள்ளது.

1958 ஆம் ஆண்டு இரணைமடுக்குளம் உடைப்பெடுத்துப் பெரும் வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்பட்டது. இதனால் பரந்தன், ஊரியான், முரசு மோட்டைப் பகுதி மக்கள் அனைவரும், பரந்தன் ஆரம்பப் பாடசாலையில் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட கட்டிடம், உயரமாகவும்

வளமானதாகவும் இருந்ததனால் அங்கு தஞ்சம் புகுந்தார்கள். இதன் போது மக்களுக்கு ஏற்பட்ட இடர்களைத் துடைக்கும் முகமாக, இந்திய அரசினால் விமானம் மூலம் உணவுப் பொதிகள் வழங்கப்பட்டன. இந்த உணவுப் பொதிகளைப் பகிர்ந்தளிப்பதற்கு, அக்காலத்தில் கிராம உத்தியோகத்தராக இருந்த த. க. மகாலிங்கம் என்பவரே முன்னின்று செயற்பட்டார்.

ஓய்வு பெற்ற முதலாவது அதிபர் திருமதி முத்தம்மா செல்லையா அவர்களின் உள்ளத்திலிருந்து (கிளி/பரந்தன் இந்து மகா வித்தியாலயம் - வைர விழா மலர் - 1954 - 2014)

“அடுத்த விதைப்பு நேரத்தில் சிவத்துக்கு குமரபுரத்தில் காணிகிடைத்தது. கிளிநொச்சியில் நடந்த காணிக் கச்சேரியில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து டி.ஆர்.ஓ முருகேசம்பிள்ளை வந்து இந்தக் காணிகளைப் பகிர்ந்து கொடுத்தார். காணிக் உத்தியோகத்தர்கள், சுற்று வட்டார விதானைமார் எல்லாரும் நின்றிருந்தார்கள். அவர்களுக்குக் காணிக் காட்டுவதற்காக, அந்தப் பகுதி விதானையாரும் காணிக் உத்தியோகத்தரும் வந்திருந்தார்கள்”

(பச்சைவயல் கனவு - தாமரைச்செல்வி)

கள்ளத்தோணியில் வந்த தனுஷ்கோடி திருகோணமலைக்குப் போக, சிறுவர்களான சுந்தரமும் சுப்பையாவும் தியாகர் வயலில் நின்றார்கள். பொன்னம்மா அடுத்த நாள் காலமை முடிதிருத்துபவரான பரமரைக் கூப்பிட்டு சிறுவர்களின் தலைமயிரை வெட்டச் செய்தா. முன்னர் இருந்த முடிதிருத்துபவர் வயது போனதால், தனது பொறுப்பை மகனான பரமரிடம் ஒப்படைத்திருந்தார்.

பரமர் மட்டுவிலில் இருந்து மூன்று கிழமைகளுக்கு ஒரு முறை வந்து, நின்று தனது கடமையைச் செய்து விட்டுப் போவார். மீனாட்சி, கணபதியாருடன் கிளிநொச்சிக்கு வண்டிலில் போய், சந்தையில் தைத்துத் தொங்கிய சாறுங்களிலும் சேரட்டுகளிலும் ஒவ்வொன்றைச் சிறுவர்களுக்கு வாங்கிக் கொடுத்தா.

பேரம்பலத்தார் தான் சாவகச்சேரிக்குப் போன போது சிறுவர்களுக்கு ஒவ்வொரு நாலு முழ வேட்டிகளை வாங்கி வந்தார். பொன்னத்தை இரண்டு பாய்களைக் கொண்டு வந்து சிறுவர்கள் படுப்பதற்காகக் கொடுத்தா. சிறுவர்கள் இருவரும் பெரிய பரந்தன் மக்களின் செல்லப் பிள்ளைகள் ஆனார்கள்.

சிறுவர்கள் பாடசாலைக்கு மழைக்குக் கூட ஒதுங்காதவர்கள். பொன்னம்மா தனது ரீச்சராய் வரவேண்டும் என்ற ஆசையைச் சுந்தரத்திற்கும் சுப்பையாவிற்கும் படிப்பித்துத் தீர்த்துக் கொள்ள எண்ணினா. இரண்டு பேருக்கும் சிலேற்றும் பென்சிலும் வாங்கி 'அ', 'ஆ' வும் '1', '2' உம் படிப்பிக்கத் தொடங்கினா.

மகாலிங்கத்தார், "பொன்னம்மா, எண்ணும் எழுத்தும் படிப்பது சரி தான். முதலில் அவங்கள் கதைக்கும் பாஷையைத் திருத்து. அப்ப தான் அவங்கள் பிடிபடாமல் தப்பலாம். அவங்களின் கதையே காட்டிக் கொடுத்தும்" என்றார். பொன்னம்மாவிற்கும் அது புரிந்தது. பேச்சுப் பழக்குவதில் தனது கவனத்தைச் செலுத்தினா. மூன்று மாதங்களின் பின் அவர்களைப் பார்த்தவர்கள், அவர்கள் கள்ளத் தோணியில் வந்தவர்கள் என்று நம்ப மாட்டார்கள்.

ஊர் மக்களின் உபசரிப்பில் சொக்கு எல்லாம் வைத்து, நடை உடை பாவனை எல்லாம் மாறி, இலங்கைத் தமிழையும் பேச ஆரம்பித்து விட்டனர். பொன்னம்மா எண்ணையும் எழுத்தையும் கற்பிக்கத் தொடங்கினா.

பெரிய பரந்தன் வளர்ச்சியுற்ற காலத்தில் பரந்தன் சந்தியில் ஒரு தபால் கந்தோர் வந்து விட்டது. மகாலிங்கத்தார் விதானையாராக வந்த காலத்தில் குஞ்சுப்பரந்தனில் ஒரு உப தபாற்கந்தோரும் வந்தது.

குஞ்சுப்பரந்தனைச் சேர்ந்த கணபதிப்பிள்ளை என்பவர், தனது வீட்டில் சிறு மாற்றங்களைச் செய்து, ஒரு பகுதியில் உப தபாற் கந்தோரை நடத்தினார். வேறு பல கணபதிப்பிள்ளைகளும் இருந்த படியால் அவர் போஸ்மாஸ்டர் கணபதிப்பிள்ளை என்று அழைக்கப்பட்டார்.

பரந்தன் பெரிய தபாற்கந்தோரில் இருந்து ஐயாத்தம்பி, வைத்தி லிங்கம், கிருஸ்ணபிள்ளை முதலியோர் மாறி மாறி வந்து, காலை நேரத்தில் கடிதங்களைக் குஞ்சுப்பரந்தன், செருக்கன், பெரிய பரந்தன், ஐந்தாம் வாய்க்கால் மக்களுக்குக் கொடுத்தார்கள். மாலை யில் வந்து உப தபாற்கந்தோர், பாடசாலை முன்றல், எட்டாம் வாய்க்கால் சந்தி, ஓவசியர் சந்தி போன்ற இடங்களில் இருந்த தபாற்பெட்டிகளில் போடப்படும் கடிதங்களைச் சேகரித்தார்கள். (மக்களின் வசதிக்காக கிராமத்தின் முக்கியமான இடங்களில் தபால் பெட்டிகளை வைப்பது வழக்கம்)

உருத்திரபுரம் குடியேற்றத்திட்டம் வந்த போது, அந்த மக்களுக்கு குரிய கடிதங்களையும் பரந்தன் தபால் ஊழியர்களே கொண்டு சென்று கொடுத்தார்கள். பின்னர் உருத்திரபுரத்திலும் ஒரு உப தபாற்கந்தோர் வந்து விட்டது. உப தபாலதிபர் தனது வீட்டையே, உப தபாற்கந்தோராகப் பாவித்தார். அங்கு வேலை பார்க்கும் தபால் ஊழியர் பரந்தன் தபாற்கந்தோருக்குப் போய், உருத்திரபுரம் மக்களுக்கு வரும் கடிதங்களைக் கொண்டு வந்தார். உருத்திரபுரத்தில் சேர்ந்த கடிதங்களைக் கொண்டு போய் பரந்தனில் ஒப்படைத்தார்.

1954 ஆம் ஆண்டு கிராம விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தின் கீழ் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு மக்களில், தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களுக்குக் காணிக் கச்சேரியில் வைத்து, குமரபுரம் என்னும் இடத்தில் ஒரு ஏக்கர் குடியிருப்புக் காணியும் மூன்று ஏக்கர் வயல் காணியும் வழங்கப்பட்டன. காரியாதிகாரி முருகேசம்பிள்ளையும் காணி உத்தியோகத்தர்களும் நேர்முகத் தேர்வு வைத்துத் தகுதியானவர்களைத் தெரிவு செய்தனர். அவர்களுக்கு உதவியாக பரந்தன் விதானையார் மகாலிங்கத்தாரும் வந்திருந்தார்.

தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களின் பெயரை முருகேசம்பிள்ளை முன்னிலையில், காணி உத்தியோகத்தர் வாசித்தார். ஏற்கனவே காணி இல்லாதவர்கள் அனைவருக்கும் காணிகள் கிடைத்தன.

குமரபுரம் காணி வழங்க முன்னர், 5 ஆம் வாய்க்காலில் வெட்டப் படாதிருந்த காணிகள் பத்து ஏக்கர் திட்டமாக நெற்செய்கைக்காகப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. அதே போன்று பரந்தன் கண்டி வீதியில் மத்திய தர வகுப்பினருக்கு குடியிருக்க அரை ஏக்கர் வீதம் வழங்கப்பட்டது.

குமரபுரத்தில் காணியைப் பெற்றவர்களில் சுப்பிரமணியத்தாரும் ஒருவர். இவர் தனக்குக் காணி பெற்றதுடன் பாடசாலை, கிராம அபிவிருத்தி சங்கம், மாதர் சங்கம், கோவில் போன்ற பொது நிறுவனங்களுக்குக் காணி வழங்கப்பட வேண்டும் என்று கோரிக்கை வைத்தார்.

முதலே இவை பற்றி யோசித்திருந்த டி. ஆர். ஓ. முருகேசம்பிள்ளை, தனக்கு மட்டும் காணியைப் பெற்றுக் கொண்டு போகாது, சமூகத்தைப் பற்றியும் அக்கறை காட்டும் இவரது ஆர்வத்தை மெச்சினார்.

ஐந்தாம் வாய்க்காலில் காணிகளைப் பெற்று பெரிய விவசாயிகளாக விளங்கிய ரங்கூன் மணியத்தார், மாணிக்க வாத்தியார், கிளாக் கர் என்பவர்களின் வரிசையில் புதிதாக வல்லிபுரம், செல்லையா என்பவர்களும் இணைந்து கொண்டனர். வல்லிபுரம், செல்லையா என்ற சகோதரர்களின் தம்பியார் தான் சுப்பிரமணியத்தார் என்பதை மகாலிங்கம் விதானையார் முன்னரே அறிந்திருந்தார்.

சுப்பிரமணியத்தாரின் சமுதாயத்தின் மீதான அக்கறை, மகாலிங்கத்தாருக்கு நன்கு பிடித்துக் கொண்டது. அதனால் அவரது கையைப் பிடித்து வாழ்த்துத் தெரிவித்தார். சுப்பிரமணியத்தாருக்கும் மகாலிங்கத்தாருக்கும் இடையில் எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாத, சுயநலமற்ற நட்பு ஏற்பட்டது அன்று தான்.

மகாலிங்கத்தாருக்கு சேவைக்காலத்தில் பலரது அறிமுகங்கள் கிடைத்து, பல நண்பர்கள் ஏற்பட்டாலும் சுப்பிரமணியத்தாருடனும் மார்க்கண்டு விதானையாருடனும் ஏற்பட்ட நட்பு ஈடு, இணையற்றதாகவே இருந்தது.

மீனாட்சிக்கு, அக்காவும் தங்கையுமாக இரண்டு ஒன்றுவிட்ட சகோதரிகள் யாழ்ப்பாணத்தில், கொட்டடியில் வசித்தார்கள். மூத்தவரான தெய்வானையின் கணவர், வியாபாரம் செய்து வந்தவர், ஒரு பெண் குழந்தையுடன் தெய்வானையைத் தவிக்க விட்டு விட்டு இறந்து விட்டார். பெண் குழந்தை கமலா, தகப்பன் இறக்கும் போது வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தின் மாணவி.

இளையவரான சின்னத்தங்கச்சியின் கணவர் யாழ்ப்பாணத்தில் மருந்துக் கலவையாளராக வேலை பார்த்து வந்தார். மலேயாவில் மருந்துக் கலவையாளர்களுக்கு வேலையைப் பெறலாம் என்றும், சம்பளம் அங்கு அதிகம் என்றும் கேள்விப்பட்ட அவர், தனது மகள் தவத்தை வேம்படி மகளிர் பாடசாலையில் சேர்த்து விட்டு, போய் வருவதற்கு மாணவிகளை ஏற்றி இறக்கும் குதிரை வண்டில் ஒன்றை ஒழுங்கு படுத்தி விட்டு மலேயா போய் சேர்ந்தார்.

அங்கு உடனேயே வேலை கிடைத்து, அவர் ஒழுங்காகத் தனது சம்பளக்காசில் பெரும் பகுதியை மனைவிக்கு அனுப்பி வந்தார். குடும்பத்தினர் மகிழ்ந்து போனார்கள். ஆனால் விதி அவர்கள் வாழ்விற்கு எதிராக என்ன சதி செய்ததோ தெரியாது, திடீரென நோய் வாய்ப்பட்டு அவர் இறந்து விட்டார்.

நண்பர்களால் அவரது உடலை, தாங்கள் எல்லோருமாகச் சேர்த்த ஒரு தொகை பணத்துடன் அனுப்பத் தான் முடிந்தது. வேலையில் சேர்ந்து குறைந்தளவு காலம் மட்டுமே என்பதால், நண்பர்கள் எவ்வளவு முயற்சி செய்தும், அவரது பென்சனை மனைவிக்குப் பெற்றுக் கொடுக்க முடியவில்லை.

கையிலிருந்த காசு முடிந்ததும், பிறரிடம் உதவி கேட்க விரும்பாத தெய்வானை, கடலையை வாங்கி, வறுத்துச் சனம் கூடும் இடங்களுக்குக் கொண்டு சென்று விற்று வந்தா.

தங்கையும் தனது நிலையை அடைந்த போது, அவ தவித்துத் தான் போனா. உத்தியோகத்தரின் மனைவியாக வீட்டை விட்டு அதிகம் வெளிக்கிடாமல், தனது மகளின் வாழ்வே முக்கியம் என்று வாழ்ந்த சின்னத்தங்கச்சி, என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திகைத்துப் போனா.

தெய்வானை தங்கையிடம், “பிள்ளை எங்கடை நிலை இப்படி ஆகிப் போச்சுது. பிள்ளைகளை வளர்த்து ஆளாக்க வேணும். பொய் களவு இல்லாமல் எந்த வேலையையும் செய்யலாம். நீ காலமைகளில் இடியப்பம், அப்பம், பிட்டு எதெண்டாலும் செய்து தா. நான் முஸ்லிம் தெருவில் கொண்டு போய் வித்துத் தாறன்” என்றா.

சொன்னது போலத் தங்கை செய்து கொடுக்கும் பலகாரங்களை, முஸ்லிம் வீதிக்குத் தலையில் சுமந்து சென்று வித்துக் கொடுத்தா. பெரும்பாலான முஸ்லிம் ஆண்கள் வர்த்தகர்களானபடியால், பெண்கள் காலை உணவை வாங்குவது வழக்கம்.

தெய்வானை பகலில் வறுத்து வைக்கும் கடலையை, மாலை நேரத்தில், முத்தவெளியில் இருந்த முனியப்பர் கோவிலின் அருகாமையில் வைத்து விற்பார். கோவிலுக்கு வரும் பக்தர்களும், றீகல் தியேட்டரில் படம் பார்க்க வருபவர்களும், முத்தவெளியில் விளையாட வருபவர்களும், மாநகர சபை ஊழியர்களும் அவரிடம் கடலையை வாங்குவார்கள்.

இருவரும் தங்களது வேலையைச் செய்து கொண்டு, இரவில் சந்தையில் பாக்கு விற்பவர் கொண்டு வந்து தரும் பாக்குகளை, ஒவ்வொரு பெரிய பாக்கு வெட்டியை வைத்து, நித்திரை வரும் வரை வெட்டிக் கொண்டே இருப்பார்கள். பாக்கு வெட்டிக் கொடுப்பதன் மூலமும் சிறு தொகை பணத்தைப் பெற்றார்கள்.

கமலாவும் தவமும் கவலை தெரியாமல் தமது படிப்பைத் தொடர்ந்தார்கள். “தவத்திற்கு ஒரு சைக்கிளை வாங்கிக் கொடு. குதிரை வண்டிலில் அனுப்பக் காசு எங்காலை?” என்று உறவினர்கள் தடுத்த போதும் தனது உழைப்பினால் வந்த பணத்தையும், கணவன் உழைத்து அனுப்பிய காசில் இருந்த சேமிப்பையும் வைத்துக் கொண்டு சின்னத்தங்கச்சி தொடர்ந்து தனது மகளைக் குதிரை வண்டிலில் தான் அனுப்பி வந்தா.

இரண்டு சகோதரிகளும் மிகவும் ஒற்றுமையாக, யாழ்ப்பாணத்தில் மண் சுவர் வைத்து, கிடுகினால் வேய்ந்த வாடகை வீட்டில் வாழ்ந்தார்கள். தெய்வானை நயினாதீவுத் திருவிழா, நல்லூர்த் திருவிழா வரும் நாள்களில் கடலை வறுப்பதற்கும் பொதி செய்வதற்கும் இரண்டு பெண்களை உதவிக்கு வைத்துக் கொள்வார். திருவிழா நாள்களில் ஓரளவு பெரிய தொகை வருமானமாக வரும்.

மகாலிங்கத்தார் யாழ்ப்பாணத்தில் படித்த போது, பெரிய தாயையும் சிறிய தாயையும் தங்கச்சிமாரையும் போய் பார்த்து வருவார். அவர்களும் தாய்மாருக்கு ஒவ்வொரு பிள்ளைகள். மகாலிங்கத்தாரும் வீட்டில் ஒரே பிள்ளை. அதனால் கூடப் பிறக்காவிட்டாலும் தங்கை மார் மேல் அளவற்ற அன்பை வைத்திருந்தார்.

அவர்களும் “அண்ணை, அண்ணை” என்று உயிரை விடுவார்கள். பாடசாலை விடுமுறை நாள்களிலும், பாலைப்பழ, ஈச்சம்பழக் காலங்களிலும், திருவிழாக் காலங்களிலும் பெரிய பரந்தனுக்கு வந்து விடுவார்கள். கமலாவும் தவமும் வந்து விட்டார்கள் என்பதை அறிந்ததும் மீசாலையிலிருந்து பொன்னம்மாவின் தங்கை நல்லம்மாவும் குஞ்சரின் வானில் ஏறி வந்து விடுவா.

கமலாவும் தவமும் பொன்னம்மாவை “மச்சான்”, “மச்சான்” என்று சுற்றி வருவார்கள். பகல் நேரங்களில் மீனாட்சியும் தியாகர் வயலுக்கு வந்து விட, தியாகர் வயல் கலகலத்து விடும்.

பொன்னம்மா விருந்தினர்களுக்கு விதம் விதமாகச் சமைத்துக் கொடுப்பா. பொன்னம்மாவிற்குச் சமையலென்பது மிகவும் இலகு வானதும் விருப்பமானதுமாகும்.

தம்பியாரான வேலுப்பிள்ளை தேங்காய் துருவிப் பால் பிழிந்து, மரக் கறிகளையும் வெட்டிக் கொடுப்பான். மகாலிங்கத்தார் வழமை போல விறகுகளை வெட்டி அடுக்கி வைத்திருப்பார்.

மகாலிங்கத்தார் வண்டில் பூட்டி, எல்லாரையும் பாலைப்பழம் பிடுங்கக் காட்டிற்குக் கூட்டிச் செல்வார். ஒரு வண்டில் காணாது என்று, நல்லையர் தனது வண்டிலையும் கொண்டு வந்து விடுவார். பெரிய பரந்தனைச் சேர்ந்த குஞ்சு குருமான் எல்லாம் வண்டிலில் ஏறி விடுவார்கள்.

பொன்னம்மா பிள்ளைகள் தண்ணீர் கேட்பார்கள் என்று இரண்டு, மூன்று போத்தல்களில் தண்ணீர் கொண்டு வருவா. அவ ஏறுவதற்கு இடமிருக்காது. மகாலிங்கத்தார், “பொன்னம்மா, இஞ்சை வாரும். முன்பக்கத்திலை ஏறலாம்” என்று கூப்பிடுவார். இடது பக்கத்திலை சிவப்புக் காளை பூட்டியிருக்கும். அது சில வேளைகளில் பின்னம் காலால் உதைத்துவிடும் பொன்னம்மா சிவப்புக் காளையின் பக்கம் போக மாட்டா. வலது பக்கத்தில் மயிலைக் காளை (மயிலின் நிற முள்ள காளை) பூட்டியிருக்கும், மயிலை சாதுவானதால் அந்தப் பக்கம் போவா.

மயிலையைக் கைகளால் தள்ளி விட்டுப் போய் மகாலிங்கத்தாரின் பக்கத்தில் ஏறி இருப்பா. மகாலிங்கத்தார் வேட்டியை மடிச்சுக்கட்டி, வெறும் மேலுடன், சால்வையைத் தலைப்பாகையாகக் கட்டி, சிவப்புக் காளையின் வாலை நோகாமல் முறுக்கி விடுவார். அது ஓடத் தொடங்க மயிலையும் அதே வேகத்தில் ஓடும்.

பொன்னம்மாவும் மகாலிங்கத்தாரும் அருகருகே இருந்து போவது கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும். நல்லையர் தனது வண்டிலைப் பின்னால் ஓட்டி வருவார். அவருடன் அவர் மனைவியும் வருவா.

பிள்ளைகள் போதும் போதும் என்னும் அளவிற்குப் பாலைப் பழங்களைப் பிடுங்கிச் சாப்பிடுவார்கள். அவர்களுக்கு எட்டக் கூடிய அளவிற்குக் கிளைகள் இருக்கும். அதனால் “இதை விட இது ருசி கூட”, “இல்லை, இல்லை இது தான் ருசி” என்று ஓடி ஓடிப் பழங்களைப் பிடுங்குவார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் பிள்ளைகளின் வாயெல்லாம் பாலைப் பழப்பால் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும். பொன்னம்மா தயாராக கொண்டு வந்திருந்த தேங்காய் எண்ணையை, ஒவ்வொருவரின் கைகளிலும் சிறிது ஊற்றி “வாயில் எண்ணையை நல்லாய்ப் பூசித் தடவி விடுங்கோ, பால் கரைஞ்சிடும்” என்று சொல்லுவா. ஆசை தீர்ப்

பாலைப் பழங்களைச் சாப்பிட்டு விட்டு, கொஞ்சப் பழங்களுடன் வீடு திரும்புவார்கள்.

தவமும் கமலாவும் “மச்சாள் இஞ்சை மூன்றாம் வகுப்பில் படிக்கிற பத்மநாதனுக்கு இன்னும் A, B, C, D படிப்பிக்கேல்லை. யாழ்ப்பாணத்திலை மூன்றாம் வகுப்பிலை ‘இங்கிலீஷ்’ படிப்பிக்கத் தொடங்கி விடுவினம்.” என்றார்கள்.

பொன்னம்மா, “இஞ்சை படிப்பிக்கிற இரண்டு ஆசிரியர்களும் நல்ல கெட்டிக்காரர்கள். பிள்ளையளை கவனமாய் படிப்பிக்கினம். எட்டு வகுப்புகளுக்கு இரண்டு பேர் படிப்பிப்பது எவ்வளவு கஷ்டம் தெரியுமா?” என்றா

அவர்கள், “மச்சாள் நாங்கள் வாத்திமாரைக் குறை சொல்லேல்லை. அவையள் நல்லாய்த் தான் படிப்பிக்கினம். நீங்கள் பத்மநாதனை எங்களோடை கொண்டு வந்து விட்டால் நாங்கள் கவனமாய்ப் பார்ப்பம். அண்ணையும் யாழ்ப்பாணத்திலை படிச்சதாலை தானே இப்ப விதானையாராய் இருக்கிறார்.” என்று உசுப்பேத்தி விட்டார்கள். பொன்னம்மாவும் அடுத்த வருசம் மகனை யாழ்ப்பாணத்தில் படிக்க விட்டால் என்ன என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தா.

மீனாட்சியினதும் பரமரினதும் செய்கைகளினால் மகாலிங்கத்தாரின் இரண்டு பொடியங்களும் கஷ்டப்படப் போறாங்கள் என்று ஒருத்தரும் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள்.

மீனாட்சி பேரப் பிள்ளைகள் பிறந்ததும் அவர்களுக்கு உடுப்பு வாங்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டா. மகாலிங்கத்தாரோ பொன்னம்மாவோ வாங்கினால் அவவுக்குக் கோபம் வந்து விடும் என்பதால் இருவருமே தலையிடுவதில்லை.

மீனாட்சி எப்பொழுதும் தேவையான அளவை விடக் கொஞ்சம் கூடிய அளவில் துணிகளை வாங்குவா. சந்தையில் தையல் மெசினை வைத்துத் தைக்கும் ‘ரெயிலரிடம்’, “இஞ்சை பார், இதிலை கூடத் துணி இருக்குது. பொடியன்களுக்கு வளருற வயசு. வளர வளரப் போடக் கூடியதாக, பெரிசாய்த் தைக்க வேணும்.” என்று கறாராக சொல்லி விடுவா. ரெயிலரும் பொடியங்களின் உயரம் அகலங்களை, ஒரு நாடாவை வைத்து இப்படியும் அப்படியும் அளப்பார். மீனாட்சியின் நிபந்தனை தெரிந்தும் ஏன் தான் அளக்கிறாரோ அவருக்குத் தான் வெளிச்சம்.

தைத்த பிறகு போட்டுப் பார்த்தால் கால்சட்டை முழங்காலுக்குக் கீழே ஒரு சாண் நீளத்திற்குத் தொங்கும். அதே நேரத்தில் இடுப்பில் நிக்காமல் வழக்கி வழக்கிக் கீழே விழும். பிறகு இறுக்கமாகப் பிடித்து, ஊசி குத்தி விட வேணும். முழுக்கைச் சேரட் கையை விட நீளமாய்த் தொங்கும். கையை மடித்து விடாமல் போட முடியாது. பொடியன்கள் வளருவதற்கிடையில் அவை நைந்து கிழிந்து விடும்.

மகள் மட்டும் தப்பி விட்டாள். பொன்னம்மாவிற்குத் தையல் தெரியும் என்றபடியால் மகாலிங்கத்தார் ஒரு 'சிங்கர்' தையல் மெஷினை வாங்கியிருந்தார். பொன்னம்மா மீனாட்சியிடம், "மாமி, தையல் மிசினுமிருக்கு. எனக்குத் தைக்கத் தெரியும். பொம்பிளைப் பிள்ளையின்றை உடுப்பை நான் தைப்பன் தானே. ஏன் காசை ரெயிலருக்கு வீணாய்க் கொடுப்பான்" என்று சொல்லித் துணியை மாமியாரிடமிருந்து வாங்கி, மகளுக்கு சரியான அளவில் சட்டை தைத்துக் கொடுப்பா. பொடியன்கள் தான் பாவம். தொள தொள வென்று போட்டுக் கொண்டு திரிவார்கள்.

பரமர் சில வேளைகளில் ஊரிலிருந்து வருவதற்கு ஒரு மாதம் சென்று விடும். ஊர்ப் பொடியன்களுக்கு தலை மயிர் வளர்ந்து காதுகளை மூடி விடும். பெண்கள் பரமரிடம், "என்ன பரமர்.. ஒழுங்காய் வாறீரில்லை. தலை மயிர் காடாய் வளர்ந்து காதை மூடி விட்டது" என்று குறைபடுவார்கள்.

பெண்களின் முறைப்பாட்டிலிருந்து தப்ப, பரமர் ஒரு புதிய யுக்தியைக் கையாண்டார். எல்லாப் பொடியன்களுக்கும் தான் புதிதாய் வாங்கிய மெஷின் என்னும் கருவியால் காதிலிருந்து, ஒரு அங்குல உயரத்துக்குச் சுற்றிவர வெட்டி, அந்த இடைவெளியைக் கத்தியால் வழித்து விடுவார். இப்போது பொடியன்களின் தலையைப் பார்த்தால், தலையில் ஒரு கறுப்புச் சட்டியால் மூடியது போலிருக்கும். தனது பரிசோதனை பொடியன்களில் சரி வந்ததால், பரமர் பெரியவர் களுக்கும் அதே முறையைப் பிரயோகித்தார்.

இப்போது பெண்களால் பரமரில் பிழை கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. தலை மயிர் வெட்டிய முறையைப் பார்த்து, மற்றவர்கள் எளிதில் மூன்று கிராமத்து ஆண்களையும் இனம் கண்டு விடுவார்கள்.

பரமர் புதிதாக வந்த மெஷின் என்ற கருவியை ஒழுங்காகக் கழுவி, எண்ணை பூசி வைப்பதில்லை. அது மயிரை வெட்டுவதற்குப் பதிலாக, பிடித்து இழுத்துப் பிடுங்கும். பொடியன்கள் வேதனையில்

கத்துவார்கள். தாய்மார் தலை மயிர் வெட்டக் கள்ளப்படுகிறார்கள் என்று தான் நினைத்தார்களே தவிர, அந்த வேதனையை அவர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

பரமரைக் கண்டதும் பொடியன்களெல்லாம் ஓடி ஒளிப்பார்கள். ஆனால் பரமர் ஒவ்வொருவரையும் காத்திருந்து பிடித்து, தலை மயிரை வெட்டி விடுவார். கூடிய எண்ணிக்கையான ஆக்களின் தலை மயிரை வெட்டினால் தான், அவரால் போகத்துக்குப் போகம் நெல்லைக் கூடுதலாகப் பேரம் பேசி வாங்க முடியும்.

பரமரிடம் பயப்பட வேண்டிய இன்னொரு விசயம் இருந்தது. அவரது வழிக்கும் கத்தி மிகவும் கூராகவே எப்போதும் இருக்கும். ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும் வழிக்க முன்னர், அவர் நீளமான தோலால் ஆன ஒரு நாடாவில் கத்தியை மேலும் கீழுமாகத் தேய்த்து மேலும் கூராக்கிக் கொள்ளுவார். பரமர் கத்தியை மேலும் கூராக்குவதைக் கண்டு சிறுவர்களுக்கெல்லாம் பயத்தில் முழி பிதுங்கும்.

37

1902 ஆம் ஆண்டு நீர்ப்பாசனப் பகுதிப் பணிப்பாளர் H.T.S. வாட் (H.T.S. Ward), வட இலங்கையில் கனகராயன் ஆற்றை மறித்துக் குளம் ஒன்று கட்டுவதற்கான தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தார். இரண்டு மடுக்களை (குளங்களை) இணைத்துக் கட்டியதால் இரணைமடுக் குளம் என்று பெயரிடப்பட்டது. இரணைமடுக் குளத்தில் 26 அடி உயரத்துக்கு நீரைச் சேமிக்கலாம் என்றும் 227 சதுர மைல் வயல்களுக்குத் தண்ணீர் வழங்கலாம் என்றும் கணிக் கப்பட்டது.

1902 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இரணைமடுக்குளக் கட்டுமானப் பணிகள், முதலாம் உலக மகா யுத்தம் காரணமாகத் தாமதமாகி, 1921 ஆம் ஆண்டு முடிவடைந்து, நவம்பர் மாதம் குளம் நிரம்பி, தண்ணீர் பாயத் தொடங்கியது.

இரணைமடுக் குளத்தின் அணைக்கட்டு வேலைகளுக்கு ஆளணியை வன்னியிலோ குடாநாட்டிலோ பெற முடியவில்லை.

அணைகள் கட்டுவதில் அனுபவம் உள்ளவர்களை இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டின் எல்லையிலிருந்து, ஒட்டாரம் என்ற ஊரிலிருந்து குடும்பங்களாக அழைத்து வந்து, நாலாம் வாய்க்காலில் காணிகளைக் கொடுத்து குடியமர்த்தினர்.

1951 ஆம் ஆண்டு குளக்கட்டை 30 அடியளவுக்குத் தண்ணீர் கொள்ளக் கூடியதாக உயர்த்தினார்கள். அப்போது குளத்தின் நீர்த் கொள்ளளவு 71,000 ஏக்கர் அடியாக இருந்தது. மேலும் உயர்த்தப்பட்ட போது, குளக்கட்டு 32 அடி உயரத்தையும், 82,000 ஏக்கர் அடி தண்ணீரைக் கொள்ளக் கூடியதாகவும் மாறியது.

பொன்னம்மா தலைமையாசிரியரிடம், “நாதனுக்கு ‘இங்கிலிஸ்’ படிப்பிக்க ஏதும் வழியிருக்கா?” என்று கேட்டா. அவர், “பிள்ளை நான் கல்விக் கந்தோருக்குப் போகும் போது, ஒவ்வொரு முறையும் கேட்கிறேன். பல முறை கடிதமும் எழுதியிருக்கிறேன். அவங்கள் ஏதோ காரணங்களைச் சொல்லித் தட்டிக் கழிக்கிறார்கள்.” என்றார்.

பொன்னம்மா, மகாலிங்கத்தாரிடம் “நாங்கள் மூத்தவனை யாழ்ப்பாணத்தில் விட்டுப் படிப்பிச்சாலென்ன? தவமும் கமலாவும் அவனைக் கவனமாய் பார்ப்பினம்” என்றா. “எனக்கும் அந்த யோசனை இருக்குது. அவன் சின்னனாய் இருக்கிறான். தனியப் போய்ச் சமாளிப்பானோ என்று கவலையாய் இருக்குது. அடுத்த வருசம் சேர்த்தால் என்ன?” என்றார்.

பொன்னம்மா, “யாழ்ப்பாணத்திலை மூன்றாம் வகுப்பிலையே ‘இங்கிலிஸ்’ படிப்பிக்கத் தொடங்குவினமாம். இவன் இங்கை நாலாம் வகுப்பிலையும் ‘இங்கிலிஸ்’ படிக்காமல், ஐந்தாம் வகுப்பிலை போய்ப் படிக்கக் கஸ்டப்படுவான். எனக்கும் அவனை விட்டிட்டு இருக்கேலாது தான். என்ன செய்யிறது. பிள்ளை படிச்ச நல்லாய் வர வேணும் தானே” என்றா.

மகாலிங்கத்தாரும், “சின்னம்மாவுிற்கும் இப்ப வயசு போட்டுது. பெரியாச்சியுடன் விடுறது தான் சரி” என்று கூறிச் சும்மதித்தார். கொட்டடியில் வசிப்பவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை நமசிவாய வித்தியாலயத்தில் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை படிப்பிப்பார்கள். பின்னர் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம், இந்துக்கல்லூரி, மத்திய கல்லூரி, வேம்படி மகளிர் கல்லூரி போன்ற பாடசாலைகளில் சேர்த்து விடுவார்கள்.

தவமும் கமலாவும் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை நமசிவாய வித்தியாலயத்தில் தான் படித்தார்கள். பாடசாலையில் ஒன்பதாம் வகுப்பு வரை இருந்தது. ஆறாம் வகுப்பிற்கு மேல் குறைந்த எண்ணிக்கையான பிள்ளைகளே படித்தார்கள்.

1955 ஆம் ஆண்டு மகாலிங்கத்தார் நாதனைக் கொண்டு போய் யாழ்ப்பாணத்தில், தனது பெரிய தாயார் வீட்டிற்கு அருகில் இருக்கும் 'கொட்டடி நமசிவாய வித்தியாலயத்தில்' சேர்த்து விட்டார். அப்போது 'நமசிவாய வித்தியாலயத்தில்' சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த படைவீரசிங்கம் என்பவர் தலைமையாசிரியராக இருந்தார். அவரை மகாலிங்கத்தாருக்கு ஏற்கனவே தெரியும்.

சத்திரம் சந்தியில், சத்திரத்துக்கு குறுக்காக எதிரில் தேங்காய் எண்ணை ஊற்றும் பெரிய 'மில்' ஒன்று இருந்தது. அதன் உரிமையாளர்கள் சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்ப்பதற்காக யா/நமசிவாய வித்தியாலயத்தைத் தொடங்கி, அரசினர் எடுக்கும் வரை நடத்தினார்கள்.

பாடசாலையின் பிரதான வாசல், ஆஸ்பத்திரி வீதியில் வில்லூன்றிப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு அண்மையில் இருந்தது. பாடசாலைக்குப் பின்புறமாக சீனிவாசகம் வீதியிலும் ஒரு சிறிய பாதை இருந்தது.

நாதனைப் பாடசாலைக்குக் கூட்டிச் செல்லும் பொறுப்பை சின்னாச்சி ஏற்றா. பிள்ளைகள் தெய்வானையைப் பெரியாச்சி என்றும் சின்னத்தங்கச்சியைச் சின்னாச்சி என்றும் அழைத்தார்கள்.

மகாலிங்கத்தாரும் பொன்னம்மாவும் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை, மூன்று பிள்ளைகளுடனும் போய் சனி, ஞாயிறு கொட்டடி வீட்டில் தங்கி நின்றார்கள். திங்கள் காலை நாதனைப் பாடசாலைக்கு வெளிக்கிடுத்தி, மகாலிங்கத்தாரும் பொன்னம்மாவும் அவனைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டனர்.

மகாலிங்கத்தார் மகனிடம், "தம்பி உன்னைச் சின்னாச்சி கவனமாக, பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கூட்டிப் போய், பள்ளிக்கூடம் முடியக் கூட்டி வருவா. நீ கவனமாகப் படிக்க வேணும்" என்று சொல்ல, நாதன் கண்களில் கண்ணீர் நிரம்ப "ஓம்" என்று தலையாட்டினான். மகனிடம் சொல்லி விட்டு, அவர்கள் பரந்தன் போகக் காரில் ஏறி வெளிக்கிட்டார்கள்.

கார் வெளிக்கிட நாதன் கதறி அழத் தொடங்கினான். மகாலிங்கத்தார் கண்களைக் கண்ணீர் மறைக்கத் துடைத்துத் துடைத்து காரை

ஓட்டினார். தன்னைக் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்த, பொன்னம்மா நாதன் கண்களிலிருந்து மறைய “நான் என்றை பிள்ளையை விட்டிட்டு எப்படி இருக்கப் போறன்” என்று சத்தமிட்டு அழ, மற்ற இரண்டு பிள்ளைகளும் சேர்ந்து அழுதார்கள்.

மகாலிங்கத்தாரும் பொன்னம்மாவும் நாபனையும் மணியையும் (பத்மாசனி) கூட்டிக்கொண்டு இரண்டு கிழமைகளுக்கொரு முறை நாதனைப் பார்க்க கொட்டடிக்குப் போவார்கள். போகும் போது அரிசி, அரிசி மா, தூள், உப்பு, இறைச்சி வத்தல் முதலியவற்றைக் கொண்டு போவார்கள். கட்டாடியார் வெளுத்து, பெட்டி போட்டுத் தாற நாதனின் உடுப்புகளைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்து விட்டு, நாதன் இரண்டு கிழமைகளுக்கு போட்ட உடுப்புகளைக் கொண்டு வருவார்கள்.

நாதனின் அழகை ஓய்ந்த பாடில்லை. அதனால் மகாலிங்கத்தார் யாழ்ப்பாணத்தைச் சொந்த ஊராக கொண்ட ஓவசியரிடம் நாதனைப் பார்த்து வருமாறு சொல்லி அனுப்புவார். ஓவசியரும் கொட்டடிக்குப் போய் நாதனுக்கு ‘சொக்கலேற்’ வாங்கிக் கொடுத்து சமாதானப்படுத்துவார். ஒரு நாள் “என்னை இப்பவே ஐயாட்டைக் கொண்டு போய் விடுங்கோ” என்று நாதன் அழ, அவர் அவனை சமாளிக்க, சுற்றிவர விளிம்புள்ள, நாடியில் இழுத்துக் கொழுவிற தொப்பி ஒன்றை வாங்கி வந்து கொடுத்தார். தொப்பியின் மேல் உள்ள ஆசையால் நாதனின் அழகை நின்றது.

மகாலிங்கத்தாரின் விதானையார் வேலை சுமுகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. முன்பு கமக்காரனாக இருந்த போது மாதிரி இப்போதும் முகத்தில் மயிர் வளர விட்டிட்டு இருக்க முடியாது. இரண்டு நாள், மூன்று நாளுக்கொரு முறை முகம் வழிக்க வேண்டும்.

மகாலிங்கத்தார் பிளேட் பூட்டி வழிக்கும் ஒரு கருவியால் (Razor) வழித்துக் கொள்வார், திருப்தி இருக்காது. அதனால் பரமரைக் கிழமைக்கொரு முறை வரும்படி கேட்டுக் கொண்டார். பரமரும் சந்தோசமாக வந்து, சவர்க்காரத்தைப் பூசிக்கொண்டு வந்து இருக்கும் விதானையாருக்கு, மிகவும் கூராக இருக்கும் கத்தியைப் பட்டையில் மேலும் கீழும் தடவி இன்னும் கூராக்கிக் கொண்டு முகம் வழிக்கத் தொடங்குவார். அப்போது விதானையாரிடம் பல கதைகளையும் சொல்லுவார். மகாலிங்கத்தாரால் பரமர் கூரான கத்தியால் வழிக்கும் போது ஒன்றும் கதைக்க முடியாது. “உம்”, “உம்” என்று மட்டும் சொல்லுவார். கதைத்தால் கத்தி பதம் பார்த்து விடும்.

போகத்துக்கு போகம் வழங்கும் நெல்லின் அளவை, விதானையார் கூட்டித் தந்தால், ஏனையவர்களும் கூட்டித் தருவார்கள் என்பது பரமருக்குத் தெரியும். முகம் வழித்துக் கொண்டு வந்து, விதானையாரின் தலையை நிமிர்த்தி, கழுத்தடியை கத்தியால் வழிக்கும் போது தொண்டைக்குழிக்கு அண்மையில் கத்தியை நிறுத்தி “ஐயா சாமானெல்லாம் விலை ஏறியிட்டுது. நெல்லைக் கொஞ்சம் கூட்டித் தாருங்கோ” என்று கேட்டார். அவரால் அந்த சந்தர்ப்பத்திலும் “உம்” என்று முன்கத்தானே முடியும். பரமர் மிகவும் சந்தோசப்பட்டார்.

நாதன் ஒழுங்காகப் படித்தான். இரவு ஒன்பது மணி வரை படிக்கும் படி, கமலாவும் தவமும் கண்டிப்பாக இருப்பார்கள். மூன்றாம் வகுப்பில் படிக்காத ‘இங்கிலிஸ்’ பாடத்தையும் நாலாம் வகுப்பு ‘இங்கிலிஸ்’ பாடத்தோடு படிப்பதற்கு மிகவும் கண்டப்பட்டான். அப்போது இந்தியாவிலிருந்து வந்த ‘Deepak Reader’ 1, 2, 3... என்ற இங்கிலிஸ் புத்தகங்களை ஒவ்வொரு வகுப்பிற்கு, ஒவ்வொரு பகுதியாகக் கற்பிப்பார்கள்.

ஒரு நாள் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததால் நாதன் வரச் சணங்கி விட்டது. பிந்தி வந்த அவனைக் கண்ட நிம்மதியில் அவர்கள் ஓடிச் சென்று மாறி மாறிக் கட்டி அணைத்து “தம்பி உன்னைக் காணாமல் நாங்கள் நல்லாய்ப்பயந்திட்டம்” என்றார்கள். அவர்களின் அன்பைக் கண்ட நாதன் இனிமேல் விளையாடி மினைக்கெடுவதில்லை என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

நாபனும் மணியும் தொடர்ந்து பெரிய பரந்தனில் படித்தனர். லீவுக்கு வரும் தமையன் சப்பாத்து அணிந்து, போய் வருவதைக் கண்டதாலும், அவன் சொல்லும் கதைகளைக் கேட்டதாலும் நாபனுக்குத் தானும் யாழ்ப்பாணம் போய் படித்தாலென்ன என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

பொன்னம்மாவிடம், “அம்மா, அவர் யாழ்ப்பாணத்திலை படிக்க, நான் மட்டும் இஞ்சை படிக்க வேணுமோ?” என்று கேட்டு ஆய்க்கினை செய்ய, அவ “பொறுடா, நாலாம் வகுப்பிலை நீயும் யாழ்ப்பாணத்திலை போய்ப் படிக்கலாம்” என்று சொல்லிச் சமாதானப் படுத்தினாள். யாழ்ப்பாணத்தில் படிப்பது தான் நினைப்பது போல சிறப்பானது என்றால், ‘ஒவ்வொரு முறையும் லீவு முடிந்து போகும் போது, அண்ணன் ஏன் அழுகிறான்’ என்று நாபன் சிந்திக்கவில்லை.

1957 ஆம் ஆண்டு மகாலிங்கம் நாபனை நமசிவாய வித்தியாலயத்தில் சேர்க்கக் கூட்டிச் சென்றார். தலைமையாசிரியர் அவனை நாலாம்

வகுப்பில் சேர்க்க ஆயத்தப்படுத்தினார். வன்னியிலிருந்து வந்திருந்த சிறிய தோற்றமுள்ள நாபனது உடுப்பையும் தலைமயிர் வெட்டையும் பார்த்த சிரேஷ்ட உதவியாசிரியர், “ஐயா, இவனை மூன்றாம் வகுப்பில் ஒரு தவணை விட்டுப் பார்ப்பம். நல்ல புள்ளிகள் எடுத்தானெண்டால் இரண்டாம் தவணை நாலாம் வகுப்புக்கு ஏற்றி விடுவம்” என்றார்.

நாபன் மூன்றாம் வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டான். அவனுக்கு வகுப்பு இறக்கி விட்டார்கள் என்ற கவலை இல்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் படிக்கப்போறான் என்று சந்தோசப்பட்டான். மூன்றாம் வகுப்பில் ‘இங்கிலிஸ்’ கற்பிக்கத் தொடங்கியதால் அவன் கவனமாகப் படித்தான். அவனுக்கு மூன்றாம் வகுப்பில் நல்ல சிநேகிதர்கள் கிடைத்தார்கள்.

ஏனைய பாடங்களை அவன் முன்பு படித்தது வைத்தீஸ்வரக்குருக்களிடம். அவர் அவனை நாலாம் வகுப்புத் தரத்திற்கு படிப்பித்திருந்தார். தவணைப் பரீட்சை வந்தது. நாபன் ‘இங்கிலிஸ்’ பாடத்தில் எண்பது புள்ளிகளும் ஏனைய பாடங்களில் நூற்றுக்கு நூறும் எடுத்திருந்தான்.

இரண்டாம் தவணை அவன் வழமை போல மூன்றாம் வகுப்பில் போய் இருந்தான். தலைமை ஆசிரியர் படைவீரசிங்கம் அவனிடம் போய் “இஞ்சை ஏன் இருக்கிறாய்?” என்று சொல்லிக் கையைப் பிடித்துக் கூட்டிச் சென்று நாலாம் வகுப்பில் விட்டார். பாடசாலையில் ஒரு பெரிய மண்டபத்தின் இரு கரையிலுமே மூன்றாம் வகுப்பு தொடக்கம் ஒன்பதாம் வகுப்பு வரை இருந்தன.

தலைமை ஆசிரியர் நாபனைக் கூட்டிச் சென்று நாலாம் வகுப்பில் விட்டதை எல்லா வகுப்பு ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் பார்த்தார்கள். ஏற்கனவே நாதன் வகுப்பில் முதலாம் பிள்ளையாக வருவது தெரிந்ததால், வன்னியிலும் நல்ல படிப்பு இருக்குது என்று எல்லோரும் நினைத்தார்கள். தன் மூன்றாம் வகுப்புச் சிநேகிதர்களை விட்டு வந்தது நாபனுக்குக் கவலையாக இருந்தது.

வீட்டையும் பாடசாலையையும் நாபனுக்கு நன்கு பிடித்து விட்டது. பிடிக்காத விசயங்கள் பல யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தன. காலைக்கடன் கழித்தல் அவன் எதிர்கொண்ட முதலாவது பிரச்சினை. அவர்கள் இருந்தது என்னவோ தென்னை மரங்களும் புன்னை மரங்களும் இலுப்பை மரங்களும் இலந்தை மரங்களும் நிறைந்த ஒரு பெரிய காணியில் தான்.

காணி உரிமையாளர் ஒரு ஆழமான, சுற்றளவு கூடிய பெரிய கிணற்றை வளவின் மையத்தில் கட்டியிருந்தார். கிணற்றைச் சுற்றி ஐந்து கொட்டில் வீடுகளைக் கட்டி, ஐந்து குடும்பங்களுக்கு வாடகைக்கு விட்டிருந்தார். ஐந்து குடும்பங்களுக்கும் ஒரே ஒரு வாளிக் கக்கூசு தான். அதற்குள் போவது நாபனுக்கு நரக லோகத்துக்குள் போவது போல இருக்கும். காணி உரிமையாளர் மாநகர சபைக்குக் காசு கட்டி காலையும் மாலையும் அதனைச் சுத்திகரிக்கும் ஒழுங்கு செய்திருந்தார்.

சரியான மனிதராக இருந்தால் ஐந்து மலசலகூடங்களைக் கட்டி யிருக்க வேணும். நாபன் பரந்த காட்டில் காற்றோட்டமாக ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒவ்வொரு பற்றை மறைவில் காலைக்கடன் கழிக்கப் போய், பாய்ந்தோடும் காட்டாற்றில் கை, கால் அலம்பிப் பழக்கப் பட்டவன். அடைத்த சிறிய அறைக்குள் வாளியைப் பயன்படுத்தத் திணறித்தான் போனான். அது மட்டுமல்ல வரிசையில் நின்று தான் போக வேண்டும். இது தான் யாழ்ப்பாணமா என்று ஏங்கிப் போனான்.

பாடசாலை செல்லும் போது சிவன்பண்ணை வீதியால், மனிதர்கள் மனிதக் கழிவுகளை ஒருவர் பின் ஒருவராக, “கட, கட” எனச் சத்தம் போடும் வண்டில்களில் உருட்டிச் செல்வதைக் கண்டு “இதென்ன கொடுமையடா” என்று நடுங்கிப் போனான். அவர்கள் வண்டில்களைத் தள்ளிக் கொண்டு கிட்ட வர நாத்தம் குடலைப் பிடுங்கும்.

பாடசாலை செல்லும் வளர்ந்த மாணவிகள் நாத்தம் தாங்காமல் மூக்கைப் பொத்திப் பிடித்து கொள்வார்கள். தாங்கள் இவ்வளவு கஸ்டமான வேலையைச் செய்து பிழைக்க வேண்டியிருக்கிறதே என்று ஏற்கனவே கவலை கொண்டிருந்த அவர்கள், மூக்கைப் பொத்திய மாணவிகளைப் பார்த்து, “இந்த வண்டில்லை உங்கடை கழிவும் தான் இருக்கு” என்று ஏளனமாகக் கூறுவார்கள்.

காணியின் மையத்தில் இருந்த பெரிய கிணத்தில் எல்லோரும் சுத்தி நின்று குளிப்பார்கள். ஆண், பெண் வித்தியாசம் எல்லாம் பார்க் கேலாது. மாணவர்கள் பாடசாலைக்குச் செல்ல, பெரியவர்கள் வேலைகளுக்குப் போக வேணும். ஒரு வாளி இரண்டு ரூபாய் விற்றது. ஒவ்வொருவரும் தனித் தனி வாளி வாங்க, அவர்கள் காசுக்கு எங்கே போவார்கள்? பழைய போத்தல் கடைகளில் இருபது, இருபத்தைந்து சதம் கொடுத்து பெயின்ற அடித்த பின், கிடைக்கும் பெயின்ற ‘ரினனை’ வாங்கி, இழைக் கயிற்றை இரட்டைப்பட்டாய்க் கட்டி வாளியாகப் பயன்படுத்தினார்கள்.

நாதன் குளிக்கும் போது தம்பியாரை, தனது அருகில் நிறுத்திக் கொள்வான். அதிகம் உயரமான கட்டு இல்லாத கிணத்தில் தம்பி விழுந்து விடுவானோ என்ற பயம். சிறிய பாரமில்லாத வாளி, கிணத்துக்குள் போட தண்ணீரில் மிதக்கும். இப்படியும் அப்படியும் ஆட்டி அள்ள வேண்டும்.

பொறுப்பில்லாத பொடியன்கள் ஒருவனின் வாளியை மற்றவன் தனது வாளியால் கொழுவி, இழுத்து விளையாடுவார்கள். ஒருத்தனின் வாளி அறுந்து விடும். அவன் பின்னேரம் வந்து பாதாள கரண்டியைப் போட்டுத் துளாவி, தனது வாளியை மீட்டுக் கொள்வான்.

1958 ஆம் ஆண்டு நாதன் ஏழாம் வகுப்பிலும், நாபன் ஐந்தாம் வகுப்பிலும் படித்துக் கொண்டு இருக்கும் போது, பெரும்மழைபெய்து எங்கும் வெள்ளக்காடாக மாறியது. அந்த மழை யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமில்லை; இலங்கை முழுவதுமே பெய்தது.

“இரணைமடுக்குளத்திற்குத் தண்ணீர் வரத்து அதிகமாம், குளம் நிரம்பிவிட்டதாம்” என்றும் சனங்கள் கதைப்பதைப் பொடியன்களும் கேட்டார்கள்.

இரண்டு நாள் அடைமழை பெய்ததால் “பரந்தனுக்கு ஒருக்கால் போய் பார்த்திட்டு வாறன்” என்று மகாலிங்கத்தார் வெளிக்கிட, “நாங்களும் வாறம்” என்று பொன்னம்மாவும் மகளுடன் காரில் ஏறி விட்டா. கணபதியார், “தம்பி, நீ போய்ப் பரந்தன் சனத்தைப் பார்த்து வா. இஞ்சை வெள்ளம் வந்தால் நாங்கள் எல்லாரையும், எங்கடை பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கூட்டி வந்திடுவம்” என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார்.

மகாலிங்கத்தார் காரை, பரந்தன் பாடசாலைக்கு முன்னால் வீடு கட்டி முடித்து மனைவி பிள்ளைகளுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சுப்பிரமணியத்தார் வீட்டிற்கு முன்னால் நிறுத்தினார். பதிவான பகுதியிலுள்ள சில மக்கள் பாடசாலையில் வந்திருப்பதைக் கண்டு அவர்களிடம் போய் ஆறுதல் கூறினார்.

பொன்னம்மாவும் மணியும் சுப்பிரமணியத்தாரின் வீட்டுக்குள் போய் இருக்க, பாடசாலையைப் பார்க்க பொலிஸ் “ஜீப்” ஒன்றில் வந்த பொலிசார் விதானையாரைத் தேடினார்கள்.

விதானையார் வந்ததும், “விதானையார், இரணைமடுக்குளம் உடைப்பெடுத்து வெள்ளம் பாயுதாம். விதானைமார் எல்லாரும்

பொலிஸ் ஸ்ரேசனிலை தான் நிக்கிறார்கள். உங்களையும் கூட்டி வரச் சொன்னார்கள். கடற்படை 'போட்டுகள்' (boats) வருமாம்.

ஒவ்வொரு விதானையும் ஒவ்வொரு பொலிசுடன் ஒவ்வொரு 'போட்' டில் ஏறி, முரசுமோட்டை, பழையகமம், ஆனையிறவு, தட்டு வன்கொட்டி, கண்டாவளை, புளியம் பொக்கணை எல்லா இடமும் போய்ப் பார்த்துச் சனத்தைக் காப்பாற்ற வேணுமாம்" என்றார்கள்.

சுப்பிரமணியத்தார், "விதானையார் நீர் போய் உம்முடைய அலுவல்களைப் பாரும். அவையள் இஞ்சை நிக்கட்டும்" என்றார். விதானையார் ஜீப்பில் ஏறிப் பொலிசாருடன் சென்றார். அங்கு பொலிசாருடன் விதானையாரும் நின்றார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அரசாங்க அதிபரும் டி. ஆர். ஓ. வும் தாங்கள் 'கெலிகொப்ரர்' கிடைத்ததும் வந்து விடுவதாகவும் அதற்கிடையில் குழுவாகச் சேர்ந்து மக்களைக் காப்பாற்றும் படியும், பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்குத் தகவல் அனுப்பியிருந்தார்கள்.

உருத்திரபுரத்தைப் பார்க்க ஒரு குழு ஜீப்பில் சென்றது. மார்க்கண்டு விதானையாருக்கு ஆனையிறவு, தட்டுவன்கொட்டி மக்களைப் பார்க்கும் பொறுப்பு வந்தது. கண்டாவளை விதானையார் கண்டாவளை, புளியம்பொக்கணையைப் பார்க்க, மகாலிங்கம் விதானையாருக்கும் முரசுமோட்டை விதானையாருக்கும் மிகவும் கடுமையாக பாதிப்புற்ற முரசுமோட்டை, பழையகமம் மக்களை காப்பாற்றும் பொறுப்பு வழங்கப்பட்டது.

பரந்தன் சந்திக்கு ஜீப்பில் வந்த விதானையார் குழு, கடற்படையினரின் 'போட்டை' எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார்கள். அவர்கள் பார்த்த போது முரசுமோட்டைப் பக்கம் கடல் போல வெள்ளக்காடாகக் காட்சியளித்தது. 'சனங்கள் என்ன பாடு படுவினமோ' என்று கவலை கொண்டார்கள்.

"இரணைமடுக்குளக் கட்டு உடைத்து விட்டதாம்" என்று கேள்விப்பட்டதும் நாதன் "ஐயோ, குளம் உடைப்பெடுத்து வெள்ளமாம். ஐயாவும் அம்மாவும் உயரமான ஆக்கள் தப்பி விடுவினம். தங்கச் சியை வெள்ளம் கொண்டு போகப் போகுது." என்று சாப்பிட மறுத்து றோட்டைப் பார்த்து அழுதான். தமையன் அழுவதைப் பார்த்த நாபனும் அழத் தொடங்கினான்.

38

இந்து சமுத்திரத்தில் டிசெம்பர் 26-2014 இல் ஏற்பட்ட பூகம்பத் தால் உண்டான சுனாமியால் (tsunami) தாக்கப்பட்ட நாடுகளில் ஸ்ரீ லங்காவும் ஒன்று. இந்தச் சுனாமியால் ஸ்ரீ லங்காவின் தெற்கு கடற்கரையும், கிழக்கு கடற்கரையும் கூடுதலாகப் பாதிக்கப் பட்டன. மரணங்கள்: 31,229, காணாமல் போனவர்கள்: 4093, காயப்பட்டவர்கள்: 21,411.

இந்தியாவில் மிகப் பெரிய வெள்ளப் பெருக்கு அஸ்ஸாமில் 1998 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்டது. 2015 ஆம் ஆண்டு பெய்த பெரு மழையினால் தமிழ்நாட்டில் வெள்ளம் ஏற்பட்டுச் சென்னை போன்ற பகுதிகளில் பெரும் சேதம் உண்டானது.

அவுஸ்திரேலியாவின் காடுகளில் உண்டான காட்டுத்தீயிற்கு (bush fire) நியூ சவுத் வேல்சிலுள்ள (New South Wales) கொஸ்பெர்ஸ் மலை (Gospers Mountain) தான் மையப்புள்ளியாக இருந்தது. அவுஸ்திரேலியாவின் காட்டில் 26, ஒக்டோபர் 2019 இல்

உண்டான காட்டுத்தீயினால் 444,000 ha அளவான காடுகள் எரிந்து அழிந்து போயின.

பெரு வெள்ளம், காட்டுத்தீ, புயல், சூறாவளி, நில நடுக்கம், சுனாமி போன்ற இயற்கை அழிவுகளாலும், உலக மகா யுத்தம் 1, உலக மகாயுத்தம் - 2, நாடுகளுக்கிடையிலான யுத்தம், விடுதலைப் போராட்டங்கள் முதலியவற்றாலும், கொலரா, அம்மை, மலேரியாக் காய்ச்சல், பெங்குக் காய்ச்சல், கொரோனா பொன்ற தொற்று நோய்களாலும் மனித இனம் அழிந்தது.

பொன்னம்மாவும் மணியும் சுப்பிரமணியத்தார் வீட்டில் பாதுகாப்பாக இருந்தார்கள். ஆண்பிள்ளைகள் இருவரும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தார்கள். பெரிய பரந்தன் மக்களைக் கணபதியார் பார்த்துக் கொள்வார். மகாலிங்கத்தாரின் கவனம் முழுவதும் ஊரியான், முரசுமோட்டை மக்களைக் காப்பாற்றுவதிலேயே இருந்தது.

மகாலிங்கத்தாரும் பொலிஸ்காரனும் 'போட்' டில் ஏறிப் போகும்போது, வெள்ளம் கடல் போலப் பாய்வதைக் கண்டார்கள். தொடக்கத்தில் பனை மரங்களின் மேல் பகுதி தான் தெரிந்தது. போகப் போக மாடுகள், ஆடுகள், நாய்கள் முதலியன அடித்துச் செல்லப்படுவதைக் கண்டார்கள். சில பம்புகளும் அடித்து வரப்பட்டன.

பொலிஸ்காரன் "என்ன விதானையார் ஒண்டையும் காணேல்லை. நாங்கள் யாரைக் காப்பாற்றப் போறும்?" என்று சொல்லி வாய் மூடவில்லை, தூரத்தில் வீட்டுக்கூரைகள் தெரிந்தன. கடற்படை வீரன் தோணியைக் கிட்டவாகக் கொண்டு போகப் போக வீட்டுக் கூரைகளில் மனிதர்களைக் கண்டார்கள். மகாலிங்கத்தாரும் பொலிஸ்காரனும் கிட்டப் போய் மக்களை ஏற்றி, 'போட்' நிரம்பியதும் கொண்டு வந்து பரந்தன் சந்தியில் விட்டார்கள்.

அவர்கள் குமரபுரத்தில் உயரமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த பாடசாலையை நோக்கித் தளர்வாக நடந்து சென்றார்கள்.

அதே நேரம் முரசுமோட்டை விதானையாரும் பொலிஸ்காரனும் இன்னொரு பக்கமாகப் போய் மக்களை ஏற்றி வந்தார்கள். மக்களின் காலை உணவைப் பற்றி யோசிக்க விதானைமாருக்கு அவகாச மில்லை.

எவ்வளவு வசதியாக வாழ்ந்த மக்கள்..., எல்லாவற்றையும் இழந்து நிர்க்கதியாக நின்றார்கள். திருவையாறு கடல் மட்டத்திலிருந்து இருந்த உயரத்தையும், முரசமோட்டை கடல் மட்டத்திலிருந்து இருந்த உயரத்தையும் ஒப்பிட்டால், திருவையாறு கிட்டத்தட்ட ஐம்பதடி உயரமானது. இரணைமடு உடைப்பெடுத்து, வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடிய போது நேரே கீழாக இருந்த ஊரியான், முரசு மோட்டை, பழைய கமம் ஆகிய ஊர்களே கூடுதலாகப் பாதிப்படைந்தன.

ஆடுகள், மாடுகள், கோழிகள், நெற்துகள், வீட்டுப் பாவனைப் பொருட்கள், நெல் மூட்டைகள், உடுப்புகள் யாவற்றையும் வெள்ளம் அடித்துச் சென்று விட்டது. ஆட்கள் மட்டும் வீட்டுக் கூரைகளில் ஏறி இருந்தும், மரங்களில் தொங்கியும் தங்கள் உயிரை ஒருவாறு காப்பாற்றிக் கொண்டனர். சில மக்களைக் காணவில்லை. அவர்களை வெள்ளம் அடித்துச் சென்றிருக்கலாம் என்று மக்கள் கதைத் தார்கள்.

வீட்டுக் கூரைகளிலிருந்தவர்கள் எல்லாவற்றையும் இழந்து நிர்க்கதியான தமது நிலையை நினைத்து, மனம் பேதலித்துப் போயினர். அதனால், மீட்புக் குழு “இறங்கி வந்து ‘போட்டில்’ ஏறுங்கோ” என்று கத்திக் கூப்பிட்ட போதும் சிலர் அசையாது எங்கோ பார்த்தபடி இருந்தனர். மீட்புக் குழுவினர் இறங்கித் தூக்கி ஏற்ற வேண்டி வந்தது. மீட்புக் குழுவினர் தேடித் தேடி மக்களைக் காப்பாற்றி அழைத்து வந்தனர். ‘போட்டில்’ வந்த கடற்படையினரும் மக்களைக் காப்பாற்றுவதில் மிகவும் அக்கறையுடன் செயற்பட்டார்கள்.

கப்பிரமணியத்தார், மிகவும் வசதியாகவும் நிம்மதியாகவும் வாழ்ந்த மக்கள் எல்லாவற்றையும் இழந்து பாடசாலையில் தஞ்சம் அடைந்ததைக் கண்டு நெஞ்சம் பதை பதைத்துப் போனார். பாடசாலைக்கு முன் வீட்டில் இருந்தபடியால் அவர் விரைந்து செயற்பட்டார். விபரம் அறிந்து ஏனைய குமரபுரம் மக்களும் உதவி செய்ய ஓடி வருவார்கள் என்று அவருக்குத் தெரியும்.

அவர், பரமசாமி, தர்மலிங்கம், நாகலிங்கம், தேசிகன் முதலிய இளைஞர்களைக் கூப்பிட்டு, “தம்பிமார், சனங்கள் பசியைப் பற்றி யோசிக்கிற நிலைமையிலை இல்லை. குழந்தைகளும் சிறுவர்களும் பசியில் கத்துகினம். என்னட்டை அரிசி, தேங்காய் இருக்குது. இப்போதைக்கு கஞ்சியைக் காய்ச்சிக் குடுப்பம். மத்தியானத்திற்கு ஏதும் சாப்பாடு செய்வம். கொஞ்சம் கெதியாய்க் காய்ச்சுங்கோ”

என்று சொன்னார். அவர்களும் வேகமாகப் பெரிய கிடாரத்தில் கஞ்சியைக் காய்ச்சத் தொடங்கினார்கள்.

மக்கள் வந்திருப்பதை அறிந்த செட்டியார், சண்முகத்தார், சுப்பையர், சிதம்பரப்பிள்ளையர், சின்னப்பர், சரவணமுத்தர், கார்த்திகேசர் ஆகியோர் அரிசியும் தேங்காயும் சைக்கிளில் கட்டிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

சுப்பிரமணியத்தாரின் மனைவி இராசம்மா, பொன்னம்மாவைப் பார்த்து, “வாருங்கோ தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டு போய் பிள்ளைகளுக்குக் குடுப்பம்” என்று சொல்ல, பொன்னம்மாவும் “ஓம், அதுக்கென்ன” என்று சொல்லி இராசம்மாவுடன் சேர்ந்து கொண்டா. இருவரும் தேநீரையும் பேணிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு பாடசாலைக்குச் சென்று பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்தார்கள்.

முதல் வருசம் வெள்ளம் வந்த போது, குமரபுரத்தின் பின்பக்கம் வசிக்கின்ற மக்கள் பாடசாலையில் வந்து இருந்தனர். அந்த ஞாபகத்தில் இராசம்மா கொஞ்சம் கூடுதலாகத் தோசைக்குப் போட்டிருந்தா. வந்தவர்களுக்கு அவ வைத்திருந்த தோசை மா காணாது. ஆனால், சிறுவர்களின் குட்டி வயிற்றுக்குப் போதுமானது.

இராசம்மா தோசை கூட, பொன்னம்மா தேங்காய் துருவிக் கொடுக்க, இராசம்மாவின் தங்கச்சியாரும் வேறு சில பெண்களும் சம்பல் இடித்தனர். இராசம்மா சிறுவர்களைத் தங்கள் வீட்டிற்குக் கூட்டி வந்து, முன் விறாந்தையிலும் பின் விறாந்தையிலும் இருத்தித் தோசையும் சம்பலும் கொடுத்துச் சாப்பிட வைத்தா.

விதானைமார் தொடர்ந்து ஒரு இடமும் விடாது தேடி மக்களைக் கூட்டி வந்தனர். நோட்டிலை கார்கள் ஓடமுடியாத படி வெள்ளம் பாய்ந்ததால், அரசாங்க அதிபரும், டி. ஆர். ஓ. வும் ‘கெலிகொப்ரரிஸ்’ வந்து கிளிநொச்சி ‘றொட்ரிக் கோ’ (Rodrico) மைதானத்தில் இறங்கி, பின் ஜீப்பில் ஏறி பரந்தனுக்கு வந்து நிலைமையை அவதானித்து மேலிடத்துக்கு அறிவித்தார்கள்.

இலங்கை விமானப்படையினரிடம் அப்போது இருந்த ‘கெலிகொப்ரர்கள்’ போதாது. அதனால் இந்திய விமானப்படையினரின் உதவியும் கோரப்பட்டது. இரு பகுதியும் இணைந்து முதலில் சமைத்த உணவுப் பொதிகளையும் பின்னர் உலர் உணவுப் பொருள் கொண்ட பொதிகளையும் போட்டனர்.

அவற்றை மகாலிங்கம் விதானையார், குமரபுரம் இளைஞர்களின் உதவியுடன் எடுத்து, மக்களுக்குப் பங்கிட்டு வழங்கினார். கொடுத்து முடியும் மட்டும் சுப்பிரமணியத்தார், விதானையாருடன் கூடவே நின்று உதவிகள் செய்தார்.

பெரியபரந்தன் பாடசாலையிலும் பொதிகள் போட்டதாகத் தகவல் வந்ததால், மகாலிங்கத்தார் நிம்மதி அடைந்தார். எந்தச் சூழ்நிலையையும் தகப்பன், தனது தம்பிமாரினதும் மைத்துனர்களினதும் உதவியுடன் சமாளித்திருப்பார் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது.

தொடர்ந்து மழை பெய்து கொண்டிருந்த போதும், வெள்ளம் குறையத் தொடங்க, மகாலிங்கத்தார், மார்க்கண்டு விதானையாருடன் ஒரு 'ஜீப்பில்' பெரியபரந்தனுக்குப் போனார். நீலனாறு பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் 'ஜீப்' உயரமானதாக இருந்ததால் அதனூடாகச் செல்ல முடிந்தது.

பெரியபரந்தன் பாடசாலையில் தங்கியிருந்தவர்களைப் பார்த்து விசாரித்தார். அவர்கள் மகாலிங்கத்தாரைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் சிரித்த போதும், அந்த சிரிப்பில் விரக்தி இருந்தது தெரிந்தது. கணபதியார் ஒரு பெரிய அறையைச் சீமேந்தினால் உயரமாகக் கட்டி, கூரையை கிடுகினால் வேய்ந்திருந்தார்.

வல்லிபுரத்தார் இரண்டு அறைகளும் விறாந்தையும் கொண்ட சிறிய வீட்டைக் கட்டிக் கூரைக்கு ஒரு போட்டிருந்தார். அதனால் அவர்கள் வீடுகளுக்குள் வெள்ளம் போகவில்லை. பேரம்பலத்தாரினதும் நல்லையரினதும் வீடுகள் மிகவும் உயரமான காணியில் கட்டப் பட்டிருந்ததால் தண்ணீர் போகவில்லை.

உயரமான இடங்களில் வீடுகளைக் கட்டியிருந்தவர்களின் வீடுகள் மட்டும் தப்பியிருந்தன. ஆனால், எல்லோருடைய வளவுகளுக்குள் னும் நின்ற ஆடுகள், வண்டில் மாடுகள், கோழிகள், தாராக்கள், நெற்கடுகள் எல்லாவற்றையும் வெள்ளம் அடித்துச் சென்றுவிட்டது. காட்டில் மேயப் போன எருமைகள், பசுக்கள், ஆடுகள் மேடான பகுதியில் ஏறித் தப்பி இருக்கக் கூடும் என்று நம்பினார்கள்.

நல்லையர் "பொன்னம்மாவும் பிள்ளைகளும் சுகமாயிருக்கினமா?" என்று கேட்டார். மகாலிங்கத்தார் "பொன்னம்மாவும் பிள்ளையும் சுப்பிரமணியத்தார் வீட்டிலை நிக்கினம். நான் பரந்தனை விட்டு அசைய ஏலாது. கார்க்கார நாளை அனுப்பிப் பொடியளைக் கூப்பிடப்

போறன். அவங்களும் வந்தாப் பிறகு எல்லாருமாக வாறும்.” என்றார்.

அப்போது பேரம்பலத்தார், “நாங்கள் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வந்திட்டம். செருக்கன், குஞ்சுப்பரந்தன் ஆக்கள் கொல்லன் ஆற்றைக் கடந்து வர ஏலாமல் போட்டுது. அவை எல்லாரும் உருத்திரபுரம் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போனவையாம்.” என்றார். அவர்களை நினைத்துப் பயந்திருந்த மகாலிங்கத்தார் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டார்.

மூன்று நான்கு நாள்களில் வெள்ளம் குறையத் தொடங்கியது. வெள்ளம் நன்றாகக் குறைந்த பிறகு, ஆம்பிளைகள் மட்டும் போய் நிலைமையை அவதானித்து வருவதெனவும், வீடுகளைத் துப்பரவாக்கவும் திருத்தவும் ஆக்களுக்கு உதவிகள் வழங்க அதிகாரிகள் நடவடிக்கை எடுப்பதாகவும், அதன் பிறகே பெண்களையும் பிள்ளைகளையும் கூட்டிச் செல்வதெனவும் டி. ஆர். ஓ. வும் விதானைமாரும் ஏனைய அதி காரிகளும் தீர்மானித்தார்கள்.

டி. ஆர். ஓ. கந்தோர் அதிகாரிகள் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் விபரங்களைப் பதிந்தார்கள். விதானைமார் கூட நின்று அவர்களுக்கு உதவிகள் செய்தார்கள். சுகாதாரத்துறையினர் நீரிறைக்கும் இயந்திரங்களைக் கொண்டு போய், கிணறுகளைச் சுத்தம் செய்வதற்கு முன் வந்தனர். முரசுமோட்டை, பழையகமம், ஊரியான் மக்களை மீளவும் குடியேற்றும் நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்தன.

மகாலிங்கத்தாருக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் பிள்ளைகள் கவலைப்படுவார்கள் என்று தெரியும். அவரால் தனது கடமையை விட்டு விலத்த முடியவில்லை. கார்க்கார நாதனைக் கூப்பிட்டு, “தம்பி பிள்ளையன் கொட்டடியில் பெரியாச்சி வீட்டிலை நிக்கினம். ஒருக்கால் போய் அவையனைக் கூட்டி வா. உனக்கு இடம் தெரியும் தானே?” என்று கேட்டார்.

கார்க்கார நாதன், “ஐயா, நான் உங்களை இரண்டு மூன்று முறை அங்கை கொண்டு போய் விட்டிருக்கிறன். எனக்குப் பெரியாச்சி வீடு நல்லாய் தெரியும். நான் போய்ப் பிள்ளையனைக் கூட்டிவாறன்” என்று சொல்லிவிட்டு, யாழ்ப்பாணம் நோக்கிக் காரைச் செலுத்தினார். வெள்ளம் வடிந்ததால் யாழ்ப்பாண றோட்டிலை வாகனங்கள் போய் வந்தன.

இனிப் பழையபடி அந்தந்த ஊருக்கு அந்தந்த விதானைமார் போய், தமது கடமையைப் பார்க்க வேண்டும் என்று டி. ஆர். ஓ. அறிவித்தார்.

ஊரியான், முரசுமோட்டை மக்களை மீள குடியேற்றும் பொறுப்பு முரசுமோட்டை விதானையாருக்கு வந்தது.

அவர்களும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் போகத் தொடங்கினார்கள். உருத்திரபுரத்தின் பொறுப்பு அவசர நிலைமையில் வேறு ஒருவருக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. அவரும் திறம்படச் செயற்பட்டிருந்தார். செருக்கன், குஞ்சுப்பரந்தன், உருத்திரபுரத்திற்கும் மகாலிங்கத்தாரே விதானையார் என்ற படியால் அவர்களைப் போய் பார்த்து ஆறுதல் கூறி, இனிச் செய்ய வேண்டியதைத் தானே செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், கார்க்கார நாதனும் பிள்ளைகளுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

பிள்ளைகள் வந்திருப்பதை அறிந்து பொன்னம்மா ஓடி வருவதற்கிடையில், மகாலிங்கத்தார் பிள்ளைகளைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் அவர்களிருவரையும் அணைத்து முத்தமிட்டார். பிள்ளைகளுடன் தவமும் வந்திருந்தா. வழக்கமாக தவத்துடன் கமலாவும் வருவது வழக்கம். தவம், “பிள்ளையளைத் தனிய விட ஏலாது. கமலா இப்ப ஒரு ‘டிஸ்பென்சரியிலை’ வேலை செய்கிறா. அது தான் நான் கூட்டிக் கொண்டு வந்தனான்” என்றா.

பிள்ளைகளைக் கூட்டி வந்த கார்க்காரநாதனைப் பார்த்து, “தம்பி, மிச்சம் பெரிய உபகாரம். பிள்ளையளைக் கவனமாகக் கொண்டு வந்து விட்டிட்டாய்” என்று கூறிய மகாலிங்கத்தார் அவருக்குரிய காசைக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, பெரியபரந்தனுக்குப் போக வெளிக்கிட்டார்.

அப்போது சுப்பிரமணியத்தார், “விதானையார் சமையல் முடிஞ்சது. சாப்பிட்டிட்டுப் போகலாம்” என்றார். மகாலிங்கத்தார் பிள்ளைகளைக் கூட்டி வருவதாக கூறியதால் கணபதியார், வேலுப்பிள்ளை, சுந்தரம், சுப்பையா மூவரையும் கூட்டிக் கொண்டு போய், தியாகர் வயல் வளவையும் வீடுகளையும் துப்பரவாக்கினார்.

மகாலிங்கத்தார் ஒரு பெரிய அறையையும் விறாந்தையையும் கற்களால் கட்டி, கூரையைக் கிடுகால் வேய்ந்திருந்தார். வேறொரு அறையையும் தலைவாசலையும் மண் போட்டுயர்த்தி மண்ணினால் அரைச்சுவர் வைத்துக் கட்டிக் கூரையைக் கிடுகால் வேய்ந்திருந்தார். தலைவாசல் கொஞ்சம் உயரம் குறைவென்பதால் தண்ணீர் போய் மண்சுவர் விழுந்து விட்டது. அறையை உயரமாகக் கட்டியிருந்த படியால் அரைச்சுவர் விழவில்லை, நிலமும் ஊறவில்லை.

பேரன் வீட்டுக்கு வந்ததும் பிள்ளைகள் உடனே பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஓடினார்கள். அங்கு வந்திருந்த எல்லோரும் பாடசாலையைத் துப்பரவு செய்து, தலைமையாசிரியரிடம் ஒப்படைத்து விட்டுச் சென்றிருந்தனர். வைத்தீஸ்வரக்குருக்கள் பொடியளின்ரை படிப்பைப் பற்றியும் வெள்ளத்தைப் பற்றியும் கேட்டு அறிந்து கொண்டார்.

மகாலிங்கத்தார் பொன்னம்மாவுடன் தலைமையாசிரியரிடம் சொல்லி விட்டு, பிள்ளைகளுடன் தியாகர்வயலை நோக்கிச் சென்றார். ஊரே வெறிச்சோடிப் போயிருந்தது. பனைமரங்கள் மட்டும் அசையாது 'நாங்கள் இருக்கிறோம் வாருங்கள்' என்று சொல்லுமாப் போல உயர்ந்து நின்றன.

வழியில் ஒரு அறையை உயரமாக கட்டியிருந்த ரீச்சர், "நாங்கள் வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடேல்லை. நெஞ்சளவு தண்ணிக்குள் ளாலை பொடியங்கள் அரிசி, சாமான் கொண்டு வந்து தந்தவங்கள்" என்றா. துட்டுப் புட்டிகளில் நிமிர்ந்து நின்ற நெற்குடுகள் ஒன்றையும் காணவில்லை. வயல்களில் நெற்பயிர்கள் எல்லாம் அள்ளப்பட்டுப் போய்விட்டன. பார்க்கும் இடமெல்லாம் ஒரே வெள்ளக்காடாக இருந்தது.

ஒன்றுமில்லாமல் வந்து ஊரைக் கட்டியெழுப்பிய மக்கள், உயிரைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் இழந்து நிற்பதைப் பார்த்த மகாலிங்கத்தாரின் மனம் பதை பதைத்தது, பிள்ளைகளுடன் வீட்டை நோக்கி நடந்தார். வழியில் சில வீடுகள் பாதிப்பின்றி இருந்தன.

இன்னும் சில வீட்டில் நிலம் ஊறிப் போயிருந்தது. சிறியகொட்டில்கள் வெள்ளத்தில் அடிபட்டுப் போயிருந்தன. தியாகர் வயலுக்கு மகாலிங்கத்தார் போய்ச் சேர்ந்தவுடன் முத்தர் கணபதியும் கந்தையரும் வந்து நடந்தவற்றைக் கதை கதையாகக் கூறினார்கள். இன்னும் கொஞ்சம் வெள்ளம் வத்திய பிறகு காட்டுக்குள் போய் ஆடு, மாடு, எருமைகளில் ஏதாவது தப்பியிருக்குதா? என்று பார்க்க இருப்பதாகவும் கூறினார்கள்.

மகாலிங்கத்தார், "எனக்கும் உங்களோடை வர விருப்பம் தான். என்ன செய்யிறது நான் நாளைக்கு செருக்கன், குஞ்சுப்பரந்தன், உருத்திரபுரம் போய் மக்களைப் பார்க்க வேணும்" என்றார்.

நினைப்பது எல்லாம் நடந்து விட்டால், பிறகு தன்னிலும் பெரிய சக்தி ஒன்று இருப்பதை மனிதன் மறந்து விடுவான். மகாலிங்கத்தார்

காலையில் எழுந்து பார்த்த போது வீட்டு முற்றத்தில் வெள்ளம் பழையபடி வந்திருப்பதைக் கண்டார்.

இம்முறை வெள்ளம் கடல் பக்கமிருந்து வந்ததை அவதானித்த போது தான் கடல் பெருக்கெடுத்து வருகிறது என்பது விளங்கியது. பரந்தன், முரசுமோட்டை, ஊரியானில் வெள்ளம் வடிய பெரிய பரந்தன், செருக்கன், பூநகரி பொன்ற கரையோரக் கிராமங்களுக்குக் கடல் நீர் பெருக்கெடுத்து வந்திருந்தது. பிள்ளைகள் வெள்ளத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து, கைக்கு அகப்பட்ட கடதாசிகளினால் கப்பல் செய்து தண்ணீரில் மிதக்க விட்டு விளையாடினார்கள்.

கந்தையராலும் முத்தர் கணபதியாலும் காட்டிற்குள் சென்று மாடுகளைத் தேட முடியவில்லை. மகாலிங்கத்தாரால் உருத்திரபுரத்திற்குச் செல்ல இயலவில்லை. தவமும் பொன்னம்மாவும் இவ்வளவு துன்பத்திலும் பிள்ளைகள் மகிழ்ச்சியாக விளையாடுவதைக் கண்டு சோகமாகச் சிரித்தார்கள்.

அடுத்த நாள் கடல் நீர் உள்வாங்கத் தொடங்கியதும், காட்டுக்குள் போய்த் தேடுவதற்கு கணபதியார், நல்லையர், முத்தர் கணபதி, கந்தையர் முதலியவர்களுடன் இளைஞர்கள் சிலரும் வெளிக்கிட்டுத் தியாகர் வயலுக்கு வந்தார்கள்.

அப்போது முத்தர் கணபதி மகாலிங்கத்தைப் பார்த்து, “பனையாலை விழுந்தவனை மாடேறி மிதித்தது போலை வெள்ளம் வந்தது போதா தெண்டு கடலும் பெருக்கெடுத்து வந்திட்டுது” என்று கவலையாகச் சொன்னார். அவர்கள் மகாலிங்கத்தாருக்குச் சொல்லி விட்டு வெளிக்கிட, சிறிது தூரத்தில் தோளில் துவக்குடன் பேரம்பலத்தார், “கொஞ்சம் பொறுங்கோ, நானும் வாறன்” என்று சொன்னபடி ஓடி வருவது தெரிந்தது.

அவர்கள் போவதை ஏக்கத்துடன் பார்த்த படி நின்ற மகாலிங்கத்தார் ‘பாவம் சனங்கள், அவையன் உடனடி நடடத்தை மட்டும் பார்க்கினம். கடல் நீர் வந்ததால் வயல்களின் மேற்பரப்பு உவராகப் போவதையும் பூவல்களுக்குள்ளும் கிணறுகளுக்குள்ளும் போன கடல் நீர் குடி தண்ணீரை உவராக்கியதையும் காலம் கடந்து தான் யோசிப்பார்கள்’ என்று மிகவும் கவலையுடன் நினைத்துக் கொண்டார்.

வீவசாயிகளைத் தவிர ஏனையவர்கள், எருதுகள் பற்றிய பல செய் திகளை அறிய மாட்டார்கள். அவற்றை வளர்ப்பதில் பல்வேறு படி முறைகள் உள்ளன. பசு ஒன்று கன்று ஈன்றதும், ஆண் கன்றுகளை நாம்பன்கள் என்றும் பெண் கன்றுகளை நாகுகள் என்றும் அழைப் பார்கள். நாம்பன்கள் பால்குடியை மறந்து சற்றுப் பெரிதாக வளரும் வரை காத்து இருப்பார்கள். வளர்ந்த பிறகு நாம்பனின் உடற் பலம், கால்களின் உறுதி முதலியவற்றைப் பார்த்துப் பொருத்தமான நாம் பனைத் தெரிவு செய்வார்கள். அதனுடன் சோடி சேர்க்க இன்னொரு நாம்பனை ஏனையவர்களின் பட்டிகளிலிருந்து தெரிவு செய்து, இரண்டையும் நுகத்தில் மட்டும் பூட்டி ஓடப் பழக்குவார்கள்.

ஓடப் பழக்கிய பின்னர் கலப்பையில் பூட்டி உழவு பழக்குவார்கள். நன்கு பழகிய எருதுகள் முன்னால் உழுது கொண்டு போக, நாம் பன்கள் பின்னால் உழுது கொண்டு போகும். உழவு பழகிய பின்னர் வண்டிலில் பூட்டி, ஓடப் பழக்குவார்கள். வண்டிலில் நன்கு ஓடப் பழகிய பின்னர், நாம்பன்களுக்கு குறி சுடப்படும். குறி சுட்டதும் நாம்பன்களை 'எருதுகள்' என்று அழைப்பார்கள். சில எருதுகளை உழவின் போதும், வண்டில் ஓடும் போதும் வலப்பக்கத்தில் பூட்டு வார்கள். மற்றதை இடப் பக்கம் பூட்டுவார்கள். அப்படியே பழகி எருது களுக்கிடையே ஒரு பிணைப்பு ஏற்பட்டு விடும். அதனால் அவை ஒருங்கிணைந்து செயற்பட ஆரம்பிக்கும்.

எருதுகள் ஒருங்கிணைந்து செயற்பட ஆரம்பித்த பின்னர் வலப்பக் கம் பூட்டும் எருதை வண்டிலின் இடப்பக்கம் பூட்டி, மற்றதை வலப் பக்கம் பூட்டினால் அவை வண்டிலை இழுக்காமல் குழப்படி செய்யும். தற்செயலாகச் சோடியாகப் பழகிய எருதுகளில் ஒன்று இறந்து விட்டால், வேறு எருது ஒன்றைக் கொண்டு வந்து தப்பிய எருதுடன் பூட்டி இயங்கச் செய்வது கடினம். மினக்கெட்டுப் பழக்கினாலும் அவற்றிற்கிடையே தொடக்கத்தில் இருந்து ஒன்றாக பழகிய எருது களுக்கு இருந்த மாதிரியான பிணைப்பு ஏற்படாது.

மகாலிங்கத்தார் செருக்கன், குஞ்சுப் பரந்தன், உருத்திரபுரம் பத்தாம் வாய்க்கால், எட்டாம் வாய்க்கால் என்று தனது நிர்வாக எல்லைக் குள் உள்ள இடங்களுக்கு எல்லாம் சென்று, மக்களுக்கு ஆறுதல் கூறி, வெள்ளப்பெருக்கால் ஏற்பட்ட சேத விபரத்தைச் சேகரித்து, காரியாதிகாரி கந்தோரில் சமர்ப்பித்தார்.

வடக்குக் காட்டிற்குள் சென்றவர்கள், கண்ட துன்பகரமான காட்சிகளை வர்ணிக்க வார்த்தைகள் இல்லை. ஆங்காங்கே எருமைகள், பசுக்கள், ஆடுகள் செத்து வயிறாழிக் காணப்பட்டன. வெள்ளத்தால் காட்டு மிருகங்களும் இறந்திருந்தன. தப்பிப் பிழைத்த நரிகளும் பன்றிகளும் இறந்த விலங்குகளின் ஊனை உண்டு கொண்டிருந்தன. நாற்றம் தாங்க முடியாதிருந்தது.

காகங்கள் உயரச் சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்தால் நிச்சயமாக அந்த இடத்தில் ஒரு விலங்கின் உடல் இருக்கும் என்று கணபதியார் தலைமையில் காட்டினுள் சென்றவர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள். காகங்களும் இறந்த விலங்குகளின் உடலைக் கொத்திக் கொத்திப் பசியாறின.

ஏதாவது வளர்ப்பு விலங்கு தப்பியிருக்குமா என்று தேடிச் சென்றவர்களுக்கு, நம்பிக்கை உண்டாக்கும் வகையில் காட்டின் மேடான பகுதியில் சில எருமைகளும், பசுக்களும், ஆடுகளும் மேய்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். அவற்றை ஊரை நோக்கி விரட்டி விட்டு, தொடர்ந்து காட்டினுள் நடந்தார்கள். அவர்கள் சுட்டதீவின் அருகே இருந்த தீவை நோக்கியே சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

தீவு என்று பெரிய பரந்தன் மக்களால் அழைக்கப்பட்ட பகுதி கடலால் தூழப்பட்ட வழக்கமான தீவு அல்ல. எட்டு ஏக்கர் வரையான ஒரு மேடான காணி காட்டின் எல்லையில் காணப்பட்டது. அந்த மேட்டைச் சுற்றி நாலாபுறமும் பள்ளமாக இருந்தது. ஒரு இடத்தில் மட்டும் பாதை போன்ற ஒரு பகுதி காட்டின் ஏனைய பகுதியுடன் தொடர்புபட்டிருந்தது.

மாரி காலத்தில் மழை பெய்ய, சுற்றிவர இருந்த பள்ளங்கள் நிரம்பி விடும். அந்தக் காணியைப் பார்க்க அது ஒரு தீவு போன்று காணப்படும். பாதை போன்ற பகுதி தொடக்கத்தில் மழைக்குத் தண்ணீரால் நிரம்பாது. கடும் மழை பெய்ய அதுவும் நிரம்பிக் காணி முழுமையான தீவாக மாறி விடும். அந்த தீவின் மையப் பகுதி மேடாக இருந்தது. அங்கு பாலை, வேம்பு, விளாத்தி, நாவல், மருது போன்ற பெருமரங்களும், மரங்களைச் சுற்றி பரந்த புல் வெளியும் காணப்பட்டன.

காலபோக காலத்தில் மக்கள் தமது வீட்டு விலங்குகளில், கட்டி மேய்ப்பவை தவிர்ந்த ஏனையவற்றை முதல் மழையுடன் தீவில் கொண்டு போய் விடுவார்கள். பெரு மழை பெய்ய, பாதையும் நீரில் மூழ்கி விட, தீவில் விடப்பட்ட விலங்குகள் வெளியில் வராது அங்கேயே தங்கி விடும்.

மழை நேரத்தில் மரங்களின் கீழ் போய் நின்று விடும். மழையில்லாத போது பரந்த வெளியில் மேயும். தீவில் எல்லோருமாக இரண்டு மூன்று சிறிய கொட்டில்கள் போட்டிருப்பார்கள். பசுக்களுக்குகளை நரிகளிடமிருந்து காப்பாற்றுவதற்காகவும். காலையில் எழுந்து பால் கறந்துகொண்டு வருவதற்காகவும் சிலர் அந்த கொட்டில்களில் போய்த் தங்குவதுண்டு.

விலங்குகளைக் தேடிச் சென்றவர்கள் கடைசியாகத் தீவை நெருங்கினார்கள். அவர்கள் அனுபவசாலிகள் என்ற படியால் காற்று வீசும் திசைக்கு எதிர்த்திசையில், இடுப்பளவு தண்ணீருக்குள் இறங்கித் தீவுக்குள் நுழைந்தார்கள். தூரத்திலேயே சில எருமைகளையும் பசுக்களையும் கண்டார்கள். இன்னும் உள்ளே செல்ல ஆடுகள், பசுக்கள், எருமைகளுடன் மான்களும் பன்றிகளும் நின்று மேய்வதையும் கண்டார்கள்.

நல்லையர் முன்னே சென்றவர் பயந்து திரும்பி ஓடி வந்தார். “என்ன நல்லையா ஏன் ஓடி வாராய்?” என்று கணபதியார் கேட்க, அவர் “அண்ணை, ஒரு கூட்டம் யானைகளும் நின்று மேயினம்.” என்றார். கணபதியார், “இனி இஞ்சை நிப்பது புத்தியில்லை. மாடுகளும் எருமைகளும் ஆடுகளும் பாதுகாப்பாய் நிக்கினம். நாங்கள் வந்த வழியாலை திரும்பிப் போவம்” என்றார்.

உயரமான தோற்றமுள்ள பேரம்பலத்தார் சுத்தி சுத்திப் பார்த்து விட்டு, “அண்ணை, நாங்கள் பயந்த மாதிரி எல்லாம் சாகேல்லை. மூண்டிலொரு பங்கு மிருகங்கள் இஞ்சை வந்து தப்பி நிக்ந்துகள்” என்று சொல்லும்போதே அவர் குரலில் சிறிது ஆறுதல்தென்பட்டது.

மழை விட்டும் தூவானம் விடவில்லை என்பது போல, வயலில் இருந்த நெற்பயிர்களில் வெள்ளம் அள்ளிக் கொண்டு போனதை விட, தப்பியவற்றையாவது காப்பாற்றலாம் என்று எண்ணியிருந்த மக்கள், கடல் நீர் வந்ததால் நெற்பயிர்கள் யாவும் கருகிப் போனதைக் கண்டு மனம் துவண்டு போயினர். உயரமான வீடுகளில் வாழ்ந்த சிலரின் நெல்மணிகளும், உயரமான கோற்காலிகளில் வைத்திருந்தவர்களின் நெல் மூட்டைகளும் வெள்ளத்தில் அள்ளிண்டு போகாது தப்பின. சிலருக்கு எதுவுமே தப்பவில்லை. சுயமான, நிறைவான பொருளாதாரத்துடன் வாழ்ந்த மக்கள் செய்வதறியாது திகைத்துப் போயினர்.

கணபதியார் ஒரு நாளும் தனக்கு இந்தச் சாப்பாடு தான் வேணும் என்று மீனாட்சியைக் கட்டாயப்படுத்தியதில்லை. எதைக் கொடுத்தாலும் மறுக்காமல் சாப்பிடுவார். அவருக்குக் காலையில் பழம் கஞ்சியும் மதியமும் இரவும் கட்ச் கட்ச் சோறும் சாப்பிட விருப்பம். என்று மீனாட்சிக்குத் தெரியும்.

இரவுச் சாப்பாட்டுக்கென்று சளகில் அரிசியை எடுத்து புடைக்கும் போது “நாங்கள் மூண்டு நேரமும் சாப்பிடுறம். சில சனம் இந்த வெள்ள அழிவுக்குப் பிறகு ஒரு நேரச் சாப்பாட்டுக்கே கஸ்டப்படுகுதுகள்” என்று நினைத்தபடி மீனாட்சி சளகில் இருந்த அரிசியில் தப்பியிருந்த நெல்லைப் பொறுக்கும் போது, சின்னப்பிள்ளை (மீனாட்சியின் மைத்துனி - கந்தையரின் மனைவி) வேறு சில பெண்களுடன் அவ்விடம் வந்தா.

மீனாட்சி அவர்களைப் பார்த்து “என்ன எல்லாருமாய் வந்திருக்கிறியள்?” என்று கேட்டா. சின்னப்பிள்ளை, “மச்சாள், இந்த முறை கால போக நெற்பயிர்கள் முழுதும் அழிஞ்சு போச்சுது. கொஞ்சப் பேரிட்டை மட்டும் நெல் தப்பியிருக்குது. அவை இல்லாதவைக்குக் கொடுக்கிறதாலை பிள்ளையாளுக்குச் சோறும் சம்பலும் எண்டாலும் கொடுக்கக் கூடியதாய் இருக்கு. எவ்வளவு நாளைக்கு அவையும் கொடுப்பினம். இனி எங்களுக்கு என்ன கதி எண்டு இவையள் கேக்கினம். அது தான் நான் இஞ்சை கூட்டிக் கொண்டு வந்தனான்.” என்று பதிலளித்தா.

மீனாட்சி வந்த பெண்களைப் பார்த்து, “இஞ்சை பாருங்கோ, நடந்ததை நினைச்சு கவலைப்பட்டுப் பிரயோசனம் இல்லை. யாழ்ப்பாணத்திலை இருக்கிற என்ரை அக்கா அடிக்கடி “மீனாச்சி, பொய் சொல்லாமல், களவெடுக்காமல் எந்த வேலையையும் செய்து மனுசர் வாழலாம். வாழ வழியில்லை எண்டு ஒருத்தரும் சொல்லக் கூடாது” என்று சொல்லுறவ. நாங்கள் நம்பிக்கையை விடக் கூடாது” என்று சொன்னா.

கொஞ்ச நேரம் யோசித்த மீனாட்சி, “இனி ஆம்பிளையள் காணியளைத் திருத்த முழுமுச்சாய் வேலை செய்யோணும். பொம்பிளையள், நாங்கள் தான் என்னெண்டாலும் செய்ய வேணும். நாகலிங்கத்தாற்றை ‘மில்’ வந்தாப்பிறகு நாங்கள் உரலில் குத்துறதைக் குறைச்சுப் போட்டம். எல்லாரும் மில்லில் குத்தி முத்துப் போலை அரிசி எடுக்கப் பழகீட்டம். நாங்கள் கொஞ்சம் கூடுதலாக நெல்லை அவிச்சுக் குத்தி, அரிசியைக் கிளிநொச்சியிலை ஒவ்

வொரு சனியும் கூடுற சந்தையிலை கொண்டு போய் வித்தால் என்ன?" என்று கேட்டா.

அதற்கு ஒரு பெண், "மீனாச்சி, நான் ஒரு நாளும் சந்தைக்குப் போனதில்லை. என்னெண்டு பழக்கமில்லாத இடத்திலை கொண்டு போய் விக்கிறது?" என்று கேட்டா. மீனாட்சி, "எல்லாரும் பழகிக் கொண்டே சந்தைக்குப் போயினம். தொடக்கத்தில் ஒரு மாதிரித் தான் இருக்கும். பழகப் பழக அது சாதாரணமாய்ப் போயிடும்" என்றா.

இன்னொரு பெண் மீனாட்சியைப் பார்த்து, "அக்கா, என்னட்டை ஒரு குண்டுமணி அளவு நெல்லும் இல்லை. நான் என்னத்தை அவிக்கிறது." என்று கேட்டா. மீனாட்சி, "பிள்ளை, எங்களிட்டைக் கொஞ்சம் நெல் இருக்குது. தாறன் அவிச்சக் குத்தி வித்துப் போட்டுக் காசைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் தா" என்று பதிலளித்தா.

மற்றவர்களைப் பார்த்து, "வல்லிபுரம் அண்ணையின்ரை வீடு உயரமான கல்வீடு. அவர் கோற்காலியிலை தான் நெல்லை வைச்சவர். அதாலை அவற்றை துடுகள் அள்ளுப்பட்டு போனாலும், நெல் மூட்டைகள் தப்பியிட்டுது. கேட்டால் அவர் கட்டாயம் தருவார். நீங்கள் வாங்கி அவிச்சக் குத்தி வித்து, பகுதி பகுதியாய் காசைக் கொடுங்கோ" என்று ஆலோசனை சொன்னா.

அடுத்து அரிசியைச் சந்தைக்குக் கொண்டு போகும் வண்டில் பிரச்சினை வந்தது. வண்டில்கள் எல்லாம் சிறு சிறு பாதிப்புகளுடன் தப்பிவிட்டன. சிலரின்ரை எருதுகள் தப்பிவிட்டன. சிலருக்கு ஒற்றை எருதோ அல்லது இரண்டு எருதுகளுமோ வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டு விட்டன.

மீனாட்சி, "ஒரு வண்டிலில் இரண்டு மூன்று பேர் அரிசி ஏத்திக் கொண்டு போகலாம். எருதுகள் தப்பி நிக்கிற ஆக்கள் மற்றவையையும் ஏத்தினால் எல்லாரும் சந்தைக்குப் போய் வரலாம். எங்கடையண்டில்லை மூண்டு பேர் போகலாம்." என்றா. அப்பொழுது ஒரு பெண் "மீனாச்சி, அப்ப நீயும் வாறாய் தானே?" என்று கேட்டா. மீனாட்சி "பொறுங்கோ, நான் இவரிட்டைக் கேக்கிறன். அவர் சம்மதித்தால் நானும் வாறன்." என்றா.

கணபதியார் வீட்டின் தலைவாசலில் இருந்து பெண்கள் கதைப் பதை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். மீனாட்சி போனால் தான் உது சரிவரும் என்று அவருக்குத் தெரியும். மகாலிங்கம் என்ன

சொல்வானோ என்ற தயக்கத்துடன் இருந்தார்.

மீனாட்சி அவரிடம் வந்து, “இஞ்சை பாருங்கோ, பொம்பிளையன் அரிசியைக் கொண்டு போய்ச் சந்தையிலை விற்பம் எண்டும், என்னையும் கூட வரச் சொல்லியும் கேக்கிறாளவை. நான் என்ன மறுமொழி சொல்லுறது?” என்று கேட்டா. கணபதியார் “நீ, சமாளிப்பாய் எண்டால் போய் வா. எனக்குத் தம்பி என்ன சொல்வானோ.. என்று தான் யோசனையாய் இருக்கு” என்று பதிலளித்தார்.

மகாலிங்கத்தார் வேலை முடிந்து காரில் திரும்பி வரும் போது, தகப்பனரை வீட்டிலை இருந்து சில பெண்கள் போவதைக் கண்டார். காரைக் கொண்டு வந்து கொட்டிலில் நிற்பாட்டி விட்டு, தலைவாசலுக்குப் போக, உள்ளே மாமியார் தாயுடன் இருப்பதைக் கண்டார். என்னெண்டாலும் அவையே சொல்லட்டும் என்று நினைத்தபடி தகப்பனுடன் கதைத்தார். அப்போது மீனாட்சி, “தம்பி, பொம்பிளையன் எல்லாரும் இருக்கிற நெல்லை அவிச்சக் குத்தி, அரிசியைக் கொண்டு போய் சந்தையிலை விக்கப் போயினமாம். என்னையும் வரச்சொல்லிக் கேக்கினம்” என்றா.

மகாலிங்கத்தார், “அம்மா, உங்களுக்கு ஏன் அந்தக் கஸ்ரம். நான் உங்களைப் பார்க்க மாட்டனா?” என்று கரிசனையாகக் கேட்டார். மீனாட்சி, “தம்பி, நான் போகாட்டில் உவையன் சமாளிக்க மாட்டினம். ஐயாவிட்டைக் கேட்டனான், அவரும் சமாளிப்பாய் எண்டால் போவன் என்று சொன்னவர்.” என்று பதிலளித்தா. தகப்பனும் சம்மதித்து விட்டார் என்று தெரிந்ததும் மகாலிங்கத்தார், “என்னெண்டாலும் செய்யுங்கோ” என்று அரை மனதுடன் சொல்லி விட்டுத் தங்கள் வீட்டை நோக்கி நடந்தார்.

மீனாட்சி சின்னப்பிள்ளையிடம், “நெல்லை அவிச்சக் காய விடுங்கோ. வியாழன், வெள்ளி மில்லில் கொடுத்துக் குத்துவம். வாற சனிக்கிழமை அரிசியைச் சந்தைக்குக் கொண்டு போக வேணும்” என்று சொல்லி அனுப்பினா.

ஆம்பிளையன் கோவில் முன்றலில் கூடி நெல் விதைப்பதைப் பற்றிக் கதைத்தனர். காலபோகம் பிழைத்து விட்டது. உப்பு நீர் வந்ததால் அடுத்த சிறுபோகத்தையும் செய்ய முடியாது. வயலைத் திருத்த வேணும் என்பதை எல்லோரும் உணர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் கணபதியார் என்ன சொல்லப் போறார் என்று அவரையே பார்த்தனர்.

கணபதியார் ஒரு முறை செருமிக் கொண்டு, “நாங்கள் முதல் கிணறுகளையும் பூவல்களையும் தண்ணீரை இறைத்துத் துப்பர வாக்க வேணும். அதுக்கு பிறகு வயலைத் திருத்த வேணும். என்ன செய்யலாம் என்று சொல்லுங்கோ?” என்றார். முத்தர் கணபதி, “அண்ணை, நாங்கள் பூவரசம் குழைகளை வெட்டி யாழ்ப்பாணத் தோட்டகாரங்களுக்கு விக்கிறனாங்கள். இந்த முறை அவையளுக்கு விக்காமல் வயல்களில் பரவுவம். இலைகள் காய்ந்துகொட்டியபிறகு, தடிகளைப் பொறுக்கி எரிக்கலாம்” என்று சொன்னார். கணபதியார், “சரி, அதைச் செய்வம். வேறை என்ன?” என்றார்.

பேரம்பலத்தார், “காட்டிலை கிடக்கிற காய்ந்த சருகுகளை ஏத்திப் பரவுவம்” என்றார். நல்லையர், “மில் நாகலிங்கத்தார் நெல்லுக் குத்தி வாற உமியை எரிக்கிறவர். அவரிட்டைக் கேட்டு வாங்கி வய லுக்குள்ளை பரவி எரிப்பம்” என்று தன்ரை கருத்தைச் சொன்னார்.

கந்தையர், “கோடைக்குக் காட்டிலை இருக்கிற குளங்களெல்லாம் வத்தி, காயஞ்சு, பொருக்கு வரும். அந்த பொருக்குகளை ஏத்திப் பறிப்பம்” என்றார். கணபதியார், “நீங்கள் சொன்னது எல்லாம் சரி, அப்படியே செய்வம். இனி, தப்பி நிக்கிற மாடுகளை காட்டுக்குள்ளை அடைக்க வேண்டாம். காட்டிலை அலம்பல் வெட்டிக் கொண்டு வந்து, நீள்சதுரமாக தட்டிகள் கட்டுவம். ஒரு ஆளுக்குப் பதினாறு தட்டிகள் வேணும். பதின்னாலு கட்டைகளை வெட்டி ஒரு பக்கம் கூராக்க வேணும். கட்டைகளை வயலில் இடித்து, நட்டு, தட்டி களை நீள் சதுரமாகக் கட்டிப் பட்டிகள் அமைப்பம். மாடுகளை, வயல்களில் பட்டிகளை மாற்றி மாற்றிக் கட்டி அடைச்சமெண்டால் சாணகத்துடன் மாடுகளின் சலமும் வயல்களில் சேரும். மாடுகளின் சலத்தில் கூடுதலான பசளை இருக்குதாம்.” என்றார்.

எல்லோரும் சம்மதித்து அடுத்த நாள் தொடங்கிக் கடுமையாக உழைப்பது என்ற உறுதியுடன் தமது வீடுகளுக்குச் சென்றனர்.

40

1945 ஆம் ஆண்டு உலக மகாயுத்தத்தின் போது அமெரிக்கா, யப்பான் நாட்டின் ஹிரோஷிமா, நாகசாக்கி என்ற இடங்களில் வீசிய அணு குண்டுகளாலும் நட்பு நாடுகளின் தாக்குதலாலும் யப்பான் மிகப் பெரிய அழிவைச் சந்தித்திருந்தது. நாட்டு மக்களின் கடின உழைப்பாலும் தலைவர்களின் புத்திசாலித்தனமான அணுகு முறைகளாலும் வளர்ந்து, அமெரிக்காவிற்கும் சோவியத் யூனியனுக்கும் அடுத்த படியாக மூன்றாவது பொருளாதாரச் சக்தியாக வளர்ச்சியடைந்தது. யப்பான் தேசம் சாம்பல் மேட்டிலிருந்து மீண்டெழுந்த அதிசயம் இது.

யப்பான், அமெரிக்காவுடன் நட்புறவைப் பேணி, அமெரிக்காவின் ஆசியா உதவித் திட்டத்தை (US aid Asia) முழுமையாகப் பயன்படுத்தி முன்னேறியது. அமெரிக்காவிற்கும் சோவியத் யூனியனுக்குமிடையே இருந்த பனிப்போர் காரணமாக, யப்பான் சோவியத் யூனியன் பக்கம் ஈர்க்கப்படுவதையும், மக்கள் ஏழ்மையினால் கொம்ப யூனிஸத்தின் பக்கம் போவதையும் தடுப்பதற்காக அமெரிக்கா

யப்பானுக்குப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான உதவிகளைச் செய்தது.

இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் முடிவடைந்த காலம் தொடக்கம் அமெரிக்க - சோவியத் யூனியன் பனிப்போர் நிறைவு பெற்ற காலம் வரை (1945 - 1991) யப்பானில் ஏற்பட்ட பொருளாதார அதிசயத்தை நான்கு படிமுறைகளாகப் பிரிக்கலாம்.

மீண்டு வருகை (1946 - 1954)

உயர் அபிவிருத்தி (1955 - 1972)

நிலையான அபிவிருத்தி (1972 - 1992)

குறைந்த அபிவிருத்தி (1992 - 2017)

மீசாலையிலிருந்து கடல் வழியாக வந்து, காட்டில் தங்கி, காடு வெட்டி, கழனியாக்கி, கிராமத்தை உருவாக்கி, வளர்த்தெடுத்த மக்களின் பரம்பரையில் வந்த பெரியபரந்தன் மக்கள் தமக்கு ஏற்பட்ட மாபெரும் இழப்பை எண்ணிக் கவலைப்பட்டாலும் துவண்டு விடவில்லை. பீனிக்ஸ் (Phoenix) பறவைகள் போல மீண்டு எழக் கடுமையாக உழைத்தார்கள்.

ஆம்பிளையன் குழுக்களாகப் பிரிந்து கிணறுகளையும் பூவல்களையும் இறைக்கத் தொடங்கினார்கள். ஒரு பெரிய ஐந்து மூலைக் கடகத்தில் நான்கு பக்கங்களில் கயிற்றைக் கட்டி, நாலு கயிறுகளையும் கயிற்றுக்கொருவர் பிடித்துக் கொள்ள நீந்தக் கூடிய ஒருவர் இறங்கிக் கடகத்தில் நீரைக் கோலிவிட, நாலுபேரும் மேலே இழுத்தார்கள்.

ஓரளவு உயரம் வந்ததும் ஒரு பக்கம் நின்று இரண்டு பேர் தமது கயிற்றைச் சற்று தளர்த்த, மற்ற இருவரும் தமது பக்கம் கடகத்தை இழுத்தார்கள். நீருடன் கடகம் ஒரு பக்கம் வந்ததும் மேலே நின்று இன்னொருவர் கடகத்தைப் பிடித்து, சரித்து நீரை வெளியே ஊற்றினார். இவ்வாறு ஆறு பேர் சேர்ந்து ஒரு கிணற்றிலிருந்து நீரை இறைத்தார்கள். இறைக்கும் போது களைப்புத் தெரியாதிருக்கக் கிராமியப் பாடல்களைப் பாடினார்கள். எல்லோரது கிணறுகளும் இறைத்து முடிக்கப்பட்டன.

பூவரச மரங்களின் கிளைகளை இரண்டு பேர் மரத்தில் ஏறி வெட்டி விழுத்த, கீழே நின்றுவர்கள் அவற்றைக் கட்டாகக் கட்டி வயல்களுக்குக் கொண்டு சென்று பரவினார்கள். சிலர் காட்டிலே சருகுகளை

ஏற்றி வந்து வயல்களில் பறித்துப் பரவினார்கள். இன்னும் சிலர் மில்லிலிருந்து உமியை ஏற்றி வந்து வயல்களில் கொட்டினார்கள். மற்றும் சிலர் காட்டுக்குள் சென்று அலம்பல்களை வெட்ட, மற்றவர்கள் அலம்பல்களை ஏற்றிக் கொண்டு வந்து பறித்தார்கள். வேறு சிலர் அலம்பலால் தட்டிகளைக் கட்டத் தொடங்கினார்கள்.

தேனீக்களைப் போல ஆண்கள் ஓடி ஓடி உழைத்தார்கள். எருதுகள் யார் யாருக்குத் தப்பி நின்றனவோ அவர்கள் மற்றவர்களுக்கும் ஏற்றிக் கொடுத்தார்கள். சிறுவர்களான சுந்தரமும் சுப்பையாவும் உற்சாகமாக எல்லா விவசாயிகளுக்கும் உதவி செய்தார்கள்.

கட்டிய தட்டிகளால் வயல்களில் 'பட்டி' களை அமைத்த பின்னர், எல்லோருமாகத் தீவுக்குப் போய்த் தப்பி நின்ற ஆடுகளையும் மாடுகளையும் எருமைகளையும் கலைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். மாடுகள் 'காலையில்' அடைந்து பழகியவை என்பதால், தாங்கள் வழமையாக அடையும் 'காலையில்' போய் அடைந்தன, மாடுகளைப் பிரித்தெடுக்கும் தேவை ஏற்படவில்லை. விவசாயிகள் அவற்றைச் சாய்ச்சுக் கொண்டு போய்த் தமது 'பட்டி' களில் அடைத்தனர்.

சிலருக்கு மூன்றிலொரு பங்கு மாடுகளும் மற்றவர்களுக்கு அதை விடக் குறைவாகவும் தப்பியிருந்தன. கூடுதலான எருமைகளையும் மாடுகளையும் வைத்திருந்த பேரம்பலத்தாருக்கு எல்லோரையும் விட இழப்பு அதிகமாகவே இருந்தது.

முரசுமோட்டையில் ஒரு விவசாயியிடம் வேலை செய்த 'மந்திரம்' என்ற கிழவர் வேலை தேடி பூநகரி நோக்கிச் சென்றவர், தண்ணீர் குடிக்க கணபதியாரிடம் வந்தார். கணபதியார் அவரது நிலைமையைப் பார்த்து, "நீ, வயல் வேலை எல்லாம் செய்வாய் எண்டால் என்னோடை நிண்டு வேலை செய்யன்" என்று சொல்ல, மந்திரமும் சந்தோசமாகச் சம்மதித்தார்.

கடல் தண்ணீர் உட்புகாத கிணறுகள் உவராக மாறவில்லை. பேரம்பலத்தார், வல்லிபுரத்தார் ஆகியோரின் கிணறுகளுக்குள் கடல் நீர் போகவில்லை. பாடசாலைக் கிணற்றில் கடல்நீர் போய் விட்டது. பூநகரி வீதிக்குத் தெற்குப் பக்கமாக இருந்த பூவல்களுக்குள் வெள்ளம் வந்தாலும் கடல்நீர் போகவில்லை. பூநகரி வீதி அரணாக நின்று கடல் நீரைத் தடுத்து விட்டது.

பூவல்களில் இருந்த தண்ணீரைக் குளிக்கவும் உடுப்புத் துவைக்கவும் பயன்படுத்திய பெண்கள், குடிக்க, சமைக்கத் தேவையான

தண்ணீரைக் கடல்நீர் போகாத கிணறுகளில் அள்ள வேண்டி வந்தது. காலை நேரத்தில் பெண்கள் இடுப்பில் ஒரு சருவக் குடத் தையும் தலையில் ஒரு சருவக் குடத்தையும் வைத்துக் கொண்டு வரிசையாகத் தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டு வரும் காட்சி பெரிய பரந்தன் மக்களைக் கவலை கொள்ள வைத்தது.

சனிக்கிழமை அதிகாலை நாலு வண்டில்கள் பெரிய பரந்தனில் இருந்து அரிசி மூட்டைகளுடன் புறப்பட்டன. இரண்டு வண்டில்கள் கணபதியார் வீட்டிலிருந்தும் இரண்டு வண்டில்கள் சின்னையா கடையிலிருந்தும் வெளிக்கிட்டுச் சென்றன. மீனாட்சியின் வண்டிலை மந்திரம் ஓட்ட, இன்னொரு வண்டிலை அந்த பெண்ணின் மகன் ஓட்ட, மற்ற வண்டில்களை அந்த பெண்களின் கணவன்மார்களே ஓட்டி வந்தார்கள். ஏழு பெண்கள் சந்தையில் எப்படி அரிசியை விக்கப் போறம் என்று ஒரு வித பதற்றத்துடன் கிளிநொச்சியில் வாரச்சந்தை நடைபெறும் இடத்தை அடைந்தார்கள்.

பெண்கள் வியாபாரத்திற்கு வந்தபடியால் வண்டிலை ஓட்டி வந்த வர்கள், அவர்களுக்கு அரிசி மூட்டைகளை இறக்கிக் கொடுத்து, ஒழுங்குபடுத்திய பின்னரே எருதுகளை அவிழ்த்து, மேய விடச் சென்றார்கள். அவர்கள் நாலு பேரும் எருதுகளை அவிழ்த்து றையில் றோட்டுக் கரையிலை மேயக் கட்டி விட்டு, மர நிழலில் ஆறியிருந்தனர்.

சந்தையில் கட்டிடங்கள் வராத காலமது. கிழக்கு மேற்காக இரண்டு நீளக் கொட்டில்களும் ஒரு கரையில் நான்கு சிறிய கடைக் கொட்டில்களும் இருந்தன.

ஒரு நீளக் கொட்டிலின் அரைவாசியில் மரக்கறி வியாபாரம் நடந்தது. வரி வதுலிப்பாளர் அரிசி விற்கச் சென்ற பெண்களை மற்ற அரைவாசியில் இருந்து வியாபாரம் செய்ய அனுமதித்தார். மற்ற நீளக்கொட்டிலின் ஒரு பகுதியில் மீன் வியாபாரமும் சற்று இடம் விட்டு இறைச்சி வியாபாரமும் நடைபெற்றன. எல்லோரிடமும் ஒரு சிறிய தொகை வரியாக அறவிடப்பட்டது.

பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் இருந்து வியாபாரம் செய்யப் பலகைகளைக் கொண்டு வந்திருந்தனர். அவர்களது இருக்கைகளுக்கு முன்னால் அரிசிச் சாக்குகளை நிமிர்த்தி வைத்துச் சாக்குகளை அரிசியுடன் விரித்து வைத்தனர். பித்தளைக் கொத்துகளை அரிசியின் மேல் வைத்திருந்தனர். சிலர் குத்தரிசியுடன் பச்சை அரிசி

யையும் கொண்டு வந்திருந்தனர். ஒரு பெண் கறுப்பன் நெல் அரிசியுடனும் மற்ற ஆறு பேரும் பச்சைப் பெருமாள் நெல்லைக் குற்றிய அரிசியுடனும் காத்திருந்தனர்.

மரக்கறி வாங்க வந்தவர்களும் மீன், இறைச்சி வாங்க வந்தவர்களும் பெரிய பரந்தன் பெண்களின் அரிசியைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தனர். அப்போது சின்னப்பிள்ளை, “என்ன தம்பி பாக்கிறீங்கள்? இது பொம்பிளையன் பக்குவமாக அவிச்சு, முறுகாமல் காய வைச்சு, குத்திய அரிசி. முத்துப் போலை இருக்கு. மனுசிமாரிட்டைக் கொண்டு போய் குடுங்கோ. பிறகு ஒவ்வொரு கிழமையும் வேண்டி வரச் சொல்லி ஆய்க்கினைப் படுத்துவாளவை.” என்று சத்தமாகக் கூறினா.

சின்னப்பிள்ளை இவ்வாறு சத்தமாகச் சொல்ல மீனாட்சி, “மச்சாள், சும்மா இருங்கோ. தேவையானவை வாங்குவினம் தானே.” என்றா. ஆனால் அவ சத்தமாகச் சொல்லியதைக் கேட்டுச் சிரித்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக வந்து, அரிசி உண்மையாகவே முத்து போல இருப்பதைக் கண்டு அவர்களிடம் அரிசியை வாங்கத் தொடங்கினார்கள்.

பெண்கள் எதிர்பாராத விதமாய் அரிசிகள் எல்லாம் விலைப்பட்டு விட்டன. பக்கத்தில் இருக்கிற ‘கோழிப்பண்ணை’ என்று முதலில் அழைக்கப்பட்ட கனகபுரம் கிராமத்து இளைஞர்கள், தாங்கள் பயிரிட்ட காய் கறிகளைக் கொண்டு வந்து விற்று விட்டு, இவர்களிடம் அரிசியை வாங்கிச் சென்றார்கள். எஞ்சியிருந்த சிறிதளவு அரிசியையும் சந்தைக்கு அருகே சாப்பாட்டுக் கடை வைத்திருந்த ஒருவர் வாங்கிக் கொண்டார்.

பெண்கள் முகத்தில் அளவு கடந்த சந்தோசம். தொடர்ந்து அரிசியை விற்கலாம் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. தேவையான மரக்கறிகளை வாங்கிக் கொண்டு, மத்தியானம் சாப்பாட்டு நேரத்திற்குப் பெண்கள் வீடு வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள்.

1959 ஆண்டு தை மாதம் மகாலிங்கத்தார் தனது ஒரே மகளையும், படிப்பதற்காகக் கொட்டடி நமசிவாய வித்தியாசாலையில் சேர்த்து விட்டார். கமலா படிப்பு முடிந்து யாழ்ப்பாணத்தில் புகழ் பெற்ற வைத்தியரான சிற்றம்பலம் டொக்டரின் டிஸ்பென்சரியில் வேலை செய்ய, இங்கிலிஸ் பாடத்தில் திறமையுள்ள தவம், பிள்ளைகளை வீட்டிற்கு அழைத்து ரியூசன் கொடுத்தா. மணியைப் படிப்பிக்கும்

பொறுப்பை இருவரும் ஏற்றார்கள்.

மகாலிங்கத்தார் விதானையார் வேலை கிடைத்த காலம் தொடக்கம் தனது நிர்வாக எல்லைக்குள் இருந்த எல்லா கோவில்களின் அபிவிருத்திக்கும் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்வது வழக்கம். 1959 ஆம் ஆண்டு உருத்திரபுரம் சிவன்கோவிலின் பரிபாலனசபையில் யாழ்ப்பாணம் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தின் அதிபர் ச. அம்பிகைபாகன் செயலாளராக இருந்த போது, கிராம விதானையார் என்றபடியால் மகாலிங்கத்தார் பரிபாலன சபை உறுப்பினராக இருந்தார்.

கோவில் ஐயருக்குக் குளக்கரையில் ஒரு பெரிய மண்வீடு கட்டி, கிடுகுகளால் வேய்ந்து, வீட்டைச் சுற்றி அலம்பல் வேலி அமைத்துக் கொடுத்திருந்தார்கள். ஐயர் குடும்பத்துடன் அந்த வீட்டிலிருந்து பூசை செய்து வந்தார்.

வேலாயுதசாமி குளக்கரையில் ஒரு பிள்ளையார் கோவிலைக் கட்டிப் பூசை செய்து வந்தார். கோவிலுக்கு அருகில் ஒரு கொட்டிலைப் போட்டு அதில் வசித்து வந்தார். சின்னத்துரை என்னும் தொண்டர் அவருக்கு உதவியாகத் தங்கியிருந்தார்.

குளத்திற்கு அருகேயிருந்த ஐயரின் வீட்டையும் வேலாயுதசாமியின் கோவிலையும் ஒரு வேலி பிரித்தது. ஐயரும் வேலாயுதசாமியும் பெரிதாகப் பேச்சுவார்த்தை இல்லை. பிள்ளையார் இருவரையும் ஒற்றுமைப்படுத்தத் திருவுளம் கொண்டாரோ தெரியாது. ஒரு நாள் இரவு யானைகள் கோவில் வளாகத்திற்குள் புகுந்து விட்டன. ஐயர் மனைவி பிள்ளைகளுடன் வேலியைப் பிரித்துக் கொண்டு வேலாயுத சாமியின் பிள்ளையார் கோவிலில் தஞ்சமடைந்தார். அன்று தொடக்கம் இருவருக்குமிடையே நல்லணக்கம் தோன்றியது.

ஒரு முறை ஐயர், செயலாளரான அம்பிகைபாகன் வந்த போது “ஐயா, எனக்குச் சம்பளம் ஒழுங்காய்க் கிடைக்கிறேல்லை. எனக்குச் சம்பளத்தை மாசம் மாசம் பெற ஒழுங்கு செய்து தாருங்கோ.” என்று கேட்டுக் கொண்டார். அம்பிகைபாகன் ஐயரை விதானையார் வீட்டிற்குச் சைக்கிளில் வரச்சொல்லி விட்டு, தான் காரில் வந்து கணபதியார் வீட்டில் காத்திருந்தார்.

ஐயரும் வந்து சேர, மகாலிங்கத்தாரும் தியாகர்வயலிலிருந்து வந்து சேர்ந்தார். அம்பிகைபாகன் ஐயருக்கு அந்த மாதச் சம்பளத்தைக்

கொடுத்து விட்டு, விதானையாரிடம், “நான் யாழ்ப்பாணத்தில் சேர்த்த காசிலை ஐயற்றை சம்பளத்தை உமக்கு அனுப்பி விடுவன். அவரிட்டை ஒழுங்காய் கொடுப்பது உமது பொறுப்பு.” என்று கேட்டுக் கொண்டார். ஐயரும் தானே வந்து வாங்கிச் செல்வதாகக் கூறி விடை பெற்றார். அன்றிலிருந்து அம்பிகைபாகன் அடிக்கடி விதானையார் வீட்டிற்கு வருவது வழக்கமாகி விட்டது.

கணபதியாரின் தலைவாசலுக்கு வைத்தீஸ்வரா அதிபர் அம்பிகைபாகன், சாவகச்சேரி எம்பி (அப்போது கிளிநொச்சியும் சாவகச்சேரித் தொகுதியில் அடங்கியிருந்தது) குமாரசாமி, மீ. ஆர். ஓ. முருகேசம்பிள்ளை ஆகியோர் விதானையாரைச் சந்திக்க அடிக்கடி வந்து போனார்கள்.

ஒருமுறை அம்பிகைபாகன் வந்திருந்த போது நாதனையும் நாபனையும் பார்த்து விட்டு “பொடியன் எங்கை படிக்கிறாங்கள்?” என்று கேட்டார். விதானையார் “கொட்டடியில் பெரியாச்சி வீட்டில் தங்கி நின்று நமசிவாய வித்தியாசாலையில் படிக்கிறாங்கள்” என்றார். “பார்த்தால் படிப்பாங்கள் போலை இருக்குது. நீர் அடுத்த வருசம் வைத்தீஸ்வராவில் கொண்டு வந்து சேருமன். இந்த வருசம் ‘அப்பிளிக்கேசன்’ போட்டால் வருசக் கடைசியிலை அனுமதிப் பரீட்சை வைப்பம். பாஸ் பண்ணினாங்கள் எண்டால் நாங்கள் சேர்த்துக் கொள்ளுவம்” என்றார்.

அனுமதிப் பரீட்சையில் பொடியங்கள் பாஸ் பண்ண, மகாலிங்கம் 1960 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் நாதனை பிறைப் எஸ்.எஸ்.சியிலும் (prep S.S.C - ஒன்பதாம் வகுப்பு.) நாபனை ஏழாம் வகுப்பிலும் கொண்டு போய் வைத்தீஸ்வராவில் சேர்த்து விட்டார்.

பரமர் மட்டுமல்ல, பாஸ்கரன் ரெயிலரும் கட்டாடியாரும் பொடியங்களின் பாடசாலை வாழ்க்கையை மறக்க முடியாமல் செய்து விட்டார்கள். பரமரின் தலைமயிர் வெட்டு யாழ்ப்பாண நாகரிகத்திற்கு ஏற்றதாயில்லை. ரெயிலர் துணியை வீணாக்காமல் விசுவாசமாகத் தைத்திருந்தார். கட்டாடியார் விதானையாரின் பொடியங்களுக்கென உடுப்புகளுக்கு விசேசமாக வெள்ளாவி போட்டு, வஞ்சகமின்றிக் கஞ்சி போட்டுக் காய வைத்து, அயன் பண்ணியிருந்தார்.

கட்டாடியாரின் வெள்ளாவியினால் நீலக் காற்சட்டைகள் நிறம் மங்கி, வெளிறி இருந்தன. கஞ்சி போட்டு அயன்பண்ணியதால் மடிப்புகள் விறைப்பாக இருந்தன. நாபன் ஏழாம் வகுப்பிற்குப் போய் பின்

வரிசையில் இருந்து கொண்டான். இடைவேளை வரை எல்லாம் சுமுகமாகப் போனது. இடைவேளையின் போது பொடியன்கள் புதிதாகச் சேர்ந்த நாபனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

ஒருவன் தலையைத் தடவிப் பார்த்து, “சட்டியைக் கவிழ்த்த மாதிரி வடிவாயிருக்குது” என்றான். இன்னொருவன் விறைப்பாக முன்னுக்குத் தள்ளிக் கொண்டு இருந்த காற்சட்டை மடிப்பைத் தடவி விட்டு “ஐயோ, வெட்டிப் போட்டுது” என்று அலறினான். வழக்கமாகச் சேர்ட்டை வெளியில் விட்டுப் பழகியிருந்த நாபனிடம் கமலா “இஞ்சை பார், வைத்தீஸ்வரா நான் படிச்ச பள்ளிக்கூடம். மாஸ்டர்மாருக்கும் ரீச்சர்மாருக்கும் நீ, என்றை அண்ணையின்றை மகன் என்று தெரிஞ்சிருக்கும். சேர்ட்டை காற்சட்டைக்குள் விட்டுக் கொண்டு ஸ்மார்ட்டாய் போ. இல்லாட்டில் எனக்கு தான் வெக்கம்” என்று சொன்னதால் நாபன் சேர்ட்டை உள்ளுக்குள் விட்டுக் கொண்டு போனான்.

நீளம் கூடியதால் சிறிதளவு சேர்ட்டின் நுனி காற்சட்டைக்குக் கீழாகத் தெரிந்ததை ஒருவன் கண்டு விட்டு, அதனைப் பிடித்து இழுத்தான். இழுத்த படி “மச்சான், சேர்ட் இவ்வளவு தூரத்திற்கு மறைக்குது தானே, பிறகு நீ ஏன் காற்சட்டையையும் போடுறாய்” என்றான். நாபன் கௌரவர்கள் படையினால் சூழப்பட்ட அபிமன்யு போலச் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றான்.

(இது 1960 ஆம் ஆண்டு நடந்ததால் நாபன் தவித்துத் தான் போனான். இதுவே அறுபது ஆண்டுகள் கழித்து 2020 ஆம் ஆண்டாக இருந்திருந்தால், வெளிறி முழங்காலுக்குக் கீழே நீண்ட காற்சட்டை, நாகரிகமாகக் கருதப்பட்டிருக்கும். காதா வடியிலிருந்து ஒரு அங்குல உயரம் வரை கட்டையாக வெட்டப்பட்ட தலைமயிரைக் கண்டு நாபன் நாகரிகம் மிக்கவனாக மதிக்கப்பட்டிருப்பான்.)

41

வட மாகாணத்தையே உலுக்கிய மிகவும் வேதனைக்குரிய இந்த நிகழ்வு, பரந்தன் விதானையாரின் நிர்வாக எல்லைக்குள், உருத் திரபுரம் பத்தாம் வாய்க்காலில் 1962 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்றது. ஐயர் ஒருவர், தனது ஆகம முறைப்படியான கல்வியைப் பெறுவதற்காக இந்தியா சென்றார். அங்கு சமயக் கல்வியை நிறைவாகக் கற்றதுடன், தனது வாழ்க்கைத் துணையையும் தேடிக்கொண்டார்.

பத்தாம் வாய்க்காலில் அமைந்திருந்த ஒரு கோவிலின் பிரதம குருவாகப் பொறுப்பேற்று, மனைவியுடன் குடியிருந்து, தமது கடமைகளைத் திறம்படச் செய்து வந்தார். ஐயர் மக்களுடன் இனிமையாகப் பேசி, மரியாதையாகப் பழகி வந்தார்.

திடீரென்று ஒரு நாள் ஐயரைக் காணவில்லை. அவரது மனைவி “ஐயோ, எனது கணவனாரைக் காணவில்லை. அவர் எனக்குச் சொல்லாமல் ஒரு இடமும் போனதில்லை.” என்று அமுதபடி உணர்

மக்களிடம் கூறினா. பிள்ளைகளுக்கு உணவு கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகக் கவலையுடன் வீட்டுக் கடமைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தா.

ஐயரின் தகப்பனுக்கு மனம் கேட்குமா? அவர் தமது உறவினர்கள் வீடுகளுக்கெல்லாம் போய் “எனது மகன் இங்கு வந்தாரா? அவரை யாராவது கண்டீர்களா? அவரைப் பற்றி ஏதாவது தெரியுமா?” என்று தேடித் திரிந்து விட்டு மகன் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

ஐயருக்குப் பன்னிரண்டு வயதில் ஒரு மகனும் அவளின் பிள்ளைகள் சிலரும் இருந்தார்கள். தகப்பனில் உயிரையே வைத்திருந்த அந்தச் சிறுமி, தகப்பன் காணாமல் போனதிலிருந்து அமுதபடியே இருந்தாள். ஐயரின் தகப்பனார், கோவில் வாசலில் பழியாகக் கிடந்தார். இரவு நித்திரை கொண்ட போது, அவரது கனவில் மகன் தோன்றி “ஐயா, நான் மாட்டுக் கொட்டிலுக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் சாணகக் கும்பிக்குள் கிடக்கிறேன்” என்று கூறினார்.

மகனையே நினைத்தபடி தூங்கியதால், அந்தக் கனவு வந்திருக்கலாம். அல்லது பேத்தி சொன்ன சில விடயங்கள் அவருக்குச் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்த, சிறுமியைச் சம்பந்தப்படுத்த வேண்டாம் என்று கருதி, அவ்வாறு சொன்னாரோ தெரியாது. அவரது கனவைப் பற்றித் தெரிந்த ஊர் மக்கள் சாணகக் கும்பியைத் தோண்டித் தொடங்கினார்கள். ஒரு அளவில் தோண்டி நூற்றாம் தாங்க முடியாத அளவில் இருந்ததால், தோண்டுவதை நிறுத்தி விசயத்தைப் பொலிஸ் நிலையத்திற்கு அறிவித்தார்கள்.

அப்போது விதானையாரைப் ‘பொலிஸ் விதானை’ என்று சொல்வார்கள். பொலிஸார், விதானையாரின் நிர்வாக எல்லைக்குள் ஒரு வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும் என்றால் விதானையாரையும் கூட்டிச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஒழுங்கு இருந்தது. பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர், பதவி நிலையில் உயர்ந்தவராக இருந்த போதும், அந்த ஒழுங்கைக் கடைப்பிடிக்க எண்ணி, நேரே பெரிய பரந்தனுக்கு வந்து மகாலிங்கம் விதானையாரையும் கூட்டிக் கொண்டு, சம்பவம் நடந்த இடத்திற்குச் சென்றார்.

இன்ஸ்பெக்டரும் இரண்டு காண்ஸ்டிபிள்களும் மகாலிங்கம் விதானையாரும் சாணகக் கும்பியைச் சுற்றி வந்து ஆராய்ந்தார்கள். மணத்திலிருந்து உடல் சாணகக் கும்பியில் இருக்கலாம் என்று

தீர்மானித்த இன்ஸ்பெக்டர், விதானையாரையும் இரண்டு பொலிஸாரையும் காவலுக்கு விட்டு விட்டு, தனது மேலதிகாரிக்கும், டி. ஆர்.ஓ. இற்கும், யாழ்ப்பாண நீதிபதிக்கும், பிரேத பரிசோதனை நடத்தும் டாக்டருக்கும் அறிவிப்பதற்காகப் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

விதானையாரும் பொலிஸாரும் சாணகக் கும்பியை அவதானிக்கக் கூடிய, மணம் வந்து சேராத ஒரு மரநிழலில் சென்று தங்கினார்கள். எப்படியும் நீதவானும், பிரேத பரிசோதனை செய்யும் டாக்டரும் வந்து சேரக் குறைந்தது இரண்டு நாள்கள் செல்லும் என்று தெரிந்த அவர்கள் மரநிழல் தான் தங்களுக்குத் தஞ்சம் என்று எண்ணினார்கள்.

காலைக்கடன்கள் கழிக்க, குளிக்க இருவரைக் காவலுக்கு நிறுத்திவிட்டு, ஒருவர் மட்டுமே சென்று வர முடியும். ஊர் மக்கள் அன்றிரவே தடகளாலும் படங்குகளாலும் அந்த மரத்தடியில் ஒரு கொட்டிலை அமைத்து உதவினார்கள். கோவில் பரிபாலன சபையைச் சேர்ந்தவர்களும் மாறி மாறி அவர்களுக்கு உதவியாக வந்து தங்கினார்கள். பொன்னம்மா, மகாலிங்கத்தாருக்கும் பொலிஸாருக்கும் சாப்பாட்டை நேரத்திற்கு நேரம் அனுப்பினா. பிரேத மணத்தில் அவர்களால் ஒழுங்காகச் சாப்பிட முடியவில்லை.

வெளிநாடுகளில் பிரேதங்களைக் களவாடிச் சென்று அழிக்கும் சம்பவங்களும் நடந்து இருப்பதால், அவர்கள் மூவரும் பெரும்பாலும் நித்திரை இன்றியே இருந்தார்கள். மூன்றாம் நாள் நீதவானும் பிரேத பரிசோதனை செய்யும் டாக்டரும் வந்து சேர்ந்தனர். டாக்டருடன் வந்த தேர்ச்சி பெற்ற உதவியாளர்கள், அவதானமாகத் தோண்டி, ஐயரின் உடலை வெளிக் கொண்டு வந்தனர். பிரேத பரிசோதனை படங்குகளால் மறைக்கப்பட்ட இடத்தில் நடைபெற்றது. ஐயர் கழுத்தை வெட்டிக் கொலை செய்யப்பட்டுள்ளார் என்பது தெரிய வந்தது. பரிபாலன சபையினரும் ஊர் மக்களும் “தானுண்டு தன் கடமையுண்டு என்று மிகவும் அன்பாக எல்லோருடனும் பழகிக் கடமை செய்து வந்த ஐயரை எந்தப் பாவி வெட்டினானோ” என்று ஏங்கிப் போனார்கள்.

பெரிய பரந்தன் பெண்கள் சந்தையில் அரிசி விற்பதை அறிந்த, குஞ்சுப்பரந்தன் பெண்களும் அவர்களுடன் இணைந்து கொண்டனர். இப்போது சனிக்கிழமை அதிகாலையில் ஏழு, எட்டு வண்டில்கள் பெரிய பரந்தனில் இருந்து அரிசியுடன் சென்றன.

பெண்கள் தாமே நேரில் நின்று பதமாக நெல்லை அவிப்பதாலும், முறுக விடாமல் காய வைப்பதாலும், மில் நாகலிங்கத்தார் புழுங்கலை சீராகக் குத்திக் கொடுப்பதாலும் பெரிய பரந்தன், குஞ்சப் பரந்தன் பெண்களின் அரிசி சிறந்ததாக இருந்தது. குஞ்சப் பரந்தன் பெண்களும் வந்ததால் சந்தையில் இரண்டு கரையிலும் இருந்து கொண்டு, வாங்க வருபவர்களுக்கு ஒரு நடை பாதையை இடையில் விட்டு விட்டு இருந்து, அரிசி வியாபாரம் செய்தார்கள். பெண்கள் இவர்களிடமே அரிசியை வாங்குமாறு தமது கணவன்மாரைக் கேட்டார்கள்.

பெண்கள் தாங்கள் வழமையாக செய்து வந்த, பனங்கொட்டைகளைப் பொறுக்கிப் பாத்திபோடும் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்தார்கள். கிழங்கு விழுந்ததும் பாத்தியிலிருந்து பிடுங்கி ஒரு பகுதி கிழங்குகளைப் பிளந்து, காய விட்டு ஓடியல்களைப் பெற்றார்கள். இன்னொரு பங்கு கிழங்குகளை அவித்து, பிளந்து கயிற்றில் காய விட்டு புழுக்கொடியல்களைப் பெற்றார்கள்.

அவித்த கிழங்குகளைத் துண்டாக்கி உப்புத்தூள், மிளகு தூள் என்பவற்றுடன் கலந்து இடித்துச் சாப்பிடுவதும் உண்டு. தொடர்ந்து வேலை செய்த அலுப்புத் தீர, ஓடியல் மா கூழ் காய்ச்சி உறவுகளோடு சேர்ந்து குடிப்பதும் உண்டு. பிள்ளைகள் மாலை நேரங்களில் இரண்டு புழுக்கொடியல்களுடன் ஒரு தேங்காய் சொட்டையும் சேர்த்துக் கடித்துச் சாப்பிடுவார்கள்.

பொம்பிளையன் தமது கடன் முழுவதையும் கொடுத்து விட்டார்கள். இப்போது வீட்டுச் செலவை அவர்களே பார்த்தனர். ஆம்பிளையன் தமது வயல்களைத் திருத்தி, அவற்றிலிருந்து ஓரளவு பயன் பெறத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

விவசாயப்பகுதி அதிகாரிகள் வந்து ஆய்வு செய்து, கொல்லன் ஆற்றையும் நீலன் ஆற்றையும் ஆழப்படுத்தி, வயல்களிலிருந்து நீரை வெளியேற்றும் கழிவு நீர் வாய்க்கால்களையும் ஆழப்படுத்தி னால், மேற்படையில் படிந்திருக்கும் உப்பு, இரண்டு மாரி மழையில் கரைந்து ஆற்றின் வழியே செல்ல, வயல்கள் பழையபடி திருந்தி விடும் என்றனர். கழிவு நீர் வாய்க்கால்களை ஆழப்படுத்திய ஊரவர்களால் மனிதவளம் போதாமையாலும் இராட்சத இயந்திரங்கள் இல்லாமையாலும் ஆறுகள் இரண்டையும் ஆழப்படுத்த முடியவில்லை.

மணியும் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் சேர்ந்தாள். இரண்டு தமையன்மாரும் அங்கு கற்றதால் அனுமதிப் பரீட்சை தேவைப்படவில்லை. நாதன் 'டிசெம்பர்' மாதம் க.பொ.த. (சா.தரப்) பரீட்சையை எழுதி விட்டு றிசல்டுக்காகக் காத்திருந்தான்.

தெய்வானை பெரிய கோவில்களின் திருவிழாக்களின் போது கடலை விற்ற காசைச் சேமித்து, வில்லுன்றிப் பிள்ளையார் கோவில் காணியின் ஒரு பகுதியை, நிர்வாகம் பிரித்து சைவ மக்களுக்கு விற்ற பொழுது, ஒரு பரப்புக் காணியை வாங்கி, இரண்டு அறைகளுடன் விறாந்தை உள்ள ஒரு வீட்டைக் கட்டிக் கொண்டா.

கமலாவிற்கு இராணுவத்தின் தொண்டர் படைப்பிரிவில் இருந்த கந்தசாமியைத் திருமணம் பேசி, அவர் பொம்பிளை பார்க்க வந்த போது கமலா அவரிடம், "அம்மா எங்களுடன் தான் இருப்பா. உங்களுக்குச் சம்மதமா? ஒத்துக் கொள்வரைத் தான் திருமணம் செய்கிறதாய் இருக்கிறேன்." என்று சொல்ல கந்தசாமி, "நான் சின்ன வயசிலையே அம்மா, அப்பாவை இழந்தவன். மாமியை என்றை சொந்த அம்மாவைப் போலை பார்ப்பன்" என்று சொல்ல, கல்யாணம் நடந்து அவர்கள் மூவரும் புதிய வீட்டில் குடியேறினார்கள்.

கமலா தாயாரிடம், "அம்மா, நீங்கள் கடலை வறுத்து நெருப்புக் குடிச்சது போதும். நானும் இவரும் வேலை செய்கிறம். இனி நீங்கள் ஆறுதலாக எங்களுக்குத் துணையாக இருந்தால் போதும்" என்று கூறி, தெய்வானை கடலை விற்பதைத் தடுத்து விட்டா.

மகாலிங்கத்தார் இரண்டு அறைகள், சமையல் அறை, விறாந்தை உள்ள ஒரு வீட்டை முற்பணம் கட்டி வாடகைக்கு, எடுத்துச் சின்னாச்சியுடனும், தவத்துடனும் பிள்ளைகளை, அங்கு தங்கி இருந்து பாடசாலை செல்ல வைத்தார். அந்த வீடு தனி வளவில், மின்சார வசதியுடன் இருந்தது. வாடகையை மகாலிங்கத்தாரே கட்டினார். ஐயர் கொலை வழக்கு நடந்த போது மகாலிங்கத்தாரும் பொன்னம் மாவும் அந்த வீட்டிலேயே தங்கினார்கள்.

ஐயரின் கொலை வழக்கு யாழ்ப்பாண நீதிமன்றத்தில் ஒரு மாதம் அளவிற்கு நடந்தது. மகாலிங்கத்தார் சாட்சி சொல்வதற்காக ஒரு மாதம் கடமை லீவும் அரசு உத்தியோகத்தர் என்ற படியால் 'பட்டாவும்' வழங்கப்பட்டது. (bat'ta - an allowance to officers in addition to their ordinary pay).

விதானையார் வேலை என்பது நேரம், காலம் பார்க்காமல் மக்களின் தேவையைப் பொறுத்து, இருபத்தினாலு மணித்தியாலயமும் செய்ய வேண்டிய உத்தியோகம். வழக்கு முடியும் மட்டும் மகாலிங்கத்தார் ஏனைய உத்தியோகத்தர்கள் போல, காலை எட்டு மணிக்கு நீதிமன்றம் போய், மதிய உணவிற்கு வீட்டிற்கு வந்து சென்று, மீண்டும் ஐந்து மணிக்கு வீட்டிற்கு வந்தார்.

அப்பாவியான ஐயரை, அவருடன் பதின்நான்கு வருடம் வாழ்ந்த மனைவி, மாடு பார்க்க வந்து சேர்ந்தவனுடன் சேர்ந்து இரவு படுக்கையிலேயே வெட்டிக் கொலை செய்து, சாணகக் கும்பியில் புதைத்த, பரிதாபம் நிறைந்த வழக்கு அது. தாய்க்கு எதிராக அவள் பெற்ற மகளான சிறுமி, சாட்சி சொன்ன சோகமான வழக்கு. ஐயரிடம் வேலை செய்த மற்றொரு வேலைகாரனும் உடந்தை என்று கூறப்பட்ட போதும், அவன் தன்னைப் பயமுறுத்தி ஐயரைப் புதைப்பதற்குப் பயன்படுத்தினார்கள் என்று விசாரணையின் போது சொல்லி, 'அப்புருவர்' ஆக மாறிச் சாட்சி சொன்னான்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த 'ஈழநாடு' தினசரி பத்திரிகையில், இந்த வழக்குக் காலத்தில் காலை, மாலை என இரண்டு பதிப்புகள் வெளிவந்தன. மக்கள் உடனுக்குடன் விசாரணை விபரங்களை அறியப் பத்திரிகைகளைத் தேடி அலைந்தார்கள்.

அந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சினிமாப் படம் திரையிடப்பட்டால், உடனேயே படத்தின் கதையின் முற்பாதியை எழுதி, மிகுதி வெள்ளித்திரையில் என்று போட்டு ஒரு சிறிய புத்தகம் வெளிவரும்.

படத்தின் பாடல்கள் முழுவதும் அந்தப் புத்தகத்தில் இருக்கும். பஸ் ஸ்ராண்டில் அந்தப் புத்தகத்தைக் கூவி, கூவி விற்றார்கள்.

ஐயர் கொலை வழக்கு விபரமும் ஒவ்வொரு நாளும் விசாரணை முடியச் சூட்டோடு சூடாகச் சிறிய புத்தகமாக வெளிவர, அதையும் “ஐயர் கொலை வழக்கு, இன்றைய விசாரணை விபரம்” என்று கூவிக் கூவி விற்றார்கள்.

வைரமானிகை (Diamond house) என்ற நகைக்கடை உரிமையாளர், ஒரு உயரமான மனிதரை நடமாடி விளம்பரம் செய்பவராக நியமித்து, அவருக்கு நீல நிறத்தில் முழங்கால் வரை நீளமான நாஷனல் ஒன்றைக் கொடுத்து, வைரமானிகை - Diamond house என்ற பெயர் எழுதிய பட்டியைக் குறுக்காகக் கட்ட வைத்தார். அவர் வைரமானிகை விளம்பரத்தைச் செய்ததுடன், தினசரிப் பேப்பர்களையும் வழக்கு விபரம் வெளிவந்த புத்தகங்களையும் விற்றார். அந்த விற்ற பணையுடன் அவரும் பிரபலமாகி விட்டார். மகளினதும் வேலைக் காரனினதும் வாக்குமூலங்களும் கோவில் பரிபாலனசபையினரின் சாட்சியமும் ஐயரின் மனைவி குற்றவாளி என நிரூபித்தன. ஐயரை இரவு வெட்டி, புதைத்து விட்டு அறையை ஐயரின் மனைவி அதி காலையில் கழுவியிருந்தாள். தரை ஈரமாக இருந்தது.

நித்திரையாலை எழும்பி வந்த மகள் “என்ன அம்மா, வீடு கழுவியிருக்கு. என்ன சுவரில் சிவப்பாயிருக்கு” என்று கேட்க, “அதொண்டு மில்லை. நீ போய் முகம் கழுவிக் கொண்டு வா” என்று கலைத்து விட்டு, தவற விட்ட சுவரையும் கழுவிய செய்தியையும், தகப்பனைக் காணாது மகள் தொடர்ந்து அழுத படி இருந்ததைக் கண்டு கோபமடைந்த தாய் “கொப்பர், சாணகக் கும்பிக்குள் கிடக்கிறார், போய்ப் பார்” என்று கோபத்தில் வாய் தடுமாறிக் கூறியதையும் பிள்ளை தெளிவாக நீதிபதியியின் முன்னால் கூறினாள்.

வேலைக்காரன், “நான் நல்ல நித்திரை. மாடு மேய்ப்பவன் சாமத்தில் வந்து, ஐயரைச் சாணகக் கும்பியில் புதைக்க வேணும் வா.” என்று கேட்டதையும், தான் மறுத்த போது “ஐயருக்கு நடந்தது தான் உனக்கும் நடக்கும்” என்று வெருட்டியதாகவும் கூறினான்.

வழக்கறிஞர், “எப்படி ஐயரைப் புதைத்தீர்கள்?” என்று கேட்டபோது, அவன் “மாடு மேய்ப்பவனும் அம்மாவும் ஐயரைப் படுத்த பாயினால் சுத்தினார்கள். அவன் தலை மாட்டில் பிடிக்க, நான் கால் மாட்டில் பிடித்துத் தூக்கினம். அவன் முதலே சாணகக் கும்பியில் வெட்டி

வைச்சிருந்த குழியில் போட்டம். அவன் குழியை மூடினான். மூடினாப் பிறகு 'நீ, இதைப் பற்றி ஒருத்தருக்கும் சொல்லக்கூடாது. சொன்னால் நீயும் சேர்ந்து தான் வெட்டினது எண்டு நான் சொல்லுவன்' எண்டு வெருட்டினான்" என்று பதில் சொன்னான்.

மகாலிங்கத்தாரும் பொலிசாரும் ஒரு மாதமாய் போய் வந்த போதும், ஒரு நாள் தான் அவர்களை விசாரித்தார்கள். வழக்கறிஞர், மகாலிங்கத்தார் சத்தியப்பிரமாணம் எடுத்ததும் "உமது பெயர் என்ன? என்ன வேலை பார்க்கிறீர்?" என்று கேட்க, மகாலிங்கத்தார் "ஐயா, எனது பெயர் மகாலிங்கம். நான் சம்பவம் நடந்த பகுதியின் விதானையாய் இருக்கிறேன்" என்றார்.

அதைத் தொடர்ந்து பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் தன்னைச் சம்பவ இடத்திற்குக் கூட்டி சென்றதையும், இரண்டு பொலிஸாருடன் தானும் காவலாக நின்றதையும் கூறியதும் விசாரணை முடிந்தது. நீதவான் "ஐயரின் மனைவியும் மாடு மேய்ப்பவனும் தான் குற்றம் செய்தவர்கள் என்று சாட்சியங்கள் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. ஐயரின் மனைவி பெண் என்பதால் ஆயுள் காலச் சிறைத்தண்டனை வழங்கப்படும். மாடு மேய்ப்பவனுக்கு மரண தண்டனை வழங்கப்படும்." என்று தீர்ப்பளித்தார்.

வேலைக்காரனை எச்சரித்து விடுதலை செய்தார். பொடியங்கள், "இந்த ஒரு நாள் விசாரணைக்காகத் தானா ஒரு மாசம் கடமை லீவும் 'பட்டாவும்' " என்று கேட்க, பொன்னம்மா "டேய், கொப்பர் இவ்வளவு நாளும் பட்டபாடு உங்களுக்குத் தெரியாது. ஐயரை வெட்டினவனுக்குத் தூக்கு தண்டனையும் அவளுக்கு ஆயுள் தண்டனையும் எண்ட தீர்ப்பு வந்த பிறகு தான் அவருக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதி. பாவம் நித்திரை இல்லாமல் தவிச்சுப் போனார்" என்றா. இந்தியாவில் வறுமையில் வாடிய தன்னைக் கலியாணம் செய்து, தனக்கொரு உன்னதமான வாழ்க்கையைக் கொடுத்த ஐயரை ஈவி ரக்கம் இன்றிக் கொலை செய்வித்த பாவிக்குக் கிடைத்த தண்டனை உலகத்திற்கு என்றும் ஒரு பாடமாக இருக்கும்.

(பின் குறிப்பு: ஆயுள் தண்டனை முடிந்து வெளியில் வந்த ஐயரின் மனைவியை ஒருவரும் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. சில நாள்கள் அலைந்து திரிந்தாள். பின்பு இந்தியா போய்ச் சேர்ந்தாள்.)

42

தட்டுவன்கொட்டிக் கிராமசேவையாளர் பிரிவில் தட்டுவன்கொட்டி, நாவற்கொட்டியான், ஆனையிறவு, உட்பளம், குறிஞ்சாத்தீவு, உமையாள்புரம் முதலிய கிராமங்கள் உள்ளடங்கி இருந்தன. தட்டுவன்கொட்டி, கண்டி வீதியிலிருந்த ஆனையிறவுப் பழைய சந்தைக்குப் பக்கத்தில், கிழக்குப் பக்கமாகப் போகும் பாதையில், மூன்று கிலோமீற்றர் தூரத்தில் இருந்தது. அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் விவசாயத்தையும், மீன்பிடியையும் தொழில்களாகக் கொண்டவர்கள். இவர்களின் வாழ்வு பெரியபரந்தன் மக்களின் வாழ்வை ஒத்ததாக இருந்தது.

நாட்டில் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளால் இவர்கள் இடம்பெயர்ந்து, முல்லைத்தீவு வீதியில் நெத்தலி ஆற்றிற்கு கிழக்கே நான்கு கிலோமீற்றர் தொலைவில் உள்ள கண்ணகைநகர் கிராமத்தில் குடியேறினார்கள். பிரச்சினைகள் தீர்ந்த பின்னர் சுமார் நூற்றுப் பத்துக் குடும்பத்தினர் தட்டுவன்கொட்டியில் மீளக் குடியேற, முன் னூறு குடும்பத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் இன்றும் கண்ணகை நகரிலேயே வாழ்கின்றார்கள்.

‘ஆணையிறவுப் பழைய சந்தை’ என்று இன்று மக்களால் குறிப்பிடப்படும் சந்தை தான். கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தில் மக்களின் உற்பத்தியை விற்கவும், தேவையானவர்கள் பொருட்களை வாங்கவும் அமைக்கப்பட்ட முதலாவது சந்தை ஆகும்.

1958 ஆம் ஆண்டு வெள்ளத்தின் பின்னர், பெரியபரந்தன் கிராமசபை உறுப்பினராக இருந்த வல்லிபுரத்தார், அந்தப் பொறுப்பைத் தகுந்த வேறொருவரிடம் ஒப்படைத்து விலக விரும்பி, மருமகனாகிய மகாலிங்கத்தாரிடம் வந்தார். “தம்பி, நீ கேட்டதால் தான் கிராமசபைப் பொறுப்பை ஏற்றனான். காளியாச்சி எனக்கு வேறை பொறுப்புகளைத் தந்திருக்கிறா. எனக்குத் தொடர்ந்து இருக்க கஸ்டமாயிருக்கு. வேறையொரு ஆளிட்டை இந்தப் பொறுப்பைக் கொடுக்க வேணும். அது தான் உன்னட்டை வந்தனான்” என்றார்.

மகாலிங்கத்தாருக்கு மாமனின் நிலைமை தெரியும். இன்னொரு நல்ல ஆள் வேணும். இப்ப பெரியபரந்தன் வட்டாரத்தில் குமரபுரம், ஐந்தாம் வாய்க்கால், பரந்தன் சந்தி என்னும் கிராமங்களும் சேர்க்கப்பட்டு விட்டன.

சுப்பிரமணியத்தார் குமரபுரத்தில் எல்லோராலும் விரும்பப்படும் ஒருவர். அவரிடம் சிலர் கிராமசபையைப் பற்றிக் கதைத்தனர். அதற்கு அவர் “இஞ்சை பாருங்கோ, ஊரிலை நாங்கள் எல்லாரும் ஒற்றுமையாய் இருக்கிறம். நான் போட்டியிட்டால் என்னை ஒரு குறிப்பிட்ட கட்சிக்காரன் எண்டு சொல்லி, இன்னொருவர் மற்றக் கட்சியில் கேட்க, ஒற்றுமை குலைஞ்சு போகும். பெரிய பரந்தன் மெம்பராய் வல்லிபுரத்தார் இருக்கிறார். அந்த ஊர் மக்கள் எல்லாரும் ‘மணியண்ணை’, ‘மணியண்ணை’ எண்டு என்னோடை நல்ல வாரப்பாடு. அதையும் கெடுக்கேலாது, வேறை யாரையும் பாருங்கோ.” என்று சொல்லி மறுத்து விட்டார்.

மகாலிங்கத்தார் அந்த விசயத்தைக் கேள்விப்பட்டிருந்தார். அவர் மாமனிடம், “நாங்கள் சுப்பிரமணியத்தாரைக் கேட்டுப் பார்த்தால் என்ன?” என்று கேட்டார். வல்லிபுரத்தார், “நான் ஏன் அவரை நினைக்காமல் விட்டன். மணியத்தார் தான் சரியான ஆள். தம்பி நீ காலமை போகேக்கை நானும் வாறன், அவரிட்டைக் கதைச்சுப் பாப்பம்.” என்றார்.

மறுநாட் காலை மகாலிங்கத்தாரும் வல்லிபுரத்தாரும் குமரபுரத்திலுள்ள சுப்பிரமணியத்தாரின் வீட்டுக்குப் போனார்கள். சுப்பிர

மணியத்தார் “என்ன அதிசயமாய் மாமனும் மருமகனும் ஒண்டாய் வாறியள்.” என்று விசாரித்தார். வல்லிபுரத்தார் “மணியம் உன்னோடை கதைக்கத் தான் வந்தனாங்கள்.” என்றார். (வல்லிபுரத்தார் சுப்பிரமணியத்தாரை விட வயதில் மூத்தவர். மணியம் என்று உரிமையுடன் கதைப்பார்.)

“என்ன விசயமாய் வந்தனீங்கள்” என்று மணியத்தார் கேட்டார். வல்லிபுரத்தார் “மணியம், இந்த முறை எலெக்சனிலை நீ தான் பெரியபரந்தன் வட்டாரத்தில் கேக்க வேணும். பெரியபரந்தன் ஆக்கள் எல்லாருக்கும் உன்னிலை நல்ல விருப்பம். இஞ்சையும் கூடுதலான ஆக்கள் உனக்குப் போடுவினம்.” என்று சொன்னார்.

சுப்பிரமணியத்தார், “இஞ்சையும் சில ஆக்கள் என்னட்டைக் கேட்டவை. நான் வல்லிபுரத்தார் இருக்க நான் கேக்கிறது சரியில்லை என்கு சொல்லிப் போட்டன். இப்ப நீங்களும் கேட்கிறதலை நான் அண்ணையவையையும் கேட்டுப் போட்டு நாளைக்கு வந்து உங்களோடை கதைக்கிறன்.” என்றார். மகாலிங்கத்தார், “மணியத்தார், எங்களுக்கு உங்களைப் போலை ஊர் மக்களிலை அக்கறையுள்ள ஆக்கள் தான் வரவேணும். நீங்கள் மறுக்கக் கூடாது.” என்றார்.

சுப்பிரமணியத்தார் மறுநாள் வந்து தனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். அந்த முறை பெரியபரந்தன் மக்கள் முழுப்பேரும், குமரபுரம் மக்களில் பெரும்பாலானவர்களும் ஆதரித்ததால் சுப்பிரமணியத்தார் கிராம சபை உறுப்பினராகப் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் தெரிவானார். கரைச்சிக் கிராமச் சபையின் தலைவராக அன்ரன் பொன்னம்பலம் என்பவர் அங்கத்தவர்களால் தெரிவானார்.

(சுப்பிரமணியத்தார் இரண்டு தடவை கிராமசபை உறுப்பினராக இருந்து நல்ல பல சேவைகளை ஆற்றினார். இரண்டாம் முறை கிராமசபை உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பின்னர், ஆனையிறவு வட்டாரத்திலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட ஆனந்தசங்கரி அவர்களை தலைவராகக் கொண்டு வர சுப்பிரமணியத்தாரும் கிருஸ்ணராஜாவும் முன்னின்று உழைத்தனர்.)

விதானை வேலையில் சீர்திருத்தங்களைச் செய்யப் புதிதாக வந்த அரசாங்கம் முடிவு செய்து, 1963 ஆம் ஆண்டு விரும்பியவர்கள் ஓய்வு பெறலாம் என்றும், தொடர்ந்து சேவையில் இருக்க விரும்புவவர்கள் ஒரு தகுதி காண் பரீட்சையை எழுதி, சித்தியடைந்தால் மட்டும்

வேலையில் தொடரலாம் என்றும் அறிவித்தது. மகாலிங்கத்தாரும் மார்க்கண்டரும் பரீட்சை எழுதுவதென்று தீர்மானித்தார்கள்.

கிராமசேவையாளர் (விதானைமாரின் புதிய பதவிப் பெயர்) பரீட்சை யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறவிருந்ததால் மகாலிங்கத்தார் வேலையில் மூன்று நாள் கள் லீவு பெற்றுக் கொண்டு பொன்னம்மாவுடன் கொட்டடிக்குச் சென்றார். போகும் வழியில் ஆணையிறவில் தமது நண்பரான மார்க்கண்டரையும் ஏற்றிக் கொண்டுப் போனார். சின்னாச்சியின் கொட்டடி வீட்டில் தங்கிப் பரீட்சைக்கு ஆயத்தப்படுத்தினார்கள்.

விதானைமார் இருவருக்கும் தமிழ்மொழி மிக இலகுவானது. பொது விவேகம் பாடத்தில் கூடுதலாகக் கணக்குகள் இருந்ததால் இருவரும் எளிதாக செய்து விடுவார்கள். வேலையில் கூடுதலாக ஈடுபட்டதால் பொது அறிவு தான் கொஞ்சம் குறைவு. பொது அறிவுப் பாடத்தில் கூடுதலாகக் கவனம் செலுத்தினார்கள். க.பொ.த. உயர்தரம் படித்துக் கொண்டிருந்த நாதன், ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலையில் இரண்டு வகையான பொது அறிவுப் புத்தகங்களை வாங்கி வந்து கொடுத்து, படிக்கச் சொன்னான். நாபனும் மணியும் அவர்களுக்கு பொது அறிவுப் பாடம் படிப்பிக்கும் 'ரீயூட்டர்'களாக மாறினார்கள்.

மந்திரிமாரின் பெயர்களை விதானைமார் பாடமாக்கிய பின் நாபன் திடீரென்று "கல்வி மந்திரி யார்? அவர் எப்ப தொடக்கம் மந்திரியாக இருக்கிறார்?" என்று கேட்பான். அவர்கள் "பதியுத்தீன் முகமது, 23 யூலை 1960 தொடக்கம்" என்று சரியாகச் சொல்லுவார்கள். அவர்கள் காலை சாப்பிட்டு விட்டு ஆறி இருக்கும் போது, மணி "கவர்னர் ஜெனரல் யார்?" என்று கேட்பான்.

மார்க்கண்டு விதானையார், "என்னடி அப்பா, உண்ட களை தொண்டருக்கும் உண்டு. நீ மனிசரை ஆறவிடுறாயில்லை." என்று சிரிப்பார். பின்னர் "வில்லியம் கோபல்லவா, 02 மார்ச் 1962 தொடக்கம் இருக்கிறார்." என்று யோசித்துச் சொல்லுவார். அதற்கு மணி "சரி மாமா, நீங்கள் 'டப்' பெண்டு சொன்னால்த் தானே தருகிற நேரத்துக்குள்ளை சோதினை எழுதி முடிக்கலாம்" என்பான்.

அவர்கள் சோதனைக்குப் போறதுக்கு, நாபன் இரண்டு பேருக்கும் கொம்பால், வீனஸ் பென்சில், அழி இறப்பர், பைல் மட்டை என்பவற்றில் ஒவ்வொன்றை வாங்கி வந்து கொடுத்தான். சோதினை எழுதும் போது மகாலிங்கத்தாருக்கு 38 வயது. மார்க்கண்டருக்கு

44 வயது. விதானைமாராய் ஓடித்திரிந்த, பேரும் புகழுமாய் வாழ்ந்த அவர்களுக்கு இந்த வயதில் ஓரிடத்தில் இருந்து படிப்பது கொஞ்சம் கஸ்டம் தான். ஆனால், திறமைசாலிகள் என்பதால் இருவரும் பரீட்சையில் பாஸ் பண்ணி விட்டார்கள்.

பதின்மூன்று வருடங்களுக்கு மேல் சொந்த ஊரில் வேலை பார்த்த அவர்களை, கிராமசேவையாளர்கள் என்ற பதவிப் பெயருடன் இடமாற்றம் செய்தார்கள். மகாலிங்கத்தார் தட்டுவன்கொட்டிக் கிராம சேவையாளர் பிரிவுக்கும் மார்க்கண்டர் பரந்தன் கிராம சேவையாளர் பிரிவுக்கும் மாறிப் போனார்கள்.

1964 ஆம் ஆண்டு நாபன் க.பொ.த. (சா.தரம்) பரீட்சை எழுதும் போது பெரும் துறாவளியுடன் கூடிய பெருமழை. மீண்டும் மக்கள் பாடசாலையில் தஞ்சம். மகாலிங்கத்தார் தட்டுவன்கொட்டிக் கிராமத்திற்குச் சென்று வெள்ள அழிவை மதிப்பீடு செய்து கொண்டு, இப்போது கிளிநொச்சியில் இயங்கிய டி. ஆர். ஓ. கந்தோருக்குப் போனார்.

டி. ஆர். ஓ. வேறு வேலையாக வெளியே சென்று விட, பிரதம லிகிதரிடம், “ஐயா மக்கள் இடம் பெயர்ந்து பாடசாலையில் இருக்கிறார்கள். உடனே நிவாரணம் கொடுக்க வேணும். இப்ப என்ன செய்கிறது?” என்று கேட்க, பிரதம லிகிதர் “கரைச்சி வடக்கு ப.நோ.கூ.சங்கத்தில் நிவாரணப் பொருட்களை வாங்கிப் பாதிக்கப் பட்ட மக்களுக்கு கொடுங்கோ. நான் கடிதம் தாறன்” என்று சொல்லி, சங்கத் தலைவருக்குக் கடிதம் கொடுத்து விட்டார்.

மகாலிங்கத்தார் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்த ரங்குன் மணியத்தாரிடம் கதைத்தார். “ஐயா, ஒரே வெள்ளம். எங்களுக்கு சாமான் களை நிறுத்துக் குடுக்கிற வசதியில்லை. நீங்கள் தான் ஆக்களை அனுப்பி உதவ வேணும்” என்று கேட்டார்.

தலைவர் “விதானையார் நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேங்கோ. நான் பொருட்களை ஏத்துற ‘றக்டரிலை’ தராசுகளையும் ஏத்தி, ஒரு மனேச்சரையும் ஒரு ‘சேல்ஸ்மனையும்’ அனுப்புறன். அவங்கள் நீங்கள் சொல்லுற ஆக்களுக்கு அளந்து கொடுத்திட்டு மிச்சத்தைக் கொண்டு வருவாங்கள்” என்றார்.

கூப்பன் கொடுக்க, வாக்காளர் இடாப்புகளை நிரப்ப, வெள்ள அழிவு பதிய மகாலிங்கத்தாருடன் பொன்னம்மாவும் போறது

வழக் கம். அவரின் எழுத்தும் அழகானது. பொன்னம்மா மூன்று பிரதி களில் பாதிக்கப்பட்ட குடும்பத்தின் தலைவரின் பெயரையும் பெரிய ஆக்களின் தொகையையும் பிள்ளைகளின் தொகையையும், கொடுக்க வேண்டிய அரிசி, பருப்பு, சீனி, தேயிலை, உப்பு, மா, தேங்காய் போன்றவற்றின் அளவையும் எழுதி அதற்கு நேரே கையொப்பம் பெறும் இடத்தில் மக்களின் கையெழுத்தையும் பெற்று ஒரு பட்டியலை மனேஜரிடம் கொடுத்தார்.

அவரும் சேல்ஸ்மனும் நிறுத்து, நிறுத்து மக்களுக்கு வழங்கினார்கள். மகாலிங்கத்தார் சரியான அளவில் நிறுக்கிறார்களா என்று அவதானிக்கும் பொறுப்பைக் கிராம அபிவிருத்திச் சங்கத்தினரிடம் ஒப்படைத்திருந்தார்.

நிவாரணம் வழங்கி முடிய கிராம அபிவிருத்தி சங்கத்தின் தலைவர், செயலாளரிடம் மூன்று பிரதிகளிலும் கையொப்பம் பெற்றனர். பொன்னம்மாவும் வந்து பதிந்தது ஊர்ப் பெண்களுக்குச் சரியான சந்தோசம். மகாலிங்கத்தார் ரங்கூன் மணியத்தாரிடம் கொண்டு சென்று மூன்று பிரதிகளையும் ஒப்படைக்க, அவர் மூன்றிலும் கையொப்பமிட்டு, சங்க முத்திரையைப் பதித்து, ஒரு பிரதியைத் தான் வைத்துக் கொண்டு, இரண்டு பிரதிகளை விதானையாரிடம் கொடுத்தார்.

மகாலிங்கம் விதானையார் இரண்டு பிரதிகளுடன் டி. ஆர். ஓ. கந்தோருக்குச் சென்று பிரதம லிகிதரிடம் கொடுக்க, அவர் சரிபார்த்ததாக எழுதி, கையொப்பமிட்டு, பதவி முத்திரை இட்டு, ஒரு பிரதியைத் தான் வைத்துக் கொண்டு மற்றதை விதானையாரிடம் கொடுத்து, “விதானையார், டி. ஆர். ஓ. வந்ததும் இந்த பட்டியலின் படி காசோலையை நாங்கள் சங்கத் தலைவருக்கு அனுப்பி வைப்பம்” என்று கூறி அனுப்பினார்.

தகப்பன் வீட்டுக்கு வந்து குளித்து ஆறிய விதானையார், அன்று நடந்த சம்பவங்களைத் தனது ‘டயறியில்’ எழுதி, தன்னிடம் இருந்த பட்டியலை மடித்து அந்த ‘டயறிக்குள்’ வைத்தார். நாள் முழுதும் பட்ட அலைச்சலால், சாப்பிட்டவுடன் படுத்து நித்திரையாகி விட்டார்.

இதனை அறியாது தனது ‘குவாட்டர்சில்’ இருந்த டி. ஆர். ஓ. விற்கு, விசயத்தை முழுவதும் ஆராய்ந்தறியாத பாராளுமன்ற உறுப்பினர் போனில், “தட்டுவன்கொட்டியில் வெள்ளமாம். நீரும் போய்ப் பார்க்கவில்லை உமது விதானையும் போய்ப் பார்க்கவில்லை. நீங்

கள் நிம்மதியாக இருங்கோ. அங்கை சனம் படுற கல்டத்தை பற்றி உங்களுக்கென்ன கவலை” என்று பேசி விட்டார்.

டீ. ஆர். ஓ. தனது கந்தோருக்குப் போய்ப் பார்க்காமல் நேரே கணபதியார் வீட்டிற்கு காரில் சென்றார். களைப்பினால் மகாலிங்கத்தார் தகப்பனார் வீட்டிலேயே படுத்திருந்தார். காரில் இருந்து இறங்காமல் கணபதியாரிடம் விதானையாரைப் பற்றி விசாரித்து, அவர் அங்கு தான் படுத்திருக்கிறார் என்று தெரிந்ததும், “விதானையாரைக் கூப்பிடுங்கோ, அங்கை சனங்கள் வெள்ளத்தினால் தவிக்க இஞ்சை விதானையார் படுத்து நித்திரை கொள்ளுறாரோ. நான் காரைத் திருப்பிக் கொண்டு வாறன். விதானையாரை கெதியாய் வெளிக்கிட்டு வரச் சொல்லுங்கோ” என்று கத்தி விட்டு டீ. ஆர். ஓ. போய்க் காரைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்தார்.

கணபதியார் மகனை எழுப்பி விபரத்தைச் சொன்னார். மகாலிங்கத்தார் நித்திரை குழம்பி எழுப்பியவர், டீ. ஆர். ஓ. கத்திய செய்தியைக் கேட்டதும், கவலையுடன் டயறியையும் பட்டியலையும் எடுத்துக் கொண்டு, காருக்கு அருகில் வந்து “இந்தா, உங்கடை ‘டயறியைப்’ பிடி. எனக்கு உங்கடை வேலை வேண்டாம். நான் வயல் செய்து பிழைச்சக் கொள்ளுவன், கொண்டு போ” என்று சொல்லி ‘டயறியை’ காருக்குள் எறிந்து விட்டு, திரும்பிப் பாராமல் போய், மறுபடி படுத்து விட்டார்.

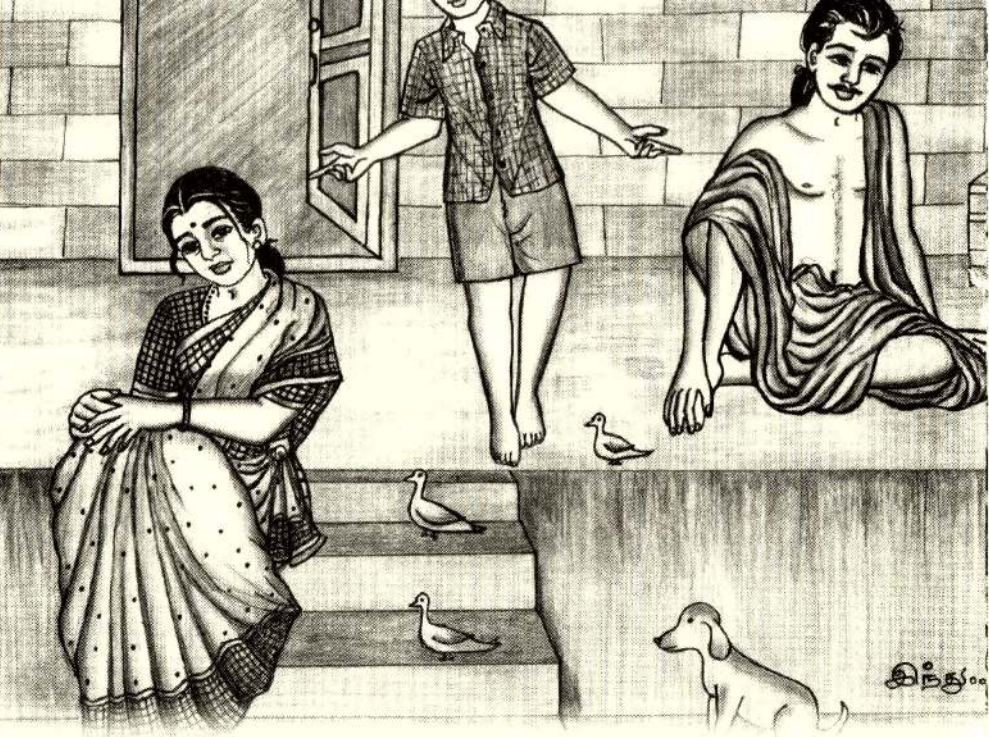
மிகவும் கோபமுற்ற டீ. ஆர். ஓ, உடனே காரை ‘ஸ்ரார்ட்’ பண்ணிக் கொண்டு திரும்பிப் போனார். போகும் போது ‘டயறிக்குள்’ மடித்து வைத்திருந்த பேப்பரைக் கண்டார். காரை றோட்டு ஓரத்தில் நிறுத்தி விட்டு, பட்டியலை எடுத்துப் படித்தார். ‘டயறியையும்’ வாசித்தார்.

மகாலிங்கத்தார் எவரும் பிழை சொல்ல முடியாதபடி, மிகச் சரியாக நிவாரணங்களை மக்களுக்கு வழங்கி விட்டு வந்து, களைப்பில் தான் படுத்திருக்கிறார் என்று அறிந்ததும், பாராளுமன்ற உறுப்பினரின் தவறான குற்றச்சாட்டினால் யோசிக்காமல் தான் செய்த பிழையை நினைத்துக் கூனிக் குறுகிப் போனார். மறுநாள் காலையில் ஏழு மணியளவில் கணபதியார் வீட்டுக்கு வந்து, காரால் இறங்கிக் கதிரையில் விதானையார் எழும்பும் வரை காத்திருந்தார்.

எல்லா இடங்களிலும் வெள்ளம் நின்றதாலும், மகன் களைத்துப் போனது தெரிந்ததாலும் கணபதியார் பொன்னம்மாவிடம் “பிள்ளை, தியாகர் வயலிலை பொடியங்கள் நிக்கிறான்கள் தானே. நீங்கள்

இஞ்சை படுத்திட்டுக் காலமை போகலாம்.” என்று போக வெளிக் கிட்ட பொன்னம்மாவை மறித்து விட்டார்.

டீ. ஆர். ஓ. வந்து காத்திருப்பதை அறியாத மகாலிங்கத்தார் ஆறு தலாக எழும்பி முகம் கழுவி வந்த போது, டீ. ஆர். ஓ. வின் காரைக் கண்டு, அவசரமாக வெளிக்கிட்டு முன்பக்கம் வந்தார். விதானையா ரைக் கண்டதும் டீ. ஆர். ஓ. எழும்பி “விதானையார் மன்னிச்சுக் கொள்ளும். பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பேசியதால் பதட்டத்திலை பிழை செய்திட்டன்” என்று சொல்லி ‘டயறி’ யையும் பட்டியலையும் மகாலிங்கத்தாரிடம் கொடுத்தார்.

43

கச்சதீவு, இலங்கையின் நெடுந்தீவிற்கும் இந்தியாவின் இரா மேஸ்வரத்திற்கும் இடையே அமைந்துள்ளது. இலங்கையும் இந்தியாவும் அந்த தீவின் மீது உரிமை கோரியதால் 1974 ஆம் ஆண்டு வரை கச்சதீவின் உரிமையைப் பற்றி இரண்டு நாடுகளுக்கும்ிடையே பிரச்சனை இருந்தது.

285-ஏக்கர் பரப்பளவுள்ள தீவான கச்சதீவு, தமிழ்நாட்டின் தென் மாவட்டமான இராமநாதபுரத்தின் இராமேஸ்வரத்திலிருந்து 17 கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் உள்ளது. வரலாற்றுப் பதிவுகளின் படி 1609 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம், இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தை ஆட்சி செய்த சேதுபதிகள் என்ற அரச குடும்பத்திற்குச் சொந்தமானதென்ற சான்றிதழ்கள் இருந்தன.

இலங்கை அரசிற்கும் இந்திய அரசிற்கும் நடைபெற்ற பலகற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகளின் பின் 1976 ஆம் ஆண்டு, இந்தியா 'அயல் நாட்டுடன் நல்லுறவைப் பேணல்' என்ற கொள்கையின்

அடிப்படையில் கச்சதீவின் நிர்வாகத்தை இலங்கையிடமே ஒப்படைத்தது.

கச்சதீவில் மக்கள் வாழ்வதில்லை. ஆனால், இலங்கை, இந்தியா இரண்டு நாடுகளின் மீனவர்களும் தமது வலைகளைக் காயவைப்பதற்கு இந்த தீவைப் பயன்படுத்தினார்கள். கச்சதீவில் ஒரு பெரிய கத்தோலிக்க தேவாலயம் இருந்தது.

ஆண்டு தோறும் இந்தத் தேவாலயத்தில் நடைபெறும் புனித அந்தோனியார் திருவிழாவிற்கு, இரு நாட்டு யாத்திரிகர்களும் வருவார்கள். ஒப்பந்தம் செய்யும் வரை பாஸ்போர்ட், விசா இல்லாமல் இலங்கை, இந்திய யாத்திரிகர்கள் வந்து போனார்கள்.

இலங்கையில் வாழ்ந்த இந்திய மக்கள், இந்தியாவிலுள்ள தமது உறவினர்களைச் சந்திப்பதற்குக் கச்சதீவு அந்தோனியார் திருவிழாவைப் பயன்படுத்தினார்கள். கச்சதீவில் குடிநீர் உள்ளளவும் இல்லை. தேவாலய நிர்வாகம் குடிநீர் வசதியை ஏற்படுத்தியது.

கச்சதீவில் இலங்கைக் கடற்படை முகாம் இருப்பதால், இப்போது ஒருவரையும் தீவிற்குள் அனுமதிப்பதில்லை. தேவாலயத்திருவிழா விற்காக இரண்டு பகலும் ஒரு இரவும் மட்டும், இலங்கையிலிருந்து 4000 யாத்திரிகர்களையும், இந்தியாவிலிருந்து 2000 யாத்திரிகர்களையும் வர அனுமதிக்கிறார்கள்.

கடல் நீர் ஊருக்குள் வந்து வயல்கள் உவராசு மாறியதை அறிந்த திருந்த அரசாங்க அதிபர், குஞ்சுப்பரந்தனுக்கு அருகேயிருந்த 'நீவில்' என்ற இடத்தில் காணி வழங்கும் போது, மூன்று கிராம மக்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப் பணித்தார். அதன் படி பெரிய பரந்தன் மக்களுக்கு வழங்கும் போது, கணபதியாருக்கும் வேலுப்பிள்ளைக்கும் நான்கு ஏக்கர் வீதம் வயல்க் காணிகள் கிடைத்தன.

மகாலிங்கத்தார், வேலுப்பிள்ளை காடு வெட்டி திருத்த உதவிகள் செய்து, காணி விதைக்கத் தொடங்க, கல்வயலில் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து வேலுப்பிள்ளைக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார். பொன்னம்மாவிடம், "நான், மாமாக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியின் படி நடந்திருக்கிறேன்" என்று கூறி மன நிம்மதி அடைந்தார்.

நாதனும் நாபனும், யாழ்ப்பாணத்துப் பொடியள் தலைமயிர் வெட்டைப் பார்த்துப் பகிடி பண்ணிய நான் தொடக்கம், யாழ்ப்பாணத்

திலை சலூனுக்குப் போய்த் தலைமயிரை வெட்டி விடுவார்கள். அவர்களுக்கு அங்கு வெட்டியது அழகாக இருந்தது. நாபன் ஒரு முறை லீவில் வந்த போது மகாலிங்கத்தாரின் தலையைத் தடவி “ஐயா, தலையில் சட்டி கவிட்ட மாதிரி வடிவாய் இருக்குது” என்றான்.

“ஏன் இந்த வெட்டுக்கு என்ன குறை?” என்று சொன்ன மகாலிங்கத்தார், மறுநாள் கிளிநொச்சிக்குப் போன போது, சலூனில் தலைமயிரை வெட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டார். பரமர் வந்து விதானையாரும் சலூனில் தலைமயிர் வெட்டி விட்டதைக் கண்டு “என்ன ஐயா, தம்பியவை தான் சலூனில் வெட்டினம் எண்டு பார்த்தால், நீங்களும் வெட்டி விட்டீங்கள்” என்று கேட்க, மகாலிங்கம் “பரமர் எனக்கு இனிமேல் குந்தியிருக்கேலாது. அது தான் சலூனுனிலை வெட்டிக் கொண்டு வந்திட்டன். நீர் யோசிக்காதையும். நான் தாற நெல்லைக் குறைக்க மாட்டன்” என்று சொல்லிச் சமாளித்தார்.

சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டம் தீவிரம் அடைந்த போது, சலவைத் தொழிலாளர் வீடுகளுக்குப் போய்த் தொழில் செய்யக் கூடாது என்றும் ‘லோணரிகளில்’ தான் வேலை செய்ய வேண்டும் என்றும் சலவைத் தொழிலாளர் சங்கம் அறிவித்தது.

கட்டாடியாரின் மகன் காசி வவுனியாவில் ஒரு லோணரியைப் போட்டுக் கொண்டு போய் விட்டான். காசி, “ஐயா, அடிமையாக இருந்தது காணும். என்னுடன் வாருங்கள்” என்ற போது கட்டாடியார், “தம்பி, நீ போய்ச் சந்தோசமாகத் தொழில் செய். நான் பெரிய பரந்தன் மக்களுடன் இவ்வளவு நாளும் நிம்மதியாகத் தொழில் செய்தனான். என்னாலை முடியுமட்டும் இஞ்சை தொழில் செய்கிறன். ஏலாத காலத்திலை உன்னட்டை வாறன்.” என்று சொல்லி மகனுடன் போக மறுத்து விட்டார்.

சிகை அலங்காரத் தொழிலாளர்களின் சங்கமும் “ஒருவரும் வீடுகளுக்குப் போய் தலைமயிர் வெட்டக்கூடாது. சலூன்களிலே தான் முடி வெட்ட வேண்டும்” என்று அறிவித்தது. பரமரின் மகன்மார் கொழும்பிலுள்ள தங்கள் உறவினர்களின் சலூன்களில் வேலை பெற்றுக் கொண்டு போய் விட்டார்கள். பரமர், தான் பெரியபரந்தன் மக்களுடன் அன்பாகப் பழகியதை நினைத்துப் பெரியபரந்தனுக்கு வழமை போல வந்து போனார்.

மீனாட்சிக்கு ஏற்கனவே கடவுள் பக்தி அதிகம். அந்த வருடம் காளி அம்மனின் வைகாசிப் பொங்கலின் போது, கந்தையாவிற்குச்

சோதிடம் கற்பித்த சோதிடர், வேறு சில பக்தர்களுடன் கதிர்காமத் திற்குக் கரைப் பாதையாக நடந்து யாத்திரை போக வந்தார். பொங்கலின் போது நிறைய விறகுகள் அடுக்கி, தீ மூட்டிச் செந்தணல் வரும் வரை எரிப்பார்கள். பூசையின் போது பூசாரியார் அந்த நெருப்பு தணலில் இறங்கித் தீ குளித்தபின், கதிர்காம யாத்திரை போக விரும்புவர்கள் வரிசையாகத் தீயில் இறங்கி தீ குளிப்பார்கள்.

தீ குளிக்கும் போது காலில் நெருப்பு கட்ட புண் ஏற்பட்டால், காளி அம்மன் அனுமதி வழங்கவில்லை என்று புரிந்து கொள்வார்கள். தீயால் சுடப்படாதவர்கள் குழுவாக வெளிக்கிட்டு முதலில் வன்னி விளாங்குளம் கோயிலுக்குச் செல்வார்கள்.

மீனாட்சிக்கும் தம்பியாருக்கும் தீக்காயம் ஏற்படவில்லை. அவர்கள் யாத்திரைக் குழுவுடன் இணைந்து கொள்ள விரும்பினார்கள். கணபதியாரிடம், “நீங்களும் வாருங்கள், ஒன்றாய்ப் போய் வருவம்” என்று கேட்டார்கள். அவர், “நான் காளியாச்சியை விட்டிட்டு வர மாட்டன். நீங்கள் சந்தோசமாகப் போய் வாருங்கள்” என்று சொல்லி மீனாட்சிக்குக் காசு கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார்.

வன்னிவிளாங்குளம் கோவிலிலும் ஒரு குழு யாத்திரை போகத் தயாராக இருந்தது. இரண்டு குழுக்களும் வற்றாப்பளை அம்மன் கோவிலுக்குப் போனார்கள். அங்கு சேர்ந்த பக்தர்களுடன் இணைந்து கரைப் பாதையால், தென்னை மரவடி போன்ற ஊர்களினூடாக மட்டக்களப்பிற்குப் போனார்கள். போகும் இடமெல்லாம் முருக பக்தர்கள் உணவு கொடுத்து ஆதரித்து தங்கள் கோவில்களில் தங்க வைத்து அனுப்பினார்கள். மீனாட்சியும் கந்தையரும் சளைக்காமல் கதிர்காமக் கந்தனை நோக்கி நடந்தார்கள்.

கரைப் பாதையால் போனவர்கள் கோவிலை அடைந்த நேரம், கதிர்காமக் கந்தனுக்கு கபரானைகள் பூசையை ஆரம்பித்தனர். யாத்திரிகர்கள் கதிர்காமத்தில் பத்து நாள்கள் திருவிழா முடிய, கொழும்பில் நடக்கும் ஆடி வேல்த் திருவிழாவிற்குப் போனார்கள். ஆடி வேல் முடிய ரெயினில் ஏறி ஊர் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

மீனாட்சியும் தம்பியாரும் மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்னர் ஊர் வந்து சேர்ந்தார்கள். கணபதியார் ஊர் மக்களுக்கு மனைவியின் சார்பில் அன்னதானம் கொடுப்பதற்கு ஆயத்தங்கள் செய்தார். மகாலிங்கத்தார், பொன்னம்மா, சின்னப்பிள்ளை, சந்தரம் முதலியோர் உதவி செய்தார்கள்.

அன்னதானத்துடன் தமது விரதத்தை முடித்த மீனாட்சியும் தம்பியாரும் தமது அன்றாட வேலைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

கணபதியார் வீட்டில் இரண்டு சமையல் கொட்டில்கள் இருந்தன. ஒன்றில் மீனாட்சி சைவமாய் சமைப்பா, மற்றதில் கணபதியார் தனக்கு விரும்பமான மீன்களை அல்லது இறைச்சியைச் சமைப்பார். மீனாட்சி கரைப் பாதையால் யாத்திரை போன நாள்களில், கணபதியார் மீனாட்சியின் சமையல் கொட்டிலில் சமைத்து விடுவார்.

மீனாட்சி வரப்போகிறா என்று தெரிந்ததும், மீனாட்சியின் கொட்டிலைச் சுந்தரத்தின் உதவியுடன் நன்கு சாணகத்தினால் மெழுகி விட்டார். மீனாட்சி வந்த பிறகு அவா சைவமாய்ச் சமைக்க, கணபதியார் தனது கொட்டிலில் மச்சம் சமைப்பார். மீனாட்சியின் சோறு கறியைப் போட்டுக் கொண்டு, தனது கொட்டிலுக்குப் போய்த் தான் சமைத்த இறைச்சி கறியுடன் சாப்பிடுவார்.

ஒரு நாள் மறந்து போய் இறைச்சிக்கறி போட்ட கோப்பையுடன் கணபதியார் மீனாட்சியின் சமையல் கொட்டிலுக்குள் போய்விட்டார். அன்று மீனாட்சி விரதம் பிடிக்கும் நாளாகவும் இருந்து விட்டது. மீனாட்சிக்கு அன்று தான் முதல் முதலாக கணபதியாரின் மேல் அடக்க முடியாத கோபம் வந்தது. கோபத்துடன் கணபதியாரைப் பேசிவிட்டு, சாப்பிடாமல் தலைவாசல் படியில் போயிருந்தா.

மகாலிங்கத்தார் வேலை முடிந்து வந்த போது, தகப்பன் ஒரு பக்கம் பார்த்த படி இருக்க, தாய் மறுபக்கம் பார்த்த படி கோபமான முகத்துடன் இருக்க, அவருக்குத் தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் இடையில் ஏதோ பிரச்சினை என்று விளங்கி விட்டது. ஒன்றும் பேசாமல் தியாகர் வயலுக்குப் போய், நாபனிடம் “தம்பி, கொப்பருக்கும் கோச்சிக்கும் ஏதோ பிரச்சனை. நீ தான் போய்ச் சமாளிக்க வேணும்.” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

நாபன் கணபதியார் வீடு போய்ச் சேர்ந்த போது பேரன் தெற்கு பக்கம் பார்த்தபடி இருக்க, பேத்தி தலை வாசல்படியில், வடக்கு பக்கம் பார்த்தபடி ‘உம்’ என்று இருந்தா. கணபதியார் நாபனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார். மீனாட்சி கோபமாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தா. நாபன் கணபதியாரைப் பார்த்து “என்ன பிரச்சனை?” என்று சைகை மூலம் கேட்டான்.

கணபதியாரும் “கோச்சிக்கு என்னிலை கோபம்” என்று சைகை காட்டினார். அவன் பேத்தியிடம், “ஆச்சி, அப்பு என்ன செய்தவர்” என்று

கேட்டான். அதற்கு அவ “கொப்பர் செய்த வேலை தெரியுமோ? இறைச்சிக் கறியோடை நான் விரதம் பிடிக்கிற இடத்துக்கு வந்திட்டார்.” என்று சொல்லி விட்டு, மறுபடியும் ‘உர்’ என்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டு எதிர்ப்பக்கம் திரும்பி இருந்தா.

நாபன் ஆச்சியின் கோபத்தை தணிக்க வேண்டும் என்று நினைத்து, “அப்பு, ஆச்சிக்கு உங்கடை பறங்கியரின் மனிசி மாதிரி கவுன் போட்டு, டான்ஸ் ஆட வைச்சால் எப்படி இருக்கும்?” என்றான். மீனாட்சிக்கு அத்தனை கோபத்திலும் அடக்க முடியாத சிரிப்பு வந்து விட்டது. கோபமாக நடித்து “வடுவா, றாஸ்கல்” என்றவ குலுங்கி குலுங்கிச் சிரிக்கத் தொடங்கினா. சண்டையும் அந்தச் சிரிப்போடை முடிந்தது.

சுந்தரம் இப்போது கணபதியார் வீட்டில் தங்கி இருவருக்கும் உதவியாக இருந்தான். சுப்பையாவிற்கு மகாலிங்கத்தார் கார் பழக்கி, கார் ஓட்டுவதற்கான ‘லைசெஞ்சம்’ பெற்றுக் கொடுத்தார். இப்போது சில காலமாக இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை தனுஷ்கோடி, இருவரையும் கச்சதீவுக்குக் கூட்டிச் செல்வதற்காகத் திருகோண மலையிலிருந்து வருவார். சுந்தரமும் சுப்பையாவும் பயணம் சொல்ல எல்லோர் வீடுகளுக்கும் போனார்கள்.

பெரியபரந்தன் மக்கள் எல்லோரும் அவர்களுக்குப் பயணக்காசு கொடுத்தார்கள். கணபதியாரும் மீனாட்சியும் தனித் தனியாகக் காசு கொடுத்தனர். பொன்னம்மா அவர்கள் இருவரும் கடந்த இரு வருடங்களாகச் செய்த வேலைகளுக்காக ஒரு தொகையைக் கணக்கிட்டு அவர்களுக்குக் காசாகக் கொடுத்து அனுப்பினா.

இருவரும் கணபதியாரையும் மீனாட்சியையும் பார்த்து, “அப்பு போட்டு வாறம். ஆச்சி போட்டு வாறம்” என்று கண்கலங்கச் சொல்லி விடை பெற்றார்கள். இவர்கள் மூவரும் கச்சதீவை அடைய, இந்தியாவிலிருந்து வந்த உறவினர்கள் இவர்களுக்காகக் கடற்கரையில் காத்திருந்தார்கள். இருவரின் தாய், தகப்பன்மார் ஓடி வந்து பிள்ளைகளைக் கட்டிப் பிடித்து “எண்ட புள்ளை, எண்ட புள்ளை.” என்று தடவித் தடவி அழுதார்கள்.

மீண்டும் இணைந்த உறவுகள் இரண்டு நாள்களும் மகிழ்ச்சியாக ஊர்ப்புதினம் பேசி மகிழ்ந்தார்கள். இவர்கள் தாங்கள் கொண்டு சென்ற காசை உறவினர்களிடம் கொடுக்க, உறவினர்கள் தாங்கள் செய்து கொண்டு வந்த பலகாரங்களைக் கொடுத்தார்கள். இரண்

டாம் நான் பின்னேரம் ஒப்பாரி வைக்காத குறையாக அழுதபடி பிரிந்து சென்றார்கள்.

சுந்தரமும் சுப்பையாவும் இளைஞர்கள் ஆகி விட்டனர். தனுஷ்கோடி மாடாக உழைத்து அனுப்பிய காசில், அவரது மனைவி மதுரையில் ஒரு கல்வீடு கட்டி விட்டா. தனுஷ்கோடி தனது பருவமடைந்த மகளுக்கு, மருமகனான சுப்பையாவை அனுப்பி, திருமணம் செய்து வைக்கத் தீர்மானித்தார். சுப்பையாவிடம் “தம்பி, உனக்கு எண்ட புள்ளையக் கட்டிக்க விருப்பமா?” என்று கேட்க, சுப்பையாவும் “நான் கட்டிக்கிறேன் மாமா.” என்றான். அடுத்த முறை கச்சீவுக்குப் போன போது சுப்பையாவை ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டு, தனுஷ்கோடியும் சுந்தரமும் மட்டும் திரும்பி வந்தார்கள்.

மீனாட்சி, ‘இனி நான், ஒவ்வொரு வருசமும் கதிர்காம யாத்திரை போறதால், கணபதியார் பாவம். தனிய எல்லாம் செய்ய வேணும். சுந்தரத்துக்கு ஒரு கலியாணம் செய்து வைத்தால், அவனும் மனுசியுமாய் அவரைத் தான் இல்லாத நேரத்தில் பார்ப்பினம்.’ என்று நினைத்தா.

தனது உறவினர் ஒருவர், பொம்பிளைப் பிள்ளைகளைப் பெத்து வைச்சுக் கொண்டு கஸ்டப்படுவது தெரியும். அவரிடம் போய் “தம்பி, சுந்தரம் நல்ல பொடியன். கடும் உழைப்பாளி. உன்ரை மகளைக் கட்டிக் கொடுத்தால் நல்லாய் வைச்சுப் பார்ப்பான்.” என்று கேட்டா. அவர் “அக்கா, நான் கஸ்டப்பட்டவன் தான். அதுக்காக இந்தியாக்காரனுக்குக் கட்டிக் கொடுக்கேலாமோ?” என்று சற்று கோபத்துடன் கூறினார்.

தாயார் கேட்க, அவர் மறுத்ததை மகாலிங்கத்தார் அறிந்தார். “அம்மா, கொஞ்ச நாள் ஆற விடுவம். பிறகு நான் போய்க் கதைச்சுப் பார்க்கிறன்.” என்றார்.

சில நாள்களின் பின் மகாலிங்கத்தார் பொன்னம்மாவுடன் அவரின் வீட்டுக்குப் போனார். “அண்ணை, சுந்தரத்தை என்ரை கூடப் பிறந்த தம்பியாய்த் தான் நினைக்கிறன். அவன் நல்லவன். ஒரு கூடாத பழக்கமும் இல்லை. நல்ல உழைப்பாளி. உங்களையும் அவன் பார்ப்பான். அவன்ரை பேரிலை இப்ப காணி எடுக்கேலாது. நீ உன்ரை மகளைக் கட்டிக் கொடுத்தாயெண்டால், இப்ப முரசுமோட்டையிலை கொடுக்கிற காணியிலை, விதானையாரிட்டைச் சொல்லி உன்ரை மகளின்ரை பேரிலை ஒரு காணியை எடுக்கலாம்.” என்று

கதைத்தார். தகப்பன் சம்மதிக்கக் கலியாணமும் நடந்தது.

மகாலிங்கத்தார், சுந்தரம் குடும்பத்தின்ரை நிலைமையை முரசு மோட்டை விதானையாரிட்டை சொல்லி, ஒரு ஏக்கர் வீட்டுக்காணியையும் மூன்று ஏக்கர் வயல் காணியையும் சுந்தரத்தின் மனைவி பேரில் எடுத்துக் கொடுத்தார். காணி வெட்டி கழனியாக்கும் வரை சுந்தரமும் மனைவியும் கணபதியார் வீட்டிலேயே வாழ்ந்தனர். சுந்தரமும் மனிசியின்ரை தகப்பனுமாய் காட்டை வெட்டித் துப்பர வாக்கி, கழனியாக மாற்றினார்கள்.

அரசாங்கத்தின் உதவியுடன் வீட்டுக் காணியில் ஒரு சிறிய வீட்டையும் கட்டிக் கொண்டு, அங்கே குடிபோனார்கள். இப்போதும் சுந்தரம் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் மனைவியுடன் கணபதியாரிடம் வந்து போனான். ஆனால் மீனாட்சி நினைத்ததைப் போல கணபதியாருடன் தொடர்ந்து இருந்து அவரைப் பார்க்க அவனால் முடியவில்லை.

44

மொறிஸ் மைனர் காரை 'பிரிட்ஷ்' நாட்டின், வரையறுக்கப்பட்ட மொறிஸ் மைனர் கொம்பனி 1928 ஆம் ஆண்டளவில் தயாரிக்கத் தொடங்கியது. லண்டனில் நடந்த 'ஏர்ல்ஸ் கோட் மோட்டார் சோ' (Earls Court Motor Show) இல், 1948 ஆம் ஆண்டில் கார் முதன் முதலில் விற்பனைக்காகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டது.

மைனர் கார்கள் மூன்று முறை மேம்படுத்தப்பட்டன. முதல் செய் யப்பட்ட கார்களை விட இரண்டாம் முறை தயாரிக்கப்பட்டவை சிறப் பாக இருந்தன. மூன்றாம் முறை மேலும் நன்றாக இருந்தன. முதலாவது கார் 1948 இல் மொறிஸ் மைனர் எனவும், 1952 இல் மேம்படுத்தப்பட்டுப் பின், 1956 இல் மேம்படுத்தப்பட்ட கார்கள் மைனர் 1000 (மைனர் தவுசன்) எனவும் அழைக்கப் பட்டன.

ஓப்பல் கார் ஜேர்மனியில், ஓப்பல் (Opel) குடும்பத்தினரால் தயா ரிக்கப்பட்டது. கொம்பனியின் ஸ்தாபகரான அடம் ஓபல் இறந்த பின், அவரின் மகளான சோபி ஓப்பல் என்பவர், தனது மகனின்

ஆலோசனையின் பெயரில் 1899 இல் கார்களைத் தயாரிக்கத் தொடங்கி, பின்னர் (1958-1959) இல் றெக்கோர்ட் என்பவருடன் இணைந்து ஓப்பல் றெக்கோர்ட் (Opel Rekord) கார்களை உற்பத்தி செய்தார்.

மகாலிங்கத்தாரின் ஒன்று விட்ட மாமனின் மகன் வேலாயுதபிள்ளை, யாழ்ப்பாணம் சந்தைத் தொகுதிக்குள் ஒரு கடையை எடுத்து, பல வருடங்களாக நடத்தி வந்தார். கடையில் நல்ல லாபம் வந்தது. அவர் திருமணம் செய்து, பெருமாள் கோவிலடியில் ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்து, விதவையான தாயாருடனும், மனைவியுடனும் ஒரே மகனான சுந்தரலிங்கத்துடனும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து வந்தார்.

வேலாயுதபிள்ளை உருத்திரபுரம் எட்டாம் வாய்க்காலில் காணியைக் குத்தகைக்கு எடுத்து விதைத்து வந்தார். ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் எட்டாம் வாய்க்காலுக்கு, கடையை மூடிய பிறகு போய், ஞாயிறு பின்னேரம் அல்லது திங்கள் அதிகாலை கடையைத் திறக்க யாழ்ப்பாணம் வந்து விடுவார்.

ஒரு சனிக்கிழமை அவர் யாழ்ப்பாணத்தால் கரடிப்போக்குச் சந்திக்கு வர இருட்டி விட்டது. அவர் வயலுக்குப் போய் வருவதற்காக ஒரு சைக்கிளைக் கரடிப்போக்கு சந்தியில், தெரிந்த ஒருவரின் கடையில் வைத்து எடுப்பது வழக்கம்.

கரடிப்போக்குச் சந்திக்கருகில் இருந்த றெயில்வேக் கடவையில் கதவுகள் இல்லை. வேலாயுதபிள்ளை, தூரத்தில் றெயின் வரும் சத்தம் கேட்ட போதும், அவசரத்தில் தான் கடவையை றெயின் வருவதற்கு முன்னரே தாண்டி விடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் கடக்க முற்பட்டு றெயினால் மோதப்பட்டார்.

மகாலிங்கத்தார் சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்டார். மைத்துனர் றெயினில் அடிபட்டு இறந்ததைக் கேள்விப்பட்ட நேரம் தொடக்கம் கவலையில் கண்ணீர் விட்டபடியே இருந்தார். தாய் தகப்பனையோ, பொன்னம்மாவையோ கூட்டிப் போக விரும்பவில்லை. றெயினில் அடிபட்ட உடல் என்ன நிலையில் இருக்கும் என்பதைப் பல முறை அவர் கண்டிருக்கிறார்.

மைத்துனரின் விசாரணைகள் முடிய, உடம்பைப் பெட்டியில் வைத்து எடுத்துச் சென்று, யாழ்ப்பாணத்தில் தகனம் செய்யும் வரைக்கும் நின்று எல்லா உதவிகளையும் செய்தார். மீனாட்சியும் பொன்னம்மாவும் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த இறுதிச் சடங்கில் கலந்து கொள்ள

‘பஸ்’ஸில் சென்றனர். மகாலிங்கத்தார் தாயாருடனும் மனைவியுடனும் தீராக் கவலையுடன் வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

மைத்துனரின் இழப்பு மகாலிங்கத்தாரை வெகுவாகப் பாதித்தது. தனது பிள்ளைகளுடன் கதைக்கும் போது, “மச்சான்ரை தாயும் மனுசியும் அவற்றை சிதைந்த உடம்பின் மேல் விழுந்து, புரண்டு கத்தினதையும், எட்டு வயசுச் சிறுவனான சுந்தரலிங்கம் ஏங்கிப் போய்க் கதறி அழுததையும் என்னால் ஒரு நாளும் மறக்கேலாது.” என்று சொல்லுவார்.

ஒரு வருடத்தின் பின்னர் “போனவன் போயிட்டான். இருக்கிறவை போய்ச் சேரும் வரை வாழ்த்தானே வேணும். பாவம் மருமகன், அவளும் சின்ன வயசுக்காரி.” என்று கவலையுடன் சொன்ன ஐயாச்சி (வேலாயுதபிள்ளையின் தாயார்) மருமகளைச் சம்மதிக்க வைத்து ஒருவருக்குக் கலியாணம் செய்து வைத்தா. வேலாயுதபிள்ளையின் தங்கைக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை.

அவ மச்சான்காரியிடம், “அண்ணி, நான் சுந்தரலிங்கத்தை என்னுடன் கூட்டிக் கொண்டு போறன். என்றை சொந்த மகனைப் போலை வளர்ப்பன். மத்திய கல்லூரியில் சேர்த்துப் படிப்பிப்பன். ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் உங்களிட்டைக் கூட்டிக் கொண்டு வருவன்.” என்று கேட்டா.

‘சிறிய பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கிற சுந்தரலிங்கத்தை, அண்ணி பெரிய பாடசாலையிலே சேர்ப்பா. அவளின் கணவர் ஒரு மரக்காலையை வைத்துவியாபாரம்செய்கிறார்; வசதியாக இருக்கினம். சுந்தரலிங்கம் இஞ்சை இருந்தால் அவன் தகப்பன்ரை நினைவுகளிலை தான் இருப்பான். இடம் மாறுறதும் நல்லது தான்.’ என்று நினைத்துத் தாயும் சம்மதித்தா.

அத்தையும் மாமனும், சுந்தரலிங்கத்தை யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரியில் சேர்த்துப் படிக்க வைத்தார்கள். அவர்கள் ஒரு பெரிய வீட்டில் சுந்தரலிங்கத்துடன் வசதியாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவனுக்கு ஒரு ‘றேசிங்’ சைக்கிளை மாமன் வாங்கிக் கொடுக்க, அதில் பாடசாலைக்குப் போய் வந்தான். இடைக்கிடை தாயாரிடமும் போய் வருவான்.

மகிழ்ச்சியாகப் போன அவனது வாழ்வில் மீண்டும் ஒரு சோகம். அவன் க.பொ.த. (சா.தரப்) பரீட்சை எடுக்க இருந்த நேரத்தில், சைக்கிளில் மரக்காலைக்குப் போன மாமன் காரால் மோதுண்டார். மாதக்

கணக்கில் யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரியில் அவருக்கு வைத்தியம் செய்தார்கள்.

பாடசாலைக்குப் போகாமல் சுந்தரலிங்கம், மாமனுடன் ஆஸ்பத்திரியில் நின்று, அவரைப் பார்த்துக் கொண்டான். மாமன் ஒரு காலை இழந்து ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியேறினார். வழமை போல வியாபாரம் செய்ய முடியவில்லை. மரக்காலையில் இருந்த பொருட்களை எல்லாம் விற்கும், முழுக் கடனையும் கொடுக்க முடியவில்லை. பெரிய வீட்டை விற்று, கடன்களை எல்லாம் கொடுத்து விட்டு, கொழும்புத்துறையில் ஒரு தென்னங்காணியைக் குத்தகைக்கு எடுத்து, அங்கிருந்த ஒரு சிறிய வீட்டில் மனைவியுடனும் சுந்தரலிங்கத்துடனும் வாழ்ந்து வந்தார்.

மகாலிங்கத்தாரின் தங்கை தவத்திற்கும் திருமணம் முடிந்து விட்டது. இனிப் பிள்ளைகளைப் புதுத் தம்பதிகளுடன் விடுவது முறையில்லை என்று மகாலிங்கத்தாரும் பொன்னம்மாவும் கருதினார்கள். மணிக்குப் படிப்பித்த ஒரு ரீச்சருக்கு குழந்தையில்லை. ரீச்சர் வீட்டில் ஒரு அறையில் மணியுடன் படிக்கும் பிள்ளை ஒருத்தி தங்கிப் படித்து வந்தா.

ரீச்சர் மகாலிங்கத்தாரிடம், “நீங்கள் பத்மாசனியை எங்கள் வீட்டில் விடுங்கோ. எங்கள் வீட்டில் தங்கிப் படிக்கும் பிள்ளையுடன் அந்த அறையில் அவ தங்கலாம். நான் கவனமாகப் பார்ப்பன்.” என்றா.

மணியை ரீச்சருடன் விட்ட மகாலிங்கத்தார், அருகில் இருந்த ஒரு நாற்சார் வீட்டில் ஒரு அறையை வாடகைக்கு எடுத்து நாதனையும் நாபனையும் தங்க வைத்தார். ‘லச்சுமி பவான்’ உணவகத்தில் சாப்பிட ஒழுங்கு செய்தார்.

கொழும்புத்துறைக்கு சுந்தரலிங்கத்தையும் மாமனையும் பார்ப்பதற்காக பொன்னம்மாவுடன் போன மகாலிங்கத்தார், அவரின் சுகத்தை விசாரித்து விட்டு, “சுந்தரலிங்கம் என்ன செய்கிறான்?” என்று கேட்டார். அதை “இவற்றை அச்சிடென்றோடை அவன்ரை படிப்பும் முடிஞ்சது. நல்லாய்ப் படிச்ச பிள்ளை, இப்ப மாமனைத் தூக்கி நிமித்துவதுடன் அவன்ரை பொழுது போகுது.” என்று கவலையுடன் கூறினா.

அதற்குச் சுந்தரலிங்கம், “அத்தை, மாமாவை நான் தானே பார்க்க வேணும்.” என்றான். மகாலிங்கத்தார், “சுந்தரலிங்கம் படிப்பு முக்கியம். இப்படியே இருந்து என்ன செய்யப் போறாம்? உன்ரை எதிர்

காலம் படிப்பில் தான் இருக்குது. இப்ப மாமாவுக்கு ஓரளவு சுகம் தானே.. நான் உன்னை 'உயர் கல்விக் கல்லூரி' (College of Higher studies) என்ற தனியார் பாடசாலையில் சேர்த்து விடுறன். நீ என்னை பொடியங்களோடே அறையில் தங்கி நின்று படிக்கலாம்." என்றார்.

சொன்ன மாதிரியே மகாலிங்கத்தார், சுந்தரலிங்கத்தைத் தனியார் பாடசாலையில் சேர்த்து, நாதனுடனும் நாபனுடனும் தங்க வைத்தார். மூன்று பேரும் 'லச்சுமி பவான்' இலேயே சாப்பிட்டார்கள்.

மணியை ரீச்சர் நல்லாய்ப் பார்த்துக் கொண்டா. அவள் வீட்டுச் சாப்பாடு சாப்பிட்டாள். பொடியன்களுக்கு 'கோட்டல்' சாப்பாடு சாப்பிட்டு நாக்குச் செத்து விட்டது.

சுந்தரலிங்கம் ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் அதை வீட்டுக்குத் தன்னை 'றேசிங்' சைக்கிளில் போவான். அதை கடற்கரைக்குப் போய் உடன் மீன்களாக வாங்கி வந்து, பொரித்து, கறி வைத்து மூன்று பேருக்கும் சாப்பாடு கட்டி, பொரியலைத் தனியாக ஒரு பேப் பரில் சுற்றிக் கொடுப்பா. சுந்தரலிங்கத்திடம், "தம்பி, நீ கொண்டு போய் அவங்களுடன் சேர்ந்து சாப்பிடு" என்று சொல்லி அனுப்புவா. சுந்தரலிங்கத்தை எதிர்பார்த்து நாதனும் நாபனும் காத்திருப்பார்கள்.

நாபன், "இவனை எங்கை காணேல்லை. பசி குடலைப் புடுங்குது." என்று சொல்ல, நாதன் புன்னகையுடன் பார்த்திருப்பான். சுந்தரலிங்கம் சாப்பாட்டுப் பாசலைப் பிரித்து, குழைத்து மூன்று கோப்பைகளில் போடுவான். நாதனும் நாபனும் பொரியல்களுடன் ரசித்துச் சாப்பிடுவார்கள்.

நாபன் சாப்பிட்டு முடிய கை விரல்களைச் சூப்பிய படி "கன நாளுக்குப் பிறகு முறையான சாப்பாடு" என்று சொல்லி மகிழ்வான். நாதனும் நாபனும் சுந்தரலிங்கத்துடன் மிகவும் சினேகிதமாக, அன்புடன் நடந்து கொள்வார்கள்.

மகாலிங்கத்தார் பெரிதாக ஒன்றிலும் ஆசை வைப்பதில்லை. தன் வீடம் உள்ள காசை யாராவது கேட்டால் மறுநாள் தேவைக்கு இல்லாவிட்டாலும் தூக்கிக் கொடுத்து விடுவார். அவருக்கு ஒரு ஆசை மட்டும் இருந்தது. விதம் விதமான கார்களை வாங்கி ஓட வேண்டும் என்பது விருப்பம். பொன்னம்மாவுக்கு அவரது அந்த ஆசையில் பெரிதாக விருப்பம் இல்லாவிட்டாலும் மறுத்துக் கதைப் பதில்லை.

மகாலிங்கத்தார், “இஞ்சை பாரும் அப்பா, இப்ப மொரிஸ் மைனர் காறின்றை புது ‘மொடெல்’ ஒண்டு வந்திருக்கு. மைனர் தவுசன் எண்டு பெயராம். அதிலொன்றை வாங்கினால் என்ன?” என்று கேட்டார்.

பொன்னம்மா, “அது நல்ல காரென்றால் இப்ப வைச்சிருக்கிற காரை வித்துப் போட்டு அதை வாங்குங்கோவன்.” என்றா. மகாலிங்கத்தார் “பழைய காரை வித்தாலும் மைனர் தவுசன் வாங்கக் காச காணாது. வித்த காசைக் கட்டி, மிகுதிக்கு ‘பினான்ஸ்’ பண்ணலாம். என்ன பினான்ஸ் காசை மாதம் மாதம் கட்ட வேணும்.” என்றார்.

மகாலிங்கத்தார் தனது பழைய காரை வித்து, ஒரு கறுப்பு நிறமான மைனர் தவுசன் காரை பினான்ஸ் பண்ணி வாங்கினார். அதன் இலக்கம் 1 ஸ்ரீ 9041.

இவ்வளவு முதல் போட்ட காரைத் தனியச் சொந்த உபயோகத்திற்கு மட்டும் பயன்படுத்தாமல், ஒரு றைவரை வைத்து தனக்குத் தேவையில்லாத போது வாடகைக்கு விடத் தீர்மானித்தார்.

அப்படி றைவராக வந்தவர் தான் சிங்கள மாமா, அப்புகாமி. அப்பு காமி சாறம் கட்டி, ஒரு வெள்ளை அரைக்கை பெனியனையும் போட்டிருப்பார். பெனியனை சாறத்திற்குள் விட்டு சாறத்தை ஒரு அகலமான ‘பெல்’ றால் இறுக்கமாகக் கட்டியிருப்பார். தலையைப் பின்பக்கமாக இழுத்து ஒரு கொண்டை போட்டிருப்பார். அவரது வயது, ஐம்பதிற்கும் கொஞ்சம் கூடுதலாக இருக்கும். காலையில் மகாலிங்கத்தாரை அலுவலகத்தில் விட்டு விட்டு, வாடகைக் கார் தரிப்பிடத்தில் காத்திருப்பார்.

வாடகைக்குக் கேட்பவர்களிடம் போகும் இடத்தையும் ஆட்களின் எண்ணிக்கையையும் விசாரித்துத் தான் அவர்களைக் கொண்டு செல்லச் சம்மதிப்பார். கரடு முரடான பாதையால் போக வேண்டி இருந்தாலோ, கூடுதலான ஆட்களை ஏற்ற வேண்டி வந்தாலோ வாடகைக்குப் போக மறுத்து விடுவார். அவருக்குக் காரின் பாதுகாப்புத் தான் முக்கியம்.

அப்புகாமி ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் எழுந்து காரைக் கழுவிச் சாம்பிராணிப் புகை போடுவார். காருக்கு எப்போதும் பெற்றோல் நிரப்பித் தயாராக வைத்திருப்பார். கார்க் கொம்பனி அறிவித்த படி காலத்திற்கு காலம் ஓயிலை மாற்றி விடுவார். மூன்று மாதங்களுக்கொரு முறை காரைச் ‘சேர்விசுக்கு’ விடுவார். செலவுகள்

போக வருமானத்தில் பினான்ஸ் காசைக் கட்டி, மிகுதியை ஒவ்வொரு கிழமையும் பொன்னம்மாவிடம் கொடுப்பார்.

வருமானம் சீராக வந்து, தனது தேவையும் பூர்த்தியாகிய போதும் '2 ஸ்ரீ' க் கார்கள் வந்த போது, மகாலிங்கத்தார் தனது '1ஸ்ரீ' இலக்கக் காரை மாற்றி விட்டு, '2ஸ்ரீ' இலக்கக் காரை வாங்க விரும்பினார். பொன்னம்மா 'இவர் என்ன பொம்பிளைப் பிள்ளையை வைச்சுக் கொண்டு இப்படி வீண் செலவு செய்கிறார்.' என்று நினைத்த போதும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. '1ஸ்ரீ' கார் வித்த காசைக் கொடுத்து, மிகுதிக்கு 'பினான்ஸ்' பண்ணி, '2 ஸ்ரீ 2656' இலக்கமுள்ள சாம்பல் நிற மைனர் தவுசன் காரை வாங்கினார். சிங்கள மாமா தொடர்ந்தும் றைவராக இருந்தார்.

மகாலிங்கத்தார் ஒரு நாள் தன் மனைவியிடம், "பொன்னம்மா, இப்ப '3ஸ்ரீ' க் கார்கள் வந்திட்டுது. இந்த காரை வித்துப் போட்டு ஒரு புதுக்காரை வாங்குவம் எண்டு பார்க்கிறேன்" என்றார். அவா, "நீங்கள் என்ன யோசிக்காமல் கதைக்கிறீங்கள். பொம்பிளைப் பிள்ளையை வைச்சிருக்கிறம். அவளும் வளர்ந்து கொண்டு வாறாள். இப்ப இருக்கிற கார் புதிசாய்த் தானே இருக்குது. இப்ப என்ன அவசரம்." என்று சொன்னா. ஒரு நாளும் எதிர்த்துக் கதைக்காத மனைவி அப்படி சொன்னதும் திகைத்துப் போனார்.

ஒருவாறு சுய நிலைக்கு வந்த மகாலிங்கத்தார், "பிள்ளையள் வளரீனம். சின்னக்கார் எல்லாரும் போகக் காணாது. ஒரு பெரிய காரை வாங்கினால்தானே எல்லாரும் போய் வரலாம்." என்றார்.

மகாலிங்கத்தார் 'ஓப்பல் றெக்கோர்ட்' காரை வாங்க நினைக்கிறார் என்று சிங்கள மாமாவுக்கு விளங்கி விட்டது. அவர் "ஐயா, இப்ப இந்தக் காறின்றை பினான்ஸ் காசு எல்லாம் கட்டி முடிஞ்சது. காரும் நல்ல நிலையில் இருக்குது. வேறே கார் என்னத்துக்கு?" என்றார். மகாலிங்கத்தார் சம்மதிப்பார் போலை தெரியவில்லை. தனக்குச் சம்பளம் தரும் முதலாளியுடன் அதற்கு மேல் கதைக்க முடியாது.

அவருக்குப் பதவியா குடியேற்றத் திட்டத்தில் காணி கிடைத்திருந்தது. வளர்ந்த பிள்ளைகளும் மனுசியும் தான் காடு வெட்டித் திருத்துகிறார்கள். சிங்கள மாமாவை, "இவ்வளவு நாளும் உழைச்சது காணும். நாங்கள் வயலைப் பார்க்கிறம். நீங்கள் வந்து எங்க ளோடை இருங்கோ" என்று மகன்மார் நெருக்கினார்கள். சிங்கள மாமா மிகவும் கவலையுடன் வேலையை விட்டு விலகிச் சென்றார்.

கடைசியாக யாழ்ப்பாணம் போன போது பெரியாச்சி மகாலிங்கத் தாரிடம், “தம்பி, எங்களுக்குப் பக்கத்திலை ஒரு காணியை விக்கப் போயினம். நீ வாங்கினால் மணிக்கு ஒரு வீட்டைக் கட்டலாம்.” என்று சொன்னா.

பொன்னம்மாவின் ஆக்கினை பொறுக்கேலாமல் பெரியாச்சியுடன் போய்க் காணியைப் பார்த்து, விலை பேசி விட்டு வந்தார். கால போக வெள்ளாமை வெட்டி நெல் வித்தவுடன் பொன்னம்மா, “காணியை வாங்கி, எழுதிக் கொண்டு வாருங்கோ” என்று சொல்லிக் காசைக் கணவனிடம் கொடுத்தா.

மகாலிங்கத்தார் ஒரு நாள், காலையில் வெளிக்கிட்டுப் போனார். இரவு வரவில்லை. ‘காணியின் உறுதியை எழுதபிந்துதாக்கும்.’ என்று பொன்னம்மா நினைத்தா. மறுநாள் காலையும் அவர் வரவில்லை. பொன்னம்மாவிற்குக் கவலை வந்து விட்டது. மாமியாரிடம் வந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தா.

இருளும் நேரம் மகாலிங்கத்தார் ஒரு வெள்ளை நிற ‘ஓப்பல் றெக்கோர்ட்’ காரில் வந்து இறங்கினார். பொன்னம்மா தான் இவ்வளவு சொல்லியும் கேளாமல் புதுக்காரை வாங்கி வந்து விட்டாரே என்று ஏங்கிப் போய், திகைத்து நின்றா.

45

ஏழைக் குடும்பங்களைத் தமது காணியில் குடியமர்த்தி, அவர்களைக் கொண்டு வேலைகளைச் செய்வித்து, தாமே வயல் விதைத்தவர்கள் ஒரு வகை. விதைப்பு எப்ப? உழுவுக்கு மிசின் காரனை ஒழுங்குபடுத்தி வை. வரம்புகளைக் கட்டி விட்டாயா? பசளை எப்ப போடப் போறாய்? வெட்டு எப்ப? என்று கேட்டு 'போஸ்ட் காட்' டில் கடிதம் எழுத, குடியிருப்பவர் 'போஸ்ட் காட்' டில் பதிலெழுதுவார். இவர்கள் போஸ்ட் காட் கமக்காரர் எனப்படுவர். இவர்கள் நெல் விதைப்பு, மருந்தடி, பசளை போடல், வெட்டி அடித்தலின் போது வந்து நிற்பார்கள். தண்ணீர் பாய்ச்சும் பொறுப்பை குடியிருப்பவனிடம் விட்டு விடுவார்கள். கூலிக் காசை ஒழுங்காக வழங்குவார்கள். கூடு அடிக்கும் போது ஒரு மூட்டை நெல்லைக் கொடுப்பார்கள். நல்லவர்கள் கூடுதலான நெல்லைக் கொடுப்பதும் உண்டு.

வேறொரு வகையினர், வயலைக் குத்தகைக்குக் கொடுத்து விட்டு நிலைமையை அறிய 'போஸ்ட் காட்' போடுவார்கள். நெற்

செய்கையின் போது அடிக்கடி காரில் வந்து, விதைப்பவர் “வயல் நடம்” என்று ஏமாற்றுவாரோ? தனது வயலினால் கூடுதலான லாபம் பெறுகிறாரோ? என்று மதிப்பீடு செய்வர். அவர் வரம்புகளைச் செருக்கி கட்டி, வயலைப் பலமுறை உழுது பண்படுத்தி, விதை நெல்லைத் தேடி வாங்கி, விதைத்து, மனைவிமாரின் நகைகளை அடைவு வைத்து, பசளை போட்டு, மருந்தடித்து, புல்லும் பிடுங்கி, கிளிகளைக் கலைத்து, பாதுகாத்து, வெட்டி, அடித்து, குறைந்த விலையில் விற்று, படும் கஸ்டங்களைப் புரிந்து கொள்ள மாட்டார். வயல் செய்பவரைச் சுரண்டுவதிலே குறியாக இருப்பர்.

குடா நாட்டிலிருந்து வந்து, வன்னி மக்களோடு சேர்ந்து வயல் செய்து, வன்னியை வளப்படுத்திய நல்லவர்களும் இருந்தார்கள்.

மகாலிங்கத்தாருக்கு தட்டுவன்கொட்டியிலிருந்து, முரசுமோட்டைக் கிராம சேவையாளர் பிரிவுக்கு இடமாற்றம் வந்தது. அவர் முரசுமோட்டையில் ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்து அலுவலகமாக பாவித்தார். பொன்னம்மாவும் கணவனை தனியே விட மனமின்றி அந்த வீட்டுக்குப் போய், அவருக்கு வேலையில் உதவிகள் செய்து கொண்டு, வசிக்கத் தொடங்கினா.

தியாகர்வயலில் தூரத்து உறவினனான கந்தசாமி என்ற இளைஞனும் மலையக இளைஞனான மற்றொரு கந்தசாமியும் வயலையும் மாடுகள், கோழிகளையும் பார்த்தார்கள். கிழமைக்கு ஒருமுறை மகாலிங்கத்தாரும் பொன்னம்மாவும் போய்ப் பார்த்து, செய்ய வேண்டிய வேலையைக் கூறுவார்கள்.

முரசுமோட்டையில் மகாலிங்கத்தார் எதிர்பாராத ஒரு பொறுப்பு வந்தது. அவரது நிர்வாக எல்லைக்குள் யாழ்ப்பாணத்தவருக்குச் சொந்தமான வயல் காணியை முரசுமோட்டையைச் சேர்ந்த ஒருவர் குத்தகைக்குச் செய்து வந்தார். காணி உரிமையாளர் ஒவ்வொரு வருடமும் குத்தகைக் காசைக் கூட்டிக் கேட்பார். அவருக்கு வயலை விதைப்பதில் உள்ள துன்பங்கள், கஸ்டங்கள் தெரியாது. காரில் வந்து எட்டிப் பார்க்க, வயல் பச்சைப்பசேல் என்று தெரியும்.

‘எனது வயலிலிருந்து இவன் நல்ல லாபம் எடுக்கிறான்’ என்று மனதுக்குள் பொருமுவார். குத்தகைக்காரர் காணியில் நின்ற தென்னை களிலிருந்தும் மாமரங்களிலிருந்தும் காய்களைப் பிடுங்கி அவரது கார் டிக்கியில் வைத்து விடுவார். அந்த வருடம் காலபோக வயல் வெட்டிய போது, அவர் திடீரென்று குத்தகைக் காசைக் கூடுதலா

கத்தரும்படி கேட்டார். குத்தகைக்காரர் “ஐயா, இந்த முறை செலவுகள் அதிகம். அடுத்த வருசம் பார்ப்பம்.” என்று சொல்லி, முதல் வருடம் கொடுத்த தொகையையே அந்த முறையும் கொடுத்தார்.

காணி உரிமையாளர், அவர் தான் கேட்ட படி தரவில்லை என்ற வீம்பில், “நீ இனி என்றை வயலை விதைக்க வேண்டாம்.” என்று மறித்தார். வயலை காலபோகத்தில் விதைத்தவரே, சிறுபோகத்திலும் விதைப்பது என்பது வழக்கம். காணியை விதைத்தவர், அந்த வழக்கப்படி ஈரமாக இருந்த வயலை உழுது, வரம்பு கட்டிச் சிறுபோகத்திற்குத் தயாராக வைத்திருந்தார்.

காணி உரிமையாளரிடம், “ஐயா, காணி உங்கடை தான். காலபோகம் செய்யிறவை சிறுபோகமும் செய்கிறதெண்ட வழக்கப்படி உழுது பண்படுத்தி விட்டன். இந்த முறை மட்டும் செய்ய விடுங்கோ. சிறுபோகக் குத்தகைக் காசையும் தந்து, காணியை உங்களிடடை ஒப்படைக்கிறன்.” என்று பணிவாகக் கூறியவர், பின் வந்த நாள்களில் வயலையும் விதைத்து விட்டார்.

காணி உரிமையாளருக்கு ‘என்றை சொல்லை மீறி வயலை விதைத்து விட்டானே’ என்ற ‘ஈகோவில்’ தனது காணியை அடாத்தாகப் பிடித்து விதைப்பதாக பொலிசில் முறைப்பாடு செய்தார். பொலிசார் வந்து விசாரித்து, வயலைக் குத்தகைக்காரர் பல வருடங்களாக விதைப்பதையும் குத்தகையை ஒழுங்காகக் கொடுப்பதையும் அறிந்து, குத்தகைகாரருக்கு எதிராக எந்த நடவடிக்கையையும் எடுக்காமல், நீதிமன்றத்தில் வழக்கைத் தாக்கல் செய்தனர்.

நெல் விளைந்து அரிவு வெட்டுக்குத் தயாரான போது, காணி உரிமையாளர் நெல்லை அறுவடை செய்வதை, நீதிமன்றம் மூலம் தடை செய்ய உள்ளார் என்று அறிந்த குத்தகைக்காரர் மகாலிங்கத்தாரிடம் வந்து, “விதானையார் ஐயா, என்றை மனிசியின்றை நகைகளை அடைவு வச்சுத் தான் வயல் விதைச்சனான். நீங்கள் தான் காப்பாற்ற வேணும்.” என்று முறையிட்டார்.

‘உரிமையாளர் இலங்கையிலேயே மிகவும் பிரபலமான, தான் பொறுப்பெடுத்த எந்த வழக்கிலும் தோற்காத வழக்கறிஞரை நியமித்துள்ளார்’ என்பதையும் ‘அந்த வழக்கறிஞர் அடுத்த திங்கள் கிழமை கொழும்பிலிருந்து வருகிறார்’ என்பதையும் குத்தகைக்காரர் தெரிவித்தார். குத்தகைக்காரருக்கு உதவி செய்ய மகாலிங்கத்தார் முடிவெடுத்தார்.

மகாலிங்கத்தார், நீதவானின் நேர்மை காரணமாக அவர் மேல் மிகவும் மரியாதை வைத்திருந்தார். நீதவானுக்கும் அவரை நன்கு தெரியும். அவருக்கு மகாலிங்கத்தாரின் மேல் நல்லபிப்பிராயமும் அன்பும் இருந்தன. மகாலிங்கத்தார் தனிப்பட்ட முறையில் அவரிடம் ஆலோசனை பெறச் சென்றார்.

நீதவான், “வழக்கு இருப்பதால் குத்தகைக்காரர் நெல்லை வெட்ட முடியாது. தடை உத்தரவு வந்த பிறகு குத்தகைக்காரரின் வழக்கறிஞர் வேண்டுகோள் விடுத்தால், நீதிமன்றம் ஒரு பொது ஆணை நியமித்து நெல்லை வெட்டி, சூட்டை அடித்து, கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் நெல்லைக் கொடுத்து, காசோலையைப் பெற்று நீதிமன்றத்தில் ஒப்படைக்க உத்தரவிடும். வழக்கு முடிந்தபின் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பின் படி காசு உரியவர்களுக்கு வழங்கப்படும்.” என்றார்.

மகாலிங்கத்தார், “ஐயா, வயலை இப்ப வெட்டாட்டில் சுற்றியுள்ள வயல்களை எல்லாம் வெட்டி விட்டு, மாடுகளைத் திறந்து விடுவார்கள். அவை இவரது வயலை மேய்ந்து அழித்து விடும். அற விளைந்த நெல்லும் கொட்டி விடும். ஒருத்தருக்கும் பிரயோசனம் இல்லாமல் போய் விடுமே” என்றார்.

யோசித்த நீதவான், “சட்டத்தையும் மீறாமல், ஒருத்தருக்கும் நட்பும் வராமல் ஒரு காரியம் செய்யலாம். இன்னும் தடை உத்தரவு போடப் படவில்லை. விதானை என்ற முறையில் உமக்கு ஒரு பொறுப்பு இருக்குது. கிராம அபிவிருத்திச் சங்கத்தினருடன் கதைத்து, உமது மேற்பார்வையில் அவர்களைக் கொண்டு நெல்லை வெட்டி அடித்து, நெல்லைக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் கொடுத்து, காசோலையைக் கொண்டு வந்து நீதிமன்றத்தில் கட்டச் செய்ய வேண்டும். சாட்சிக்கு ஊர் பெரியவர்கள் இரண்டு மூன்று பேரை வைத்துக் கொள்ளும். பிறகு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பைப் பொறுத்தது.” என்றார்.

மகாலிங்கத்தார் துரிதமாகச் செயற்பட்டார். குத்தகைக்காரர் நல்லவர், நேர்மையானவர் என்றபடியால் கிராம அபிவிருத்திச் சங்கத்தினரும் சம்மதித்து, நெல்லை வெட்டி அடிக்க முன்வந்தனர்.

வெட்டும் போது ஊர் பெரியவர்கள் ஐந்து பேர் வந்து பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். மகாலிங்கத்தார், கிராம அபிவிருத்திச் சங்கத்தினருடன் போய் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் நெல்லை அளந்து கொடுக்கச் செய்தார். சங்கத் தலைவரான ரங்கன் மணியத்தார், “விதானையார், நீங்கள் திங்கள் கிழமை காலமை சங்கத்துக்கு வாருங்கோ.

நான் காசோலையை ஆயத்தமாய் வைச்சிருக்கிறேன். நீங்கள் கொண்டு போய் நீதிமன்றத்தில் கட்டி விடலாம்” என்றார்.

திங்கள் கிழமை விதானையார் கிராம அபிவிருத்திச் சங்கத்தினருடன் போய் நீதிமன்றத்தில் காசைக் கட்டி விட்டு வெளியே வந்த பொழுது, காணி உரிமையாளரும் வழக்கறிஞரும் நீதிமன்றத்திற்குள் சென்றனர்.

மகாலிங்கத்தார் நீதிமன்றத்திலிருந்து டி. ஆர். ஓ. கந்தோருக்குப் போய், அங்கு தனது கடமை சம்பந்தமான அலுவல்களைப் பார்த்தார். அவருக்கு அந்த பிரபல வழக்கறிஞர் தன்னைத் தேடி தனது அலுவலகத்திற்கு வருவார் என்பது தெரியும். உரிமையாளரும் வழக்கறிஞரும் தடை உத்தரவுடன் காணியைப் போய்ப் பார்த்த பொழுது, காணி வெட்டி, அடிக்கப்பட்டிருந்தது.

வழக்கறிஞர் நடந்தவற்றை விசாரித்து அறிந்து கொண்டு மகாலிங்கத்தாரைத் தேடி வந்தார். நாபன் அன்று தான் பாடசாலையால் வந்து தாயாருடன் கதைத்துக் கொண்டு இருந்தான். நாபனுக்குப் பொன்னம்மா நடந்த கதை முழுக்கச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது வழக்கறிஞர் உரிமையாளருடன் வந்தார். “விதானையார் எங்கை? நீ யார்?” என்று கேட்டார். நாபன், “அவர் டி ஆர் ஓ. கந்தோருக்குப் போட்டார். நான் அவற்றை மகன்.” என்றான்.

வழக்கறிஞர், “கொப்பர் செய்தது சரியோ? பிரச்சினை உள்ள வயலை வெட்டியிருக்கிறார். நான் கடுமையான நடவடிக்கை எடுப்பன் என்று சொல்லி விடு.” என்று சொல்லி விட்டுக் கோபமாக வெளியேறினார். நாபனுக்கு ‘தகப்பன் பிழையாக எதையும் செய்ய மாட்டார் என்றும் தடை உத்தரவு போட முன்னரே தகப்பன் வெட்டி, அடித்து நெல்லை சங்கத்தில் கொடுத்து விட்டார் என்றும்’ தெரியும்.

வழக்கு நடந்தது. குத்தகைக்காரரின் வழக்கறிஞர், “எனது கட்சிக் காரர் இனி அவரது காணிக் குள் அடியெடுத்து வைக்கமாட்டார். குத்தகையைக் கழித்துக் கொண்டு தனது காசைத் தரும்படி கேட்கிறார்.” என்று கூறினார். எல்லோரையும் விசாரித்த நீதவான், பிரபல வழக்கறிஞரைப் பார்த்து “ஐயா, உங்கள் கட்சிக்காரரின் காணிக் குள் இனி அவர் வர மாட்டார். உங்கள் கட்சிக்காரரின் குத்தகையை நீதிமன்றம் வழங்கும். உங்களுக்குத் திருப்தி தானே?” என்று கேட்க வழக்கறிஞரும் சம்மதித்தார்.

நீதவான், “வயல் வெட்டி, அடித்து வந்த காசில் குத்தகைக்காசையும் கிராம அபிவிருத்திச் சங்கத்தினருக்குச் செலவுக் காசையும் நீதிமன்றம் வழங்கும், மிகுதியை நீதிமன்றம் குத்தகைக்காரருக்கு வழங்கும்.” என தீர்ப்பளித்தார்.

பிரபல வழக்கறிஞர் வழக்குத் தீர்ப்பின் பின் மகாலிங்கத்தாரைத் தேடி வந்தார். ‘என்னவோ, ஏதோ?’ என்று பதறியபடி மகாலிங்கத்தார் வெளியே வந்த போது, வழக்கறிஞர் “விதானையார், உண்மையிலேயே நீர் கெட்டிக்காரன் தான். கிழமைக் கணக்கில் நடக்க வேண்டிய வழக்கை, ஒருத்தருக்கும் நட்டமில்லாமல் மூன்று நாளில் நடக்க வைத்து விட்டீர்.” என்று பாராட்டி விட்டுச் சென்றார்.

கோட்டிலிருந்து காசோலையை எடுத்து மாற்றிய குத்தகைக்காரர், கிராம அபிவிருத்தி சங்கத்தினருடன் மகாலிங்கத்தாரிடம் வந்து, “ஐயா, நீங்கள் பட்ட கஸ்டத்திற்கு இதைப் பிடியுங்கோ” என்று சொல்லிக் காசு கொடுக்க முற்பட்டார்.

மகாலிங்கத்தார், “அண்ணை, நான் என்றை கடமையைத் தான் செய்தனான். நீங்கள் நல்ல மனுசன் எண்டு எனக்குத் தெரியும். என்னை கெட்டவனாய் மாற்றாதேங்கோ. கொண்டு போய் மனிசியின்றை நகைகளை அடைவிலிருந்து மீளுங்கோ.” என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தார்.

அவரின் நடவடிக்கையால் குத்தகைக்காரர் மட்டுமில்லை; காணிக்காரரும் லாபமடைந்தார். வழக்கு கிழமைக் கணக்கில் இழுபட்டிருந்தால், அவர் அந்த பிரபல வழக்கறிஞருக்குக் குத்தகைக் காசை விடப் பலமடங்கு காசைச் சம்பளமாகக் கொடுத்திருப்பார்.

ஒரு கலன் பெற்றோலுக்கு மைனர் தவுசன் கார் ஓடிய தூரத்தின் அரைவாசியை விடக் குறைந்த தூரத்திற்குத் தான் பெரிய காரான ஓப்பல் றெக்கோர்ட் ஓடியது. மகாலிங்கத்தாருக்கு பெற்றோல் செலவு அதிகரித்தது. சிங்கள மாமா போய்விட்டதால் வாடகைக்கும் ஓடுவதில்லை, வருமானம் நின்று விட்டது. மாதம் மாதம் ‘பினான்ஸ்’ காசு கட்டக் கஸ்டமாக இருந்தது.

மகாலிங்கத்தாரும் பொன்னம்மாவும் நேரே நின்று செய்யாமையினால் வயல் விளைச்சலும் குறைந்தது. இரண்டு வருடங்களின் பின் மகாலிங்கத்தார் ஓப்பல் றெக்கோர்ட் காரை விற்று விட்டு, வந்த காசுக்கு ஏற்ற மாதிரி ஒரு எ-40 காரை வாங்கிக் கொண்டார்.

கணபதியார் ஒரு நாள் நீவில் காணிக்கு வண்டிலில் போய் வயலுக்குப் பசளை போட்டு விட்டுத் திரும்பி வந்தார். அவர் எப்போதும் நிதானமாகவே வண்டிலை ஓட்டுவார். எருதுகளும் வாகனங்களைக் கண்டு மிரளாமல் ஓடக் கூடியவை. கணபதியார் றோட்டில் தனது பக்கத்திலேயே ஓட்டி வந்தார். கிளிநொச்சியிலிருந்து பூநகரி நோக்கிச் சென்ற பஸ்ஸை ஓட்டிய ட்றைவர் அன்று மது அருந்தியிருந்தான். பஸ் அங்கும் இங்கும் ஓடப் பயணிகள் பயந்து கொண்டே பயணம் செய்தார்கள். பெல் அடித்தால் பஸ் நிறுத்தத்தில் நிற்பாட்டாமல் தூரத்தில் நிறுத்தினான். அப்படி ஓட்டி வந்தவன் கணபதியாரின் வண்டிலில் மோதி விட்டான்.

கணபதியார் தூரத்தில் தூக்கி வீசப்பட்டார். கால்களில் முறிவு ஏற்பட்டது. எருதுகள் அந்த இடத்திலேயே இறந்து விட்டன. வண்டில் நொருங்கி விட்டது. மீனாட்சி, “காளியாச்சி” என்று கத்தியபடி ஓடி அக்கிடென்ற நடந்த இடத்துக்கு போய்விட்டா. மகாலிங்கத்தார் தகப்பனைக் காரில் ஏற்றிக் கிளிநொச்சி ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போக, அவர்கள் முதலுதவி செய்து விட்டு அம்புலன்சில் யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

பொலிஸார் ட்றைவரைக் கைது செய்து, பஸ்ஸையும் பொலிஸ் ஸ்ரேஷன் கொண்டு சென்றனர். ஆஸ்பத்திரியிலிருந்த கணபதியாரை நாதன், நாபன், சுந்தரலிங்கம் மூவரும் முறை போட்டு, இரவில் கூட நின்று பார்த்துக் கொண்டனர். கமலாவும் தவமும் முறை போட்டுச் சாப்பாடு செய்து கொண்டு வந்து கொடுத்தனர். ஒரு கிழமை மீனாட்சியும் மகாலிங்கத்தாரும் பொன்னம்மாவும் நின்று பார்த்தனர். பின்னர் மீனாட்சி பஸ்ஸில் அடிக்கடி வந்து கணவனைப் பார்த்தா. பிணையில் வெளி வந்த பஸ் ட்றைவர், ஆஸ்பத்திரிக்குத் தேடி வந்தான்.

சக ட்றைவர்களுடன் வந்த ட்றைவர், மகாலிங்கத்தாரிடமும் கணபதியாரிடமும், “ஐயா, நான் பிள்ளை குட்டிக்காரன். தெரியாமல் பிழை விட்டு விட்டன். நீங்கள் கேக்கிற காசைத் தாறன்; என்னைக் காப்பாற்றுங்கோ. வழக்கில் குற்றவாளி என்று தீர்ப்பு வந்தால் என்றை வேலை போயிடும்.” என்று அழுதான். மகாலிங்கத்தார், தகப்பன் என்ன சொல்லப் போறாரோ? என்று அவரையே பார்த்தார்.

கணபதியார் அந்த வேதனையிலும், “தம்பி, அழாதை. நடந்தது நடந்து போச்சு. நீ பயப்படாதை. கஸ்டப்பட்டு உழைச்ச உன்ரை காசு

எங்களுக்கு வேண்டாம். நாங்கள் உன்னிலை வழக்கு போட மாட்டம். போட்டு வா.” என்று சொல்லி அனுப்பி வைச்சார்.

கணபதியார் தான் தடவித் தடவி வளர்த்த எருதுகள், தனது கண்களின் முன்னே இறந்ததை நினைத்தபடி கண்களை மூட, கண்ணீர் வழிந்தோடியது. மகாலிங்கத்தார் தகப்பன் சொன்ன பதிலையும் அவரது கண்ணீரையும் பார்த்து என்ன நினைக்கிறார் என்பது விளங்கியதால், தகப்பனை நினைத்துப் பெருமைப்பட்டார்.

நான்கு கிழமைகளுக்கு பின்பு கணபதியாருக்கு முறிந்த கால் எலும்புகள் பொருந்தி விட்டன. வேதனை குறைந்து விட்டது; நடக்க முடியவில்லை. “பெரியவருக்கு வயசு போட்டுது. இனி நடக்கப் பண்ணுறது கஸ்டம். இரத்தமும் நல்லாய் வெளியிலை போட்டுது. வீட்டிலை கொண்டு போய் வைத்து, நல்ல சாப்பாடு கொடுங்கோ” என்று சொல்லி பெரியாஸ்பத்திரி டாக்டர்கள் துண்டு வெட்டி விட்டார்கள்.

‘கணபதியாரை நன்கு கவனித்துச் சுகமாக்க வேணும் எண்டால் தியாகர் வயலுக்குக் கொண்டு போவது தான் சரி.’ என்று நினைத்த பொன்னம்மா, ஆஸ்பத்திரியாலை கூட்டிக் கொண்டு வந்த அவரை, நேரே தியாகர் வயலுக்குக் கொண்டு சென்றா. தன்னை தியாகர்வயலில் கொண்டு போய் இறக்குவதைக் கண்ட கணபதியார் மருமகளைப் பார்த்து, “என்ன பிள்ளை, என்னையும் மனுசியையும் பிரிக்கப் பாக்கிறியளோ?” என்று பதட்டமாகக் கேட்டார். பொன்னம்மா “மாமா, உங்களை ஆர் பிரிச்சது? உங்களுக்கு மாமியைப் பார்க்க வேணுமெண்டால் எழும்பி நடந்து போங்கோவன்.” என்றா.

பொன்னம்மா, கணபதியாருக்குப் பருவமான கோழிக் குஞ்சுகளை வாங்கி, தூப்பு வைத்துக் கொடுத்தா. நல்ல குஞ்சு மீன்களை வாங்கி, அரைத்த கறி காய்ச்சி, சோற்றுடன் சாப்பிட வைத்தா. முட்டையைக் கூடுதலாகக் கொடுத்தா. கணவரைத் தூக்கி நிறுத்தவும் மச்சச் சாப்பாடு கொடுக்கவும் தியாகர் வயல் தான் சரி என்று புரிந்து கொண்ட மீனாட்சி, இரண்டு நாள்களுக்கொரு முறை காலை வந்து நின்று, பின்னேரம் தங்கள் வீட்டுக்குப் போவா.

கணபதியார் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேறி வந்தார். 1967 ஆம் ஆண்டு மார்கழி சாதாரண தரப்பரீட்சையை எழுதி விட்டு வந்து நின்ற சுந்தரைப் பார்த்து கணபதியார், “தம்பி, எட்டுக் காட்டுத் தடிகளை, நான்கு நான்காக இரண்டு வரிசையில், ஒரு ஆள் நடந்து

போறதுக்கு இடைவெளி விட்டு நடு. குறுக்காக நல்ல பலமான வரிச்சுத் தடிகளைக் கட்டிவிடு.” என்றார்.

காலையும் மாலையும் சுந்தரிடம், “தம்பி என்னை ஒருக்கால தூக்கி நீ கட்டிய தடிகளுக்கிடையில் நிற்க வை.” என்றார். சுந்தர் தூக்கி நிமிர்த்த வேதனையில் கத்திய கணபதியார், தனது முயற்சியை மட்டும் விடவில்லை. வேதனையைத் தாங்கி கொண்டு கட்டிய வரிச்சுத் தடிகளை இரண்டு கைகளாலும் இறுக்கி பிடித்த படி, மெல்ல மெல்ல நடக்கப் பழகினார். தனது பயிற்சியை ஒவ்வொரு நாளும் செய்தார்.

இரண்டு கிழமை பயிற்சியின் பின் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை, முதல் நாள் வந்து நின்ற நாதனைப் பார்த்து “தம்பி, இண்டைக்கு கோவிலுக்கு விளக்கு வைக்கிற நேரம் என்னை வண்டில்லை கூட்டிக் கொண்டு போறியா?” என்றார். நாதனும் சுந்தரும் கணபதியாரைப் பிடித்து வண்டிலில் ஏற்ற, மீனாட்சியும் சேர்ந்து ஏற இருவரையும் கோவிலுக்குக் கொண்டு போனார்கள்.

பிள்ளையார் கோவில் விளக்கின் போது கணபதியார் நிலத்தில் இருந்து கும்பிட முத்தர் கணபதி பூசை செய்தார். பின்னர் வண்டிலில் ஏற்றிக் காளி கோவிலுக்குக் கொண்டு போனார்கள். காளி கோவில் பூசை தொடங்கி, பறை மேளம் அடிக்கத் தொடங்க, நடக்க முடியாது இருந்த கணபதியார் தன்னை மறந்து எழுந்து நின்று, மேளத்தின் தாளத்திற்கேற்ப கலை ஆடத் தொடங்கினார்.

கோவிலுக்கு வந்தவர்களெல்லோரும், இனி நடக்கவே மாட்டார் என்று பெரியாஸ்பத்திரியால் அனுப்பப்பட்ட கணபதியார் எழுந்து நின்று கலை ஆடியது கண்டு “இது காளியின் அற்புதம்” என்று நினைத்தார்கள். மீனாட்சி கைகளைக் கூப்பியபடி “காளியாச்சி” என்று சத்தமாகச் சொல்ல ஏனையவர்களும் சேர்ந்து சத்தம் இட்டார்கள்.

அடுத்த இரண்டு நாட்களும் கணபதியார் கால்களின் வேதனையினால் வருந்தினார். மீனாட்சி ஒவ்வொரு நாளும் வந்து கணவனைப் பார்த்து விட்டுப் போனா. மீனாட்சி வராத ஒரு நாள், அதைத் தாங்க முடியாத கணபதியார் பொன்னம்மாவிடம், “பிள்ளை, ஒரு பேப்பரும் பென்சிலும் தா” என்று கேட்டு வாங்கி ஒரு கடிதம் எழுதினார். சுந்தரைக் கூப்பிட்டு “தம்பி, இதைக் கவனமாகக் கொண்டு போய்க் கோச்சியிட்டைக் குடு.” என்று கொடுத்து அனுப்பினார்.

கணபதியாருக்குச் சுந்தரில் நல்ல விருப்பம் இருந்தது. எதையும் சுந்தரிடமே கேட்பார். அவன் அதை மீனாட்சியிடம் கொண்டு போய்க் கொடுக்க அவ “தம்பி, கொப்பர் என்ன எழுதியிருக்கிறார் என்று வாசி.” என்றா.

கடிதத்தில் “பட்சமுள்ள மீனாட்சி அறிய வேண்டியது, நான் இரண்டு டொரு நாளில் வீட்டுக்கு வந்திடுவன். நீ உடம்பைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்; கவலைப்படாமல் இரு. நெடுக இஞ்சை நடந்து அலையாதை. மருமகள் என்னை வடிவாய்ப் பார்க்கிறா.” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. தியாகர் வயலுக்கு வந்த சுந்தர், “அப்பு, ஆச்சிக்கு காதல் கடிதம் எழுதி என்னட்டை தந்து விட்டவர்.” என்று சொல்லி அப்புவைக் கேலி செய்ய, எல்லாரும் சிரித்தார்கள்.

பெரியாஸ்பத்திரியில் டாக்டர்களால் “இனி நடக்கமாட்டார்” என்று அனுப்பப்பட்ட கணபதியார் எழுந்து நடந்தது, தன்னம்பிக்கையோடு எடுத்த பயிற்சிகளாலா? அல்லது காளியாச்சியின் அருளினாலா? என்பது விளங்காத புதிர் ஆகும்.

இது ஒன்றும் நாபனுக்குத் தெரியாது. 1968ஆம் ஆண்டு நாதன் கலைப்பிரிவில் கொழும்பு பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டான். மூன்று கிராமங்களிலும் முதல் முதலாகப் பல்கலைக்கழகம் போவது பத்மநாதன் என்பதால், குடும்பத்தினர் மட்டுமல்ல ஊரவர்களும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். மகாலிங்கத்தார் மகனைக் கொழும்பிற்குக் கூட்டிக் கொண்டு போவதற்கு ஆயத் தப்படுத்தினார். நாபன் தமையனை வழியனுப்பி வைக்க வந்தவன், கணபதியார் தலையில் சிறிய கடகத்தில் நெல்லையும் தோளில் மண்வெட்டியையும் வைத்துக் கொண்டு, விதைத்த வயலுக்கு மூலை கொத்தப் புறப்பட்டதைக் கண்டு, திகைத்துத் தான் போனான்.

46

ஒரு காலத்தில் மக்களிடையே தொடர்புகளை ஏற்படுத்த, தபாற் கந்தோர் முக்கிய இடத்தை வகித்தது. கடிதம், போஸ்ட் காட், பதிவுத் தபால், புத்தகப் பொதி, பொதிகள் அனுப்புதல், தந்தி என்பவற்றின் மூலம் ஒருவருடன் ஒருவர் தொடர்புகளைப் பேணினார்கள். தந்தி விரைவாகச் சென்று செய்தியை அறிவித்தது. திருமண வாழ்த்து களையும் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் திடீரென வேலைக்குப் போக முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் மேலதிகாரிகளுக்கு அறிவிக்க வும், இறப்புகள் ஏற்பட்ட போது தகவலை அறிவிக்கவும் தந்தி பயன்பட்டது. தந்தி ஒன்று வந்ததும் மக்கள் பயத்துடன், முதல் சிந்திப்பது “யார் செத்துப் போனாரோ?” என்று தான், அந்த அளவுக்குத் தந்திகள் அதிக அளவில் மரணச் செய்திகளைத் தாங்கி வந்தன.

கணபதியார் தனது வீட்டுக்குச் சுகமாகி வந்ததை நினைத்து மீனாட்சி சந்தோசமும் நிம்மதியும் அடைந்தா. கதிர்காமக் கந்தனிடம் தான் போகும் போது அவரைத் தனிய விடக் கூடாது என்று எண்ணிய

மீனாட்சி, தனது தம்பியாரின் இரண்டாவது மகளைக் கூட்டி வந்து தனக்கு உதவியாக வைத்துக் கொண்டா. மந்திரம் இப்பொழுதும் கணபதியார் வீட்டிலேயே இருந்தார்.

கந்தையரின் மூத்த மகள் சிவசிதம்பரம் திருமணம் செய்து போய் விட, இரண்டாவது மகள் சிவபாக்கியம், யாழ்ப்பாணத்தில் ஐயாச் சியுடன் நின்று படித்து, ஜே.எஸ்.சி. பாஸ் பண்ணி விட்டு வீட்டில் இருந்தாள். மீனாட்சி கேட்டதும், கந்தையர் முழு மனதுடன் அவளைத் தமக்கையுடன் அனுப்பி வைத்தார்.

பாக்கியம் முதலில் மீனாட்சிக்குச் சைவமாய்ச் சமைத்து வைத்து விட்டு, பிறகு கணபதியாருக்கு மச்சம் சமைப்பாள். மச்சம் சமைத்த கையுடன் போய்க் குளித்து விட்டு வந்து விடுவாள். அவளும் கூடுதலாக அத்தைக்காரியின் சைவச் சாப்பாட்டை விரும்பினாள்.

ஆஸ்பத்திரியால் வந்த பிறகு கணபதியாரின் கையில் காசுப் புழக்கம் குறைந்து விட்டது. அவரின் வீட்டில் எப்போதும் நெல் இருக்கும். அவரது தோட்டத்திலிருந்து பெரும்பாலான மரக்கறிகள் வரும். மீன் விற்பவன் தொடர்ந்து மீன்களைக் கொடுத்து விட்டு, நெல்லைப் பண்டமாற்றாக வாங்கிக் கொள்வான். அதனால், கணபதியார் கையில் காசு இருப்பதில்லை.

ஒருத்தன் “ஐயா, என்னை பிள்ளைக்குச் சரியான காய்ச்சல் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகோணும் பஸ்ஸிற்கும் காசில்லை; ஒரு ஐம்பது ரூபாய் காசு தாருங்கோ.” என்று வந்து நின்றான். கணபதியாரிடம் காசு இல்லை. அவனுக்கு உதவி செய்யாமல் விடவும் முடியாது. பாக்கியத்திடம், “பிள்ளை, அத்தையின்றை காசு இருக்கும் எடுத்து வா.” என்றார். பாக்கியம், “பெரிய மாமா, நான் அத்தையின்றை காசை எடுக்க மாட்டன். நீங்கள் விரும்பினால் எடுங்கோ.” என்று மறுத்து விட்டான்.

கணபதியார், “ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை.” என்று சொல்லி மீனாட்சியின் றங்குப் பெட்டியைத் திறந்தார். அதற்குள் நூறு ரூபா தாள் களும் ஐம்பது ரூபா, பத்து ரூபா, ஐந்து ரூபா தாள்களும் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவர் ஐம்பது ரூபா தாள்களுக்குள் ஒன்றை உருவி எடுத்து வந்தவனிடம் கொடுத்து “இந்தா, பிள்ளையைக் கெதியாய் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போ.” என்றார். வந்தவன், “ஐயா, நீங்கள் செய்த இந்த உதவியை நான் ஒரு நாளும் மறக்க மாட்டன்.” என்று சொல்லி விட்டு அவசரமாக ஓடினான்.

பாக்கியத்திடம், “நானைக்கு எனக்கு நெல்லுக் கொடுத்த காசு கொஞ்சம் வருமதி இருக்கு. நான் எடுத்த காசை வைச்சிடுவன்.” என்று சமாளித்தார். அவரது கஸ்டகாலம், வெளியிலை போட்டு வந்த மீனாட்சி, தனது றங்குப் பெட்டியைத் திறந்து காசைச் சரி பார்த்தா. ஒரு ஐம்பது ரூபா தான் மட்டும் குறைந்தது. மீனாட்சிக்குப் பாக்கியம் எடுக்க மாட்டாள் என்று நன்கு தெரியும். அந்த நேரம் பார்த்து நாபனும் அங்கு வந்தான். மீனாட்சி பேரனைப் பார்த்து, “டேய் நீ எங்கையெண்டாலும் நூறு ரூபா காசிருக்க ஐம்பது ரூபாயை மட்டும் களவெடுக்கிற கள்ளனைக் கண்டனியா? என்றை காசை எடுத்தது வெளிக் கள்ளன் இல்லை; உள் வீட்டுக் கள்ளன் தான்” என்றா.

நாபனுக்குப் பேரன் தான் எடுத்து விட்டார் என்று விளங்கியது. தெரியாத மாதிரி “ஆச்சி கள்ளன் ஆரெணை?” என்று கேட்டான். “என்னடா, கள்ளன் ஆரெண்டு உண்மையிலை உனக்குத் தெரியாதா?” என்று கேட்டவ, நாபனுக்குக் கிட்ட வந்து காதுக்குள், “கொப்பற்றை வேலை தான்” என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னா. நாபன் சிரிப்புடன் பேரனைப் பார்க்க, கணபதியார் கொடுப்புக்குள்ளை ஒரு புன்சிரிப்புடன் பேரனைப் பார்த்தார்.

காதலித்துத் திருமணம் செய்த கணபதியார், மீனாட்சி இருவரின் வாழ்வில், இது போன்ற சின்னச் சின்ன சண்டைகள் வந்தனவே தவிர பெரிய சண்டைகள் வந்ததில்லை. இந்தச் சிறு சிறு ஊடல் களில் கூட மீனாட்சிதான் ஏதாவது பேசுவா. கணபதியார் எப்போதும் கொடுப்புக்குள்ளை புன்சிரிப்புடன் இருப்பார்.

கணபதியார் வீட்டுக்கும் நோட்டுக்கும் இடையே ஓடிய வாய்க்காலின் மேல், அவர் ஒரு மதவைக் கட்டி அதன் இருபுறமும் ஒன்றரை அடிச் சுவர் கட்டியிருந்தார். மாலை நேரங்களில் மீனாட்சி, அகலமான அந்தச் சுவரில் போயிருந்து கொண்டு, நோட்டால் போய் வருபவர்களைக் கூப்பிட்டு, இருத்திக் கதைத்துக் கொண்டிருப்பா. பாக்கியம், அவர்களுக்குத் தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுப்பாள்.

அவசரமாகப் போறவர்கள் ‘கணபதியார் வீட்டெடியால் போனால் மனுசி கதைக்காமல் விடாது.’ என்று பயந்து வயல்களினூடாக இறங்கி நடப்பார்கள். மீனாட்சி கண்டு விட்டு வரும்படி பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, “ஏன் உந்த சம்புக்குள்ளாலை போறாய். பாம்பு கீம்பு கடிக்கப் போகுது.” என்று சொல்லுவா. “அக்கா, நான் அவசரமாய் போக வேணும். உங்களோடை கதைச்சுக் கொண்டு நின்றால் சுணங்கி விடும்.” என்று சொல்லும் போது, “உனக்கு

அவசரமெண்டால் சொல்லிப் போட்டுப் போறது தானே. நான் என்ன உன்னைக் கூட்டி வைக்கப் போறனே?” என்று கேட்டு, “சரி, சரி போட்டு வா” என்று அனுப்பி வைப்பா.

1969 ஆம் ஆண்டு, க. பொ. த. உயர்தரத்தில் தோற்றி, எழுத்துப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்த நாபனுக்குப் பௌதீகவியல், இரசாயன வியல் பாடங்களுக்குப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் செய் முறைப் பரீட்சைக்கு அனுமதி கிடைத்தது. தூய கணிதம், பிரயோக கணிதம் இரண்டினதும் பெறுபேறுகள், செய்முறைப் பரீட்சை முடிவுடன் சேர்த்துத் தான் வெளிவரும்.

தனியே கிளிநொச்சிக்கு அப்பால் போய் அறியாத நாபனை, பேரா தனைக்குக் கூட்டி செல்ல நாதன் கொழும்பிலிருந்து வந்திருந்தான். மகாலிங்கத்தாரும் பொன்னம்மாவும் நாபனை வாழ்த்தி அனுப்பி வைக்க கணபதியார் வீடு வரை வந்தனர்.

நாபன் கணபதியாரிடமும் மீனாட்சியிடமும் சொல்லி விடை பெறும் போது, மீனாட்சி பேரனின் கையில் ஒரு தொகைக் காசைக் கொடுத்து “இந்தா இதை வைச்சிரு. சோதனைக்குப் போக கொய்யா காசு தந்திருப்பார். இந்தக் காசில் சோதினை முடிய நீயும் கொண்ணனும் கண்டி, நுவரெலியாவைச் சுத்திப் பார்த்துக் கொண்டு வாருங்கள்.” என்றா.

நாதனும் நாபனும் பரந்தன் ஸ்ரேசனில், ரெயினில் ஏறிக் குரு நாகல் ஸ்ரேசனிலை இறங்கினார்கள். அங்கிருந்து பஸ்ஸில் ஏறிக் கண்டியை அடைந்தார்கள். கண்டியில் நாதனின் நண்பன் காத்திருந்து, அவர்களைப் பேராதனையில் தான் தங்கியிருந்த அறைக்குக் கூட்டிச் சென்றான்.

நாபனுக்குச் செய்முறைப் பரீட்சைகள் அடுத்த நாளும், இடையில் ஒரு நாள் விட்டு மறு நாளும் நடந்தன. அறைக்குத் திரும்பிச் சென்று இருவரும் சாப்பிட்டு ஆற, கண்டி நுவரெலியாவைக் கூட்டிச் சென்று காட்டுவதற்கு, நாதனின் இரண்டு நண்பர்கள் வந்தனர்.

நாதன் அவர்களைப் பார்த்து, “மச்சான் எனக்கு ஒரு மாதிரிக் கவலையாய் இருக்குது. பேசாமல் ஊருக்குப் போவம் எண்டு பார்க் கிறன்.” என்றான். உடனே நாபனும், “அண்ணை எனக்கும் நெஞ் சுக்கை அடைக்கிற மாதிரி இருக்குது. நாங்கள் வீட்டை போவம்.” என்றான். நாபனுக்கு ஆஸ்மா வருவது வழக்கம். அதனால் நாதன்

“கண்டிக் குளிர் இவனுக்கு ஒத்துக் கொள்ளேல்லைப் போலை.” என்று நினைத்து மேலும் பயந்து விட்டான்.

இரண்டாம் நாள் செய்முறைப் பரீட்சை நடப்பதற்கு முதல் நாளிரவு கணபதியாரிடம், “பொடியங்கள் நாளைக்குச் சோதினை முடிய ஊர் சுற்றிப் பார்ப்பாங்கள்.” என்று மகிழ்ச்சியாகச் சொல்லிவிட்டுப் படுத்த மீனாட்சி, காலையில் படுக்கையை விட்டு எழும்பவில்லை.

வேளைக்கு எழுந்து விடும் மனைவி, நேரம் சென்றும் படுத்திருப்பதைக் கண்டு பயந்து போன கணபதியார் இரண்டு முறை “மீனாச்சி, மீனாச்சி.” என்று கூப்பிட்டுப் பார்த்தார்; எழும்பவில்லை. பக்கத்தில் போய்த் தோளில் தட்டிப் பார்த்தார்; அப்போதும் எழும்பவில்லை. திரும்பத் திரும்ப எழுப்பியும் எழும்பாத மீனாட்சியைப் பார்த்து அதிர்ந்து போனார். ஒரு நாளும் பெரிதாகக் கதைக்காத கணபதியார் ஏங்கிப் போய் தவிப்போடு, “ஐயோ, மீனாச்சி என்னைத் தனிய விட்டிட்டுப் போட்டியா?” என்று வாய்விட்டு அழுதார்.

மாமனின் அழகுரல் கேட்டுப் படுக்கையால் எழும்பி, ஓடி வந்த பாக்கியம்மீனாட்சியின் நிலைமையைப் பார்த்ததும் “ஐயோ அத்தை” என்று கதறி அழுதாள். விபரம் அறிந்து ஓடி வந்த மகாலிங்கத்தாரும் பொன்னம்மாவும் மீனாட்சியைப் பார்த்து அதிர்ச்சியில் உறைந்து போய் நின்றார்கள். சுந்தரும் மணியும் மீனாட்சிக்கு அருகில் இருந்து வாய் விட்டு அழுது கொண்டிருந்தார்கள்.

முதலில் தேறிய மகாலிங்கத்தார் அழுது கொண்டிருந்த சுந்தரைக் கூப்பிட்டு, “டொக்டரிடம் போய் விபரம் சொல்லு. பிறகு டி. ஆர். ஓ. கந்தோருக்குப் போய்ச் சொல்லி விட்டு வா.” என்று கூறி அனுப்பினார். டொக்டர் வந்து சோதித்து பார்த்து விட்டு “அம்மா நித்திரையிலேயே இதய நோயால் இறந்து விட்டா. வேதனை அனுபவத்திருக்க மாட்டா” என்று ஆறுதல் சொன்னார்.

பிள்ளைகளுக்கு எப்படி அறிவிப்பது என்று தெரியாத மகாலிங்கத்தார், பேராதனைப் பல்கலைக் கழக ஆய்வு கூடத்திற்குத் தந்தியை அனுப்பச் செய்தார். தந்தி நாபனின் கையில் கிடைக்கவில்லை. உள்ளூணர்வு சொன்னதாலேயே இருவரும் திரும்பி வந்திருந்தார்கள்.

மகாலிங்கத்தார் மரண வீட்டிற்கு ஆயத்தங்களைச் செய்யலானார். அங்கு வந்த வல்லிபுரத்தார் அவரைத் தனியே கூப்பிட்டு “தம்பி,

மீனாச்சி அக்காவுக்குத் தன்ரை முடிவு தெரிஞ்சிருக்கு. அதாலை தான் தன்ரை செத்த வீட்டுச் செலவுக்கு எண்டு ஒரு தொகைக் காசை என்னட்டைத் தந்து வைச்சிருக்கிறா” என்று சொல்லிக் காசைக் கொடுத்தார். மகாலிங்கத்தார் “ஐயோ, என்ரை அம்மா, செத்த வீட்டுச் செலவைக் கூட எனக்கு வைக்கேல்லை.” என்று சொல்லி அழத் தொடங்கினார்.

நாதன் ஊர் போக எண்ணியதும் நண்பர்கள், “உடனே வெளிக் கிட்டால் குருநாகல் கடைசி பஸ்ஸைப் பிடிக்கலாம். குருநாகலில் யாழ்ப்பாணம் போற மெயில் ரெயினைப் பிடிக்கலாம்” என்றனர். இரு வரும் பஸ்ஸில் ஏறிக் குருநாகலை அடைந்தார்கள். அங்கு மெயில் ரெயினில் ஏறி அதிகாலை பரந்தன் ஸ்ரேசனில் இறங்கினார்கள்.

ஸ்ரேசனில் நாதன், நாபன் இருவரும் தந்தி கிடைத்து வருவார்கள் என்று நினைத்து, சுந்தர் முன் வீட்டுக்காரரின் உழவு இயந்திரத்துடன் வந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். “நாங்கள் வருவம் எண்டு உனக்கு எப்பிடித் தெரியும்?” என்று மைத்துனர்கள் கேட்டதும் தந்தி கிடைக்கவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்ட சுந்தர், “ஆச்சி எங்களை விட்டிட்டுப் போட்டா.” என்று சொல்லி அழுதான்.

நாதனும் நாபனும் திகைத்துப் போனார்கள். ‘தங்களை ஊர் சுத்திப் பாக்கச் சொல்லிச் சந்தோசமாக வழியனுப்பி வைத்த ஆச்சி திடீரென்று தங்களை விட்டுப் போய் விட்டாவே’ என்று நினைத்து சத்தமிட்டு அழத் தொடங்கினார்கள்.

இருவரும் ‘ராக்டரில்’ ஏறி வீட்டில் போய் இறங்கினார்கள். இறங்கியதும் தமது ‘ரவெல்லிங் பாக்கைப்’ பற்றி நினைக்காமல், ஓடிப் போய் வாங்கில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்திருந்த மீனாட்சியைக் கட்டிப் பிடித்து அழுதார்கள்.

பேரன்மார் கதறி அழப் பொன்னம்மாவும் மணியும் சேர்ந்து அழுதார்கள். மகாலிங்கத்தார் கண்களில் கண்ணீர் வழியக் கவலையுடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். அழுத படி இருந்த கணபதியார் குனிந்து தலையில் கையை வைத்த படி தன்ரை வாழ்க்கையில் மீனாட்சி வந்த பிறகு தாயையும் தகப்பனையும் நன்றாகப் பார்த்ததையும், ஊர் மக்களைத் தன்ரை உறவினர்கள் மாதிரி நடத்தியதையும், ஊருக்கு உதவுவதற்குத் தன்னோடு தோளோடு தோள் தந்து நின்றதையும், கடல்நீர் வந்து தவித்து நின்ற போது சந்தையில் வியாபாரம் செய்யக் கூட்டிச் சென்றதையும் நினைத்து நினைத்து

உருகினார். வாய் ஓயாது எப்போதும் கலகலப்பாகக் கதைக்கும் மீனாட்சியின் குரலை நான் இனி எப்போது கேட்பேன் என்று கலங்கினார்.

நாதனும் நாபனும் பேரனைத் தேடி ஓடிப் போய் “அப்பு என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டு அழுதார்கள். நாதனையும் நாபனையும் இரண்டு கைகளாலும் அணைத்த கணபதியார், “ஆச்சி எங்களை எல்லாம் விட்டிட்டு போயிட்டா” என்று சொல்லி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார். அவர்கள், “அப்பு பேராதனையில் நிக்கேக்கை எங்களுக்கு என்னவோ செய்தது. ஊரில் ஏதோ பிரச்சனை எண்டு விளங்கியது. ஆனால் ஆச்சி இப்படி எல்லாரையும் அழ விட்டு விட்டுப் போவா என்று நாங்கள் நினைக்கேல்லை.” என்று சொல்லி அழுதார்கள்.

செத்த வீட்டிற்கு ஊர் மக்கள் வந்து கூடி நின்றனர். பெண்கள் ஒப்பாரி வைத்து அழ, ஆண்கள் வந்த கண்ணீரை அடக்கிக் கொண்டு கண்களைத் துடைத்தபடி நின்றனர். ஒருவரும் எதிர்பாராத பெரும் இழப்பு இது. பேராதனையிலிருந்து வந்த நாதனின் நண்பன் தந்தியை அவனிடம் கொடுத்தான். பேராதனை முழுதும் சுற்றிய தந்தி, இறுதியாக அவனிடம் வந்து சேர்ந்திருந்தது.

மீனாட்சியின் இழப்பின் பின் கணபதியாரைத் தனியே இருக்க விட விரும்பாத, மகாலிங்கத்தாரும் பொன்னம்மாவும் கணபதியார் வீட்டிலேயே தங்கி விட்டார்கள். மகாலிங்கத்தாருக்குக் கிளிநொச்சிக் கிராம சேவையாளர் பிரிவுக்கு இடமாற்றம் வந்தது. டி.ஆர். ஓ. கந்தோருக்குப் பக்கத்தில் இரண்டு அரச உத்தியோகத்தர்கள் தங்கும் விடுதிகள் இருந்தன. ஒன்றில் அரச உத்தியோகத்தர்கள் தங்கியிருந்தார்கள், டி.ஆர்.ஓ. மற்றதை மகாலிங்கம் விதானையாருக்கு வழங்கினார்.

மகாலிங்கத்தார் காலை அந்த அலுவலகத்திற்குப் போய், கடமைகளைச் செய்து விட்டு, இரவு வருவார். மகனின் அலைச்சலை அவதானித்த கணபதியார், பொன்னம்மாவிடம், “பிள்ளை அவன் தனியப் போய் கஸ்டப்படுறான். நான் இஞ்சை சமாளிப்பன். நீங்கள் போய் அவனுடன் இருங்கோ.” என்றார்.

பொன்னம்மா, “மாமா, உங்களைத் தனிய விட்டிட்டு நாங்கள் என்னெண்டு போறது. மாமியின்ரை ஆண்டுத் திவசம் மட்டும் என்றாலும் இஞ்சை தான் இருப்பம்.” என்று மறுத்து விட்டா. இப்போ மணியும் க.பொ.த சோதனை எழுதி விட்டு, வீட்டில் நின்றாள்.

பாக்கியம் தனது வீட்டிற்குப் போய் விட்டா.

சுந்தர் க.பொ.த. பரீட்சை பாஸ் பண்ணி விட்டான். தொடர்ந்து உயர்தரம் படிக்குமாறு மகாலிங்கத்தார் கேட்ட போது “இல்லை மாமா, நான் கூட்டுறவுக் கல்லூரியில் சாதாரண தரம் படிக்க போறன். அதுக்கு ஆறுமாதம் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் வேலை செய்திருக்க வேணும். என்னை சங்கத்திலை வேலைக்குச் சேர்த்து விடுங்கோ.” என்றான்.

மகாலிங்கத்தார், ரங்கன் மணியத்தாருடன் கதைத்து, பரந்தன் சங்கத்தில் விற்பனையாளனாய்ச் சேர்த்து விட்டார். பொன்னம்மா அடுத்த ஆறுமாதங்களும் கணவருக்குச் சமைத்துப் பார்சல் கட்டும். போது சுந்தருக்கும் கட்டிக் கொடுத்து அனுப்பினா.

சுந்தர் காலையில் எழும்பி வீட்டு வேலைகளை எல்லாம் செய்து விட்டு, அவசரம் அவசரமாய் வேலைக்குப் போவான். அவன் மாமன், மாமி இரண்டு பேருக்கும் உதவியாக இருப்பதைக் கண்டு மணிக்கும், நெருங்கிப் பழகி மணியின் நல்ல இயல்பைக் கண்டதால் சுந்தருக்கும் ஒருவர் மேல் ஒருவருக்கு விருப்பம் உண்டானது. மகாலிங்கத்தாரினதும் பொன்னம்மாவினதும் சம்மதம் பெறும் வரை பொறுமையாக இருந்தார்கள். அவர்கள் விரும்புவதை முதலில் பொன்னம்மா தான் தெரிந்து கொண்டா. அதைக் கணவனிடம் கூறிய போது, மகாலிங்கத்தார் “அவன் கூட்டுறவுப் பயிற்சியை முதலில் முடிக்கட்டும், பிறகு இதைப் பற்றி யோசிப்பம்.” என்றார்.

ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு சுந்தருக்குக் கூட்டுறவுக் கல்லூரியில் படிக்க அனுமதி கிடைத்தது. அவன் கொழும்புத்துறையில் தனது அத்தை வீட்டில் இருந்து கல்லூரிக்குச் சென்று வந்தான். சனி, ஞாயிறு பெரிய பரந்தனுக்கு வந்து விடுவான்.

கிளிநொச்சிக் கிராம சேவையாளர் பிரிவில் கிராமங்களும் அதிகம், மக்கள் தொகையும் அதிகம். அதனால், மகாலிங்கத்தாருக்கு வேலைப் பழுவும் அதிகமாயிற்று. ஆண்டுத் திவசம் முடிய பொன்னம்மாவையும் கூட்டிச் செல்லுமாறு கணபதியார் வற்புறுத்திக் கொண்டே இருந்தார்.

மலைநாட்டிலிருந்து இரண்டு குடும்பங்களின் தலைவர்கள், வேலை தேடி மகாலிங்கத்தாரிடம் வந்தார்கள். அவர் ஒருத்தனுக்குத் தியாகர் வயலிலும் மற்றவனுக்குக் கணபதியார் வீட்டுக்கு அருகிலும் சிறிய

வீடுகள் போட்டுத் தருவதாகக் கூறி குடும்பத்தினரை அழைத்துவரும் படி காசு கொடுத்து அனுப்பினார். தியாகர்வயலில் ஒரு குடும்பமும் கணபதியார் வீட்டுக்கு அருகில் ஒரு குடும்பமும் குடியிருக்க வந்து விட்டார்கள். கணபதியாரின் காணியில் இருந்தவன் அவருக்குத் துணையாக இரவில் சென்று படுப்பதாக உறுதி கூறியதால், மகாலிங்கத்தார் மனைவியையும் மகளையும் விடுதிக்குக் கூட்டிச் சென்றார். ஊரவர்களும் அடிக்கடி வந்து கணபதியாரை நன்கு பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

நாபன் பௌதீகவியல், இரசாயனவியல் செய்முறைப் பரீட்சைகளில் சித்தி அடையவில்லை. அவனுக்குப் பத்து பன்னிரண்டு வயதில் கண்ணில் ஒரு பிரச்சனை வந்தது. மாலை ஆறு மணிக்குக் கண்கள் இரண்டும் தெரியாமல் போய் விடும். அவன் எங்கே நின்றானோ, அங்கேயே நின்று பாதை தெரியாது தடுமாறுவான். 'மாலைக்கண்' நோய் என்று டொக்டர்கள் சொன்னார்கள். "விற்றமின்களின் குறைபாடுகளால் இந்த நோய் வருகிறது. தொடர்ந்து மருந்தெடுத்தால் மாறிவிடும்." என்று சொல்லி மருந்து கொடுத்தார்கள். மருந்துகளால் வருத்தம் மாறியது. மாலைக்கண் வந்த வயதில் பிள்ளைகள் நிறங்களைப் பிரித்து அறிந்து கொள்வார்கள். அதனால் நாபன் நிறங்களைப் பிரித்து அறிந்து கொள்ளக் கஸ்டப்பட்டான். அவனுக்கு வந்தது 'நிறக்குருடு' அல்ல.

இரசாயனவியல் செயல் முறைப் பரீட்சையில் நிறங்களை அறிதல் முக்கியம். பௌதீகவியல் செயல் முறைப் பரீட்சையில் அளவுகளைத் துல்லியமாக அளக்க வேண்டும். இரண்டும் நாபனால் முடியவில்லை. மகாலிங்கத்தார் நாபனை இரண்டாம் முறை பரீட்சைக்கு ஆயத்தப்படுத்த, கொழும்பில் கொண்டு போய் 'பெம் புறாக் அக்கடமியில்' சேர்த்து, ஒரு பெரிய அறையை வாடகைக்கு எடுத்து நாதனுடன் தங்க வைத்தார்.

இரண்டாம் முறையும் நாபன் உயர்தரப் பரீட்சை எடுத்தான். எழுத்துப் பரீட்சையில் பாஸ் பண்ணினான். 1970 ஆம் ஆண்டு இரண்டு பாடங்களுக்கும் செய்முறைப் பரீட்சையைக் கொழும்புப் பல்கலைக்கழக ஆய்வு கூடத்தில் செய்து விட்டு, கிளிநொச்சிக்கு வந்து சேர்ந்தான். இந்த முறையும் பாஸ் பண்ணுவது கஸ்டம் என்று தாயாரிடம் உண்மையைச் சொல்லி விட்டான்.

நாபன் ஊருக்கு வந்த அதே காலப்பகுதியில் சுந்தரும் கூட்டுறவு கல்லூரியில் இறுதிப் பரீட்சையை எழுதி விட்டு வந்தான். சுந்தருக்

குக் கூட்டுறவுத் துறையில் வேலை கிடைக்கும். நாபனின் எதிர்காலம் கேள்விக்குறியாக இருந்தது. இருவரும் ஓய்ந்திருப்பதில்லை, ஓடி ஓடி வேலை செய்தனர். மகாலிங்கத்தார் இருவரையும் நினைத்து ஒரு 'போர்ட் ரக்டரை' வாங்கினார். இருவரும் 'ரக்டரை' ஓடிப் பழகி அனுமதிப் பத்திரம் எடுத்துக் கொண்டனர்.

இருவரும் பதினொரு மணி வரை விதானையாரின் வேலையில் உதவினார்கள். பொன்னம்மா மத்தியானச் சமையலை வேகமாகச் செய்வா. மணி உதவியாக இருந்தாள். பொன்னம்மா, கணபதியாருக்கும் நாபனுக்கும் சுந்தருக்கும் சாப்பாடு கட்டிக் கொடுத்து விடுவா. இருவரும் போய்க் கணபதியாருடன் சேர்ந்து சாப்பிடுவார்கள். சாப்பிட்டு ஆறிய பின்னர் தியாகர் வயலுக்குப் போய் மாறி மாறி வயலை உழவார்கள். சுந்தர், நாபனை அதிகம் உழுவதற்கு விடாது கூடிய பங்கு தானே உழவான்.

47

இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளில் ஏற்பட்ட மாற்றம் மெல்ல மெல்ல வன்னியிலும் ஏற்பட்டது. ஓரளவு வசதி உள்ளவர்கள் உழவு இயந்திரங்களை வாங்கி வயல்களை உழ ஆரம்பித்தனர். தமது வயல்களை உழுத பின் வாடகைக்கும் உழுது கொடுத்தனர். இயந்திரங்களின் வரவால் எருமைகள், எருதுகளின் தேவைகள் குறைந்தன. இளைஞர்கள் உழவு இயந்திரங்களால் கவர்ப்பட்டு, அவற்றை ஓட்டப் பழகி, உழவு இயந்திர உரிமையாளர்களிடம் சம்பளத்திற்கு ட்ரைவர்களாக வேலைக்குப் போனார்கள். வயோதிபர்கள் தமது பாரம்பரிய முறைகளைக் கைவிடாது, தொடர்ந்து மாடுகளால் உழுதார்கள்.

சிறு விவசாயிகளையும் வயோதிபர்களையும் தவிர மற்றவர்கள், உழவு இயந்திரத்தால் உழுவதையே விரும்பினார்கள். வேலை விரைவில் முடிந்து விடும். சேற்றில் எருமைகளையும் எருதுகளையும் கலைத்துக் கொண்டு, வெயிலில் திரியும் தேவை இல்லை.

கூடுதலான எருமைகளை வைத்திருந்த விவசாயிகளுக்கு வருமானம் குறைந்தது. எல்லோரும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எருமைகளை விற்றார்கள். ஒன்றாகக் கூடி, ஒன்றாக வேலை செய்து, ஒன்றாகச் சாப்பிட்டு வாழ்ந்த அந்த இனிய வாழ்வு பறிபோவதை ஒருவரும் உணரவில்லை. ஒருவருக்கொருவர் உதவி வாழ்ந்த ஊர்ப் பற்றும் குறைய ஆரம்பித்தது.

ஒன்றாக வளர்ந்து, கூடிப் பாடசாலை சென்று, சேர்ந்து விளையாடி, நாட்டு கூத்தாடி, ஒரே குடும்பம் போல வாழ்ந்த இளைஞர்கள், ஊரிலிருந்த உழவு இயந்திரங்கள் குறைவாக இருந்ததால், வேலை தேடி வேறு ஊர்களுக்குப் போனார்கள். கிராமியக் கட்டமைப்பு சிதையத் தொடங்கியது. எதையும் செய்யும் போது 'நாம்' செய்வோம் என்றவர்கள், இப்போது 'நான்' செய்வேன் என்றார்கள். கூட்டுறவாக வயல் செய்தது மாறி, தனித் தனியாக வயல் செய்யலானார்கள். மனிதனின் செல்வமாகக் கருதப்பட்ட மாடுகளினதும் எருமைகளினதும் எண்ணிக்கை குறையத் தொடங்கியது.

மாடுகளும் எருமைகளும் குறைந்தமையால் வயல்களுக்குத் தேவையான மாட்டுடொரு இல்லாமல் போனது. இரசாயன உரத்தைப் போட்டு வயல்களில் நச்சுத்தன்மையை உண்டாக்கினார்கள். நெல் உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்காக, சுவையும் ஆரோக்கியமும் உள்ள பழங்கால நெல்லினங்களைக் கைவிட்டு, நவீன நெல்லினங்களை விதைத்தார்கள். அவற்றினால் நெற்பயிர்களில் புதிய நோய்கள் தோன்றின. நோய்களைக் கட்டுப்படுத்த இரசாயனப் பூச்சி கொல்லிகளைத் தெளித்தார்கள். அதனால் தேனீக்கள், தும்பிகள், வண்ணத்துப் பூச்சிகள், சிட்டுக் குருவிகள், மண்புழுக்கள் எல்லாம் அழிந்தன. இரசாயனம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மனிதனின் உடலில் சேர்ந்து, அவனது ஆரோக்கியத்தைக் கெடுத்தது.

சுந்தருக்கும் மணிக்க்கும் இருந்த காதலைத் தெரிந்திருந்த மகாலிங்கத்தாரும் பொன்னம்மாவும், 1970 ஆம் ஆண்டு அவர்களின் திருமணத்தை நடத்தத் தீர்மானித்தார்கள். சுந்தரலிங்கத்திற்கும் பத்மாசனிக்கும் கிளிநொச்சிக் கந்தசாமி கோவிலில் திருமணம் நடைபெற்றது. நாதன் மாப்பிளைத் தோழனாக இருந்தான். கோவிலிலிருந்து மணமக்கள் ஊர்வலமாக விதானையாரின் விடுதி வரை சென்றனர்.

பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆனந்தசங்கரி, டி. ஆர். ஓ., J.P. யோகலிங்கம், சுப்பிரமணியத்தார், கிருஸ்ணராஜா, அழகரத்தினம், சிங்கம்

ஓவசியர், மார்க்கண்டு விதானையார், இராசையா விதானையார் என்று முக்கியஸ்தர்கள் எல்லோரும் ஊர்வலத்தில் வந்தனர். திருமணம் முடிந்து சுந்தரும் மணியும் ஆசி பெறச் சென்ற போது, அவர்கள் இருவருக்கும் விபூதி பூசி விட்ட கணபதியாரின் முகத்தில், மீனாட்சி இறந்த போது மறைந்த புன்னகை மறுபடியும் தோன்றியது.

உழவு இயந்திரத்தின் வருகை மூன்று கிராமங்களிலும் தாக்கத்தை உண்டாக்கியது. கூடுதலான எருமை மாடுகளை வைத்திருந்த பேரம் பலத்தாருக்கு வருமானம் குறைந்தது. அவரும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எருமைகளை விற்றார். பெரிய பரந்தனில் சிலர் தொடர்ந்தும் வயலை எருதுகளால் உழுதார்கள். மூன்று கிராமத்து இளைஞர்கள் சிலர் உழவு பழகி, வேறு ஊர்களுக்கு ட்றைவர்களாகச் சென்றார்கள். மகாலிங்கத்தார் பாலத் தேவைக்காக மட்டும் கொஞ்சம் பசுக்களை வைத்துக் கொண்டு, மிகுதியை விற்று விட்டார்.

சொந்தமாக உழவு இயந்திரம் இருந்ததாலும், பொன்னம்மா, சுந்தர், நாபனின் நேரடிக் கண்காணிப்பாலும் வயல் ஓரளவு விளைந்தது. மணியை உதவிக்கு விட்டு விட்டு, பொன்னம்மா அடிக்கடி சுந்தருடனும் நாபனுடனும் போய், மாமனையும் பார்த்துக் கொண்டு, பொடியங்களுக்கு வயல் வேலைகளில் உள்ள நுட்பங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தா. நாதன் லீவில் நிற்கும் நாள்களில் தாயாருடன் சேர்ந்து வயல் வேலைகளைச் செய்தான். அவனும் உழவு இயந்திரத்தை ஓட்டப் பழகி வயல்களை உழுதான்.

மகாலிங்கத்தார் நன்றாய் நெல் விளையக் கூடிய மூன்றாம் வாய்க் காலில், ஒரு காணியைக் குத்தகைக்கு எடுத்துப் பொடியங்களைச் செய்ய வைத்தார். சுந்தரும் நாபனும் தங்கள் வயலை விதைத்த பின், மற்றவர்களுக்கு உழுது கொடுத்துக் கூலியைப் பெற்றனர்.

மகாலிங்கத்தார் தகப்பனாரின் வீட்டுக் கூரையைப் பிடுங்கி விட்டு, தகப்பனார் கட்டிய அறையைச் சாமியறையாக வைத்துக்கொண்டு, முழுமையான ஒரு வீட்டை, ஒரு போட்ட கூரையுடன் கட்டினார். அடிக்கடி பொன்னம்மாவும் பொடியளும் வந்து, அந்த வீட்டில் தங்கிப் போனதால், கணபதியார் ஓரளவு தேறி விட்டார். காலம் கவலைகளைக் குறைக்கும் ஆற்றல் கொண்டதல்லவா.

மகாலிங்கத்தாருக்குத் தெரிந்த ஒருவர், ரீச்சர் வேலை பார்க்கும் தனது பெண் பிள்ளையை மணியுடன் தங்க அனுமதிக்கும் படி கேட்க, அவரும் சம்மதித்தார். பொன்னம்மா, அந்த ரீச்சர் பிள்ளை

மணிக்குத் துணையாக நிற்கும் நாள்களில் பெரிய பரந்தனில் தங்கினா.

கிளிநொச்சிக் கிராம சேவையாளர் பிரிவில் இருந்த கனகாம்பிகை குளம் கிராமத்தில் 1969 ஆம் ஆண்டு மூன்று ஏக்கர் படி காணிகள் வழங்கப்பட்டன. பின்னர் 1972 ஆம் ஆண்டில் கனகாம்பிகைகுளம் காணியில் எஞ்சியிருந்த பகுதியை அரை ஏக்கர்ப் படி கொடுக்கத் தீர்மானித்தார்கள். மகாலிங்கத்தார் பெரிய பரந்தன் மக்களுக்கு விண்ணப்பப் படிவங்களை வழங்கி விண்ணப்பிக்க வைத்தார்.

நாபனும் சுந்தரும் சச்சியும் இராசையா விதானையாரிடம் விண்ணப்பங்களைப் பெற்று விண்ணப்பித்தனர். மூவரும் மகாலிங்கத் தாருக்குத் தெரியாது நேர்முகத் தேர்வில் பங்கு பற்றச் சென்றனர். நேர்முகத் தேர்வை நடத்த கச்சேரி அதிகாரிகளுடன் மகாலிங்கத் தாரும் வருவார் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

நேர்முக தேர்வு நடந்தது. பெரிய பரந்தனில் கடல் பெருக்கெடுத்து வந்த கதையை மகாலிங்கத்தார் அதிகாரிகளுக்குச் சொல்லியிருந்தார். பெரிய பரந்தன் மக்கள் சிலருக்கும் காணி இல்லாத பலருக்கும் காணிகள் கிடைத்தன. சுந்தர், நாபன், சச்சி மூவரையும் கண்ட மகாலிங்கத்தார் ஒரு பூவரசம் மரத்தின் தடியை முறித்து அடிக் கத் தூரத்தினார். மற்ற இருவரும் ஓடிவிட நாபனுக்கு முதுகில் ஒரு அடி விழுந்தது. அடி நோகவில்லை என்றாலும் தகப்பனுக்கு விருப்பமில்லாத செயலைச் செய்ய வந்ததை நினைத்து நாபன் மிகவும் கவலைப்பட்டான்.

வீட்டுக்கு வந்த மகாலிங்கத்தார் மகனின் முதுகைத் தடவி “நல்லாய் நொந்து போய்ச்சா.” என்று கேட்டவர், “அரசாங்கம் காணி இல்லாதவர்களுக்குத் தான் காணி கொடுக்கிறது. உங்களுக்கு என்ன குறை? தியாகர் வயலில் அப்பு எனக்குத் தந்த ஐந்து ஏக்கரோடை, இருபத்தொரு ஏக்கர் காணியை வாங்கி வைச்சிருக்கிறன். இரண்டு வருசத்துக்கு முந்தி எங்கடை பள்ளிக் கூடப் பிள்ளைகள் ஓடி விளையாடக் காணி காணாது எண்டதும், இரண்டு ஏக்கர் காணியைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு எழுதிக் கொடுத்தனான். என்றை பிள்ளைகள் காணி தா எண்டு கந்தோர் வாசலில் போய் நிண்டால் எனக்கு எப்படி இருக்கும்?” என்று கவலையுடன் சொன்னார்.

லீவில் வந்த நாதன், நாபனுக்கு அடி விழுந்த கதையைக் கேட்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். “எனக்கு நடந்தது தெரிஞ்சிருந்தால் நீங்கள் காணி கச்சேரிக்குப் போயிருக்க மாட்டீங்கள்.” என்றான்.

சுந்தர் “என்ன நடந்தது?” என்று கேட்க, நாதன் “சுதந்திரபுரத்தில் ஒரு காணிக் கச்சேரிக்குப் போனான். நேர்முகத் தேர்வில் என்னைத் தெரிவு செய்து விட்டார்கள். என்றை கஸ்டகாலம் அப்ப பார்த்து ஐயா வந்து தெரிவுப் பட்டியலை வாங்கிப் பார்த்தார். காணியை விரைவாக வெட்டி, துப்பரவாக்கி, விவசாயம் செய்யோ னும் எண்டு ஐயாவை பேசச் சொன்னார்கள். எல்லாத்தையும் பேசியவர் கடைசியாக என்னை மேடைக்குக் கூப்பிட்டு ‘இவர் என்றை மகன். விரைவில் பல்கலைக்கழகம் போய்விடுவார்.’ என்று சொன்னார். அதோடை கதை முடிஞ்சது. “நீர் விதானையாற்றை மகன். University க்கும் போகப் போறீர் உமக்கு என் னெண்டு காணி தாறது?” என்று என்றை பேரை வெட்டி விட்டாங்கள்.” என்றான்.

1971 ஆம் ஆண்டு ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் இருபத்தைந்து பேருக்கு ஆசிரியர் நியமனம் வழங்குவதென்று அரசாங்கம் தீர்மானித்து, சிபாரிசு செய்யும் பொறுப்பை அந்தந்தப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களிடம் கொடுத்தது. நாபனும் அதற்கு விண்ணப்பித் திருந்தான். பாராளுமன்ற உறுப்பினரின் செயலாளர் நாபனைக் கூப்பிட்டு அனுப்பினார்.

நாபன் போனபோது அவர், “தம்பி, குடும்பத்தில் ஒருத்தரும் அரசாங்க வேலையில் இல்லாதவர்களுக்குத் தான் MP சிபார்சு செய்கிறார். நீர் விதானையாரின் மகன் என்றபடியால் உம்மைச் சிபார்சு செய்யவில்லை. ஆனால் MP உமக்குக் கட்டாயம் வேறை வேலை எடுத்துத் தருவார்.” என்று சொல்லி நாபனின் உத்தியோகக் கனவைக் கலைத்து விட்டார்.

அந்த ஆண்டு சுந்தர் கரைச்சி வடக்கு ப.நோ.சு. சங்கத்தின் பரந்தன் கிளையில் மனேஜராக நியமிக்கப்பட்டான். சுந்தருக்கு வேலை கிடைத்ததால் குடும்பத்தவர் எல்லோரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள்.

1972 ஆம் ஆண்டு கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் நான்காம் ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது, நாதன் தபால் அதிபர்களுக்கான பரீட்சையில் பாஸ் பண்ணி, பயிற்சிக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டான். வீட்டில் நின்ற நாதனை, முதல் முதல் தானே கூட்டிக் கொண்டு போக வேண்டும் என்று மகாலிங்கத்தார் விரும்பினார். அதே ஆண்டு

பங்குனி மாதம் 13 ஆம் திகதி நியமனம் என்று அறிவிக்கப்பட்ட படியால், மகாலிங்கத்தார் 10 ஆம் திகதி மகனுடன் கொழும்புக்குப் போவதற்கு லீவு எடுத்து, ஒழுங்குகள் செய்திருந்தார்.

1972 ஆம் ஆண்டு கல்வி அமைச்சர் கணித, விஞ்ஞான ஆசிரியர் பற்றாக்குறையை நிவர்த்தி செய்யத் தீர்மானித்தார். க.பொ.த. சாதாரண தரப் பரீட்சையில் சிறந்த பெறுபெறுகளைப் பெற்று, உயர்தரத்தில் கணித, விஞ்ஞான பாடத்தில், ஒரு பாடத்தில் ஏனும் சித்தியடைந்திருந்தால் விண்ணப்பிக்கலாம் என்று அறிவித்தார்கள்.

நாபனும் விண்ணப்பித்து, நேர்முகப் பரீட்சைக்கும் போய் வந்தான். அந்த ஆண்டு மாசி மாதம் ஆசிரிய நியமனம் செய்வதற்காக, வட மாகாணத்தில் ஐநூறுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு, யாழ்ப்பாணம் இந்து கல்லூரியில் இரண்டு கிழமைப் பயிற்சியும் தொடங்கியது. நாபனுக்குப் பயிற்சிக்கு அழைப்பு வரவில்லை; நாபன் நம்பிக்கையை இழந்தான்.

1972 ஆம் ஆண்டு மகாலிங்கத்தார் நாதனைக் கொழும்புக்குக் கூட்டிச் செல்ல ஆயத்தப்படுத்திய வேளையில், நாபன் எதிர்பார்க்காத ஒரு காலைப் பொழுதில், ஆசிரிய நியமனம் பற்றித் தந்தி அடித்திருந்தார்கள். பங்குனி மாதம் 8 ஆம் திகதி மு.ப 9.00 மணிக்கு மன்னார் மாவட்டக் கல்வி அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டு கணித / விஞ்ஞான ஆசிரியராக நியமனத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் என்று தந்தி அடித்திருந்தார்கள். நாபனால் தனக்கு நியமனம் கிடைத்திருக்கிறது என்பதை நம்ப முடியவில்லை.

இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி அடைந்த மகாலிங்கத்தார், தன்னுடைய காரில் போய் நாபனின் நியமனம் முடிய, திரும்பி வந்து கொழும்புக்குப் போவது கஸ்டம் என்பதால் பரந்தனில் கார் வைத்து ஓடிய, சண்முகம் என்பவருடைய காரை வாடகைக்கு அமர்த்தி, எட்டாம் திகதி காலை நாலு மணிக்குப் போக வேணும் என்று கூறி வைத்தார். அன்றிரவு வீட்டில் ஒருத்தருக்கும் நித்திரை இல்லை.

நாபன் தந்தியில் குறிப்பிட்டிருந்த படி சான்றிதழ்களை அடுக்கி ஒரு பைலில் வைத்துக் கொண்டான். பொன்னம்மா, நாபனிடம் “தம்பி, நான் ரீச்சராய் வரோணும் எண்டு ஆசைப்பட்டன். எனக்குக் கிடைக்கேல்லை, உனக்குக் கிடைச்சிருக்கு. மன்னாரிலும் பெரிய பரந்தனைப் போலை அதிகம் படிக்காத சனங்கள் தான் இருக்கினம். அவையின்றை பிள்ளையனைக் கவனமாகப் படிப்பி அப்பன்.” என்று

சொல்லி அனுப்பி வைத்தா.

இருவரும் எட்டாம் திகதி காலை நாலு மணிக்கு வெளிக்கிட்டு, பூநகரிப் பாதையால் போய் ஆறு மணிக்குத் திருக்கேதீஸ்வரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பாலாவியில் குளித்து, திருக்கேதீஸ்வரத்தானின் காலைப் பூசையைப் பார்த்து வணங்கி, அங்கே இருந்த சைவ உணவகத்தில் சாப்பிட்டு, எட்டு மணிக்கு மன்னார் மாவட்டக் கல்வி அலுவலகத்திற்குச் சென்று விட்டார்கள்.

மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி சான்றிதழ்களைச் சரி பார்த்து விட்டு, மன்/இலகடிப்பிட்டி றோமன் கத்தோலிக்க தமிழ் கலவன் பாடசாலைக்கு பத்மநாபனை தராதரப்பத்திரமற்ற கணித / விஞ்ஞான ஆசிரியராக நியமித்துக் கடிதம் வழங்கினார். மகாலிங்கத்தாரின் நண்பர்களான மூன்று கச்சேரி அலுவலர்கள் குறுகிய கால லீவு போட்டு விட்டுக் காரில் ஏறி பாடசாலையைக் காட்டுவதற்கு வந்தார்கள்.

முதல் நாள் என்றபடியால் கையெழுத்திட்டு, நியமனத்தைப் பெற்ற பின், அறை ஒன்றை வாடகைக்கு எடுக்கவும், மன்னார் நகரத்தைக் காட்டி அறிமுகப்படுத்தவும், அதிபர் நாபனை மகாலிங்கத்தாருடன் திரும்பிப் போக அனுமதித்தார். நண்பர்களின் உதவியால் கச்சேரிச் சிறாப்பரின் விடுதியின் வெளிப்புற அறையில் தங்க ஏற்பாடு செய்து, கச்சேரிக் கன்ரீனில் சாப்பிட ஒழுங்கு செய்து விட்டு மகாலிங்கத்தார் திரும்பிச் சென்றார்.

அவருக்கு அடுத்த நாள் இரவு நாதனைக் கொழும்புக்குக் கூட்டி செல்ல வேண்டியிருந்தது. கொழும்பு செல்லும் மெயில் ரெயினில் ஏறி மகாலிங்கத்தார், நாதனுடன் கோட்டை புகையிரத நிலையத்தில் இறங்கினார்.

நாதன் கொழும்பு நகரை நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தான். 13 ஆம் திகதி வரை, தான் பல்கலைக்கழகம் போகாத நாள்களில், முகத்துவாரத்திலும், கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்திற்கு முன்னாலும் கடை வைத்துக் கொண்டும் இருந்த தூரத்து உறவினர்களிடம் மகாலிங்கத்தாரைக் கூட்டிச் சென்றான். 13 ஆம் திகதி மகாலிங்கத்தார், நாதன் கடமையேற்க இருந்த அமைச்ச அலுவலகத்திற்கு நாதனுடன் சென்றார்.

நியமனம் பெற்ற நாதன் மேலதிகாரிகளுடன் கதைத்து, பல்கலைக் கழகத்தில் வகுப்பு உள்ள நாள்களில் இரவு நேரக் கடமை செய்ய

அனுமதி கோரி, அதற்கான அனுமதியையும் பெற்றுக் கொண்டான். மகாலிங்கத்தார் மகிழ்ச்சியுடனும் நிம்மதியுடனும் ஊர் போய்ச் சேர்ந்தார்.

மகாலிங்கத்தாரின் வீட்டிற்கு அருகிலிருந்த பரந்தன். அ. த. க. பாடசாலைக்குக் குமரபுரத்தைச் சேர்ந்த சுப்பையா என்ற அதிபர் இடம் மாறி வந்தார். அவர் மிகவும் அமைதியானவராகவும் மாணவர்களை அன்பு காட்டிப் பொறுமையாகப் படிப்பிப்பவராகவும் ஊர் மக்களுடன் நன்கு பழகுவவராகவும் இருந்தார்.

மகாலிங்கத்தாருக்கு அவரை நன்கு தெரிந்திருந்தது. அவர் சுப்பிரமணியத்தாரின் தமையன் செல்லையரின் நெருங்கிய உறவினர் என்பதையும் அறிந்திருந்தார். சுப்பையா மாஸ்டரின் மனைவியும் ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றினா. அவர்களுக்கு இந்திரா என்று ஒரு மகள், உயர்தரம் பாஸ் பண்ணிவிட்டு வீட்டில் இருந்தா.

சுப்பிரமணியத்தாரும் செல்லையரும் செல்லையரின் மனைவியும் இந்திராவிற்கு நாதனைத் திருமணம் பேசி வந்தார்கள். மகாலிங்கத்தார் 19 வயதிலும் பொன்னம்மா 16 வயதிலும் திருமணம் செய்தவர்கள். 26 வயதாகிவிட்ட நாதனுக்கு விரைவில் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தனர்.

சுப்பையா மாஸ்டரைத் தெரியும் என்பதால் அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்து, நாதனை அழைத்துப் பெண் பார்க்க வைப்பதெனவும் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தால் திருமணத்தைச் செய்வதென்றும் வந்தவர்களுடன் பேசி ஒழுங்கு செய்தார்கள்.

பெரிய பரந்தனுக்கு வந்த நாதன், ஒரு நல்ல நாளில் சுப்பையா மாஸ்டர் வீட்டிற்குத் தந்தை, தாயாருடனும் மணியுடனும் சென்றான். இந்திராவைப் பார்த்துக் கதைத்தவுடன் நாதனுக்குப் பெண்ணைப் பிடித்து விட்டது. 1972 ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 23 ஆம் திகதி நாதனுக்கும் இந்திராவிற்கும் திருமணம் நடந்தது.

திருமணம் நடந்து சில நாள்களில், நாதன் கொழும்பில் வீடு எடுத்துக் கொண்டு மனைவியைத் தன்னுடன் கூட்டிச் சென்றான்.

நாதனின் திருமணத்தோடு பொன்னம்மா நிரந்தரமாகப் பெரிய பரந்தன் வீட்டில் தங்கி விட்டா. மணியும் வேலைக்குப் போகும் சுந்தருக்குச் சாப்பாடு சமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதால் தாயாருடன் நின்றுவிட்டாள். சுந்தரும் நாபனும் வேலை கிடைத்து,

போய் விட்டதால் வயல் வேலைகளையும் உழவு இயந்திரத்தையும் கண்காணிக்க வேண்டிய தேவை பொன்னம்மாவிற்கு ஏற்பட்டது.

தாங்கள் வீட்டில் நின்றால் கணபதியாரையும் நல்லாய்க் கவனிக் கலாம் என்று பொன்னம்மா கருதியதால், மகாலிங்கத்தார் அலுவலக வேலைக்குக் கஸ்டப்பட்ட குடும்பத்திலிருந்து இரண்டு பெண்பிள்ளைகளை உதவியாளர்களாக நியமித்தார். அவர்களின் சம்பளத்தை அவர் தனது சம்பளத்திலிருந்து கொடுத்தார்.

48

தீஸ்றத் மஞ்சி (Dashrath Manji) ஒரு வரலாறு படைத்த மனிதர். இந்தியாவில் சொந்த நிலமற்ற ஏழை. அவரது கிராம மக்கள் வைத்தியம் பார்க்க, ஒரு சிறிய மலையின் மறு பக்கத்தில் இருக்கின்ற வசீர்கஞ்ச் (Wazirganj) என்ற இடத்திற்கு, மலைப் பாறைகள் நிறைந்த ஒற்றையடிப் பாதையால் மலையைச் சுற்றிச் செல்ல வேண்டும். ஒரு நாள் அவரது மனைவி பஸ்குனி தேவி (Falguni Devi) காயப்பட்டார். மஞ்சி அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு மலையைச் சுற்றிப் பாறைகளுடாகச் சென்றார். வைத்தியரிடம் உரிய நேரத்தில் போகாமையால் பஸ்குனி தேவி இறந்து விட்டார்.

மனைவியை இழந்த மஞ்சி, மலைப் பாறைகளை உடைத்து மலையினூடாக 360 அடி நீளமான ஒரு பாதையைச் செதுக்க முனைந்தார். ஊரார் “ஏழையான மஞ்சி, உழைத்துச் சாப்பிட வேணும். எப்படிப் பாதையை அமைப்பார்?” என்றார்கள். அவர் தன்னிடமிருந்து மூன்று ஆடுகளையும் விற்று, 1960 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பித்து 22 வருடங்கள் சாதாரண சுட்டியலையும் உளியையும் கடப்பாரையையும் வைத்துக் கொண்டு, அரிசாங்கம் போட மறுத்த பாதையை தனி மனிதனாக அமைத்து முடித்தார். மனைவியை இழந்த வேகத்தில் ஆரம்பித்த பாதை வெட்டும் முயற்சியில் பல முறை பாறை உடைந்த கற்கள் விழுந்து காயம் அடைந்தார்.

தனக்கு ஏற்பட்ட இழப்பை போன்று கிராமத்தில் மற்றவர்களுக்கும் வந்து விடக் கூடாது என்ற எண்ணம் தான் மஞ்சியை அந்த அசாதாரண செயலைச் செய்யத் தூண்டியது. தனி மனிதன் கூட, தான் செய்யும் செயலில் நம்பிக்கையுடன் ஈடுபட்டால் வெற்றியடையலாம் என்பதற்கு மஞ்சி உதாரண புருஷனானார். மஞ்சியின் முயற்சியால் கிராம மக்கள் பயனடைந்தனர்.

மகாலிங்கத்தாருக்குக் கூப்பன்கள் கொடுத்தல், வாக்காளர் இடாப்பு கள் பதிதல் போன்றவற்றுக்கு உதவியாகப் பொன்னம்மாவும் போவா. மணியும், சுந்தரும் சில நேரங்களில் கூடச் செல்வார்கள். நாதனும் நாபனும் லீவில் நின்றால் இந்த வேலைகளில் மகிழ்ச்சியாகப் பங்கு பற்றுவார்கள். இலங்கையில் மக்கள் அனைவருக்கும் கூப்பன் கொடுக்கும் முறை இருந்தது. கூப்பன் இருந்தால் சில வேளைகளில் இலவசமாகவும் மற்ற நேரங்களில் கட்டுப்பாட்டு விலையிலும் சங்கக் கடைகளில் அரிசி முதலிய அடிப்படைப் பொருட்களை வாங்கலாம்.

கூப்பன்கள் கொடுக்கும் போது டி. ஆர். ஓ. கந்தோரில் எடுத்த கூப்பன்களின் தொகையும், மக்களிடமிருந்து பெற்ற பழைய கூப்பன்களின் அடிக்கட்டைகளின் எண்ணிக்கையையும் குழந்தைகளுக்கு புதிதாக கொடுத்த கூப்பன்களுக்கான பிறப்புச் சான்றிதழ்களின் எண்ணிக்கையையும் கூட்டி வாற தொகையும் சமனாக இருக்க வேண்டும்.

குழந்தைகளுக்கு முதன் முதல் கூப்பன் கொடுப்பதற்குப் பிறப்பு சான்றிதழ் பெற வேண்டும். இலங்கைப் பிரஜா உரிமை இல்லாதவர்களுக்கு வேறு நிறத்தில் வழங்கப்படும் கூப்பன்களையும் அவ்வாறே சரிப்படுத்த வேண்டும். மக்களுக்கு அவர்களின் அருகில் இருக்கும் சங்கக் கிளையில் எடுக்கக் கூடியதாகப் பதிவு செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு கிளைக்கும் எவ்வளவு கூப்பன்கள் ஒதுக்கப்பட்டது என்ற தொகையையும் டி. ஆர். ஓ. கந்தோருக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

மகாலிங்கத்தாருக்குக் கணக்குகளைச் சரி பார்க்கிற பொறுமை இல்லை. பொன்னம்மா நாள்கணக்கில் நித்திரை முழித்து எல்லாக்கணக்குகளையும் சரி பார்த்து எழுதி வைக்க, மகாலிங்கத்தார்கையெழுத்தைப் போட்டு, பதவி முத்திரை பதித்து, டி. ஆர். ஓ. கந்தோரில் கொடுத்து விடுவார். கிளிநொச்சிக் கிராம சேவையாளர் பிரிவில் சனத்தொகை கூடுதலாக இருந்த போதும், பொன்னம்மாவின் உதவியால் அவர் உரிய நேரத்தில் கூப்பன் கணக்கைச் சமர்ப்பித்து நல்ல பெயர் வாங்கி விடுவார்.

குடும்பம் முழுவதும் அவரோடு இருப்பதால், கணபதியார் முன்பு போலச் சாதாரண நிலைக்கு வந்து விட்டார் என்றே தோன்றியது. மீனாட்சியை இழந்ததால் அவர் தனிமையில் தவிப்பது, வெளிப்பார்வைக்குத் தெரியவில்லை. கணபதியார் காலமைகளில் முகம் கழுவித் திருநீறு பூச, பொன்னம்மா தேநீருடன் வந்து நிற்பா.

அவருக்கு காலமை பழஞ்சோற்றை குழம்புடன் குழைத்துச் சாப்பிட விருப்பம் என்பதால், பொன்னம்மா முதல் நாள் சோறு முடிந்திருந்தால், திரும்பவும் இரவு சோறு காய்ச்சி, ஆறிய பின் தண்ணீர் ஊற்றி வைத்து, முதல் நாள் குழம்பிலும் கொஞ்சம் வைத்திருப்பா. மத்தியானம் மற்றவர்களுக்குச் சாப்பாடு கொடுக்க முதல், இரண்டு துண்டு மீன் பொரியல்களையும் இரண்டு மீன் துண்டுகளுடன் சிறிது குழம்பையும் எடுத்து வைத்திருப்பா.

“அப்புக்கு ஏன் ஸ்பெஷல் கவனிப்பு அம்மா?” என்று நாபன் விளையாட்டாகக் கேட்டால், பொன்னம்மா “டேய், அவர் இராச வாழ்வு வாழ்ந்த மனிசனெடா. அவரைக் கவனமாய் பார்க்கோணும்.” என்று உணர்ச்சியுடன் சொல்லுவா.

கோவில் காணியில், கூத்து வெட்டைக்குக் கிழக்கே இருந்த புட்டிக் காணியைத் தோட்டமாக மாற்றக் கணபதியார் நினைத்தார். தனியே காட்டில் போய் அலம்பல்களை வெட்டினார். வண்டிலைக் கொண்டு போய்க் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஏற்றி வந்தார். அந்தக் காணியின் நான்கு பக்கங்களிலும் அலம்பல் வேலி அமைத்தார். அந்த அடைப்புக்குள் இரவில் மாடுகளை அடைத்தார். ஓரளவு ஒரு சேர்ந்ததும் காணியை எருதுகளால் நன்கு உழுதார். காணிக் குள் ஒரு கேணியை வெட்டினார். அப்போது பெய்த மழையால் கேணி தண்ணீரால் நிரம்பியது.

காலபோகம் இல்லாத நாள்களில் “அப்பு என்ன செய்கிறார்?” என்று பார்க்க நாதனும், நாபனும் சுந்தருடன் ஒரு நாள் போனார்கள். வேலி ஒழுங்காக அடைக்கப்பட்டு, காணி உழுது பண்படுத்தப் பட்டிருந்தது. அவர் வெட்டிய கேணியில் தண்ணீர் நிரம்பியிருந்தது.

வயல் விதைக்கும் போது வயல்களுக்கிடையில் இருக்கும் புட்டிகளில், கிராம மக்கள் தோட்டம் செய்வார்கள். வயலில் இருந்து தண்ணீரை இறைப்பார்கள். “அப்பு புட்டிக் காணியிலை தோட்டம் செய்ய நினைக்கிறீங்கள். மழை பெய்ததாலை கேணியில் தண்ணி நிக் குது. மழை இல்லாட்டில் தண்ணிக்கு என்ன செய்வீங்கள்?” என்று நாதன் கேட்க, கணபதியார் புன்சிரிப்புடன் “நீ அடுத்த முறை வந்து பாரன்.” என்று நம்பிக்கையோடு சொன்னார்.

நாதனும் நாபனும் லீவு முடியத் தாங்கள் வேலை செய்யும் இடங்களுக்குப் போய் விட்டனர். கணபதியார் கொல்லனாற்றிலிருந்து தோட்டக் காணி வரையுள்ள அரை மைல் தூரத்திற்குப் பெரிய வாய்க்காலை வெட்ட எண்ணி, தனி மனிதராகவே வெட்டத் தொடங்கினார்.

ஊரவர்கள் உதவி செய்யப் போன போது, “நீங்கள் உங்கடை வேலையை பாருங்கோ. நான் என்னாலை ஏலுமான அளவுக்கு வெட்டுறன்.” என்று தடுத்து விட்டார். ஒரு மாதமாகத் தொடர்ந்து வெட்டி, வாய்க்காலை வெட்டி விட்டார். தண்ணீர் வாய்க்காலில் வரவில்லை, ஆற்றில் அணை கட்ட நினைத்தார். முன்பு இடைப்

போகம் விதைத்த காலத்தில் வெட்டிய வாய்க்கால்களும் அணைக் கட்டுகளும் கடல் வெள்ளம் வந்த போது அழிந்து இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விட்டன.

‘முன்பு பள்ளமான வயல்களுக்குத் தான் தண்ணீர் பாய்ச்சினார்கள். இப்போது ஒரு புட்டி காணிக்குத் தண்ணி கொண்டு போக வேணும். அணையை உயரமாகக் கட்ட வேணும்.’ என்று கணபதியார் நினைத்தார். சாக்குகளைக் கொண்டு போய் மண் நிரப்பி ஒவ்வொரு சாக்காகத் தனியே இழுத்துக் கொண்டு போய் அடுக்கி அணையைக் கட்டத் தொடங்கினார். இரண்டு கரைகளிலும் உயரமாக மண்சாக்குகளை அடுக்கி, நடுவே கொஞ்சம் பதிவாக அடுக்கி மேலதிகமான தண்ணீரைத் தொடர்ந்து போக விட்டார்.

தனி மனித முயற்சியால் ஆற்றிலிருந்து தண்ணீர் வாய்க்கால் வழியாக ஓடிக் கேணியை நிரப்பியது. “மீனாச்சியை இழந்த கவலையை மறக்கவும் தனிமை உணர்வைப் போக்கவும் இந்தச் செயலை கணபதியார் செய்திருக்கிறார்” என்று ஊர் மக்கள் நினைத்தார்கள்.

அடுத்த முறை நாபன் சுந்தருடன் சென்று பார்த்த போது, ஆற்றிலிருந்து வாய்க்காலில் தண்ணீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வாய்க்காலின் இரு கரையிலும் மாடுகள் நின்று தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தன. வாய்க்காலிலிருந்து கேணிக்குள் தண்ணீர் பாயும் இடத்தில் ஐந்தாறு கப்புகளை நட்டுக் குறுக்காக வரிச்சும் கட்டியிருந்தார். கோவிலுக்கு வரும் சிறுவர்கள், மாடுகள் கேணிக்குள் விழுந்து விடாதிருக்க அந்த முயற்சி. கணபதியார் இரண்டு கைகளிலும் பனை ஓலைப் பட்டைகளில் தண்ணீர் ஏந்திப் பயிர்களுக்கு ஊற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

வேலிக்கு வெளியே நின்று பார்த்த நாபன், ‘நடக்க முடியாமல் இருந்த பேரன், தன்னை தேவைகளை நிறைவேற்ற நடந்தால் போதும் என்று எல்லோரும் நினைத்த பேரன், இவ்வளவு செய்திருக்கிறாரே’ என்று நினைத்துத் திகைத்து விட்டான்.

காணியின் ஒரு பக்கம் மரவள்ளிகள் செழிப்பாக வளர்ந்திருந்தன. இன்னொரு பக்கம் கத்தரி, மிளகாய் செடிகளும், பாவல், புடோல் பந்தல்களும் இருந்தன. எல்லாவற்றிலும் காய்கள் தொங்கின. வேலியில் சுரைக்காய், பிசுக்கங்காய் கொடிகள் தொங்கின. நிலத்தில் பூசனி, வர்த்தகை, வெள்ளரி கொடிகள் படர்ந்திருந்தன.

நாபன் ஆச்சரியத்துடன் பார்ப்பதைக் கண்ட, காணிக்கு முன் வீட்டிலிருந்த முத்தர் கணபதி வீட்டை விட்டு வெளியில் வந்து, “என்ன தம்பி மலைச்சுப் போய் நிக்கிறாய் எல்லாம் அப்புவின்றை உழைப்புத் தான். எல்லோருக்கும் சும்மா தான் காய்கறி குடுக்கிறவர்.” என்றார்.

“என்ன அப்பு, நானும் கூட வந்து தோட்ட வேலை செய்யட்டுமா?” என்று நாபன் கேட்க, “நீ போய்த் தியாகர் வயலில் தோட்டத்தைச் செய். என்றை தோட்டத்துக்குள்ளை வராதை” என்று கொடுப்புக்குள்ளை சிரித்தபடி சொன்னார்.

அவருக்கு, தோட்டம் செய்ய நாபன்னை முதுகு வளையாதெண்டு நல்லாய் தெரியும். கணபதியார் காலையில் பாடசாலை செல்லும் பிள்ளைகளிடம் தனது வீட்டிற்கும் காய்கறி கொடுத்து விடுவார். தோட்ட வேலை செய்வதிலும், காய்கறிகளை இலவசமாக எல்லோருக்கும் கொடுப்பதிலும் பொழுதுகள் போயின. மீனாட்சி இறந்து ஒரு வருடத்திற்குக் கோவிலுக்குப் போகாதவர், பின்னர் பூசையையும் செய்யலானார்.

அன்று காலமை சாப்பிட்டு விட்டு தோட்டத்திற்குப் போன கணபதியார் மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வரவில்லை. தான் போய்ச் சாப்பிட்ட பிறகு தான் பொன்னம்மா சாப்பிடுவா என்று தெரிந்தபடியால் அவர் என்ன வேலையிருந்தாலும், அவற்றை விட்டு விட்டு வீட்டிற்கு வந்து விடுவார். பொன்னம்மாவிற்கு ஏதோ வித்தியாசமாகப் பட்டது. கமத்தில் வேலை செய்யும் பொடியனைப் பார்த்து வரும்படி அனுப்பினா. நீண்ட நேரமாக அவனைக் காணவில்லை. மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வந்த ட்றைவரை அனுப்ப, அவனும் திரும்பி வரவில்லை.

மணியை வீட்டைப் பார்க்கச் சொல்லி விட்டு பொன்னம்மாவும் தேடிப் போனா. பொன்னம்மா தேடுவதைக் கண்ட முத்தர் கணபதியின் பிள்ளைகளும் கந்தையரின் பிள்ளைகளும் தியாகர் வயல், கோயிலைச் சுற்றியுள்ள பற்றைகள் எல்லா இடமும் தேடிப் பார்த்தார்கள்.

மீனாட்சி இறந்தநாள் தொடக்கம் அவர் வேட்டைக்குப் போவதை நிறுத்தி விட்டார். இருந்தாலும் பொன்னம்மா வடக்குக் காட்டிலும் தேட வைத்தா. சங்கக் கடைக்குச் சாமான்கள் வாங்குவதற்குப் போய் வந்த முத்தர் கணபதி, “நான் சங்கக் கடைக்குப் போகேக்கை தண்ணி இறைச்சுக் கொண்டு நிண்டவர். அதுக்கிடையிலை எங்கை போனவர்?” என்று யோசனையோடு சொன்னார்.

பெண்ணொருத்தி, “பதினொரு மணிக்கு நான் காய்கறி வாங்கிக் கொண்டு போனனான். அப்ப நல்லாய் தானே இருந்தவர்.” என்றா. பொறுத்துப் பார்த்து விட்டு மணியும் வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டாள். கமத்தில் வேலை செய்யும் பொடியன், “தண்ணி இறைக்கும் போது கேணிக்குள் விழுந்து போனாரோ?” என்றான். நீந்தக் கூடிய இருவர் கேணியில் இறங்கித் தேடினார்கள், கணபதியார் இல்லை.

பொன்னம்மா நெருக்கமாக நின்ற கத்தரிச் செடிகளுடாக நடந்து சென்று கூட்டமாகச் சடைச்சு இருந்த மரவள்ளிகளைப் பார்த்தா. மரவள்ளிகளுக்கு இடையில் கிடந்த ஒரு பட்ட பாலை மரக்குற்றியில் கணபதியார் சாய்ந்து படுத்திருந்தார். “மாமா மரவள்ளி நிழலில் படுத்திருக்கிறார்.” என்று பொன்னம்மா சொல்ல, மரவள்ளிக்கூடாக போன பொடியன், “அப்பு மயங்கிப் போனார்.” என்று கத்தினான்.

அவனைத் தொடர்ந்து ஓடிப்போன முத்தர் கணபதி அப்புவின்றை கைநாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தவர், “அண்ணை எங்களை விட்டிட்டுப் போயிட்டார்.” என்று நா தழுதழுக்க கூறினார். அவர் சொல்லி முடிக்கவில்லை. எல்லோரும் சத்தமிட்டுக் கத்தினார்கள். பொன்னம்மா “மாமா, மாமா நான் அவருக்கு என்னெண்டு சொல்லுவன்.”

என்று வாய் விட்டு அழ, மணி கதறி அழுதாள்.

அழகைச் சத்தம் கேட்டு கணபதியாரின் தம்பிமாரான பேரம்பலத்தாரும் நல்லையரும் ஓடி வந்தார்கள். வல்லிபுரத்தாரும் கந்தையரும் விரைந்து வந்தார்கள். பேரம்பலத்தார் தலையில் அடித்து “அண்ணை, அண்ணை, எங்களை விட்டிட்டுப் போட்டியளோ?” என்று அழுதார்.

கந்தையர், தன்னை சிறு வயதில் கூட்டி வந்து நல்ல வாழ்வு தந்த, அத்தான் போய் விட்டாரே! என்று குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார். ஏனையவர்கள் கண்ணீர் வழிய நின்றிருந்தார்கள். முத்தர் கணபதி இளைஞர்களிடம், “உடனை போய் மகாலிங்கத்தாருக்கும் சுந்தருக்கும் சொல்லிக் கூட்டி வாருங்கள்.” என்று சொல்லி அனுப்பினார். கணபதியண்ணையுடன் தான் சிறு வயதில் வரம்புகளில் ஓடி விளையாடிக் கிளிகளைக் கலைத்ததையும், அவர் எல்லாரோடையும் அன்பாகப் பழகியதையும், தன்னோடு அவர் மனம் விட்டுக் கதைப்பதையும், ஊரை முன்னேற்றப் பாடுபட்டதையும், இப்பவும் தோட்டம் செய்து காய்கறிகளைச் சுமமா குடும்பதையும் நினைத்தவர் அவரது இழப்பை தாங்கமுடியாது தவித்துப் போனார்.

மகாலிங்கத்தாரிடம் போனவன் உதவிக்கு நின்ற பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு விசயத்தைச் சொன்னான். பிள்ளை விதானையாருக்குக் கிட்ட போய் “ஐயா, அப்பு போட்டாராம்.” என்று கண்ணீர் மல்கச் சொன்னான். மகாலிங்கத்தார் “ஐயோ, என்னை ஐயாவுக்கு என்ன? காலமை நான் வரேக்கை நல்லாய்த் தானே இருந்தவர்?” என்று பதட்டப்பட்டார்.

அவரிடம் அலுவலாக வந்து நின்ற, அவரின் காரைத் திருத்தும் ‘மெக்கானிக்’, “ஐயா, நீங்கள் ஏறி இருங்கோ, நான் காரை ஓடுறன்.” என்று சொல்லிக் காரை ஓட்டிச் சென்றான். தபாற்கந்தோர் சந்தியில் ஒழுங்கையால் திருப்பிக் காரை விடும்படி கூறி, கார் நின்றதும் தகப்பனின் தோட்டத்தை நோக்கி ஓடினார்.

இளைஞன் சொன்னதைக் கேட்டு உதவியாளனிடம் சங்கக் கடையை ஒப்படைத்து விட்டு, சைக்கிளை ஓட்டிக் கொண்டு வந்த சுந்தரைக் கண்டதும் மணி ஓடி வந்து கட்டிப் பிடித்து, “அப்புக்கு எங்களை விட்டிட்டுப் போக என்னெண்டு மனம் வந்தது?” என்று சொல்லி அழுதாள்.

கணபதியார் வீட்டுக்குச் சென்ற இளைஞர்கள் ஒரு பெரிய பந்தலைப் போட்டார்கள். ரக்டர் பெட்டியில் படங்கை மடித்து விரித்து, அதன் மேல் பாய் போட்டு, ஒரு வேட்டியை மேலே விரித்து, பேரம்பலத்தார், நல்லையர், சுந்தையர், சுந்தர் ஆகியோர் கணபதியாரை ரக்டர் பெட்டியில் தூக்கி வைக்க, தகப்பனுக்கு வெயில் படாமல் இருக்க போர்வையால் மூடி, ரக்டர் அவரைக் குலுக்கி விடாதிருக்க அவதானமாக மகாலிங்கத்தார் ஓட்டிச் சென்றார். அவரது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வந்தபடியே இருந்தது.

வல்லிபுரத்தார் சுந்தரைக் கூப்பிட்டு, “பொடியங்களுக்கு உடனே தந்தியை அடித்து விடு” என்று கூற, சுந்தர் ஓடிப் போய்க் குஞ்சுப் பரந்தன் தபாற்கந்தோரில் நாதனுக்கும் நாபனுக்கும் தந்தி அடித்து விட்டு வந்தான். கொழும்பு அலுவலகத்தில் தந்தி கிடைத்த உடனே, சக உத்தியோகத்தர்கள் முன் சத்தமிட்டு அழமுடியாத நாதன், துயரத்தை அடக்கிக் கொண்டு லீவு போட்டு விட்டு, இரவு மெயிலில் பரந்தன் போவதற்கு இரண்டு ‘ரிக்ஹெர்’ பதிவு செய்து விட்டு, இந்திராவிற்குச் சொல்ல வெள்ளவத்தையில் தங்கியிருந்த வீட்டிற்குச் சென்றான்.

நாபனுக்குத் தந்தி பாடசாலை விலாசத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது. அவன் கண்ணீருடன் அதிபருக்கும் சக ஆசிரியர்களுக்கும் சொல்லி, லீவும் எடுத்துக் கொண்டு நான்கு மணியளவில் உயிலங்குளத்திற்கு வந்த, யாழ்ப்பாண பஸ்சில் ஏறி, ஏழு மணியளவில் பரந்தனில் இறங்கினான்.

மன்னாரில் இருந்த தங்கும் அறைக்குப் போகாமல் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து நேரே வந்ததால் ‘ரவெல்லிங் பாக்’ எதுவும் கொண்டு வரவில்லை. பரந்தனில் கிடைத்த வாகனத்தில் ஏறி வீடு வந்து சேர்ந்தான். அவனைக் கண்டதும் மகாலிங்கத்தார், “தம்பி, அப்பு எங்களை விட்டிட்டுப் போட்டாரடா.” என்று சொல்லி, ஓடி வந்து கட்டிப் பிடித்து அழுதார். பொன்னம்மாவும் மகனை மற்றப் பக்கத்தில் அணைத்தபடி அழுதா.

பேரனுக்குப் பக்கத்தில் போய் அவரின் கையைப் பிடித்தபடி முழங்காலில் இருந்த நாபன் அவரது முகத்தைப் பார்த்தான். முகம் சலனமற்று தெளிவாக இருக்க, நாபனுக்கு அவர் தன்னைப் பார்த்து கொடுப்புக்குள்ளை சிரிப்பது போல இருந்தது. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோட துடைக்காது ‘பேரன் தனக்குத் துவக்குச் சுடப்

பழக்கியதையும், அவர் ருசியாக சமைத்து உறியில் வைத்த இறைச்சிக் கறியை அவருக்குத் தெரியாமல் எடுத்துச் சாப்பிட்டதையும், தான் வேலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையை இழந்த போது “தம்பி, உத்தியோகம் கிடைக்காட்டில் என்னடா? உனக்கு வயல் இருக்குது, அதை செய்து சந்தோசமாகச் சீவிக்கலாம் தானே.” என்று நம்பிக்கையூட்டியதையும் நினைத்து விம்மி விம்மி அழுதான்.

தனது பத்து வயதில் தாய், “கணபதி நாங்கள் பெரியபரந்தனுக்குப் போவம்.” என்றதும் மறு பேச்சு பேசாமல் தனது ஊர், படிப்பு, நண்பர்கள், சொந்தங்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு வந்த கணபதியார் பெரிய பரந்தன் கிராம வாழ்வுடன் ஒன்றிவிட்டார். அந்தக் கிராம வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டு அதன் வளர்ச்சியையும் வீழ்ச்சியையும் மீண்டெழுச் செய்த முயற்சிகளையும் பார்த்த கணபதியாரின் கண்கள் இன்று நிரந்தரமாக மூடிக் கொண்டன.

பெரிய பரந்தனில் நிகழ்ந்த மற்றொரு சோகம் நிறைந்த இழப்பு அது. கணபதியாரைத் தமது வழிகாட்டியாக எண்ணி, அவரது சொல்லுக்கு மறு பேச்சுப் பேசாத பெரிய பரந்தன் மக்கள் எல்லோரும் வந்தனர். கணபதியார் செருக்கன், குஞ்சுப்பரந்தன் மக்களுடனும் மிகவும் அன்பாகப் பழகி வாழ்ந்த மனுசன். அவர்களும் அவரது இழப்பைத் தாங்க முடியாது கவலையோடு வந்து குவிந்தனர்.

மெயில் றெயினில் வந்த நாதனையும் இந்திராவையும் சுந்தர் போய்க் காரில் ஏற்றி வந்தான். நாதன் பேரனை அணைத்து அழ, இந்திரா மாமியாரையும் மணியையும் கட்டிப் பிடித்து அழுதா. நாதன், தனக்கு முந்த நான் அப்பு கனவில் வந்து, “என்னடா ஒரேயடியாய் கொழும்பிலை நிற்கிறாய். காளியாசியிட்டை வந்து போ.” என்றது இதுக்கு தானா என்று நினைத்து நினைத்து உருகி அழுதான்.

பீப்பா கட்டாடியாரின் மகன் காசி வந்து வெள்ளை கட்டினார். கணபதியாரின் இழப்பைக் கேள்விப்பட்ட மூப்பன்மார் ஏழு எட்டு பேர், இரண்டு சோடி பறை மேளங்களுடன் வந்து மாறி மாறி அடித்து, தங்களுக்கு அவர் மேல் இருக்கும் அளவற்ற மதிப்பையும் அன்பையும் வெளிப்படுத்தினார்கள். பரமரும் மிகவும் கவலையோடு வந்து அவரது இறுதிப் பயணத்திற்கு ஆயத்தப்படுத்தினார். மீசாலையிலிருந்து ஐயர் வந்து கிரியைகளைத் தொடங்கினார்.

ஒருவர் ஒரு சேர்ட்டை வாங்கி வந்து கணபதியாருக்குப் போட முயன்றார். மகாலிங்கத்தார், “தம்பி, என்றை ஐயா உயிருடன் இருக்

கும் போது ஒரு நாளும் சேர்ட் போட்டதில்லை. வேட்டியைக் கட்டி, ஒரு சால்வையைப் போட்டுக் கொண்டு எளிமையாய் வாழ்ந்து விட்டார். அப்படியே கடைசியிலும் போகட்டும்.” என்று தடுத்து விட்டார். நாதனின் மாமனாரான சுப்பையா மாஸ்டரும் மனைவியும், சுப்பிரமணியத்தாரும் மனைவியும், மார்க்கண்டு விதானையாரும், மற்ற விதானைமாரும், டி. ஆர். ஓ. கந்தோர் அலுவலர்களும் வந்திருந்தார்கள்.

முத்தர் கணபதி, வல்லிபுரத்தார், கந்தையருடன் சுப்பிரமணியத்தாரும் சேர்ந்து தேவாரம் பாடினார். பெண்களெல்லாம் ஒப்பாரி வைத்து அழுது வழியனுப்பி வைக்க, பேரம்பலத்தார், நல்லையர், கந்தையரின் மகன்மாருடன் சுந்தரும் தோளில் சுமக்க, மகாலிங்கத்தார் கொள்ளிக்குடம் தூக்க, நாதனும் நாபனும் பின் செல்ல, ஊர்மக்கள் திரண்டு பின்னால் வர, கணபதியாரின் இறுதிப் பயணம், அவர் நேசித்த ஊரைச் சுற்றிக் கொண்டு ஊரின் எல்லையிலிருந்த சுடலையை நோக்கி நகர்ந்தது.

49

பறம்பு மலையை வள்ளலான, முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்த பாரி மன்னன் ஆண்டு வந்தான். அவனது மலையின் செல்வச் செழிப்பையும், கொடையால் பெற்ற பேரையும் புகழையும் அறிந்து சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் பொறாமையினால் பறம்பு மலையை முற்றுகை இட்டார்கள்.

பாரியின் நண்பரும் புலவருமான கபிலர், மூவேந்தர்களிடம் சென்று பாரியின் கொடையை, பறம்பு மலையின் செல்வச் செழிப்பை, மக்கள் அவன் மீது கொண்ட அன்பை, படையினரின் வலிமையை, பாரியின் மேல் வைத்திருந்த விசுவாசத்தை, பாரியினால் அவர்களின் முற்றுகையைத் தாக்கு பிடிக்க முடியும் என்பதையும் எடுத்துக் கூறி, போரை நிறுத்துமாறு கேட்டார். அவர்கள் சம்மதிக்கவில்லை. இன்னலின் போது உறுதுணையாக நின்ற நண்பர் கபிலரிடம், தனது பெண்களான அங்கவை, சங்கவையை ஒப்படைத்த பாரி, "நண்பரே, இவர்கள் எனது உயிரினும் மேலானவர்கள். இரகசிய வழியால் இவர்களைக் காப்பாற்றிக் கூட்டிச் செல்லும்.

யுத்தத்தில் எனக்கு ஏதாவது நடந்தால் அவர்களை வாழ வைக்க வேண்டும்.” என்று வேண்டினான். கபிலர் “பாரி வள்ளலே, அவர்களைப் பற்றிய கவலையை விடு நான் எனது சொந்தப் பெண்கள் போலக் காத்திடுவேன்.” என்று கூறி அவர்களைக் கூட்டி சென்றார். பாரியும் பறம்பு மலை மக்களும் நீண்ட நாள்கள் போராடினார்கள். மூவேந்தரின் படை பலத்தால் பறம்பு மலை வீழ்ந்தது.

கபிலர் தன் நண்பன் பாரிக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியின் படி, அவனது பெண்களைத் தன் பெண்களாகக் கருதி, அவர்களின் அழகையும் அறிவையும் பற்றிச் சில குறு நில மன்னர்களிடம் கூறி, அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்விக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார்.

எதிர்பார்ப்புகள் இல்லாத, ஏழை பணக்காரன் என்ற வித்தியாசம் பார்க்காத, துன்பத்தில் உதவுகின்ற உறவே உண்மையான நட்பு ஆகும்.

மகாலிங்கத்தார் தனி ஒரு பிள்ளையாகக் கணபதியாராலும் மீனாட்சியாலும் அன்பாகவும் பாசமாகவும் சுதந்திரமாகவும் வளர்க்கப் பட்டவர். தனக்குச் சரி என்று பட்ட எதனையும் துணிவாகச் செய்து பழக்கப்பட்டவர். கணபதியாரும் மீனாட்சியும் அவரிடம் எதனையும் எதிர்பார்த்தது இல்லை. கணபதியாரின் அறையில், அவர் இறந்த பிறகு பதினைந்து மூட்டை நெல் இருந்தது. இருவரும் தங்கள் செத்த வீட்டுச் செலவைக் கூட தனக்கு வைக்கவில்லையே என்ற கவலை மகாலிங்கத்தாருக்கு இருந்தது.

மகாலிங்கத்தார் நகரங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் சென்று வந்தாலும், அவர் மனதில் தான் ஒரு கிராமத்தான் என்ற எண்ணம் எப்போதும் இருந்தது. அவருக்குப் பல நண்பர்கள் இருந்த போதும் மார்க்கண்டு விதானையாரும் சுப்பிரமணியத்தாரும் மிக நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தார்கள்.

என். எம். பெரேரா நிதி அமைச்சராக இருந்த போது நாட்டில் அரிசிக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. யாழ்ப்பாண முதலாளிகள் வன்னியில் நெல்லைக் கொள்வனவு செய்து பதுக்குவதை அறிந்தார். ஆனையிறவில் இருந்த பரியரால் வன்னியிலிருந்து வாகனங்களில் நெல் கொண்டு போவதைத் தடுக்கச் சட்டம் கொண்டு வந்தார்.

முதலாளிகள், லொறியில் ஏற்றுவதற்கு மட்டுப் படுத்தப்பட்ட அளவில் வழங்கப்பட்ட அனுமதிப் பத்திரத்தைப் பெற்று, நெல்லைக் கொண்டுசென்றார்கள். சாதாரண குடிமக்கள் கூப்பனுக்கும்பங்கீட்டு அரிசியை வாங்கினார்கள். அது அவர்களுக்குப் போதாமலிருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து, அரிசியை வாங்கி, ரெயினில் கொண்டு சென்றார்கள். அதை அறிந்த அதிகாரிகள் ரெயின் வரும் நேரத்திற்குப் பரந்தன் ஸ்ரேஷனுக்கு வந்து விடுவார்கள். அதனால் அவர்கள் ஸ்ரேஷனைத் தாண்டியிருந்த பற்றைகளின் மறைவில் நின்று விட்டு, அரிசிப் பொதிகளுடன் ரெயின் ஓட ஓட ஏறி விடுவார்கள். ரெயின் ஆனையிறவில் நிற்பதில்லை அடுத்து பளையில் தான் நிற்கும்.

பளையிலும் அதற்கு அப்பாலும் அரிசி கொண்டு போவதைத் தடுக்கச் சட்டம் இல்லை. விசயத்தை அறிந்த அதிகாரிகள் புகையிரதப் பகுதியினருடன் கதைத்து ரெயினை ஆனையிறவில் நிற்பாட்டி, சோதனை செய்த பின்னர் அனுப்ப ஒழுங்கு செய்தார்கள். மக்களால் ரெயினிலும் அரிசியைக் கொண்டு செல்ல முடியவில்லை. நான்கு ஐந்து பேராக நெல்லை வாங்கி, றக்டரில் ஏற்றிச் சுட்டதீவுத் துறைக்குக் கொண்டு சென்று, வாடகைக்குப் பிடித்த தோணிகளில் ஏற்றி, கச்சாய் கரைக்குக் கொண்டு போனார்கள்.

சுட்டதீவு பரந்தன் விதானையின் நிர்வாக எல்லைக்குள் இருந்தது. சிறிது தூரம் தள்ளி உப்பளம் அருகே ஏற்றினால், ஆனையிறவு விதானையின் எல்லைக்குள் வந்து விடும். குடமுருட்டி ஆற்றுக்கு மேற்கே ஏற்றினால், அது பூநகரி-நல்லூர் விதானையின் நிர்வாகத்திற்கு உட்பட்டது.

கடலால் நெல்லைக் கடத்துகிறார்கள் என்பது வன்னியில் எல்லோருக்கும் தெரியும். மகாலிங்கத்தாருக்கும் தெரியும். கிளிநொச்சியிலிருந்த பொலிஸ் சுப்பிரீன்ரென்ட்டும் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டரும் நேர்மையாகக் கடமை உணர்வுடன் சேவை செய்தனர். உதவி பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர், நெல் கடத்தும் மில் முதலாளிகளிடம் காசு பெற்றுக் கொண்டு உதவ முன்வந்தார். எங்கேயும் ஒரு கறுப்பு ஆடு இருப்பது வழமை தானே.

கிராமங்களிலிருந்து லொறியில் பரந்தன் சந்திக்கு நெல் கொண்டு வர, உதவிப் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் லொறியில் ஏறி, முன் சீற்றில் இருப்பார். உதவி இன்ஸ்பெக்டர் பயணம் செய்கிறார், தடை செய்யப்

பட்ட பொருட்கள் இருக்க வாய்ப்பில்லை என்று கருதி ஆனையிற வுப் பரியரில் அந்த லொறியைச் சோதிப்பதில்லை. உதவி இன்ஸ் பெக்டர் இயக்கச்சியில் இறங்கி, பின் தொடர்ந்து வந்த ஜீப்பில் ஏறித் திரும்பி வந்து விடுவார்.

ஜீப் வண்டி ஆனையிறவைத் தாண்டிப் போகும் போதும் அரை மணித்தியாலத்திற்குள் திரும்பி வரும் போதும் அதன் இலக்கமும் நேரமும் அங்கு பதியப்படுவதை உதவி இன்ஸ்பெக்டர் கருத்தில் கொள்ளவில்லை. அன்றைய திகதியில் அந்தக் குறிப்பிட்ட ஜீப் எந்த அதிகாரியின் பாவனையில் இருந்தது என்று பதிந்த புத்தகம் பொலிஸ் ஸ்ரேஷனில் இருக்கும்.

தோணிகளில் நெல் கொண்டு செல்வதால், லொறியில் ஏற்றுவது நின்று, உதவி இன்ஸ்பெக்டருக்கு மேலதிகமான வருமானம் இல்லாமல் போனது. மேலதிகாரிகளுக்குக் கூறி அனுமதி பெற்று, ஜீப்பில் கூடுதலான பொலிசாருடன் சுட்டதீவிற்குப் போய்ப் பிடிப்பதால் அவருக்கு லாபமில்லை. பூநகரி-நல்லூர் விதானையை, பரந்தன் விதானையை அல்லது ஆனையிறவு விதானையை அணுகித் தடுத்தாலும் அவருக்கு லாபமில்லை.

உதவி இன்ஸ்பெக்டரும் மூன்று சாதாரண பொலிஸாரும் ஜீப் பில் வராது, ஒரு தனியாரின் காரை, றைவரின் விருப்பத்திற்கு மாறாக நடுச்சாமத்தில் மிரட்டி வாடகைக்குப் பிடித்துக் கொண்டு, மகாலிங்கம் விதானையார் வீட்டிற்கு வந்தார்கள். சாமத்தில் வீட்டிற்கு முன்னால் நின்று கோணை அடிக்க, விதானையார் நித்திரை குழம்பி, ஐந்து பற்றி டோர்ச் லைற்றுடன் வெளியில் வந்தார். உதவி இன்ஸ்பெக்டரைப் பொலிஸாருடன் கண்டதும், 'இவர் ஏதோ கரைச் சல் தரத்தான் வந்திருக்கிறார்' என்று நினைத்தார். சுந்தர், மணி, பொன்னம்மாவும் வெளியே வந்தார்கள்.

உதவி இன்ஸ்பெக்டரும் பொலிசாரும் நன்கு குடித்திருந்தார்கள். அவர்கள் அருகில் வர மகாலிங்கத்தாருக்குச் சாராய நெடி வீசியது. "விதானையார் சுட்டதீவால் நெல்லுக் கடத்துறாங்கள். அவங்களைப் பிடிக்க நீங்கள் உதவிக்கு வரோணும்." என்றார்கள். மகாலிங்கத்தார், "நான் வீட்டை விட்டு வெளியில் வரேலாது. என்றை ஐயான்ரை முப்பத்தொண்டு முடியேல்லை. நான் லீவில் நிக்கிறன்." என்று தன் நிலைமையைக் கூறினார்.

உதவி இன்ஸ்பெக்டர், “சரி, காட்டுக்குள்ளை காரில் போகேலாது. உங்கடை றக்டரைத் தாருங்கோ, நாங்கள் போறம்.” என்றார். மகாலிங்கத்தார் ‘இப்ப இவர் போனால் அப்பாவிகளைப் பிடித்து மிரட்டி, அடித்து காசு வாங்குவார். இவருக்கு றக்டர் குடுக்கக் கூடாது.’ என்று நினைத்து “றக்டருக்கு ஓயில் மாத்த வேணும் மாத்தாமல் ஓடேலாது.” என்று சொன்னார்.

அவர் மறுத்தது அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. நெல் கடத்துபவர்களை பிடிக்காவிட்டால் காசு வராது என்ற கோபம் தலைக்கேற “நீயும் சேர்ந்து தான் நெல்லைக் கடத்திறாய். அது தான் றக்டரைத் தாறாயில்லை.” என்றவர் தொடர்ந்து கெட்ட வார்த்தைகளால் ஏசிய படி அடிக்கக் கையை ஓங்கினார். மகாலிங்கத்தார் கையிலிருந்து ஐந்து பற்றி டோர்ச் லைற்றால் ஓங்கிய கையில் அடித்தார்.

உடனே மற்ற பொலிசார் மகாலிங்கத்தாரைக் கட்டிப் பிடிக்க, மணியும் பொன்னம்மாவும் ஓடி வந்து கட்டிப் பிடித்த பொலிசாரை இழுத்தார்கள். மகாலிங்கத்தார் ஒரு அல்சேஷன் நாயை, ஆனந்தன் என்று பெயரிட்டு குட்டியிலிருந்து வளர்த்தார். அவரையோ மணியையோ யாராவது தொடால் பாய்ந்து கடிக்கப் போய் விடும். ஒரு பொலிஸ்காரன் மணியைத் தள்ளி விட, ஆனந்தன் அவன் மீது பாய்ந்து, விறாண்டிக் கடிக்கப் போனது. மற்ற பொலிஸ்காரன் றிவோல்வரை எடுத்து நாயைச் சுடுவதற்குக் குறி பார்த்தான்.

சுந்தரை ஒரு பொலிஸ்காரன் துப்பாக்கி முனையில் தடுத்து வைத்திருந்தான். நடுச்சாமத்தில் கார் வந்து மகாலிங்கத்தாரின் வீட்டுக்கு முன்னால் நின்றதும், பேச்சு சத்தம் கேட்டதும் ஊர் மக்கள் கத்திகளோடும் பொல்லுகளோடும் ஓடி வந்தார்கள்.

ஓடி வந்த பேரம்பலத்தார், விதானையாருக்கு யாரோ அடிக்கிறார்கள் என்று நினைத்து “ஆரடா, என்ரை பிள்ளைக்கு அடிக்கிறது?” என்று கேட்டவாறு ஓடிப் போய் அவர்களின் மேல் பாய்ந்தார். நல்ல உயரம் பெருப்பமான மனிதரான அவர், ஆக்ரோஷமாகப் பாய்ந்ததும் விதானையாரைப் பிடித்திருந்தவனும் நாய்க்குக் குறிபார்த்தவனும் மண்டை அடி பட நிலத்தில் விழுந்தார்கள். துவக்குத் தூரத்தில் விழுந்து விட்டது. கார் றைவர் அதை எடுத்து வைத்துக் கொண்டான். விழுந்தவர்கள் எழும்பி மகாலிங்கத்தாரை மறந்து, பேரம்பலத்தாரைக் கட்டிப் பிடித்து விழுத்தினார்கள்.

ஓடி வந்த ஊரவர்களில் சிலர் விதானையார் வீட்டில் திரள, மற்றவர்கள் “விதானையார் வீட்டில் பொலிஸ்காரர் கரைச்சல் குடுக்கிறார்கள்; ஆயுதம் வைத்திருப்பார்கள். அவங்களுக்குப் பாடம் படிப்பிக்க வேணும்.” என்று எட்டாம் வாய்க்கால்ச் சந்தியை நோக்கி ஓடினார்கள்.

ஊரவர்கள் பெருமளவில் வருவதை அவதானித்துப் பயந்து போன றைவர் ஓடிப் போய் காரைத் திருப்பினான். “நான் போகப் போறன். வாறாக்கள் வாருங்கோ” என்று கத்தினார். பொலிசார் உதவி இன்ஸ்பெக்டரிடம் “வாருங்கோ போவம். சனம் கெம்பி வருகுது. நிண்டால் கரைச்சல்.” என்றார்கள்.

அவர் “விதானையையும் ஏத்துங்கோடா.” என்று சொல்லி விட்டு, ஓடிப் போய் காரின் முன் சீற்றில் ஏறினார். மற்றவர்கள் பின் சீற்றில், இரவு உடையான சாறம், வெள்ளை நிற அரைக்கை பெனியனோடிருந்த விதானையாரை நடுவில் இருத்தித் தாங்கள் இரு பக்கத்திலும் இருந்தார்கள்.

எட்டாம் வாய்க்கால் சந்தி, பூநகரி றோட்டும் எட்டாம் வாய்க்கால் வீதியும் சந்திக்கும் ஒரு நாற்சந்தி. அங்கு கூடியவர்கள் றோட்டு வேலைக்கு குவித்திருந்த கற்களைக் கைகள் நிறைய அள்ளிக் கொண்டு, நான்கு மூலைகளிலும் ஒளித்து நின்று வரும் காரைத் தாக்கத் தயாரானார்கள். கார் வந்ததும் ஆவேசமாகக் காரை நோக்கிக் கற்களை எறிந்தார்கள். காரின் முன் லைற் ஒன்றும், பக்க யன்னல் கண்ணாடி ஒன்றும் உடைந்தன. காரின் ஏனைய பகுதிகள் எல்லாம் கல்லெறிந்த காயம் ஏற்பட்டது.

திறந்திருந்த காரின் யன்னலால் பாய்ந்த கற்கள் றைவரையும் கரையில் அமர்ந்திருந்தவரையும் தாக்கின. நடுவில் இருந்த மகாலிங்கத்தாருக்குக் கல்லெறி படவில்லை. உதவி இன்ஸ்பெக்டர் சீற்றுக்குக் கீழே குனிந்து இருந்து கொண்டார். பயந்து போன றைவர், காரை நிற்பாட்டாது பயத்தினால் அங்கும் இங்குமாகக் காரைக் கவிழ விடாமல் ஓட்டினார்.

பாதுகாப்பான இடத்துக்கு வந்திட்டம் என்று நினைத்த றைவர், ‘டாஸ்போட்டில்’ வைத்திருந்த றிவோல்வரை எடுத்து, பின்னால் இருந்த பொலிசிடம் கொடுத்தார். அப்போது தான், றிவோல்வரைத் தவற விட்டதை உணர்ந்த அவர் ட்றைவரின் முதுகில் தட்டி, “பெரிய உபகாரம் தம்பி” என்றார்.

உதவி இன்ஸ்பெக்டர் றைவரின் பிடரியில் அடித்து “மடையா, நீ அங்கை தந்திருந்தால் கல் எறிஞ்சுவங்களைச் சுட்டு விழுத்தியிருப்பன்.” என்று வீராப்புப் பேசினார். பிடரியைத் தடவிய றைவர் ‘ஓம், பயந்து குனிஞ்சிருந்த நீ, கை நடுங்கி என்னைத்தான் சுட்டிருப்பாய்’ என்று கறுவினான்.

காரை றோட்டில் நிறுத்தி விட்டு, விதானையாரைக் கிளிநொச்சியிலிருந்த பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்குள் கொண்டு போனார்கள். “கார்க்காக” என்று கேட்ட றைவரிடம் ஒரு பொலிசுக்காரர் “தம்பி காலமை வந்து கேள். இப்ப ஐயா கோபமாயிருக்கிறார்.” என்றார். உதவி இன்ஸ்பெக்டர் “விதானையை லொக் அப்பில் போடு” என்றார்.

தனது அலுவலகத்தை விட்டு வெளியில் வந்த இன்ஸ்பெக்டர், “சரியான குற்றச்சாட்டு இல்லாமல் ஒரு விதானையை லொக் அப்பில் போட முடியாது.” என்றவர் விதானையாரை வெளி வாங்கில் இருத்தி விட்டு, “முறைப்பாட்டைப் பதியுங்கள்” என்று சொன்னார்.

உதவி இன்ஸ்பெக்டர், “விதானையிடம் நெல்லுக் கடத்தல் செய்யவர்களைப் பிடிக்க உதவி செய்யச் சொல்லிக் கேட்ட போது, உதவி செய்ய மறுத்து, உதவி இன்ஸ்பெக்டரை ஐந்து பற்றி டோர்ச்சால் அடித்தார். நாங்கள் அவரைப் பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்குக் கொண்டு வரும் போது, காதையர்களை விட்டு, எங்களைக் காருடன் சேர்த்துக் கல்லெறிந்து தாக்குவித்தார்.” என்று முறைப்பாடு பதிந்தார்.

கணவரைப் பொலிசார் கொண்டு செல்வதைக் கண்ட பொன்னம்மா துடித்துப் போய் சுந்தரிடம், “றக்டரை எடுங்கோ, மணியண்ணை வீட்டுக்கு முதலில் போவம்.” என்றா. அந்த நேரத்தில் சுப்பிரமணியத்தார் தான் பொன்னம்மாவுக்கு நினைவில் வந்தார். மணியும் குழந்தையுடன் றக்டரில் ஏறி விட்டாள். சாமத்தில் கதவைத் தட்டிப் பொன்னம்மா கூப்பிட்டதும், சுப்பிரமணியத்தார் பதறிப் போய் ஓடி வந்து கதவைத் திறந்தார். அமுத படி பொன்னம்மா கூறியது முதலில் அவருக்கு விளங்கவில்லை. சுந்தர் விளக்கமாகச் சொன்னான்.

சுப்பிரமணியத்தார், “நீங்கள் அழாதையுங்கோ. எனக்கு தெரிந்த ஒருமில் முதலாளி இருக்கிறார். அவருக்குப் பொலிஸ் சுப்பிறீன்டனுடன் நல்ல பழக்கம். முதல் அவரிட்டைப் போவம்.” என்று சொல்லி அவசரமாக வெளிக்கிட்டு, காரை எடுத்து வந்தார்.

பொன்னம்மா சுந்தரிடம், “தம்பி வீட்டிலை எல்லாம் போட்டபடி கிடக்குது. நீங்கள் போய் அதைப் பாருங்கோ.” என்று கூறி அனுப்ப

பினா. காரில் பொன்னம்மாவுடன் மணியும் ஏற வந்ததைக் கண்ட சுப்பிரமணியத்தார் “பிள்ளை குழந்தையோடே நீ ஏன் அலையிறாய்? நீயும் சுந்தரோடே வீட்டுக்குப் போ. நான் அம்மாவோடே போய் ஐயாவைக் கூட்டி வாறன்” என்று சொன்னார். மணி “இல்லை மாமா, நான் ஐயாவைப் பார்க்க வேணும்.” என்று அழுத படி காரில் ஏறி விட்டாள்.

கார் நேரே மில் முதலாளியின் வீட்டிற்கு முன்னால் போய் நின்றது. மில் முதலாளி வீட்டுக்குப் போன மணியத்தார் அவரைப் பல முறை கூப்பிட்டார். நாய்கள் பெரிதாகக் குலைத்தும், அவர் எழும்பி வரவில்லை. காவலாளி வந்து விசாரித்தான். அவனுக்கு மணியண்ணையைத் தெரியும். அவன் “இரவில் கதவைத் திறந்தால் முதலாளி பேசுவார். மணியண்ணை நீங்கள் கதவுக்குக் கீழாலை குனிஞ்சு வாருங்கோ” என்றான். அடிக்கடி மணியத்தார் போவதால், முதலாளி வீட்டு நாய்கள் அவருக்கு நல்ல பழக்கம். அவை அவரை கண்டதும் வாலையாட்டின.

வீட்டு வாசலில் போய் நின்று கூப்பிட முதலாளி வந்தார், கதவை திறந்து பார்த்து மணியத்தாரை அடையாளம் கண்டு கொண்டு விசாரித்தார். அவரிடம் விசயத்தைச் சொன்னதும் பயந்து போனவர் மணியத்தாரைப் பார்த்து, “உனக்கு என்ன விசரே? உதவி இன்ஸ்பெக்டர் பொல்லாதவன். சுப்பிறீன்டனிடம் முறைப்பாடு கொடுத்தது தெரிஞ்சால் என்னையும் விட்டு வைக்க மாட்டான். போய்க் காலமை வரைக்கும் பார். பிறகு யோசிக்கலாம்.” என்று கூறிக் கதவைச் சாத்தி விட்டார்.

திரும்பி வந்து காரில் ஏறிய மணியத்தார், அவர் பயப்பிடுறார்.. “நாங்கள் போய்ப் பார்ப்பம். எங்களை என்ன கடிச்சுத் தின்னப் போறாங்களே?” என்றவர், காரைப் பொலிஸ் ஸ்டேசனை நோக்கிச் செலுத்தினார். பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்கு முன்னால் ஊர் மக்கள் மட்டும் இல்லை; கேள்விப் பட்டு உமையாள்புரம் மக்களும் வந்து குவிந்திருந்தார்கள்.

சிலர் வந்து மணியத்தாரின் காரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள், சனங்கள் கூடுதலாக வருவதைக் கண்ட பொலிசார் பயந்து போனார்கள். உள்ளுக்கு உதவி இன்ஸ்பெக்டர் ஏதோ பேச, மற்றவர்களும் கதைக்க ஒரே கலவரமாய் இருந்தது.

மணியத்தாரால் உள்ளுக்குப் போக முடியவில்லை. மகாலிங்கத்தார் வெளி வாங்கிலில் இருப்பது வெளியில் இருந்து பார்த்தவர்

களுக்குத் தெரிந்தது. நேரம் செல்லச் செல்லக் கூட்டம் அதிகரித்தது.

மகாலிங்கத்தாருடன் பொன்னம்மா சில சந்தர்ப்பங்களில் நீதவாணைச் சந்தித்திருக்கிறா. பொன்னம்மா, “மணியண்ணை நாங்கள் நீதவான் வீட்டை போய்க் கதைச்சுப் பார்த்தால் என்ன?” என்று கேட்க, அவர் “கொஞ்சம் பொறுத்தால் விடிஞ்சிடும். இப்ப விதானையாரை எங்களுக்குத் தெரியுது தானே. பயப்பிடத் தேவையில்லை. சனத்தோடை நிண்டு பார்ப்பம். கிழக்கு வெளிக்க நீதவானிட்டைப் போவம்.” என்று சொன்னார்.

சிறிது நேரத்தின் பின் மணியத்தார் காரை நீதவானின் விடுதிக்கு விட்டார். காவலுக்கு நின்றவரிடம் விசயத்தைச் சொன்னார். வெளியில் கார் வந்து நின்றதையும் ஏதோ கதைப்பதையும் கேட்டு வெளியில் வந்த நீதவான், பொன்னம்மாவை விதானையாரின் மனைவி என்று அடையாளம் கண்டு கொண்டார். அவரைக் கண்டதும் பொன்னம்மா, “ஐயா, இவரைப் பொலிஸ்காரங்கள்.....” என்றவகதைக்க முடியாமல் அழுதா. மணியத்தார் விபரத்தை நீதவானுக்குச் சொன்னார்.

“உள்ளக்குள்ளை வந்து இருங்கோ. நான் சுப்பிறீன்டனிடம் கதைச்சுப் பார்க்கிறன்.” என்றவர் உள்ளே சென்று, தொலைபேசியில் கதைத்தார். சுப்பிறீன்டன் நிலைமையையும் சனம் வந்து குவிவதையும் சொன்னார். நீதவான், “நீங்கள் உடனே மகாலிங்கத்தாரைச் சரீரப்பிணையில் விடுங்கோ. பிரச்சினையை வளர விடாதீங்கோ.” என்று ஆலோசனை சொன்னார்.

சுப்பிறீன்டன், “நீங்கள் விதானையாரின் மனைவியை அனுப்பி விடுங்கோ. விதானையாரிடம் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு விடச் சொல்லுறன்.” என்று கூறினார். நீதவான் விசயத்தைச் சொல்ல, மணியத்தார் காரை பொலிஸ் ஸ்ரேஷனுக்கு ஓட்டிப் போய், இறங்கிப் பொன்னம்மாவையும் மணியையும் உள்ளே கூட்டிச் சென்றார். மகாலிங்கத்தாரிடம் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு, அவரைப் போக அனுமதித்தார்கள்.

மணியத்தார், “வாங்கோ விதானையார் வீட்டுக்குப் போவம்” எனக் கூறி, அவரின் முதுகை அணைத்தபடி கார் நின்ற இடத்திற்குக் கூட்டிச் செல்ல, பொன்னம்மாவும் மணியும் பின்னால் சென்றனர்.

விதானையாரை விட்டதைக் கண்ட மக்கள், அவரின் கையைப் பிடித்து ஆறுதல் கூறிவிட்டுக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கலைந்து சென்றார்கள். மணியத்தார் மகாலிங்கத்தாரைக் காரில் ஏற்றினார். பின்னால் வந்து மணியுடன் ஏறிய பொன்னம்மா ‘மணியண்ணை மட்டும் இல்லாட்டில் என்ன செய்திருப்பன்?’ என்று நினைத்தா. ‘மக்கள் வந்து திரண்டதையும் பெரிய முதலாளியே பயந்து பின்னடித்த போது, மணியண்ணை துணிந்து வந்ததையும், மணியண்ணைக்கு நாங்கள் எவ்வளவு கடமைப்பட்டீட்டம். அவருக்கு நாங்கள் என்னத்தைச் செய்யப்போறம்.’ என்றும் நினைத்து அவரைக் கண்கள் கலங்கப் பார்த்தா.

சுப்பிரமணியத்தார் ஏதோ தான் சாதாரணமாகச் செய்யும் வேலைகளில் ஒன்றைச் செய்தது போல எதைப் பற்றியும் அலட்டிக் கொள்ளாமல் காரை ஓட்டிச் சென்று, விதானையாரை வீட்டில் கொண்டு போய் இறக்கி, “ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேங்கோ” என்று ஆறுதல் சொல்லி விடை பெற்றார்.

உதவி இன்ஸ்பெக்டர் மேல் நெல் கடத்துபவர்களுக்கு உதவி செய்வது பற்றி ஏற்கனவே பல குற்றச்சாட்டுகள் இருந்ததால், விதானையார் வீட்டுப் பிரச்சினையின் பின்னர், அவர் மேலதிகாரிகளால் உள்ளக இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார். தகப்பனின் செத்த வீட்டின் பின் மகாலிங்கத்தார் லீவில் நின்றதும், கடத்தல் இடம் பெற்றது அவரின் நிர்வாக எல்லைக்குள் இல்லாததும், உதவி இன்ஸ்பெக்டர் அவர் மீது செய்த முறைப்பாடு பிழையானது என்பதை மேலதிகாரிகள் புரிந்து கொள்ளப் போதுமானதாக இருந்ததால், அவர் மீது வழக்குப் பதிவு செய்யவில்லை.

மகாலிங்கத்தார், சுப்பிரமணியத்தாரின் அறிமுகம் கிடைத்த காலத்திலிருந்து, கிளிநொச்சி செல்லும் போது மணியத்தார் வீட்டிற்குச் சென்று, அவருடன் நின்றபடி கதைத்து விட்டு, கந்தோருக்குப் போவது வழமை. காலை எழுந்து காரைக் கழுவித் துடைத்துச் சாம்பிராணி காட்டி, ஒரு முறை ‘ஸ்ரார்ட்’ பண்ணிப் பார்த்து விட்டு, குளிக்கச் செல்வார். குளித்து விட்டு வந்து சாமி கும்பிட்டதும் வெளிக் கிட்டு நின்று கொண்டு “சாப்பாட்டைக் கொண்டு வாப்பா. நேரம் போட்டுது.” என்று அவசரப்படுவார்.

பொன்னம்மா, “இப்ப போய் என்ன செய்ய போறீங்கள். கொஞ்சம் பொறுங்கோ. எனக்கு என்ன நாலு கையும் காலுமே” என்று சொல்லி விட்டு சுட்சுடப் புட்டுக்குக் கறியை விட்டுக் கொண்டு வந்து

கொடுக்க, நின்ற நிலையில் சாப்பிடுவார். நாஷனலைப் போட்டுக் கொண்டு, டயறி இருக்கோ என்று சரி பார்த்து விட்டு, வெளிக்கிட்டு விடுவார்.

பொன்னம்மா, “இவர் அவசரப்பட்டுக் கொண்டெல்லோ போறார். இவர் எங்கை போறார் தெரியுமே? மணியண்ணை வீட்டை போய், அவரோடை அரை மணித்தியாலம் ஊர்க் கதை கதைச்சுப் போட்டு, பிள்ளையள் கொடுக்கிற தேத்தண்ணியையும் வாங்கிக் குடிச்சிட்டுக் கந்தோருக்குப் போவார்.” என்று வீட்டில் நிற்பவர்களிடம் சொல்லுவா.

அன்றைக்கு மீ. ஆர். ஓ. கந்தோரிலை முக்கியமான கூட்டம். நாபனும் லீவில் வந்து நின்றான். மகாலிங்கத்தார் நாபனிடம் “இன்று முக்கியமான கூட்டம் இருக்கு. நீயும் என்னோடு வா. என்னை விட்டிட்டு நீ காரைக் கொண்டு வா. நான் பின்னேரம் பஸ்ஸிலை வாறன்.” என்று நாபனையும் கூட்டிச் சென்றார்.

கார் குமரபுரத்தில் மணியத்தாரின் வீட்டின் முன் நின்றது. “கொஞ்சம் பொறு, நான் மணியத்தாரைச் சந்திச்சுக் கொண்டு வாறன்.” என்று நாபனிடம் சொல்லி விட்டு உள்ளே போக, அமுதூரல் கேட்டது. பிள்ளையள் “ஐயா, ஐயா, என்ன செய்யுது?” என்று கதறி அமுதூர்கள். நாபனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

மகாலிங்கத்தார் பதறிக் கொண்டு ஓடி வந்தார். அப்போது அந்த முக்கியமான கூட்டத்தைப் பற்றி அவர் சிறிதும் யோசிக்கவில்லை. “தம்பி, மணியத்தாருக்குச் சரியான நெஞ்சக் குத்து, தாங்கேலாமல் குழறுறார். பிள்ளையள் என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியாமல் அமுது கொண்டு நிக்கினம். அவரைக் கொண்டு போய் மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரியிலை காட்டிக் கொண்டு வாறன். லீவுக் கடிதம் தாறன், சீப் கிளாக்கரிட்டைக் குடுத்து விபரத்தைச் சொல்லி விடு.” என்று நாபனிடம் கூறியவாறு, டயறிக்குள் இருந்த ஒரு வெள்ளைப் பேப்பரை எடுத்து மளமளவென்று லீவுக் கடிதம் எழுதி, நாபனிடம் கொடுத்து விட்டு, உள்ளே ஓடினார்.

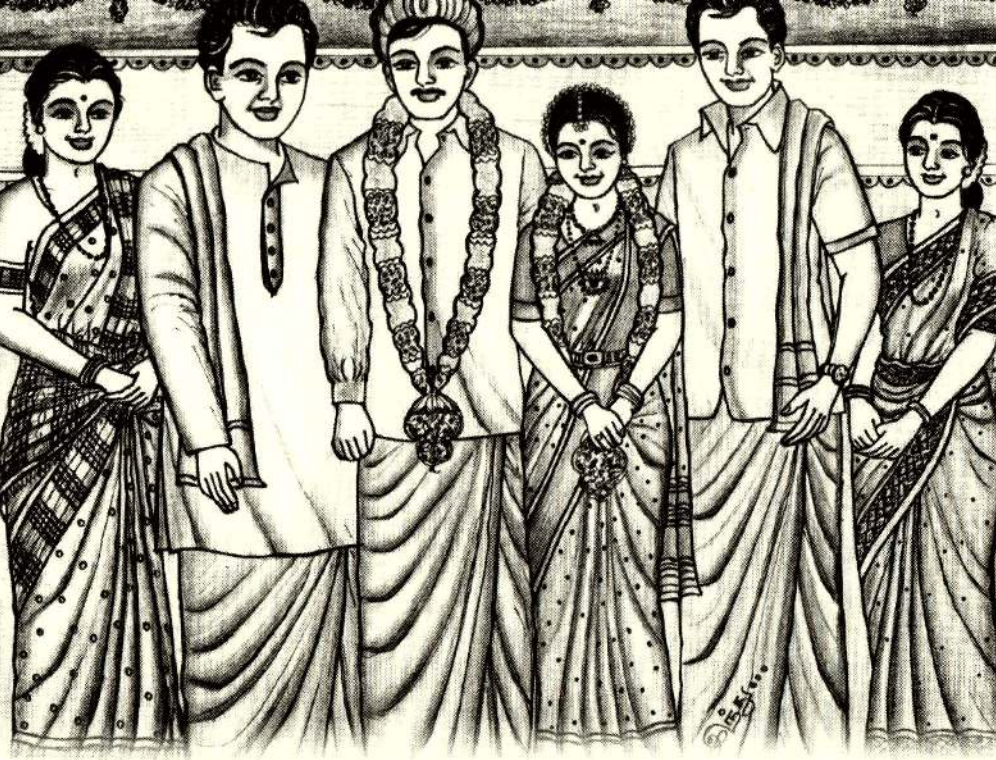
விதானையாரும் அங்கை நின்ற பரமசாமியும் பிள்ளைகளும் சேர்ந்து மணியத்தாரைத் தூக்கி அவரது காரில் ஏற்றினார்கள். மகாலிங்கத்தார் பிள்ளைகளைப் பார்த்து, “அழாதிங்கோ பிள்ளையள், ஐயா சுகமாகி வந்து விடுவார்.” என்று சொல்லி விட்டுக் காரை ஓட, பரமசாமி முன்னுக்கு இருக்க, மணியத்தாரை மடியில் சாய்த்து வைத்த

படி, அவரின் மனைவி பின்னுக்கு இருந்தா. கார் வேகமாக யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி ஓடியது.

நாபன் டி. ஆர். ஓ. கந்தோருக்குப் போய் விபரம் சொல்லி, லீவுக் கடிதம் கொடுத்து விட்டு, வீட்டுக்குப் போனான். மூன்று மணியளவில் பரந்தனுக்குத் திரும்பி வந்த நாபன், தகப்பனுக்காகக் காத்திருந்தான். மூன்றரை மணியளவில் திரும்பி வந்த காரைத் தகப்பன் ஓட, பரமசாமி பக்கத்தில் இருந்தார்.

மணியத்தாரின் காரை வீட்டிலை நிப்பாட்டியவர், பிள்ளைகளைக் கூப்பிட்டு, “பிள்ளையள் யோசிக்காதேங்கோ, ஐயாவுக்கு நல்ல சுகம். டொக்டர் பார்த்துச் சோதிச்ச ஊசி போட, நெஞ்சக் குத்து நிண்டிட்டுது. இரவு தங்கிநாளைக்கும் பார்த்திட்டுப் போகச் சொல்லி டொக்டர் சொன்னவர். நாளைக்குக் காலமை பரமசாமி போய்க் கூட்டி வருவார்.” என்று சொல்லி விட்டு வெளியில் வர, நாபன் காரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி ஏற்றினான்.

சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்ட பொன்னம்மா, ‘இவரும் மணியண்ணையும் ஒருவருக்கொருவர் இவ்வளவு சினேகிதமாக இருக்கினம், நாபனுக்கு மணியண்ணையின் மகள் சுசீலாவைச் செய்து வைத்தால் எவ்வளவு நல்லது.’ என்று மனதுக்குள் நினைத்தா.

50

ஒவ்வொரு அரசு உத்தியோகத்தரும், தாங்கள் மக்களுக்காகச் சேவை செய்ய நியமிக்கப்பட்டவர்கள் என்பதையும் அவர்களின் வரிப் பணத்தில் தான் தங்கள் சம்பளம் வழங்கப்படுகிறது என்பதையும், உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தங்கள் அலுவலகச் சூழலை அழகானதாக, ஆறுதல் தரும் இடமாக, மக்கள் பயமின்றி வரக் கூடிய நிலைமையில் வைத்திருக்க வேண்டும்.

மக்களிடம் அமைதியாகவும் அன்பாகவும் நடந்து, அவர்களின் பிரச்சினைகளை நிதானமாகக் காது கொடுத்துக் கேட்டு, தீர்வை வழங்க வேண்டும். அவர்களுக்கு நிலைமை விளங்காத சந்தர்ப்பத்தில், இசைவான மனப்பான்மையுடன் தமது பேச்சுத் திறமையால் மனம் நோகாதவாறு கதைத்துப் புரிய வைக்க வேண்டும். அவர்களுக்கான வேலைகளைச் சுணக்காது உடனுக்குடன் செய்து கொடுத்து, அவர்களின் நம்பிக்கையைப் பெற வேண்டும்.

பொன்னம்மா விரும்பியபடி விதானையாரும் மணியத்தாரும் சேர்ந்து தீர்மானித்து நாபன், சுசீலா இருவரினதும் சாதகங்களைப் பார்த்தனர். நல்ல பொருத்தம். அவர்களுக்கு விசயத்தைச் சொல்லவில்லை. ஆறுதலாகச் சொல்லலாம் என்று வைத்து விட்டனர்.

ஒரு நாள் மன்னாருக்கு நாபன் போக வெளிக்கிட்ட போது, பொன்னம்மா “நான் உனக்கு ஒரு சோக்கான பொம்பிளையைப் பார்த்து வைச்சிருக்கிறேன். அங்கை ரீச்சர்மாரைப் பார்த்துக் கீத்துப் போடாதை.” என்று சொன்னா. ‘இவ ஆரைப் பார்த்து வைச்சிருக்கிறா?’ என்று யோசித்தபடி, ‘இப்ப நேரம் போட்டுது. அடுத்த முறை வந்து கேட்பம்.’ என்று வெளிக்கிட்டுப் போய்விட்டான்.

அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை பின்னேரம் நாபன் பரந்தனில் வந்து இறங்க, சுந்தர் சங்கக் கடையைப் பூட்டி விட்டு, நாபனை எதிர் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். நாபன் அவரிடம், “சுந்தர், அம்மா போன கிழமை நான் அவசரமாக வெளிக்கிட்ட நேரம், தாங்கள் எனக்குப் பொம்பிளை பார்த்து வைச்சிருக்கிறும் எண்டவ. ஆரைப் பார்த்து வைச்சிருக்கிறா?” என்று விசாரித்தான்.

சுந்தர் சிரித்து, “வேறே ஆரை? மணியம் மாமான்ரை மகள் சுசீலா வைத் தான் பொருத்தம் பார்த்து வைச்சிருக்கினம். உங்களிட்டைச் சொல்லேல்லை. இனிச் சொல்லுவினம் தானே” என்றார். நாபன் ‘ஓ.. எப்பவோ சிறிய வயசிலை பார்த்த சுசீலா இப்ப எப்படி இருப்பா.. ஆளை ஒருக்கால் பார்க்க வேணும்.’ என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

வீட்டில் போய்த் தாயாரிடம் சுசீலாவைப் பற்றிக் கேட்டான். பொன்னம்மா “வடிவான பிள்ளையெடா. நல்ல குணம். என்னை எங்கை கண்டாலும் “விதானை மாமி எப்பிடி இருக்கிறியன்?” எண்டு வந்து கதைக்கும். ஏன் நீ ஒரு நாளும் காணேல்லையா?” என்று கேட்டா. நாபன் சந்தோசத்துடன், “ஐயாக்கு பரந்தனாலை மாறிப் போன போது நடந்த பிரியாவிடையிலை கண்டது தான். அவவுக்கு அப்ப ஆறு, ஏழு வயசிருக்கும். வளர்ந்த பிறகு நான் அந்தப் பிள்ளையை எங்கை காணுறது?” என்றான்.

‘றொடறிக்கோ’ மைதானத்தில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி ஒன்றுக்கு நாபன் போன போது நண்பர்கள் “டேய் மணியத்தாற்றை கார் நிக்குது. சில வேளை உன்ரை ஆளும் வந்திருப்பா. வா பார்ப்பம்” என்றார்கள். தூரத்தில் தாயாருடனும் தம்பி, தங்கைகளுடனும்

இருந்த சசீலாவைக் காட்டினார்கள். பின் பக்கமாக நின்று காட்டியதால் நாபனுக்கு முகம் தெரியவில்லை. “சரி விடு, திரும்பிப் போகேக்கை காருக்குத் தானே வரோணும். நாங்கள் முதலே காரடியில் நின்றால் வடிவாய்ப் பார்க்கலாம்.” என்றார்கள். நாபனும் நண்பர்களும் காரைத் தேடி வந்த போது கார் போய் விட்டிருந்தது.

இன்னொரு நாள் நாபன் பரந்தனுக்கு வந்த போது குமரபுரத்தில் வாழும் ஒரு நண்பன், “நாபன், நான் வரேக்கை மாட்டுப் பட்டியில் சசீலாவைக் கண்டனான். சைக்கிளில் ஏறு இப்ப போனால் பார்க்கலாம்.” என்றான். பட்டியடிக்குப் போகும் போது நாபன் நிமிர்ந்து பார்க்கத் தயங்கிப் பார்க்காமல் விட்டு விட்டான்.

முருகன் கோவில் சந்திக்குப் போன பிறகு நண்பன், “இப்ப எண்டாலும் ஒழுங்காய்ப் பார். முழுப் பாவாடை போட்டது தான் சசீலா. சட்டை போட்ட சின்னப்பிள்ளை இந்திரா.” என்று அடையாளம் சொல்லிக் கூட்டி வந்தான். இந்த முறை பார்க்கிறது தான் என்ற துணிச்சலுடன் வந்த நாபன், பார்க்கவும் செய்தான். அந்த சின்னப்பிள்ளை சிரிப்பதைக் கண்டதும் தலையை நேராகத் திருப்பி நல்ல பிள்ளை போலப் போய் விட்டான். நண்பன் “நீ சரிவர மாட்டாய்.” என்று முயற்சியை நிற்பாட்டி விட்டான்.

நாபன் எதிர்பார்க்காத வேளையில், எதிர்பார்க்காத இடத்தில், ஆபத்தான நிலைமையில் சசீலாவைக் கண்டான். நாபன் முன்பு ஒரு முறையும் பாட்டிகளில் (party) கலந்து கொண்டதில்லை. அன்று மிகவும் முக்கியமான நண்பர்கள் வற்புறுத்தியதாலும் எப்படியிருக்கிறது என்றுதான் பார்ப்போமே என்ற எண்ணத்திலும் சுந்தரும் கலந்து கொண்டதாலும் சம்மதித்தான். இனி வீட்டுக்குப் போய்ப் படுக்கிறதுதானே என்ற அசட்டுத் துணிச்சலில் கொஞ்சம் சாராயத்தைக் குடித்து விட்டான். நண்பர்கள் “சரி, இன்று ஒரு படம் பார்ப்போம்.” என்று வெளிக்கிட நாபனும் சம்மதித்து இரண்டு காரர்களில் எல்லோருமாகத் தியேட்டருக்குப் போனார்கள்.

நாபனின் கஷ்டகாலம் அங்கு மணியத்தாரின் கார் நின்றது. நாபன், “சுந்தர் நாங்கள் திரும்பிப் போவம். மணியம் மாமா கண்டு கதைச் சால் குடிச்சதைக் கண்டு பிடிச்சிடுவார். எல்லாம் பிழைச்சுப் போயிடும்.” என்று அவசரப்படுத்தினான்.

சுந்தர், “பொறு, நீ காரிலை இரு. நான் நிலைமையைப் பார்த்து வாறன்.” என்று உள்ளே போனார். வந்த நண்பர்களுக்கு மணியத்

தாரை நன்கு தெரியும். அவர்கள் போய் அவருடன் கதைத்தார்கள். சுந்தர் போய்ப் பார்த்து விட்டு வந்து “நாங்கள் ரிக்கெற் எடுத்திட்டம். மணியம் மாமாவுக்கு நாங்கள் கதை குடுக்கிறம். கடைசி வரிசையிலை அவற்றை பிள்ளையள் இருக்கினம். நீங்கள் மூன்று, நான்கு வரிசை முன்னாலை போய் இருங்கோ.” என்றார்.

நாபன் மணியம் மாமாவுக்குத் தூரத்தில் நின்று தலையாட்டிச் சிரித்து விட்டு, நண்பனுடன் நேரே போய் இருந்து விட்டான். சிறிது நேரத்தின் பின் மற்ற நண்பர்களும் வந்து சேர்ந்து கொண்டனர். நண்பன், “இன்ரவலுக்கு லைற் போடுவாங்கள். பின் வரிசையில் நாலாவதாய் சுசீலா இருக்கிறா, பார்த்திடு.” என்றான். இன்ரவலுக்கு வெளியில் போகும் போது கடைக் கண்ணால் நாலாவது சீற்றி லிருந்த சுசீலாவைப் பயந்து பயந்து பார்த்தான். பயத்தால் அன்றும் வடிவாய்ப் பார்க்கவில்லை.

மணியத்தார் வீட்டு விருந்தின் போது தான் சுசீலாவை வடிவாகப் பார்க்க முடிந்தது. பிறகு விசயங்கள் மளமளவென நடந்தன. நல்ல நாள் பார்த்து ஒழுங்கு செய்ய, திருமணம் 1975 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 29 ஆம் திகதி சிறப்பாக நடந்தது. நண்பர்களாக இருந்த விதானையாரும் மணியத்தாரும் உறவினர்கள் ஆனார்கள். சம்பந்தி களாக இணைந்து கொண்ட இருவரும் மணமக்களுடன் சேர்ந்து எடுத்துக் கொண்ட படம் அவர்களின் சந்தோசத்தை எடுத்துக் காட்டியது.

தான் படிப்பிக்கும் பாடசாலைக்கு அருகாமையில் இருந்த, ஒரு ஆசிரியரின் வீட்டில், ஒரு அறையை வாடகைக்கு எடுத்து, நாபன் சுசீலாவைக் கூட்டிச் சென்றான். 1977 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் தபாலதிபர் வேலையை ராஜினாமா செய்த நாதன், அதே ஆண்டு, அதே மாதம் பட்டதாரி ஆசிரியர் நியமனத்தை, முரசமோட்டை முருகானந்தா மகா வித்தியாலயத்தில் பெற்றுக் கொண்டான். பட்ட தாரி என்பதனால் அன்றே பாடசாலையின் உப அதிபராகவும் பதவி ஏற்றான்.

1977 ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 21 ஆம் திகதி எட்டாவது பாராளு மன்றத்திற்கான பொதுத் தேர்தல் நடந்தது. கிளிநொச்சிக் கிராம சேவையாளர் பிரிவில் பல நிலையங்களில் வாக்களிப்பு இடம் பெற்றது.

தேர்தல் அதிகாரிகளுக்கு விதானைமார் தேர்தல் அன்று காலையும் மதியமும் சாப்பாடு கொடுத்து, அதற்கான கொடுப்பனவைப் பெற வேண்டும். வந்தாரை வரவேற்கும் வன்னியில் ஒரு விதானையும் சாப்பாட்டுக்குக் காசு பெறுவதில்லை. நிலையத்திற்கு அருகாமையில் இருக்கும் யாரிடமாவது ஒழுங்கு செய்வார்கள். மகாலிங்கத்தார் அதிலும் தனித்துவமானவர். தனது வீட்டில் ஆடு வெட்டி, தனது காணியில் விளைந்த நெல்லை அரிசியாக்கிச் சமைத்து, வரும் அதிகாரிகளை திருப்தியாகச் சாப்பிடச் செய்வார்.

மகாலிங்கத்தார் முதல் நாளை போய், வாக்குச் சாவடியை ஒழுங்கு செய்வதுடன், வந்துள்ள அதிகாரிகளில் எத்தனை பேர் சைவம், மற்றவர்கள் எல்லோரும் ஆட்டு இறைச்சி சாப்பிடுவார்களா என்ற புள்ளி விபரத்தை அறிந்து விடுவார். “தம்பி சுந்தர், ஆட்டுப் பட்டிக்குப் போய், நல்ல கொழுத்த கிடாய் ஆட்டைக் கொண்டு வந்து அடியுங்கோ.” என்று சுந்தரிடம் கூறி விடுவார்.

கிடாய் அடித்து வெட்டிக் கொடுக்கும் குழுவில் சுந்தரே பிரதானமாக இருப்பார். அவர் கிடாயின் இரத்தத்துடன் ஈரல் போன்ற உள் ளுறுப்புகளையும் சேர்த்து வறுத்து, சமையலுக்கு உதவ வந்தவர்களுக்குக் கொடுப்பார். அதன் சுவை தெரிந்தவர்கள் அவர் எப்போது வறுவலைக் கொண்டு வருவார் என்று காத்திருப்பார்கள்.

பொன்னம்மா அதிகாரிகளுக்குக் காலை உணவாகத் தோசை போடுவா. மூன்று நான்கு பெண்கள் ஒரே நேரத்தில் தோசைகளைச் சுட்டு அடுக்குவார்கள். தோசையுடன் சாப்பிடுவதற்குச் சம்பலும் சாம்பாரும் இருக்கும்.

பொன்னம்மா இறைச்சிக் கறியை, மற்றவர்கள் பொறுப்பில் விடாமல் சுவை நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக, தானே ஒரு பெரிய கிடாரத்தில் காய்ச்சுவா. மணி, இந்திரா, சுசீலா ஆகியோர் சமையல் வேலைகளில் பொன்னம்மாவுக்கு உதவி விட்டு, மத்தியானம் சாப்பாட்டுப் பார்சல் கட்டும் குழுவில் இருப்பார்கள். சைவச் சாப்பாடு கேட்டவர்களுக்கு நாலைந்து கறிகளுடன் மிளகாய், வாழைக்காய்ப் பொரியல்களும் இருக்கும்.

நாதனும் நாபனும் கடதாசிப் பெட்டிகளில், ஒவ்வொரு நிலையத்திலும் உள்ள அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப பார்சல்களை அடுக்கி, நிலையங்களின் பெயரையும் எழுதுவார்கள். தகப்பனுடன் சாப்பாட்டைக் கொண்டு போய் ஒவ்வொரு நிலையமாகக் கொடுப்

பார்கள். சில அதிகாரிகள், “எங்களுக்குக் கிளிநொச்சி நிலையம் கிடைச்சதும் மகாலிங்கம் அண்ணையின்ரை ஸ்பெஷல் சாப்பாடு தான் நினைவுக்கு வந்தது” என்று நாதன், நாபனுக்குக் கூறுவார்கள்.

1978 - 1979 வரையான இரண்டு வருடப் பயிற்சிக்கு தெரிவாகி, வசாவிளானில் இருந்த பலாலி அரசினர் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல் லூரிக்கு சென்று, பயிற்சியை நிறைவு செய்த நாபன், 1980 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் கிளிநொச்சி மத்திய மகா வித்தியாலயத் திற்குக் கணித ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டான்.

கிளிநொச்சி டி. ஆர். ஓ. பிரிவில் கூடிய காலம் சேவை செய்த விதானையாராக மகாலிங்கத்தார் இருந்தபடியால், புதிதாக நிய மிக்கப்பட்ட விதானைமாருக்கும் பயிற்சி வழங்கும் பொறுப்பு அவ ருக்கு வழங்கப்பட்டது. அவர் அவர்களிடம் “தம்பியவை, ‘கிராம சேவையாளர்’ என்று விதானைமாருக்கு அரசாங்கம் பெயர் வைத்த தன் காரணம், மக்களைக் கந்தோருக்கு அலைய விடாது, அவர் களைத் தேடிச் சென்று அவர்களின் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில் தான்.” என்று கூறுவார்.

மகாலிங்கத்தார் புதிய விதானைமாரிடம், “நீங்கள் மக்களின் பிரச் சினைகளை நிதானமாகக் காது கொடுத்துக் கேட்க வேண்டும். நடு நிலையான தீர்ப்பை வழங்க வேண்டும். வேலைகளை ஒழுங்கமைக் கும் ஆற்றல் அவசியம். உற்சாகமூட்டும் பேச்சினால் வேலை களைத் திறம்படச் செய்ய வைக்க வேண்டும்.” என்று அடிக்கடி சொல்லுவார்.

அவர் அவர்களுக்குத் தான் சொல்ல, அவர்கள் கேட்டு அறிந்து கொள்ளும் முறையில் பயிற்சி கொடுக்க விரும்பவில்லை. கலந்து ரையாடல் மூலம் அவர்கள் சந்தேகங்களைக் கேட்க தான் பதில் சொல்லும் முறையைக் கடைப்பிடித்தார். ஒருவன், “ஐயா, நாங்கள் நிர்வாகத்தை அறிய ஆற்றை புத்தகத்தைப் படிக்க வேணும்.” என்று கேட்டான்.

அவர், “தம்பி, நீ ஆங்கில ஆசிரியர்களின் புத்தகங்களைத் தேடி அலையாதே. திருவள்ளுவர் எல்லாத்தையும் சொல்லியிருக்கிறார்.

“ஞாலம் கருதினும் கைகூடும் காலம்
கருதி இடத்தால் செயின்.”

ஒருவன் சரியான காலத்தைத் தெரிவு செய்து, பொருத்தமான இடத்தில் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும் திறமை பெற்றவனாயின் அவனால் உலகத்தையே வெற்றி கொள்ள முடியும் என்று சொல்லியிருக்கிறார். நீ, சனங்களை அருவி வெட்டு நடக்கும் போது, சிரமதானம் செய்யக் கூப்பிட்டால் ஒருத்தரும் வராயினம்.” என்று விளங்கப்படுத்தினார்.

மகாலிங்கத்தார் மக்கள் பிரயாணம் செய்யக் கஸ்டமானதாயும் பயமானதாயும் இருந்த ஒரு கிராமத்து வீதியை, சிரமதானம் மூலம் திருத்தி அமைக்க எண்ணி கிராம மக்களிடம், பயிற்சி பெறுபவர்களுடன் முதல் நாள் நேரே சென்று கதைத்தார்.

ஓய்வு பெற்ற ஒரு அரச உத்தியோகத்தர், “விதானையார், எங்களுக்கு வயசு போட்டுது. நாங்கள் என்ன செய்யிறது?” என்று கேட்டார். மகாலிங்கத்தார் “ஐயா, நீங்கள் ஒரு குடையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு வந்து நின்றாலே காணும். விரும்பினால் கொஞ்சப் பாணும் சம்பலும் வேலை செய்கிற ஆக்களுக்குக் கொடுங்கோ.” என்றார்.

றக்டர் வைத்திருந்த ஒருவரிடம், “தம்பி, நீ காலமை உன்ரை உழவுகளைப் பார். பின்னேரம் வந்து நாங்கள் துப்பரவாக்கிய வீதியைக் கொஞ்ச நேரம் ‘லெவெல்’ செய்து விடு.” என்று அன்பாகக் கேட்டார். அவன் “விதானையார், எங்கடை வீதி தானே. நான் வந்து ‘லெவெல்’ பண்ணி விடுறன்.” என்று உற்சாகமாகச் சொன்னான்.

ஒரு ஆச்சி வந்து, “நானும் என்னெண்டாலும் செய்யோணும் தம்பி.” என்று கேட்டா. மகாலிங்கத்தார், “அம்மா, நீங்கள் வேலை செய்யிற ஆக்களுக்கு வெறும் தேநீர் போட்டுக் கொடுங்கோ போதும். கஸ்டப்பட்ட நீங்கள் காசு கொடுத்துப் பால் வாங்க வேண்டாம்.” என்றார்.

கிராம மக்கள் அனைவரும் சிரமதானம் செய்ய வந்தனர். பற்றைகள் வெட்டப்பட்டு வீதி திருத்தப்பட்டது. மற்றவர்கள் வெட்டப் பயப்பிட்ட ஒரு பாம்புப் புற்றை விதானையார், வேட்டியை மடிச்சு கட்டிக் கொண்டு மணவெட்டியால் வெட்டத் தொடங்கினார். இளைஞர்கள் சிலர் ஓடி வந்து, “நீங்கள் விடுங்கோ விதானையார், நாங்கள் வெட்டுறம்.” என்று மணவெட்டியை வாங்கி வெட்டினார்கள்.

ஆச்சி மட்டுமில்லை, வேறு சிலரும் தேநீர் கொண்டு வந்தனர். சில இளைஞர்கள் நகரத்திற்குச் சைக்கிளில் போய், வடைகளை வாங்கி வந்தனர். மக்களுடன் இருந்து விதானையாரும் பாணைச் சம்பலுடன் சாப்பிட்டு, வெறும் தேநீரையும் குடித்தார்.

மாலையாகிய போது பெரும் பகுதி வேலைகள் முடிந்து விட்டன. இரண்டு றக்டர்களில் வந்தவர்கள் 'லெவெல்'பண்ணத் தொடங்கினார்கள். இரவில் பாம்புகளின் பயத்தாலும் கள்வர்களின் பயத்தாலும் மக்கள் பயன்படுத்தப் பயந்த வீதி முழுமையாகத் திருத்தப்பட்டது.

காசு எதனையும் வாங்காது, பொருட்களையும் மக்களின் சேவையையும் மட்டும் பெற்று, வீதியைத் திறம் படத் திருத்தி முடித்த, விதானையாரின் தலைமைப் பண்பையும் அனுபவத்தையும் கண்ட பயிற்சி பெறும் விதானைமார், "மகாலிங்கம் விதானையாருக்கு இவ்வளவு மக்களின் அன்பும் மதிப்பும் கிடைப்பதற்கும் அவரின் செல்வாக்குக்கும் இப்படியான அவரது செயற்பாடுகள்தான் காரணம். என்று புரிந்து கொண்டார்கள்.

ஒரு புதிய விதானை "விதானை வேலை குறித்த நேரத்தில் மட்டும் செய்யிற வேலை இல்லையென்றும் இருபத்து நாலு மணித்தியாலமும் தயாராயிருக்க வேணும் என்றும் சொல்லுறியள், அப்பளங்கடை குடும்ப வேலைகளை ஆர் பார்க்கிறது?" என்று கேட்டான்.

எல்லோரும் வளர்ந்தவர்கள்; சிலர் திருமணமும் முடித்தவர்கள். மகாலிங்கத்தார் முன்பாத்தியாகப் பதில் சொல்ல நினைத்து "தம்பி, வேலை வேலை என்று மட்டும் இருந்தால் பெண்சாதிமார் விட்டிட்டு போய் விடுவினம். நாங்கள் வேலைக்கும் ளங்கள் குடும்பத்தின் தேவைகளுக்கும் இடையில் ஒரு சந்தோசமான சமநிலையைப் பேண வேண்டும். ஒருவரையும் பாதிக்க விடக் கூடாது." என்று பதிலளித்தார்.

சுப்பன்களைப் பெறுவதற்கு மக்களை அலைய விடாது, மகாலிங்கத்தார் தானே கிராமம் தோறும் உள்ள பாடசாலைகளுக்கு அல்லது சங்கக் கடைகளுக்குக் கொண்டு சென்று கொடுப்பதைக் கண்ட புதியவர்கள், விதானையார் சொல்வது மட்டுமல்ல, சொன்ன மாதிரியே செய்கிறார் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

மகாலிங்கத்தார் பயிற்சி பெற வந்தவர்களிடம், "தம்பிமார், நெப்போலியன் போர்களின் போது குதிரையில் ஏறி வாளைச் சுழற்றிய படி, படைகளுக்கு முன்னால் போனதால்தான் பெரும்பாலான போர்களில் வெற்றி பெற்றான். நீங்கள் முன்னுக்குப் போனால், மற்றவர்கள் பின்னால் வருவார்கள்." என்று சொல்வது வழக்கம்.

அவர்கள், “மகாலிங்கம் விதானையாரிடடைப் பயிற்சி பெற வாய்ப்புக் கிடைச்சது பெரிய அதிஷ்டம், எங்களுக்குள் புது இரத்தம் ஓடுவது போல உணர்கிறோம்.” என்று சந்தோசமாகக் கதைத்துக் கொண்டார்கள்.

இந்தி...

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்” - திருவள்ளுவர்.

பூமியில், அறநெறியில் நின்று, உலக மக்கள் பயன்பட வாழ்பவன், மண் உலகத்தில் வாழ்ந்தாலும், வானுலகத்தில் இருக்கும் கடவுளுக்குச் சமனாக மதிக்கப்படுவான்.

“நமது பிறப்பு ஒரு சம்பவமாக இருக்கலாம். இறப்பு ஒரு சரித்திரமாக இருக்க வேண்டும்.” - டாக்டர் அப்துல் கலாம்.

1982 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 2 ஆம் திகதி காலைக் கதிரவன், கிழக்கே ஒளிக்கதிர்களை வீசியபடி தோன்றினான். அன்று இலங்கையின் ஜனாதிபதி J.R.ஜெயவர்த்தனா கிளிநொச்சிக்கு வருகை தர இருந்தார். கிளிநொச்சி நகரமே பரபரப்பாக இருந்தது. அவரது வருகைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து, பாடசாலைக்குச் செல்ல வேண்டாம் என்று இளைஞர்கள் கேட்டுக் கொண்டதால், மாணவர்களின் வரவு குறைவாக இருந்தது. ஆசிரியர்கள் பாடசாலைக்குச் சென்று தங்கள் எழுத்து வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

மகாலிங்கத்தார் எழுந்து வெளிக்கிட்டு, பொன்னம்மாவுடன் கிளிநொச்சிக்குப் போக ஆயத்தமானார். அன்றும் வழமை போல அவரது வளர்ப்பு நாயான ஆனந்தன் அவர் மேல் ஏறி, நக்கி விளையாடியது. தலையைத் தடவி விட்ட பின்பு தான் அவரைப் போக விட்டது.

ஜனாதிபதியை வரவேற்பதற்கான ஒழுங்குகளை, விதானைமாருக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்திருந்த போதும், கிளிநொச்சி விதானையாரான மகாலிங்கத்தாருக்கே அதிகளவு வேலைகள் இருந்தன. அவர் மேடை போடுதல், அலங்காரம் செய்தல், மாலைகளுக்கு ஒழுங்கு செய்தல், ஒலி பெருக்கி, நிறைகுடம் வைப்பதற்கான ஒழுங்குகள் யாவற்றையும், முதல் நாள் இரவு வரை நின்று, செய்து விட்டுப் பிந்தியே வீட்டுக்கு வந்தார்.

மணியின் பிள்ளைகளை அணைத்து முத்தமிட்டு விட்டுப் பொன்னம்மாவுடன் குமரபுரம் நோக்கிச் சென்றார். முதலில் நாபன் வீட்டுக்குச் சென்று, அவனது பிள்ளைகளை அணைத்து உச்சி மோர்ந்து விட்டு, மணியத்தார் வீட்டுக்குப் போய் அவருடன் உரையாடி விட்டு, நாதன் வீட்டுக்குச் சென்றார். நாதனின் பிள்ளைகளை அணைத்துக் கதை கேட்டவர், நல்ல சந்தோசமாகவே கந்தோர் நோக்கிச் சென்றார்.

கந்தோருக்கு போன போது, நண்பர் ஒருவர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மனைவியுடன் வந்திருப்பதைக் கண்டு, அவர்களைத் தனது வீட்டுக்கு மதிய உணவிற்கு வரும் படி அழைத்தார், பொன்னம்மாமைக் கூட்டிச் சென்று சந்தையில் மரக்கறிகளை வாங்கிக் கொடுத்து, “வீட்டுக்குப் போய்க் கோழிக் கறியுடன். சாப்பாட்டைச் சமை. நான் வரேக்கை அவையனைக் கூட்டி வாறன்.” என்று கூறி பஸ்ஸில் ஏற்றி அனுப்பினார்.

பொன்னம்மா ஒரு நாளும் தனியே பஸ்ஸில் போகாதவ. பஸ்ஸில் ஒருவன் தனது தாலிக்கொடியை உற்றுப் பார்ப்பதைக் கண்டு, திருடனாய் இருப்பானோ என்று பயந்து, அவன் கவனிக்காத போது, தாலிக்கொடியைக் கழற்றிச் சேலைத் தலைப்பில் முடிஞ்சு கொண்டா.

அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் ஓய்வு பெறும் வயது ஐம்பத்தேழு. விரும்பினால் அவர்கள் அறுபது வயது வரை, ஒவ்வொரு ஆண்டும் பதவி நீடிப்புப் பெறலாம். மகாலிங்கம் விதானையாருக்கு இப்ப ஐம்பத்தேழு வயது நிரம்பி விட்டது. ஓய்வு பெற்ற பின்னர் ஒரு மாட்டுப் பண்ணையைத் தொடங்கத் தீர்மானித்து, ஒரு வருடத்திற்கு மட்டும் பதவி நீடிப்புப் பெற்றார். ஜனாதிபதி வரும் போது மற்றவர்களுடன் நின்று தலையைக் காட்டி விட்டு, நண்பனின் குடும்பத்தை மதிய உணவிற்குக் கூட்டிச் செல்ல எண்ணியிருந்தார்.

அப்போது, எதிர்பாராத பொறுப்பு ஒன்று அவரிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டது. டி. ஆர். ஓ. அவரை அழைத்து, “விதானையார், எனது சுக வீனத்தால் கூட்டத்திற்கு வர ஏலாமலிருக்கு. சிரேஷ்ட விதானையாரான நீர் தான் எனக்குப் பதிலாகப் பங்கு பற்றோணும்.” என்று கூற, முதலில் பயந்த அவர், பின்பு தேறி மேலதிகாரியின் சொற்படி நடப்பது தனது கடமை என்று எண்ணிச் சம்மதித்தார். “இளைஞர்களின் வெறுப்பைப் பெறப் பயந்து, டி. ஆர். ஓ. மகாலிங்கம் அண்ணையை மாட்டி விடுறார்” என்று ஏனைய விதானையார் கதைத்துக் கொண்டனர்.

ஜனாதிபதி வந்த போது, ஏனைய திணைக்களங்களின் அதிகாரிகளுடன் நின்று மகாலிங்கத்தாரும் ஜனாதிபதிக்கு மாலை போட்டு வரவேற்றார். நிகழ்ச்சி முடியும் மட்டும் நின்று, ஜனாதிபதி போன பின்னர் தனது கந்தோருக்குத் திரும்பினார்.

சில பாடசாலைகளை இணைத்து கொத்தணிப் பாடசாலைகளாக ஒரு பொதுவான அதிபரின் கீழ் இயங்கிய காலம் அது. கிளிநொச்சி மத்திய மகா வித்தியாலயத்தின் அதிபரே கொத்தணிக்கும் அதிபர். அவர் நாபனை அழைத்து, “தம்பி, ஒருக்கால் மற்றப் பாடசாலைகளைப் போய்ப் பார்க்க வேணும். உம்மடை மோட்டார் சைக்கிளில் கூட்டிப் போவீரா?” என்று கேட்டார். நாபனும், “அதுக்கென்ன சேர், வாங்கோ” என்று சொல்லி அவரைப் பின்னால் ஏற்றிக் கொண்டு சென்றான்.

மகாலிங்கத்தார் அப்போது தான் கூட்டம் முடிந்து வந்து, தனது கந்தோருக்குப் போகத் திரும்ப எண்ணியவர், நாபனும் அதிபரும் வருவதைக் கண்டதும் நின்று, அதிபரைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டு, நாபனைப் பார்த்துப் புன்னகையுடன் நேரே போ, என்று தலையை ஆட்டினார்.

கந்தோரில், நேர்முகப் பரீட்சைக்குச் செல்வதற்கு விதானையாரின் நற்சான்றிதழ் பெறுவதற்காக, இரண்டு இளைஞர்கள் காத்திருந்தார்கள். மகாலிங்கத்தார் கிளார்க் பிள்ளையிடம் “கொஞ்சத் தண்ணி தா அம்மா.” என்று கேட்டு, அவள் செம்பில் கொடுத்த தண்ணீரை வாங்கி, முழுவதையும் ‘மடக், மடக்’ என்று குடித்து ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்டார்.

இரண்டு பேரின் விபரங்களையும் நற்சான்றிதழ் புத்தகத்தில் பதிந்து, ஒப்பமிட்டு, கொடுக்கும் போது, “பிள்ளையன், நேர்முகப் பரீட்சைக்கு பயப்படாமல் நம்பிக்கையோடே போங்கோ. கடவுள் துணையாயிருப்பார்.” என்று சொல்லி அனுப்பினார்.

மற்ற வேலைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது, மகாலிங்கத்தாருக்கு நெஞ்சக் குத்துத் தொடங்கியது. வழமையாக அவருக்கு இதய வருத்தம் இருந்தது. இன்று மேலதிகாரியின் வற்புறுத்தலால் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டதனால் ஒரு பதட்டமும் இருந்தது. வந்திருந்தவர்களிடம் “கொஞ்சம் பொறுங்கோ. நெஞ்சுக்கை குத்துது. ரஞ்சன் டொக்டரிட்டை ஒருக்கால் காட்டிக் கொண்டு ஓடி வாறன்.” என்று சொல்லி விட்டு, காரைத் தானே ஓட்டி வந்து ரஞ்சனின் டிஸ்பென்சரி வாசலில் நிறுத்தினார்.

எப்போதும் டொக்டரிடம் ஆறுதலாக நின்று காட்டும் அவர் இன்று, “டொக்டர், எனக்கு என்னவோ செய்யுது. என்னெண்டு பாருங்கோ” என்று சத்தமாகச் சொன்னார். ஓடி வந்த டொக்டர் அவரை அணைத்து

அழைத்துச் சென்று, “விதானையார், கட்டில்லை ஏறிப் படுங்கோ.” என்று சொல்ல ஏறிப்படுத்தவர், உடம்பு உதறத் தொடங்கி, மயக்க நிலைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

டொக்டர், “விதானையார்... விதானையார்” என்று கன்னத்தில் தட்டினார், எந்த உணர்வும் இல்லை. உதறல் குறைவதற்கான ஊசியைப் போட்டார்; உதறல் குறைந்தது. ஆனால், மயக்க நிலை மாறவில்லை. செயற்கைச் சுவாசம் கொடுப்பதற்கு, டொக்டர் அவரின் உதட்டில் தனது வாயை வைத்து ஊதினார். விதானையார் ஒரு முறை சத்தி யெடுத்தார். அதன் பிறகு ‘பல்ஸ்’ குறைய ஆரம்பித்தது. டொக்டர் கடைசி முயற்சியாக அவரது நெஞ்சில் கையை வைத்துப் பிசைந்தார்.

டொக்டர் எவ்வளவு முயற்சி செய்தும் விதானையாரைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. அவரது கண்கள் நிரந்தரமாக மூடிக் கொண்டன. ரஞ்சன், மகாலிங்கத்தாரின் குடும்ப டொக்டர். அவருக்கு மகாலிங்கத்தாரில் அன்பும் தனி மரியாதையும் இருந்தன. தொழில் ரீதியாக அவர் பல மரணங்களைக் கண்டிருக்கிறார். அவருக்கே மகாலிங்கத்தாரின் மரணத்தைத் தாங்க முடியவில்லை.

செய்தி எல்லா இடமும் பரவி, விதானையாரைப் பார்க்கச் சனங்கள் வந்து சேரத் தொடங்கினார்கள். டி. ஆர். ஓ. தனக்கு விதானையார் இறந்த செய்தியைச் சொன்னவனிடம், “என்ன பகிடி விடுறாயா? இஞ்சை பார். அவர் கொடுத்து விட்ட நற்சான்றிதழ்களுக்குத் தான் மேலொப்பம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். அவர் எழுதிய மை ஈரம் இன்னும் காயேல்லை.” என்றார்.

செய்தியைச் சொன்னவன், “உண்மை தான் ஐயா, இப்ப அவரை ரஞ்சன்ரை டிஸ்பென்சரியிலை வைச்சிருக்கினம்.” என்றான். கையொப்பங்களைப் போட்டு முடித்து விட்ட, டி. ஆர். ஓ. “பாவம் நல்ல மனிசன்.” என்றபடி விரைந்து காரில் ஏறி விதானையாரைப் பார்க்கப் போனார்.

பாராளுமன்ற உறுப்பினரின் அலுவலகத்தில் நின்ற செயலாளர் கிருஷ்ணராஜாவிற்கு செய்தி தெரிந்ததும், கொழும்பில் நின்ற எம். பி ஆனந்தசங்கரிக்குத் தொலைபேசியில் விதானையார் இறந்த கதையைச் சொன்னார். அவர் “விதானையாரை டிஸ்பென்சரியிலை வைச்சிருக்கிறது சரியில்லை. உடனே எங்கடை ஜீப்பிலை ஏத்தி அவரை வீட்டுக்குக் கொண்டு போங்கோ.” என்று அறிவுறுத்தினார்.

கிருஷ்ணராஜா ஜீப்பை எடுத்துக் கொண்டு டிஸ்பென்சரிக்குப் போனார். அவர் போன போது மகாலிங்கத்தாரிடம் பயிற்சி எடுத்த விதானைமார் எல்லோரும் கண்ணீர் மல்கக் கூடி நின்றனர்.

செய்தியைக் குடும்பத்தினருக்கு சொல்வதற்காக ஒருவரைக் காரொன்றில் முன்னுக்கு அனுப்பினார்கள். மகாலிங்கத்தாரை ஜீப்பில் ஏற்றி இருவர் அணைத்துப் பிடிச்சிருக்க கிருஷ்ணராஜா ஜீப்பை ஓடினார். ரஞ்சன் டொக்டருக்கு விதானையாருக்கும் பொன்னம்மாவிற்கும் இருந்த நெருக்கமான உறவு தெரியும். பொன்னம்மாவிற்கும் நெஞ்சு சம்பந்தமான வருத்தம் இருந்தது. அவசரத்திற்கு இருக்கட்டும் என்று மருத்துவப் பெட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு தனது காரில், ஜீப்பின் பின்னால் போனார். அவரைத் தொடர்ந்து டி. ஆர். ஓ. தனது காரைச் செலுத்தினார். விதானைமாரும் வந்திருந்த வேறு சிலரும் கார்களில் பின் தொடர்ந்தனர்.

சமையலை செய்து முடித்த பொன்னம்மா, கணவரையும் விருந்தினர்களையும் எதிர்பார்த்து, வெளி மதவில் இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தா. சிறிது நேரத்தில் மணியும் பிள்ளைகளுடன் வந்து மதவில் இருந்தாள். தூரத்தில் வரிசையாக வந்த வாகனங்களைக் கண்டதும் எதுவுமறியாத பொன்னம்மா, “மந்திரி இந்த பாதையிலை தான் யாழ்ப்பாணம் போறானாக்கும்.” என்று மகளுக்குச் சொன்னா. மணி “ஐயா அப்பிடிச் சொல்லேல்லையே அம்மா” என்றாள்.

முன் காரில் வந்து இறங்கியவர் தயங்கிக் தயங்கி வந்து, “அம்மா, ஐயா எல்லோ எங்களை விட்டிட்டுப் போட்டார்.” என்று சொன்னதும், பொன்னம்மா “இவன் என்ன சொல்லுறான்?” என்று ஒரு கணம் நினைத்தவ, அவன் சொன்ன செய்தி மனதில் உறைக்க, “ஐயோ, என்றை ஐயா” என்று கத்தியபடி ஜீப்பை நோக்கி ஓடினா. மணியும் கதறி அழ, பிள்ளைகள் “அம்மையா, அம்மையா.” என்று கத்திக் கொண்டு பேர்த்தியின் பின்னால் ஓடினார்கள்.

பொன்னம்மா ஜீப்பில் கண்மூடித் தூங்குபவர் போல் இருந்த கணவரின் முகத்தைத் தடவித் தடவி, “என்றை ஐயா, நான் இனி என்ன செய்வன்?” என்று குழறி அழுதா. காரில் இருந்து இறங்கி வந்த டொக்டர் பொன்னம்மாவின கையைப் பிடித்து, “வாருங்கோ அம்மா, ஐயாவை உள்ளுக்குக் கொண்டு வரட்டும்” என்று சொல்ல, பெண்ணொருத்தி அழ அழப் பொன்னம்மாவின மற்றக் கையைப் பிடித்துக் கூட்டிக் கொண்டு போனாள்.

வீட்டு விறாந்தையில் ஒரு அகலமான வாங்கைப் போட்டு, வெள்ளை வேட்டியை அதன் மேல் விரித்து, மகாலிங்கத்தாரைப் படுக்க வைத்து, இன்னொரு வேட்டியினால் போர்த்து விட்டனர். பொன்னம்மா அவரின் காலடியில் இருந்து கதறிக் கதறி அழுது கொண்டே இருந்தா. அதை எதிர்பார்த்து வந்த டொக்டர், அவ்வைத் தொடர்ந்து கத்தி அழ விடக் கூடாது என்று நினைத்து, அவவின்ரை கையில் அரை மயக்க நிலையில் வைத்திருப்பதற்காக ஒரு ஊசியைப் போட்டார்.

மணி தன்னை எப்போதும் செல்லமாக வளர்த்த தகப்பன் ஏமாற்றி விட்டுப் போய் விட்டாரே என்று ஏங்கிப் போய், அவரை அணைத்தபடி இருந்து விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தாள்.

மணியத்தார், தனது நண்பரின் இழப்பைத் தாங்க முடியாத நிலை மையிலும், நாதனுக்கும் நாபனுக்கும் அறிவித்துக் கூட்டி வர வேண்டும் என்று நினைத்து, தனது மூத்த மகன் பேரின்பனை மோட்டார் சைக்கிளில் நாபனிடம் அனுப்பினார். சுசீலாவையும் பிள்ளைகளையும் கூட்டி வரும்படி இரண்டாவது மகனை அனுப்பி விட்டு, மூத்தவனான நாதனை, தான் நேரில் போய்க் கூட்டி வருவதற்காகக் காரில் புறப்பட்டார்.

நாதனின் பாடசாலைக்குச் சென்ற மணியத்தார் நாதனிடம், “ஐயாவுக்கு வருத்தம் கொஞ்சம் கடுமை. பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போக வேணும். காரில் ஏறி வாருங்கோ” என்று கேட்க, ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏற்றுவது தானே என்ற நினைப்பில் நாதன், “நீங்கள் முன்னுக்குப் போங்கோ. நான் மோட்டார் சைக்கிளில் வாறன்.” என்று சொல்லி, மோட்டார் சைக்கிளில் காரின் பின்னால் சென்றான்.

மோட்டார் சைக்கிளைப் பரந்தன் சந்தியில் ஒரு கடையில் விட்டு, ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக நினைத்தவனிடம், “ஐயா இறந்து விட்டார். வீட்டுக்குக் கொண்டு போட்டினம்.” என்று கடைக்காரன் சொல்ல, திகைத்துப் போய் மணியத்தாரிடம், “மாமா, நான் போய் அவையளையும் கூட்டி வாறன்” என்று விட்டு, வீட்டுக்குச் சென்று மனைவி, பிள்ளைகளை ஏற்றிக் கொண்டு தகப்பன் வீட்டுக்குச் சென்றான்.

நாபனின் பாடசாலைக்கு சென்ற பேரின்பன் அதிபரிடம் உண்மையைச் சொல்ல அவர், “இப்ப தானே தலையாட்டிச் சிரித்து விட்டுப்

போனவர்” என்று திகைத்தவர், நாபனைக் கூட்டிச் செல்லுமாறு கண் காட்டினார். நாபனிடம் போன பேரின்பன், “அத்தான், மாமா கொஞ்சம் வருத்தமாய் இருக்கிறார். உங்களைக் கூட்டி வரட்டாம்.” என்றான்.

நாபன் தனது மோட்டார் சைக்கிளை எடுக்க, “நீங்கள் இந்த பதட்ட நிலையில் மோட்டார் சைக்கிளை ஓட வேண்டாம். பூட்டி வைத்து விட்டு என்ரை மோட்டார் சைக்கிளில் வாருங்கோ, போவாம்.” என்று கூறியவன், முதலில் தங்கள் வீட்டுக்குக் கூட்டிப் போனான். போகும் போது வழியில், “அத்தான், மாமா ‘காட் அற்றாக்கில்’ போயிட்டார்.” என்று சொல்ல நாபன் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனான்.

மணியம் மாமா வீட்டில் சுசீலா அமுதபடி, பிள்ளைகளுடன் போவ தற்கு வெளிக்கிட்டு நின்றாள். மாமியாரும் அவசரமாக வெளிக் கிட்டவ, “கொஞ்சம் தேத்தண்ணி எண்டாலும் குடியுங்கோ “என்று கொண்டு வர, அவவின் வற்புறுத்தலினால் ஒரு வாய் குடித்த நாபனுக்கு, கவலையின் மிகுதியினால் அதனைக் குடிக்க முடிய வில்லை. சுசீலாவிடம் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டான். மணியத்தார், நாபனையும் சுசீலாவையும் பிள்ளைகளையும் தனது மனைவியையும் காரில் ஏற்றி, விதானையாரின் வீட்டுக்கு வேகமாகச் செலுத்தினார்.

வேகமாக மோட்டார் சைக்கிளைச் செலுத்திச் சென்று, ஒரு ஓரத்தில் நிறுத்தி விட்டு, நாதன் தகப்பனைக் காண ஓடினான். இந்திராபும் பிள்ளைகளும் அமுதபடி தொடர்ந்து ஓடினார்கள். தகப்பனின் அருகில் இருந்து கட்டிப் பிடித்த நாதன், “ஐயா, கல்யாணம் செய்து பிள்ளைகள் பெத்த பிறகும் எங்களைப் பொத்தி, பொத்தி வளர்த்திட்டு, இப்படித் திடீரென்று விட்டிட்டுப் போனால் நாங்கள் என்ன செய்வம், ஐயா.” என்று வாய்விட்டு அழுதான். இந்திரா மாமியாரை அணைத்து அழுதா; பிள்ளைகள் திகைத்துப் போய் நின்றனர்.

மகாலிங்கத்தார் இறந்ததைக் கேள்விப்பட்ட உடனே, சுப்பையா மாஸ்டரும் மனைவியும் பாடசாலைக்கு லீவு போட்டு விட்டு வந்திருந்தனர். மகாலிங்கத்தாரை வாங்கில் கிடத்திய நேரம் தொடக்கம் சோகமான முகங்களுடன் அவரது தலைமாட்டிலேயே இருந்தனர்.

நாபன் காரால் இறங்க, சுசீலா அமுது கொண்டே, ஆறுதலாக அவனைக் கையைப் பிடித்துக் கூட்டிப் போனான். நாபன் தகப்பனின் கோலத்தைக் கண்டு உடைந்து போனான்; குரல் அடைத்தது.

தாயைப் பார்த்தான்; அவ அரை மயக்கத்தில் தகப்பனின் காலடியில் கிடப்பதையும் கண்டான். கட்டுப் படுத்தி வைத்திருந்த சோகம் அளவிற்கு மீற “ஐயா... ஐயா, என்ரை ஐயா” என்று உரத்த குரலில் கத்தி அழுதான். “காலமை தானே ஐயா, என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தீங்கள். நீங்கள் காரை திருப்பாமல் நிண்டு கொண்டு, நீ போ எண்டு தலையை அசைத்தீங்கள். நீங்கள் நின்றாலும் நான் தொடர்ந்து போக வேணும் எண்டு நினைச்சா, என்னைப் போக விட்டீங்கள், ஐயா.” என்று கூடி நின்ற சனம் பயப்பிடும் அளவிற்கு அழுதான்.

சுசீலா நாபனைக் கையைப் பிடித்து மாமனின் காலடியில் அழுது களைத்துப் போயிருந்த சுந்தரின் அருகில் இருத்தி விட்டு, மாமியாரின் மறு பக்கத்திலிருந்து அவாவை அணைத்துக் கொண்டாள். கண்களால் கண்ணீர் ஓடி கொண்டேயிருந்தது. “ஐயோ, என்ரை மாமா, எங்களை ஒரு நாளும் மருமகளவையாக பார்க்கேல்லையே நீங்கள்; மகங்களாகத் தானே பார்த்தீங்கள்” என்று அரற்றிய படி இருந்தாள்.

சுந்தர் தனது அருகில் இருந்த நாபனிடம், “எதிர்காலத்தில் என்ன செய்யிறது எண்டு தெரியாமல் தவிச்சு நின்ற என்னை, கூட்டி வந்து பிள்ளை போலை பார்த்து ஆளாக்கி, மகளையும் கலியாணம் செய்து தந்த மாமாவைக் கடைசிக் காலம் மட்டும் நல்லாய்ப் பார்க்க வேணும் எண்டு நினைச்சிருந்தன். ஏமாற்றிப் போட்டு போட்டாரே.” என்று சொல்லி, மறுபடியும் அழ ஆரம்பித்தான். ஊரார், உறவினர், கிளிநொச்சிப் பிரதேச மக்கள் எல்லோரும் திரண்டு வந்து பார்த்தார்கள்.

மகாலிங்கத்தாரிடம் பயிற்சி பெற்ற விதானைமார், தாங்களும் அவரின் பிள்ளைகள் போல ஓடி ஓடி எல்லா அலுவல்களையும் பார்த்தார்கள். காணி முழுவதும் பந்தல்கள் போட்டார்கள். இடம் போதாமல் இருந்ததால் விதானையார் வீட்டுக்கும் பாடசாலைக்கும் இடையில் இருந்த வேலியைப் பிடுங்கி விட்டார்கள். ஆனந்தசங்கரியார் மறு நாள் மத்தியான நெயினில் வருவதாகவும்; விதானையாரைத் தான் வரும் வரைக்கும் வைத்திருக்கும் படியும் தந்தி அடித்திருந்தார். நாய் ஆனந்தன் தனக்கு விசயம் தெரிந்ததைப் போல ஊளையிட்டு அழுதது.

அன்றிரவே சனங்கள் வந்து சேர்ந்தனர். இரவு முழுக்க அழு குரல்கள் கேட்ட படி இருந்தன. போட்ட பந்தல்கள் வந்தவர்களில் ஒரு

சிறிய பகுதியினருக்கே போதுமாயிருந்தது. மக்கள் அருகிலிருந்த பாடசாலைக் கட்டிடங்களிலும் மைதானத்திலும் கூடியிருந்தனர்.

பொழுது புலர்ந்த போது மீசாலையிலிருந்து பொன்னம்மாவின் உறவினர்கள், கிரியைகளுக்குத் தேவையான பொருட்களுடனும் குருக்களுடனும் ஒரு காரில் வந்து இறங்கினார்கள்.

கிளிநொச்சி பஸ் டிப்போவிலிருந்து இரண்டு பஸ்கள் 'விதானையார் இல்லம்' என்று எழுதிய பெயர்ப் பலகையுடன் சனம் நிரம்ப, நிரம்ப விதானையார் வீடு வரை ஓடின; சனங்கள் வந்து குவிந்தனர். பஸ் ஸில் வந்திறங்கிய பெண்களில் சிலர் நிலத்தில் விழுந்து அழுதார்கள். வரும் போது நிரம்பி வழிய வந்த பஸ்கள், போகும் போது வெறுமையாகப் போயின. காலை முதல் "விதானையார் ஐயா", "எங்கடை ஐயா", "என்றை சீமானே", "எங்கடை விதானையார்", "என்றை தெய்வமே" என்ற ஓலங்கள் இடையறாது கேட்டன. பிள்ளைகளும் உறவுகளும் கத்தி அழுததை விட விதானையாரை நேசித்த மக்கள் அழுத சத்தம் ஒங்கி ஒலித்தது.

மக்கள் நடந்தும் சைக்கிள்களிலும் மோட்டார் சைக்கிள்களிலும் ரக்டர்களிலும் கார்களிலும் வந்து நிறைந்தனர். விதானையார் சேர்ந்து வாகனங்களை ஒழுங்குபடுத்தி நிறுத்தினார்கள். எட்டாம் வாய்க்கால்ச் சந்தியிலிருந்து பொறிக்கடவை அம்மன் சந்தி வரைக்கும் வாகனங்கள் நின்றன. பெரிய பரந்தன், மக்கள் வெள்ளத்தினாலும் வாகன நெரிசலாலும் பூமிக்குள் புதைந்து போகுமோ.. என்று பயப்படும் படி நிலைமை இருந்தது. அன்று பெரிய பரந்தனில் சனம் கூடியது போன்று கிளிநொச்சி பிரதேசத்தில் முன்னர் எப் போதும் கூடியதில்லை.

ஓடித் திரிந்து ஒழுங்குகளை செய்வித்த மணியத்தாரின் காலை, சனங்கள் மிதித்ததால், அவரது வலது கால்ப் பெரு விரல் நகம் கிழிந்து தொங்கி, இரத்தம் பெருகி ஓடியது. ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் மருந்து கட்டி வருமாறு சொன்ன போது "மலை போலை விதானையார் விழுந்து கிடக்க, நான் ஆஸ்பத்திரி வழிய திரியட்டோ." என்று சொல்லி மறுத்து விட்டார். யாரோ மூலிகைகளையும் மஞ்சளையும் சேர்த்து அரைத்துக் கொண்டு வந்து ஒரு வெள்ளைத் துணியால் கட்டி விட்டனர். அந்தக் காலுடன் மீண்டும் ஓடி ஓடி அலுவல்களைப் பார்த்தார்.

அப்போது தான் முழுமையான விழிப்புக்கு வந்த பொன்னம்மா,

இருந்த படி தவழ்ந்து வந்து மணியத்தாரின் காலைப் பிடித்து, “ஐயோ மணியண்ணை, ஐயா என்னைத் தவிக்க விட்டிட்டுப் போட்டாரே, நான் இனி என்ன செய்ய.” என்று கதறினா. எங்கிருந்தோ ஓடி வந்த மணி மணியத்தாரின் தோளில் சாய்ந்து, “மாமா, நாங்கள் ஐயாவை இனி எப்ப காணப் போறம்.” என்று சொல்லி அழ, இந்திரா, சுசீலா, பிள்ளைகளும் அழ, கூடி இருந்த மக்களும் அழுதார்கள். எத்தனையோ செத்த வீடுகளை முன்னின்று நடத்திய மணியத்தார் தனது வாழ்வில் முதன் முறையாக அழுகையைக் கட்டுப் படுத்த முடியாது விக்கி விக்கி அழுதார்.

எம்பி ஆனந்தசங்கரி ரெயினால் இறங்கி நேராகச் செத்த வீட்டுக்கு வந்து விட்டார். நவஜீவனம் போதகர் தம்பிராசா ஐயா தனது நோயையும் பொருட்படுத்தாது மனைவியுடன் வந்திருந்தார். மத்திய மகா வித்தியாலய அதிபரும் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களுடன் ஒரு பஸ்ஸில் வந்தார்கள். முருகானந்தா அதிபர், ஆசிரியர்கள், பிள்ளைகளும் வந்திருந்தார்கள்.

முத்தர் கணபதி தனக்கு அருகில் கவலையுடன் நின்ற பேரம் பலத்தாரையும் நல்லையரையும் பார்த்தார். தன்னோடு இவர்களிருவரும் தான் இப்போது இருக்கிறார்கள் என்று எண்ணினார்.

“பெரிய பரந்தனை உருவாக்க வழிகாட்டியவர் தம்பையர் தான். அவருடன் சேர்ந்து நானும் ஆறுமுகத்தாரும் உழைச்சம். விசாலாட்சி எப்படிப் பட்ட மனுசி, பத்து வயதான கணபதியுடன் இந்த காட்டுப் பிரதேசத்திற்கு வந்து, கணவருடன் சேர்ந்து பாடுபட்டவ.” என்று தகப்பனான முத்தர் சொன்னதை நினைத்துப் பார்த்தார்.

முத்தர் கணபதி தான் கணபதியாருடன் சேர்ந்து பெரிய பரந்தனை எல்லா வளமும் உள்ள ஊராக மாற்ற பாடுபட்டதையும், கடல் பெருக்கெடுத்து வந்ததால் குடிநீருக்கும் தட்டுப்பாடு வந்த போது மகாலிங்கத்தார், பெரியவர்கள் இங்கேயே இருக்க, பிள்ளைகளுக்குக் கனகாம்பிகைக்குளத்தில் காணி எடுத்துக் கொடுத்ததையும் நினைத்தார். “கணபதியண்ணை போனாலும் எல்லாத்தையும் பார்க்க நீ இருக்கிறாய் என்று நம்பியிருந்தோமே. ஏனையா எங்களை விட்டிட்டுப் போனாய் “என்று சொல்லி மகாலிங்கத்தாரின் முகத்தைப் பார்த்து அடக்க முடியாமல் வாயில் சால்வையை வைத்து விம்மிக் கொண்டே இருந்தார்.

ஒரு பஸ்ஸில் வந்த கிறிஸ்தவ மக்கள், “ஐயோ, கிரியைகள் தொடங்க முன்னம் நாங்கள் எங்கடை விதானையார் ஐயாவுக்கு ஒருக்கால் செயம் பண்ணோணும்; சனம் போக விடுகுதில்லை.” என்று கெஞ்சினார்கள். பேரின்பன் வந்து நாபனிடம் சொல்லி விட்டு அவர்களை அழைத்து வந்தான். அவர்கள் மகாலிங்கத்தாரைச் சுற்றி முழங்காலில் இருந்த படி கண்ணீர் மல்கச் செயம் செய்தார்கள். “இப்படி ஒரு மனிசனை நாங்கள் இனி எப்போது காண்போம். எங்களுக்கு வாழ்வு தந்த தெய்வம் அவர்.” என்று அழுதார்கள்.

அவர்கள் போன பின்னர் குருக்கள் கிரியைகளை ஆரம்பித்தார். நாதனும் நாபனும் தங்கள் தந்தையாரின் இறுதிக் கிரியைகளைச் செய்வதற்காக முன்னுக்கு வந்து இருந்தனர். நாதனின் இரண்டு பிள்ளைகள், நாபனின் இரண்டு பிள்ளைகள், மணியின் நான்கு பிள்ளைகள் எல்லோரும் தங்கள் பேரனைச் சுற்றி எரியும் பந்தங்களுடன் அழுதபடி நின்றார்கள். கிரியைகள் முடிந்ததும் மத்திய மகா வித்தியாலயத்தின் அதிபர் இரா.சின்னத்தம்பி இரங்கல் உரையாற்றினார்.

பொன்னம்மாவும் மணியும் மற்ற பெண்களும் பெட்டியைத் தூக்க விடாது கதறினார்கள். சில பெண்கள் அழுது கொண்டே அவர்

களைப் பிடித்தனர். மகாலிங்கத்தாரைத் தூக்க வந்த உறவினர் களிமடம் இளம் விதானைமார், “ஐயா, எங்களுக்குப் பயிற்சி தந்த குரு அவர். அவருக்கு நாங்கள் ஒண்டும் செய்யேல்லை, கடலை வரைக்கும் நாங்கள் அவரைத் தூக்கி வரோணும். தயவு செய்து விட்டுத் தாருங்கோ.” என்று கேட்டு, தூக்கிக் கொண்டார்கள்.

கணவரைத் தூக்கியதைக் கண்ட பொன்னம்மா, “ஐயா, என்னை விட்டிட்டுப் போகாதேங்கோ” என்று கத்தியபடி மயங்கி விழுந்தா. சில பெண்கள் அவவை விழாமல் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு போய், முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்தார்கள். நாதன் கொள்ளிக் குடம் தூக்கிக் கொண்டு நடக்க, நாபனும் சுந்தரும் உடன் நடந்தனர். மணியத்தார் காலின் நோவையும் பொருட்படுத்தாது கெந்திக் கெந்தி நடந்தார்.

எம்பி ஆனந்தசங்கரி, கிருஷ்ணராஜா, சுப்பையா மாஸ்டர், டி. ஆர். ஓ, மார்க்கண்டு விதானையார், மற்ற விதானைமார், மற்றும் பிரமுகர்கள், உறவினர், ஊரவர், கிளிநொச்சிப் பிரதேச மக்கள், ஆசிரியர்கள், டி. ஆர். ஓ. கந்தோர் அலுவலர்கள், சங்கத்தில் வேலை செய்வோர் எல்லோரும் விதானையாரின் மரண ஊர்வலத்தில் வந்தார்கள். மகாலிங்கத்தார் தகப்பன் சென்ற அதே பாதையில், கிளிநொச்சிப் பிரதேச மக்கள் திரண்டு வர, தனது இறுதிப் பயணத்தை ஆரம்பித்தார்.

மரண ஊர்வலம் ஒரு மைல் தூரம் பூநகரி வீதியால் போய், வடக்குப் பக்கமாக கடலையை நோக்கித் திரும்ப, நாதன் வந்த வழியைத் திரும்பிப் பார்த்தான். மக்கள் ஒரு மைல் தூரத்தில் வீட்டுக்கும் அப்பால் ஊர்வலத்தில் இணைந்து கொள்ளக் காத்திருப்பதையும் வீதியின் இரு பக்கமும் மக்கள் கண்ணீருடன் கூட்டமாக நின்று ஊர்வலத்தைப் பார்வையிடுவதையும் கண்டு, “என்றை ஐயாவுக்கு இவ்வளவு செல்வாக்கு இருக்குதா? எத்தனை பேரின் அன்பைச் சம்பாதித்து வைச்சிருக்கிறார்.” என்று கண்ணீருடன் நினைத்தான்.

ஊர்வலம் பாதையை விட்டுக் காட்டில் இறங்கியது. நாதன் தன் னோடு நடந்து வந்து கொண்டிருந்த எம்.பி ஆனந்தசங்கரியிடம், “ஐயா நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் நடந்து வந்ததே போதும். நீங்கள் திரும்பிப் போங்கோ. இனிப் பாதை கல்லும் முள்ளுமாயிருக்கும்.” என்று சொல்ல, அவர் “டேய், விதானையார் உங்களுக்கு மட்டும் தகப்பன் இல்லை; அவர் எனக்கும் தகப்பன் தான். நான் கடலை வரைக்கும் நடந்து வருவன்.” என்று கூறிய படி நடந்தார்.

சுடலையிலும் சனங்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். விறகைச் சீராக வெட்டி அடுக்கியிருந்தார்கள். மகாலிங்கத்தார் விறகுகளின் மேல் கிடத்தப் பட்டார். நாபன் துயரம் தாங்காது “ஐயோ, என்ரை ஐயா” என்று சுந்தரின் தோளில் சாய்ந்து அழுதான். நாதன் கொள்ளிக் குடத்துடன் மூன்று முறை தகப்பனைச் சுற்றி வர, பரமர் ஒவ்வொரு சுற்றுக்கும் கொள்ளிக்குடத்தைக் கத்தியால் கொத்தினார். நாதன் கொள்ளி வைத்து விட்டு முகத்தை கைகளால் மூடியபடி விம்மினான்.

மணியம் மாமா நாதனையும் நாபனையும் “நீங்கள் இனித் திரும்பிப் பாராமல் போங்கோ” என்று இருவரையும் சுந்தருடன் அனுப்பி விட்டார். நாதனும் நாபனும் சுந்தருடன் பூநகரி வீதியில் நின்று கண்ணீர் மல்கத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். தீ வானுயர கொளுந்து விட்டு எரிவது தெரிந்தது. ஒரு சகாப்தம் இன்றுடன் முடிவுற்றது என்று மூவரும் உணர்ந்தார்கள்.

நிறைவு பெற்றது •

இக்கதையில் வரும் வரலாற்று இடங்களின்
இன்றைய தோற்றங்கள்

பொறிக்கடவை அம்மன் கோவில்

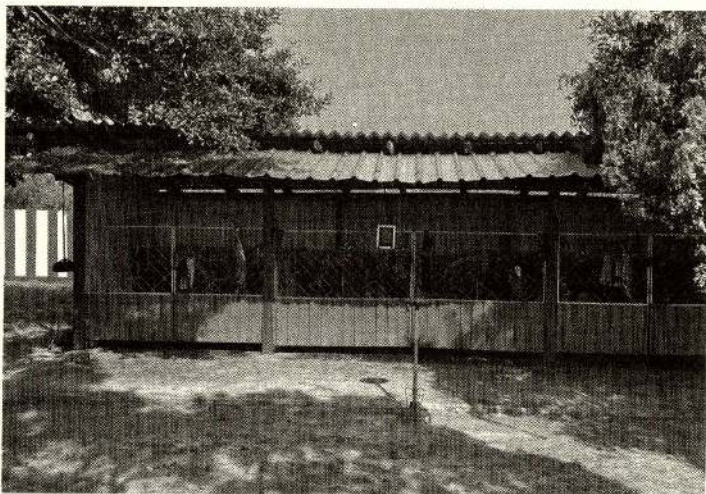
உருத்திரபுரம் சிவன் கோவில்.

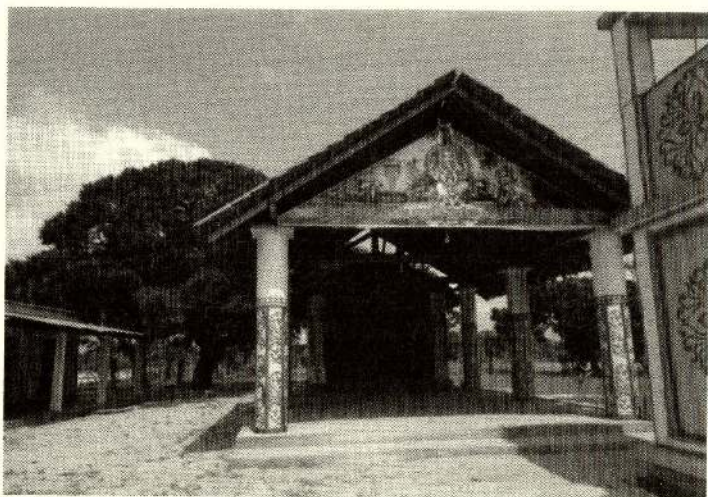
சிவன் கோவிலில் அமைந்துள்ள
சதுர வடிவ ஆவுடையாருடன் சிவலிங்கம்

பெரியபுரந்தன் குழந்தையன்மோட்டை பிள்ளையார் கோவில்

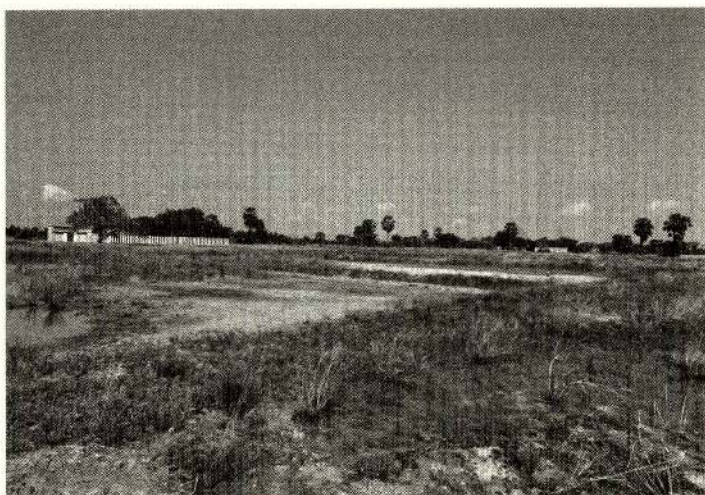
பெரியபரந்தன் காளி கோவில்

சுட்டீஷ்ப் பிள்ளையார் கோவில்

தாய்வீடான தியாகர் வயலின் இன்றைய நிலை

தியாகர் வயலில் இருந்து கோயில்கள்

பண்ட மரவடி

சுட்டதீவு இறங்குதுறை - ஆதியில் கச்சாய் துறைக்கும் சுட்டதீவு இறங்கு
துறைக்கும் இடையே படகுப்போக்குவரத்துக்குப் பயன்பட்ட இடம் தற்போது
சிதைவடைந்து பற்றைகளால் மூடப்பட்டுள்ளது.

1925 ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பரந்தன் அ.த.க. பாடசாலை இன்று இரண்டு கட்டிடங்களுடனும் ஒரு நூலகத்துடனும் இயங்குகிறது.

பரந்தன் அ.த.க. பாடசாலை நூலகம்

பாடசாலை செல்லும் பாதையும் மகாலிங்கன் வீடும்

மகாலிங்கத்தின் வீடு, 1970 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம்
மகாலிங்கம் வாழும் இல்லமாக மாறியது

தட்டுவன் கொட்டியிலிருந்து முரசுமோட்டைக்கு இடம் மாறியபோது
இராசையா விதானையார், D.R.O யோகநாதன், மகாலிங்கம்,
பொன்னம்மா, பத்மநாதன் மற்றும் பலர்

தான் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணின் மரபுகளை பண்பாட்டு வரலாற்றை நயத்துடன் கற்பனை கலந்து அது ஒரு அழகிய நிலாக்காலமாக படிப்போர் மனங்களில் தவழ விட்டுள்ளார்.

வன்னி மண்ணில் ஒரு காலத்தில் தன்னிறைவு கொண்டு விளங்கிய மூன்று கிராமங்களைத் தொகுத்து அழகு தமிழில் அரிதாரம் பூசி அடுத்த தலைமுறைக்கு ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

தான் பிறந்து வளர்ந்த கிராமங்களின் பின்னணியின் பசுமை மாறாது கண்முன்னே நிறுத்தும் ஒரு வரலாற்று படைப்பு இது.

இப்பெரும் தொடரை சமூக அக்கறை கொண்ட குடும்பச் சூழலில் பிறந்து வளர்ந்து, ஆசிரியராக, அதிபராக கல்வித் தாகம் கொண்ட குழந்தைகளின் கல்விப் பசியாற்றி இளம் சமுதாயத்திற்கு கல்விப்பணியுடன் சமூகப் பண்புகளையும், நல் மனப்பாங்குகளையும் உள்ளத்தில் விதைத்த என் அன்பிற்கும் மதிப்பிற்குமுரிய ஓய்வநிலை அதிபர் மகாலிங்கம் பத்மநாபன் அவர்கள், பழமைக்குள் புதுமை புகுத்தி நெடுங் கதையாக்கிப் படைத்துள்ளார்.

இப்படைப்புக்குள் பயணிக்கின்ற பொழுது ஒவ்வொருவரும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் இத் தொடருக்குள் ஒன்றிப் போகின்றோம். எமது பழைய நினைவுகளை மீட்டு இக் கிராமத்துடன், கிராம மக்களுடன் உறவாடி நாமும் அவர்களின் பண்புகளைச் சுவைத்தோம் என்று எம்மை பேருவகை கொள்ள வைக்கின்றது.

காடுவெட்டி களனி செய்த விவசாயப் பெரும் குடும்பம். இக் கூட்டுக் குடும்பத்தின் விழுமியங்களை அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். தன் மண்ணின் அருமை பெருமைகளை அத்தனை பாகங்களுக்கும் அழகுற தவழ விட்டு நெடுங்கதையாக்கிப் படைத்துள்ளார்.

தெரிந்தவர்கள் இன்னும் தெரிய வேண்டும் என்ற ஆவலைத் தூண்டும் அற்புத படைப்பு. தெரியாதவர்களுக்கு தெரிய உற்சாகமுட்டும் உன்னத படைப்பு. படிக்கும் அனைத்து உள்ளங்களையும் கொள்ளை கொள்ளும் "அது ஒரு அழகிய நிலாக்காலம்."

ஆசிரியர் அவர்களின் எழுத்து இன்னும் இன்னும் தொடரட்டும். அடுத்த தலைமுறைக்கு மறுமலர்ச்சி பெருகட்டும். படிப்போம்...தெரிவோம்... தெளிவோம்...

திரு எட்வர்ட் மரியதாஸ்

சமகால ஆசிரியர் - கல்வியியலாளர்

ஆஸ்திரேலியா

அது ஒரு
அழகிய நிலாக்காலம்
வண்ணியன் அருங்கு கிராமங்களின் அமைதி
Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

